

สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี 20131

ข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตวิชาเอกภาษาไทย
มหาวิทยาลัยบูรพา

Common Errors in Academic Writing Made by Thai
Major Students, Burapha University

รองศาสตราจารย์ทัศนีย์ ทานตวณิช

เริ่มบริการ

18 ก.ค. 2558

A๐๐107323
- 7 ส.ค. 2558

346935

ได้รับทุนสนับสนุนจากงบประมาณเงินรายได้ปี ๒๕๕๖
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา

คำนำ

การวิจัยเรื่อง “ข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา” เกิดจากแรงบันดาลใจในการสอนรายวิชา ๒๒๘๓๓๑: การศึกษาค้นคว้าทางภาษาไทย ๑ และการเป็นอาจารย์ที่ปรึกษานิสิตใน รายวิชา ๒๒๘๓๓๒: การศึกษาค้นคว้าทางภาษาไทย ๒ ของนิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย โดยที่ในการเรียนการสอน รายวิชา ๒๒๘๓๓๑: การศึกษาค้นคว้าทางภาษาไทย ๑ นิสิตได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เพื่อวางแผนหาคำตอบให้แก่ปัญหาที่สนใจ ด้วยการเขียนเค้าโครงการศึกษาค้นคว้า จากนั้นนำไปดำเนินการศึกษาในรายวิชา ๒๒๘๓๓๒: การศึกษาค้นคว้าทางภาษาไทย ๒ ให้ได้ผลตามเค้าโครงที่กำหนดไว้

ผู้วิจัยพบว่า ในการเขียนเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าซึ่งเป็นการเขียนเชิงวิชาการ นิสิตมักมีข้อผิดพลาดคล้ายกัน ได้แก่ ข้อผิดพลาดในการเขียนเนื้อหา การใช้ภาษา และการนำเสนอด้วยรูปแบบที่มหาวิทยาลัยกำหนด จึงควรวิจัยอย่างจริงจังว่าข้อผิดพลาดเหล่านั้นมีอะไรบ้าง เกิดจากเหตุใด และจะมีวิธีแก้ปัญหาได้อย่างไร ผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์แก่การพัฒนาการเรียนการสอนรายวิชาดังกล่าวให้เกิดสัมฤทธิ์ผลยิ่งขึ้นต่อไป นอกจากนี้รายวิชาอื่น ๆ ทั้งที่เป็นรายวิชาของภาควิชาภาษาไทย และภาควิชาอื่น ๆ ที่กำหนดให้นิสิตศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองและเขียนรายงานผลการศึกษา ยังสามารถนำผลการวิจัยนี้ไปใช้พัฒนาการเรียนเชิงวิชาการของนิสิตได้อีกด้วย

ขอขอบคุณ ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ที่จัดสรรทุนสนับสนุนการวิจัยนี้

ขอขอบคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุนทรีย์ คุณจักร์ ที่ร่วมริเริ่มงานวิจัยนี้ตั้งแต่วินิจฉัย เพื่อเสนอโครงการขอทุนสนับสนุนจากภาควิชาฯ

ขอขอบคุณ อาจารย์ภาควิชาภาษาไทยที่ให้ความคิดเห็นในการสัมภาษณ์เรื่องสาเหตุและแนวทางแก้ปัญหาข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตวิชาเอกภาษาไทย

ขอขอบคุณ นางสาวอรรพรรณ สันติกุล นางสาวปนิดา ทองบุญชม และนางสาวจุฑามาศ ศรีระชา นิสิตปริญญาโท สาขาภาษาไทย ซึ่งเป็นผู้ช่วยวิจัยที่เข้มแข็ง เผลียวฉลาด และเสียสละเวลาในการทำงานอย่างอดทนและละเอียดถี่ถ้วน เป็นเวลาเกือบ ๑ ปี

ขอขอบคุณ นิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ ๓ ภาคเรียนปลายปีการศึกษา ๒๕๕๕ ทั้ง ๖๙ คน ผู้เป็นเจ้าของเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าที่ผู้วิจัยนำมาเป็นข้อมูลการวิจัย

ขอขอบคุณ ผู้เขียนหนังสือ ตำรา บทความ งานวิจัย และวิทยานิพนธ์ ที่ผู้วิจัยนำมาใช้อ้างอิงในการวิจัย

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ภาควิชาภาษาไทย อาจารย์ผู้สอน และนิสิต จะนำผลการวิจัยนี้ไปขยายผลให้เกิดประโยชน์แก่การพัฒนาการเรียนการสอนรายวิชาต่าง ๆ ต่อไป

รองศาสตราจารย์ทัศนีย์ ทานตวนิช

๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๗

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
สารบัญ.....	จ
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญภาพ	ซ
บทที่	
๑ บทนำ.....	๑
ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย	๑
วัตถุประสงค์ของวิจัย	๒
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	๒
ขอบเขตของการวิจัย.....	๒
วิธีการดำเนินการวิจัย	๔
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	๕
ข้อตกลงเบื้องต้น.....	๕
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๖
๒ ข้อผิดพลาดด้านเนื้อหา	๓๓
ชื่อเรื่อง.....	๓๓
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	๔๑
วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า.....	๘๐
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษาค้นคว้า	๘๖
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	๘๘
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	๙๗
นิยามศัพท์เฉพาะ	๑๐๔
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า.....	๑๑๑
๓ ข้อผิดพลาดด้านการใช้ภาษา.....	๑๓๘
ข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำ	๑๓๙
ข้อผิดพลาดในการใช้คำ.....	๑๗๑
ข้อผิดพลาดในการเขียนย่อหน้า	๒๑๐
ข้อผิดพลาดในการเขียนประโยค	๑๙๘
ข้อผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนและตัวเลข.....	๒๒๒

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
๔ ข้อผิดพลาดด้านรูปแบบ	๒๕๓
ระบบหัวข้อ	๒๕๓
การอ้างอิงในเนื้อหา.....	๒๘๔
บรรณานุกรม.....	๓๐๓
ตาราง.....	๓๔๗
๕ สาเหตุและแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาด	๓๕๐
สาเหตุของความผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา	๓๕๐
แนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา.....	๓๕๕
๖ สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	๓๕๘
สรุปผลการวิจัย	๓๕๘
การอภิปรายผล	๓๖๑
ข้อเสนอแนะ	๓๖๕
บรรณานุกรม	๓๖๖
ภาคผนวก.....	๓๗๐
ประวัติย่อของผู้วิจัย	๓๗๙

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
๓-๑	การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากใช้พยัญชนะต้นผิด เรียงตามลำดับอักษร	๑๓๙
๓-๒	การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากใช้พยัญชนะท้ายผิด เรียงตามลำดับอักษร	๑๔๒
๓-๓	การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากใช้สระผิด เรียงตามลำดับอักษร	๑๔๔
๓-๔	การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากใช้วรรณยุกต์ผิด เรียงตามลำดับอักษร	๑๔๗
๓-๕	การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากใช้ไม้ไต่คู้ผิด เรียงตามลำดับอักษร	๑๔๙
๓-๖	การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากใช้ตัวการันต์ผิด เรียงตามลำดับอักษร	๑๕๐
๓-๗	การเขียนคำผิดทั้งคำ เรียงตามลำดับอักษร	๑๕๐
๓-๘	การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากตกพยัญชนะต้น เรียงตามลำดับอักษร	๑๕๑
๓-๙	การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากตกพยัญชนะท้าย เรียงตามลำดับอักษร	๑๕๒
๓-๑๐	การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากตกพยัญชนะซึ่งไม่สามารถระบุได้ว่าเป็นพยัญชนะต้น หรือพยัญชนะท้าย เรียงตามลำดับอักษร	๑๕๔
๓-๑๑	การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากตกสระ เรียงตามลำดับอักษร	๑๕๔
๓-๑๒	การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากตกวรรณยุกต์ เรียงตามลำดับอักษร	๑๕๘
๓-๑๓	การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากตกไม้ไต่คู้	๑๕๙
๓-๑๔	การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากตกเครื่องหมายการันต์และตัวการันต์ เรียงตามลำดับอักษร	๑๖๐
๓-๑๕	การเขียนผิดเนื่องจากมีคำตกทั้งคำหรือทั้งพยางค์ เรียงตามลำดับอักษร	๑๖๑
๓-๑๖	การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากพยัญชนะเกิน เรียงตามลำดับอักษร	๑๖๒
๓-๑๗	การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากมีสระเกิน เรียงตามลำดับอักษร	๑๖๓
๓-๑๘	การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากวรรณยุกต์เกิน เรียงตามลำดับอักษร	๑๖๕
๓-๑๙	การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากเครื่องหมายการันต์และตัวการันต์เกิน เรียงตามลำดับอักษร	๑๖๖
๓-๒๐	การเขียนผิดเนื่องจากมีคำหรือพยางค์เกิน เรียงตามลำดับอักษร	๑๖๗
๓-๒๑	การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากมีส่วนประกอบของคำผิดหลายลักษณะ เรียงตามลำดับอักษร	๑๖๘

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
๑-๑	ขอบเขตการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการ.....	๓
๑-๒	ขอบเขตการวิเคราะห์สาเหตุและแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการ..	๔
๓-๑	โครงสร้างของประโยคภาษาไทย	๑๙๘

บทที่ ๑

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

การเขียนเชิงวิชาการ เป็นการเขียนที่มีความสำคัญและจำเป็นต่อการศึกษา เนื่องจากเป็นการเขียนเพื่อนำเสนอผลงานการศึกษาค้นคว้าจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ด้วยการฟัง การพูด การอ่าน การสังเกต การสำรวจ การทดลอง และวิธีการอื่น ๆ ที่ผู้ศึกษาได้ตรงอย่างรอบคอบ มีระบบแบบแผน และมีข้อมูลที่ต้อง ทำให้เกิดองค์ความรู้แห่งศาสตร์ แล้วจึงพินิจวิเคราะห์ เรียบเรียงถ่ายทอดสื่อสารไปยังผู้สนใจด้วยศิลปะของการเขียนเชิงวิชาการ โดยมีความมุ่งหมายให้นักวิชาการ นักศึกษา และผู้สนใจทั่วไปได้รับความรู้ที่ถูกต้องและเป็นประโยชน์ (สนม เศรษฐเมือง, ๒๕๕๐, หน้า ๑) ทั้งนี้ การศึกษาในปัจจุบันเน้นการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองที่เหมาะสมกับระดับของผู้เรียนและเน้นนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าด้วยการเขียนเป็นเอกสารเพื่อเผยแพร่ผลงานไปยังผู้เกี่ยวข้องและผู้สนใจ อันเป็นสิ่งที่ สมคิด อิศระวัฒน์ (๒๕๓๒, หน้า ๗๔) เรียกว่า การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self-directed learning) ซึ่งเป็นการเรียนที่เกิดจากความอยากรู้ อยากรูเห็น และผู้เรียนวางแผนงานด้วยตนเอง

อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนงานเชิงวิชาการต้องมีทักษะหลายประการ ทั้งทักษะการเขียนที่ต่างไปจากการเขียนประเภทอื่น ๆ ทักษะการศึกษาค้นคว้าจากแหล่งต่าง ๆ อย่างถูกต้อง ทักษะการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลที่ต้องการศึกษา และทักษะการนำเสนอผลงานที่มีรูปแบบเฉพาะ

การพัฒนาทักษะการเขียนเชิงวิชาการของผู้เรียนทำได้หลายทาง เช่น การเปิดสอนรายวิชาการเขียนเชิงวิชาการ เพื่อให้ความรู้และฝึกทักษะการเขียนเชิงวิชาการแก่ผู้เรียน และรายวิชาการศึกษาค้นคว้าเฉพาะเรื่องตามความสนใจ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับการวิจัยและฝึกปฏิบัติวิจัย และนำเสนอผลการวิจัยเป็นเอกสาร

ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา เปิดสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทยมาเป็นเวลา ๔๐ ปี มีการปรับหลักสูตรให้เหมาะสมหลายครั้ง ในการปรับหลักสูตรพุทธศักราช ๒๕๓๕ ได้บรรจุรายวิชา ๒๒๘๓๙๑: การศึกษาค้นคว้าทางภาษาไทย ๑ และ ๒๒๘๔๙๒: การศึกษาค้นคว้าทางภาษาไทย ๒ ไว้ในหมวดวิชาบังคับ และคงรายวิชาดังกล่าวไว้จนถึงหลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นฉบับปัจจุบัน (ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, ม.ป.ป., หน้า ๑๗) รายวิชา ๒๒๘๓๙๑: การศึกษาค้นคว้าทางภาษาไทย ๑ มีคำอธิบายรายวิชา ดังนี้ “ระเบียบวิธีการศึกษาค้นคว้าข้อมูลทางภาษาและวรรณคดีไทย การสรรหาแหล่งข้อมูลทั้งเอกสารและบุคคล การศึกษาค้นคว้าข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล การนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าทั้งรูปแบบโครงการและปากเปล่า” (ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, ม.ป.ป., หน้า ๗๗) ดังนั้น กิจกรรมสำคัญของรายวิชานี้ คือกำหนดให้ผู้เรียนเขียนเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าและนำไปดำเนินการตามเค้าโครงเกิดเป็นผลงานการศึกษาระดับสำคัญของผู้เรียน

ผู้วิจัยซึ่งสอนรายวิชาทั้งสองพบว่า ผลงานการเขียนเชิงวิชาการของผู้เรียนมีข้อผิดพลาดที่คล้ายคลึงกันหลายประการแต่ยังไม่มีการศึกษาอย่างจริงจังเพื่อให้ทราบข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการของผู้เรียนอย่างชัดเจน อันจะนำไปสู่การวิเคราะห์สาเหตุและวิธีแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น

ในฐานะอาจารย์ผู้สอนรายวิชาทั้งสอง ผู้วิจัยเห็นว่าควรมีการศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตวิชาเอกภาษาไทยอย่างจริงจัง เพื่อประโยชน์ในการนำผลการวิจัยมาพัฒนาการเรียนการสอนไปสู่สัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนิสิตยิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

๑. เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดด้านการใช้ภาษา เนื้อหา และรูปแบบ ในเขียนเชิงวิชาการของนิสิตวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา

๒. เพื่อวิเคราะห์สาเหตุของความผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา

๓. เพื่อเสนอแนะวิธีแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลการวิจัยนี้มีประโยชน์ ดังนี้

๑. ช่วยให้ทราบข้อผิดพลาดด้านการใช้ภาษา เนื้อหา และรูปแบบ ในการเขียนเชิงวิชาการของผู้เรียนวิชาเอกภาษาไทย

๒. ช่วยให้ทราบสาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาดด้านการใช้ภาษา เนื้อหา และรูปแบบ ในการเขียนเชิงวิชาการของผู้เรียนวิชาเอกภาษาไทย

๓. ช่วยให้ทราบแนวทางในการแก้ไขข้อผิดพลาดด้านการใช้ภาษา เนื้อหา และรูปแบบ ในการเขียนเชิงวิชาการของผู้เรียนวิชาเอกภาษาไทย

๔. สามารถใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนรายวิชา ๒๒๘๓๔๑: การศึกษาค้นคว้าทางภาษาไทย ๑ และรายวิชา ๒๒๘๔๔๒: การศึกษาค้นคว้าทางภาษาไทย ๒ และรายวิชาอื่น ๆ ที่มีการเขียนรายงานทางวิชาการ

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยนี้กำหนดขอบเขตการวิจัยไว้ ดังนี้

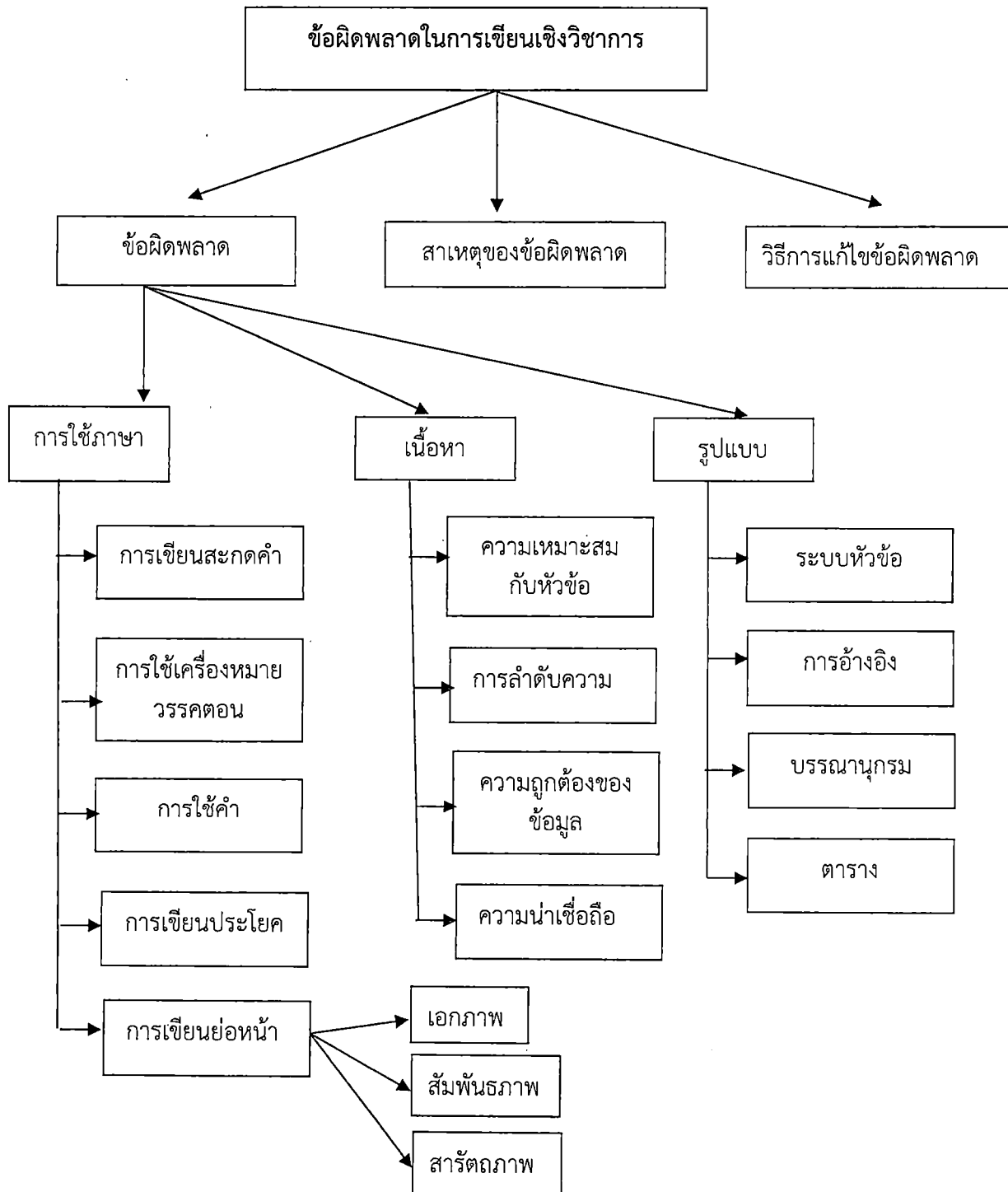
๑. ขอบเขตด้านข้อมูล

ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยนี้ ได้แก่ เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าในรายวิชา ๒๒๘๓๔๑: การศึกษาค้นคว้าทางภาษาไทย ๑ ของนิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ ๓ ภาคเรียนปลาย ปีการศึกษา ๒๕๕๕ จำนวน ๖๙ ฉบับ

๒. ขอบเขตด้านเนื้อหา

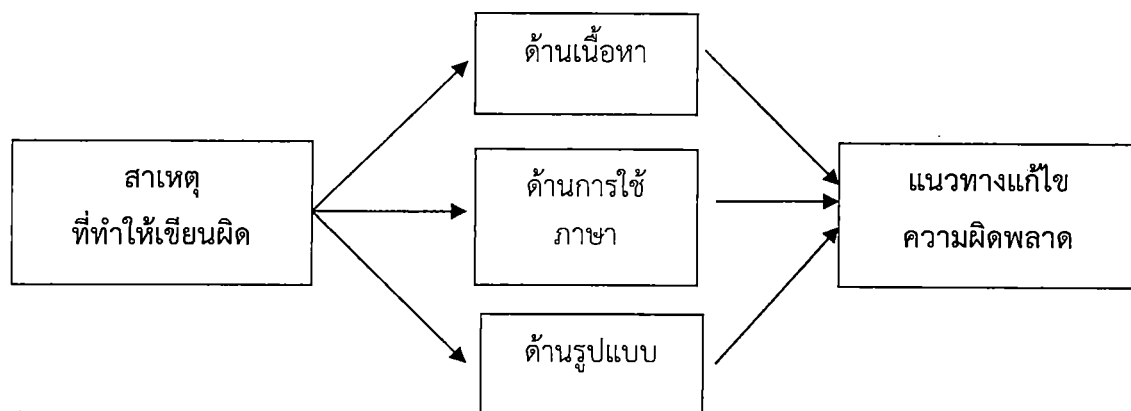
ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตด้านเนื้อหาที่จะศึกษาตามกรอบแนวคิด ดังนี้

๒.๑ ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการโดยปรับปรุงจากแนวทางและแนวคิด ของ ไซลิริ ปราโมช ณ อยุธยา (๒๕๑๙) พะยอม ทนมี (๒๕๔๑) ปรีชา ช่างขวัญยืน (๒๕๔๒) คณาจารย์ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก มหาวิทยาลัยมหาสารคาม (๒๕๕๑) นภาลักษณ์ สุวรรณธาดา ธิดา โมสิกรัตน์ และสุมาลี สังข์ศรี (๒๕๕๓) ดังนี้

ภาพที่ ๑-๑ ขอบเขตการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการ

๒.๒ ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตการวิเคราะห์สาเหตุและแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการ โดยปรับปรุงจากผลการวิจัยของไซลิริ ปราโมช ณ อยุธยา (๒๕๑๙) หนังสือหลักภาษาไทยของสุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (๒๕๔๐) หนังสือศิลปะการแสดงออกทางภาษาของธัญญา สังข์พันธานนท์ (๒๕๕๑) และคู่มือการทำวิทยานิพนธ์และดุษฎีนิพนธ์ ระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยบูรพา (๒๕๕๖) นำมาประกอบกับผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ภาพที่ ๑-๒ ขอบเขตการวิเคราะห์สาเหตุและแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการ

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเอกสาร (Documentary research) มีขั้นตอนดำเนินการ ดังนี้

๑. ขั้นสำรวจเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยสำรวจเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ณ สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยบูรพา และหอสมุดของมหาวิทยาลัยอื่น ๆ รวมทั้งสืบค้นข้อมูลออนไลน์เพื่อนำมาสร้างเป็นกรอบความคิดในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

๑.๑ เอกสารเกี่ยวกับการเขียนและการเขียนเชิงวิชาการ

๑.๒ งานวิจัยเกี่ยวกับการเขียนเชิงวิชาการ

๒. ขั้นรวบรวมข้อมูล

๒.๑ ผู้วิจัยรวบรวมเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าในรายวิชา ๒๒๘๓๙๑: การศึกษาค้นคว้าทางภาษาไทย ๑ ของนิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ ๓ ภาคเรียนปลายปีการศึกษา ๒๕๕๕ จำนวน ๖๙ ฉบับ เพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามที่กำหนดไว้ในกรอบความคิด

๒.๒ ผู้วิจัยรวบรวมความเห็นของอาจารย์ภาควิชาภาษาไทย จำนวน ๗ คน เรื่องสาเหตุและแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิต ในเดือนมิถุนายน ๒๕๕๗ โดยใช้วิธีสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบสัมภาษณ์เป็นคู่มือการสัมภาษณ์

๓. ขั้นวิเคราะห์ข้อมูล

๓.๑ ผู้วิจัยศึกษาเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าในรายวิชา ๒๒๘๓๙๑: การศึกษาค้นคว้า

ทางภาษาไทย ๑ ของนิติตหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ ๓ ภาคเรียนปลาย ปีการศึกษา ๒๕๕๕ จำนวน ๖๙ ฉบับโดยละเอียดแล้ววิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้ภาษา เนื้อหา และรูปแบบ ตามกรอบความคิดที่กำหนดไว้

๓.๒ ผู้วิจัยวิเคราะห์คำให้สัมภาษณ์ของอาจารย์ภาควิชาภาษาไทยและข้อมูลจาก งานวิจัยอื่น ๆ เพื่อสรุปสาเหตุและแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการ

๔. ขึ้นสรุป อภิปรายผล และให้ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตามข้อ ๓.๑ และ ๓.๒ แล้วอภิปรายผลโดยแสดง ความเห็นต่อผลที่พบจากการวิจัย พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะแก่ผู้เกี่ยวข้องและผู้สนใจวิจัยในอนาคต

๕. ขึ้นรายงานผลการวิจัย

ผู้วิจัยรายงานผลการวิจัยด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive analysis)

นิยามศัพท์เฉพาะ

ข้อผิดพลาดในการเขียน หมายถึง การเขียนเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าของนิติตหลักสูตร ศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ ๓ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย บูรพา ภาคเรียนปลาย ปีการศึกษา ๒๕๕๕ ที่มีความผิดพลาดในด้านต่อไปนี้ ๑. การใช้ภาษาผิด ทั้งการสะกดผิด การใช้คำผิด การสร้างประโยคผิด การเขียนย่อหน้าผิด การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ผิด ๒. การเขียนเนื้อหาผิด และ ๓. การเขียนรูปแบบผิดจากคู่มือการทำวิทยานิพนธ์และดุขฎีนิพนธ์ ระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา

การเขียนเชิงวิชาการ หมายถึง ผลงานการเขียนเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าในรายวิชา ๒๒๘๓๙๑: การศึกษาค้นคว้าทางภาษาไทย ๑ ของนิติตหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอก ภาษาไทย ชั้นปีที่ ๓ ภาคเรียนปลาย ปีการศึกษา ๒๕๕๕ จำนวน ๖๙ ฉบับ

นิติตวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา หมายถึง นิติตหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ ๓ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ภาคเรียนปลาย ปีการศึกษา ๒๕๕๕

ข้อตกลงเบื้องต้น

๑. การอ้างอิง

ผู้วิจัยอ้างอิงข้อความจากเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าซึ่งได้จากการถ่ายเอกสาร ดังนี้ (ข้อความ) (อ้างอิง หมายเลขของเค้าโครงการศึกษาค้นคว้า ดังที่ปรากฏในภาคผนวก, เลขหน้า)

ตัวอย่าง

การใช้ภาษา หมายถึง การใช้คำ วลี ประโยค และเครื่องหมายวรรคตอน ในพาดหัวข่าวน ึ่งหนึ่งของ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับวันที่ ๑ มกราคม ถึง วันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๓ (ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๕)

ในกรณีที่ข้อความขนาดยาว อ้างอิงดังนี้

“(ข้อความ).....

.....” (อ้างอิงหมายเลขของเค้าโครงการศึกษาค้นคว้า ดังที่ปรากฏ
ในภาคผนวก, เลขหน้า).....

ตัวอย่าง

“นวนิยายเป็นวรรณกรรมประเภทเรื่องสมมติหรือบันเทิงคดี (Fiction) คำว่า “นวนิยาย”
คือ นิยายแบบใหม่ ที่เรียกว่า (Novel) ซึ่งมีที่มาจากภาษาอิตาลีว่า (Novella) จัดเป็นร้อยแก้ว
แบบพรรณนา เรื่องราวในนวนิยายส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องที่ไม่เกิดขึ้นจริงในสังคม ภายในเนื้อเรื่องจะ
เกี่ยวกับความรัก เรื่องเพื่อฝัน (สุพรรณิ วราทร, ๒๕๑๙ หน้า ๑-๓) ได้กล่าวไว้ว่า นวนิยายเป็น
เรื่องราวที่มีความยาวไม่จำกัดหรือประมาณ ๖๕,๐๐๐-๗๕,๐๐๐ คำ ในหนึ่งเรื่อง” (ฉบับที่ ๔,
หน้า ๑)

๒. การคัดลอกข้อความจากเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าที่เป็นข้อมูล

ผู้วิจัยคงข้อความ การสะกด และรูปแบบไว้ตามต้นฉบับ จึงอาจพบการสะกดผิด
การใช้คำผิด และรูปแบบผิด

๓. ตัวเลข

ผู้วิจัยแก้ไขตัวเลขที่คัดลอกมาจากเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าที่เป็นข้อมูลจากเลขอารบิก
เป็นเลขไทยเพื่อให้ระบบตัวเลขเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในรายงานการวิจัยฉบับนี้

๔. การพิจารณาข้อผิดพลาดด้านเนื้อหาที่ปรากฏในหัวข้อต่าง ๆ

ผู้วิจัยพิจารณาข้อผิดพลาดด้านเนื้อหาที่ปรากฏในหัวข้อต่าง ๆ โดยยึดเนื้อหาที่
สอดคล้องกันโดยรวมเป็นสำคัญ เช่น เนื้อหาในหัวข้อต่าง ๆ ได้แก่ วัตถุประสงค์ ขอบเขต เอกสาร
ที่เกี่ยวข้องข้องกล่าวถึงการศึกษาสุนทรียภาพ แต่ชื่อเรื่องระบุว่าต้องการศึกษาโวหาร เช่นนี้ถือว่าเป็น
ข้อผิดพลาดในการตั้งชื่อเรื่อง แต่หากชื่อเรื่อง วัตถุประสงค์ ขอบเขต สอดคล้องกันว่าต้องการ
ศึกษาโวหาร แต่เอกสารที่เกี่ยวข้องเป็นเรื่องสุนทรียภาพ ถือว่าเป็นข้อผิดพลาดในการค้นคว้า
เอกสารที่เกี่ยวข้อง

๕. ตาราง

ผู้วิจัยใช้รูปแบบของตารางที่นำเสนอข้อมูลเป็นตารางปกติที่มีเส้นคั่นแนวตั้ง ดังตัวอย่าง

ลำดับที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	ที่มา
๑	กลัง	หลัง	ใช้ ก แทน ห	ฉบับที่ ๕๖, หน้า ๑๐
๒	กว่าว่า	กล่าวว่่า	“กล่าว” ใช้ ว แทน ล	ฉบับที่ ๓๒, หน้า ๗
๓	กาจ	อาจ	ใช้ ก แทน อ	ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๑๑

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการ. ดังนี้

๑. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนเชิงวิชาการ

๒. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับข้อผิดพลาดในการเขียน

๓. เนื้อหาในการเขียนเค้าโครงการศึกษาค้นคว้า
๔. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบในการเขียนเค้าโครงการศึกษาค้นคว้า
๕. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

โดยมีรายละเอียด ดังนี้

๑. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนเชิงวิชาการ

๑.๑ ความหมาย

นักวิชาการจำนวนมากให้ความหมายของคำว่า การเขียนเชิงวิชาการไว้ในหนังสือและตำราเกี่ยวกับการเขียนผลงานทางวิชาการ แต่ความหมายที่น่าจะครอบคลุมมากที่สุดได้แก่ความหมายที่ สนม คุรุเมือง (๒๕๕๐, หน้า ๑) ให้ไว้ว่า การเขียนเชิงวิชาการเป็นผลงานที่เกิดจากการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ตามแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ด้วยการฟัง การพูด การอ่าน การสังเกต การสำรวจ การทดลอง และวิธีการอื่น ๆ โดยทบทวนไตร่ตรองด้วยความคิดที่รอบคอบ มีระบบแบบแผน มีข้อมูลที่ถูกต้อง ทำให้เกิดองค์ความรู้แห่งศาสตร์ แล้วจึงพินิจพิเคราะห์เรียบเรียงถ่ายทอดสื่อสารซึ่งอาศัยศิลป์แห่งการเขียนแต่ละประเภท มีความมุ่งหมายให้นักวิชาการ นักศึกษา และบุคคลที่สนใจทั่วไปศึกษาหาความรู้ที่ถูกต้องเป็นประโยชน์กับตนและสังคมโดยส่วนรวม ในขณะที่ ธเนศ เวศร์ภาดา และคณะ (๒๕๔๘, หน้า ๒๓๗) กล่าวว่า การเขียนเชิงวิชาการ หมายถึง ผลการศึกษาค้นคว้าและเก็บรวบรวมข้อมูลในเรื่องใดเรื่องหนึ่งแล้วนำมาเรียบเรียงอย่างมีระเบียบแบบแผน เพื่อประกอบรายวิชาใดรายวิชาหนึ่งโดยใช้วิธีการศึกษาหลายวิธีการ เช่น การสังเกต การทดลอง การศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร หรือวิธีการเดียวกันก็ได้

การเขียนเชิงวิชาการจึงเป็นผลงานการเขียนซึ่งเกิดจากการศึกษาค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์ สังเคราะห์ อย่างมีระบบจนเกิดเป็นองค์ความรู้ใหม่ที่เป็นประโยชน์แก่ตนและสังคม ผู้เขียนต้องใช้ทักษะในการเขียนนำเสนอองค์ความรู้ที่ค้นพบ เพื่อเผยแพร่ผลการศึกษาไปยังนักวิชาการและผู้สนใจ

๑.๒ ความสำคัญ

การเขียนเชิงวิชาการมีความสำคัญ ดังนี้

- ๑.๒.๑ เป็นงานเขียนที่แสดงความสามารถทางสติปัญญาและทางวิชาการอย่างเป็นระบบทำให้ผู้เขียนได้รับการยอมรับในวงวิชาการ และเนื้อหาของงานเขียนยังเกิดประโยชน์แก่วงวิชาการอีกด้วย
- ๑.๒.๒ เป็นสื่อกลางในการเผยแพร่ผลการศึกษาค้นคว้าที่เป็นระบบ เกิดองค์ความรู้ใหม่ที่เป็นประโยชน์
- ๑.๒.๓ เป็นแหล่งข้อมูลในการค้นคว้าหาความรู้และใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงที่น่าเชื่อถือ
- ๑.๒.๔ เป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาผลงานทางวิชาการ
- ๑.๒.๕ เป็นผลงานที่ช่วยส่งเสริมความก้าวหน้าทางวิชาการและวิชาชีพ

๑.๓ การใช้ภาษา

คณาจารย์ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก มหาวิทยาลัยมหาสารคาม (๒๕๕๑) กล่าวถึงลักษณะของภาษาเชิงวิชาการว่ามีดังนี้

- ๑.๓.๑ เป็นภาษาที่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย
- ๑.๓.๒ ใช้ภาษาระดับมาตรฐาน อาจมีภาษาระดับกึ่งทางการหรือภาษาระดับ

อื่นปะปนบ้าง

- ๑.๓.๓ เสนอสาระและแนวคิดอย่างเป็นระบบ มีลำดับขั้นตอนที่ดี มีความเหมาะสม
- ๑.๓.๔ กำหนดจุดมุ่งหมายไว้ชัดเจน เนื้อหาสาระเป็นไปตามวัตถุประสงค์
- ๑.๓.๕ มีการขยายความและเสริมแนวคิดด้วยเหตุและผลอย่างถูกต้องตามหลัก

วิชาการ

- ๑.๓.๖ มีการอ้างอิงข้อมูล บุคคล สถิติ เพื่อความน่าเชื่อถือ
- ๑.๓.๗ ใช้ศัพท์เฉพาะของวงวิชาการที่เกี่ยวข้องเท่าที่จำเป็น
- ๑.๓.๘ มีการสรุปประเด็นสำคัญต่าง ๆ อย่างกระชับ รัดกุม แจ่มแจ้ง ตรงประเด็น

พิจารณาจากลักษณะข้างต้น เห็นได้ว่าการเขียนเชิงวิชาการต้องใช้ภาษาระดับภาษาเขียน มิใช่ภาษาพูด ปรีชา ช่างขวัญยืน (๒๕๔๐, หน้า ๓๘) กล่าวว่า ภาษาเขียนต้องการเฉพาะเนื้อหาไม่สนใจบุคลิกลักษณะของผู้เขียน ภาษาเขียนจึงตัดเรื่องอารมณ์ ความรู้สึกออกไป ทำให้มีความเป็นกลางมากกว่าภาษาพูด สอดคล้องกับที่ ประสิทธิ์ ภาพยนตร์กลอน (๒๕๓๒, หน้า ๑๖๓-๑๖๔) เรียกการใช้ภาษาที่ใช้ในการเขียนรายงาน บรรยายลักษณะของสิ่งของ บุคคล เหตุการณ์ หรือปรากฏการณ์ ซึ่งชัดเจน จำเพาะเจาะจง และแม่นยำที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ว่า “ภาษาบอกข้อเท็จจริง” และได้สรุปลักษณะของภาษาบอกข้อเท็จจริงว่าใช้ถ้อยคำที่เป็นมีความหมายเป็นกลาง (Neutral words) เป็นถ้อยคำที่ไม่กระตุ้นความรู้สึกของผู้อ่าน หรือแสดงความรู้สึกและความเชื่อใด ๆ ของผู้เขียน ทั้งยังพิสูจน์หรือทดสอบได้ว่าเป็นจริงเสมอ

ปรีชา ช่างขวัญยืน (๒๕๔๐, หน้า ๑๔๓-๑๔๔) กล่าวอีกด้วยว่า ภาษาเขียนใช้สื่อได้ทั้งเฉพาะขณะที่เขียนและในระยะยาว มักจะเผยแพร่ไปในขอบเขตที่กว้างกว่าภาษาพูด คือแพร่ไปสู่คนหลายกลุ่ม การเขียนให้คนทั่วไปอ่านต้องอธิบายคำศัพท์ที่คนทั่วไปทุกกลุ่มเข้าใจได้ ภาษาเขียนจึงไม่นิยมคำย่อ คำตัด หากใช้ศัพท์เฉพาะต้องอธิบายให้ผู้ที่ไม่รู้ความหมายเข้าใจ เช่นเดียวกับที่ เปลื้อง ณ นคร (๒๕๒๙, หน้า ๒๔๘) กล่าวถึงการใช้ศัพท์เทคนิคหรือศัพท์เฉพาะสาขาวิชาว่า วิชาการต่าง ๆ ย่อมมีศัพท์เทคนิคที่เป็นภาษาเฉพาะ ผู้เขียนต้องเลือกใช้ให้เหมาะสมกับเรื่องจึงจะถือว่าใช้ภาษาเขียนได้ถูกระดับภาษา ภาษาเทคนิคไม่อาจเข้าใจกันทั่วไป ดังนั้นการเขียนเรื่องให้บุคคลทั่วไปอ่านควรใช้คำเทคนิคให้น้อยที่สุด ถ้าจำเป็นต้องใช้ก็ควรอธิบายคำนั้นเสียก่อน

ความแตกต่างระหว่างภาษาพูดกับภาษาเขียน

วิรัช ลภีรัตนกุล (๒๕๔๓, หน้า ๑๓๔-๑๓๕) ได้เปรียบเทียบข้อแตกต่างระหว่างภาษาพูดกับภาษาเขียนไว้ดังนี้

๑. ภาษาเขียนมักใช้ประโยคยาว ซับซ้อน มีถ้อยคำมากกว่าภาษาพูด
๒. ภาษาเขียนกล่าวอ้างถึงตัวผู้เขียนน้อยกว่าภาษาพูดกล่าวถึงตัวผู้พูด
๓. ภาษาเขียนมีการหลากคำมากกว่าภาษาพูด
๔. ภาษาเขียนถูกต้องตามหลักภาษามากกว่าภาษาพูด
๕. ภาษาเขียนแสดงความรู้สึกส่วนตัวน้อยกว่าภาษาพูด
๖. ภาษาเขียนให้ข้อมูลต่าง ๆ ถูกต้องแม่นยำ ชัดเจนกว่าภาษาพูด

๑.๔ การตรวจสอบงานเขียนเชิงวิชาการ

ผู้เขียนงานเชิงวิชาการต้องให้ความสำคัญในการตรวจสอบงานเขียนของตน โดยอาจดำเนินการตามแนวทาง ต่อไปนี้

๑.๔.๑ ความถูกต้องของเนื้อหา ผู้เขียนต้องตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาเป็นลำดับแรก เพื่อให้ได้รับความเชื่อถือจากผู้อ่าน ความถูกต้องของเนื้อหาขึ้นอยู่กับวิเคราะห์ สังเคราะห์ การใช้หลักฐานสนับสนุน เช่น ข้อมูล สถิติ หลักการ และการสรุปความเห็น นอกจากนี้ ยังต้องพิจารณาความทันสมัยของเนื้อหา หากมีการอ้างอิงเพื่อสนับสนุนข้ออภิปรายต่าง ๆ ต้องพิจารณาความเป็นกลางด้วย

๑.๔.๒ ความเหมาะสมของเนื้อหา ผู้เขียนสามารถพิจารณาได้จากความยากง่ายของเนื้อหาที่เหมาะสมกับผู้อ่านทั้งในแง่วัยวุฒิ ประสบการณ์ และพื้นฐานความรู้ นอกจากนี้ รูปแบบและวิธีการเสนอเนื้อหา ก็ต้องใช้เหมาะสม

๑.๔.๓ ความถูกต้องในการอ้างอิงเอกสาร ผู้เขียนต้องเขียนอ้างอิงเอกสารหรือหลักฐานเพื่อไม่ให้ละเมิดลิขสิทธิ์และผิดจรรยาบรรณทางวิชาการ ในการอ้างอิงต้องเขียนให้ถูกต้องตามรูปแบบที่สถาบันนั้น ๆ กำหนด

๑.๔.๔ ความถูกต้องในการใช้ภาษา ผู้เขียนต้องตรวจสอบการใช้ภาษาทั้งในระดับคำ ประโยค และย่อหน้า

การใช้คำ ต้องตรวจสอบความถูกต้องในการเขียนการสะกดการันต์ ความหมาย และความกระชับของถ้อยคำ การใช้คำศัพท์บัญญัติและคำทับศัพท์ ซึ่งตรวจสอบได้จากพจนานุกรมพจนานุกรมศัพท์บัญญัติ หรือศัพท์ทางวิชาการ

การใช้ประโยค ต้องตรวจสอบความถูกต้องของโครงสร้างและความหมายของประโยค

การเขียนย่อหน้า ต้องตรวจสอบเอกภาพหรือความเป็นหนึ่งเดียวกันของเนื้อความสัมพันธ์ภาพหรือความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างย่อหน้าหนึ่ง และสารัตถภาพหรือการมีประโยคใจความหลักบ่งบอกสาระสำคัญของย่อหน้า

๑.๔.๕ ความถูกต้องของรูปแบบการพิมพ์หรือการเขียน การเขียนงานเชิงวิชาการทุกประเภทจะมีรูปแบบที่กำหนดไว้เป็นระบบเฉพาะของสถาบัน ซึ่งจะอาจมีรายละเอียดแตกต่างกันไป เช่น การใช้แบบตัวอักษร) การเยื้อง การย่อหน้า การใช้ขนาดตัวอักษร การพิมพ์ปก และส่วนประกอบต่าง ๆ ของงานทางวิชาการ รายละเอียดเหล่านี้มีกอยู่ในคู่มือการเขียนภาคนิพนธ์วิทยานิพนธ์ หรือดุขุฎินิพนธ์ซึ่งผู้เขียนจะต้องยึดถืออย่างเคร่งครัด

การใช้ภาษาในงานเขียนเชิงวิชาการ อาจแยกกล่าวเป็นข้อ ๆ ได้ดังนี้

๑. การใช้คำ
 ๒. การเขียนประโยค
 ๓. การเขียนย่อหน้า
- ดังรายละเอียดต่อไปนี้

๑. การใช้คำ

มีหลักการเลือกใช้คำ ดังนี้

๑.๑ ใช้คำให้ถูกต้อง

๑.๑.๑ ถูกต้องตามความหมายของคำ

การใช้คำในภาษาเขียนนั้นผู้ใช้ต้องระมัดระวังเพื่อให้สามารถสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม และตรงกับความต้องการ โดยเฉพาะการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน คำในภาษาไทยเป็นจำนวนมากมีความหมายคล้ายคลึงกันแต่อาจไม่สามารถนำมาใช้แทน ผู้เขียนต้องเข้าใจความหมายของคำนั้น ๆ เป็นอย่างดีจึงจะสามารถนำมาใช้ได้ตรงความหมาย

๑.๑.๒ ถูกต้องตามชนิดของคำ

การใช้คำต้องคำนึงถึงชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค ผู้เขียนต้องสามารถเลือกใช้คำให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และเพื่อให้สามารถสื่อสารได้อย่างชัดเจน

๑.๒ ใช้คำที่เป็นภาษาเขียน

การเขียนทำให้การบันทึกแม่นยำและถาวร ไม่ถูกจำกัดด้วยเวลาและสถานที่ รวมทั้งความละเอียดถี่ถ้วนก็มีมากกว่าภาษาพูด ภาษาเขียนเป็นภาษาที่เรียบเรียงเรียบร้อยแล้ว ทั้งนี้ด้วยหน้าที่ ประโยชน์ สถานการณ์ รวมทั้งความถาวร ทำให้ภาษาเขียนเป็นภาษาที่ต้องมีการร่าง เรียบเรียง แก้ไขหลายครั้ง งานเขียนบางประเภทมีผู้แก้ไขหลายคน เช่น ร่างกฎหมาย รายงานการประชุม เป็นต้น ข้อแตกต่างระหว่างภาษาเขียนกับภาษาพูดเห็นได้ง่ายในเรื่องระดับของถ้อยคำที่ใช้และรูปแบบของสื่อ (วัลยา ช่างขวัญยืน, ๒๕๔๔, หน้า ๕๙-๗๑)

๑.๓ ใช้คำสุภาพ

การใช้คำในภาษาเขียนควรคำนึงถึงความสุภาพเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกที่ดี ทั้งยังแสดงว่าผู้เขียนมีมารยาทในการใช้ภาษาด้วย

๑.๔ ใช้คำไทย

ปัจจุบันมีการรับวิทยาการด้านต่าง ๆ จากต่างประเทศ ทำให้มีคำศัพท์ภาษาต่างประเทศ ในภาษาไทยเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำศัพท์ในภาษาอังกฤษ ดังนั้น หากจำเป็นต้องใช้คำศัพท์ภาษาต่างประเทศ ควรเลือกใช้คำศัพท์บัญญัติที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด หากคำใดยังไม่ได้บัญญัติ อาจใช้คำที่ใช้กันทั่วไปหรือใช้คำทับศัพท์ ทั้งนี้ควรระวังคำภาษาอังกฤษกำกับไว้เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจตรงกัน

คำที่ไม่ควรใช้ในภาษาเขียน (ปรีชา ช่างขวัญยืน, ๒๕๕๐, หน้า ๑๑๘-๑๒๕)

๑. คำย่อและคำตัด

คำย่อที่ไม่ควรใช้คือคำย่อที่ใช้เฉพาะกลุ่ม คนส่วนใหญ่อาจไม่ทราบความหมาย เช่น ปวศ. อ.ส.ม.ท. น.บ. เป็นต้น ถ้าเป็นไปได้ควรใช้คำย่อให้น้อยที่สุดหรือไม่ใช้เลย หากใช้ ควรเขียนคำเต็มกำกับไว้ด้วยเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจถูกต้อง

คำตัดที่ใช้ในภาษาเขียนโดยทั่วไปมีไม่มากนัก เช่น กรุงเทพฯ โปรดเกล้าฯ ข้าฯ คำตัดบางคำใช้แพร่หลายในการพูดแต่ไม่นิยมใช้ในภาษาเขียนซึ่งต้องการความแจ่มแจ้ง เช่น นิสิตจุฬา ผู้ว่า โรงเรียนนายร้อย เป็นต้น

๒. คำภาษาต่างประเทศ

หากใช้คำภาษาต่างประเทศในวงจำกัดเฉพาะในหมู่ผู้รู้ก็อาจเป็นประโยชน์

๓. คำหุรหฺร

คำหุรหฺร ได้แก่คำที่เป็นศัพท์สูงกว่าคำที่ใช้กันทั่วไป การใช้คำประเภทนี้อาจแสดงว่าผู้รู้ศัพท์มาก แต่ก็ทำให้ผู้อ่านเข้าใจยากขึ้น คำหุรหฺรในภาษาไทยมี ๒ ประเภท คือ

๓.๑ คำที่มาจากภาษาอื่น เช่น ประจักษ์ บัญชา เจตนารมณ์ ทศนิยมภาพ เป็นต้น คำสามัญที่ใช้แทนคำเหล่านี้คือ เห็น สิ่ง ความมุ่งหมาย ภาพที่สวยงาม

๓.๒ ศัพท์ที่ตั้งขึ้นโดยพยายามให้แปลกหูแต่คนฟังต้องตีความ เช่น เรียกการพูดโจมตีว่า “การกระทำที่ไม่เป็นมิตร” เรียกผู้หญิงว่า “ดอกไม้ของชาติ” เรียกรถไฟว่า “ม้าเหล็ก” เป็นต้น

๔. คำที่มีความหมายซ้ำกัน

การใช้คำที่มีความหมายซ้ำกัน คือการใช้คำมากกว่าหนึ่งคำเพื่อบอกความหมายเดียว เช่น วางแผนล่วงหน้า เปิดเผยให้ทราบ เริ่มทำเป็นครั้งแรก ในประวัติเท่าที่ผ่านมา เป็นต้น

๕. คำที่เป็นภาษาพูด

คำภาษาพูดมักใช้ถ้อยคำที่เป็นกันเอง แสดงอารมณ์ อาจต้องตีความตามบริบทของการใช้

๖. คำที่เป็นภาษาเฉพาะกลุ่ม

คำที่เป็นภาษาเฉพาะกลุ่ม เป็นภาษาปัจจุบันที่ใช้และรู้กันในหมู่คนเพียงบางกลุ่ม รวมไปถึงคำภาษาถิ่น วัตถุประสงค์ในการเขียน คือต้องการให้คนทั่วไปเข้าใจจึงต้องใช้ภาษาราชการหรือภาษาเขียน

๗. คำสแลง

คำสแลงมักเป็นคำทั่วไปที่มีความหมายเฉพาะและใช้ในระยะเวลาหนึ่ง แม้บางคำอาจใช้จนติดอยู่ในภาษา คำสแลงมักมีความหมายกว้างมากและระบุความหมายที่ชัดเจนได้ยาก ความหมายจึงไม่รัดกุม จึงไม่เหมาะที่จะนำมาใช้ในภาษาเขียน

๘. คำหยาบ

คำหยาบ เป็นคำที่ไม่ควรพูด ถ้าใช้พูดจะเป็นการดูหมิ่นผู้ฟัง คำหยาบนี้รวมถึงคำคำด้วย

๒. การเขียนประโยค

การเขียนประโยคในงานเชิงวิชาการ ต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

๒.๑ ความถูกต้องชัดเจน

โครงสร้างประโยคภาษาไทยโดยทั่วไปประกอบไปด้วยประธาน กริยา กรรม และอาจมีส่วนขยายวางไว้ท้ายส่วนที่ถูกขยาย บางประโยคอาจใช้กริยาหรือกรรมขึ้นต้นประโยคหากผู้พูดต้องการเน้นส่วนนั้น ๆ แต่โดยปกติแล้วประโยคภาษาไทยไม่นิยมใช้กรรมขึ้นต้นประโยค

นอกจากนี้ควรใช้รูปประโยคภาษาไทย ไม่ใช่รูปประโยคและสำนวนภาษาอังกฤษ

๒.๒ ความกะทัดรัด สละสลวย

การใช้ภาษาในงานวิชาการต้องกระชับ รัดกุม สื่อความหมายชัดเจน ตรงประเด็น และสละสลวย มักเข้าใจกันว่าการเขียนงานวิชาการต้องใช้คำศัพท์สูงและผูกประโยคให้ซับซ้อน

เพื่อแสดงภูมิของผู้เขียนและเพื่อให้เหมาะกับลักษณะของเนื้อหาที่เป็นวิชาการ แท้จริงแล้ว การเขียนงานวิชาการซึ่งมุ่งให้ความรู้แก่ผู้อ่านเป็นสิ่งสำคัญ จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้เขียนต้องเลือกใช้คำง่ายที่สื่อความหมายตรงไปตรงมา ผูกประโยคสั้น กระชับ ส่วนความสละสลวยของการเรียบเรียงข้อความ จะช่วยเสริมให้เรื่องน่าอ่านยิ่งขึ้น

๒.๓ ความถูกต้องในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน

ภาษาไทยไม่นิยมใช้เครื่องหมายวรรคตอน แต่อาจใช้การเว้นวรรคเป็นเครื่องแสดงความหมาย เช่น เว้นวรรคเมื่อจบประโยค

๓. ย่อหน้า

ย่อหน้า คือกลุ่มของประโยคที่เรียบเรียงให้สัมพันธ์กัน เพื่อแสดงความคิดสำคัญเพียงหนึ่งความคิด หากต้องการเสนอความคิดหลายประการ ผู้เขียนต้องแยกกล่าวถึงความคิดเหล่านั้นเป็นประเด็น ๆ ในแต่ละย่อหน้า แล้วเรียบเรียงเนื้อหาให้สัมพันธ์ต่อเนื่องกันตามลำดับ เพื่อให้ผู้อ่านจึงจะสามารถติดตามความคิดของผู้เขียนได้ง่าย

โดยทั่วไปแล้วการแสดงความคิดสำคัญในแต่ละย่อหน้า ผู้เขียนอาจแปรประเด็นความคิดสำคัญ (Main idea) เป็นประโยคใจความสำคัญ (Topic sentence) และขยายความด้วยวิธีต่าง ๆ เนื้อความในแต่ละย่อหน้าจึงประกอบไปด้วยประโยคใจความสำคัญหรือประโยคหลักและประโยคขยาย ประโยคใจความสำคัญช่วยให้ผู้อ่านเห็นประเด็นที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอได้เด่นชัด แต่ก็เป็นไปได้ที่ผู้เขียนเสนอความคิดสำคัญ (Main idea) โดยไม่มีประโยคใจความสำคัญ ผู้อ่านต้องสรุปประเด็นสำคัญของย่อหน้านั้นด้วยตนเอง

ย่อหน้าจึงเป็นตัวแทนของความคิดที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอ ย่อหน้าที่ดีแสดงวิธีเรียบเรียงความคิดที่เป็นระบบของผู้เขียน ทำให้ผู้อ่านสามารถติดตามเนื้อเรื่องได้เป็นขั้นตอนและมีเหตุผล สามารถหยุดอ่านเพื่อคิดตามหลังจากอ่านเนื้อหาแต่ละย่อหน้า และสามารถตรวจสอบทำความเข้าใจประเด็นต่าง ๆ ที่ผู้เขียนนำเสนอได้ง่าย นอกจากนี้ ยังช่วยให้เกิดความงามด้านรูปแบบ มีที่ว่างให้ผู้อ่านอีกด้วยหยุดพักสายตาอีกด้วย

ลักษณะของย่อหน้าที่ดี

นภากลัย สุวรรณธาดา, ธิดา โมสิกรัตน์ และสุมาลี สังข์ศรี (๒๕๕๐, หน้า ๔๑-๔๒) กล่าวว่าย่อหน้าที่ดีควรมีลักษณะต่อไปนี้

๑. มีเอกภาพ

เอกภาพ คือ ความเป็นหนึ่งของประเด็นความคิด ในหนึ่งย่อหน้ามีเพียงหนึ่งความคิดสำคัญ ประโยคที่นำมาแสดงรายละเอียดต้องสนับสนุนหรืออธิบายประเด็นหลักของย่อหน้านั้น หากมีประโยคที่มีรายละเอียดไม่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับประเด็นหลัก แสดงว่าย่อนำนั้นขาดความเป็นเอกภาพ

๒. มีสัมพันธภาพ

สัมพันธภาพ คือ ความเชื่อมโยงสัมพันธ์กันระหว่างความคิดหลักกับความคิดย่อย ผู้อ่านสามารถติดตามความคิดของผู้เขียนได้ง่ายและชัดเจนขึ้นหากผู้เขียนใช้คำเชื่อมโยงได้อย่างถูกต้องเหมาะสม มีวิธีเรียบเรียงและเสนอความคิดอย่างมีระบบ มีเหตุผล ทุกประเด็นเกี่ยวเนื่องกันไปโดยลำดับ ทั้งนี้ นอกจากสัมพันธภาพระหว่างย่อหน้าแล้ว ยังต้องมีสัมพันธภาพภายในย่อหน้าด้วย

๓. มีสารัตถภาพ

สารัตถภาพ คือ การเน้นย้ำส่วนที่เป็นประเด็นสำคัญโดยวางประโยคใจความสำคัญไว้ในตำแหน่งที่เห็นเด่นชัด ได้แก่ ตอนต้นและตอนท้ายของย่อหน้า นอกจากนี้ยังทำได้โดยการให้รายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการเน้นมากกว่าประเด็นอื่น เช่น การยกตัวอย่างประกอบ การกล่าวด้วยถ้อยคำที่มีความหมายอย่างเดียวกันแต่ใช้ข้อความต่างกัน และการอธิบายขยายความอย่างละเอียด เป็นต้น

๒. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับข้อผิดพลาดในการเขียน

สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (๒๕๔๐, หน้า ๒๙๐-๒๙๘) กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้นักเรียนเขียนสะกดคำไว้ว่า

๑. เขียนผิดเพราะไม่ทราบความหมายของคำ เช่น ครูภณช์ เขียนเป็น ครูพัน บินชบาต เขียนเป็นบินชบาตร์ เป็นต้น

๒. เขียนผิดเพราะใช้แนวเทียบผิด เช่น จำนง เขียนเป็นจำนงค์ เพราะเทียบกับคำว่า องศ์ ดอกจัน เขียนเป็นดอกจันทร์ เพราะเทียบกับคำว่าดวงจันทร์

๓. เขียนผิดเพราะออกเสียงผิด เช่น กรวดน้ำ เป็นตรวดน้ำ เพราะออกเสียงอย่างนั้น หีบหย่ง เป็น หีบโหย่ง

๔. เขียนผิดเพราะมีประสบการณ์มาผิด เช่น คำว่าประณีต เขียนเป็นปราณีต เพราะจำมาจากหนังสือพิมพ์

๕. เขียนผิดเพราะไม่รู้หลักภาษา เช่น เขียนคำสมาสคำว่าธุรกิจ เป็นธุรกิจ

๓. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาในการเขียนเค้าโครงการศึกษาค้นคว้า

๓.๑ ความหมายของเค้าโครงการศึกษาค้นคว้า

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเป็นการนำแผนงานศึกษาค้นคว้าซึ่งอยู่ในรูปของความคิดมาเขียนเป็นลายลักษณ์อักษร ทำให้มองเห็นแผนการศึกษาค้นคว้าที่ปฏิบัติได้จริง (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, ๒๕๔๐, หน้า ๗๘)

จากนิยามข้างต้นแสดงให้เห็นว่าเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเป็นเอกสารที่ผู้ศึกษาจัดทำขึ้นหลังจากที่ได้กำหนดปัญหาที่ต้องการศึกษา ได้ทบทวนวรรณกรรมหรือเอกสารที่เกี่ยวข้อง หรือแนวคิด ทฤษฎีที่ต้องการนำมาใช้ และได้ออกแบบการศึกษาแล้วว่าจะทำอย่างไร

๓.๒ ความสำคัญของเค้าโครงการศึกษาค้นคว้า

บุญมี พันธุ์ไทย (๒๕๕๓, หน้า ๒๒๖) กล่าวว่าเค้าโครงการศึกษาค้นคว้ามีความสำคัญ ดังนี้

๓.๒.๑ เป็นแผนการดำเนินงาน ในเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าจะกำหนดลำดับการดำเนินงาน พร้อมระยะเวลาในการดำเนินงาน

๓.๒.๒ เป็นการนำเสนอรายละเอียดการดำเนินงานในแต่ละขั้นตอนของการศึกษาค้นคว้า

๓.๒.๓ เป็นข้อเสนอสำหรับการขออนุมัติงบประมาณ หรือเงินทุนในการทำศึกษาค้นคว้า

๓.๓ ลักษณะของเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าที่ดี

ภัทรา นิคมานนท์ (๒๕๔๒, หน้า ๒๒๑) กล่าวว่า ลักษณะของโครงการวิจัยที่ดี ซึ่งสามารถปรับใช้กับเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าได้ มีดังนี้

๓.๓.๑ มีความถูกต้องด้านเนื้อหาสาระ มีหลักฐาน อ้างอิงได้

๓.๓.๒ มีความสมเหตุสมผล น่าเชื่อถือ

๓.๓.๓ ชัดเจน เข้าใจได้โดยไม่ต้องตีความหรือคาดคะเน

๓.๓.๔ มีสาระสำคัญครบถ้วนทุกหัวข้อ แต่ละข้อมีเนื้อหาครบถ้วน ครอบคลุมเรื่อง ที่จำเป็นต้องรู้

๓.๓.๕ สาระของเนื้อหาสัมพันธ์ เชื่อมโยงกัน จัดระเบียบการนำเสนอเป็นอย่างดี

๓.๓.๖ ใช้ถ้อยคำที่เข้าใจง่าย รูปประโยคสั้น กระชับ สื่อความหมายได้อย่าง

รวดเร็ว

๓.๓.๗ มีความสม่ำเสมอในการใช้ภาษาทั้งฉบับ

๓.๔ หลักการเขียนเค้าโครงการวิจัย

ชำนาญ รอดเหตุภัย (๒๕๕๓, หน้า ๙๐-๑๕๐) กล่าวว่า การเขียนเค้าโครงการวิจัย มีหลักดังนี้

๓.๔.๑ การเขียนความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา มีแนวทางการเขียน

ดังต่อไปนี้

๓.๔.๑.๑ การเขียนอารัมภบทนำสู่ปัญหา คือการเกริ่นจากเรื่องที่มีความสำคัญ และเป็นที่ยอมรับกันแล้วอย่างกว้างขวางโดยเรียบเรียงอย่างมีเหตุผล เป็นขั้นตอนที่จะนำไปสู่ประเด็นที่จะวิจัย การอารัมภบทอาจทำได้สองแนวทางคือ

๑) การนำเสนอแนวคิดหรือทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่จะวิจัยซึ่งนำไปสู่ความคิดที่จะปฏิบัติการวิจัย

๒) การนำเสนอเรื่องราวความเป็นมาของเรื่องสำคัญแล้วโยงไปสู่ปัญหาและความสำคัญของปัญหาที่จำเป็นต้องแก้ไขด้วยการทำวิจัย

๓.๔.๑.๒ การเรียบเรียงและลำดับเนื้อหา ต้องทำอย่างพิถีพิถัน เลือกสรรเนื้อหา สาระที่น่าสนใจ มีน้ำหนัก มีเหตุผล เป็นเรื่องสำคัญที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวาง ต้องเรียงลำดับ เนื้อความเป็นขั้นตอนโดยการเชื่อมต่อความคิดเพื่อให้เนื้อความเข้าใจง่ายและมีการอ้างอิงเพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือ

๓.๔.๑.๓ ความสมบูรณ์ของเนื้อความ การเรียบเรียงในส่วนนี้เป็นการเขียน เพื่อสร้างเสริมความศรัทธาและความน่าสนใจต่อเรื่องที่จะวิจัยดังนั้นจึงต้องเขียนอย่างสมบูรณ์มีการอ้างอิงข้อคิด ความเห็นและคำกล่าวของบุคคลสำคัญมาเป็นส่วนหนึ่งของเนื้อความได้อย่างสมดุล หากนำข้อความจากบุคคลอื่นมาใส่ไว้มากกว่าครึ่งก็จะทำให้มองไม่เห็นความสามารถหรือทัศนะของผู้วิจัย

๓.๔.๒ การเขียนวัตถุประสงค์ของการวิจัย เป็นการเขียนถึงความต้องการหรือ จุดมุ่งหมายที่ผู้วิจัยต้องการศึกษาค้นคว้าหาคำตอบ

๓.๔.๒.๑ หลักการเขียนวัตถุประสงค์ของการวิจัยควรมีลักษณะดังนี้

- ๑) ควรเขียนจำแนกความมุ่งหมายของการทำวิจัยเป็นข้อ ๆ
- ๒) ควรเขียนเป็นประโยคบอกเล่ามากกว่าประโยคคำถาม
- ๓) ควรใช้ภาษาที่กระชับ หลีกเลี่ยงการซ้ำซ้อนของคำและความ
- ๔) ควรเขียนระบุเฉพาะสิ่งที่ประสงค์จะวิจัยและให้ครอบคลุมเรื่องทั้งหมด

๓.๔.๒.๒ ข้อบกพร่องในการกำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัย

- ๑) การไม่จำแนกประเด็นให้ชัดเจนเป็นข้อ ๆ
- ๒) การใช้คำเริ่มต้นไม่ถูกต้องควรใช้คำเริ่มต้นว่า “เพื่อ” ไม่ควรขึ้นต้นด้วย

กริยาวลี

- ๓) การตั้งเป็นประโยคคำถาม
- ๔) การใช้ภาษาไม่เป็นแบบแผนเดียวกัน
- ๕) การตั้งวัตถุประสงค์มากข้อเกินไป
- ๖) การตั้งวัตถุประสงค์ไม่ตรงตามปัญหาของการวิจัย

๓.๔.๓ การเขียนกรอบความคิดและทฤษฎีในการวิจัย เป็นการกำหนดขอบเขตของแนวคิดเชิงทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะทำการวิจัย การกำหนดกรอบแนวคิดจะทำให้ผู้วิจัยมองเห็นแนวคิดที่จะค้นหาข้อเท็จจริงในสิ่งที่ต้องการทราบตามประเด็นที่จะศึกษา กรอบแนวคิดในการวิจัยจะต้องมีความสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์ของการวิจัย การกำหนดกรอบความคิดในการวิจัยเป็นการมุ่งอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างประเด็นของปัญหา ทฤษฎี และข้อเท็จจริงจากการค้นพบในการทำวิจัย

๓.๔.๔ การเขียนขอบเขตของการศึกษาวิจัย เป็นเรื่องที่ผู้วิจัยต้องการแจ้งให้ผู้อ่านทราบถึงขอบเขตของการศึกษาวิจัยว่าจะกำหนดให้ครอบคลุมในเรื่องใดบ้าง จึงต้องเขียนให้ชัดเจนตรงตามที่ต้องการศึกษา

๓.๔.๕ การเขียนข้อตกลงเบื้องต้น เป็นข้อความที่ผู้วิจัยตั้งขึ้นเองเพื่อให้ผู้อ่านยอมรับไว้ล่วงหน้าว่าผู้วิจัยมีแนวความคิด ใช้ทฤษฎี หรือหลักการอย่างไร รวมทั้งมีเงื่อนไขอย่างใดบ้างในการทำวิจัย โดยจะต้องไม่ขัดต่อหลักวิชาการ

๓.๔.๖ การเขียนนิยามศัพท์เฉพาะ เป็นการที่ผู้วิจัยให้ความหมายของคำหรือประโยคที่ปรากฏในงานวิจัย เพื่อให้การสื่อความหมายระหว่างผู้วิจัยและผู้อ่านเกิดความเข้าใจตรงกัน โดยเฉพาะกรณีที่ผู้วิจัยจำเป็นต้องใช้คำศัพท์วิชาการ ศัพท์บัญญัติ คำทับศัพท์ คำแปลกใหม่ หรือคำเฉพาะอาชีพ ที่ไกลเกินความเข้าใจของคนธรรมดาสามัญทั่วไป ต้องเขียนให้ถูกต้อง สามารถอ้างอิงได้

๓.๔.๗ การเขียนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เป็นการรายงานผลการค้นคว้า รวบรวมและประมวลผลงานทางวิชาการที่เกี่ยวข้องกับเรื่องหรือประเด็นที่จะทำการวิจัย โดยประมวลหรือนำเอาความรู้ในอดีตเกี่ยวกับเรื่อง πουผู้วิจัยกำลังศึกษาอยู่มาใช้ให้เป็นประโยชน์ การศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องแสดงให้เห็นถึงความรอบรู้ในเรื่องที่ผู้วิจัยจะศึกษา นอกจากนั้นการเสนอผลการทบทวนวรรณกรรมที่ถูกต้องและครบถ้วนย่อมแสดงให้เห็นถึงคุณภาพของงานวิจัย คุณธรรม และจริยธรรมทางวิชาการของผู้วิจัย

๓.๔.๘ การเขียนวิธีดำเนินการวิจัยหรือวิธีการศึกษาและค้นคว้า เป็นการแสดงขั้นตอนของการดำเนินการวิจัย ซึ่งส่วนมากจะกล่าวถึงประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

๓.๔.๘.๑ รูปแบบของการวิจัย กล่าวถึงรูปแบบของการวิจัยที่จะนำมาใช้

๓.๔.๘.๒ แหล่งข้อมูลหรือประชากรที่จะศึกษา กล่าวถึงแหล่งข้อมูลปฐมภูมิ และทุติยภูมิ ผู้วิจัยต้องระบุถึงประชากรว่าอยู่กลุ่มใด อยู่ที่ไหน จำนวนเท่าใด

๓.๔.๘.๓ การสุ่มตัวอย่างหรือการเลือกกลุ่มตัวอย่าง กล่าวถึงการเลือกกลุ่มตัวอย่างว่าเลือกด้วยวิธีใด มีขั้นตอนอย่างไร จำนวนเท่าไร

๓.๔.๘.๔ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย หรือเครื่องมือเก็บข้อมูล กล่าวถึงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย วิธีการใช้ และเหตุผลที่เลือกใช้เครื่องมือชิ้นนั้น ๆ

๓.๔.๘.๕ การรวบรวมข้อมูล กล่าวถึงลักษณะและประเภทของข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย และบอกแหล่งที่มาของข้อมูลหรือวิธีการที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

๓.๔.๘.๖ การวิเคราะห์ข้อมูล กล่าวถึงวิธีการวิเคราะห์ที่เหมาะสมกับชนิดของข้อมูลที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และสมมุติฐาน

๓.๔.๙ การเขียนความสำคัญของการวิจัยหรือประโยชน์ของการวิจัย ผู้วิจัยควรระบุเป็นข้อ ๆ ว่างานวิจัยที่ทำสำเร็จและได้องค์ความรู้แล้วนั้นคาดว่าจะสามารถนำไปใช้ประโยชน์แก่ใครที่ไหน และอย่างไรได้บ้าง

๔. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบในการเขียนเค้าโครงการศึกษาค้นคว้า

ผู้ศึกษาค้นคว้าสามารถเขียนเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าด้วยรูปแบบที่ปรับจากรูปแบบการเขียนวิทยานิพนธ์และดุษฎีนิพนธ์ซึ่งมหาวิทยาลัยบูรพากำหนดไว้ในคู่มือการเขียนวิทยานิพนธ์ และดุษฎีนิพนธ์ ระดับบัณฑิตศึกษา (มหาวิทยาลัยบูรพา, ๒๕๕๖) ดังนี้

๔.๑ รูปแบบการอ้างอิง

การอ้างอิง (Citation) หมายถึง การบันทึกที่มาของข้อความที่ยกมากล่าวอ้างหรืออ้างอิง เพื่อให้ผู้อ่านทราบแหล่งที่มาและสามารถติดตามแหล่งวัสดุอ้างอิงที่สมบูรณ์ เป็นการให้เกียรติแก่เจ้าของผลงานที่นำมาอ้างอิง รวมทั้งเป็นจรรยาบรรณของนักวิจัย ในการเรียบเรียงวิทยานิพนธ์/ดุษฎีนิพนธ์ให้ใช้รูปแบบการอ้างอิงแบบนาม-ปี (Author-date) ตลอดทั้งเล่ม และให้นำวัสดุอ้างอิงทุกรายการที่ปรากฏในเนื้อหา ใส่ไว้ในส่วนของบรรณานุกรมหรือรายการอ้างอิงท้ายเล่ม

การอ้างอิงแบบนาม-ปี

การเขียนอ้างอิงแบบนาม-ปีเป็นการอ้างอิงที่อยู่รวมกันกับเนื้อหา อาจเขียนชื่อผู้แต่งที่ใช้อ้างอิงให้กลมกลืนไปกับเนื้อหาหรือแยกใส่ในวงเล็บท้ายข้อความที่อ้างอิงก็ได้

๑. ส่วนประกอบของรายการอ้างอิง

๑.๑ โดยทั่วไปรายการอ้างอิงประกอบด้วยส่วนสำคัญ ๒ ส่วน คือชื่อผู้แต่ง และปีที่พิมพ์ โดยระบุไว้ในวงเล็บ ดังนี้

(ชื่อผู้แต่ง,/ปีที่พิมพ์)

ถ้าผู้วิจัยสรุปเนื้อหาสาระที่นำมาอ้างอิงก่อนระบุชื่อผู้แต่งให้ใส่ชื่อผู้แต่งและปีที่พิมพ์อ้างอิงไว้ในวงเล็บหลังเนื้อหานั้น ๆ (เครื่องหมาย “/” หมายถึง กดแป้น Space Bar ๑ ครั้ง)

ในการอ้างอิง ถ้าระบุชื่อผู้แต่งและปีที่พิมพ์อ้างอิงลงในเนื้อหา นำมาก่อนแล้วต้องระบุชื่อผู้แต่งในวงเล็บซ้ำอีก

ตัวอย่าง

เกตุสุขเดช กำแพงแก้ว (๒๕๔๗) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษากิจกรรมรูปแบบการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษาโรงเรียน กรณีศึกษา.....

๑.๒ ในการอ้างอิง บางครั้งผู้เขียนต้องการจะอ้างอิงถึงหนังสือหรือวัสดุอ้างอิงเฉพาะส่วนโดยเจาะจงให้ระบุเลขหน้า หรือบทที่

(ชื่อผู้แต่ง,/ปีที่พิมพ์,/หน้า/เลขหน้าที่อ้างอิง)
(ชื่อผู้แต่ง,/ปีที่พิมพ์,/บทที่/เลขที่ของบท)

ตัวอย่าง

ด้านการปรับวิสัยทัศน์พบว่ารูปแบบภาวะผู้นำที่มีประสิทธิผลของผู้บริหารโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร..... (จามจุรี จำเมือง, ๒๕๔๘, หน้า ๑๕๐)

๒. หลักการเขียนชื่อผู้แต่ง

๒.๑ การลงชื่อผู้แต่งคนไทยให้ลงชื่อและตามด้วยชื่อสกุล ส่วนผู้แต่งชาวต่างประเทศให้ลงเฉพาะชื่อสกุลเท่านั้น

ตัวอย่าง

แบบจำลองความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมการเป็นสมาชิกที่ดีต่อองค์การของอาจารย์คณะศึกษาศาสตร์ ในมหาวิทยาลัยของรัฐ.....(สฎายุ ธีระวนิชตระกูล, ๒๕๔๙, บทคัดย่อ)

อำนาจอ้างอิง เป็นอำนาจที่คนอื่นอยากทำตาม อยากเลียนแบบ เกิดจากความดึงดูดใจระหว่าง.....(Owens, 2004, pp. 261-262)

๒.๒ การอ้างอิงผู้แต่งคนเดียวแต่มีวัสดุอ้างอิงหลายชิ้น

๒.๒.๑ เอกสารจัดพิมพ์ในปีเดียวกันมากกว่าหนึ่งเรื่อง

ในกรณีที่ผู้แต่งคนเดียวกัน มีวัสดุอ้างอิงที่จัดพิมพ์ในปีเดียวกันมากกว่าหนึ่งเรื่องและผู้เขียนวิทยานิพนธ์/ ดุษฎีนิพนธ์ได้นำมาอ้างอิงมากกว่าหนึ่งเรื่อง เพื่อเป็นการระบุให้ชัดเจนว่าเป็น

วัสดุอ้างอิงในเรื่องใด ให้ใส่อักษร ก ข ค... สำหรับวัสดุอ้างอิงภาษาไทย ท้ายปีที่พิมพ์ เรียงลำดับก่อนหลังในการอ้างอิง หรือ a b c...ในวัสดุอ้างอิงภาษาอังกฤษ โดยพิมพ์เว้นระยะห่างหนึ่งตัวอักษรระหว่างเลข พ. ศ. กับ ตัวอักษร ก ข ค..... หรือ a b c..... โดยใส่อักษร ก ข ค..... หรือ a b c..... ในส่วนบรรณานุกรมหรือส่วนอ้างอิงท้ายเล่มด้วย และต้องตรวจสอบการพิมพ์นี้ในส่วนบรรณานุกรมและส่วนอ้างอิงให้ตรงกัน

ตัวอย่าง

(วิระวัฒน์ ปันนิตามัย, ๒๕๔๗ ก, หน้า ๕๑)

(วิระวัฒน์ ปันนิตามัย, ๒๕๔๗ ข, หน้า ๑๐)

๒.๓.๒ เอกสารหลายชิ้นจัดพิมพ์ต่างปี

ในการอ้างอิงเอกสารหลายเรื่องที่เขียนโดยผู้แต่งคนเดียวกันแต่ปีที่พิมพ์ต่างกัน ให้ระบุชื่อผู้แต่งครั้งเดียวแล้วระบุปีที่พิมพ์ตามลำดับ โดยใช้เครื่องหมายจุลภาค (,) คั่นระหว่างปีที่พิมพ์

ตัวอย่าง

(เอกชัย กี่สุขพันธ์, ๒๕๔๕, หน้า ๕, ๒๕๔๙, หน้า ๒๙)

(Schnake, 2002, p. 88, 2006, p. 132)

๒.๔ การอ้างอิงเอกสารที่ผู้แต่งเป็นสถาบัน

การอ้างอิงเอกสารที่มีสถาบันเป็นผู้แต่ง ให้ระบุชื่อสถาบัน โดยเขียนชื่อเต็มในการอ้างครั้งแรก ถ้าสถาบันนั้นมีชื่อย่อที่เป็นทางการให้ระบุชื่อย่อไว้ในวงเล็บเหลี่ยม [] ด้วย การอ้างครั้งต่อไปให้ใช้ชื่อย่อนั้นได้ ในกรณีที่ไม่มีชื่อย่อหรือชื่อย่อนั้นไม่เป็นที่รู้จักกันดี การอ้างครั้งต่อ ๆ ไปให้ระบุชื่อสถาบันเต็มทุกครั้ง

ตัวอย่างการอ้างครั้งแรก

(สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา [สมศ.], ๒๕๔๙, หน้า ๔๐-๕๐)

(World Health Organization [WHO], 2003)

ตัวอย่างการอ้างครั้งต่อมา

(สมศ., ๒๕๔๙, หน้า ๔๐-๕๐)

(WHO, 2003)

๒.๕ การอ้างอิงเอกสารที่ไม่ปรากฏชื่อผู้แต่ง

๒.๕.๑ เอกสารที่ไม่ปรากฏชื่อผู้แต่งให้ลงชื่อเรื่องแทนชื่อผู้แต่ง

ตัวอย่าง

(รอบรู้ภาษานาชาติ, ๒๕๔๙)

(Encyclopedia of language and education, 2006, pp. 45-50)

ผู้รวบรวม ให้ลงชื่อบรรณาธิการ หรือผู้รวบรวม หลังจากนั้นพิมพ์เครื่องหมายจุลภาค “,” แล้วจึงพิมพ์คำว่า “บรรณาธิการ”

ตัวอย่าง

(ไกรสิทธิ์ ตันติศิรินทร์, เยาวรัตน์ ปรปักษ์ขาม และลินดา วงศานุพัทธ์, บรรณาธิการ, ๒๕๔๘, หน้า ๔๐๑-๕๒๘)

(Ritzer, Ed., 2004, pp. 85-100)

๒.๖ การอ้างอิงหนังสือแปล ให้ระบุชื่อผู้เขียนที่เป็นเจ้าของเรื่องถ้าไม่ทราบชื่อผู้เขียน
จึงระบุชื่อผู้แปล

ตัวอย่างทราบชื่อผู้เขียน

(เวลบอร์น เอมีม, ๒๕๔๙, หน้า ๒๔-๒๘)

ตัวอย่างไม่ทราบชื่อผู้เขียน

(ธีรกร เกียรติบันลือ, ผู้แปล, ๒๕๔๙, หน้า ๒๔-๒๘)

๒.๗ การอ้างอิงที่ไม่อาจหาแหล่งเบื้องต้น (Primary source) ของวัสดุอ้างอิง
จำเป็นต้องอ้างจากแหล่งรอง (Secondary source) ให้ระบุแหล่งรองแล้วตามด้วยคำว่า “อ้างอิง
จาก” หรือ “citing” แต่ถ้าระบุแหล่งเบื้องต้นก่อนให้ใช้คำว่า “อ้างถึงใน” หรือ “cited in” ทั้งนี้ใน
บรรณานุกรม/ รายการอ้างอิงให้ระบุแหล่งอ้างอิงที่สมบูรณ์ของแหล่งรองด้วย
การอ้างอิงจากแหล่งรอง ไม่สมควรใช้เป็นอย่างยิ่ง ถ้าสามารถหาแหล่งเบื้องต้นได้

ตัวอย่างระบุแหล่งเบื้องต้นก่อน

(เทียน ทองแก้ว, ๒๕๔๔, หน้า ๓๘ อ้างถึงใน จามจรี จำเมือง, ๒๕๔๙, หน้า ๒๔)

(Owens, 2004, pp. 261-262 อ้างถึงใน ปารีชาติ คุณปลื้ม, ๒๕๔๘, หน้า ๒๒)

(Goodman et al., 1990 cited in Sergiovanni, Kelleher, McCarthy, & Wirt, 2004, p. 66)

ตัวอย่างระบุแหล่งรองก่อน

(จามจรี จำเมือง, ๒๕๔๙, หน้า ๒๔ อ้างอิงจาก เทียน ทองแก้ว ๒๕๔๔, หน้า ๓๘)

(ปารีชาติ คุณปลื้ม, ๒๕๔๘, หน้า ๒๒ อ้างอิงจาก Owens, 2004, pp. 261-262)

(Sergiovanni, Kelleher, McCarthy, & Wirt, 2004, p. 66 citing Goodman et al., 1990)

๓. การอ้างอิงจากสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์

(ชื่อผู้แต่ง,/ปีที่พิมพ์)

๔. การอ้างอิงเอกสารที่ไม่ปรากฏปีพิมพ์

ถ้าไม่ปรากฏปีที่พิมพ์ ให้ใช้อักษรย่อ ม.ป.ป. (ไม่ปรากฏปีที่พิมพ์) หรือ n.d. (No Date) สำหรับวัสดุอ้างอิงภาษาอังกฤษ

(ชื่อผู้แต่ง,/ม.ป.ป.)

ตัวอย่างภาษาไทย

ส. กลิ่นหอมหวล (ม.ป.ป., หน้า ๕-๙) ศึกษา.....

๒. รูปแบบบรรณานุกรม

บรรณานุกรม (Bibliography) หรือรายการอ้างอิง (References) เป็นการรวบรวมรายการอ้างอิงท้ายเล่ม มหาวิทยาลัยบูรพา (๒๕๕๖) กำหนดรูปแบบการเขียนบรรณานุกรมไว้ว่า นิสิตสามารถเลือกใช้คำว่า “บรรณานุกรม” หรือ “รายการอ้างอิง” อย่างไม่อย่างหนึ่ง กล่าวคือ ถ้าเป็นรายการวัสดุอ้างอิงที่ใช้อ้างอิงทั้งหมดในตัวเล่มวิทยานิพนธ์/ ดุษฎีนิพนธ์และที่นำความรู้มาเรียบเรียงโดยไม่ได้อ้างอิงไว้ในเล่ม ให้ใช้คำว่า “บรรณานุกรม” แต่ถ้าอ้างอิงเฉพาะวัสดุอ้างอิงที่ปรากฏอยู่ในตัวเล่มวิทยานิพนธ์/ ดุษฎีนิพนธ์เท่านั้น ให้ใช้คำว่า “รายการอ้างอิง”

การพิมพ์บรรณานุกรมหรือรายการอ้างอิง

๑. ในหน้าแรกของบรรณานุกรมให้ใช้คำว่า “บรรณานุกรม” หรือ “BIBLIOGRAPHY” หรือ “รายการอ้างอิง” หรือ “REFERENCES” โดยพิมพ์ไว้กลางหน้ากระดาษตอนบน

๒. วิทยานิพนธ์/ ดุษฎีนิพนธ์ภาษาไทย ให้เรียงวัสดุอ้างอิงตามลำดับตัวอักษรตัวแรกตามแบบพจนานุกรมไทยฉบับราชบัณฑิตยสถาน ถ้ามีวัสดุอ้างอิงภาษาอังกฤษด้วยให้เรียงลำดับตัวอักษรเช่นเดียวกันและให้เรียงต่อจากภาษาไทย และหากนามสกุลของผู้แต่งชาวต่างประเทศซ้ำกันให้เรียงลำดับโดยดูจากอักษรของชื่อต้น และชื่อกลางตามลำดับ

๓. การพิมพ์วัสดุอ้างอิงแต่ละรายการ ไม่ต้องลงเลขกำกับรายการ

๔. เริ่มพิมพ์รายการวัสดุอ้างอิงชิดขอบซ้ายของหน้ากระดาษที่เว้น ๑.๕ นิ้ว ถ้ารายการวัสดุอ้างอิงไม่จบในบรรทัดให้ขึ้นบรรทัดใหม่ โดยตั้ง Tab ที่ระยะ ๐.63 นิ้ว และเมื่อขึ้นรายการวัสดุอ้างอิงใหม่ให้เริ่มพิมพ์ชิดขอบซ้ายของหน้ากระดาษเช่นเดิม

๕. วัสดุอ้างอิงที่มีผู้แต่งซ้ำให้พิมพ์เรียงลำดับปีที่พิมพ์จากปีเก่าจนถึงปีล่าสุดโดยใช้เครื่องหมาย _____

๖. การพิมพ์ชื่อเรื่องวัสดุอ้างอิงให้พิมพ์ตัวเอนตั้งแต่ตัวแรกจนถึงตัวสุดท้ายของชื่อเรื่องวัสดุอ้างอิง

๗. การเรียงลำดับวัสดุอ้างอิงให้เรียงตามลำดับตัวอักษรที่เขียนจริงไม่ใช่เรียงตามเสียงที่อ่าน

การลงรายการส่วนต่าง ๆ ของวัสดุอ้างอิง

๑. หนังสือ

ชื่อผู้แต่ง./ (ปีที่พิมพ์). /ชื่อหนังสือ/ (ครั้งที่พิมพ์ (ถ้ามี)). /สถานที่พิมพ์:/ สำนักพิมพ์.

๑.๑ ผู้แต่ง

๑.๑.๑ ให้ใช้ชื่อผู้แต่งหรือบรรณาธิการตามที่ระบุในหน้าปกในของหนังสือ

๑.๑.๒ ชื่อผู้แต่งไม่ต้องลงคำนำหน้าชื่อ เช่น นาย นาง นางสาว ดร. ศ.

นายแพทย์หรือ Mr. Mrs. Dr. Prof. เป็นต้น

๑.๑.๓ ผู้แต่งที่มีฐานันดรศักดิ์ บรรดาศักดิ์ หรือ ยศ ให้ลงชื่อตามด้วยเครื่องหมายจุลภาคและฐานันดรศักดิ์ บรรดาศักดิ์ หรือ ยศ

๑.๑.๔ ผู้แต่งที่มีสมณศักดิ์ ให้ลงชื่อตามที่ปรากฏ

๑.๑.๕ ผู้แต่งที่ใช้นามแฝง ให้ลงชื่อตามที่ปรากฏในวัสดุอ้างอิงนั้น ๆ

๑.๑.๖ ผู้แต่งชาวต่างประเทศ ใช้ชื่อสกุลนำหน้าคั่นด้วยจุลภาค (Comma) “,” ตามด้วยตัวย่อของชื่อแรก และตัวย่อของชื่อกลาง (ถ้ามี)

ตัวอย่าง

ธรรมศักดิ์มนตรี, พระยา.

Mark, J. R., Sir.

พระเทพโสภณ (ประยูร ฐมจิตโต).

ทมยันตี.

Bubrin, A. J.

๑.๑.๗ กรณีผู้แต่งหลายคน ไม่ว่าจะกี่คนก็ตาม ให้ระบุชื่อผู้แต่งให้ครบทุกคนชื่อแต่ละคนให้คั่นด้วยเครื่องหมายจุลภาค “,” หน้าคนสุดท้ายต้องคั่นด้วย “และ” สำหรับผู้แต่งคนไทย ส่วนผู้แต่งชาวต่างประเทศให้ใช้ “&”

ตัวอย่าง

ไพรัช รัชชพงษ์ และชฎามาศ ชูวะเศรษฐกุล.

Wheelen, T. L., & Hunger, J.D.

ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร, นิตยา นวลน้อม, ไชยา ภาวะบุตร และวาโร เฟ็งสวัสต์

Sergiovanni, T.J., Kelleher, P., McCarthy, M.M., & Wirt, F.M.

๑.๑.๘ หนังสือรวมทั้งวัสดุอ้างอิงอื่น ๆ ที่จัดทำขึ้นในนามของหน่วยงานต่าง ๆ เช่น กระทรวง ทบวง กรม องค์การ สถาบัน หรือสมาคม ให้ลงชื่อหน่วยงานนั้น ๆ เป็นผู้แต่งโดยยึดหลัก ดังนี้ ถ้าวัสดุอ้างอิงนั้นออกในนามหน่วยงานระดับกรมหรือหน่วยงานที่ย่อยกว่ากรมแต่สังกัดอยู่ในกรม นั้น ๆ แม้จะปรากฏชื่อกระทรวงหรือหน่วยงานย่อยกว่ากรมอยู่ในวัสดุอ้างอิงก็ตาม ให้ลงชื่อกรมเป็นผู้แต่ง ส่วนชื่อของหน่วยงานย่อยให้ใส่ไว้ในส่วนของสำนักพิมพ์

ตัวอย่าง

ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ.
สำนักงานปลัดกรุงเทพมหานคร.
Provincial Public Health Office of Chachoengsao.

๑.๒ ปีที่พิมพ์

๑.๒.๑ ให้ลงปีที่พิมพ์ของวัสดุอ้างอิงตามที่ปรากฏในเอกสารด้วยเลขอารบิกหรือเลขไทยโดยใส่ไว้ในวงเล็บ

๑.๒.๒ ถ้าไม่ปรากฏปีที่พิมพ์ของเอกสารนั้น ให้ใช้คำย่อ ม.ป.ป. (ไม่ปรากฏปีที่พิมพ์)

๑.๒.๓ ให้พิมพ์ปิดท้ายวงเล็บด้วยเครื่องหมาย มหัพภาค “.”

ตัวอย่าง

(๒๕๔๙).
(ม.ป.ป.).

๑.๓ ชื่อหนังสือ

๑.๓.๑ ใช้ชื่อเต็มของหนังสือ ตามที่ปรากฏในหน้าปกใน และพิมพ์ด้วยตัวเอน

๑.๓.๒ ชื่อหนังสือภาษาอังกฤษ ให้พิมพ์อักษรตัวแรกของทุกคำด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ ยกเว้นคำเชื่อม เช่น บุพบท (Preposition) สันธาน (Conjunction) และคำนำหน้านาม (Article) ให้พิมพ์เป็นตัวพิมพ์เล็ก แต่ถ้าคำนำหน้านามนั้นเป็นคำแรกของชื่อเรื่อง ให้พิมพ์ด้วยอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ได้

๑.๓.๓ พิมพ์ปิดท้ายชื่อหนังสือด้วยเครื่องหมายมหัพภาค “.”

๑.๓.๔ ชื่อหนังสือถ้าไม่ปรากฏครั้งที่พิมพ์ ให้ใส่เครื่องหมายมหัพภาค “.” หลังชื่อหนังสือ แต่ถ้าปรากฏครั้งที่พิมพ์ ให้ใส่เครื่องหมายมหัพภาค “.” หลังครั้งที่พิมพ์

สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี 20131

๒๓

ตัวอย่าง

Effective Change in School.

ทฤษฎีองค์การสมัยใหม่.

Total Quality Management in Education (3rd ed.).

มนุษยสัมพันธ์กับการบริหาร (พิมพ์ครั้งที่ ๒).

๑.๔ ครั้งที่พิมพ์

๑.๔.๑ การพิมพ์ครั้งที่ ๑ เป็นการพิมพ์ครั้งแรกไม่ต้องเขียนลงรายการใน
บรรณานุกรมหรือรายการอ้างอิง

๑.๔.๒ ให้ลงรายการครั้งที่พิมพ์สำหรับครั้งที่ ๒ ขึ้นไปตามที่ปรากฏในสิ่งพิมพ์

๑.๔.๓ พิมพ์ปิดท้ายครั้งที่พิมพ์ด้วยเครื่องหมายมหัพภาค “.”

ตัวอย่าง

(พิมพ์ครั้งที่ ๒).

(พิมพ์ครั้งที่ ๒ แก้ไขเพิ่มเติม).

(พิมพ์ครั้งที่ ๓ ปรับปรุงแก้ไข).

(2nd ed.).

(2nd rev. ed.).

๑.๕ สถานที่พิมพ์และสำนักพิมพ์

๑.๕.๑ วัสดุอ้างอิงภาษาไทยให้ลงชื่อจังหวัดเป็นเมืองที่พิมพ์ สำหรับ
กรุงเทพมหานคร ให้ใช้ “กรุงเทพฯ”

๑.๕.๒ ให้ลงชื่อสำนักพิมพ์โดยไม่ต้องใส่คำว่า สำนักพิมพ์ บริษัท.....จำกัด
Publisher, Co.....Inc., Co.....Ltd. เช่น สำนักพิมพ์ดอกหญ้าให้ลงว่า “ดอกหญ้า” บริษัท
ประชาช่างให้ลงว่า “ประชาช่าง”

๑.๕.๓ ถ้าสำนักพิมพ์มีสาขาตั้งอยู่หลายเมืองและชื่อเมืองเหล่านั้นปรากฏอยู่ในวัสดุ
อ้างอิง ให้ลงชื่อเมืองแรกที่ปรากฏเป็นสถานที่พิมพ์

๑.๕.๔ ถ้าวัสดุอ้างอิงไม่ปรากฏชื่อสำนักพิมพ์ ให้ลงชื่อโรงพิมพ์โดยใส่คำว่า โรง
พิมพ์ไว้ด้วย

๑.๕.๕ สำนักพิมพ์เป็นสมาคม มหาวิทยาลัย ให้ระบุชื่อเต็ม เช่น สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

๑.๕.๖ ผู้รับผิดชอบในการพิมพ์เป็นหน่วยงานภาครัฐและเอกชน ให้ใช้ชื่อหน่วยงาน
นั้น ๆ เป็นสำนักพิมพ์แทน โดยให้ลงตามลำดับจากหน่วยงานย่อย

808.066378

ท 364 ๖

จ. 11

3 4 6 9 3 5

๑.๕.๗ ถ้าไม่ปรากฏชื่อผู้รับผิดชอบในการพิมพ์ให้ใช้คำย่อ ม.ป.ท. (ไม่ปรากฏสถานที่พิมพ์) สำหรับวัสดุอ้างอิงภาษาไทย และ n.p. (No Place of Publishing) สำหรับวัสดุอ้างอิงภาษาอังกฤษ

๑.๕.๘ พิมพ์เครื่องหมายมหัพภาคคู่ (Colon) “:” คั่นระหว่างสถานที่พิมพ์และสำนักพิมพ์

ตัวอย่าง

กองบรรณาธิการ ผู้จัดการ. (๒๕๔๙). *ทรงพระเจริญ ประมวลภาพพระราชพิธีฉลองสิริราชสมบัติครบ ๖๐ ปี*. กรุงเทพฯ: บ้านพระอาทิตย์.

ราชบัณฑิตยสถาน. (๒๕๔๖). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ๒๕๔๖*. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์

Burgelman, R.A., Grove, A.S., & Meza, P.E. (2006). *Strategic Dynamics: Concept and Cases*. Singapore: McGraw Hill/Irwin.

Day, L.A. (2006). *Ethics in Media Communications Cases and Controversies* (5th ed.). United States of America: Thomson Wadsworth.

ตัวอย่างที่ไม่มีชื่อผู้แต่ง

การออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ. (๒๕๔๙). กรุงเทพฯ: ประสานมิตร.

City Politics: The Political Economy of Urban America (5th ed.). (2006). New York: Pearson.

๒. บทความในหนังสือ

บทความในหนังสือซึ่งมีผู้รวบรวมไว้ในหนังสือเล่มเดียวอาจจะมีบรรณาธิการหรือไม่ก็ได้ วัสดุอ้างอิงเหล่านี้ เช่น หนังสือรวมบทความต่าง ๆ หนังสือรวมบทความวิทยานิพนธ์ หนังสือสารานุกรม หนังสือแจกในโอกาสพิเศษต่าง ๆ เอกสารประกอบการประชุมสัมมนาทางวิชาการ ฯลฯ มีแบบแผนการเขียนดังต่อไปนี้

ชื่อผู้เขียนบทความ./ (ปีที่พิมพ์)/ ชื่อบทความ./ ใน/ ชื่อบรรณาธิการ./ (บรรณาธิการ ถ้ามี)/ ชื่อหนังสือ./ (หน้า/เลขหน้า)/ สถานที่พิมพ์./ สำนักพิมพ์.

๒.๑ ชื่อผู้เขียนบทความใช้หลักการเดียวกันกับชื่อผู้แต่งหนังสือ

๒.๒ ชื่อบทความพิมพ์ตัวตรง

๒.๓ คำว่า “ใน” เอกสารภาษาอังกฤษให้ใช้ว่า “in”

๒.๔ ชื่อบรรณาธิการ เนื่องจากไม่ใช่ผู้แต่งโดยตรง ให้พิมพ์กลับกันกับชื่อผู้แต่งโดยให้ขึ้นต้นด้วยตัวย่อชื่อแรกและตัวย่อชื่อกลาง (ถ้ามี) ตามด้วยชื่อสกุลตัวเต็ม หากมีบรรณาธิการมากกว่า ๑ คนขึ้นไป ให้ใช้คำว่า “และ” ในภาษาไทย สำหรับภาษาอังกฤษใช้ “&”

๒.๕ ระบุคำว่า “บรรณาธิการ” (ถ้าเป็นภาษาไทย) ในภาษาอังกฤษใช้ “Ed.” หรือ “Eds.” (ในกรณีบรรณาธิการมากกว่า ๑ คน) ให้พิมพ์ไว้ในวงเล็บ “()”

๒.๖ พิมพ์เครื่องหมายจุลภาค “,” ต่อจากบรรณาธิการ

๒.๗ ชื่อหนังสือพิมพ์ตัวเอน

๒.๘ หน้าและเลขหน้า ในภาษาไทยให้พิมพ์คำว่าหน้าตามด้วยเลขหน้า เช่น หน้า 999 เอกสารภาษาอังกฤษให้ใช้ “p.” ในกรณีมีหน้าเดียว และ “pp.” กรณีที่มีมากกว่าหนึ่งหน้าขึ้นไป เช่น p. 99 และ pp. 99-199

ตัวอย่าง

ชัตติยา กรรณสูต. (๒๕๔๗). การสังเคราะห์ผลการศึกษาวิจัยคุณธรรม พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของ คนไทย: การเชื่อมโยงสู่นโยบาย. ใน ชัตติยา กรรณสูต, เสวนิจ รัตนวิจิตร, ธัญญา สนิทวงศ์ ณ ออยุธยา และขวัญรัก สุขสมฤทัย (บรรณาธิการ), *รายงานการวิจัยคุณธรรม พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของคนไทย* (หน้า ๙-๑๒๕). กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ.

อภิชัย มงคล, วัชณี หัตถพนม, จิราพร เขียวอยู่, ภัสรา เชษฐโชติศักดิ์, วรณประภา ชลอกุล และ ละเอียด ปัญโญใหญ่. (๒๕๔๘). การศึกษาด้านชีวิตสุขภาพจิตคนไทย. ใน ไกรสิทธิ์ ตันติ- ศรินทร์, เยาวรัตน์ ปรีกษ์ขาม และลินดา วงศานุพัทธ์ (บรรณาธิการ), *รายงานผลการวิจัย โครงการแม่บทและโครงการย่อยภายใต้ชุดโครงการวิจัยเพื่อพัฒนาสุขภาพคนไทย* (หน้า ๔๐๑-๕๒๘). กรุงเทพฯ: พี เอ ลีฟวิ่ง.

Bellah, R.N. (2003). The ritual roots of society and culture. In M. Dillon (Ed.), *Handbook of the Sociology of Religion* (pp. 31-44). United Kingdom: Cambridge University Press

๓. วิทยานิพนธ์/ ดุษฎีนิพนธ์

มีแบบแผนการเขียนดังนี้

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์หรือดุษฎีนิพนธ์./ (ปีที่พิมพ์). /ชื่อวิทยานิพนธ์หรือดุษฎีนิพนธ์./ระดับ วิทยานิพนธ์หรือดุษฎีนิพนธ์./ชื่อสาขาวิชา./คณะ./ชื่อมหาวิทยาลัย.

๓.๑ ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์/ ดุษฎีนิพนธ์ ใช้หลักการเดียวกับผู้แต่งหนังสือ

๓.๒ ปีที่พิมพ์

๓.๒.๑ ใช้ตามที่ปรากฏในหน้าปกของวิทยานิพนธ์/ ดุษฎีนิพนธ์ โดยใส่ไว้ภายใน

วงเล็บ

๓.๒.๒ หลังวงเล็บใส่เครื่องหมายมหัพภาค “.”

๓.๓ ชื่อวิทยานิพนธ์/ ดุษฎีนิพนธ์

๓.๓.๑ ใช้ชื่อที่ระบุในปกในของวิทยานิพนธ์/ ดุษฎีนิพนธ์ โดยชื่อภาษาอังกฤษให้พิมพ์อักษรตัวแรกของชื่อวิทยานิพนธ์/ ดุษฎีนิพนธ์ ด้วยตัวอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ ถ้ามีเครื่องหมายมหัพภาค “:” อยู่ในชื่อวิทยานิพนธ์/ ดุษฎีนิพนธ์ ตัวอักษรที่ตามมาตัวแรกให้พิมพ์ตัวพิมพ์ใหญ่ ตัวอักษรตัวแรกของชื่อเฉพาะให้พิมพ์ตัวพิมพ์ใหญ่ นอกเหนือจากนั้นพิมพ์ตัวพิมพ์เล็กและพิมพ์ด้วยตัวเอน

๓.๓.๒ หลังชื่อวิทยานิพนธ์/ ดุษฎีนิพนธ์ ให้ใส่เครื่องหมายมหัพภาค “ . ”

๓.๔ ระดับปริญญา

ใช้คำว่า วิทยานิพนธ์.....มหาบัณฑิต หรือ Master's thesis สำหรับปริญญาโท และใช้คำว่า ดุษฎีนิพนธ์.....ดุษฎีบัณฑิต หรือ Doctoral dissertation สำหรับปริญญาเอก ตามด้วยชื่อสาขาวิชา คณะ มหาวิทยาลัย

ตัวอย่าง

คุณัตว์ พิธพรชัยกุล. (๒๕๔๘). อิทธิพลของลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของนักกีฬาระดับอุดมศึกษา. ดุษฎีนิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
 นพพร ไทยเจริญ. (๒๕๔๙). การสร้างชุดการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์เรื่อง ดินและหิน ในท้องถิ่นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
 Bellah, R.N. (2003).
 Shim, W. J. (1996). *Contamination and bioaccumulation of tributyltin and Triphenyltin compounds in the Chinhae Bay system, Korea*. Master's thesis, Department of Oceanography, Seoul National University.
 Sangnark, A. (2002). *Evaluation of dietary fibers produced from selected agri-byproducts for use as flour replacer in bread*. Doctoral dissertation, School of Environment, Resources and Development, Asian Institute of Technology.

๔. บทความในวารสาร

ชื่อผู้เขียนบทความ./ (ปีที่พิมพ์)./ ชื่อบทความ./ ชื่อวารสาร./ ปีที่หรือเล่มที่./ (ฉบับที่(ถ้ามี))./
 เลขหน้า.

๔.๑ ผู้เขียนบทความและชื่อบทความ

๔.๑.๑ ชื่อผู้เขียนบทความให้ใช้หลักการเดียวกับผู้แต่งหนังสือ

๔.๑.๒ ถ้าไม่ปรากฏชื่อผู้เขียนบทความ ให้ใช้ชื่อบทความขึ้นเป็นรายการแรก

๔.๑.๓ ชื่อบทความถ้าเป็นภาษาอังกฤษให้ขึ้นต้นด้วยตัวอักษรตัวใหญ่ และหลังเครื่องหมายหัพภาคคู่ “:” ให้ตามด้วยตัวอักษรตัวใหญ่เช่นกัน

๔.๒ ปีที่พิมพ์

๔.๒.๑ ให้ระบุปีที่พิมพ์ตามหลังชื่อผู้เขียนบทความ และให้ใส่ไว้ในวงเล็บ

๔.๒.๒ หลังวงเล็บปีที่พิมพ์ใส่เครื่องหมายหัพภาค “.”

๔.๒.๓ ในกรณีที่วารสารนั้นไม่มีปีที่ หรือ เล่มที่ (Volume) ฉบับที่ (Number) แต่มีเดือน หรือฤดูและปีที่พิมพ์ ให้ใช้ชื่อเดือน หรือฤดูตามหลังปีที่พิมพ์ โดยหลังปีที่พิมพ์ต้องตามด้วยเครื่องหมายจุลภาคก่อน

๔.๒.๔ บทความที่อยู่ระหว่างการจัดพิมพ์เผยแพร่ ให้ใช้คำว่า (in press) แทนปีที่พิมพ์

๔.๓ ชื่อวารสาร

๔.๓.๑ ใช้ตามที่ปรากฏในหน้าปกในของวารสาร สำหรับภาษาอังกฤษให้เขียนชื่อเต็มและพิมพ์ตัวแรกของทุกตัวเป็นตัวพิมพ์ใหญ่ ในกรณีใช้ชื่อย่อต้องเป็นชื่อย่อที่นักวิชาการในศาสตร์สาขานั้นยอมรับ เช่น Journal ใช้ตัวย่อว่า J.

๔.๓.๒ ชื่อวารสารให้พิมพ์ด้วยตัวเอน

๔.๓.๓ หลังชื่อวารสารมีเครื่องหมายจุลภาค “,”

๔.๔ ปีที่ หรือเล่มที่ (Volume) และฉบับที่ (Number หรือ Issue)

๔.๔.๑ ให้พิมพ์เฉพาะตัวเลขปีที่ หรือเล่มที่ ตามหลังชื่อวารสารโดยไม่ต้องระบุคำว่า “ปีที่” “เล่มที่” หรือ “Vol”

๔.๔.๒ ถ้าวารสารที่อ้างอิงที่มีปีที่หรือเล่มที่เดียวกันแต่มีหลายฉบับ แต่ละฉบับเริ่มต้นหน้าหนึ่ง ให้พิมพ์ตัวเลขฉบับที่ไว้ในวงเล็บ ตามหลังเลขปีที่ หรือเล่มที่

๔.๔.๓ วารสารที่ไม่มี ปีที่ หรือเล่มที่ (Volume) แต่มีฉบับที่ ให้ระบุคำว่า “ฉบับที่” หรือ คำย่อ “No.” ตามด้วยตัวเลข เช่น ฉบับที่ 2 หรือ No. 2

๔.๔.๔ ให้พิมพ์ตัวเอนจากชื่อวารสารจนถึงตัวเลขปีที่หรือเล่มที่ต่อจากชื่อวารสาร แต่ไม่รวมถึงฉบับที่

๔.๕ เลขหน้า

๔.๕.๑ ก่อนเลขหน้าต้องมีเครื่องหมายจุลภาค “,”

๔.๕.๒ ระบุเลขหน้าที่อ้างอิง โดยไม่มีคำว่า “หน้า” “p.” หรือ “pp.”

๔.๕.๓ ถ้าบทความพิมพ์ต่อในหน้าอื่นของวารสารฉบับเดียวกัน ให้ระบุเลขหน้าที่ปรากฏทั้งหมด โดยใช้เครื่องหมายจุลภาค “,” คั่น หลังเลขหน้าให้ใส่เครื่องหมายหัพภาค “.”

ตัวอย่าง

มะลิวรรณ โคตรศรี. (๒๕๔๘). การพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓. *วารสารวิจัยและวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา*, ๓(๑), ๓๒-๔๘.

กนก อภิรดี. (๒๕๔๘). นานาทัศนะ. *นักบริหาร*, ๒๕(๑), ๑๔-๑๖.

ตัวอย่าง (ต่อ)

Bennett, J. T. (2004, June). Moderators of the relationships between coworkers organizational citizenship behavior and fellow employees' attitudes. *Journal of Applied Psychology, 89*, 455-464.

Foster, W.P. (2004). The decline of the local a challenge to educational leadership. *Education Administration Quarterly, 40*(2), 176-191.

๕. การสัมภาษณ์

มีแบบแผนการเขียนดังนี้

ชื่อผู้ให้สัมภาษณ์./ (ปี./วันที่/เดือน)./ตำแหน่ง(ถ้ามี)./สัมภาษณ์.

ตัวอย่าง

มทิสร มังคลรังศรี. (๒๕๔๙, ๔ สิงหาคม). รองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดราชบุรี. สัมภาษณ์.

ปรีดิยาทร เทวกุล, ม.ร.ว. (๒๕๔๙, ๔ สิงหาคม). ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย. สัมภาษณ์.

Bear, T. (2006, August, 11). President. Interview.

๖. รายการอ้างอิงสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์

แยกตามประเภทดังนี้

๖.๑ หนังสือ บทความในหนังสือ และเอกสารการประชุมวิชาการ

ชื่อผู้แต่ง./ (ปีที่พิมพ์)./ชื่อหนังสือ./วันที่ค้นข้อมูล/วัน/เดือน/ปี./เข้าถึงได้จาก/แหล่งสารสนเทศ

ตัวอย่างจากหนังสือ

นรินทร์ ภาระศรี. (๒๕๔๘). ผู้เฝ้า. วันที่ค้นข้อมูล ๑๐ มีนาคม ๒๕๔๘, เข้าถึงได้จาก

http://se-ed.net/oldpe/Mearrai/khorngfag/03_phoonam.htm

American Management Association. (2003). *2003 E-mail Rules, Policies, and Practices Survey*. Retrieved October 5, 2004, from

http://www.amanet.org/research/pdfs/Email_Policies_Practices.pdf

ตัวอย่างหนังสือที่ไม่มีปีที่พิมพ์

ITIM Culture and Management Specialists. (n.d.). *A Short Introduction*. Retrieved September 7, 2004, from <http://www.itim.org/3.html>

ตัวอย่างหนังสือที่ไม่มีชื่อผู้แต่ง

เทคโนโลยีสารสนเทศกับการเผยแพร่งานด้านวรรณกรรม. (๒๕๔๐). วันที่ค้นข้อมูล ๑๑ มีนาคม ๒๕๔๘, เข้าถึงได้จาก <http://www.princessit.org/kp9/articles/IT-culture.th.html>
Statistical for Educational Measurement. (2005). Retrieved December 18, 2005, from <http://www.watpon.com>

ตัวอย่างจากบทความในหนังสือ

การผลิตปูนซีเมนต์. (๒๕๔๐). ใน *สารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน เล่มที่ ๒๔* (หน้า ๒-๘). วันที่ค้นข้อมูล ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖, เข้าถึงได้จาก <http://kanchanapisek.or.th/kb6/book24/chapter6/chap6.ht>

Harris, R.G. (1998). Economic approaches to language and bilingualism. In A. Breton (Ed.), *New Canadian Perspectives*. Retrieved June 9, 2004, from http://www.pch.gc.ca/progs/lo-ol/perspectives/english/economic/ch2_02.html

ตัวอย่างเอกสารการประชุมวิชาการ

Tan, G., & Lewandowsky, S. (1996). *A comparison of operator trust in humans versus machines*. Paper presented at the CybErg 96 virtual conference. Retrieved May 16, 2000, from <http://www.curtin.edu.au/conference/cyberg/centre/outline.cgi/frame?dir=tan>

๖.๒ บทความในวารสาร

ชื่อผู้แต่ง./ (ปีที่พิมพ์)./ชื่อบทความ./ชื่อวารสาร./ปีที่หรือเล่มที่/(ฉบับที่(ถ้ามี)),/เลขหน้า./วันที่ค้นข้อมูล/วัน/เดือน/ปี./เข้าถึงได้จาก/แหล่งสารสนเทศ.

ตัวอย่าง

ฝ่ายสารสนเทศ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (๒๕๔๕). Wireless Lan เครือข่ายแห่งอนาคต. *จดหมายข่าวสำนักหอสมุด*, ๑๘(๑๒), ๒-๕. วันที่ค้นข้อมูล ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖, เข้าถึงได้จาก <http://www.lib.ku.ac.th/newsnov45.html>

Borman, W. C., Hanson, M. A., Oppler, S. H., Pulakos, E. D., & White, L. A. (1993). Role of early supervisory experience in supervisor performance. *Journal of Applied Psychology*, 78, 443-449. Retrieved October 23, 2000, from PsycARTICLES database.

๖.๓ ข้อความจากเว็บไซต์ของสถาบันการศึกษา

ตัวอย่าง

มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร. (๒๕๔๗). *จิตสำนึกและวิญญานของคนสอนครู*.

วันที่ค้นข้อมูล ๑๕ มิถุนายน ๒๕๔๘, เข้าถึงได้จาก <http://www.krn.rikp.ac.th>

Chou, L., McClintock, R., Moretti, F., & Nix, D. H. (1993). *Technology and education: New wine in new bottles: Choosing pasts and imagining educational futures*. Retrieved August 24, 2000, from Columbia University, Institute for Learning Technologies Web site:

<http://www.ilt.columbia.edu/publications/papers/newwinel.html>

Schwarzer, R. (1989). *Statistics software for meta-analysis* [Computer Software and Manual]. Retrieved July 21, 2000, from

http://www.yorku.ca/faculty/academic/schwarze/meta_e.html

๖.๔ ข้อความจากเว็บไซต์ของหน่วยงาน/ บริษัทต่าง ๆ

ตัวอย่าง

สถาบันรับรองมาตรฐานไอเอสโอ (สรอ.). (๒๕๔๕). *มาตรฐานระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม ISO*

14000. วันที่ค้นข้อมูล ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖, เข้าถึงได้จาก <http://www.masci.or.th>

University of California, San Francisco, Institute for Health and Aging. (1996, November).

Chronic care in America: A 21st century challenge. Retrieved September 9, 2000, From the Robert Wood Johnson Foundation Web site:

<http://www.rwjf.org/library/chrcare/>

๖.๕ บทคัดย่อ

ตัวอย่าง

นิยม เกตุวงศ์. (๒๕๔๘). *ความคิดเห็นต่อบทบาทผู้บริหารโรงเรียนเพื่อการปฏิรูปการศึกษาโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเถิน จังหวัดลำปาง*. วันที่ค้นบทคัดย่อ

๘ มีนาคม ๒๕๔๘, เข้าถึงได้จาก http://www.grad.lpru.ac.th/1_1.htm

Chronic care in America: A 21st century challenge. Retrieved September 9, 2000, From the Robert

๔. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ไซสิริ ปราโมช ณ อยุธยา (๒๕๑๙) ศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตชั้นปีที่ ๑ ชั้นปีที่ ๒ และปีที่ ๓ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา ๒๕๑๔ และ ๒๕๑๖ โดยแบ่งการศึกษาออกเป็น ๒ ภาค คือ ภาคที่ ๑ กล่าวถึงลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิต พบว่า มีข้อผิดพลาดในการใช้คำชนิดต่าง ๆ ข้อผิดพลาดในการแต่งประโยค ข้อผิดพลาดในเรื่องความหมายและข้อผิดพลาดในเรื่องการสะกดการันต์ และภาคที่ ๒ กล่าวถึงสาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิต พบว่ามีการใช้แนวเทียบผิด การได้รับอิทธิพลมาจากภาษาบาลีและสันสกฤต และความสับสนเรื่องความหมายของคำ เกณฑ์การใช้ภาษาไทย และการอ่าน

พรทิพย์ พุกผาสุข และคณะ. (๒๕๒๓) ศึกษาสมรรถภาพการใช้ภาษาไทยชั้นต่าง ๆ ของคนไทย โครงการปีที่ ๑: ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนิสิตอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๑๘-๒๕๒๐ โดยแยกลักษณะความผิดและความบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ ออกเป็น ๒ ประเภท คือประเภทแรก ความผิดพลาดและข้อบกพร่องในด้านการใช้ภาษา ผู้วิจัยได้ศึกษาทั้งในแง่ของความผิด และในแง่ของความบกพร่อง การใช้ภาษาผิด หมายถึง ผิดไวยากรณ์หรือผิดแบบภาษา ส่วนการใช้ภาษาบกพร่องหมายถึง ไม่ผิดไวยากรณ์หรือแบบภาษา แต่ถ้อยคำที่ใช้ยังไม่เหมาะสม ไม่สละสลวยหรือไม่กระจ่าง สำหรับการศึกษาความผิดในการใช้ภาษานั้น ผู้วิจัยแบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือ ภาษาสำหรับบุคคลทั่วไป และภาษาสำหรับบุคคลพิเศษ ประเภทที่สอง ความผิดและความบกพร่องด้านการเขียน แบ่งเป็น ๖ ประเภท คือ การสะกดการันต์ การใช้อักษรย่อและเครื่องหมายไปยาล การใช้เครื่องหมายอื่น ๆ การใช้ตัวเลขแทนอักษร การเว้นวรรคตอน และการขึ้นย่อหน้า นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้จำแนกจำนวนความผิดและความบกพร่องไว้ด้วย

บุญศิริ ภิญญาธินันท์ และดลฤทัย ขาวดีเดช (๒๕๕๒) ศึกษาข้อบกพร่องและความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย เพื่อศึกษาประเภทของข้อบกพร่องและประเภทของความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ทั้ง ๘ คณะวิชา รวมทั้งเปรียบเทียบปริมาณของข้อบกพร่องและปริมาณของความผิดพลาดนั้น เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบทดสอบทั้งแบบปรนัยและอัตนัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้จากการสุ่มตัวอย่างร้อยละ ๑๐ จากประชากรนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ปีการศึกษา ๒๕๔๔ ทั้ง ๘ คณะ ตามสัดส่วนของนักศึกษาแต่ละคณะ รวม ๗๓๗ คน

การวิเคราะห์ข้อมูลแบบทดสอบปรนัย พบว่า การเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยมีทั้งความผิดพลาด ๘ ประเภท และข้อบกพร่อง ๗ ประเภท รวม ๑๕ ประเภท ความผิดพลาดที่พบมากที่สุด คือ การใช้คำหรือกลุ่มคำ รองลงมาได้แก่ การสะกดการันต์ และการใช้สำนวน ตามลำดับ ข้อบกพร่องที่พบมากที่สุด คือ การใช้ภาษาฟุ่มเฟือย รองลงมาได้แก่ การใช้ภาษาต่างประเทศปะปนในภาษาไทย และการใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบปริมาณความผิดพลาดและข้อบกพร่องในแบบทดสอบปรนัย พบว่า ความผิดพลาดระหว่างคณะมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จำนวน ๖ ประเภท ได้แก่

คณะวิศวกรรมศาสตร์ ผิดพลาดด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ด้านการเขียนประโยค และด้านการสะกดการันต์มากที่สุด คณะนิเทศศาสตร์ผิดพลาดด้านการใช้คำหรือกลุ่มคำ และการใช้สำนวนมากที่สุด คณะมนุษยศาสตร์ผิดพลาดด้านการใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกันมากที่สุด ส่วนข้อบกพร่องระหว่างคณะมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จำนวน ๓ ประเภท ได้แก่ คณะนิเทศศาสตร์บกพร่องด้านการใช้คำต่างระดับ และการใช้สำนวนภาษาต่างประเทศมากที่สุด คณะมนุษยศาสตร์บกพร่องด้านการใช้ภาษาต่างประเทศปะปนในภาษาไทยมากที่สุด

การวิเคราะห์ข้อมูลแบบทดสอบอัตนัย พบว่า มีความผิดพลาด ๑๑ ประเภท และมีข้อบกพร่อง ๑๗ ประเภท เมื่อเปรียบเทียบปริมาณความผิดพลาดและข้อบกพร่องในแบบทดสอบอัตนัย พบว่า นักศึกษาทั้ง ๘ คณะ มีปริมาณของความผิดพลาดและข้อบกพร่องแตกต่างกัน ความผิดพลาดที่พบมากที่สุด คณะนิเทศศาสตร์ผิดพลาดด้านการเว้นวรรคตอนมากที่สุด คณะวิทยาศาสตร์ผิดพลาดด้านการเขียนประโยคไม่สมบูรณ์มากที่สุด และคณะวิศวกรรมศาสตร์ผิดพลาดด้านการใช้คำผิดชนิดหรือผิดหลักไวยากรณ์มากที่สุด และพบว่า ข้อบกพร่องที่พบมากที่สุดคือคณะนิเทศศาสตร์บกพร่องด้านการใช้ภาษาพูดในภาษาเขียนมากที่สุด คณะบัญชีบกพร่องด้านการใช้ภาษาฟุ่มเฟือยมากที่สุด คณะวิศวกรรมศาสตร์บกพร่องด้านการขาดเอกภาพ สัมพันธภาพ และสารัตถภาพในงานเขียนและการใช้คำหรือข้อความซ้ำ ๆ มากที่สุด

การวิจัยยังพบว่า ประเภทความผิดพลาดและข้อบกพร่องที่พบในแบบทดสอบอัตนัยมีจำนวนมากกว่าแบบปรนัย และข้อบกพร่องที่พบเป็นจำนวนมากตรงกันทั้งในแบบทดสอบปรนัยและอัตนัย มี ๒ ประเภท ได้แก่ การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน และการใช้ภาษาฟุ่มเฟือย

พะยอม ทนมี (๒๕๔๑) ศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ ๑ ในวิทยาลัยเทคนิคนครราชสีมา ปีการศึกษา ๒๕๓๙ เพื่อศึกษาลักษณะข้อผิดพลาด สาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาด และตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการเกิดข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ ๑ ในวิทยาลัยเทคนิคนครราชสีมา ปีการศึกษา ๒๕๓๙ ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ การใช้คำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้รูปแบบการเขียน การใช้ถ้อยคำและสำนวน และการใช้โครงสร้างของประโยค สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยได้แก่ นักศึกษาไม่ทราบความหมายของคำ ไม่มีความแม่นยำ ในการใช้สระวรรณยุกต์ การสะกด การันต์ พยัญชนะต้นและพยัญชนะสะกดตามมาตรา ไม่เข้าใจหลักการใช้คำตามชนิดของคำ ขาดประสบการณ์ในการเลือกใช้คำให้เหมาะสม ไม่ทราบคำย่อที่ถูกต้อง ได้รับอิทธิพลของภาษาถิ่น การเปลี่ยนแปลงหรือตัดคำบางคำใช้ถ้อยคำและสำนวนผิดความหมาย ไม่เข้าใจโครงสร้างของประโยค ไม่ทราบสัญลักษณ์และวิธีการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ไม่มีความแม่นยำในการใช้รูปแบบการเขียน การศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยปรากฏว่า ลักษณะข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดเกิดขึ้นกับนักศึกษาที่มีช่วงอายุ ๑๘-๑๙ ปี นักศึกษาเพศชาย นักศึกษาที่ใช้ภาษามาลายู นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ นักศึกษาประเภทบริหารธุรกิจ สาขาวิชาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและนักศึกษาที่ไม่ชอบเรียนภาษาไทย

บทที่ ๒

ข้อผิดพลาดด้านเนื้อหา

เนื้อหาเป็นส่วนที่สำคัญอย่างยิ่งในการเขียนเค้าโครงการศึกษาค้นคว้า เพราะเป็นส่วนที่ผู้ศึกษาค้นคว้าระบุและอธิบายรายละเอียดต่าง ๆ ไว้อย่างชัดเจนว่า ผู้ศึกษาค้นคว้ากำลังจะศึกษาเรื่องใด เรื่องนั้นมีที่มาและความสำคัญอย่างไร มีวัตถุประสงค์อย่างไร ข้อมูลที่จะศึกษาคืออะไร มีกรอบความคิดและวิธีการศึกษาค้นคว้าอย่างไร มีผู้ที่เคยกล่าวถึง ให้แนวทาง หรือวิจัยเรื่องที่เกี่ยวข้องไว้อย่างไรบ้าง ข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้ นอกจากผู้ศึกษาค้นคว้าจะใช้เป็นแนวทางศึกษาค้นคว้าแล้ว ยังใช้ประกอบการนำเสนอต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง เช่น นิสิต นักศึกษานำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา นักวิชาการ นำเสนอต่อกรรมการเพื่อพิจารณาสนับสนุนเงินทุน ผู้ได้บังคับบัญชาเสนอต่อผู้บังคับบัญชา เป็นต้น การเขียนเนื้อหาในเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าจึงจำเป็นต้องเขียนให้ถูกต้อง ครบถ้วน ชัดเจน เข้าใจง่าย น่าเชื่อถือ

ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยพบข้อผิดพลาดในการเขียนเนื้อหาในเค้าโครงการศึกษาค้นคว้า เรียงลำดับตามหัวข้อต่าง ๆ ๘ หัวข้อ ต่อไปนี้

๑. ชื่อเรื่อง
 ๒. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา
 ๓. วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า
 ๔. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษาค้นคว้า
 ๕. ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า
 ๖. วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า
 ๗. นิยามศัพท์เฉพาะ
 ๘. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า
- ดังรายละเอียด ต่อไปนี้

ชื่อเรื่อง

ชื่อเรื่องของการศึกษาค้นคว้าเป็นส่วนที่สำคัญ เนื่องจากเป็นส่วนที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจสิ่งที่ผู้ศึกษากำลังจะศึกษา ทั้งข้อมูล และกรอบความคิด จึงมักตั้งชื่อเรื่องหลังจากเขียนเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรียบร้อยแล้ว หรืออาจตั้งชื่อชั่วคราวไว้ก่อน และปรับเปลี่ยนในภายหลัง (วิธัญญา ขวเจริญพันธ์, ๒๕๕๔, หน้า ๒๓) สำหรับวิธีตั้งชื่อเรื่องนั้น นิภา ศรีไพโรจน์ (๒๕๓๑) แนะนำไว้ดังนี้

๑. ควรตั้งชื่อเรื่องวิจัยให้สั้น โดยใช้คำที่เฉพาะเจาะจง หรือสื่อความหมายเฉพาะเรื่อง และควรเป็นภาษาที่เข้าใจง่าย กะทัดรัด แต่ก็ไม่ควรสั้นเกินไปจนทำให้ขาดความหมายทางวิชาการ
๒. ควรตั้งชื่อเรื่องวิจัยให้ตรงประเด็นปัญหา เพื่อผู้อ่านจะได้ทราบทันทีว่าเป็นการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาอะไรใด ไม่ควรตั้งชื่อเรื่องที่ทำให้ผู้อ่านตีความได้หลายประการ และไม่ควรรพยายามทำให้ผู้อ่านเห็นว่าเป็นเรื่องที่มีความสำคัญมากเกินความเป็นจริง

๓. ควรตั้งชื่อเรื่องวิจัยโดยใช้คำที่บ่งบอกให้ทราบประเภทของการวิจัย ซึ่งช่วยให้ชื่อเรื่องชัดเจน และเข้าใจง่ายขึ้น เช่น

๓.๑ การวิจัยเชิงสำรวจ มักใช้คำว่า การสำรวจหรือการศึกษาในชื่อเรื่อง หรืออาจจะบุตัวแปรได้ด้วย

๓.๒ การวิจัยเชิงศึกษาเปรียบเทียบ มักจะใช้คำว่า การศึกษาหรือการเปรียบเทียบ นำหน้า

๓.๓ การวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ มักใช้คำว่า การศึกษาความสัมพันธ์ หรือความสัมพันธ์ นำหน้าชื่อเรื่อง

๓.๔ การวิจัยเชิงการพัฒนาการ มักใช้คำว่า การศึกษาพัฒนาการหรือพัฒนาการ นำหน้าชื่อเรื่อง

๓.๕ การวิจัยเชิงทดลอง อาจตั้งชื่อแตกต่างกันตามลักษณะของการทดลอง เช่น การทดลอง การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ การศึกษา การเปรียบเทียบ หรืออาจจะไม่ใช้คำเหล่านี้ นำหน้าก็ได้

๔. ควรตั้งชื่อเรื่องวิจัยให้เป็นคำนาม เพราะไพเราะและสละสลวยกว่าการใช้คำกริยานำหน้าชื่อเรื่อง เช่น ใช้คำว่า การศึกษา การเปรียบเทียบ การสำรวจ แทนคำว่า ศึกษา เปรียบเทียบ สำรวจ

๕. ควรตั้งชื่อเรื่องวิจัยที่ให้สละสลวยได้ใจความสมบูรณ์

การวิจัยเรื่อง ข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตวิชาเอกภาษาไทยมหาวิทยาลัยบูรพาพบข้อผิดพลาดในการตั้งชื่อเรื่อง ๙ ลักษณะ ดังนี้

๑. ชื่อเรื่องไม่ตรงกับขอบเขตที่ต้องการศึกษา

๒. ชื่อเรื่องกว้างเกินไป

๓. ชื่อเรื่องไม่ชัดเจน

๔. ชื่อเรื่องให้รายละเอียดมากเกินไป

๕. ชื่อเรื่องที่ใช้คำกริยานำหน้า

๖. ชื่อเรื่องที่ใช้คำไม่เหมาะสม

๗. ชื่อเรื่องที่ใช้คำฟุ่มเฟือย

๘. ชื่อเรื่องที่วางส่วนขยายผิด

๙. ชื่อเรื่องที่มีคำเกิน

ดังรายละเอียดต่อไปนี้

๑. ชื่อเรื่องไม่ตรงกับขอบเขตที่ต้องการศึกษา

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

ชื่อเรื่อง “การใช้ไวยากรณ์ในคำฉันท์ดุขกฤษ์สังเวทยกล่อมซ่างและกาพย์ขับไม้สมัยรัชกาลที่ ๙” (ฉบับที่ ๕๔, หน้า ๑)

ข้อผิดพลาดของชื่อเรื่องในตัวอย่างที่ ๑ คือชื่อเรื่องไม่ตรงกับขอบเขตที่ต้องการศึกษา เนื่องจากเรื่องนี้ระบุวัตถุประสงค์ไว้ว่า “เพื่อศึกษาวิเคราะห์สุนทรียภาพด้านเสียง สุนทรียภาพด้านคำ และสุนทรียภาพด้านความหมายในคำฉันท์ดุขฎฐิสังเวยกล่อมช้างและกาพย์ขับไม้ สมัยรัชกาลที่ ๙” (ฉบับที่ ๕๔, หน้า ๖) แสดงว่าต้องการศึกษาสุนทรียภาพไม่ใช่โวหาร และผิดพลาดในการใช้คำว่า “รัชกาลที่ ๙” ซึ่งไม่เป็นทางการ

ชื่อเรื่องนี้ควรแก้ไขเป็น “การศึกษาสุนทรียภาพในคำฉันท์ดุขฎฐิสังเวยกล่อมช้างและกาพย์ขับไม้ ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช”

ตัวอย่างที่ ๒

ชื่อเรื่อง “การเปรียบเทียบภาพสะท้อนสังคมญี่ปุ่นกับสังคมไทยในนวนิยาย” (ฉบับที่ ๙๙, หน้า ๑)

ข้อผิดพลาดของชื่อเรื่องในตัวอย่างที่ ๒ คือชื่อเรื่องไม่ตรงกับขอบเขตที่ต้องการศึกษา เนื่องจากขอบเขตการศึกษาค้นคว้ากำหนดไว้ว่า

“ผู้วิจัยเลือกศึกษานวนิยายประเภทไลท์โนเวล ของสำนักพิมพ์ลักพิมพ์ (Luckpim) จำนวน ๕ เรื่อง รวม ๑๒ เล่ม ดังนี้

๑. เธอ ฉัน ในวันฟ้าคราม ของ Takuya Baba ปีพ.ศ. ๒๕๕๑ จำนวน ๑ เล่ม
๒. ฉันนี่ละพ่อบ้าน ของ Hajime Asano ปีพ.ศ. ๒๕๕๔ จำนวน ๓ เล่ม
๓. ตำนานรักลูกเปิดซีเฮอร์ ของ Akira ปีพ.ศ. ๒๕๕๔ จำนวน ๒ เล่ม
๔. เชื่อมหัวใจ ของ Sadanatsu Anada ปีพ.ศ. ๒๕๕๕ จำนวน ๒ เล่ม
๕. แมลง ลูกตา และ บทเพลงแห่งรัก ของ Akira ปีพ.ศ. ๒๕๕๕ จำนวน ๔ เล่ม”

(ฉบับที่ ๙๙, หน้า ๓)

เห็นได้ว่าข้อมูลที่นำมาศึกษาล้วนเป็นเรื่องแปลจากญี่ปุ่น ไม่มีข้อมูลใดเกี่ยวข้องกับสังคมไทย จึงไม่สามารถเปรียบเทียบภาพสะท้อนสังคมญี่ปุ่นกับสังคมไทยได้ ควรเปลี่ยนชื่อเรื่องให้ตรงกับขอบเขตที่ต้องการศึกษา

๒. ชื่อเรื่องกว้างเกินไป

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

ชื่อเรื่อง “การศึกษาเชิงวิเคราะห์: วรรณกรรมแปลชุดสี่สหายผจญภัย” (ฉบับที่ ๑๖, หน้า ๑)

ข้อผิดพลาดของชื่อเรื่องในตัวอย่างที่ ๑ คือชื่อเรื่องกว้างเกินไป ผู้ศึกษาใช้คำว่า “การศึกษาเชิงวิเคราะห์” ซึ่งมีความหมายกว้าง ต้องแยกแยะเรื่องที่ศึกษาทุกแง่มุมจึงไม่กว้างกว่าที่ระบุไว้ในวัตถุประสงค์ว่า “เพื่อศึกษาวรรณกรรมแปลชุดสี่สหายผจญภัย ของ อีนิด ไบลตัน จำนวน ๘ เล่ม ในด้านกลวิธีในการดำเนินเรื่อง” (ฉบับที่ ๑๖, หน้า ๔)

ชื่อเรื่องนี้ควรแก้ไขเป็น “การศึกษากลวิธีในการดำเนินเรื่องในวรรณกรรมแปลชุดสี่สหายผจญภัย”

ตัวอย่างที่ ๒

ชื่อเรื่อง “การศึกษาข้อบกพร่องด้านการเขียนคำทับศัพท์” (ฉบับที่ ๓๔, หน้า ๑)

ข้อผิดพลาดของชื่อเรื่องในตัวอย่างที่ ๒ คือชื่อเรื่องกว้างเกินไป คำว่า “คำทับศัพท์”

มีความหมายกว้างมาก อาจหมายรวมคำทับศัพท์ทุกภาษา

ชื่อเรื่องนี้ควรแก้ไขเป็น “การศึกษาข้อบกพร่องด้านการเขียนคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในนิตยสารไอโกลด์” หรือ “ข้อบกพร่องด้านการเขียนคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในนิตยสารไอโกลด์”

ตัวอย่างที่ ๓

ชื่อเรื่อง “บุคลิกภาพและบทบาทของตัวละครฝ่ายปรีกษีในนวนิยายเหนือธรรมชาติ”

(ฉบับที่ ๖๘, หน้า ๑)

ข้อผิดพลาดของชื่อเรื่องในตัวอย่างที่ ๓ คือชื่อเรื่องกว้างเกินไป คำว่า “นวนิยายเหนือธรรมชาติ” มีความหมายกว้างมาก อาจหมายรวมถึงนวนิยายทั้งของไทยและต่างประเทศ และอาจหมายถึงนวนิยายของนักเขียนคนใดก็ได้

ชื่อเรื่องนี้ควรแก้ไขเป็น “บุคลิกภาพและบทบาทของตัวละครฝ่ายปรีกษีในนวนิยายเหนือธรรมชาติของแก้วแก้ว”

๓. ชื่อเรื่องไม่ชัดเจน

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

ชื่อเรื่อง “ศึกษากลวิธีการสร้างตัวละครและฉากในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลแว่นแก้ว ประเภทนวนิยาย พ.ศ. ๒๕๕๓-๒๕๕๕” (ฉบับที่ ๔๕, หน้า ๑)

ข้อผิดพลาดของชื่อเรื่องในตัวอย่างที่ ๑ คือชื่อเรื่องไม่ชัดเจน การวางคำว่า “กลวิธี” ไว้ข้างหน้าคำว่า “ตัวละคร” อาจหมายถึงเฉพาะกลวิธีการสร้างตัวละครเท่านั้น

ชื่อเรื่องนี้ควรแก้ไขเป็น “ศึกษากลวิธีการสร้างตัวละครและกลวิธีการสร้างฉากในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลแว่นแก้วประเภทนวนิยาย พ.ศ. ๒๕๕๓-๒๕๕๕”

ตัวอย่างที่ ๒

ชื่อเรื่อง “การศึกษาการใช้ภาษาไทยและทฤษฎีด้านจิตวิทยาในโฆษณาในนิตยสาร”

(ฉบับที่ ๒๒, หน้า ๒)

ข้อผิดพลาดของชื่อเรื่องในตัวอย่างที่ ๒ คือชื่อเรื่องไม่ชัดเจนว่าต้องการศึกษาทฤษฎีด้านจิตวิทยาอย่างไร น่าจะเป็นการนำทฤษฎีด้านจิตวิทยามาวิเคราะห์ข้อมูล และการใช้ภาษาก็น่าจะเป็นจิตวิทยาอย่างหนึ่ง

ชื่อเรื่องนี้ควรแก้ไขเป็น “การใช้จิตวิทยาในโฆษณาของนิตยสารอะเดย์ ปี ๒๕๕๕”

ตัวอย่างที่ ๓

ชื่อเรื่อง “ภูมินามอำเภอเมืองฉะเชิงเทรา จังหวัดฉะเชิงเทรา” (ฉบับที่ ๒๖, หน้า ๑)

ข้อผิดพลาดของชื่อเรื่องในตัวอย่างที่ ๓ คือชื่อเรื่องไม่ชัดเจน ชื่อนี้ทำให้เข้าใจว่าศึกษาเฉพาะภูมินามของคำว่า “เมืองฉะเชิงเทรา”

ชื่อเรื่องนี้ควรแก้ไขเป็น “ภูมินามหมู่บ้านในอำเภอเมืองฉะเชิงเทรา จังหวัดฉะเชิงเทรา”

นอกจากนี้ พบว่า คำโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้ใช้คำว่าภูมินามเพียงแห่งเดียว ดังที่ปรากฏในชื่อเรื่อง แต่ในเนื้อหาส่วนอื่น ๆ ใช้คำว่า ชื่อหมู่บ้าน

๔. ชื่อเรื่องให้รายละเอียดมากเกินไป

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

ชื่อเรื่อง “การศึกษาเชิงวิเคราะห์นิตินทานยอดเยี่ยมรางวัลมูลนิธิเด็ก ปีที่ ๑-๑๗ สำนักพิมพ์มูลนิธิเด็ก จำนวน ๘ เล่ม ๖๑ เรื่อง ในด้านเนื้อหา และตัวละคร” (ฉบับที่ ๓๖, หน้า ๑)

ตัวอย่างที่ ๒

ชื่อเรื่อง “ศึกษาบุคลิกภาพของตัวละครเอกในวรรณกรรมเยาวชนของ Jacqueline Wilson จำนวน ๘ตัวละคร จากวรรณกรรม ๘ เรื่อง โดยใช้ทฤษฎีบุคลิกภาพของ Alfred Adler” (ฉบับที่ ๖๓, หน้า ๑)

ตัวอย่างที่ ๓

ชื่อเรื่อง “วิเคราะห์บทกวีที่พิมพ์เผยแพร่ในวารสารศิลปวัฒนธรรม ตั้งแต่เดือนมกราคม - ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ จำนวน ๑๐๐ บท” (ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๑)

ตัวอย่างที่ ๔

ชื่อเรื่อง “ศึกษาคำสแลงที่ปรากฏใน Twitter จาก www.trend.in.th ซึ่งเป็นเว็บไซต์ที่รวบรวมข้อความภาษาไทยที่ผู้ใช้ Twitter ได้ Retweet มากกว่า ๒๐๐ ครั้ง” (ฉบับที่ ๓๑, หน้า ๑)

ข้อผิดพลาดของชื่อเรื่องในตัวอย่างที่ ๑-๔ คือชื่อเรื่องให้รายละเอียดมากเกินไป โดยระบุจำนวนข้อมูลและกรอบความคิดไว้ในชื่อเรื่อง

สามารถแก้ไขเป็นดังนี้

“การวิเคราะห์นิตินทานยอดเยี่ยมรางวัลมูลนิธิเด็ก ปีที่ ๑-๑๗”

“การวิเคราะห์ตัวละครเอกในวรรณกรรมเยาวชนของ Jacqueline Wilson ตามทฤษฎีบุคลิกภาพของ Alfred Adler”

“การวิเคราะห์บทกวีที่พิมพ์เผยแพร่ในวารสารศิลปวัฒนธรรม ตั้งแต่เดือนมกราคมถึง ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๔”

“การศึกษาคำสแลงใน Twitter จาก www.trend.in.th”

ตัวอย่างที่ ๕

ชื่อเรื่อง “วิเคราะห์บุคลิกภาพ บทบาทและสถานภาพของตัวละครเทพเจ้ากรีกในวรรณกรรมเยาวชน ชุด เพอร์ซิย์ แจ็กสัน ของ ริค โรออร์แดน แปลโดย ดาวิช ชาญชัยวาณิช”

(ฉบับที่ ๖๔, หน้า ๑)

ข้อผิดพลาดของชื่อเรื่องในตัวอย่างที่ ๕ คือชื่อเรื่องชื่อเรื่องให้รายละเอียดมากเกินไป เรื่องนี้ต้องการศึกษาแง่มุมต่าง ๆ ของตัวละคร ควรใช้คำว่า “การวิเคราะห์”

ชื่อเรื่องนี้ควรแก้ไขเป็น “การวิเคราะห์ตัวละครเทพเจ้ากรีกในวรรณกรรมเยาวชน ชุด เพอร์ซิย์ แจ็กสัน”

ตัวอย่างที่ ๖

ชื่อเรื่อง “การวิเคราะห์การใช้วจนภาษาและอวจนภาษาในโฆษณาเครื่องสำอางจาก นิตยสารแอล ปี ๒๕๕๕” (ฉบับที่ ๕๙, หน้า ๑)

ข้อผิดพลาดของชื่อเรื่องในตัวอย่างที่ ๖ คือชื่อเรื่องให้รายละเอียดมากเกินไป เนื่องจาก “วจนภาษาและอวจนภาษา” เป็นประภทของภาษา จึงสามารถใช้คำรวมว่า “ภาษา” เพียงคำเดียว ชื่อเรื่องนี้ควรแก้ไขเป็น “การใช้ภาษาในโฆษณาเครื่องสำอาง ในนิตยสารแอล พ.ศ. ๒๕๕๕”

๕. ชื่อเรื่องที่ใช้คำกริยานำหน้า

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

ชื่อเรื่อง “วิเคราะห์ตัวละครในนวนิยายของฌานมิวอาห์” (ฉบับที่ ๔๑, หน้า ๑)

ตัวอย่างที่ ๒

ชื่อเรื่อง “วิเคราะห์บทบาทของอาวุธวิเศษในรามเกียรติ์พระราชานิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย” (ฉบับที่ ๕๗, หน้า ๑)

ตัวอย่างที่ ๓

ชื่อเรื่อง “วิเคราะห์พฤติกรรมตัวละครเอกในนวนิยายของ อัญชรี น้อยนิยม ตามแนวจิตวิทยา” (ฉบับที่ ๖๗, หน้า ๑)

ตัวอย่างที่ ๔

ชื่อเรื่อง “วิเคราะห์ตัวละครเอกฝ่ายหญิงในนวนิยายแปลแนวชีวิตและสังคมที่แปลจากภาษาจีน” (ฉบับที่ ๖๕, หน้า ๑)

ตัวอย่างที่ ๖

ชื่อเรื่อง “ศึกษาความเชื่อและพิธีกรรมของชาวไทยชาติพันธุ์เขมร ในอำเภอศีขรภูมิ จังหวัดสุรินทร์” (ฉบับที่ ๖๐, หน้า ๑)

ตัวอย่างที่ ๗

ชื่อเรื่อง “ศึกษาโลกทัศน์ในหนังสือชุดนิทานพื้นบ้านประเทศประชาคมอาเซียนของ ส.พลายน้อย” (ฉบับที่ ๑๐, หน้า ๑)

ข้อผิดพลาดของชื่อเรื่องในตัวอย่างที่ ๑-๗ คือ ใช้คำกริยานำหน้าชื่อเรื่อง ได้แก่ คำว่า “วิเคราะห์” และ “ศึกษา” ควรแก้ไขเป็นคำนาม คือ “การวิเคราะห์” และ “การศึกษา” อย่างไรก็ตาม เพื่อความกระชับของชื่อเรื่อง อาจตัดคำว่า การศึกษา ในสองข้อสุดท้าย

๖. ชื่อเรื่องที่ใช้คำไม่เหมาะสม

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

ชื่อเรื่อง “การสะท้อนค่านิยมการครองเรือนในบทสุภาษิตีแต่งงานในชุมชนตำบลทุ่งไชย อำเภอกุหมะพรพิสัย จังหวัดศรีสะเกษ” (ฉบับที่ ๕๓, หน้า ๒)

ข้อผิดพลาดของชื่อเรื่องในตัวอย่างที่ ๑ คือใช้คำไม่เหมาะสม เนื่องจากสิ่งที่ปรากฏในวรรณกรรมซึ่งสะท้อนให้เห็นสิ่งต่าง ๆ เรียกว่า “ภาพสะท้อน” จึงควรใช้คำว่า “ภาพสะท้อน” แทนคำว่า “การสะท้อน”

ชื่อเรื่องนี้ควรแก้ไขเป็น “ภาพสะท้อนค่านิยมการครองเรือนในบทสุภาษิตีแต่งงาน ตำบลทุ่งไชย อำเภอกุหมะพรพิสัย จังหวัดศรีสะเกษ”

ตัวอย่างที่ ๒

ชื่อเรื่อง “วิเคราะห์การใช้ภาษาสื่ออารมณ์ขันในการแสดงเดี่ยวไมโครโฟนครั้งที่ ๗ ของอุดม แต่พานิช จากแนวคิดของวจนปฏิบัติศาสตร์” (ฉบับที่ ๒๗, หน้า ๑)

ข้อผิดพลาดของชื่อเรื่องในตัวอย่างที่ ๒ คือใช้คำไม่เหมาะสม คำว่า “จาก” เป็นคำบุพบทใช้เป็นคำนำหน้าของต้นทางที่มา เช่น ตีมน้ำจากแก้ว (ราชบัณฑิตยสถาน, ๒๕๕๔, หน้า ๑๑๕) ชื่อเรื่องนี่จึงต้องแก้ไขจากคำว่า “จากแนวคิดของวจนปฏิบัติศาสตร์” เป็น “ด้วยทฤษฎีวจนปฏิบัติศาสตร์” เพราะคำว่า “ด้วย” เป็นคำบุพบท บอกให้รู้ว่าคำนามนั้นเป็นสิ่งที่ใช้เป็นเครื่องกระทำ (ราชบัณฑิตยสถาน, ๒๕๕๔, หน้า ๔๙๔) หรือ ตามแนวคิดของวจนปฏิบัติศาสตร์เพราะคำว่า “ตาม” เป็นคำวิเศษณ์ หมายถึง คล้อยตาม (ราชบัณฑิตยสถาน, ๒๕๕๔, หน้า ๔๒๓)

ชื่อเรื่องนี้ควรแก้ไขเป็น “การวิเคราะห์การใช้ภาษาสื่ออารมณ์ขันในการแสดงเดี่ยวไมโครโฟนครั้งที่ ๗ ของอุดม แต่พานิช ด้วย/ ตามทฤษฎีวจนปฏิบัติศาสตร์”

๗. ชื่อเรื่องที่ใช้คำฟุ่มเฟือย

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

ชื่อเรื่อง “ภาพสะท้อนทางสังคมและวัฒนธรรมที่ปรากฏในเพลงหมอลำของดวงจันทร์ฟ้าฮ่วน” (ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๑)

ข้อผิดพลาดของชื่อเรื่องในตัวอย่างที่ ๑ คือใช้คำฟุ่มเฟือย คำว่า “ภาพสะท้อน” ไม่จำเป็นต้องขยายด้วยคำว่า “ทาง” และไม่จำเป็นต้องใช้ คำว่า “ที่ปรากฏ”

ชื่อเรื่องนี้ควรแก้ไขเป็น “ภาพสะท้อนสังคมและวัฒนธรรมในเพลงหมอลำของดวงจันทร์ฟ้าฮ่วน”

ตัวอย่างที่ ๒

ชื่อเรื่อง “วิเคราะห์ความเป็นอัตลักษณ์ในวรรณกรรมเพลงของศิลปินวงไม้เมือง” (ฉบับที่ ๓๗, หน้า ๑)

ข้อผิดพลาดของชื่อเรื่องในตัวอย่างที่ ๒ คือใช้คำฟุ่มเฟือย คำว่า “อัตลักษณ์” เป็นคำนาม ไม่ต้องมีคำว่า “ความเป็น”

ชื่อเรื่องนี้ควรแก้ไขเป็น “การวิเคราะห์อัตลักษณ์ในวรรณกรรมเพลงของศิลปินวงไม้เมือง”

ตัวอย่างที่ ๓

ชื่อเรื่อง “การศึกษาและเปรียบเทียบภาพสะท้อนสังคมญี่ปุ่นกับสังคมไทยในนวนิยายไลท์โนเวลของสำนักพิมพ์รักพิมพ์” (ฉบับที่ ๖๙, หน้า ๑)

ข้อผิดพลาดของชื่อเรื่องในตัวอย่างที่ ๓ คือใช้คำฟุ่มเฟือย เนื่องจากการศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้เป็นการศึกษาแนวเปรียบเทียบ จึงไม่ต้องใช้คำเชื่อม “และ”

ชื่อเรื่องนี้ควรแก้ไขเป็น “การศึกษาเปรียบเทียบภาพสะท้อนสังคมญี่ปุ่นกับสังคมไทยในนวนิยายไลท์โนเวลของสำนักพิมพ์รักพิมพ์”

๘. ชื่อเรื่องที่วางส่วนขยายผิด

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ชื่อเรื่อง การศึกษาเชิงวิเคราะห์: วรรณกรรมแปลชุดสี่สหายผจญภัย (ฉบับที่ ๑๖, หน้า ๑)

ข้อผิดพลาดของชื่อเรื่องนี้ คือวางส่วนขยายผิด คำว่า “การศึกษาเชิงวิเคราะห์” เป็นส่วนขยาย บอกให้ทราบว่า จะศึกษาข้อมูลด้วยวิธีใด

ชื่อเรื่องนี้ควรแก้ไขเป็น “วรรณกรรมแปลชุดสี่สหายผจญภัย: การศึกษาเชิงวิเคราะห์”

๙. ชื่อเรื่องที่มีคำเกิน

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

ชื่อเรื่อง การวิเคราะห์ตัวละครและกลวิธีการนำเสนอในงานประพันธ์ของกนกวลี พจนปกรณ์ พจนปกรณ์ (ฉบับที่ ๔๐, หน้า ๑)

ข้อผิดพลาดของชื่อเรื่องในตัวอย่างที่ ๑ คือพิมพ์นามสกุลของผู้เขียนซ้ำสองครั้ง

ชื่อเรื่องนี้ควรแก้ไขเป็น “การวิเคราะห์ตัวละครและกลวิธีการนำเสนอในงานประพันธ์ของกนกวลี พจนปกรณ์”

ตัวอย่างที่ ๒

ชื่อเรื่อง “การศึกษาชื่อที่มาของชื่อหมู่บ้าน ในอำเภอท่าตะโก จังหวัดนครสวรรค์” (ฉบับที่ ๑๗, หน้า ๑)

ข้อผิดพลาดของชื่อเรื่องในตัวอย่างที่ ๒ คือ มีคำว่า “ชื่อ” เกินมาหน้าคำว่า “ที่มา”

ชื่อเรื่องนี้ควรแก้ไขเป็น “การศึกษาที่มาของชื่อหมู่บ้านในอำเภอท่าตะโก จังหวัดนครสวรรค์”

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาเป็นส่วนแสดงความสำคัญของปัญหาหรือเรื่องที่จะศึกษาค้นคว้า ผู้เขียนต้องอธิบายอย่างละเอียดเพื่อให้ผู้อ่านทราบที่มาของปัญหาและเหตุผลความจำเป็นที่จะต้องศึกษา อาจต้องเท่าความถึงปรากฏการณ์ หรือเรื่องราวที่ผ่านมาของปัญหา บางกรณีอาจต้องบรรยายสภาพสังคม หรือ วัฒนธรรมอย่างย่อ ๆ และบางกรณีอาจต้องบรรยายด้วยว่ามีผู้ใดศึกษาเรื่องทำนองนี้ไว้บ้างแล้วและมีข้อค้นพบประการใด และยังมีประเด็นข้อสงสัยใดที่ควรจะต้องศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมให้ชัดเจนขึ้น

รูปแบบการเขียนบรรยายความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาอาจเขียนได้สองลักษณะ ลักษณะหนึ่งเป็นข้อความในทางบวก กล่าวคือ ระบุปัญหาว่าปัญหาเรื่องที่จะวิจัยนี้มีความสำคัญอย่างไรบ้าง อีกลักษณะหนึ่งเป็นข้อความในทางลบ คือ ระบุว่าถ้าหากไม่ทำการศึกษาวิจัยในปัญหานี้แล้วจะเกิดผลเสียอะไรบ้าง

การเขียนความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา จึงควรมีลักษณะ ต่อไปนี้

๑. ชี้ให้เห็นปรากฏการณ์ หรือที่มาของปัญหาอย่างชัดเจน และระบุเหตุผลที่ต้องทำการวิจัยอย่างเหมาะสม

๒. มีทฤษฎี และ/ หรือ แนวคิดของบุคคลที่มีชื่อเสียงประกอบการบรรยายความสำคัญของปัญหา โดยไม่ใช่เพียงการนำเอาคำพูดของแต่ละคนมาเรียงต่อกันเท่านั้น แต่ต้องมีการสังเคราะห์ข้อมูลและนำมาเรียบเรียงต่อเนื่องเป็นเหตุเป็นผล และอ้างอิงที่มาเพื่อความน่าเชื่อถือ

๓. มีการสรุปชี้ให้เห็นความสำคัญของปัญหาพร้อมทั้งประโยชน์ที่สำคัญที่จะได้จากการศึกษาค้นคว้านั้น

๔. ใช้ภาษาถูกต้อง กะทัดรัด ได้ใจความตรงประเด็น เรียบเรียงความคิดเป็นลำดับอย่างต่อเนื่อง

การวิจัยนี้ พบข้อผิดพลาดในการเขียนความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา ๗ ลักษณะ ดังนี้

๑. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่ขาดความชัดเจนในการระบุความสำคัญของสิ่งที่เกี่ยวข้องกับปัญหา

๒. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่ขาดความน่าเชื่อถือ

๓. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่ให้รายละเอียดที่ไม่จำเป็น

๔. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาขาดรายละเอียดที่จำเป็น

๕. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่ขาดการสรุปเข้าสู่เรื่องที่กำลังจะศึกษา

๖. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่ให้ข้อมูลผิด

๗. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่ลำดับความไม่เหมาะสม

ดังรายละเอียดต่อไปนี้

๑. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่ขาดความชัดเจนในการระบุความสำคัญของสิ่งที่เกี่ยวข้องกับปัญหา

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

๑.๑ ขาดการระบุความสำคัญของปัญหา

ตัวอย่างที่ ๑

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “การใช้ภาษาในวรรณกรรมเยาวชนประเภทนวนิยายชุดเซวี่น่า มหานครแห่งมนตรา”

เรื่องนี้ ผู้เขียนเขียนความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาไว้ ๙ ย่อหน้า (ฉบับที่ ๔๓, หน้า ๓-๔) ดังนี้

ย่อหน้าที่ ๑-๕ กล่าวถึงความหมายของวรรณกรรม และวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ย่อหน้าที่ ๖-๗ กล่าวถึงวรรณกรรมแฟนตาซี และวรรณกรรมแฟนตาซีของไทย

ย่อหน้าที่ ๘ กล่าวถึงความเป็นมา และเนื้อหาของวรรณกรรมเยาวชนประเภทนวนิยายชุดเซวี่น่า มหานครแห่งมนตรา

ย่อหน้าที่ ๙ กล่าวถึงความสนใจที่จะศึกษาการใช้ภาษาในวรรณกรรมเยาวชนประเภทนวนิยายชุดเซวี่น่า มหานครแห่งมนตรา ในด้านการใช้คำ การใช้ประโยค โวหาร และภาพพจน์

เห็นได้ว่า ผู้เขียนเกือบจะไม่ได้กล่าวถึง การใช้ภาษาในวรรณกรรมชุดเซวี่น่า มหานครแห่งมนตรา ซึ่งเป็นประเด็นที่ต้องการศึกษา จึงเป็นการเขียนความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่ขาดการแสดงความสำคัญของปัญหาที่ชัดเจน

ตัวอย่างที่ ๒

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “ภาพสะท้อนสังคมและวัฒนธรรมในเพลงหมอลำของดวงจันทร์ ฟ้าฮ่วน”

เรื่องนี้ ผู้เขียนเขียนความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาไว้ ๘ ย่อหน้า (ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๑-๔) ดังนี้

ย่อหน้าที่ ๑ กล่าวถึงประเทศไทยว่าเป็นประเทศที่มีวัฒนธรรมประจำชาติ

ย่อหน้าที่ ๒ กล่าวถึงวัฒนธรรมเป็นสิ่งแสดงเอกลักษณ์ของสังคม มีสภาพแวดล้อมเป็นเครื่องกำหนด

ย่อหน้าที่ ๓ กล่าวถึงความหมายและลักษณะของเพลงพื้นบ้าน

ย่อหน้าที่ ๔-๖ กล่าวถึงเพลงหมอลำของภาคอีสาน

ย่อหน้าที่ ๗ กล่าวถึงประวัติและผลงานของหมอลำดวงจันทร์ ฟ้าฮ่วน

ย่อหน้าที่ ๘ สรุปว่าผู้วิจัยสนใจศึกษาผลงานของหมอลำดวงจันทร์ ฟ้าฮ่วน เพื่อให้ทราบสภาพสังคมและวัฒนธรรมของภาคอีสาน

เห็นได้ว่า ในย่อหน้าที่ ๗ ผู้เขียนกล่าวถึงดวงจันทร์ ฟ้าฮ่วน ซึ่งเป็นแหล่งข้อมูลที่มีความสามารถในการประพันธ์ แต่ไม่ได้อธิบายถึงวิธีร้อง และน้ำเสียงที่ทำให้ได้รับการยกย่อง ที่สำคัญคือไม่ได้กล่าวถึงการประพันธ์เนื้อหาที่สะท้อนสภาพสังคมและวัฒนธรรมซึ่งเป็นกรอบความคิดในการวิจัย ดังนี้

“ดวงจันทร์ ฟ้าฮ่วนเป็นลูกศิษย์ของ หมอลำเทวี บุตรตัว (เทวี ฟ้าฮ่วน) ศิลปินหมอลำกลอนที่มีชื่อเสียงของจังหวัดอุดรธานี วิทยากรในโครงการส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมพื้นบ้าน สาขามอลำ เป็นหมอลำที่มีความสามารถประพันธ์กลอนลำ เช่น ลำล่องอนุรักษ์วัฒนธรรมกลอนลำเตี้ยต่อต้านยาเสพติด เป็นต้น หมอลำดวงจันทร์ ฟ้าฮ่วนผ่านการฝึกฝนจากอาจารย์มาเป็นอย่างดีจนมีความสามารถและประสบการณ์ในการขับลำเพลงหมอลำ ทำให้เป็นที่รู้จักในภาคอีสานและในวงการเพลงหมอลำ เป็นผู้ที่ได้รับการยกย่องจากผู้ฟังหมอลำว่ามีวิธีการร้องที่เป็นเอกลักษณ์ และน้ำเสียงไพเราะมีพลัง ทำให้เป็นที่ประทับใจแก่ผู้ชม ผู้ฟังทุกฐานะตั้งแต่กรรมกร ชาวบ้าน นักเรียน อาจารย์ ข้าราชการ ตลอดจนประชาชนทั่วไป ชื่อเสียงและผลงานของหมอลำดวงจันทร์ ฟ้าฮ่วนเป็นที่ชื่นชอบของผู้คนมาด้วยความรู้ความสามารถจึงส่งผลทำให้ดวงจันทร์ ฟ้าฮ่วน ได้รับการยกย่องเชิดชูเกียรติจากชมรมประชาชนอุบลให้เป็นศิลปินพื้นบ้านอีสานส่งเสริมเยาวชนและต่อต้านยาเสพติด ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๕ นอกจากนี้ผลงานการร้องของดวงจันทร์ ฟ้าฮ่วน ยังเคยได้รับรางวัลพระราชทานจากพระเทพรัตนราชสุดา สยามบรมราชกุมารี (ประภทหมอลำกลอน) ในปี ๒๕๕๐ รางวัลและการยกย่องดังกล่าวเป็นที่ยืนยันได้ถึงความสามารถของหมอลำดวงจันทร์ ฟ้าฮ่วน” (ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๓-๔)

จึงกล่าวได้ว่า ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาในเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าฉบับนี้ขาดการแสดงความสำคัญของปัญหาที่ชัดเจน

ตัวอย่างที่ ๓

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “การศึกษาการใช้ภาษาพูดหัวข่าวในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ”

เรื่องนี้ ผู้เขียนเขียนความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาไว้ ๖ ย่อหน้า (ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๑-๓)

ย่อหน้าที่ ๑ กล่าวถึง ความหมายของหนังสือพิมพ์ และข่าว

ย่อหน้าที่ ๒ กล่าวถึง ภาษาที่ใช้ในหนังสือพิมพ์

ย่อหน้าที่ ๓ กล่าวถึง การคัดเลือกข่าวเพื่อนำเสนอในแต่ละวัน

ย่อหน้าที่ ๔ กล่าวถึง อิทธิพลของภาษาหนังสือพิมพ์

ย่อหน้าที่ ๕-๖ กล่าวถึง พาดหัวข่าวในหนังสือพิมพ์

เห็นได้ว่า ผู้เขียนไม่ได้กล่าวถึงหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเหตุการณ์ในช่วงเวลาที่จะนำพาดหัวข่าวมาเป็นข้อมูลในการศึกษาแต่อย่างใด จึงเป็นความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่ไม่ได้แสดงความสำคัญของปัญหาที่ชัดเจน

ตัวอย่างที่ ๔

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “บุคลิกภาพและบทบาทของตัวละครฝ่ายปรีกษณ์ในนวนิยายเหนือธรรมชาติของแก้วแก้ว”

เรื่องนี้ ผู้เขียนเขียนความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาไว้ ๘ ย่อหน้า (ฉบับที่ ๖๘, หน้า ๑-๔)

ย่อหน้าที่ ๑-๒ กล่าวถึง ความหมายและลักษณะของนวนิยาย

ย่อหน้าที่ ๓-๕ กล่าวถึง ความสำคัญและประเภทของตัวละคร

ย่อหน้าที่ ๖ กล่าวถึง ลักษณะและความสำคัญความสำคัญของตัวละครประกอบ

ย่อหน้าที่ ๗ กล่าวถึง ผลงานของแก้วแก้วซึ่งมักเป็นเรื่องเหนือธรรมชาติ

ย่อหน้าที่ ๘ สรุปว่า ตัวละครประกอบน่าสนใจ จึงต้องการศึกษา

ทั้งนี้ ในย่อหน้าที่ ๗ ผู้เขียนกล่าวถึงนวนิยายของแก้วแก้วเพียง ๑ ย่อหน้า ดังนี้

“แก้วแก้ว นามปากกาของคุณหญิงวินิตา ดิถียนต์ เป็นนักเขียนนวนิยายที่มีผลงานเป็นที่รู้จักและได้รับความนิยมอย่างมากมาย เห็นได้จากผลงานที่ได้รับรางวัลเป็นจำนวนมาก นวนิยายในนามปากกาแก้วแก้วจะเป็นนวนิยายแนวเหนือธรรมชาติ โดยผู้แต่งจะนำความเชื่อมาผสมผสานกับจินตนาการส่วนตัวทำให้เนื้อหาของเรื่องมีความแปลกใหม่ สนุก ขวนติดตาม รวมทั้งมีการอ้างอิงจากหลักวิชาการแขนงต่าง ๆ ทำให้นวนิยายมีความสมจริงและมีความน่าเชื่อถือ ผู้แต่งจะสร้างเนื้อเรื่องให้มีปมความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกกับตัวละครฝ่ายประกอบทำให้เกิดอุปสรรคปัญหาให้ตัวละครเอกแก้ไขปัญหาเหล่านั้นผ่านความเหนือธรรมชาติของเนื้อเรื่อง จึงทำให้นวนิยายหลายเรื่องของแก้วแก้วได้รับความนิยมถูกนำไปสร้างเป็นละครโทรทัศน์และภาพยนตร์จนได้รับรางวัลต่าง ๆ” (ฉบับที่ ๖๘, หน้า ๓-๔)

เห็นได้ว่า ข้อความดังกล่าวไม่ได้กล่าวถึงบุคลิกภาพและบทบาทของตัวละครฝ่ายประกอบในนวนิยายเหนือธรรมชาติของแก้วแก้วซึ่งเป็นประเด็นที่ต้องการศึกษา ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาในเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าฉบับนี้จึงขาดการแสดงความสำคัญของปัญหาที่ชัดเจน

ตัวอย่างที่ ๕

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “วิเคราะห์ตัวละครเอกฝ่ายหญิงในนวนิยายแปลแนวชีวิตและสังคมที่แปลจากภาษาจีน”

เรื่องนี้ ผู้เขียนเขียนความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาไว้ ๑๖ ย่อหน้า (ฉบับที่ ๖๕, หน้า ๑-๔)

ย่อหน้าที่ ๑-๒ กล่าวถึงนวนิยายว่าเป็นเครื่องสะท้อนสังคม

ย่อหน้าที่ ๓ กล่าวถึงความแพร่หลายของนวนิยาย

ย่อหน้าที่ ๔ กล่าวถึงการแปลนวนิยายจีนเป็นภาษาไทย

ย่อหน้าที่ ๕-๘ กล่าวถึงความสำคัญของตัวละคร

ย่อหน้าที่ ๑๐-๑๓ กล่าวถึงทฤษฎีจิตวิเคราะห์

ย่อหน้าที่ ๑๔-๑๕ กล่าวถึง การนำทฤษฎีจิตวิเคราะห์ มาวิเคราะห์ตัวละครเอก

ฝ่ายหญิง

ย่อหน้าที่ ๑๖ สรุปว่าผู้วิจัยสนใจศึกษาตัวละครเอกฝ่ายหญิงในนวนิยายแปลแนวชีวิตและสังคมที่แปลจากภาษาจีน

ทั้งนี้ ในย่อหน้าที่ ๑๕-๑๖ ผู้เขียนเขียนว่า

“นวนิยายแปลแนวชีวิตและสังคมที่แปลจากภาษาจีน และมีตัวละครเอกหญิงเป็น

ตัวดำเนินเรื่อง มาวิเคราะห์เนื่องจาก นวนิยายแปลแนวชีวิตและสังคมที่แปลจากภาษาจีน มีเอกลักษณ์ที่แตกต่างจากนวนิยายแนวอื่นๆ เป็นนวนิยายกึ่งสารคดีที่ไม่เพียงให้ความสนุกสนานเพลิดเพลินในการอ่าน ยังได้ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม และความรู้รอบตัวที่แทรกอยู่ในเรื่องอีกด้วย อีกทั้งตัวละครในแต่ละเรื่องก็มีความโดดเด่น และน่าสนใจที่แตกต่างกันออกไป

ด้วยเหตุดังกล่าว ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาและวิเคราะห์พฤติกรรมของตัวละครเอก ฝ่ายหญิงในนวนิยายแปลแนวชีวิตและสังคมที่แปลจากภาษาจีน ตามแนวจิตวิทยาโดยอาศัยทฤษฎีจิตวิทยาปัจเจกบุคคล ของ อัลเฟรด แอดเลอร์ (Alfred Adler) (ฉบับที่ ๖๕, หน้า ๓)

เห็นได้ว่า ถึงแม้ผู้เขียนจะกล่าวถึงนวนิยายจีนและการแปลนวนิยายจีนเป็นภาษาไทย รวมทั้งความสำคัญของตัวละคร แต่ก็ได้กล่าวว่ามีนวนิยายจีนที่แปลเป็นภาษาไทยจำนวนเท่าใด จะศึกษาก็เรื่อง เพราะเหตุใดจึงเลือกเรื่องเหล่านั้น และไม่ได้กล่าวถึงการสร้างตัวละครเอกฝ่ายหญิงในนวนิยายจีนว่ามีมากน้อยเพียงใด เหตุใดจึงควรศึกษาตัวละครเอกฝ่ายหญิง จึงเป็นการเขียนที่ขาดการระบุนัยสำคัญของปัญหาที่ชัดเจน

ตัวอย่างที่ ๖

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “วิเคราะห์บุคลิกภาพตัวละครมนุษย์และสัตว์ประหลาดในวรรณกรรมแปลเรื่อง เพอร์ซิยส์แจ๊คสัน”

เรื่องนี้ ผู้เขียนเขียนความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาไว้ ๔ ย่อหน้า (ฉบับที่ ๖๒, หน้า ๑-๒)

ย่อหน้าที่ ๑-๒ กล่าวถึง ความหมายของบุคลิกภาพ

ย่อหน้าที่ ๓-๔ กล่าวถึงทฤษฎีบุคลิกภาพ

เห็นได้ว่า ผู้เขียนอธิบายความหมายและทฤษฎีบุคลิกภาพ ไว้อย่างละเอียด แต่ไม่ได้กล่าวถึงความสำคัญและความจำเป็นที่ต้องศึกษาข้อมูลตัวละครมนุษย์และสัตว์ประหลาดในวรรณกรรมแปล เรื่อง เพอร์ซิยส์แจ๊คสัน แต่อย่างใด นับว่าเป็นการเขียนความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่ขาดการระบุนัยสำคัญของปัญหาที่ชัดเจน

ตัวอย่างที่ ๗

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “การใช้ภาษาในวรรณกรรมของพัชรศรี เบญจมาศ”

เรื่องนี้ ผู้เขียนเขียนความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาไว้ ๕ ย่อหน้า (ฉบับที่ ๘, หน้า ๑-๒)

ย่อหน้าที่ ๑ กล่าวถึง ความสำคัญของภาษา

ย่อหน้าที่ ๒ กล่าวถึง การใช้ภาษาเขียนเพื่อบันทึกเป็นวรรณกรรม

ย่อหน้าที่ ๓ กล่าวถึง การใช้ภาษาในวรรณกรรมบันเทิงคดี

ย่อหน้าที่ ๔ กล่าวถึง นักเขียนปัจจุบันซึ่งอาจเป็นดารา นักร้อง บุคคลในวงการบันเทิง เช่น พัทธศรี เบญจมาศ

ย่อหน้าที่ ๕ สรุปว่าผู้ศึกษาสนใจศึกษาการใช้ภาษาในงานเขียนของพัชรศรี เบญจมาศ ทั้งนี้ ผู้เขียนกล่าวถึงความสำคัญของปัญหาไว้เพียงเล็กน้อย ดังนี้

“ผลงานของพัชรศรี เบญจมาศ ได้รับความสนใจจากนักอ่านเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งมีศิลปะการใช้ภาษาที่น่าสนใจจากที่กล่าวมาข้างต้นแล้วนั้น ผู้ศึกษาสนใจที่จะศึกษาการใช้ภาษาในงานเขียนของพัชรศรี เบญจมาศ ซึ่งมีความน่าสนใจในการใช้ภาษาด้านการใช้คำ การใช้ประโยค และกลวิธี การนำเสนอที่มีความแปลกใหม่ น่าสนใจ มีลักษณะเฉพาะของตนเอง เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษา งานเขียนของบุคคลที่มีลักษณะเดียวกันต่อไป” (ฉบับที่ ๙, หน้า ๒)

กล่าวได้ว่า ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาในเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าฉบับนี้ ขาดการแสดงความสำคัญของปัญหาที่ชัดเจน

ตัวอย่างที่ ๘

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “การวิเคราะห์การใช้ภาษาและค่านิยมด้านความรัก จากบทเพลงของบอย โกสิยพงษ์”

เรื่องนี้ ผู้เขียนเขียนความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาไว้ ๗ ย่อหน้า (ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๑-๓)

ย่อหน้าที่ ๑ กล่าวถึง รูปแบบที่หลากหลายของวรรณกรรม

ย่อหน้าที่ ๒ กล่าวถึงเพลงซึ่งเกิดจากความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์

ย่อหน้าที่ ๓-๗ กล่าวถึงผลงานเพลงของบอย โกสิยพงษ์ ตามลำดับเวลา

ตอนท้ายของย่อหน้าที่ ๗ ผู้เขียนกล่าวสรุปความสนใจที่จะศึกษาการใช้ภาษาและค่านิยมด้านความรักจากบทเพลงของบอย โกสิยพงษ์ ไว้เพียงว่า

“ชุดเพลงเหล่านี้มีความน่าสนใจและผู้ศึกษาเกิดความสนใจเนื้อหาของบทเพลงในชุดเพลงทั้ง ๔ ชุดของบอย โกสิยพงษ์ ว่ามีการใช้ภาษาและสะท้อนค่านิยมด้านความรักได้อย่างไรบ้าง” (ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๓)

ผู้เขียนไม่ได้กล่าวถึง การใช้ภาษาในเพลงว่ามีความสำคัญ และน่าสนใจอย่างไร จึงทำให้ต้องการศึกษาการใช้ภาษาในเพลงดังกล่าว นับว่าเป็นการเขียนความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่ขาดการแสดงความสำคัญของปัญหาที่ชัดเจน

ตัวอย่างที่ ๙

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “การวิเคราะห์ความเป็นอัตลักษณ์ในวรรณกรรมเพลงของศิลปินวงไม้เมือง”

เรื่องนี้ ผู้เขียนเขียนความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาไว้ ๖ ย่อหน้า (ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๑-๓)

ย่อหน้าที่ ๑ กล่าวถึง ความหมาย และการเผยแพร่วรรณกรรมเพลง

ย่อหน้าที่ ๒ กล่าวถึงศิลปะของดนตรีและเพลงสัมพันธ์กับสภาพสังคม

ย่อหน้าที่ ๓ กล่าวถึง ดนตรีไทยซึ่งแสดงอัตลักษณ์ของไทย

ย่อหน้าที่ ๔-๕ ลักษณะของบทเพลงของวงดนตรีไม้เมือง

ย่อหน้าที่ ๖ สรุปว่าวรรณกรรมเพลงของศิลปินวงไม้เมืองแสดงอัตลักษณ์จึงสนใจศึกษาอัตลักษณ์ด้านแนวคิดและศิลปะการประพันธ์

ผู้วิจัยกล่าวไว้ในตอนท้ายของความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาว่า “บทเพลงที่ศิลปินวงไม้เมืองเป็นผู้ขับร้อง ได้แสดงถึงความเป็นอัตลักษณ์และความภาคภูมิใจในภาษาเหนือ” (ฉบับที่ ๓๗, หน้า ๓) ซึ่งเป็นแห่งเดียวที่กล่าวถึงอัตลักษณ์ของบทเพลงของวงดนตรีไม้เมือง ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหานี้จึงไม่สามารถแสดงความสำคัญของปัญหาที่ชัดเจน

๑.๒ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่ขาดการระบุความสำคัญของแหล่งข้อมูล

ตัวอย่างที่ ๑

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “ภาพสะท้อนค่านิยมการครองเรือนในบทสุ่วญพิธิแต่งงานในตำบลทุ่งไชย อำเภอกุฑมพรพิสัย จังหวัดศรีสะเกษ”

เรื่องนี้ ผู้เขียนเขียนความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาไว้ ๖ ย่อหน้า(ฉบับที่ ๔, หน้า ๒-๓)

ย่อหน้าที่ ๑-๒ กล่าวถึง ความสำคัญของการแต่งงาน

ย่อหน้าที่ ๓ กล่าวถึง การปฏิบัติตนของคู่สมรส

ย่อหน้าที่ ๔ กล่าวถึง การสุ่วญบ่าว/สาวของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ย่อหน้าที่ ๕ กล่าวถึง ความสำคัญของการถ่ายทอดค่านิยมผ่านพิธีกรรม

ย่อหน้าที่ ๖ สรุปว่าผู้เขียนสนใจศึกษาภาพสะท้อนค่านิยมการครองเรือนของชุมชนตำบลทุ่งไชย อำเภอกุฑมพรพิสัย จังหวัดศรีสะเกษ เพื่อเป็นแนวทางในการสืบทอดค่านิยมและอนุรักษ์วัฒนธรรมอันดีงามให้คงอยู่สืบต่อไป

เห็นได้ว่า ผู้เขียนไม่ได้กล่าวถึงความสำคัญของแหล่งข้อมูล คือ ชุมชนตำบลทุ่งไชย อำเภอกุฑมพรพิสัย จังหวัดศรีสะเกษ อันจะทำให้เกิดความน่าเชื่อถือว่าเป็นแหล่งที่สมควรได้รับความสนใจศึกษา นับว่าเป็นการเขียนความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่ขาดการแสดงความสำคัญของปัญหาที่ชัดเจน

ตัวอย่างที่ ๒

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “การศึกษาชื่อหมู่บ้านในอำเภอเมือง อำเภอแหลมงอบ จังหวัดตราด”

เรื่องนี้ ผู้เขียนเขียนความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาไว้ ๖ ย่อหน้า (ฉบับที่ ๒๑, หน้า ๑-๒)

ย่อหน้าที่ ๑ กล่าวถึง ความหมายของภูมินาม

ย่อหน้าที่ ๒ กล่าวถึง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือซึ่งมีแหล่งวัฒนธรรม

ย่อหน้าที่ ๓ กล่าวถึงที่ตั้ง อาชีพของประชาชน และภูมิประเทศ ของจังหวัดตราด

ย่อหน้าที่ ๔ กล่าวถึง ความสำคัญของอำเภอเมืองตราด จังหวัดตราด

ย่อหน้าที่ ๕ กล่าวถึง ที่ตั้งและความสำคัญของอำเภอแหลมงอบ จังหวัดตราด

ย่อหน้าที่ ๖ ความสำคัญของชื่อหมู่บ้าน

ทั้งนี้ การกล่าวถึงความสำคัญของแหล่งข้อมูล คือ อำเภอเมืองตราด และอำเภอแหลมงอบ จังหวัดตราดนั้น เป็นการกล่าวอย่างสั้น ๆ ดังตัวอย่าง

“อำเภอเมืองตราด เป็นศูนย์กลางทางความเจริญของจังหวัดตราดมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นศูนย์กลางการคมนาคมขนส่งทางบก เป็นที่ตั้งของสถานที่สำคัญ ๆ หลายแห่ง เป็นต้น อำเภอแหลมงอบ มีทั้งหมด ๔ ตำบล ๒๕ หมู่บ้าน เป็นอำเภอที่อยู่ติดกับชายฝั่งทะเล สุดเขตแดนภาคตะวันออกเฉียงของประเทศไทยเป็นอำเภอที่มีความสำคัญในด้านการคมนาคมขนส่งทางน้ำตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ถึงแม้จะเป็นอำเภอที่มีพื้นที่ไม่ใหญ่มาก แต่มีความสำคัญต่อจังหวัดตราดอย่างยิ่ง” (ฉบับที่ ๒๑, หน้า ๒) เห็นได้ว่า การกล่าวถึงความสำคัญของแหล่งข้อมูลยังไม่ชัดเจน

๑.๓ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่ขาดการระบุความสำคัญและความเหมาะสมของกรอบความคิด

ตัวอย่างที่ ๑

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง วิเคราะห์พฤติกรรมตัวละครเอกในนวนิยายของ อัญชรีร์น้อยนิยม ตามแนวจิตวิทยา

เรื่องนี้ ผู้เขียนกล่าวถึงจิตวิทยาที่นำมาเป็นกรอบความคิดในการวิจัยไว้ว่า

“การศึกษาพฤติกรรมของตัวละครในครั้งนี ผู้ศึกษาเลือกวิเคราะห์พฤติกรรมตัวละครเอก โดยใช้หลักจิตวิทยาของนักจิตวิทยาที่มีชื่อเสียง คือ ชิกมันด์ ฟรอยด์ มาวิเคราะห์พฤติกรรมของตัวละครเหล่านั้น จากการศึกษาครั้งนี้อาจทำให้ทราบว่า ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นตัวหนังสือจากจินตนาการของผู้แต่งไม่ว่าจะเป็น ความสุข ความเศร้า ความรัก ความผิดหวัง ความสมหวัง ที่ถูกถ่ายทอดผ่านตัวละคร แท้จริงแล้วสิ่งต่างๆเหล่านี้อาจจะไม่แตกต่างไปจากความเป็นจริงของชีวิตมนุษย์เลยแม้แต่นิดเดียว” (ฉบับที่ ๖๗, หน้า ๒-๓)

เห็นได้ว่า การกล่าวถึงทฤษฎีจิตวิทยาของชิกมันด์ ฟรอยด์ ซึ่งเป็นกรอบความคิดเพียงเล็กน้อยนี้ ไม่เพียงพอที่จะทำให้เห็นความสำคัญและความเหมาะสมที่จะนำมาศึกษา

ตัวอย่างที่ ๒

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “การใช้ภาษาสื่ออารมณ์ขันในการแสดงเดี่ยวไมโครโฟนครั้งที่ ๗ ของอุดม แต่พานิช ตามทฤษฎีวิจันปฏิบัติศาสตร์”

ผู้เขียนกล่าวถึง ทฤษฎีที่มาของอารมณ์ขัน และวิธีศึกษาการใช้ภาษาในอารมณ์ขัน ดังนี้

“นักปราชญ์และนักวิชาการจากแขนงต่าง ๆ ได้คิดค้นทฤษฎีหลายทฤษฎีเพื่ออธิบายที่มาของอารมณ์ขัน ซึ่งสามารถจัดแบ่งเป็น ๓ แนวทางกว้าง ๆ (Attardo, 1994: 47) ได้แก่ ทฤษฎีความไม่เข้ากัน (Incongruity theory) ทฤษฎีการปลดปล่อย (Release theory) และทฤษฎีความเหนือกว่า (Hostility theory) เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว อาจกล่าวได้ว่าทฤษฎีที่มีผู้อ้างถึงอย่างกว้างขวางที่สุดคือ ทฤษฎีความไม่เข้ากันของคานท์ (Kant) กับโชเพนเฮาเออร์ (Schopenhauer) (Keith-Spiegek, 1972) ทฤษฎีนี้เชื่อว่าอารมณ์ขันเกิดขึ้นจากการมองเห็นความคิดหรือเหตุการณ์ที่ขัดแย้งกันเองหรือที่เบี่ยงเบนไปจากรูปแบบที่เป็นปกติวิสัย เช่น กรณีที่ผู้คนรู้สึกขบขันเมื่อได้เห็นผู้ชายแต่งกายและแสดงออกกับกิริยาเป็นผู้หญิง ในขณะที่ฟรอยด์ (Freud, 1905) เจ้าของทฤษฎี

การปลดปล่อย เชื่อว่าอารมณ์ขบขันเกิดขึ้นเมื่อพลังงานของจิตที่ถูกเก็บกดสะสมไว้ไม่ให้เห็นออก อาทิ เรื่องเพศและความก้าวร้าวได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระ การได้รับเสรีภาพทางความคิดในเรื่องที่ถูกจำกัดอาจทำให้เกิดความรู้สึกสนุกสนานขึ้นได้ ส่วนทฤษฎีความเหนือกว่าอธิบายที่มาของอารมณ์ขันว่ามีรากฐานมาจากความรู้สึกมีชัยเหนือกว่าของผู้ที่หัวเราะ โดยนำผู้อื่นมาเปรียบเทียบเพื่อแสดงให้เห็นความด้อยกว่า โง่กว่า โขคร้ายกว่า หรืออ่อนแอกว่าตน เช่น เหตุการณ์ที่เราหัวเราะคนที่ลื่นหกล้มเพราะเหยียบเปลือกกล้วย (Ross, 1998: 53)

จะเห็นได้ว่า อารมณ์ขันอาจเกิดขึ้นได้จากหลายสาเหตุ และภาษามักมีส่วนสำคัญในการถ่ายทอดความขบขันให้แก่ผู้ที่ได้รับฟัง โดยการนำภาษามาบิดพลิกให้มีลักษณะผิดไปจากกฎเกณฑ์ทางภาษามาปกติ รูปแบบภาษาที่นำมาใช้นั้นมีหลายรูปแบบและสามารถนำมาสร้างสรรค์ได้อย่างไม่มีที่สิ้นสุด อาทิ การออกเสียง โครงสร้างทางไวยากรณ์ ฯลฯ (Crystal, 1998: 9-14) เท่าที่ผ่านมา มีนักภาษาศาสตร์จำนวนไม่น้อยที่ให้ความสนใจศึกษาประเด็นเหล่านี้ แต่ส่วนใหญ่มักเป็นการวิเคราะห์เพื่อแบ่งแยกกลวิธีต่าง ๆ ที่จำกัดอยู่เพียงระดับเสียง คำ โครงสร้างประโยค หรือความหมาย อย่างไรก็ตาม จะสังเกตได้ว่าเรื่องตลกบางเรื่องไม่สามารถอธิบายได้ด้วยกลวิธีทางภาษาในระดับต่าง ๆ ช่างตัน ชิเอโร (Chiaro, 1992: 43) ได้นำเสนอเพิ่มเติมอีกกลวิธีหนึ่งเรียกว่า การเล่นกับกฎการสนทนา (Playing with the rules of conversation) เนื่องจากเห็นว่าเรื่องขบขันบางเรื่องเป็นการเล่นกับภาษาในระดับข้อความ การจะเข้าใจความตลกจำเป็นต้องอาศัยการตีความนอกเหนือจากการพิจารณาเพียงรูปภาษา ทั้งนี้สิ่งที่ทำให้เกิดความรู้สึกขบขัน คือความคิดหรือความหมายที่แฝงอยู่ในข้อความที่ผู้พูดต้องการจะสื่อมากกว่าอยู่ในรูปภาษา (Wilson, 1979)" (ฉบับที่ ๒๗, หน้า ๑-๒)

จากนั้น ผู้เขียนสรุปความสนใจศึกษาอารมณ์ขันในการแสดงเดี่ยวไมโครโฟนครั้งที่ ๗ ของอุดม แต่พานิชตามแนวคิดของวจนปฏิบัติศาสตร์ ดังนี้

“การศึกษาอารมณ์ขันในประเทศไทยเท่าที่มีในปัจจุบัน โดยมากมักเป็นการศึกษาด้านสื่อมวลชน (Mass media) วรรณกรรม (Literature) และคติชนวิทยา (Folklore) เช่น งานวิจัยของพรรณทิพา อุปลวรรณ (๒๕๔๐) สุรพล บัณฑุเศรณี (๒๕๓๙) และไกล่รุ่ง อามระดิษ (๒๕๓๓) ส่วนการศึกษาอารมณ์ขันทางด้านภาษาศาสตร์ยังมีไม่มากนัก ดังนั้น ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาภาษาที่ใช้สื่ออารมณ์ขันในการแสดงเดี่ยวไมโครโฟนครั้งที่ ๗ ของอุดม แต่พานิช จากแนวคิดของวจนปฏิบัติศาสตร์ โดยใช้กรอบความคิดของ ทฤษฎีวจนกรรม ความหมายซึ่งบ่งเป็นนัย และโครงสร้างการสนทนา” (ฉบับที่ ๒๗, หน้า ๒-๓)

เห็นได้ว่า มีความผิดพลาดสำคัญคือ ผู้เขียนเรียกชื่อทฤษฎีและแนวคิดผิด ชื่อที่ถูกต้องคือ ทฤษฎีวจนปฏิบัติศาสตร์ และแนวคิดวจนกรรมซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของทฤษฎีวจนปฏิบัติศาสตร์ นอกจากนี้ การเขียนข้างต้นยังไม่กล่าวถึงรายละเอียดของทฤษฎีและแนวคิดดังกล่าวจึงขาดการแสดงให้เห็นความสำคัญและความเหมาะสมของกรอบความคิด

ตัวอย่างที่ ๓

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “กลวิธีการประพันธ์นวนิยายชุด ๗ วันจองเวร ของภาคินัย กลสิรักษ์”

เรื่องนี้ ผู้เขียนกล่าวถึงกลวิธี ไว้ว่า

“นวนิยายสยองขวัญ เป็นนวนิยายที่มุ่งเน้นทำให้ผู้อ่านรู้สึกหวาดกลัวเสียสไป และรู้สึกสยองขวัญ กับนิยาย เหล่านี้มักใช้วิธีการสร้างฉากที่ทำให้ตกใจ ด้วยการใช้อย่างที่เกี่ยวข้อกับความตาย หรือสิ่งที่เหนือธรรมชาติ จึงมักมีความคาบเกี่ยวกับความน่ากลัวเหล่านี้ยังใช้สิ่งกระตุ้น สร้างความตื่นเต้น” (ฉบับที่ ๓๐, หน้า ๒)

เห็นได้ว่า ผู้เขียนกล่าวถึงกลวิธีการประพันธ์ไว้น้อยมาก ทั้ง ๆ ที่ต้องการศึกษากลวิธีการประพันธ์นวนิยายซึ่งเป็นนวนิยายสยองขวัญ จึงจำเป็นต้องแสดงความชัดเจนของกรอบเพื่อให้เห็นความสำคัญและความเหมาะสมที่จะนำมาศึกษา

ตัวอย่างที่ ๔

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง วิเคราะห์สวรรณคดีในสงครามการตะค้ำกลอน ของพระยาอุปกิตศิลปสาร (นิ่ม กาญจนชีวะ)”

เรื่องนี้ ผู้เขียน กล่าวถึงรสรวรรณคดีทั้ง ๘ รส และกล่าวถึงมหาการตะค้ำกลอนในแง่ประวัติและลีลากลอน แต่ไม่ได้กล่าวถึงคุณค่าของมหาการตะค้ำกลอนในแง่รสรวรรณคดีแต่อย่างใด ดังนี้

“เรื่องมหาการตะเป็นโบราณคดีสำคัญยิ่งของอินเดียคู่กับรามเกียรติ์ เดิมชาวอินเดีย นับถือเสมือนคัมภีร์ เป็นหนังสือที่อ่านแล้วได้บุญเหมือนเราอ่านหรือฟังเทศน์มหาชาติ เรื่องสงครามการตะค้ำกลอน ที่พระยาอุปกิตศิลปสาร นำมาแต่งเป็นกลอนจึงเป็นเรื่องเก่าแก่โบราณ แต่ความโบราณของเรื่องนั้น ไม่ได้โบราณในความเป็นจริงของชีวิต พฤติการณ์ต่าง ๆ ที่ปรากฏในเรื่องสงครามการตะค้ำกลอนเป็นเรื่องที่ยังปรากฏจนบัดนี้ จึงเชื่อว่าผู้อ่านจะได้แก่นสารจากเรื่องไม่น้อย

ในทำนองกลอน การใช้ถ้อยคำภาษานั้น กล่าวได้ว่าพระยาอุปกิตศิลปสาร ได้เขียนอย่างเป็นกลอนหลักคือพยายามรักษาระเบียบในเชิงสัมผัส และการใช้คำที่ถูกต้อง มีความหมายทุกคำไม่ให้เป็นอย่างกลอนพาไป ควรถือเป็นแบบฉบับที่ดี แต่การอ่านบทกวีเช่นนี้จะอ่านอย่างหนังสืออ่านเล่น เพื่อความเพลิดเพลินใจไม่ได้ ต้องอ่านอย่างนึกไปคิดไป จึงจะได้รส ซึ่งในปัจจุบันหากกลอนเรื่องยาวอ่านมิได้แล้ว” (ฉบับที่ ๓๒, หน้า ๔)

เห็นได้ว่า การเขียนความเป็นมาและความสำคัญของการศึกษาค้นคว้าฉบับนี้ขาดการทำให้เห็นความสำคัญและความเหมาะสมของกรอบความคิดที่จะนำมาศึกษา

๒. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่ขาดความน่าเชื่อถือ

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

๒.๑ เนื้อความผิดพลาด

๒.๑.๑ ข้อมูลขัดแย้งกัน

ตัวอย่างที่ ๑

“ตัวละครเอก เป็นตัวละครที่มีบทบาทที่โดดเด่นและสำคัญที่สุดในเรื่อง เป็นตัวละครที่มีข้อขัดแย้งกับตัวละครอื่น ๆ และต้องแก้ไขปัญหาคือขัดแย้งที่ตัวละครอื่นสร้างขึ้นเพื่อให้เนื้อเรื่องดำเนินไปสู่ตอนจบ ตัวละครฝ่ายปรปักษ์ เป็นตัวละครที่มีบทบาทตรงข้ามกับตัวละครเอก

ทุกประการ เป็นตัวละครที่มีความสำคัญที่สร้างปมปัญหาความขัดแย้งให้ตัวละครเอกต้องใช้ความสามารถและสติปัญญาในการแก้ไขปัญหา ตัวละครประกอบหรือตัวละครย่อย เป็นตัวละครที่มีความสำคัญและความโดดเด่นน้อยที่สุดในนวนิยาย เป็นเพียงตัวละครที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อเปรียบเทียบให้ตัวละครเอกหรือตัวละครปรปักษ์ในเรื่องมีความโดดเด่นขึ้น” (ฉบับที่ ๖๘, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๒

“ไพโรจน์ บุญประกอบ (อ้างถึงใน สุนทรื คุณจักร์ ๒๕๔๗, หน้า ๘๒) ได้กล่าวถึงบทบาทของตัวละครในนวนิยายโดยจำแนกเป็นประเภทไว้ สรุปว่ามี ๓ ประเภท ดังนี้

๑. ตัวเอกของเรื่องเป็นหญิงและชายที่มีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่อง ซึ่งอาจตามแบบฉบับตัวเอกประเภทขบขันหรือตัวเอกประเภทโศกนาฏกรรมก็ได้
๒. ผู้ร้ายหรือฝ่ายปรปักษ์ เป็นตัวละครฝ่ายตรงข้ามกับตัวเอก
๓. ตัวละครย่อย ตัวละครประเภทนี้มีบทบาทในความขัดแย้งของเรื่องน้อยแต่จะทำหน้าที่เป็นตัวเปรียบเทียบหรือให้ภาพที่ชัดเจนแก่ตัวเอกหรือผู้ร้าย” (ฉบับที่ ๖๘, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๓

“ตัวละครปรปักษ์ถือว่าเป็นตัวละครที่มีความสำคัญอีกประเภทหนึ่ง เพราะเป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญส่งผลกระทบต่อตัวละครเอกและการดำเนินเรื่อง ผู้แต่งจะสร้างตัวละครปรปักษ์ให้มีลักษณะที่ตรงข้ามกับตัวละครเอกทุกประการคือ บุคลิกภาพภายนอกของตัวละครอาจมีความเหมือนหรือคล้ายคลึงกันกับตัวละครเอก ในเรื่องของ รูปร่างหน้าตา กิริยามารยาท ความสุภาพเรียบร้อย แต่จะมีลักษณะนิสัยที่ตรงกันข้ามกับตัวละครเอกทุกประการ คือ เจ้าอารมณ์ โมโหร้าย ขี้โอ้อวด ริษยา อาฆาตพยาบาท มีความโลภ โกรธ หลง ทะเยอทะยาน ‘ไม่รู้จักพอ’” (ฉบับที่ ๖๘, หน้า ๓)

เนื้อความในตัวอย่างที่ ๑-๓ มาจากเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่องเดียวกัน ตัวอย่างที่ ๑ กล่าวว่า “ผู้ร้ายหรือฝ่ายปรปักษ์ เป็นตัวละครฝ่ายตรงข้ามกับตัวเอก” ตัวอย่างที่ ๒ กล่าวว่า “ผู้แต่งจะสร้างตัวละครปรปักษ์ให้มีลักษณะที่ตรงข้ามกับตัวละครเอกทุกประการ” แต่ตัวอย่างที่ ๓ กลับกล่าวว่า “บุคลิกภาพภายนอกของตัวละครอาจมีความเหมือนหรือคล้ายคลึงกันกับตัวละครเอก ในเรื่องของ รูปร่างหน้าตา กิริยามารยาท ความสุภาพเรียบร้อย แต่จะมีลักษณะนิสัยที่ตรงกันข้ามกับตัวละครเอกทุกประการ” ข้อความทั้งสามนี้จึงขัดแย้งกัน

ตัวอย่างที่ ๔

“จากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการใช้ภาษาและการใช้ทฤษฎีด้านจิตวิทยาในโฆษณาของผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ที่ผ่านมามีผู้ศึกษาภาษาโฆษณาและทฤษฎีด้านจิตวิทยาของการโฆษณาต่าง ๆ เลย” (ฉบับที่ ๒๒, หน้า ๓)

ข้อความข้างต้นนำมาจากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา ผู้เขียนกล่าวว่า ยังไม่มีผู้ศึกษาภาษาโฆษณาและทฤษฎีด้านจิตวิทยาของการโฆษณาต่าง ๆ เลย แต่พบว่าการเขียนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้เขียนระบุงานวิจัยที่เกี่ยวข้องไว้ ๒ เรื่อง จึงขัดแย้งกับที่กล่าวมาก่อนหน้านี้ ดังนี้

“ศักดิ์สิทธิ์ (๒๕๓๔)” ได้ศึกษาการวิจัย “การศึกษาการวิจัย “การศึกษาการวิจัยการใช้คำในภาษาไทย
ภาษาไทยทางโทรทัศน์และนิตยสารไทยและพบว่ากลวิธีในการใช้คำต่าง ๆ ในภาษาไทยหม่อมมีการใช้คำ
ใน ๕ รูปแบบคือการใช้คำสัมผัสการซ้ำรูปคำ การใช้คำสแลง การใช้คำต่างประเทศ และคำที่มี
ความหมายไม่สอดคล้องกัน ซึ่งการใช้คำประเภทต่างๆ ดังกล่าวนี้อันเป็นปัจจัยทำให้ภาษาใน
โฆษณาทางสื่อโทรทัศน์และนิตยสารมีภาษาแตกต่างไปจากภาษาปกติ

ปานดวงใจ บุตรกนิรี (๒๕๔๗) ได้ศึกษาการวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบการตีความ
บทความโฆษณาจากนิตยสารคุณภาพและนิตยสารปริมาณ” จากการศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีการใช้
ภาษาในบทความโฆษณาจากนิตยสารคุณภาพและนิตยสารปริมาณ ๖ กลวิธี ได้แก่กลวิธีสื่อความหมาย
การเล่นคำ การใช้สแลง การใช้คำต่างประเทศ การใช้คำที่โดยปกติไม่ปรากฏร่วมกันมากกว่า
บทความโฆษณาจากนิตยสารปริมาณ ในขณะที่บทความโฆษณาจากนิตยสารปริมาณมีการใช้กลวิธีใช้สแลง
และการสื่อความหมายในเชิงเปรียบเทียบมากกว่าโฆษณานิตยสารคุณภาพ”

นอกจากนี้ ในการเขียนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเล่มแรก ผู้เขียนไม่ได้รับนามสกุลของ
ผู้วิจัย ถือเป็นข้อผิดพลาดอีกประการหนึ่งที่ทำให้ขาดความน่าเชื่อถือ ทั้งนี้ชื่อและนามสกุลที่ถูกต้อง
ของผู้วิจัยคนแรก คือศักดิ์สิทธิ์ ลิ้มกุลาคมน์

ตัวอย่างที่ ๕

“วรรณกรรม ปรากฏอย่างเป็นทางการเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๕ โดยจอมพล ป.
พิบูลสงคราม ซึ่งดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ได้ตราพระราชบัญญัติจัดตั้งสภาวัฒนธรรมแห่งชาติขึ้น
สภาวัฒนธรรมประกอบด้วย ๕ สาขา หนึ่งในนั้นคือ “สำนักวัฒนธรรมทางวรรณกรรม” ซึ่งมีหน้าที่
เผยแพร่วรรณคดีของชาติให้แพร่หลาย และส่งเสริมการแต่งหนังสือให้ถูกแบบแผน เพื่อรักษา
วัฒนธรรมทางภาษาไทย (สิทธา พินิจกุล และนิตยา หาญชนะวรรณ ๒๕๒๐, หน้า ๑-๓)

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้ให้ความหมายของวรรณกรรม ว่า
หมายถึง งานหนังสือ, งานประพันธ์, บทประพันธ์ทุกชนิดทั้งที่เป็นร้อยแก้วและร้อยกรอง งานนิพนธ์
ที่ทำขึ้นทุกชนิด เช่น หนังสือ จุลสาร เทศนา คำปราศรัย สุนทรพจน์ และหมายความรวมถึงโปรแกรม
คอมพิวเตอร์ด้วย (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒ ๒๕๔๖, หน้า ๑๐๕๔)

วรรณกรรมเป็นชื่อเรียกงานเขียนโดยทั่ว ๆ ไปไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบ รูปเล่ม
งานเขียนประเภทต่าง ๆ หรือรูปแบบอื่น ๆ ที่ปรากฏเป็นตัวหนังสือที่อ่านได้ ก็ถือว่าเป็นวรรณกรรม
วรรณกรรมจึงมีความหมายโดยกว้าง ดังที่กุหลาบ มัลลิกะมาส (๒๕๑๗, หน้า ๕) กล่าวว่า คำว่า
วรรณกรรม มีปรากฏหลักฐานครั้งแรกในพระราชบัญญัติคุ้มครองศิลปะและวรรณกรรม พ.ศ.๒๕๔๗
คำนี้ใกล้เคียงกับคำว่าวรรณคดีเพราะแปลมาจากคำ literature เช่นเดียวกัน แต่คำว่าวรรณกรรมนั้น
หมายถึง สิ่งที่เขียนขึ้นทั้งหมด ไม่ว่าจะป็นรูปแบบใดหรือเพื่อความหมายใด เช่น คำอธิบายวิธีการใช้
กล้องถ่ายรูป การใช้เตารีดไฟฟ้า เสื้อเชิ้ต รวมไปถึงใบปลิว หนังสือพิมพ์ นวนิยายล้วนแต่เรียกว่า
literature ทั้งสิ้น” (ฉบับที่ ๑๖, หน้า ๒)

เนื้อความในตัวอย่างที่ ๕ ย่อหน้าที่ ๑ กล่าวว่า “คำว่าวรรณกรรมปรากฏอย่างเป็นทางการ
เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๕” แต่ย่อหน้าที่ ๔ กล่าวว่า “คำว่า วรรณกรรม มีปรากฏหลักฐานครั้งแรก
ในพระราชบัญญัติคุ้มครองศิลปะและวรรณกรรม พ.ศ. ๒๕๔๗” เนื้อความนี้จึงขัดแย้งกันทำให้ขาด

ความน่าเชื่อถือ นอกจากนี้ ในย่อหน้าที่ ๑ ยังกล่าวอ้างอิงผิด คือ “นิตยา หาญจนะวรรณ” ชื่อที่ถูกต้องคือ “นิตยา กาญจนะวรรณ”

ตัวอย่างที่ ๖

“อำเภอท่าตะโกเป็นชุมชนที่ตั้งอยู่ริมน้ำ ซึ่งชื่อชุมชนนั้นมักตั้งตามลักษณะเด่นของที่นั้น ๆ เช่น ชุมชนท่าน้ำแห่งนี้มีต้นตะโกสูงใหญ่เด่นเป็นสง่าขึ้นอยู่ริมท่า ชาวบ้านจึงเรียกชุมชนนี้ว่า บ้านท่าตะโก ต่อมา เมื่อชุมชนเจริญขึ้นบ้านเมืองมีผู้คนมากขึ้น ทางราชการจึงยกฐานะตำบลท่าตะโกขึ้นเป็น อำเภอท่าตะโก เมื่อ พ.ศ. ๒๔๔๓ โดยมีที่ว่าการอำเภอตั้งอยู่บริเวณเขาน้อย แต่เนื่องจากการเดินทางติดต่อราชการไม่สะดวกจึงย้ายที่ว่าการอำเภอมายังบริเวณบ้านพนมรอก เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๔๖” (ฉบับที่ ๑๗, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๖ บรรทัดที่ ๒ กล่าวถึงชุมชน “บ้านท่าตะโก” แต่บรรทัดต่อมากล่าวว่า เมื่อชุมชนเจริญขึ้น บ้านเมืองมีผู้คนมากขึ้น ทางราชการจึงยกฐานะ “ตำบลท่าตะโก” ขึ้นเป็นอำเภอ ท่าตะโก ตำบลท่าตะโก ดังกล่าวนี้ ไม่ทราบว่าเป็นที่เดียวกับชุมชนบ้านท่าตะโกหรือไม่

ตัวอย่างที่ ๗

“ผู้ศึกษาค้นคว้าจึงมุ่งศึกษาและวิเคราะห์รูปแบบคำประพันธ์และสุนทรียภาพ จำนวน ๑๕๐ บท ของบทกวีที่พิมพ์เผยแพร่ในวารสารศิลปวัฒนธรรม ตั้งแต่เดือนมกราคม - ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๔” (ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๔)

ข้อความในตัวอย่างที่ ๗ เป็นวัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้าซึ่งระบุว่าต้องการศึกษาข้อมูล

“จำนวน ๑๕๐ บท” แต่พบว่าในขอบเขตการศึกษาค้นคว้าระบุว่าข้อมูลที่จะศึกษามี “จำนวน ๑๐๐ บท” จึงขัดแย้งกัน ดังนี้

“ขอบเขตด้านข้อมูล ศึกษาวิเคราะห์บทกวีนิพนธ์ที่พิมพ์เผยแพร่ในวารสารศิลปวัฒนธรรม ตั้งแต่เดือนมกราคม-ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ จำนวน ๑๐๐ บท” (ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๕)

๒.๑.๒ เหตุและผลไม่สอดคล้องกัน

ตัวอย่างที่ ๑

“เรื่องสั้นก็เป็นวรรณกรรมอีกประเภทที่ได้รับรางวัลซีไรต์ทั้งนี้เพราะเรื่องสั้นมักจะมีคุณค่าหลายด้านที่ควรค่าแก่การศึกษา เช่น คุณค่าด้านแนวคิด คุณค่าด้านการใช้ภาษาสื่ออารมณ์ คุณค่าด้านการสะท้อนภาพสังคม และคุณค่าด้านพุทธิปัญญา” (ฉบับที่ ๕๐, หน้า ๓)

ข้อความในตัวอย่างที่ ๑ เหตุและผลไม่สอดคล้องกัน กล่าวคือ การที่เรื่องสั้นได้รับรางวัลซีไรต์ นั้นไม่ใช่เป็นเพราะมีคุณค่าหลายด้านที่ควรค่าแก่การศึกษา แต่เป็นเพราะมีคุณค่าในฐานะที่เป็นบันเทิงคดีที่ดี

ตัวอย่างที่ ๒

“การที่ผู้ศึกษาเลือกศึกษาเรื่องพุทธิปัญญาเพราะว่าเชื่อว่าเรื่องสั้นซีไรต์มีเนื้อหาที่มุ่งสอนในด้านการดำรงชีวิต สอนให้คนทำความดีและเสนอเรื่องจริงในชีวิต”(ฉบับที่ ๕๐, หน้า ๓)

ข้อความในตัวอย่างที่ ๒ เหตุและผลไม่สอดคล้องกัน กล่าวคือ เรื่องสั้นที่ได้รับรางวัลซีไรต์ไม่ได้มุ่งสอนเรื่องใด ๆ เป็นสำคัญ แต่ผู้เขียนอาจแสดงแนวคิดด้านต่าง ๆ ผ่านเรื่องสั้นได้

ตัวอย่างที่ ๓

“ภาษานับได้ว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งในการติดต่อสื่อสารถือเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งของมนุษย์ เพราะเป็นสิ่งที่รวบรวมความคิด ความเชื่อ ประสบการณ์ และก่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกันของคนในสังคม จึงเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นว่า ภาษามีการเจริญเติบโตและอยู่คู่กับสังคมมาโดยตลอด แสดงให้เห็นถึงความเจริญงอกงามทางวัฒนธรรมของมนุษย์”(ฉบับที่ ๓๔, หน้า ๒)

ข้อความในตัวอย่างที่ ๓ เหตุและผลไม่สอดคล้องกัน กล่าวคือ การที่ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญยิ่งในการติดต่อสื่อสาร ไม่ได้สะท้อนว่าภาษามีการเจริญเติบโต

ตัวอย่างที่ ๔

“ในสมัยปัจจุบันเราไม่สามารถปฏิเสธได้ว่า นวนิยายแนวพาฝันเป็นที่นิยมสำหรับผู้่านนวนิยายเป็นอย่างมาก และส่วนใหญ่จะเป็นวัยรุ่นที่ชื่นชอบนวนิยายแนวพาฝันจึงทำให้ผู้เขียนหันมาสนใจเขียนนวนิยายแนวพาฝันกันเป็นจำนวนมาก และมีหลายสำนักพิมพ์ที่มีการตีพิมพ์นวนิยายแนวพาฝันกันอย่างมากมาย สำนักพิมพ์แจ่มใสจึงเป็นอีกสำนักพิมพ์หนึ่งที่ได้รับคามนิยมสำหรับกลุ่มวัยรุ่นที่ชื่นชอบอ่านนวนิยายแนวพาฝัน”(ฉบับที่ ๔๑, หน้า ๓)

ข้อความในตัวอย่างที่ ๔ เหตุและผลไม่สอดคล้องกัน กล่าวคือ การที่สำนักพิมพ์หลายแห่งพิมพ์เผยแพร่นวนิยายแนวพาฝันเป็นจำนวนมาก ไม่ใช่เหตุผลที่ทำให้สำนักพิมพ์แจ่มใสเป็นสำนักพิมพ์ที่ได้รับความนิยมจากกลุ่มวัยรุ่นที่ชื่นชอบอ่านนวนิยายแนวพาฝัน

๒.๑.๓ ตัวอย่างไม่ชัดเจน

ตัวอย่าง

“ในอดีตสังคมไทยมีชาวบ้านจำนวนมากที่สามารถร้องเพลงพื้นบ้านได้เนื่องจากเพลงพื้นบ้านได้เกิดขึ้นพร้อมกับวิถีชีวิตของชาวไร่ชาวนาแต่เมื่อกาลเวลาเปลี่ยนไปทำให้สภาพสังคมและสภาพแวดล้อมเปลี่ยนไปการที่ชาวบ้านจะมาร่วมร้องรำทำเพลงดังเช่นในสมัยก่อนหาได้น้อยมาก เช่น ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเพลงหมอลำได้สืบทอดควบคู่กับพัฒนามาพร้อมกับคนอีสานมาทุกยุคสมัย มีการถ่ายทอดวิชาความรู้ในการลำจากครูเพลงหมอลำ ซึ่งคนส่วนหนึ่งได้รำเรียนไว้เพื่อยึดถือเป็นอาชีพที่เราเรียกว่า “หมอลำ” (นฤดี แก้วไสย, ๒๕๔๗, หน้า ๒) เช่น บานเย็น รากแก่น ราชนิหมอลำ ที่มีอาชีพเป็นแสดงหมอลำตั้งแต่อายุ ๑๔ ปี มีผลงานการแสดงทั้งในเมืองไทยและต่างประเทศ ในสมัยนี้จึงมีคนจำนวนไม่มากที่มีความสามารถในการร้องเพลงหมอลำหรือประพันธ์เพลงหมอลำ” (ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๒-๓)

ข้อความในตัวอย่างนี้กล่าวว่า การหาชาวบ้านมาร่วมร้องรำทำเพลงดังเช่นในสมัยก่อนทำได้น้อยมาก แต่ตัวอย่างในภาคตะวันออกเฉียงเหนือกล่าวว่า เพลงหมอลำได้สืบทอดควบคู่กับพัฒนามาพร้อมกับคนอีสานมาทุกยุคสมัย ทำให้ประโยคสุดท้ายที่ว่าในสมัยนี้จึงมีคนจำนวนไม่มากที่มีความสามารถในการร้องเพลงหมอลำหรือประพันธ์เพลงหมอลำ ไม่ชัดเจนพอที่จะทำให้เชื่อถือ

๒.๑.๔ ใจความสำคัญของผู้เขียนกับข้อความที่นำมาอ้างอิงไม่สอดคล้องกัน
ตัวอย่างที่ ๑

“วรรณกรรมแปลของชาติต่าง ๆ ช่วยให้ผู้อ่านได้รับเรื่องราวและภาษาของชาตินั้น ๆ ได้อย่างครบถ้วนดังที่ สายทิพย์ นุกถกิจ (๒๓๓๗, หน้า ๓๑๒) กล่าวว่า วรรณกรรมแปลหมายถึง งานเขียนที่ผู้เขียนนำเรื่องราวจากภาษาหนึ่งมาถ่ายทอดเป็นอีกภาษาหนึ่ง โดยรักษาเนื้อเรื่องหรือใจความให้ใกล้เคียงกับภาษาเดิมมากที่สุด ฉะนั้นการอ่านวรรณกรรมแปลจะทำให้ผู้อ่านได้รับสำนวนภาษา วัฒนธรรม ค่านิยมและวิถีชีวิตที่ใกล้เคียงกับภาษาเดิม ซึ่งเป็นแนวทางสำคัญที่จะทำให้คนในแต่ละชาติได้ศึกษาและทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน” (ฉบับที่ ๓, หน้า ๑

ข้อความในตัวอย่างที่ ๑ มีใจความสำคัญที่ผู้เขียนต้องการสื่อปรากฏอยู่ในย่อหน้าแรกซึ่งผู้เขียนเขียนว่า “วรรณกรรมแปลของชาติต่างๆ ช่วยให้ผู้อ่านได้รับเรื่องราวและภาษาของชาตินั้น ๆ อย่างครบถ้วน” แต่ข้อความที่นำมาอ้างอิงเขียนว่า ได้รับ “ใกล้เคียง” กัน ดังนั้น ใจความสำคัญของผู้เขียนกับข้อความที่นำมาอ้างอิงจึงไม่สอดคล้องกัน

ตัวอย่างที่ ๒

“วรรณกรรมแปลชุดสี่สหายผจญภัย ที่เขียนโดย อีนิด ไบลตัน(Enid Blyton) จำนวน ๘ เล่ม นับได้ว่า เป็นวรรณกรรมแปลที่เต็มไปด้วยเรื่องราวผจญภัยของกลุ่มเด็ก ๔ คน และนกกระต่าย ๑ ตัว ที่เดินทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ ก็มักมีเรื่องที่น่าตื่นเต้นให้ได้พบอยู่เสมอ ทำให้เกิดการผจญภัยอันตื่นเต้นที่เต็มไปด้วยความสนุกสนาน ความน่ากลัว ความน่าตื่นเต้น จนได้รับการแปลมากกว่า ๗๐ ภาษาในกว่า ๓๐ ประเทศทั่วโลก ดังคำกล่าวชื่นชมของสำนักพิมพ์นานมีบุ๊คส์ (๒๕๕๐, หน้าคำนำ) ที่ว่านานมีบุ๊คส์ภูมิใจนำเสนอ สี่สหายผจญภัย อีกหนึ่งผลงานของ Enid Blyton ผู้เขียนห้าสหายอันโด่งดัง สำหรับผู้อ่านและชื่นชอบ ห้าสหายผจญภัย มาแล้ว นี่จะเป็นหนังสืออีกชุดหนึ่งที่คุณไม่ควรพลาด คุณจะได้พบกับการผจญภัยอันตื่นเต้น ที่รับรองว่าสนุกไม่แพ้กัน (หรือบางคนก็บอกว่าสนุกกว่าเสียอีก!) และคุณจะได้ร่วมผจญภัยกับสี่สหายพร้อมสัตว์เลี้ยงจอมยุ่งถึง ๘ ตอน

จากคำกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่าวรรณกรรมแปลชุดสี่สหายมีคุณค่าสมควรแก่การศึกษาวิเคราะห์โดยละเอียดในด้าน โครงเรื่องเนื้อหา ตัวละคร แก่นเรื่อง บทสนทนา ฉาก และสถานที่ เพื่อให้ได้รับคุณค่าทางปัญญาจากวรรณกรรมดังกล่าวมากยิ่งขึ้น” (ฉบับที่ ๑๖, หน้า ๔)

ในตัวอย่างที่ ๒ ผู้เขียนระบุไว้ในย่อหน้าที่ ๒ ว่า “วรรณกรรมแปลชุดสี่สหายมีคุณค่าสมควรแก่การศึกษาวิเคราะห์โดยละเอียดในด้านโครงเรื่องเนื้อหา ตัวละคร แก่นเรื่อง บทสนทนา ฉาก และสถานที่ เพื่อให้ได้รับคุณค่าทางปัญญา” ในขณะที่ข้อความที่นำมาอ้างอิงกล่าวเพียง “การผจญภัยอันตื่นเต้นที่รับรองว่าสนุก” ใจความสำคัญของผู้เขียนกับข้อความที่นำมาอ้างอิงจึงไม่สอดคล้องกัน

๒.๑.๕ ข้อมูลไม่สมบูรณ์

ตัวอย่าง

“ขอบเขตด้านข้อมูล

ข้อมูลเอกสาร เป็นเอกสารรายชื่อหมู่บ้านในอำเภอท่าตะโก จังหวัดนครสวรรค์

ข้อมูลภาคสนาม เป็นข้อมูลที่ผู้ศึกษาได้รวบรวมข้อมูล จากการสัมภาษณ์วิทยากร การศึกษาที่มาของชื่อหมู่บ้าน ในอำเภอท่าตะโก จังหวัดนครสวรรค์ ซึ่งประกอบไปด้วย ๑๐ ตำบล ๑๑๐ หมู่บ้าน โดยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์

* ดิฉันยังไม่ได้ไปลงพื้นที่เพื่อสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนหมู่บ้านค่ะ” (ฉบับที่ ๑๗, หน้า ๔)

ขอบเขตด้านข้อมูลนี้ ผู้เขียนหมายเหตุไว้ท้ายเครื่องหมายดอกจันทน์ว่า “ยังไม่ได้ไปลงพื้นที่เพื่อสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนหมู่บ้าน” แสดงว่าข้อมูลยังไม่สมบูรณ์

๒.๒ การอ้างอิงไม่สมบูรณ์

๒.๒.๑ ขาดการอ้างอิงที่มาของข้อความที่เป็นข้อเท็จจริงสำคัญ

ตัวอย่างที่ ๑

“มหากาพย์ บางครั้งเรียกสั้น ๆ ว่า กาพย์ เป็นหนึ่งในสองของมหากาพย์ที่ยิ่งใหญ่ของอินเดีย (มหากาพย์อีกเรื่องคือ รามายณะ) ประพันธ์เป็นโคลงภาษาสันสกฤต มหากาพย์เรื่องนี้ นับเป็นส่วนหนึ่งของคัมภีร์ "อิติहाส" (แปลตามศัพท์ว่า "ประวัติศาสตร์") และเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญยิ่งของเทพปกรณัมในศาสนาฮินดู ตามตำนานกล่าวว่า ผู้แต่งมหากาพย์เรื่องนี้คือ ฤๅษีฤๅษณะ ไทวปายนะ วยาส นับเป็นมหากาพย์ยาวที่สุดในโลก มีเนื้อหาซับซ้อน เล่าเรื่องอันยืดยาวที่เกี่ยวข้องกับเทพปกรณัม และหลักปรัชญาของอินเดีย ทั้งนี้ยังมีเรื่องย่อย ๆ แทรกอยู่มากมาย ทั้งนี้ ยังถือว่าเป็นคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ที่สำคัญของศาสนาฮินดูด้วย นอกจากนี้ มหากาพย์นี้ยังสอดแทรกความรู้เกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณี วิถีชีวิต ศาสนา การเมือง ศิลปะหลายแขนง ประวัติความเป็นมาของวงศ์ตระกูลต่าง ๆ ในเรื่อง และธรรมเนียมประเพณีการรบการสงครามของอินเดียยุคโบราณด้วย” (ฉบับที่ ๓๒, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๒

“ประเภทของงานแฟนตาซี สามารถแบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือ แฟนตาซีขั้นสูง (High fantasy) เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในอีกโลกหนึ่งที่สมมติขึ้น และ แฟนตาซีขั้นล่าง (Low fantasy) เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในโลกความเป็นจริง แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเหนือธรรมชาติ องค์ประกอบของสื่อวรรณกรรมที่เป็นส่วนสำคัญต่อการดำเนินเรื่องคือ ตัวละคร (Character) ซึ่งตัวละครจะเป็นตัวกำหนดความเป็นมาของเรื่องจากลักษณะของตัวละคร โดยจะสามารถแบ่งได้ ๒ ลักษณะ คือ ตัวละครที่มีลักษณะไม่ซับซ้อน ตัวละครประเภทนี้จะบุคลิกเพียงด้านเดียวตั้งแต่ต้นเรื่องไปจนถึงตอนจบของเรื่อง และตัวละครอีกประเภทหนึ่ง คือ ตัวละครที่มีลักษณะซับซ้อน จะมีบุคลิกที่เปลี่ยนแปลงไปตามสภาพแวดล้อม สถานการณ์ต่าง ๆ ที่ตัวละครนั้น ๆ พบเจอ อารมณ์ ความคิด หรือสิ่งเร้าภายนอกที่สามารถทำให้ตัวละครหนึ่งตัวมีบุคลิกที่ไม่แน่นอน” (ฉบับที่ ๑๓, หน้า ๑-๒)

ตัวอย่างที่ ๓

“นวนิยายสยองขวัญมักเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับฝันร้ายของผู้อ่านความหวาดกลัวที่ซ่อนอยู่ความเกลียดและความกลัวของสิ่งที่ไม่รู้จัก แม้ว่าการจัดการกับสิ่งเหล่านี้จะทำด้วยสิ่งที่เหนือธรรมชาติในท้องเรื่อง หากเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการเจ็บป่วยฆาตกรต่อเนื่องโรคระบาด และลัทธิเหนือจริง ก็อาจนิยามกับสิ่งเหล่านี้ว่าความสยองขวัญได้เช่นกัน” (ฉบับที่ ๓๐, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๔

“ไม่เพียงนวนิยายจากตะวันตกเท่านั้นที่ได้รับการแปลให้เป็นภาษาไทย นวนิยายตะวันออกก็ถูกนำมาแปลเป็นภาษาไทยและเป็นที่นิยมอย่างแพร่หลายเช่นกัน โดยเฉพาะนวนิยายจากประเทศประเทศจีน ที่ได้รับความนิยมในการแปลและเผยแพร่เป็นจำนวนมาก เนื่องจากจีนเป็นประเทศที่มีวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ยาวนาน ทำให้มีเรื่องราวที่น่าสนใจมากมาย เรื่องราวที่สำคัญและเป็นที่ยกย่องมากที่สุดของประเทศจีนคือเรื่องราวการปฏิวัติทางสังคม การเมือง และการปกครองของประเทศจีน เป็นเรื่องราวที่สามารถนำมาถ่ายทอดได้อย่างไม่รู้จบ” (ฉบับที่ ๖๕, หน้า ๑-๒)

ตัวอย่างที่ ๕

“ความเชื่อเกิดจากการที่มนุษย์ได้เรียนรู้และทำความเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวมาเป็นเวลานานหลายศตวรรษ มนุษย์เชื่อว่ามีความลึกลับเหนือธรรมชาติที่จะทำให้เกิดทั้งผลดีและผลร้าย” (ฉบับที่ ๖๐, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๖

“ในบรรดาคำยืมเหล่านี้ คำยืมที่มีผลกระทบต่อลักษณะและการใช้ภาษาไทยในปัจจุบันมากที่สุดคือ คำยืมจากภาษาอังกฤษที่กำลังเพิ่มจำนวนมากขึ้น และมีคำใหม่เข้ามาเรื่อย ๆ หลักฐานทางประวัติศาสตร์บอกให้ทราบว่า ภาษาอังกฤษได้เริ่มเข้ามามีบทบาทต่อคนไทยนับตั้งแต่เริ่มมีความสัมพันธ์กับสหรัฐอเมริกาในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว ในสมัยนั้นพวกมิชชันนารีชาวอเมริกันเป็นผู้เริ่มเผยแพร่คำภาษาอังกฤษในเอกสารต่าง ๆ คำภาษาอังกฤษที่ปรากฏในสมัยนี้เป็นคำเรียกชื่อเมือง ชื่อคน ชื่อยศและตำแหน่ง” (ฉบับที่ ๓๔, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๗

“ผู้พูดภาษาไทยในประเทศไทยส่วนใหญ่อยู่ในบริเวณจังหวัดภาคอีสานตอนบน ได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์ นครพนม มุกดาหาร ร้อยเอ็ด และ สกลนคร โดยในแต่ละท้องถิ่นย่อมมีสำเนียงและคำศัพท์ที่แตกต่างกันไป เป็นที่น่าสังเกตว่า ภาษาผู้ไทยแม้จะกระจายอยู่ในแถบอีสานแต่สำเนียงและคำศัพท์นั้นแตกต่างกับภาษาไทยถิ่นอีสานโดยทั่วไป” (ฉบับที่ ๕๖, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๘

“คนชนชาติผู้ไทยเดิมมีภูมิลำเนาเป็นหลักฐานอยู่ที่เมืองน่านน้อยอ้อยหนู (อยู่ในประเทศเวียดนาม) ครั้นต่อมาเมืองน่านน้อยอ้อยหนูเกิดความอึดคอดอยากและทิ้งท้าวเก่าคนชนชาติผู้ไทย ซึ่งเป็นหัวหน้าของคนผู้ไทยนี้เกิดมีการแก่งแย่งไม่พอใจกันกับเจ้าเมืองน่านน้อยอ้อยหนู เจ้าเมืองน่านน้อยอ้อยหนูก็ไม่มีใจให้อยู่ในปกครองเช่นเดียวกัน ท้าวเก่าจึงรวบรวมชาวผู้ไทยประมาณหมื่นคนอพยพไปสมัครขึ้นแก่เจ้าอนุรุทธกุมาร เจ้าเมืองเวียงจันทน์ เจ้าอนุรุทธกุมารได้สอบถามพวกผู้ไทยว่า เมื่ออยู่ที่เมืองน่านน้อยอ้อยหนูนั้น เคยประกอบกรหาเลี้ยงชีพอย่างไร ท้าวเก่าและพวกผู้ไทยตอบ

ว่า เคยทำไร่ปลูกแตงกวา ปลูกฝ้ายและไร้ผลไม้ต่าง ๆ แต่ไม่เคยทำ เจ้าอนุรุธกุมารจึงสั่งให้ไปตั้ง
ภูมิลำเนาอยู่ที่เมืองวัง ครั้นพวกผู้ไทยไปตั้งภูมิลำเนาอยู่ที่เมืองวังแล้ว คนจำพวกข้าซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่
แต่เดิมก็เกิดการอิจฉาแก่งแย่งอยากจะยกตนเป็นนายพวกผู้ไทย พวกผู้ไทยก็อยากยกตนเป็นนายพวก
ข้า ต่างฝ่ายต่างไม่ยอมกัน จึงตกลงกันว่า ถ้าฝ่ายใดเอาหน้าไม่ยิ่งผา (ภูเขา) แล้วลูกดอกติดคาอยู่กับ
ผาฝ่ายนั้นได้เป็นนาย อีกฝ่ายหนึ่งจะขึ้นอยู่ในความปกครอง ปรากฏว่าพวกผู้ไทยสามารถทำให้
ลูกดอกติดที่ผาได้ พวกข้าจึงยอมอยู่ในความปกครองของพวกผู้ไทย” (ฉบับที่ ๕๖, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๙

“องตวนเดอ แซง-เตกซูเปรี เรียกขานกันสั้น ๆ เป็นที่รู้จักกันว่า แซงต์-เตก เกิดที่เมือง
ลียง ประเทศฝรั่งเศส เมื่อปี ค.ศ.1900 ณ บ้านเลขที่ 8 ถนน ดู เปย์ราต์ ซึ่งปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็นถนน
องตวน เดอ แซงต์-เตกซูเปรี องตวนเดอ แซง-เตกซูเปรี เป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงระดับโลก
นอกจากจะเป็นกวีที่ประสบความสำเร็จแล้ว องตวนเดอ แซง-เตกซูเปรียังประสบความสำเร็จใน
การเป็นนักบินอีกด้วย สำหรับ งานเขียนส่วนใหญ่ของ องตวน จะเป็นเรื่องราวที่ได้รับแรงบันดาลใจ
มาจากอาชีพการเป็นนักบิน เช่น Courriersud (ไปรษณีย์ใต้), Vol de nuit (เที่ยวบินกลางคืน),
Terre des Hommes (แผ่นดินของเรา) เป็นต้น

ส่วน Le Petit Prince (เจ้าชายน้อย) ที่สร้างชื่อเสียงระดับนานาชาติให้เขานั้น
เป็นผลงานเชิงนิทานกึ่งปรัชญาที่สอดแทรกการวิพากษ์วิจารณ์สังคมตลอดจนความประหลาดของโลก
ผู้ใหญ่สำหรับเรื่องเจ้าชายน้อยเป็นนวนิยายที่มีชื่อเสียงมากที่สุดขององตวน เดอ แซง-เตกซูเปรี
นักเขียนชาวฝรั่งเศส ตีพิมพ์ครั้งแรกในปีค.ศ. 1943 องตวน เดอ แซง-เตกซูเปรีเขียนงานเขียนชิ้นนี้
ขณะพำนักอยู่ที่นิวยอร์ก เจ้าชายน้อยถือได้ว่าเป็นหนังสือขายดีติดอันดับโลก นวนิยายชุดนี้ได้รับ
การจัดแปลกว่า 190 ภาษาและมียอดจำหน่ายกว่า 80 ล้านเล่มทั่วโลกในหลายประเทศได้มีการนำเอา
เนื้อเรื่องจากหนังสือไปสร้างเป็นการ์ตูน ภาพยนตร์ ละครเวที และการแสดงรูปแบบอื่นๆจะเห็นได้ว่า
ผลงานขององตวนเป็นที่นิยมกันมาก” (ฉบับที่ ๒๐, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๑๐

“ธีราพร บุญพรหม เป็นคนเชียงใหม่แต่กำเนิด เขาไม่พูดภาษากลางเพราะรักและ
หวงแหนภาษาเหนือมาก เพราะกลัวจะเลือนหายไป นิสัยเรียบร้อย ซื่อาย พุดน้อยซึ่งแสดงถึง
ความเป็นอัตลักษณ์ของคนภาคเหนือ ที่ถ่ายทอดออกมาในบทเพลงลูกทุ่ง” (ฉบับที่ ๓๗, หน้า ๒-๓)

ตัวอย่างที่ ๑๑

“วรรณกรรมแปลเรื่อง The lord of the rings เป็นวรรณกรรมอีกเรื่องที่ได้รับการ
แปลหลายภาษา เพราะด้วยเนื้อหาที่แปลกใหม่ ตัวละครที่เหนือจริง และเป็นเรื่องเกี่ยวกับเวทย์มนต์
จึงทำให้ได้รับความสนใจไปทั่วโลก จนถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ทั้งสามภาค” (ฉบับที่ ๑๘, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๑๒

“สำนักพิมพ์แจ่มใสเป็นสำนักพิมพ์ที่เผยแพร่นวนิยายแนวพาฝันที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ
ไทย” (ฉบับที่ ๔๑, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๑๓

“นิตยสารเป็นสื่อมวลชนประเภทหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผู้อ่านไม่น้อย เมื่อเปรียบเทียบกับสื่อมวลชนประเภทอื่น ๆ เพราะมีราคาถูกและมีลักษณะเฉพาะ (ฉบับที่ ๓๔, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๑๔

“การเลือกสื่อในการลงโฆษณา สื่อสิ่งพิมพ์นับว่าเป็นสื่อกลางเพียงสื่อเดียวที่เป็นแหล่งจัดเก็บข้อมูลที่พร้อมให้เรียกใช้ข้อมูลได้ทันตามความต้องการ” (ฉบับที่ ๒๒, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๑๕

“การโฆษณาที่สามารถเข้าถึงผู้บริโภคได้มากที่สุดคือนิตยสารเป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพดีในการเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายเฉพาะกลุ่มโดยใช้เนื้อหาสาระที่มีความโดดเด่นแตกต่างเฉพาะตัวเพื่อตอบสนองความต้องการของกลุ่มผู้อ่านนิตยสาร” (ฉบับที่ ๒๒, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ยกมาข้างต้น แต่ละตัวอย่างมีเนื้อความสำคัญ ดังนี้

ตัวอย่างที่ ๑ กล่าวถึง ตำนานเรื่องมหากาฬระตะ

ตัวอย่างที่ ๒ กล่าวถึง งานเขียนประเภทแฟนตาซี และองค์ประกอบของสื่อ

วรรณกรรม

ตัวอย่างที่ ๓ กล่าวถึง ลักษณะเฉพาะของนวนิยายสยองขวัญ

ตัวอย่างที่ ๔ กล่าวถึง เหตุผลที่นวนิยายจีนได้รับความนิยมนำมาแปลและเผยแพร่ในไทยเป็นจำนวนมาก

ตัวอย่างที่ ๕ กล่าวถึง ที่มาของความเชื่อ

ตัวอย่างที่ ๖ กล่าวถึง คำยืมที่มีผลกระทบต่อลักษณะและการใช้ภาษาไทยในปัจจุบันมากที่สุด คือ คำยืมจากภาษาอังกฤษ

ตัวอย่างที่ ๗ กล่าวถึง พื้นที่ที่มีผู้พูดภาษาผู้ไทยในประเทศไทย รวมถึงสำเนียงและคำศัพท์ของภาษาผู้ไทยในท้องถิ่นดังกล่าว

ตัวอย่างที่ ๘ กล่าวถึง ภูมิปัญญา และตำนานการอพยพของชนชาติผู้ไทย ซึ่งเป็นเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์

ตัวอย่างที่ ๙ กล่าวถึง ประวัติและผลงานของ อองตวนเดอ แซง -เดกซูเปรี

ตัวอย่างที่ ๑๐ กล่าวถึง ประวัติ และลักษณะเฉพาะตัวของ ธีราพร บุญพรหม

ตัวอย่างที่ ๑๑ กล่าวถึง เหตุที่ทำให้ วรรณกรรมแปลเรื่อง The lord of the rings ได้รับความสนใจไปทั่วโลก

ตัวอย่างที่ ๑๒ กล่าวถึง สำนักพิมพ์ที่เผยแพร่นวนิยายแนวพาฝันที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย

ตัวอย่างที่ ๑๓ กล่าวถึง เหตุที่ทำให้ นิตยสารมีอิทธิพลต่อผู้อ่าน

ตัวอย่างที่ ๑๔ กล่าวถึง สื่อสิ่งพิมพ์ว่าเป็นสื่อกลางเพียงสื่อเดียวที่เป็นแหล่งจัดเก็บข้อมูล ที่พร้อมให้เรียกใช้ข้อมูลได้ทันตามความต้องการ

ตัวอย่างที่ ๑๕ กล่าวถึง การโฆษณาที่สามารถเข้าถึงผู้บริโภคได้มากที่สุดคือ โฆษณาในนิตยสาร

เห็นได้ว่า ตัวอย่างทั้งหมดล้วนเป็นข้อความที่สำคัญ มีผลต่อข้อมูลและกรอบความคิด แต่ไม่มีการอ้างอิงให้นำเชื่อถือ

๒.๒.๒ ไม่บอกแหล่งเผยแพร่เอกสารที่นำมาอ้างอิง
ตัวอย่างที่ ๑

“ความหมายของคำว่า วรรณกรรม ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้ให้ความหมายว่าวรรณกรรม น. งานหนังสือ, งานประพันธ์, บทประพันธ์ทุกชนิดทั้งที่เป็นร้อยแก้วและร้อยกรอง, เช่น วรรณกรรมสมัยรัตนโกสินทร์ วรรณกรรมของเสฐียรโกเศศ วรรณกรรมฝรั่งเศส วรรณกรรมประเภทสื่อสารมวลชน; (กฎ) งานนิพนธ์ที่ทำขึ้นทุกชนิด เช่น หนังสือ จุลสาร สิ่งเขียน สิ่งพิมพ์ ปาฐกถา เทศนา คำปราศรัยสุนทรพจน์ และหมายความรวมถึงโปรแกรมคอมพิวเตอร์ด้วย” (ฉบับที่ ๕, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๒

“ม.ล.บุญเหลือ เทพสุวรรณ ได้กล่าวถึงความสำคัญของตัวละครไว้ว่า นวนิยายทั่วไปอาศัยลักษณะนิสัยของตัวละครเป็นเนื้อหาอันสำคัญที่สุดของหนังสือ และความสนใจของผู้อ่านส่วนใหญ่มักขึ้นอยู่กับอุปนิสัยของตัวละคร ถ้าลักษณะนิสัยที่ไม่เหมาะสมใจผู้อ่าน หนังสือเรื่องนั้นก็ไม่ได้ดึงดูดความเอาใจใส่ได้นานเคยมีผู้กล่าวว่า นวนิยายที่เนื้อเรื่องดำเนินไปโดยไม่ต้องอาศัยลักษณะของตัวละครหรืออาศัยเหตุการณ์อื่นนอกเหนือจากลักษณะนิสัยแล้ว นับเป็นนวนิยายไม่ได้

ดวงมน จิตรจางง กล่าวถึงความสำคัญของตัวละครว่า ในโลกแห่งศิลปะวรรณคดีตัวละครที่ก่อกำเนิดผู้อ่านผู้ชม ย่อมต้องมีความซับซ้อน ในบุคลิกภาพ ความคิด อารมณ์ ซึ่งส่งผลต่อพฤติกรรมและทำให้พฤติกรรมของตัวละครเหล่านั้นสมเหตุสมผลในสายตามนุษย์โดยทั่วไป ตัวละครที่เห็นได้รอบด้าน ย่อมโน้มน้าวความรู้สึกได้มากกว่าตัวละครที่เป็นเพียง “แบบ” ในลักษณะที่ตัวละครพึงมีลักษณะเป็นสากล อันมนุษย์ที่เป็นจริงอาจเป็นได้ ย่อมต้องมีลักษณะเฉพาะตัวอันโดดเด่นเพียงพอ ที่จะทำให้ความมีชีวิตจิตใจของตัวละครนั้นตราอยู่ในความทรงจำของผู้อ่าน ผู้ชม นานเท่านาน” (ฉบับที่ ๖๕, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๓

“อัลเฟรด แอดเลอร์ (Alfred Adler) เป็นจิตแพทย์ที่ได้ศึกษาค้นคว้าและพัฒนาทฤษฎีบุคลิกภาพขึ้นมาใหม่ เรียกว่า ทฤษฎีจิตวิทยาปัจเจกบุคคล (Individual Psychology) ทฤษฎีนี้เชื่อในอิทธิพลของสังคม ชี้ให้เห็นว่า พฤติกรรมของบุคคลจะเป็นอย่างไรนั้นถูกกำหนดโดยสังคมรอบตัว เช่น เศรษฐกิจ การเมือง ประเพณีวัฒนธรรม วิธีการเลี้ยงดูบุตร เป็นต้น

ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) นักจิตวิทยาแบบจิตวิเคราะห์ คิดค้นทฤษฎีจิตวิเคราะห์ที่กล่าวว่า บุคลิกภาพ เกิดจาก จิตของมนุษย์ เป็นพลังผลักดันให้บุคคลมีพฤติกรรมต่าง ๆ กัน จนกลายเป็นลักษณะของบุคคล” (ฉบับที่ ๖๕, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๑-๓ ผู้เขียนไม่ได้แสดงแหล่งเผยแพร่ข้อความที่นำมาอ้างอิง ทั้งพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒ ม.ล.บุญเหลือ เทพสุวรรณ ดวงมน จิตรจางง อัลเฟรด แอดเลอร์ และซิกมันด์ ฟรอยด์

๒.๒.๓ แหล่งที่มาของข้อมูลนี้อ้างอิงมีความน่าเชื่อถือน้อย

ตัวอย่าง

“วรรณกรรมเยาวชน เป็นนวนิยาย หรือ เรื่องสั้น ที่เขียนขึ้นสำหรับกลุ่มผู้อ่านที่มีอายุโดยประมาณระหว่าง ๑๒-๑๘ ปี ซึ่งมีลักษณะเฉพาะตัวที่แตกต่างจากวรรณกรรมสำหรับวัยอื่น คือวรรณกรรมสำหรับผู้ใหญ่ วรรณกรรมยุวชน และวรรณกรรมเด็ก ตัวละครหลักของวรรณกรรมเยาวชนมักเป็นวัยรุ่น มีส่วนน้อยที่ใช้ตัวเอกเป็นผู้ใหญ่หรือเด็ก เนื้อหามักเกี่ยวข้องกับสิ่งที่พึงประสบบด้วยวัยและประสบการณ์ของตัวเอกของนวนิยายนั้นๆ ส่วนเนื้อหาของเรื่องอาจครอบคลุมลักษณะของนวนิยายหลากหลายประเภท แต่มักเน้นไปที่ประเด็นซึ่งทำลายความเป็นวัยรุ่น รวมไปถึงนวนิยายประเภทการเปลี่ยนผ่านของวัย (Coming of age) นอกเหนือจากนี้แล้ว วรรณกรรมเยาวชนก็มีลักษณะพื้นฐานเช่นเดียวกับนวนิยายประเภทอื่นๆ ทั้งเรื่องของตัวละคร พล็อต ฉาก แนวทางของเรื่อง และวิธีการเล่าเรื่อง (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, ๒๕๕๕)” (ฉบับที่ ๖๓, หน้า ๒)

ข้อความข้างต้นอ้างอิงแหล่งสารสนเทศประเภทเว็บไซต์ในสื่ออินเทอร์เน็ตซึ่งอาจติดตามทวนสอบได้ยาก โดยเฉพาะเว็บไซต์วิกิพีเดียซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงข้อมูลอยู่ตลอดเวลา บุคคลต่าง ๆ สามารถแก้ไขข้อมูลได้ ทำให้ข้อมูลมีข้อผิดพลาดได้มาก ความน่าเชื่อถือจึงน้อย

๒.๒.๔ ข้อความที่นำมาอ้างอิงไม่ครอบคลุมข้อความที่น่าเสนอ

ตัวอย่าง

“สิ่งหนึ่งที่ทำให้เนื้อเรื่องของรามเกียรติ์มีความสนุกสนาน ตื่นเต้น น่าสนใจ คือ อารูธวิเศษและสิ่งมหัศจรรย์เหนือจินตนาการ ความพิสดารเหลือเชื่อในอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ของเนื้อเรื่อง ดังที่ สุภาววรรณ ยี่บุญยนต์ (๒๕๔๘) กล่าวว่า เป็นที่น่าสังเกตว่าอิทธิฤทธิ์จากของวิเศษเป็นสีสันของเรื่องอย่างหนึ่งที่ปรากฏในวรรณคดี จนอาจนับได้ว่าเป็นส่วนประกอบสำคัญที่ช่วยในการสร้างเรื่อง ทั้งนี้ก็เพื่อให้เรื่องราวดำเนินไปอย่างสนุกสนาน ตื่นเต้น พิศดาร และน่าสนใจ อีกทั้งยังเป็นการสร้างความยิ่งใหญ่ให้แก่ตัวละครอีกด้วย เพราะหากตัวละครมีพลังกำลัง มีเวทมนตร์คาถาอาคมที่เก่งกล้าเพียงใดก็ตาม แต่ขาดของวิเศษหรืออารูธคู่กายก็เหมือนกับขาดลักษณะพิเศษเฉพาะตัวไปไม่ว่าจะจะเป็นตัวละครเอกหรือตัวร้ายก็มักจะต้องมีของวิเศษมาช่วยเสริมบทบาทด้วยกันทั้งสิ้น” (ฉบับที่ ๕๗, หน้า ๒)

ข้อความในตัวอย่างนี้ ผู้เขียนต้องการนำเสนอว่า “เนื้อเรื่องของรามเกียรติ์มีความสนุกสนาน ตื่นเต้น น่าสนใจ เพราะอารูธวิเศษและสิ่งมหัศจรรย์เหนือจินตนาการ ความพิสดารเหลือเชื่อในอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ของเนื้อเรื่อง” แต่ข้อความที่อ้างอิงกล่าวเพียง “อิทธิฤทธิ์จากของวิเศษ” เท่านั้น ข้อความที่นำมาอ้างอิงจึงไม่ครอบคลุมข้อความที่น่าเสนอ

๒.๓ การใช้ภาษา

พบการใช้ภาษาที่ทำให้ขาดความน่าเชื่อถือ ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“ผู้ให้ความสำคัญแก่กลุ่ม "วัยรุ่น" เป็นคนแรก เห็นจะได้แก่ ชาราห์ทริมเมอร์ ซึ่งเขียนอธิบายความถึง "ผู้ใหญ่ในวัยเยาว์" (Young Adulthood) อันเป็นกลุ่มคนที่มีอายุระหว่าง ๑๔ ถึง

๒๑ ปี” (ฉบับที่ ๖๓, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๒

“คุณภาพของภาพที่ได้รับจากการใช้โฆษณาในนิตยสารจะอยู่ในขั้นดีมาก เพราะโฆษณาจะถูกตีพิมพ์บนกระดาษคุณภาพดีทำให้สามารถผลิตภาพซ้ำๆทั้งเป็นภาพสีและขาวดำมีสีสันที่สวยงามน่าสนใจ” (ฉบับที่ ๒๒, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๑-๒ ใช้คำว่า “เห็นจะได้แก่..” และ “ดูจะอยู่ใน...” เป็นคำแสดงการคาดคะเน ไม่แน่ใจ จึงลดความน่าเชื่อถือของข้อความนี้

๓. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่ให้รายละเอียดที่ไม่จำเป็น

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “วิเคราะห์พฤติกรรมตัวละครเอกในนวนิยายของ อัญชรีร์น้อยนิยม ตามแนวจิตวิทยา”

เรื่องนี้ ผู้เขียนเริ่มต้นความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาด้วยการแบ่งประเภทของวรรณกรรมออกเป็นร้อยแก้ว และร้อยกรอง แล้วแบ่งประเภทร้อยแก้วเป็นสารคดีกับบันเทิงคดี ซึ่งได้แก่ นิทาน เรื่องสั้น นวนิยาย ฯลฯ ย่อหน้าต่อมากล่าวถึงที่มาของคำว่านวนิยาย ว่า

“นวนิยาย เป็นศัพท์ที่ไทยเราคิดขึ้นเพื่อใช้เรียกวรรณกรรมประเภทเรื่องสมมติที่แต่งเป็นร้อยแก้วขนาดยาวตามแบบตะวันตก ซึ่งในภาษาไทยเดิมเรียกว่าเรื่องอ่านเล่นหรือเรื่องประโลมโลก มีความหมายแปลตามตัวอักษรว่า นิยายแบบใหม่หรือเรื่องเล่าแบบใหม่ ซึ่งตรงกับความหมายของคำว่า Novel ในภาษาอังกฤษและคำว่า Novella ในภาษาอิตาเลียน คำนี้มีรากศัพท์มาจากภาษาลาตินว่า Novellus แปลว่า ใหม่ (สิทธา พิณีภูวตล. ๒๕๑๕,๑๗)” (ฉบับที่ ๖๗, หน้า ๒)

เห็นได้ว่า ตัวอย่างที่ ๑ ไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงประวัติของคำว่านวนิยาย ผู้เขียนควรอธิบายลักษณะและองค์ประกอบของนวนิยาย เพื่อนำไปสู่ความสำคัญของตัวละครซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ผู้เขียนต้องการศึกษา ข้อความนี้จึงเป็นรายละเอียดที่ไม่จำเป็น

ตัวอย่างที่ ๒

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “วิเคราะห์กลวิธีการดำเนินเรื่อง บทสนทนา สถานภาพและบทบาทตัวละคร ในนวนิยายของภัสสรสา”

เรื่องนี้ ผู้เขียนเริ่มย่อหน้าแรกว่า

“นวนิยายเป็นวรรณกรรมประเภทเรื่องสมมติหรือบันเทิงคดี (Fiction) คำว่า “นวนิยาย” คือ นิยายแบบใหม่ ที่เรียกว่า (Novel) ซึ่งมีที่มาจากภาษาอิตาลีว่า (Novella) จัดเป็นร้อยแก้วแบบพรรณนา เรื่องราวในนวนิยายส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องที่ไม่เกิดขึ้นจริงในสังคม ภายในเนื้อเรื่องจะเกี่ยวกับความรัก เรื่องเพื่อฝัน (สุพรรณิ วราทร, ๒๕๑๙ หน้า ๑-๓) ได้กล่าวไว้ว่า นวนิยายเป็นเรื่องราวที่มีความยาวไม่จำกัดหรือประมาณ ๖๕,๐๐๐-๗๕,๐๐๐ คำ ในหนึ่งเรื่อง” (ฉบับที่ ๔, หน้า ๑)

เช่นเดียวกับตัวอย่างที่ ๑ ในตัวอย่างที่ ๒ นี้ผู้เขียนไม่จำเป็นต้องบอกที่มาของคำวาท นวนิยาย และขนาดของนวนิยาย แต่ควรกล่าวถึงลักษณะเฉพาะของนวนิยายและการนำเสนอเนื้อ เรื่องของนวนิยายซึ่งต้องอาศัยกลวิธีต่าง ๆ ข้อความนี้จึงเป็นรายละเอียดที่ไม่จำเป็น

ตัวอย่างที่ ๓

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “การศึกษาบุคลิกภาพของตัวละครเอกในวรรณกรรม เยาวชนของ Jacqueline Wilson”

เรื่องนี้ ผู้เขียนกล่าวถึงความเป็นมาของวรรณกรรมเยาวชนไว้ว่า

“ผู้ให้ความสำคัญแก่กลุ่ม “วัยรุ่น” เป็นคนแรก เห็นจะได้แก่ ซาราห์ทริมเมอร์ ซึ่งเขียน อธิบายความถึง “ผู้ใหญ่ในวัยเยาว์” (Young Adulthood) อันเป็นกลุ่มคนที่มีอายุระหว่าง ๑๔ ถึง ๒๑ ปี แต่วงการวรรณกรรมในยุคคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ ยังไม่ได้ให้ความสำคัญแก่กลุ่มผู้อ่านในวัยนี้มากนัก ถึงกระนั้นก็มีหนังสือหลายเล่มที่เขียนขึ้นในยุคคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ ที่ดึงดูดผู้อ่านกลุ่มนี้ เช่น ครอบครัวยุโรปินสัน โอลิเวอร์ทวิสต์ อลิซในแดนมหัศจรรย์ สี่ดรุณี ทอม ซอเยอร์ เกาะมหาสมบัติ และ เมาคิลลูทหมาป่า เป็นต้น การจัดกลุ่มผู้อ่านวรรณกรรมยุคใหม่เริ่มเห็นความสำคัญของกลุ่มเยาวชน ในราวคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙๕๐ ซึ่งบรรดาสำนักรพิมพ์และนักเขียนเริ่มผลิตงานเพื่อกลุ่มผู้อ่านกลุ่มนี้ ขณะเดียวกันก็มีการแบ่งแยกวรรณกรรมสำหรับผู้ใหญ่ และสำหรับเด็ก ชัดเจนขึ้น(วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, ๒๕๕๕)” (ฉบับที่ ๖๓, หน้า ๒)

เห็นได้ว่า ตัวอย่างที่ ๓ มีข้อผิดพลาดเนื่องจากเรื่องนี้ผู้เขียนต้องการศึกษาบุคลิกภาพของ ตัวละครจึงไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงประวัติของวรรณกรรมเยาวชน ข้อความนี้เป็นการให้รายละเอียด ที่ไม่จำเป็น

ตัวอย่างที่ ๔

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “การวิเคราะห์พฤติกรรมตัวละครเอกในนวนิยายของ อัญชรีย์ น้อยนิยม ตามแนวคิดวิทยา”

เรื่องนี้ ผู้เขียนกล่าวเปรียบเทียบกับเรื่องสั้น ไว้ว่า

“นวนิยายมีส่วนประกอบที่คล้ายคลึงกับเรื่องสั้น แต่เนื่องจากนวนิยายมีขนาดที่ยาวกว่า เรื่องสั้นมาก จึงมีผลทำให้ส่วนประกอบของนวนิยายมีรายละเอียดมากกว่าเรื่องสั้นอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งนวนิยายมีองค์ประกอบสำคัญดังนี้ แนวคิดของเรื่อง โครงเรื่อง บทสนทนา ฉาก บรรยากาศ ตัวละคร” (ฉบับที่ ๖๗, หน้า ๒)

เนื่องจากการศึกษาค้นคว้าในตัวอย่างที่ ๔ ไม่ได้ศึกษาเปรียบเทียบนวนิยายชุดนี้กับเรื่องสั้น จึงไม่ต้องเขียนข้อความข้างต้น

ตัวอย่างที่ ๕

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “การใช้ภาษาในวรรณกรรมของพัชรศรี เบญจมาศ”

เรื่องนี้ ผู้เขียนเขียนเกี่ยวกับภาษา ทั้งแง่การสื่อสาร การเป็นมรดกทางวัฒนธรรม การใช้ บันทึกรวรรณกรรม ดังนี้ “ภาษาเป็นเครื่องหมายที่แสดงว่ามนุษย์มีความเจริญมากกว่าสัตว์ ภาษาจึงมี ความสำคัญอย่างมากเป็นสิ่งที่มนุษย์ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน ในสังคมหนึ่ง ๆ เป็นเครื่องมือ

ในการสื่อความรู้สึกนึกคิดตลอดจนเจตนาต่าง ๆ ของตนที่จะให้อีกฝ่ายเข้าใจตามวัตถุประสงค์ ภาษา มีทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน เราใช้ภาษาสื่อสารกันในชีวิตประจำวันในการติดต่อหรือธุรกิจต่าง ๆ ทิพย์สุดา นัยทรัพย์ (๒๕๓๕, หน้า ๑) กล่าวว่า ภาษาเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่มนุษย์ใช้เป็นเครื่องมือ ในการสื่อความคิด ความต้องการหรืออารมณ์ต่าง ๆ ภาษามีอยู่ทุกหนทุกแห่งในสังคมมนุษย์ ซึ่งมีการติดต่อสื่อสารกันอยู่ตลอดชีวิต มนุษย์รับและถ่ายทอดวิทยาการต่าง ๆ จากบรรพบุรุษด้วยภาษา ภาษาจึงช่วยให้มนุษย์สามารถดำรงวัฒนธรรมไว้ได้ มนุษย์ใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสาร แสดงความคิด ความรู้สึก และประสบการณ์เพื่อให้เกิดความเข้าใจกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง และใช้ภาษาเขียนบันทึก เหตุการณ์ เรื่องราว ความคิดความเชื่อต่าง ๆ ของสังคมไว้เพื่อให้คนรุ่นหลังได้รู้เรื่อง และสืบต่อไปยังคนรุ่นใหม่ไม่ขาดสาย ดังนั้นภาษาจึงเป็นเครื่องจรรโลงวัฒนธรรมที่แสดงให้เห็นว่ามนุษย์เป็นผู้เจริญกว่าสัตว์เพราะมีภาษาใช้ ดังนั้นชุมชนที่อยู่ร่วมกันในสังคมและรวมกันเป็นประเทศชาติ ย่อมมีภาษาประจำชาติของตนเพื่อสื่อสารทำความเข้าใจกัน และเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งที่ทำให้รู้ว่าเป็นชาติเดียวกัน

มนุษย์ใช้ภาษาเขียนในการบันทึกเรื่องราวต่าง ๆ เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกความคิดของตนให้คนรุ่นหลังทราบ ในปัจจุบันนี้มีมนุษย์นิยมถ่ายทอดเรื่องราวต่าง ๆ เป็นบันทึกลงในหนังสือเรียกว่าวรรณกรรม ซึ่งวรรณกรรมในปัจจุบันนี้ก็มีหลากหลายประเภทเพิ่มขึ้นจากเดิมในอดีต ผู้อ่านสามารถเลือกอ่านได้ตามความสนใจหรือความพอใจของตน วรรณกรรมประเภทบันเทิงคดีเป็นวรรณกรรมที่ได้รับความนิยมมีผู้อ่านอย่างมากมาย เป็นวรรณกรรมที่มุ่งให้ความบันเทิง สนุกสนาน และสอดแทรกสาระความรู้ต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์แต่ผู้อ่านและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน” (ฉบับที่ ๙, หน้า ๑-๒)

เห็นได้ว่า ในตัวอย่างที่ ๕ ผู้เขียนกล่าวถึงรายละเอียดของภาษามากเกินไป ควรกล่าวให้แคบเข้ามายังการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในวรรณกรรม ถือได้ว่าข้อความนี้ให้รายละเอียดที่ไม่จำเป็น

ตัวอย่างที่ ๖

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง วิเคราะห์บุคลิกภาพตัวละครอมมนุษย์และสัตว์ประหลาดในวรรณกรรมแปลเรื่องเพอร์ซิแอส

เรื่องนี้ ผู้เขียนต้องการให้ความหมายของคำว่า บุคลิกภาพ จึงกล่าวอ้างอิงนักวิชาการดังนี้ “สิริอร วิชชาวุธ และคณะผู้เขียน (๒๕๕๐, หน้า๓๒๒) ได้ให้ความหมายของบุคลิกภาพไว้ว่า บุคลิกภาพ หมายถึง การผสมผสานระบบต่าง ๆ ภายในตัวบุคคล ทั้งส่วนที่มองเห็นได้ชัดเจน เช่น การแต่งกาย รูปร่างหน้าตา ลักษณะการพูด ฯลฯ และระบบภายในซึ่งเห็นได้ไม่ชัดเจน เช่น ลักษณะอารมณ์ จิตใต้สำนึก วิชิตคิด ความรู้สึก และค่านิยม ฯลฯ ประสบการณ์ พันธุกรรม การเรียนรู้ ประสบการณ์วัยเด็ก ลักษณะสังคมวัฒนธรรม หลอมบุคคลแต่ละคนให้มีบุคลิกภาพแตกต่างกันออกไปจนมีลักษณะเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตน นอกจากนั้นยังมีลักษณะองค์รวมที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะกลุ่มคนในสังคมวัฒนธรรมนั้นๆ

๑. บุคลิกภาพมีส่วนที่เป็นโครงสร้าง (Construct) ซึ่งเป็นบุคลิกภาพของบุคคลใดคนหนึ่ง ส่วนนี้เป็นส่วนที่เราสามารถทำการสังเกตและทำการวัดได้ทั้งโดยตรงและโดยอ้อม เช่น ความเฉลียวฉลาด ความถนัด นิสัยส่วนลึก ฯลฯ ส่วนโครงสร้างนี้มีความแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล

๒. บุคคลแต่ละคนมีบุคลิกลักษณะเฉพาะตัวบางประการที่ค่อนข้างคงรูป เขาจะแสดงบุคลิกลักษณะด้านนั้นออกมาในสถานการณ์ต่างๆ กัน เช่น ความเพ้อฝัน เห็นแก่ตัว มักใหญ่ใฝ่สูง เป็นต้น

๓. เมื่อเรารู้จักแบบของบุคลิกภาพของบุคคล เราสามารถอธิบาย เข้าใจ และทำนายพฤติกรรมของบุคคลในสถานการณ์ต่างๆ ได้

๔. วิธีการปรับตัวและวิถีชีวิตของบุคคลจะเป็นเช่นไร ขึ้นอยู่กับลักษณะเฉพาะตัวของบุคลิกภาพของคนคนนั้น” (ฉบับที่ ๖๒, หน้า ๒)

เห็นได้ว่า ตัวอย่างที่ ๖ คัดลอกรายละเอียดมาจากแหล่งอ้างอิงทั้งหมด การเขียนความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาสามารถกล่าวโดยสรุปให้ผู้อ่านเข้าใจ ข้อความนี้จึงให้รายละเอียดที่ไม่จำเป็น

ตัวอย่างที่ ๗

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “การใช้โวหารในคำฉันท์ดุขฎฐิสังเวยกล่อมช้าง และกาพย์ขับไม้ สมัยรัชกาลพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช”

เรื่องนี้ ผู้เขียนให้รายละเอียดเกี่ยวกับกาพย์ขับไม้ ดังนี้

“กาพย์ขับไม้ประกอบด้วยโคลงและกาพย์ขับไม้ การแต่งเป็นตอนเรียกว่า แผด (ผะ-แด) มีทั้งหมด ๕ แผด คือ

แพด ๑ ขอพร

แพด ๒ ลาไพร

แพด ๓ ชมเมือง

แพด ๔ สอนช้าง

แพด ๕ คชภรณ์

กาพย์ขับไม้เป็นคำประพันธ์ที่มีลักษณะคล้ายกาพย์สุรางคนางค์ ๒๘ แต่มี ๙ วรรค วรรคละ ๘ คำ ใช้สำหรับขับประสานกับกลองบัณเฑาะว์ ในการพระราชพิธีต่าง ๆ ดันตำรามากจากอินเดีย แต่ไทยเรากล่าวว่าเป็นของสูงศักดิ์ มีได้แต่ของหลวง แม้ในงานหลวงที่จะมีขับไม้ได้นั้นก็เห็นแต่ในงานสมโภชชั้นสูง เช่น สมโภชพระมหาเศวตฉัตร สมโภชเจ้าฟ้า และสมโภชช้างเผือก เป็นต้น ถ้าเป็นงานสมโภชชั้นสามัญก็จะมีกาพย์ขับไม้ปรากฏ และยังถือเป็นประเพณีมาจนตราบเท่าทุกวันนี้

ลักษณะการพิธีที่มีการขับไม้ เช่น สมโภชพระมหาเศวตฉัตรในงานพระราชพิธีฉัตรมงคล กิติ หรือสมโภชช้างเผือกกิติ เริ่มด้วยพราหมณ์อ่านฉันท์ดุขฎฐิสังเวย ซึ่งมี ๔ ลาเป็นกำหนด อ่านเกือบชั่วโมงหนึ่ง จึงจบ ครั้นจบดุขฎฐิสังเวยแล้ว พราหมณ์ก็เบิกแว่นเวียนเทียนในขณะที่กำลังเวียนเทียนนั้นเป็นเวลาลงมือขับไม้ พอเวียนครบสามรอบแล้วก็ป็นอันเสร็จพิธี (OKnation, ๒๕๕๒)

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าคำฉันท์ดุขฎฐิสังเวยมีความสัมพันธ์กับกาพย์ขับไม้อย่างชัดเจน ซึ่งจะสังเกตได้จาก การที่คำประพันธ์ทั้งสองเป็นคำประพันธ์ที่ใช้ในการสมโภชในพระราชพิธีสำคัญต่าง ๆ ของบ้านเมือง เมื่อมีการอ่านคำฉันท์ดุขฎฐิสังเวยแล้วก็ต้องมีการแต่งกาพย์ขับไม้ขึ้นเพื่อใช้ขับคู่กันไป นับเป็นขนบประเพณีทางด้านการประพันธ์ของกวีที่สามารถมองเห็นได้ชัดเจนอย่างหนึ่ง

คำฉันท์ดุขฎฐีสั่งเวยกล่อมช้าง และกาพย์ขับไม้ มีมาตั้งแต่สมัยอยุธยา เรื่อยมาจนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ มีหลายฉบับหลายสำนวน ที่ได้รับการกล่าวถึงและเด่นชัดที่สุด คือ คำฉันท์ดุขฎฐีสั่งเวยกล่อมช้างของขุนเทพกวีเมื่อครั้งสมัยอยุธยา ดังมีหลักฐานที่ปรากฏ

ในสมัยกรุงศรีอยุธยา แผ่นดินสมเด็จพระรามาธิบดีที่ ๓ (สมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช) ขุนเทพกวีได้แต่งฉันท์ดุขฎฐีสั่งเวยกล่อมช้าง เพื่อใช้ขับกล่อมเจ้าพระยาบรมนครนรินทร์ (เปลื้อง ณ นคร, ๒๔๙๘) เป็นช้างเผือกคล้องได้ที่ป่าแขวงเมืองนครสวรรค์ เมื่อปีศักราช ๑๐๒๒ ปีชวดโทศก (กระทรวงมหาดไทย, หน้า ๖๐) นอกจากนี้ยังมีช้างเผือกชื่อพระอินทร์ไอยราวรรณที่มีความสำคัญอีกเชือกหนึ่ง ซึ่งถือว่าเป็นแบบแผนของการประพันธ์ประเภทคำฉันท์ดุขฎฐีสั่งเวยกล่อมช้างที่ทรงคุณค่า ทั้งยังมีการสืบสานและสร้างสรรค์ขนบการประพันธ์เพื่อใช้เป็นส่วนหนึ่งในการประกอบพิธีกรรมที่เกี่ยวข้องกับช้างโดยตรง ดังจะเห็นได้จากการสืบทอดรูปแบบและเนื้อหาที่ส่งต่อในยุคสมัยต่อ ๆ ไป สมัยรัตนโกสินทร์ตั้งแต่ต้นรัชกาลจนถึงรัชกาลที่ ๙ รัชกาลปัจจุบัน มีการแต่งคำฉันท์ดุขฎฐีสั่งเวยกล่อมช้าง และกาพย์ขับไม้ขึ้น เพื่อใช้ประกอบพระราชพิธีสมโภชและขึ้นระวางช้างสำคัญ เช่นเดียวกับสมัยอยุธยา นับว่ามีการสืบสานประเพณีทางด้านพิธีกรรมอย่างต่อเนื่อง โดยใช้เนื้อหาของวรรณกรรมเป็นส่วนหนึ่งในการประกอบพิธี ซึ่งจะสังเกตได้จากบทประพันธ์ประเภทคำฉันท์ดุขฎฐีสั่งเวยกล่อม และกาพย์ขับไม้ ในรัชกาลต่าง ๆ ได้แก่

ช้างเผือกในสมัยรัชกาลที่ ๖ ฉันท์กล่อมพระเศวตวชิรพาหะ ของหลวงธรรมาภิมณฑ์ (ถึก)

ช้างเผือกในสมัยรัชกาลที่ ๗ คำฉันท์ดุขฎฐีสั่งเวยกล่อมและกาพย์ขับไม้บำเรอพระเศวตคชเดชนดิลก นิพนธ์ในพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระนราธิปประพันธ์พงศ์

ช้างเผือกในสมัยรัชกาลที่ ๙ ก็มีการประพันธ์คำฉันท์ดุขฎฐีสั่งเวยกล่อมช้าง และกาพย์ขับไม้ขึ้นเช่นเดียวกันกับรัชกาลต่าง ๆ ในสมัยรัตนโกสินทร์” (ฉบับที่ ๕๔, หน้า ๒-๓)

ข้อความในตัวอย่างที่ ๗ กล่าวถึง กาพย์ขับไม้อย่างละเอียด ทั้งลักษณะคำประพันธ์ พิธีการ และประวัติ ซึ่งมีรายละเอียดมากเกินจำเป็นสำหรับการเขียนความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา ควรกล่าวโดยสรุป และนำรายละเอียดไปกล่าวในหัวข้อเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ตัวอย่างที่ ๘

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “การสร้างพุทธิปัญญาในเรื่องสั้นรางวัลซีไรต์ พ.ศ. ๒๕๒๒-๒๕๕๕”

เรื่องนี้ ผู้เขียนกล่าวถึงรางวัลซีไรต์ไว้อย่างละเอียด ดังนี้

“รางวัลซีไรต์ หมายถึง ซีไรต์เป็นคำศัพท์มาจากคำว่า S.E.A WRITE ซึ่งย่อมาจาก Sout East Asia Writer Award หมายถึงรางวัลที่มอบให้นักเขียน ๕ ประเทศอาเซียนได้แก่ อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ และไทย ชื่อเต็มภาษาไทยของรางวัลนี้คือ รางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (อิงอร สุพันธุ์วนิช, ๒๕๒๔-๒๕๔๘: หน้า ๒)

รางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (รางวัลซีไรต์) ได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๒ โดยความคิดริเริ่มจากบุคคลกลุ่มหนึ่งที่มีความใกล้ชิดกับฝ่ายบริหารโรงแรมโอเรียนเต็ลในขณะนั้น โดยได้รับความสนับสนุนอย่างมากจากพระวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าเปรมบุรฉัตร เชื้อพระวงศ์ผู้ทรงความรอบรู้สามารถ และเป็นทีเคารพในแวดวงอักษรศาสตร์ และจากอีกหลายองค์กร เป็นต้นว่า

กลุ่มอิตาลีไทย บริษัท การบินไทย จำกัด ใน พ.ศ. ๒๕๒๗ ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) ได้เข้าร่วมให้การสนับสนุน

“รางวัลซีไรต์” มีความมุ่งหมายเพื่อส่งเสริม สนับสนุน และเชิดชู นักเขียนในกลุ่มประเทศอาเซียน จาก ๕ ประเทศแรกเริ่ม ได้แก่ อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ และไทย ต่อมาอีก ๕ ประเทศได้ทยอยเข้าร่วมเป็นสมาชิกอาเซียนเพิ่มเติม ได้แก่ บรูไน เวียดนาม ลาว พม่า และกัมพูชา “รางวัลซีไรต์” จึงได้มอบรางวัลให้แก่ทุกประเทศสมาชิกรับตั้งตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๒ เป็นต้นมา อย่างไรก็ตาม จากสถานการณ์ภายในประเทศพม่าได้งดส่งผู้เข้ารับรางวัลมานับแต่ พ.ศ. ๒๕๔๔ (พรพรหม บุญถนอม, ๒๕๒๔-๒๕๔๖: หน้า ๕)

“รางวัลซีไรต์” จัดเป็นรางวัลเดียวในโลกที่มอบรางวัลทางวรรณกรรมให้แก่นักเขียนจากหลากหลายประเทศภายในภูมิภาคเป็นรางวัลที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักและยกย่องในแวดวงวรรณกรรมทั่วโลก อีกทั้งยังเป็นรางวัลที่สร้างชื่อเสียงและเกียรติภูมิที่สง่างามให้แก่ประเทศไทยในฐานะประเทศเจ้าภาพผู้ก่อตั้งรางวัลนี้ด้วย

ประธานคณะกรรมการดำเนินงานคัดเลือกและตัดสินรางวัลซีไรต์ในภาคประเทศไทยพระองค์แรก คือ พระวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าเปรมบุรฉัตร ทรงได้รับความร่วมมือด้วยดีจาก “สมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย” และ “สมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย” เป็นผลให้มาตรฐานการคัดเลือกผลงานที่ได้รับรางวัลทุกปีนับแต่แรกก่อตั้งจนถึงปัจจุบัน อยู่ในระดับดีเยี่ยมดังเป็นที่ประจักษ์แก่ประชาคมวรรณกรรมไทยมาโดยตลอด (อิงอร สุพันธ์วิณิช, ๒๕๒๔-๒๕๔๘)

พระมหากษัตริย์คุณของสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ที่โปรดเกล้าฯ เสด็จพระราชทานรางวัลเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๒ ปีแรกแห่งการก่อตั้ง และต่อมา ได้ทรงโปรดให้สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ หรือสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ เสด็จพระราชทานรางวัลทุกปีนั้น ได้ส่งเสริมให้ “รางวัลซีไรต์” เป็นรางวัลที่ทรงเกียรติและสูงค่า และงานพระราชทานรางวัลเป็นงานราตรีสโมสรทางวรรณกรรมประจำปีที่โดดเด่นที่สุดในประเทศไทยด้วย

หลักเกณฑ์การเลือกสรรงานวรรณกรรม มีดังนี้ คือ

๑. เป็นงานเขียนภาษาไทย
๒. เป็นงานริเริ่มของผู้เขียนเอง มิใช่งานแปลหรือแปลจากของผู้อื่น
๓. ผู้เขียนยังมีชีวิตอยู่ขณะส่งงานเข้าประกวด
๔. เป็นงานตีพิมพ์เผยแพร่ (มี ISBN) เป็นเล่มครั้งแรกย้อนหลังไม่เกิน ๓ ปี ภายในวันสิ้นสุด

กำหนดส่งงานวรรณกรรมที่เคยได้รับรางวัลอื่นใดในประเทศไทยมาแล้วจะส่งเข้าพิจารณาอีกก็ได้ (อิงอร สุพันธ์วิณิช ,๒๕๒๔-๒๕๔๘, หน้า๒)

ด้วยเกียรติภูมิที่ “รางวัลซีไรต์” ได้สั่งสมและสืบทอดอย่างงดงามมานานกว่า ๓๐ปี “รางวัลซีไรต์” ในปัจจุบันจึงเป็นรางวัลทางวรรณกรรมประจำปีที่ประชาคมวรรณกรรมไทยและภูมิภาคอาเซียนเฝ้าคอยอย่างจดจ่อสื่อมวลชนให้ความสนใจอย่างกว้างขวาง นักอ่านชื่นชม อีกทั้งยังนำพาให้เกิดนักเขียนคุณภาพรุ่นใหม่ขึ้นอย่างต่อเนื่องไม่ขาดสาย” (ฉบับที่ ๕๐, หน้า ๑-๒)

ข้อความในตัวอย่างที่ ๘ ใ้รายละเอียดมากเกินไปจนจำเป็นสำหรับการเขียนความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา ควรกล่าวโดยสรุป และนำรายละเอียดไปแสดงไว้ในหัวข้อเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ตัวอย่างที่ ๙

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “การศึกษาที่มาของชื่อหมู่บ้านในอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ”

เรื่องนี้ ผู้เขียนให้รายละเอียดเกี่ยวกับแหล่งข้อมูล ดังนี้

“อำเภอเมืองบึงกาฬ เป็นอำเภอหนึ่งในจังหวัดบึงกาฬ มีสถานที่ท่องเที่ยวหลายแห่ง มีน้ำตก มีภูเขาและมีเขตพื้นที่ติดกับแม่น้ำโขงอีกฝั่งตรงข้ามแม่น้ำโขงจะเป็นแขวงบริคำไชย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีการคมนาคมไปมาสะดวก ก่อนจะมาเป็นอำเภอเมืองบึงกาฬ แต่เดิมอำเภอเมืองบึงกาฬมีชื่อเดิมว่าไชยบุรีซึ่งขึ้นกับจังหวัดนครพนม จนกระทั่งปี พ.ศ. ๒๔๖๐ ได้ถูกโอนย้ายให้ขึ้นต่อจังหวัดหนองคาย และถูกเปลี่ยนชื่อใหม่เป็น บึงกาฬในปี พ.ศ. ๒๔๘๒ ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๓๗ ได้มีการร้องขอให้จัดตั้งเป็นจังหวัดบึงกาฬตามข้อเสนอของ นายสุเมธ พรหมพันธ์ หัวหน้าสมาชิกรัฐสภาผู้แทนราษฎร พรรคเสรีธรรมจังหวัดหนองคาย โดยแยกพื้นที่อำเภอเมืองบึงกาฬ อำเภอปากคาด อำเภอโซ่พิสัย อำเภอพรเจริญ อำเภอเซกา อำเภอบึงโขงหลง อำเภอศรีวิไล และอำเภอบุ่งคล้า ออกจากจังหวัดหนองคาย แต่กระทรวงมหาดไทยยังไม่มีแผนที่จะยกฐานะ อำเภอเมืองบึงกาฬขึ้นเป็นจังหวัด เพราะการจัดตั้งจังหวัดใหม่เป็นการเพิ่มภาระด้านงบประมาณอีกทั้งยังเป็นการเพิ่มกำลังคนภาครัฐซึ่งขัดมติคณะรัฐมนตรี กระทรวงวันที่ ๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ ในการประชุมสภาผู้แทนราษฎร นายเทวฤทธิ์นิกรเทศ ส.ส. สัดส่วนพรรคกิจสังคม ได้ตั้งกระทู้ถามสดต่อนายกรัฐมนตรี เรื่องการจัดตั้งจังหวัดบึงกาฬ และทางกระทรวงมหาดไทยเห็นด้วยกำลังอยู่ในกระบวนการนำเสนอต่อที่ประชุมคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ ก่อนส่งเรื่องเข้ามาสู่สภาผู้แทนราษฎร เพื่อเสนอเป็นกฎหมายพ.ร.บ.จัดตั้งจังหวัดบึงกาฬต่อไป และในวันที่ ๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ คณะรัฐมนตรีก็มีมติให้ทำการจัดตั้งจังหวัดบึงกาฬขึ้น จึงทำให้อำเภอเมืองบึงกาฬได้รับการยกฐานะเป็น “อำเภอเมืองบึงกาฬ” (ฉบับที่ ๓๕, หน้า ๑-๒)

ตัวอย่างที่ ๙ ให้รายละเอียดของแหล่งข้อมูลมากเกินไปสำหรับการเขียนความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา และยังเป็นรายละเอียดที่ไม่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่ต้องการศึกษาอีกด้วย ควรสรุปและเลือกกล่าวประเด็นที่ทำให้แหล่งข้อมูลนี้มีความสำคัญเท่านั้น รายละเอียดอื่น ๆ นำไปแสดงไว้ในหัวข้อเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ตัวอย่างที่ ๑๐

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “การศึกษาเชิงวิเคราะห์วรรณกรรมแปลชุดสี่สหาย ผจญภัย”

เรื่องนี้ ผู้เขียนกล่าวถึง วรรณกรรม ไว้ดังนี้

“วรรณกรรม ปรากฏอย่างเป็นทางการเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๕ โดยจอมพลป.พิบูลสงคราม ซึ่งดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ได้ตราพระราชบัญญัติจัดตั้งสภาวัฒนธรรมแห่งชาติขึ้น สภาวัฒนธรรมประกอบด้วย ๕ สาขา หนึ่งในนั้นคือ “สำนักวัฒนธรรมทางวรรณกรรม” ซึ่งมีหน้าที่เผยแพร่วรรณคดีของชาติให้แพร่หลาย และส่งเสริมการแต่งหนังสือให้ถูกแบบแผนเพื่อรักษาวัฒนธรรมทางภาษาไทย (สิทธา พินิจภูวดล และนิตยา กาญจนะวรรณ, ๒๕๒๐, หน้า ๑-๓)

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้ให้ความหมายของวรรณกรรม ว่า หมายถึง งานหนังสือ, งานประพันธ์, บทประพันธ์ทุกชนิดทั้งที่เป็นร้อยแก้วและร้อยกรอง งานนิพนธ์ที่ ทำขึ้นทุกชนิด เช่น หนังสือ จุลสาร เทศนา คำปราศรัย สุนทรพจน์ และหมายความรวมถึงโปรแกรม คอมพิวเตอร์ด้วย (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒, ๒๕๔๖, หน้า ๑๐๕๔)

วรรณกรรมเป็นชื่อเรียกงานเขียนโดยทั่ว ๆ ไปไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบ รูปเล่ม งานเขียน ประเภทต่าง ๆ หรือรูปแบบอื่น ๆ ที่ปรากฏเป็นตัวหนังสือที่อ่านได้ ก็ถือว่าเป็น วรรณกรรม วรรณกรรมจึงมีความหมายโดยกว้าง ดังที่กุหลาบ มัลลิกะมาส (๒๕๑๗, หน้า ๕) กล่าวว่า

คำว่า วรรณกรรม มีปรากฏหลักฐานครั้งแรกในพระราชบัญญัติคุ้มครองศิลปะและ วรรณกรรม พ.ศ.๒๕๔๗ คำนี้ใกล้เคียงกับคำว่าวรรณคดี เพราะแปลมาจากคำ literature เช่นเดียวกัน แต่คำว่าวรรณกรรมนั้น หมายถึง สิ่งที่เขียนขึ้นทั้งหมด ไม่ว่าจะในรูปแบบใดหรือ เพื่อความหมายใด เช่น คำอธิบายวิธีการใช้กล้องถ่ายรูป การใช้เตารีดไฟฟ้า เสื้อเชิ้ต รวมไปถึงใบปลิว หนังสือพิมพ์ นวนิยายล้วนแต่เรียกว่า literature ทั้งสิ้น

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า หนังสือทุกประเภท ที่ปรากฏเป็นตัวหนังสือที่สามารถอ่านได้ รวมไปถึง ถึงถึงวรรณคดีทุกเรื่อง หนังสือพิมพ์ทุกฉบับ ใบปลิว แผ่นพับ งานเขียนประเภทต่าง ๆ หรือว่า วรรณกรรมที่แปลมาจากภาษาต่างประเทศมาเป็นภาษาไทย ก็ถือว่าเป็น วรรณกรรมทั้งสิ้น” (ฉบับที่ ๑๖, หน้า ๒)

ข้อความในตัวอย่างที่ ๑๐ ให้รายละเอียดที่ไม่จำเป็นสำหรับการเขียนความเป็นมาและ ความสำคัญของปัญหา ได้แก่ กำเนิด ความหมาย และความเป็นมาของคำว่าวรรณกรรม เนื่องจาก ต้องการวิเคราะห์วรรณกรรมที่เป็นข้อมูล ควรกล่าวถึงความเป็นวรรณกรรม องค์ประกอบ และคุณค่า ของวรรณกรรมมากกว่า

ตัวอย่างที่ ๑๑

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “คำคมโดนใจ...สุดสุด ของ อภิราชภู้ร ชุ่มมงคล”

ผู้เขียนกล่าวถึงวรรณกรรม ดังนี้

“วรรณกรรม เป็นคำที่เกิดขึ้นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๗๔ปรากฏอยู่ในพระราชบัญญัติ คุ้มครองวรรณกรรมและศิลปกรรม (ประทีป เหมือนนิล, ๒๕๒๓, หน้า ๖) อาจเทียบกับคำใน ภาษาอังกฤษว่า Literary work หรือ General literature ซึ่งหมายถึง งานเขียนทุกประเภทไม่ จำกัดว่าจะมีลักษณะเป็นแบบใด พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒ (๒๕๔๖, หน้า ๑๐๕๔) ให้ความหมายของวรรณกรรม ว่าหมายถึง งานหนังสือ, งานประพันธ์, บทประพันธ์ทุกชนิด ทั้งที่เป็นร้อยแก้ว ร้อยกรองงานนิพนธ์ที่ ทำขึ้นทุกชนิด เช่น หนังสือ จุลสาร เทศนา คำปราศรัย สุนทรพจน์ และหมายความรวมถึง โปรแกรมคอมพิวเตอร์ด้วย สิทธา พินิจภูวดล (๒๕๑๕, หน้า ๓๕) กล่าวว่า วรรณกรรม หมายถึง งานเขียนในรูปแบบทุกวินิพนธ์ร้อยกรองและข้อเขียนทั้งหมดที่ใช้ภาษา ร้อยแก้ว ได้แก่ บทความ สารคดี นวนิยาย เรื่องสั้น เรียงความ บทละคร บทโทรทัศน์ตลอดจน คอลัมน์ต่าง ๆ ในหนังสือพิมพ์ ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า หนังสือทุกประเภทรวมถึงวรรณคดีทุกเรื่อง เป็นวรรณกรรม ส่วนจะมีคุณค่าหรือได้รับการยกย่องมากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับเนื้อหาและศิลปะ ในการแต่งหรือวรรณศิลป์เป็นสำคัญ

ในปัจจุบันเริ่มมี วรรณกรรมปัจจุบัน นอกจากมาจากคำภาษาอังกฤษว่า Contemporary Literature แล้ว อาจจะไม่แปลมาจากคำว่า Modern Literary Works ด้วย จิตรลดา สุวัตติกุล (๒๕๓๖: ๓) ได้ให้ความหมายว่า หมายถึง วรรณกรรมที่เกิดขึ้นในช่วงเวลา ๑๐-๒๐ปี โดยการนับทวนถอยขึ้นไปจากปัจจุบันทุกเวลา มัลลิกะมาส (๒๕๑๗: ๑-๒) ได้ให้ความหมายของคำว่าวรรณกรรมปัจจุบัน พร้อมทั้งยกตัวอย่างดังนี้คือ

วรรณกรรมปัจจุบัน คือ วรรณกรรมที่มีลักษณะต่าง ๆ เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม เพราะรับอิทธิพลจากวรรณกรรมหรือแนวคิดของชาวตะวันตก มีขอบข่ายคลุมถึง

๑. วรรณกรรมประเภทต่าง ๆ เช่น สารคดี นวนิยาย เรื่องสั้น ร้อยกรอง บทละคร และบทวิจารณ์วรรณกรรม

๒. กลวิธีในการแต่ง (เนื้อเรื่อง ทศนะในการสร้างเค้าโครงเรื่อง การสร้างตัวละคร)

๓. แนวคิด และปรัชญาในการแต่ง

ถ้าจะใช้เวลาเป็นเครื่องกำหนดความเป็นปัจจุบัน ก็อาจจะต้องนับทวนถอยหลังขึ้นไปจากขณะนี้ทุกรอบ ๑๐ปี จนถึงประมาณ พ.ศ. ๒๔๐๐พร้อมทั้งได้อ้างคำกล่าวของ ที.เอส. อีเลียต (T.S. Eliot) ซึ่งเป็นนักเขียนและนักวิจารณ์ชาวอเมริกัน ซึ่งกล่าวว่า งานศิลปะ ที่สร้างขึ้นสมัยใดก็ตาม ถ้ายังเป็นที่ยอมรับกันอยู่ถึงทุกวันนี้ก็ย่อมนับได้ว่าวรรณกรรมนั้นยังมีลักษณะเป็นปัจจุบัน เช่น วรรณกรรมเรื่อง Gulliver's Travels ของ Jonathan Swift ซึ่งเขียนขึ้นเมื่อ ค.ศ. ๑๘๒๗ ก็ยังคงเป็นวรรณกรรมปัจจุบัน เพราะยังมีคนอ่านอยู่ในปัจจุบันนี้ทั่วโลก ส่วน ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ. (๒๕๓๙ : ๑๖๙-๑๗๐) อธิบายว่าจากการสัมภาษณ์ของอาจารย์และผู้สนใจวรรณคดีที่เชียงใหม่ เมื่อเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๑๔ ได้ตกลงกันว่า สำหรับวรรณกรรมปัจจุบันของไทยนั้น จะถือเอางานที่แต่งขึ้นในรัชสมัยรัชกาลที่ ๕ เป็นต้นมา ที่ตกลงกันเช่นนี้เพราะมีลักษณะใหม่เกิดขึ้นในวงการประพันธ์หลายอย่างที่เด่นที่สุดคือ การรับเอารูปแบบและความคิดมาจากตะวันตกในสมัยรัชกาลที่ ๕ นี้ ได้เกิดงานเขียน งานประพันธ์รูปแบบใหม่ ๆ ขึ้นมา เช่น นวนิยาย เรื่องสั้น บทละครพูด เป็นต้น” (ฉบับที่ ๑๙, หน้า ๑-๒)

ข้อความนี้กล่าวถึงกำเนิด และความหมายของคำว่า วรรณกรรม รวมทั้งความหมายและความเป็นมาของคำว่าวรรณกรรมปัจจุบัน ซึ่งเป็นรายละเอียดที่ไม่จำเป็น เนื่องจากผู้เขียนต้องการศึกษารูปแบบ แนวคิด และกลวิธีการนำเสนอ ที่ปรากฏในวรรณกรรมของผู้เขียนเฉพาะบุคคล

ตัวอย่างที่ ๑๒

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “วิเคราะห์วรรณกรรมแปลสำหรับเยาวชนขององตวน เดอ แซง-เตกซูเปรี”

เรื่องนี้ ผู้เขียนกล่าวถึงวรรณกรรมแปล ดังนี้

“วรรณกรรมแปลยุคแรก เป็นการแปลวรรณกรรมที่มีมาจากภาษาตะวันออก ซึ่งมีตั้งแต่สมัยสุโขทัยและอยุธยา ส่วนใหญ่การแปลยุคแรกจะเป็นการแปลคัมภีร์ทางศาสนา จนกระทั่งรัชกาลที่ ๑ ได้โปรดเกล้าฯ ให้มีการแปล พงศาวดารจีนเรื่อง สามก๊ก และ พงศาวดารมอญเรื่อง ราชธาธิราชออกมาเป็นภาษาไทยสำนวนร้อยแก้ว จึงทำให้วรรณกรรมจีนได้รับความนิยมในการอ่านมาจนถึงปัจจุบัน ต่อมาในรัชกาลที่ ๔ ได้มีการแปลวรรณกรรมจากภาษาตะวันตกมาเป็นภาษาไทย ในช่วงเวลานี้เป็นยุคสมัยที่คนไทยเริ่มรับเอาอารยธรรมของตะวันตกเข้ามามากขึ้น งานแปลก็ได้รับความนิยม

อย่างกว้างขวาง จนกระทั่งสมัยรัชกาลที่ ๕ เริ่มมีการแปลอย่างจริงจังเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ เนื่องจากความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยี ประกอบกับมีผู้ไปศึกษาต่อต่างประเทศกันเป็นจำนวนมาก และการศึกษา ก็ได้จำกัดอยู่เพียงแค่วัดและในวังอย่างที่เคยเป็นมาในอดีต เมื่อคนมีความรู้มากขึ้น มีความต้องการที่จะได้รับการยอมรับจากประเทศที่พัฒนาแล้วว่าไทยเรามีได้เป็นประเทศที่ล้ำหลัง จึงเป็นการกระตุ้นให้เกิดการแปลงานขึ้นมากมายในช่วงนี้ มีการคิดคำขึ้นใหม่เพื่อใช้เรียกแทนภาษาอังกฤษโดยผูกคำใหม่ขึ้นมาจากคำไทยหรือภาษาบาลี-สันสกฤต ที่มีใช้เป็นคำไทยอยู่แล้ว เช่น คำว่าเสรีภาพคำว่าธนาคาร และมีการใช้คำทับศัพท์ ส่วนการแปลงานวรรณกรรมนั้น เริ่มมาจากบรรดาเจ้านายและพระราชวงศ์ที่ได้ไปศึกษาต่อต่างประเทศเมื่อท่านเหล่านั้นกลับมาก็มีความประสงค์ที่จะเผยแพร่ความรู้ วิทยาการสมัยใหม่ รวมถึงวรรณกรรมที่ได้ไปเล่าเรียนมาให้ประชาชนได้รับรู้ รับทราบ จึงได้รวมตัวกันจัดทำหนังสือพิมพ์หรือนิตยสาร เช่น ลัทธิวิทยา, ทวีปัญญา, ดรโณวาท ฯลฯ แล้วแปลบทความ, เรื่องสั้น, นวนิยาย บทละคร รวมถึงงานด้านวิชาการด้วยลงในหนังสือพิมพ์เหล่านี้ ดังเช่น ลัทธิวิทยา เน้นนวนิยายแปลและเรื่องตามแบบแผนตะวันตกโดยพระราชวรวงศ์เธอ กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ (น.ม.ส.), เจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี ซึ่งล้วนผ่านการศึกษาจากต่างประเทศ คณะผู้จัดทำได้แถลงไว้ว่า เรื่องที่จะนำลงนั้นเป็นเรื่องที่“ลัก” เอามาจากภาษาอื่น ต่อมาเมื่อพระยาสุรินทรราชา(แม่วัน) แปลนวนิยายเรื่อง ความพยาบาท จากเรื่อง Vendetta ของ Marie Corelli ลงพิมพ์ในหนังสือลัทธิวิทยาจัดเป็นนวนิยายแปลเรื่องแรกของไทย และมีการแปลลงพิมพ์ในหนังสืออื่นๆ ด้วย ส่งผลให้เกิดความนิยมแปลและอ่านกันอย่างกว้างขวางเรื่อยมา” (ฉบับที่ ๒๐, หน้า ๑-๒)

เห็นได้ว่า ข้อความในตัวอย่างที่ ๑๑-๑๒ ให้รายละเอียดที่ไม่จำเป็น ได้แก่ ความเป็นมาของวรรณกรรมแปลตั้งแต่สมัยสุโขทัย เนื่องจากผู้เขียนต้องการวิเคราะหวรรณกรรมแปลสำหรับเยาวชน ควรกล่าวถึงวรรณกรรมเยาวชน และวรรณกรรมเยาวชนที่แปลมาจากภาษาต่าง ๆ จะเป็นประโยชน์แก่การศึกษาค้นคว้ามากกว่า

ตัวอย่างที่ ๑๓

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “การศึกษาที่มาของชื่อหมู่บ้าน ในอำเภอท่าตะโก จังหวัดนครสวรรค์”

เรื่องนี้ ผู้เขียนขึ้นย่อหน้าแรกของความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา ดังนี้

“การตั้งชื่อบุคคลเป็นสิ่งที่มีความสำคัญเนื่องด้วยความเชื่อที่ว่าบุคคลจะมีโชคชะตาวาสนาเป็นเช่นไรนั้นส่วนหนึ่งเป็นเพราะบุญเก่าที่ทำมา ส่วนหนึ่งเป็นเพราะชื่อที่ส่งผลให้บุคคลแต่ละคนมีชะตาชีวิตเป็นอย่างไร หากชื่อที่ตั้งมาตั้งแต่เกิดไม่เป็นมงคลแก่เจ้าของชื่อก็ต้องทำการเปลี่ยนชื่อด้วยความเชื่อที่ว่าชื่อที่เปลี่ยนใหม่จะนำความเจริญมาสู่เจ้าของ (เอกพงศ์ ประสงค์เงิน, ๒๕๔๘, หน้า ๑๕๑)” (ฉบับที่ ๑๗, หน้า ๒)

เห็นได้ว่า เรื่องนี้ผู้เขียนต้องการศึกษาที่มาของชื่อหมู่บ้าน แต่ในตัวอย่างที่ ๑๓ ซึ่งเป็นย่อหน้าแรกกลับขึ้นต้นการนำเสนอความเป็นมาและความสำคัญของการศึกษาค้นคว้าด้วยเรื่องการจัดชื่อบุคคล จึงเป็นรายละเอียดที่ไม่จำเป็น

ตัวอย่างที่ ๑๔

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “วิเคราะห์บทกวีที่พิมพ์เผยแพร่ในวารสารศิลปวัฒนธรรม ตั้งแต่เดือนมกราคมถึงเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๕”

เรื่องนี้ ผู้เขียนกล่าวถึงการประกวดและให้รางวัลวรรณกรรม ดังนี้

“ปัจจุบันมีหน่วยงานที่เห็นความสำคัญของกวีนิพนธ์จึงมีการจัดประกวดให้บุคคลและเยาวชนที่มีความสามารถเข้าร่วมการแข่งขัน และให้รางวัลรวมทั้งสำนักพิมพ์หน่วยงานราชการ อาทิวารวัลนายอินทร์วอร์ดรางวัลศิลปะเพื่อเยาวชน และรางวัลแว่นแก้วแต่รางวัลที่ได้รับความน่าสนใจมากที่สุดคือรางวัลซีไรต์ ซึ่งเป็นรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียนของประเทศไทย” (ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๓-๔)

ข้อความในตัวอย่างที่ ๑๓ ผู้เขียนต้องการศึกษากวีที่พิมพ์เผยแพร่ในวารสาร จึงไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงรางวัลวรรณกรรมต่าง ๆ นับได้ว่าข้อความนี้เป็นรายละเอียดที่ไม่จำเป็น

๔. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาขาดรายละเอียดที่จำเป็น

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“พระราชพิธีสมโภชช้างเรียกว่า คำฉันท์ดุขฎิสังเวยก้อมช้างพังหรือช้างพลายตามยศ และชื่อนั้น ๆ คำว่า “ดุขฎิ” แปลว่า ขึ้นขมยินดี เป็นการกล่าวถวายเครื่องสังเวย สรรเสริญเทพเจ้า และขอพร กล่าวอำลาไพร่ที่ช้างเคยอาศัยอยู่ และช้างเชือกนั้นมาสู่พระบารมีของพระมหากษัตริย์ จึงเป็นพิธีของพราหมณ์พฤติบาทโดยตรง” (ฉบับที่ ๕๔, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๒

“ไถ่โนเวลนั้นมีกลุ่มเป้าหมายอยู่ในกลุ่มคนช่วงวัยรุ่นและเยาวชนเป็นหลัก และส่วนนวมักจะถูกนำไปสร้างเป็นมังงะหรืออนิเมะฉายบนจอทีวีในภายหลัง” (ฉบับที่ ๖๙, หน้า ๒)

ข้อความในตัวอย่างที่ ๑-๒ ผู้เขียนไม่ได้อธิบายความหมายของคำว่า “พราหมณ์พฤติบาท” และ “มังงะหรืออนิเมะ” ทั้งในย่อหน้าที่ยกมาเป็นตัวอย่างและในย่อหน้าอื่น ๆ ซึ่งอาจทำให้ผู้อ่านไม่เข้าใจ

๕. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่ขาดการสรุปเข้าสู่เรื่องที่กำลังจะศึกษา

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “วิเคราะห์บุคลิกภาพตัวละครมนุษย์และสัตว์ประหลาดในวรรณกรรมแปลเรื่องเพอร์ซิยัสแจ๊คสัน”

เรื่องนี้ ผู้เขียนเขียนย่อหน้าสุดท้ายของเนื้อหา ดังนี้

“กลุ่มทฤษฎีบุคลิกภาพแบบตามคุณลักษณะเฉพาะตัวมีความคิดเห็นว่า มนุษย์เราสามารถอธิบายบุคลิกภาพโดยใช้ตำแหน่งที่อยู่บนมาตราวัด ซึ่งแต่ละมาตราหมายถึงคุณลักษณะเฉพาะตัวแต่ละอย่าง คุณลักษณะเฉพาะ (Traits) หมายถึง ลักษณะต่างๆ ที่บุคคลมีแตกต่างจากบุคคลอื่น ๆ และเป็นลักษณะที่ค่อนข้างคงที่ ซึ่งลักษณะเหล่านี้เราสังเกตจากพฤติกรรมที่เกิดขึ้นบ่อยๆ เป็นประจำของ

บุคคล กลุ่มทฤษฎีบุคลิกภาพแบบตามคุณลักษณะเฉพาะนี้สามารถแบ่งออกเป็น ๒ ทฤษฎีได้แก่ ทฤษฎีอุปนิสัยของอัลพอร์ต และทฤษฎีลักษณะเฉพาะของแคตเตลล์ (วิไลวรรณ ศรีสงครามและคณะผู้เขียน, ๒๕๔๙, หน้า ๒๐๗)” (ฉบับที่ ๖๒, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๒

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “การศึกษาเชิงวิเคราะห์นิทานยอดเยี่ยมรางวัลมูลนิธิเด็ก ปีที่ ๑-๑๗ สำนักพิมพ์มูลนิธิเด็ก”

ผู้เขียนเขียนย่อหน้าสุดท้าย ดังนี้

“ผู้วิจัยได้เห็นถึงความมุ่งมั่นตั้งใจของมูลนิธิเด็กที่ได้จัดตั้งโครงการมายาวนานถึง ๓๐ ปี ทั้งนี้ยังได้จัดให้มีกิจกรรมที่สามารถให้เด็กและเยาวชนมีส่วนร่วมในโครงการนั้นก็คือ การประกวดนิทานยอดเยี่ยม รางวัลมูลนิธิเด็กซึ่งสำนักพิมพ์มูลนิธิเด็กได้จัดกิจกรรมขึ้น เพื่อเป็นการส่งเสริมจินตนาการความรู้ ความคิดสร้างสรรค์และช่วยกระตุ้นให้เด็ก เยาวชน กล้าคิดกล้าแสดงออกถึงผลงานของตนเอง อีกทั้งยังเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์”(ฉบับที่ ๓๖, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๓

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “กลวิธีการประพันธ์ นวนิยายชุด ๗ วันจองเวร ของภาคินัย กสิริรักษ์”

เรื่องนี้ ผู้เขียนเล่าเรื่องย่อของข้อมูลไว้ในย่อหน้าสุดท้าย ดังนี้

“นวนิยายแนวสยองขวัญ ในชุด ๗ วันจองเวร ‘WARD ห้องคลออดมรณะ’ (วันอาทิตย์) เป็นเรื่องของคนเกิดวันอาทิตย์ที่มักมีจิตสื่อสารกับคนท้องว่าถ้าได้ใกล้สตรีมีครรภ์...มักจะได้เห็น ‘วิญญาณ’ รอบตัวเช่นเดียวกับ ‘หมออื่น’ นักศึกษาแพทย์ปี ๖ ที่มาฝึกงานบนวอร์ดสูตินารีเวชชายหนุ่มได้พบกับวิญญาณของหญิงสาวที่ชื่อว่า ‘เพชรพลับพลึง’ การมาปรากฏตัวให้เห็นอยู่บ่อยๆ ทำให้เขาได้รับรู้ว่า... เรื่องราวการตายของเธอไม่ใช่การ ‘ตกลีอด’ อย่างที่ใบมรณะบัตรแจ้งไว้วีรกรรมอันหยาบช้ำกำลังถูก ‘ใครสักคน’ ฉาบหน้าด้วยดวงตาใสชื่อหมออื่นได้เรียนรู้ว่า บางทีคนปากถือศีล...กำลังซ่อนมีดดาบไว้ในมือหลายแฉ่ง...หลากหลายของ ‘ความลับ’ กำลังรอการ ‘คลี่คลาย’ ไม่ว่าจะผีหลอกคน...คนหลอกผี...หรือใครหลอกใครผลสุดท้าย ‘ความตาย’ ...จะมากินสนอง ‘Mirror กระจกสังตายน’ (วันจันทร์) เป็นเรื่องของคนเกิดวันจันทร์...ที่มักมีจิตสื่อสารกับกระจกเงา เช่นเดียวกับ ‘เฟิร์น’ เด็กหญิงที่ต้องย้ายมาที่โรงเรียนใหม่ตอนกลางเทอม การเป็นเด็กใหม่นั้นย่อมเป็นเป้าหมายปองของเด็กเก่าที่ต้องการจะกลั่นแกล้ง เธอใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางคนปองร้าย ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนหรือซิสเตอร์ โชคดีที่ยังมี ‘เอย’ เด็กสาวผู้เผชิญชะตากรรมแบบเดียวกันเป็นเพื่อนรัก และโชคดียิ่งกว่าเมื่อได้ค้นพบกับ “พิธีกระจกสังตายน” ในห้องสมุด เฟิร์นเคยคิดว่ามันงมงาย...แต่พอได้ลองใช้มันกลับได้ผล ‘Haunted อาคารร่ำเรียนล้นทม’ (วันอังคาร) หนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องของคนเกิดวันอังคารที่มักมีจิตสื่อสารกับห้องน้ำ ว่ากันว่าถ้าได้ใกล้กับห้องน้ำที่มีประวัติไม่ดีงามมักจะเจอสิ่งเร้นลับเสมอ เช่นเดียวกับ ‘สีปาง’ และ ‘อธิป’ คู่รักที่กำลังจะแต่งงานกันอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า แต่อุบัติเหตุกลับพรวดหญิงสาวไปจากชายหนุ่ม...จากไปแต่ความทรงจำ เธอความจำเสื่อม จำไม่ได้แม้กระทั่งตัวเอง และวิธีที่จะบำบัดให้เธอหายคืนนั้นคือ...พาเธอกลับไปยังสถานที่ที่คุ้นเคย ซึ่งนั่นก็คือ “เรือนล้นทม” ‘Theater ตีตัวไปตาย’ (วันพุธ) เป็นเรื่องของคนที่เกิดวันพุธที่มักมีจิตสื่อสารกับงานศพ เช่นเดียวกับ ‘รดา’ พนักงานของโรงภาพยนตร์มาสเตอร์เธียร์เตอร์ที่ต้องไปงานศพของเพื่อนซึ่งถูกฆ่าข่มขืนเสียชีวิตภายในโรงภาพยนตร์ที่ทั้งคู่ทำงานอยู่ ดวงวิญญาณของ

เพื่อนตามกลับมาที่ห้องเพื่อขอให้ช่วยตามหาตัวฆาตกรไม่มีทางเลือก...เธอปรึกษากับ 'บอส' แฟนหนุ่มหาวิธีตามหาตัวคนร้าย ฆาตกรเป็นใคร เธอรู้แต่เพียงว่าต้องเป็นคนใกล้ชิดที่ปะปนอยู่กับพนักงานในโรงหนัง ยิ่งสืบค้น...คนผิดออกมาง่ายกว่าที่คิด แต่มันจะใช่ตัวจริงที่ตามหาหรือ 'Stair ๑๒ ชั้น บันไดผี' (วันพฤหัสบดี) หนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องของคนที่เกิดวันพฤหัสบดีที่มักมีจิตสื่อสารกับบันไดบ้าน เช่นเดียวกับ 'กัณฑ์' นักศึกษาหนุ่มที่มาหาบ้านเช่าเพื่ออยู่กับ 'ฤทธิ์' และ 'นิว' เพื่อนรัก ทาวน์เฮาส์หลังงามตรงทางสามแพร่งคือสถานที่ที่พวกเขาเลือก ทุกอย่างน่าจะผ่านไปได้ด้วยดีถ้าไม่มีเสียงลึกลับดังขึ้นยามวิกาล ซ้ำยังมีชายแก่น่ากลัวข้างบ้านกับเสียงร้องอันทรมานของหญิงสาวชื่อ 'แก้ม' ปรศนา บางอย่างมีแค่ผนังบ้านบางๆ กั้นเอาไว้ ว่าแต่มันคืออะไร ยิ่งเขาพยายามค้นหาเท่าไร...ยิ่งหาไม่เจอ 'Reality ทำคนเป็น เห็นคนตาย' (วันศุกร์) หนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องของคนวันศุกร์ที่มักมีจิตสื่อสารกับแหล่งน้ำ เช่นเดียวกับ 'ชะพลู' หญิงสาวผู้เพิ่งตกงานในขณะที่หนี้สินรุงรัง เป็นจังหวะเดียวกันกับที่คลื่นวิทยุ ๑๑๑.๕ Dark Radio นีอกูตรจัดการแข่งขันเรียลลิตี้ทำผีเพื่อชิงเงินรางวัลหนึ่งล้านบาท ในสภาวะจนตรอก วิธีเดียวที่จะไม่อดตายคือการสมัครเข้าร่วมการแข่งขัน บนเกาะร้างกลางทะเลอันเป็นที่ตั้งของโรงแรมศิธาอันอันตรายคือสถานที่วัดใจ ทุกอย่างเหมือนจะง่าย แต่เอาเข้าจริง...ไม่ง่ายเหมือนใจคิด ๖ ผู้กล้า ๖ พิธีกรรม บนตึก ๖ ชั้น เกมการแข่งขันของผู้ลงดีกำลังจะได้เจอดี 'Holy ศพ-เซ็น-ศาล' (วันเสาร์) หนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องของคนที่เกิดวันเสาร์ที่มักมีจิตสื่อสารกับศาลพระภูมิ เช่นเดียวกับสามชีวิตที่ต่างก็เดินมาในคนละเส้นทางแต่กลับก้าวย่างเข้ามาสู่ความหายนะเดียวกัน 'นางพยาบาลก้อย' หญิงสาวที่ถูกวิญญาณนางรำลึกลับจองเวร 'นิว' ที่ชีวิตต้องพบกับเงาปริศนาที่ตามหลอกหลอนจนเขาแทบประสาทเสีย 'ข้าว' ที่พบกับสิ่งผิดปกติดังแต่ 'ชิง' พี่สาวของตัวเองคลอเคลีย ออกมาก่อนกำหนด สิ่งลึกลับที่กำลังตามล่าพวกเขามันคืออะไร บางทีกว่าจะรู้คำตอบก็อาจสายเกินจะแก้ไขอะไรแล้ว" (ฉบับที่ ๓๐, หน้า ๒-๓)

ตัวอย่างที่ ๑-๓ ซึ่งเป็นตอนท้ายของการเสนอความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา ผู้เขียนไม่สรุปเข้าสู่ความสำคัญของปัญหาที่ต้องการศึกษา

ตัวอย่างที่ ๔

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง "การศึกษาที่มาของชื่อหมู่บ้านในอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ"

เรื่องนี้ ผู้เขียนเขียนย่อหน้าสุดท้าย ดังนี้

"เนื่องจากจังหวัดบึงกาฬเพิ่งได้รับการจัดตั้งเป็นจังหวัด อีกทั้งอำเภอเมืองบึงกาฬเป็นอำเภอที่เพิ่งได้รับการยกฐานะ จึงไม่มีผู้ใดสนใจจะศึกษาที่มาของชื่อหมู่บ้านใน อำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาที่มาของชื่อหมู่บ้านในอำเภอดังกล่าว" (ฉบับที่ ๓๕, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๔ มีบทสรุปแต่ไม่สมบูรณ์ เนื่องจากไม่ได้แสดงความสำคัญของปัญหา

๖. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่ให้ข้อมูลผิด

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“อาวรุติเศษในเรื่องรามเกียรติ์นอกจากจะมีส่วนช่วยในการเสริมให้ตัวละครดูสมจริงแล้วยังมีบทบาทต่อการดำเนินเรื่อง เพื่อให้เรื่องราวดำเนินไปอย่างสมจริง ตื่นเต้น น่าสนใจ ทำให้การดำเนินเรื่องราวเป็นเหตุเป็นผลสอดคล้องกัน เช่น ในตอนศึกอินทรีชิตครั้งแรกอินทรีชิตแผลงศรถูกพระลักษมณ์มณเฑียร พระรามจึงแผลงศรครุฑราชเพื่อแก้ให้พระลักษมณ์และไพร่พลฟื้นคืนสติ” (ฉบับที่ ๕๗, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๑ ให้ข้อมูลผิด ผู้เขียนกล่าวว่า “อาวรุติเศษช่วยเสริมให้ตัวละครดูสมจริง และทำให้เรื่องราวดำเนินไปอย่างสมจริง” ซึ่งผิดจากความเป็นจริง เพราะอาวรุติเศษในวรรณกรรมทำให้เกิดความอัศจรรย์ ชวนติดตามจินตนาการของกวี

ตัวอย่างที่ ๒

“คนไทยมีนิสัยเจ้าบทยเจ้ากลอน ชอบพูดให้มีจังหวะสัมผัสคล้องจองกันอยู่เสมอ ลักษณะเช่นนี้ ทำให้คนไทยคุ้นเคยกับร้อยกรองมาตั้งแต่อดีต และได้พัฒนาจากการสื่อสารพูดคุยมารูปแบบของการประพันธ์ ซึ่งในปัจจุบันมีหลายรูปแบบ โดยเฉพาะรูปแบบการประพันธ์ในรูปแบบของกลอนที่มีความเฟื่องฟูอย่างมากตั้งแต่สมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น สืบเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน โดยกลอนที่มีลักษณะแตกต่างจากประเภทอื่น ก็คือ กลอนสด” (ฉบับที่ ๔๘, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๒ ผู้เขียนกล่าวว่า “กลอนที่มีลักษณะแตกต่างจากประเภทอื่นก็คือ กลอนสด” ซึ่งผิดจากข้อเท็จจริง เพราะความแตกต่างของกลอนกับกลอนสดไม่ได้อยู่ที่ลักษณะ แต่อยู่ที่การนำมาใช้ในสถานการณ์ต่างกัน

ตัวอย่างที่ ๓

“วรรณกรรมมีหลายประเภท อาทิ เรื่องสั้น บทละคร นิยาย นวนิยาย วรรณกรรมแปล สำหรับวรรณกรรมแปล เป็นงานเขียนรูปแบบหนึ่ง ที่ผู้เขียนนำเรื่องราวจากภาษาหนึ่งมาถ่ายทอดเป็นภาษาหนึ่ง โดยรักษาเนื้อเรื่อง ใจความให้ใกล้เคียงกับเรื่องราวในภาษาเดิม ในส่วนลักษณะของวรรณกรรมแปล วรรณกรรมแปล ปัจจุบันพบว่า มี ๓ ลักษณะ ได้แก่ ๑) วรรณกรรมที่แปลจากภาษาตะวันตก การแปลเช่นนี้ส่วนมากมักจะเป็นการแปลพงศาวดาร ๒) วรรณกรรมที่แปลจากภาษาตะวันออก การแปลแบบนี้เริ่มจริงจังตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ ๕ พบมากในเรื่องสั้น นวนิยาย บทความสารคดี ๓) วรรณกรรมที่แปลจากภาษาต่างประเทศทั้งตะวันออกและตะวันตก มักเป็นวรรณกรรมที่ได้รับความนิยมและชื่อเสียง เช่น เรื่องสี่แผ่นดิน เรื่องเพียงความเคลื่อนไหว ฯลฯ” (ฉบับที่ ๑๒, หน้า ๑)

ตัวอย่างที่ ๓ ผู้เขียนกล่าวว่า “วรรณกรรมที่แปลจากภาษาต่างประเทศทั้งตะวันออกและตะวันตก มักเป็นวรรณกรรมที่ได้รับความนิยมและชื่อเสียง เช่น เรื่องสี่แผ่นดิน เรื่องเพียงความเคลื่อนไหว” เป็นการยกตัวอย่างผิดจากข้อเท็จจริง

ตัวอย่างที่ ๔

“นวนิยายแนวสยองขวัญ หมายถึง เป็นนวนิยายเป็นรูปแบบวรรณกรรม กลวิธีมีเพียงการบรรยาย ในการดำเนินเรื่อง ผู้แต่งหรือผู้เล่าจะลำดับเหตุการณ์นั้น เมื่อก้าวถึงตัวละคร ก็จะกล่าวถึงตั้งแต่ยังเป็นเด็ก แล้วเดินเรื่องไปถึงเป็นหนุ่มเป็นสาว ไปจนถึงวัยชรา”(ฉบับที่ ๓๐, หน้า ๑)

ตัวอย่างที่ ๔ ผู้เขียนกล่าวว่ากลวิธีของนวนิยายสยองขวัญกลวิธีมีเพียงการบรรยายและเล่าเหตุการณ์ตามลำดับ ซึ่งผิดจากข้อเท็จจริง เพราะนวนิยายแนวสยองขวัญเน้นการสร้างความน่าหวาดกลัว น่าสยดสยอง โดยค่อย ๆ ทวีความน่าหวาดกลัวเพื่อเพิ่มความสยดสยองให้แก่ผู้อ่าน

๗. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่ลำดับความไม่เหมาะสม

๗.๑ ระดับย่อหน้า

ย่อหน้า เป็นเครื่องหมายแสดงการนำเสนอประเด็นหนึ่งประเด็น ภายในย่อหน้าซึ่งประกอบด้วยประโยคหลายประโยค ต้องเรียงลำดับประโยคให้เป็นไปตามลำดับเนื้อความที่เหมาะสม การศึกษานี้พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“นวนิยาย เป็นงานเขียนบันเทิงคดีประเภทหนึ่ง ที่ได้รับความสนใจและความนิยมอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน เนื่องจากมีให้เลือกอ่านหลากหลายประเภท เช่น นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ นวนิยายสังคมและการเมืองนวนิยายลูกทุ่ง นวนิยายต่างแดน นวนิยายอาชญากรรม นวนิยายอิงศาสนา นวนิยายมหัศจรรย์หรือนวนิยายเหนือธรรมชาติ นวนิยายเป็นเรื่องขนาดยาว ที่มีการจำลองชีวิตจริงของคนในสังคมมีความสมจริงของเหตุการณ์เนื้อเรื่องมีสนุกสนาน พร้อมทั้งสอดแทรกข้อคิดคติเตือนใจ” (ฉบับที่ ๖๘, หน้า ๒)

ย่อหน้าตามตัวอย่างที่ ๑ กล่าวถึงประเภทของนวนิยายแล้วต่อด้วยลักษณะของนวนิยาย ซึ่งไม่เป็นไปตามลำดับที่เหมาะสม ผู้เขียนควรกล่าวถึงลักษณะของนวนิยายซึ่งเป็นภาพโดยรวมเสียก่อน แล้วจึงต่อด้วยประเภทของนวนิยาย

ตัวอย่างที่ ๒

“ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่มีวัฒนธรรมประจำชาติ ผ่านการสั่งสมกันมานานหลายร้อยปี วัฒนธรรมและประเพณีบางอย่างก็อาจจะสูญหายไป แต่ยังคงมีวัฒนธรรมและประเพณีอีกมากมายที่ยังคงอยู่และจะสืบทอดต่อไปยังลูกหลานในอนาคต วัฒนธรรมถือเป็นมรดกที่สำคัญยิ่งของสังคมมนุษย์ มนุษย์ทุกชาติทุกภาษาย่อมมีวัฒนธรรมซึ่งเป็นสิ่งที่ได้มาจากการเรียนรู้ โดยการถ่ายทอดจากคนรุ่นหนึ่งสู่คนอีกรุ่นหนึ่งมนุษย์ที่เกิดมาอยู่ในสังคมใดก็จะเรียนรู้วัฒนธรรมของสังคมนั้น กล่าวได้ว่าวัฒนธรรมเป็นวิถีการดำรงชีวิตของมนุษย์เป็นแนวทางการปฏิบัติที่มีแบบแผน เป็นสิ่งที่คนส่วนมากในสังคมให้การยอมรับว่าดี (จิตตยา เป็นเพ็ชร, ๒๕๔๖, หน้า๑)”

(ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๒)

ย่อหน้าในตัวอย่างที่ ๒ กล่าวถึงประเทศไทยว่ามีวัฒนธรรมบางอย่างสูญไปแต่ยังมีวัฒนธรรมอีกมากมายที่ยังคงอยู่และสืบทอดต่อกันมา จากนั้นกล่าวถึงความสำคัญของวัฒนธรรมในฐานะ

ที่เป็นมรดกของสังคมมนุษย์ และเป็นวิถีการดำรงชีวิตของมนุษย์ ผู้เขียนควรกล่าวถึงความสำคัญของวัฒนธรรมก่อน แล้วจึงกล่าวถึงวัฒนธรรมของไทย ย่อหน้านี้จึงมีการลำดับความไม่เหมาะสม

ตัวอย่างที่ ๓

“การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือก นิตยสารแอล มาศึกษาเกี่ยวกับวัจนภาษา และอวัจนภาษาในโฆษณาเครื่องสำอาง เพราะในปัจจุบันผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับเครื่องสำอาง ได้ให้ความสนใจในเรื่องของสีสันทัน เนื่องจากผู้บริโภคให้ความสำคัญกับสีสันทันของเครื่องสำอางมากขึ้น เพราะแสดงถึงเอกลักษณ์ เฉพาะบุคคล และแสดงถึงวิถีชีวิตของผู้บริโภคได้เป็นอย่างดี (ณัฐนิช ทรงพร, ๒๕๕๒: ๖๓) และเหตุที่เลือกนิตยสารแอล มาศึกษาเพราะ นิตยสารแอลเป็นนิตยสารที่นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับแฟชั่นชั้นสูง และมียอดขายเป็นอันดับหนึ่งทั่วโลก ด้วยความเป็นผู้นำด้านแฟชั่น ความงาม และสุขภาพ จึงได้รับความเชื่อถือและไว้วางใจจากผู้อ่าน นิตยสารแอลได้เป็นผู้เปิดโลกทัศน์ผู้หญิงไทย ทั้งทัศนคติต่อแฟชั่นและความงามทั้งในและต่างประเทศ โดยมีกลุ่มเป้าหมายเป็นผู้หญิงอายุระหว่าง ๒๐-๓๕ ปี ที่มีรสนิยมและกำลังซื้อสูง” (ฉบับที่ ๕๙, หน้า ๓)

ย่อหน้าตามตัวอย่างที่ ๓ กล่าวถึงกรอบความคิดด้านวัจนภาษาและอวัจนภาษา แล้วจึงกล่าวถึงนิตยสารแอลซึ่งเป็นแหล่งข้อมูล ผู้เขียนควรกล่าวถึงแหล่งข้อมูลก่อน แล้วจึงกล่าวถึงกรอบความคิด ย่อหน้านี้จึงมีการลำดับความไม่เหมาะสม

๗.๒ ระดับเนื้อความ

เมื่อมีการลำดับความในย่อหน้าถูกต้องแล้ว ผู้เขียนยังต้องลำดับความในแต่ละย่อหน้าให้เป็นไปตามลำดับที่สมควรด้วย จึงจะทำงานเขียนเสนอเนื้อหาที่ดำเนินไปอย่างราบรื่น ผู้อ่านเข้าใจได้ง่าย

การศึกษานี้ พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

การศึกษาค้นคว้าเรื่อง “ศึกษาความเชื่อและพิธีกรรมของชาวไทยชาติพันธุ์เขมร ในอำเภอศีขรภูมิ จังหวัดสุรินทร์”

เรื่องนี้ ผู้เขียนเขียนความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา จำนวน ๖ ย่อหน้า ดังนี้

ย่อหน้าที่ ๑ กล่าวถึง ที่มาของความเชื่อ และการเสื่อมคลายของความเชื่อ

ย่อหน้าที่ ๒ กล่าวถึง ความเชื่อ ว่าความเชื่อแทรกอยู่ในประเพณีต่าง ๆ

ย่อหน้าที่ ๓ กล่าวถึง ความเชื่อ ว่าเป็นสาเหตุให้มนุษย์ประกอบพิธีกรรมเพื่อเป็นการสร้างขวัญและกำลังใจ

ย่อหน้าที่ ๔ กล่าวถึง ชาวไทยเขมรว่าเป็นกลุ่มชาติพันธุ์หนึ่งที่มีความเชื่อเป็นของตนเอง อันก่อให้เกิดพิธีกรรมต่าง ๆ ที่สืบทอดกันมาจนถึงปัจจุบัน

ย่อหน้าที่ ๕ กล่าวถึง จังหวัดสุรินทร์ว่าเป็นจังหวัดหนึ่งที่มีประชากรเป็นชาติพันธุ์กลุ่มต่าง ๆ ที่อพยพย้ายถิ่นฐานมาอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก

ย่อหน้าที่ ๖ กล่าวถึง ชาวไทยเขมรว่าเป็นกลุ่มชนหนึ่งที่แม้จะย้ายถิ่นฐานมาปะปนกับกลุ่มชนอื่นและวัฒนธรรมอื่นแต่ชาวไทยเขมรก็ยังคงรักษาขนบธรรมเนียมประเพณีและความเชื่อของตน” (ฉบับที่ ๖๐, หน้า ๒-๓)

ข้อความตามตัวอย่างที่ ๑ มีการลำดับความที่ไม่เหมาะสมอยู่ในย่อหน้าที่ ๒ และย่อหน้าที่ ๕ ควรลำดับความใหม่ ดังนี้ ย่อหน้าที่ ๑ ย่อหน้าที่ ๓ ย่อหน้าที่ ๔ ย่อหน้าที่ ๖ และนำเนื้อหาของย่อหน้าที่ ๒ มาแทรกไว้ในย่อหน้าที่ ๓ และเนื้อหาของย่อหน้าที่ ๕ มาแทรกไว้ในย่อหน้าที่ ๖

ตัวอย่างที่ ๒

การศึกษาค้นคว้าเรื่อง “การวิเคราะห์การใช้ภาษาในโฆษณาเครื่องสำอางจากนิตยสารแอล ปี ๒๕๕๕”

เรื่องนี้ ผู้เขียนเขียนความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา จำนวน ๗ ย่อหน้า ดังนี้ ย่อหน้าที่ ๑ กล่าวถึงการโฆษณาในอดีต บทบาทของการโฆษณาในอดีตและปัจจุบัน เทคโนโลยีการผลิตในปัจจุบัน ช่องทาง รูปแบบการโฆษณา

ย่อหน้าที่ ๒ กล่าวถึงบทบาทและอิทธิพลของการโฆษณา

ย่อหน้าที่ ๓ กล่าวถึงความหมายของการโฆษณาและเงื่อนไขแรงจูงใจของมนุษย์

ย่อหน้าที่ ๔ กล่าวถึงองค์ประกอบของ(ตัว)โฆษณา

ย่อหน้าที่ ๕ กล่าวถึงการโฆษณาในนิตยสารของผู้หญิง

ย่อหน้าที่ ๖ กล่าวถึงนิตยสารของผู้หญิงในประเทศไทย และวิจนภาษาและอวิจนภาษา

ในโฆษณา

ย่อหน้าที่ ๗ กล่าวถึงนิตยสารแอล และการโฆษณาเครื่องสำอาง

ข้อความตามตัวอย่างที่ ๒ มีการลำดับความที่ไม่เหมาะสมอยู่ในย่อหน้าที่ ๑ ย่อหน้าที่ ๒ และย่อหน้าที่ ๓ ควรลำดับใหม่ ดังนี้ ย่อหน้าที่ ๓ ย่อหน้าที่ ๒ ย่อหน้าที่ ๔ ย่อหน้าที่ ๕ ย่อหน้าที่ ๖ และย่อหน้าที่ ๗ สำหรับย่อหน้าที่ ๑ ควรตัดส่วนที่กล่าวถึงการโฆษณาในอดีต และนำเนื้อหาบางส่วนมารวมกับย่อหน้าที่ ๒

ตัวอย่างที่ ๓

การศึกษาค้นคว้าเรื่อง “การศึกษาแนวคิดและภาพสะท้อนสังคมในวรรณกรรมของไตรรงค์ ประสิทธิผล”

เรื่องนี้ ผู้เขียนเขียนความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา จำนวน ๘ ย่อหน้า ดังนี้ ย่อหน้าที่ ๑ กล่าวถึง ความหมายของวรรณกรรม

ย่อหน้าที่ ๒ กล่าวถึง ความหมายและความสำคัญของแนวคิด

ย่อหน้าที่ ๓ กล่าวถึง ความสัมพันธ์ระหว่างวรรณกรรมกับสังคม

ย่อหน้าที่ ๔ กล่าวถึง ประเภทของวรรณกรรม บันเทิงคดี และสารคดี

ย่อหน้าที่ ๕ กล่าวถึง เทคนิคการเขียนความเรียง

ย่อหน้าที่ ๖ กล่าวถึง ความหมายของการ์ตูน

ย่อหน้าที่ ๗ กล่าวถึง ผลงาน และลักษณะเด่นของผลงานของไตรรงค์ ประสิทธิผล

ย่อหน้าที่ ๘ สรุปความสำคัญที่ควรศึกษาแนวคิดของไตรรงค์ ประสิทธิผล (ฉบับที่ ๕๕,

หน้า ๒-๕)

ข้อความตามตัวอย่างที่ ๓ มีการลำดับความที่ไม่เหมาะสมอยู่ในย่อหน้าที่ ๒ และย่อหน้าที่ ๓ ควรเรียงลำดับใหม่ ดังนี้ ย่อหน้าที่ ๑ ย่อหน้าที่ ๔ ย่อหน้าที่ ๕ ย่อหน้าที่ ๖ ย่อหน้าที่ ๒ ย่อหน้าที่ ๓ และย่อหน้าที่ ๗

ทั้งนี้ ผู้วิจัยขอยกตัวอย่างการเขียนที่ผิดพลาดด้านการลำดับความโดยละเอียด เพื่อให้เห็นชัดเจนดังนี้

ตัวอย่างที่ ๑

“ภาษาจีนและภาษาไทยจัดอยู่ในตระกูลภาษาคำโดด ภาษาจีนส่วนใหญ่เป็นคำพยางค์เดียว คำเดียวมีหลายความหมาย มีคำพ้องเสียง การซ้ำคำเช่นเดียวกับภาษาไทย มีวิธีการสร้างคำด้วยการประสมคำ มีการเรียงคำเข้าประโยคเหมือนกับภาษาไทย มีลักษณะนามใช้เหมือนภาษาไทย และมีวรรณยุกต์เหมือนกันภาษาไทย ดังนั้น ภาษาจีนกับภาษาไทยจึงมีความคล้ายคลึงกันอยู่มาก แต่ก็ลักษณะบางประการที่แตกต่างกันอยู่บ้าง

ประเทศไทยและประเทศจีนมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันมากในด้านการทูตระหว่างประเทศอีกทั้งมีคนจีนอพยพเข้ามาในประเทศไทยเป็นจำนวนมาก ด้วยเหตุนี้ คนจีนที่อพยพเข้ามาอยู่รวมกันเป็นสังคมเดียวกันกับคนไทยเป็นระยะเวลาช้านาน ย่อมใช้ภาษาของกันและกัน อีกทั้งคนจีนและคนไทยก็มีวิถีชีวิตที่คล้ายคลึงกัน จึงเป็นสาเหตุให้คนไทยและคนจีนเกิดการแลกเปลี่ยนหยิบยืมกันทางวัฒนธรรม ประเพณี รวมไปถึงภาษา ซึ่งไทยก็รับสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เข้ามาปรับใช้ให้กลมกลืนเข้ากับสภาพความเป็นอยู่ของสังคมไทย โดยเฉพาะในด้านภาษา ไทยได้นำคำภาษาจีนเข้ามาใช้ในภาษาไทย เกิดเป็นคำยืมภาษาจีนในภาษาไทย จึงทำให้ภาษามีคำใช้มากขึ้น สะดวกในการสื่อความหมายกัน เพราะฉะนั้น การยืมคำภาษาจีนเข้ามาใช้ในภาษาไทยจึงมีการยืมคำและความหมายเป็นบางส่วน” (ฉบับที่ ๗, หน้า ๒)

ข้อความในตัวอย่างที่ ๑ ทั้งสองย่อหน้านี้ลำดับความผิดพลาด กล่าวคือ ควรกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับจีนก่อน แล้วจึงพูดถึงลักษณะของภาษาทั้งสองที่ทำให้สะดวกในการหยิบยืม

ตัวอย่างที่ ๒

“พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงใช้การละครให้เป็นประโยชน์ทั้งในด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติ ส่งเสริมการค้นคว้าวรรณคดีและโบราณคดีการปลูกใจให้รักชาติตลอดจนเป็นสื่อในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนไทย (ทิพย์สุนทร อนุบุตร, ๒๕๕๒, หน้า ๑๐๔) พระองค์ทรงพระราชนิพนธ์บทละครไว้กว่า ๑๕๐ เรื่อง บทละครพูดประเภทหนึ่งที่พระองค์ทรงมีพระปรีชาสามารถ คือบทละครพูดร้อยแก้ว ซึ่งมีเนื้อเรื่องทำนองปลูกใจให้รักชาติ ทรงพระราชนิพนธ์ตัวละครให้มีทั้งดีและเลว เพื่อให้เห็นความแตกต่าง และเห็นผลตอบแทนจากการกระทำของตัวละครนั้น

ละครพูด หมายถึง ละครที่นำแบบอย่างมาจากละครตะวันตกที่เรียกว่า (Play) เป็นละครที่เน้นความสมจริง และใช้ศิลปะการพูดในการดำเนินเรื่อง ตัวละครสนทนาโต้ตอบกันเหมือนในชีวิตจริง กิริยาท่าทางที่ประกอบเป็นไปตามธรรมชาติ มีการแสดงและเปลี่ยนฉากตามท้องเรื่อง (ศิริเพ็ญ แสงเดช, ๒๕๓๘, หน้า ๘๓) บทละครพูดแบ่งเป็น ๒ ประเภทใหญ่ ๆ คือ ละครพูดสลับลำ

คือละครที่มีทั้งการพูดและการร้องเพลง แต่ถือบทพูดเป็นหลักสำคัญในการดำเนินเรื่อง และอีกประเภทหนึ่ง ละครพูดล้วน ๆ คือ คือละครที่ใช้พูดล้วน ๆ ผู้แสดงใช้ท่าทางธรรมชาติ ไม่มีการขับร้องใด ๆ เลย ซึ่งต้องอาศัยเพียงบทละครพูดเท่านั้น

บทละครพูดร้อยแก้วในจินตนาการพระราชนิพนธ์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวนั้นมีจำนวนมาก เช่น หัวใจนักรบ น้อย อินทเสน กลแตก หมิ่นประมาทศาล เป็นต้น บทละครพระราชนิพนธ์บางเรื่องได้รับความนิยมแพร่หลายในต่างประเทศ เป็นเรื่องที่แปลเป็นภาษาอังกฤษ และภาษาฝรั่งเศส นอกเหนือจากบทละครภาษาไทยแล้ว ได้แก่เรื่อง น้อย อินทเสน แปลเป็นภาษาอังกฤษชื่อ เดอะ เอิร์ล ออฟ แคลเวอร์ เฮาส์ (The Earl of Claverhouse) และนายประแดร์ นิเก้ได้แปลเป็นภาษาฝรั่งเศสชื่อ เลอดุค เดส์เรท์ชากีเย่ (Le Duc d' Erretchagay) เป็นต้น (ธิดาวัฒนกุล, ๒๕๑๙, หน้า ๔๕) และบทละครเรื่องหนึ่งที่ทรงปรีชาสามารถในการประพันธ์บทละครเป็นเลิศ คือเรื่อง “หัวใจนักรบ” ได้รับคัดเลือกจากคณะกรรมการวรรณคดีสโมสรให้เป็นยอดบทละครพูดร้อยแก้ว” (ฉบับที่ ๑๑, หน้า ๒-๓)

ข้อความในตัวอย่างที่ ๒ ลำดับความผิดพลาด กล่าวคือ ย่อหน้าแรกกล่าวว่า พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงใช้การละครให้เป็นประโยชน์ และกล่าวด้วยว่า บทละครพูดประเภทหนึ่งที่พระองค์ทรงมีพระปรีชาสามารถ คือบทละครพูดร้อยแก้ว โดยที่ เนื้อความทั้งสองเรื่องนี้ไม่ควรอยู่ในย่อหน้าเดียวกัน ย่อหน้าที่ ๒ กล่าวถึงความหมายและประเภทของละครพูด ย่อหน้าที่ ๓ ย้อนกล่าวถึง บทละครพูดร้อยแก้วในพระราชนิพนธ์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวอีกครั้งหนึ่ง ดังนั้น จึงควรแก้การไขลำดับความเสียใหม่ ดังนี้ ย่อหน้าที่ ๑ ควรกล่าวเพียงว่า พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงใช้การละครให้เป็นประโยชน์ แล้ว กล่าวถึง ความหมายและประเภทของละครพูด และบทละครพูดร้อยแก้วในพระราชนิพนธ์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า

วัตถุประสงค์ในการศึกษาค้นคว้าเป็นส่วนที่สำคัญของเค้าโครงการศึกษาค้นคว้า เพราะเป็นเสมือนเข็มทิศในการดำเนินการศึกษา ช่วยให้ผู้ศึกษามีความชัดเจนว่าต้องการค้นหาคำตอบใด จากข้อคำถาม การกำหนดวัตถุประสงค์การศึกษาค้นคว้าจึงเป็นการจำแนกประเด็นการวิจัย หรือตัวแปร ให้เห็นเป็นประเด็นย่อยที่ชัดเจน มีความเป็นวัตถุประสงค์วิสัย และสามารถดำเนินการศึกษาอย่างเป็นรูปธรรม (สิน พันธุ์พินิจ, ๒๕๕๓, หน้า ๗๔)

วรรณิ แกมเกตุ (๒๕๕๑, หน้า ๖๔-๖๕) กล่าวว่า วัตถุประสงค์ของการวิจัยที่ดีควรมีลักษณะ ดังต่อไปนี้

๑. ต้องมีความสอดคล้องกับชื่อเรื่องและมีความสืบเนื่องมาจากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา
๒. มีความชัดเจนว่าต้องการศึกษาอะไร
๓. วัตถุประสงค์ของการวิจัยทุกข้อ ต้องสามารถศึกษาหาคำตอบได้
๔. ควรเขียนให้อยู่ในรูปประโยคบอกเล่า
๕. ควรเป็นข้อความสั้น กระชับรัด และใช้ภาษาเข้าใจง่าย

๖. ควรจัดเรียงวัตถุประสงค์ตามลำดับของการศึกษา หรือเรียงลำดับตามความสำคัญหรือจุดเน้นก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของการวิจัยแต่ละเรื่อง

การวิจัยนี้พบข้อผิดพลาดในการเขียนวัตถุประสงค์ในการศึกษาค้นคว้า ๘ ลักษณะ ดังนี้

๑. วัตถุประสงค์ในการศึกษาค้นคว้าไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่อง
๒. วัตถุประสงค์ในการศึกษาค้นคว้าไม่ชัดเจน
๓. วัตถุประสงค์ในการศึกษาค้นคว้าที่รวมวัตถุประสงค์หลายประการไว้ในข้อเดียวกัน
๔. วัตถุประสงค์ในการศึกษาค้นคว้าที่ขาดความสม่ำเสมอ
๕. วัตถุประสงค์ในการศึกษาค้นคว้าที่มีความซ้ำซ้อน
๖. วัตถุประสงค์ในการศึกษาค้นคว้าที่เรียงลำดับไม่เหมาะสม
๗. วัตถุประสงค์ในการศึกษาค้นคว้าที่ใช้คำผิด
๘. วัตถุประสงค์ในการศึกษาค้นคว้าที่ใช้คำฟุ่มเฟือย

ทั้งนี้ ในการยกตัวอย่างประกอบต่อไปนี้ หากผู้ศึกษาเขียนวัตถุประสงค์แบบบรรยายจะไม่ปรากฏหมายเลขข้อ แต่หากผู้ศึกษาเขียนวัตถุประสงค์เป็นข้อ ๆ จะปรากฏหมายเลขข้อกำกับไว้

๑. วัตถุประสงค์ในการศึกษาค้นคว้าไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่อง

ตัวอย่างที่ ๑

การศึกษาค้นคว้าเรื่อง “การศึกษาการใช้ภาษาพูดหัวข่าวหน้าหนึ่ง ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับวันที่ ๑ กรกฎาคม ถึง ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๖”

“๑. เพื่อศึกษาการใช้ภาษาในการพูดหัวข่าวหน้าหนึ่งในหนังสือพิมพ์รายวันของสำนักพิมพ์ไทยรัฐ

๒. เพื่อศึกษาการใช้คำและความหมายในการนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์” (ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๓)

วัตถุประสงค์ในตัวอย่างที่ ๑ ข้อ ๑ ใช้คำว่า หนังสือพิมพ์รายวันของสำนักพิมพ์ไทยรัฐ และ ข้อ ๒ ใช้คำว่า หนังสือพิมพ์ ซึ่งไม่ใช่เฉพาะหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ วัตถุประสงค์ทั้งสองข้อจึงไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่อง

ตัวอย่างที่ ๒

การศึกษาค้นคว้าเรื่อง “การวิเคราะห์องค์ประกอบ สภาพสังคมและวัฒนธรรมในนวนิยายของทมยันตี”

“๑. เพื่อศึกษากลวิธีการแตงนวนิยายจำนวน ๔ เรื่อง ได้แก่ บาบ สองชีวิต อันธการ และคลื่นชีวิต

๒. เพื่อศึกษาภาพสะท้อนทางสังคมและวัฒนธรรมจากนวนิยายทั้ง ๔ เรื่อง

๓. เพื่อศึกษากลวิธีการใช้ภาษา ได้แก่ โวหารในการเขียนและการเลือกใช้คำ” (ฉบับที่ ๑๓, หน้า ๓)

วัตถุประสงค์ในตัวอย่างที่ ๒ ข้อ ๑ ใช้คำว่า “กลวิธีการแตง” และข้อ ๓ ใช้คำว่า “กลวิธีทางภาษา” ซึ่งไม่ปรากฏในชื่อเรื่อง และในชื่อเรื่องยังมีคำว่า “การวิเคราะห์องค์ประกอบ สภาพสังคม

และวัฒนธรรม” ซึ่งไม่ได้นำมากำหนดเป็นวัตถุประสงค์ วัตถุประสงค์ทั้งสองข้อจึงจึงไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่อง นอกจากนี้ วัตถุประสงค์ข้อ ๒ ใช้คำว่า “นวนิยายทั้ง ๔ เรื่อง” ซึ่งไม่ชี้เฉพาะว่าเป็นนวนิยายเรื่องบาป สองชีวิต อันธการ และคลื่นชีวิต

๒. วัตถุประสงค์ในการศึกษาค้นคว้าไม่ชัดเจน

ตัวอย่างที่ ๑

“๑. เพื่อศึกษาวรรณกรรมแปลเรื่องปริศนาสมบัติอัจฉริยะ

๒. ศึกษาด้านการวิเคราะห์องค์ประกอบและพิจารณาคุณค่าของนวนิยาย” (ฉบับที่ ๕,

หน้า ๓)

วัตถุประสงค์ในตัวอย่างที่ ๑ ข้อ ๑ ไม่ชัดเจนว่าต้องการศึกษาประเด็นใดบ้าง วัตถุประสงค์ข้อ ๒ ใช้คำว่า “ศึกษาด้านการวิเคราะห์องค์ประกอบ” ซึ่งไม่ชัดเจนว่าต้องการศึกษาประเด็นใด นอกจากนี้ วัตถุประสงค์ข้อ ๒ ยังรวมวัตถุประสงค์หลายประการไว้ในข้อเดียวกัน และไม่มีคำแสดงว่าเป็นวัตถุประสงค์ คือคำว่า เพื่อ

ตัวอย่างที่ ๒

“เพื่อศึกษาการใช้ภาษาและทฤษฎีด้านจิตวิทยาในการนำเสนอโฆษณาในนิตยสารอะเดย์”

(ฉบับที่ ๒๒, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๓

“เพื่อวิเคราะห์บุคลิกภาพ พฤติกรรม และสาเหตุของการเกิดบุคลิกภาพและพฤติกรรมของตัวละคร ในนวนิยายสยองขวัญ ชุด ซิกส์ สกรีม (Six Scream) ของภาคินัย ตามทฤษฎีจิตวิทยา”

(ฉบับที่ ๘, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๔

“๑. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์พฤติกรรมตัวละครเอกในนวนิยายของอัญชรี น้อยนิยมตามทฤษฎีจิตวิทยา

๒. เพื่อศึกษาสาเหตุที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเหล่านั้น” (ฉบับที่ ๘, หน้า ๓)

วัตถุประสงค์ในตัวอย่างที่ ๒-๔ ใช้คำว่า ทฤษฎีด้านจิตวิทยาและทฤษฎีจิตวิทยา ซึ่งมีความหมายกว้างมาก ไม่ชัดเจนว่าหมายถึงทฤษฎีใด คำว่านิตยสารอะเดย์ ก็ไม่ชัดเจนว่าหมายถึงนิตยสารอะเดย์ฉบับใดบ้าง สำหรับตัวอย่างที่ ๓ ข้อ ๒ ไม่ควรใช้คำว่า พฤติกรรมเหล่านั้น นอกจากนี้ ตัวอย่างที่ ๒ ยังรวมวัตถุประสงค์หลายประการไว้ในข้อเดียวกันอีกด้วย

ตัวอย่างที่ ๕

“เพื่อศึกษากลวิธีการประพันธ์ในนวนิยายเรื่องนวลนางเดอะซีร์ส์ร้ายเพราะรัก” (ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๖

“เพื่อศึกษาวรรณกรรมแปลเรื่อง The lord of the rings ซึ่งจัดพิมพ์ในปี พ.ศ. ๒๕๕๕ ในด้านองค์ประกอบของวรรณกรรม” (ฉบับที่ ๑๘, หน้า ๓)

วัตถุประสงค์ในตัวอย่างที่ ๔-๕ ใช้คำว่า “กลวิธีการประพันธ์” และ “องค์ประกอบของวรรณกรรม” โดยไม่ระบุประเด็นย่อยของหัวข้อทั้งสองจึงขาดความชัดเจน

๓. วัตถุประสงค์ในการศึกษาค้นคว้าที่รวมวัตถุประสงค์หลายประการไว้ในข้อเดียวกัน ตัวอย่างที่ ๑

“๒. เพื่อศึกษาการใช้ภาษา ในด้านคำ ประโยค และศึกษากลวิธีการสร้างข้อความในโฆษณา ในด้านการเขียนข้อความพาดหัว ข้อความเนื้อหา และข้อความปิดท้าย” (ฉบับที่ ๕๙, หน้า ๕)

ตัวอย่างที่ ๒

“๒. เพื่อศึกษากลวิธีการดำเนินเรื่องและภาษาในบทสนทนาในนวนิยายของภัสสรสา” (ฉบับที่ ๔, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๓

“๑. เพื่อศึกษาพัฒนาการของกวีนิพนธ์ในประเทศไทยที่ได้รับอิทธิพลจากกวีนิพนธ์ไฮกุในด้านของเนื้อหาและรูปแบบ” (ฉบับที่ ๖, หน้า ๔)

วัตถุประสงค์ในตัวอย่างที่ ๑-๓ แสดงให้เห็นว่ามีการรวมวัตถุประสงค์หลายประการไว้ในข้อเดียวกัน ทำให้การศึกษาเพื่อหาคำตอบเป็นไปได้ยาก

๔. วัตถุประสงค์ในการศึกษาค้นคว้าที่ขาดความสม่ำเสมอ

ตัวอย่างที่ ๑

“๑. เพื่อศึกษาความเป็นมาและความสำคัญของเทพเจ้ากรีก ในวรรณกรรมเยาวชนชุด เพอร์ซีจี้ แจ็กสันของ ริค โรออร์แดน แพลโดย ดาวิช ชาญชัยวานิช

๒. เพื่อศึกษาบุคลิกภาพของตัวละครเทพเจ้ากรีก ในวรรณกรรมเยาวชนชุด เพอร์ซีจี้ แจ็กสัน ของ ริค โรออร์แดน แพลโดย ดาวิช ชาญชัยวานิช เป็นอย่างไร

๓. เพื่อศึกษาบทบาทและสถานภาพของตัวละครเทพเจ้ากรีก ในวรรณกรรมเยาวชนชุด เพอร์ซีจี้ แจ็กสัน ของ ริค โรออร์แดน แพลโดย ดาวิช ชาญชัยวานิช เป็นอย่างไร” (ฉบับที่ ๖๔, หน้า ๕)

ตัวอย่างที่ ๒

“๑. เพื่อศึกษาบุคลิกภาพของตัวละครมนุษย์และสัตว์ประหลาดในเรื่องเพอร์ซีจี้แจ็กสัน

๒. เพื่อศึกษาตัวละครมนุษย์และสัตว์ประหลาดส่งผลอย่างไรในเรื่องเพอร์ซีจี้แจ็กสัน”

(ฉบับที่ ๖๒, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๓

“๑. เพื่อวิเคราะห์การนำเสนอเปิด-ปิดเรื่อง

๒. เพื่อจะได้ทราบว่าในการนำเสนอเรื่องเป็นอย่างไร

๓. เพื่อศึกษากลวิธีการประพันธ์” (ฉบับที่ ๓๐, หน้า ๓)

วัตถุประสงค์ในตัวอย่างที่ ๑-๓ ขาดความสม่ำเสมอ ในเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าฉบับเดียวกัน บางข้อเขียนเป็นประโยคบอกเล่า บางข้อเขียนเป็นประโยคคำถาม

๕. วัตถุประสงค์ในการศึกษาค้นคว้าที่มีความซ้ำซ้อน

ตัวอย่าง

“๒. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของนวนิยายเรื่องนิราศสองภพ และบุพเพสันนิวาสกับเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ไทย

๓. เพื่อศึกษาภาพสะท้อนสังคมและวัฒนธรรมที่ปรากฏในนวนิยายทั้งสองเรื่อง”
(ฉบับที่ ๖๑, หน้า ๔)

วัตถุประสงค์ข้อ ๒ และ ข้อ ๓ ซ้ำซ้อนกัน เนื่องจากการศึกษาภาพสะท้อนสังคมในวรรณกรรมเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาความสัมพันธ์ของวรรณกรรมกับสังคม

๖. วัตถุประสงค์ในการศึกษาค้นคว้าที่เรียงลำดับไม่เหมาะสม

ตัวอย่าง

“๑. เพื่อศึกษากลวิธีการแตงนวนิยายจำนวน ๔ เรื่อง ได้แก่ บาบ สองชีวิต อันธการ และคลื่นชีวิต

๒. เพื่อศึกษาภาพสะท้อนทางสังคมและวัฒนธรรมจากนวนิยายทั้ง ๔ เรื่อง

๓. เพื่อศึกษากลวิธีการใช้ภาษา ได้แก่ โวหารในการเขียนและการเลือกใช้คำ”

(ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๓-๔)

วัตถุประสงค์ข้างต้นเรียงลำดับไม่เหมาะสม ควรเรียงลำดับใหม่เป็น ศึกษากลวิธีการแตงศึกษากลวิธีการใช้ภาษา และศึกษาภาพสะท้อนทางสังคมและวัฒนธรรม

๗. วัตถุประสงค์ในการศึกษาค้นคว้าที่ใช้คำผิด

ตัวอย่างที่ ๑

“เพื่อวิเคราะห์แนวคิดในการประพันธ์วรรณกรรมของไตรรงค์ ประสิทธิ์ผล” (ฉบับที่ ๕๕, หน้า ๕)

วัตถุประสงค์ในตัวอย่างที่ ๑ ระบุว่า ต้องการวิเคราะห์แนวคิดในการประพันธ์วรรณกรรมที่ถูกต้องคือ วิเคราะห์แนวคิดในวรรณกรรม

ตัวอย่างที่ ๒

“เพื่อศึกษาองค์ประกอบของการวิเคราะห์วรรณกรรมแปลสำหรับเยาวชนขององตวน เดอ แซง-เตกซูเปรี ในด้านกลวิธีการประพันธ์ หรือ กลวิธีการนำเสนอ และ จุดมุ่งหมายในการเขียนของ งานเขียนประเภทบันเทิงคดี” (ฉบับที่ ๒๐, หน้า ๒)

วัตถุประสงค์ในตัวอย่างที่ ๒ ระบุว่า ต้องการศึกษาค้นคว้าองค์ประกอบของการวิเคราะห์วรรณกรรมแปลสำหรับเยาวชน ที่ถูกต้องคือ ต้องการศึกษาวรรณกรรมแปลสำหรับเยาวชนขององตวน เดอ แซง-เตกซูเปรี ในด้านจุดมุ่งหมาย และกลวิธีการประพันธ์

๘. วัตถุประสงค์ในการศึกษาค้นคว้าที่ใช้คำฟุ่มเฟือย

ตัวอย่างที่ ๑

“เพื่อศึกษาภาพสะท้อนสังคมและวัฒนธรรมที่ปรากฏในเพลงหมอลำของดวงจันทร์

ฟ้าฮ่วน” (ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๒

- “๑. เพื่อศึกษาการใช้คำที่ปรากฏในวรรณกรรมเพลงของอภิวร เอื้อถาวรสุข
๒. เพื่อศึกษาการใช้ภาพพจน์ที่ปรากฏในวรรณกรรมเพลงของอภิวร เอื้อถาวรสุข
๓. เพื่อศึกษาแนวคิดที่ปรากฏในวรรณกรรมเพลงของอภิวร เอื้อถาวรสุข” (ฉบับที่

๕๒, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๓

- “๑. เพื่อศึกษาเนื้อเพลงในชุดเพลงของบอย โกสิยพงษ์ จำนวน ๔ ชุด ในด้านการใช้ภาษา
๒. เพื่อศึกษาเนื้อเพลงในชุดเพลงของบอย โกสิยพงษ์ จำนวน ๔ ชุด ในด้านค่านิยมด้านความรัก” (ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๕)

วัตถุประสงค์ข้างต้นทุกตัวอย่างใช้คำฟุ่มเฟือย ตัวอย่างที่ ๑-๓ ผู้เขียนใช้คำว่า “ที่ปรากฏ” โดยไม่จำเป็น ตัวอย่างที่ ๒ และ ๓ กล่าวถึงข้อมูลซ้ำทุกข้อ ควรแก้ไขดังนี้

“เพื่อศึกษาวรรณกรรมเพลงของอภิวร เอื้อถาวรสุข ในด้านต่อไปนี้

๑. การใช้คำ
๒. การใช้ภาพพจน์
๓. แนวคิด”

และ

“เพื่อศึกษาวรรณกรรมเพลงของบอย โกสิยพงษ์ จำนวน ๔ ชุด ได้แก่ SONGS FROM DIFFERENT SCENES#1, SONGS FROM DIFFERENT SCENES#2, SONGS FROM DIFFERENT SCENES#3 และ SONGS FROM DIFFERENT SCENES#4 ในด้านต่อไปนี้

๑. การใช้ภาษา
๒. ค่านิยมด้านความรัก”

ตัวอย่างที่ ๔

- “๑. เพื่อศึกษาพัฒนาการของกวีนิพนธ์ในประเทศไทยที่ได้รับอิทธิพลจากกวีนิพนธ์ไฮกุ ในด้านของเนื้อหาและรูปแบบ
๒. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพัฒนาการของกวีนิพนธ์ในประเทศไทยที่ได้รับอิทธิพลจากกวีนิพนธ์ไฮกุ” (ฉบับที่ ๖, หน้า ๔)

วัตถุประสงค์ในตัวอย่างที่ ๔ ข้อ ๑ ควรแก้ไขการใช้คำให้กระชับ และแยกเป็น ๒ ข้อ ดังนี้

- “๑. เพื่อศึกษาอิทธิพลของไฮกุที่มีต่อกวีนิพนธ์ไทยในด้านเนื้อหา
๒. เพื่อศึกษาอิทธิพลของไฮกุที่มีต่อกวีนิพนธ์ไทยในด้านรูปแบบ”

วัตถุประสงค์ข้อ ๒ ควรแก้ไขการใช้คำให้กระชับ ดังนี้

- “๒. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อกวีนิพนธ์ไทยที่ได้รับอิทธิพลจากไฮกุ”

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการศึกษาค้นคว้า

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการศึกษาค้นคว้าเป็นการคาดหวังว่าผลของการศึกษาค้นคว้าจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่องานวิชาการ ผู้ที่เกี่ยวข้อง หรือหน่วยงานอย่างไร อาจเป็นการสร้างความรู้ใหม่ เป็นแนวทางในการศึกษาของผู้อื่น หรือบุคคลและหน่วยงานสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ เป็นต้น การเขียนประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการศึกษาค้นคว้าต้องเขียนให้สอดคล้องกับเรื่องและวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ต้องมีค่าที่แสดงว่าได้ก่อให้เกิดประโยชน์ เช่น ช่วยให้... ทำให้... เป็นแนวทางให้... สามารถนำไป... และต้องใช้ภาษาที่กระชับ เข้าใจง่าย

การวิจัยเรื่อง ข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา พบข้อผิดพลาดในการเขียนประโยชน์ของการศึกษาค้นคว้า ๔ ลักษณะ ดังนี้

๑. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์
 ๒. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับขาดความชัดเจน
 ๓. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับไม่ครบถ้วน
 ๔. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับที่ใช้คำผิด
- ดังรายละเอียด ต่อไปนี้

๑. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

พบข้อผิดพลาด ดังนี้

การศึกษาค้นคว้าเรื่อง “วิเคราะห์ตัวละครเอกฝ่ายหญิงในนวนิยายแปลแนวชีวิตและสังคมที่แปลจากภาษาจีน”

มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบุคลิกภาพ และพฤติกรรมของตัวละครเอกฝ่ายหญิงในนวนิยายแปลแนวชีวิตและสังคมที่แปลจากภาษาจีน

ผู้เขียนเขียนประโยชน์ของการศึกษาค้นคว้า ว่า

“๒. ได้ทราบกลวิธีการสร้างตัวละคร เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาและทำความเข้าใจวรรณกรรมต่อไป

๓. แสดงให้เห็นแนวทางการสร้างสรรค์นวนิยายในอีกลักษณะหนึ่งซึ่งแตกต่างไปจากเขียนนวนิยายโดยทั่วไป นับเป็นการศึกษาประวัติศาสตร์โลกได้อีกทางหนึ่ง” (ฉบับที่ ๖๕, หน้า ๕)

เห็นได้ว่า ประโยชน์ข้อ ๒ ไม่ปรากฏในวัตถุประสงค์ และประโยชน์ข้อ ๓ วรรณคดี เป็นการกล่าวเกินความเป็นจริง ควรตัดออก

๒. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับขาดความชัดเจน

ตัวอย่างที่ ๑

การศึกษาค้นคว้าเรื่อง “ศึกษาความเชื่อและพิธีกรรมของชาวไทยชาติพันธุ์เขมร ในอำเภอศีขรภูมิ จังหวัดสุรินทร์”

ผู้เขียนกล่าวถึงประโยชน์ไว้ข้อหนึ่งว่า “๒. ได้บันทึกเอกสารความเชื่อและพิธีกรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยเขมร ในอำเภอศีขรภูมิ จังหวัดสุรินทร์ ที่ยังปรากฏอยู่ในยุคสมัยปัจจุบัน” (ฉบับที่ ๖๐, หน้า ๓)

กรณีนี้ ผู้เขียนน่าจะหมายความว่า การศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้ช่วยให้สามารถบันทึกความเชื่อ และพิธีกรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยเขมร ในอำเภอศรีนครภูมิ จังหวัดสุรินทร์ ไว้เป็นลายลักษณ์อักษร แต่เนื่องจากเขียนไม่ชัดเจนอาจทำให้ผู้อ่านเข้าใจผิดได้

ตัวอย่างที่ ๒

“เพื่อให้ผู้อ่านฟังเพลงของอภิวัชร เอื้อถาวรสุขได้อย่างซาบซึ้งเข้าถึงความหมายมากขึ้น” (ฉบับที่ ๕๒, หน้า ๓)

ตัวอย่างนี้ ผู้เขียนน่าจะหมายความว่า ผลการศึกษาค้นคว้านี้ช่วยทำให้ผู้ฟังสามารถฟังเพลงของอภิวัชร เอื้อถาวรสุขได้อย่างซาบซึ้งและเข้าถึงความหมายมากขึ้น แต่เนื่องจากเขียนไม่ชัดเจน อาจทำให้ผู้อ่านเข้าใจผิดได้

๓. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับไม่ครบถ้วน

ตัวอย่างที่ ๑

“๑. ทำให้ทราบถึงบุคลิกภาพของตัวละครฝ่ายปรีกษ์ในนิยายเหนือธรรมชาติของ แก้วแก้ว

๒. ทำให้ทราบถึงลักษณะนิสัยของตัวละครฝ่ายปรีกษ์ในนวนิยายเหนือธรรมชาติของ แก้วแก้ว

๓. ทำให้ทราบถึงบทบาทของตัวละครฝ่ายปรีกษ์ที่ส่งผลต่อการดำเนินเรื่องในนวนิยายเหนือธรรมชาติของแก้วแก้ว” (ฉบับที่ ๖๘, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๒

“๑. ทำให้เข้าใจพฤติกรรมตัวละครเอกในนวนิยายของอัญชรี น้อยนิยม จากการวิเคราะห์ตามทฤษฎีจิตวิทยา

๒. ทำให้ทราบว่า อัญชรี น้อยนิยม สร้างตัวละครได้สมจริงและสอดคล้องกับทฤษฎีจิตวิทยาเพียงไรและพฤติกรรมเหล่านั้นมาจากสาเหตุใด” (ฉบับที่ ๖๗, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๓

“๑. ทำให้ทราบการใช้วจนภาษา และอวจนภาษาที่ปรากฏในโฆษณาเครื่องสำอาง

๒. ทำให้ทราบใช้ภาษา ในด้านคำ สำนวน การใช้ประโยค และทราบถึงกลวิธีการสร้างข้อความในโฆษณา ในด้านการเขียนข้อความพาดหัว ข้อความเนื้อหา และข้อความปิดท้าย

๓. ทำให้ทราบอวจนภาษาที่ปรากฏในโฆษณาเครื่องสำอาง ในด้านของ ของการใช้ภาพประกอบ สี ตัวหนังสือ เพื่อดึงดูดใจผู้อ่าน” (ฉบับที่ ๕๙, หน้า ๕)

ตัวอย่างที่ ๔

“๑. ทำให้ทราบถึงการเปลี่ยนแปลงทางด้านความหมายของคำยืมภาษาจีนในภาษาไทย ปัจจุบัน

๒. ทำให้ทราบถึงความหมายเดิมของคำในภาษาจีน” (ฉบับที่ ๗, หน้า ๓)

ตัวอย่างประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ ตัวอย่างที่ ๑-๔ เหมือนกันประการหนึ่ง คือกล่าวถึงเฉพาะประโยชน์ในด้านวิชาการ อันช่วยให้ได้รับความรู้ ความเข้าใจที่เกิดจากการศึกษา แต่

นอกจากประโยชน์ทางวิชาการดังกล่าวแล้ว ผู้ศึกษาค้นคว้าควรแสดงให้เห็นว่า การทราบหรือเข้าใจ เรื่องนั้น ๆ มีผลอย่างไรต่อไป เช่น การทราบบุคลิกภาพของตัวละครฝ่ายปักษ์ในนิยายเหนือ ธรรมชาติของแก้วแก้ว ทำให้ผู้อ่านเข้าใจการดำเนินเรื่องผ่านบุคลิกภาพเหล่านั้น และการทราบ การเปลี่ยนแปลงทางด้านความหมายของคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยปัจจุบัน ส่งผลให้ผู้ศึกษาคำยืม ภาษาจีนในภาษาไทยเข้าใจภาษาไทยแต่ละสมัยที่มีคำภาษาจีนปะปนอยู่ได้ดีขึ้น เป็นต้น

๔. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับที่ใช้คำผิด

ตัวอย่างที่ ๑

“๑. เพื่อให้ทราบถึงลักษณะการใช้ภาษาในวรรณกรรมเพลงของอภิวัชร เอื้อถาวรสุข

๒. เพื่อให้ทราบถึงแนวคิดที่ปรากฏในวรรณกรรมเพลงของอภิวัชร เอื้อถาวรสุข

๓. เพื่อเป็นแหล่งรวบรวมเนื้อเพลงของอภิวัชร เอื้อถาวรสุขเพื่อให้ผู้อ่านฟังเพลงของ อภิวัชร เอื้อถาวรสุข ได้อย่างซาบซึ้งเข้าถึงความหมายมากขึ้น” (ฉบับที่ ๕๒, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๒

“๑. การทำวิจัยครั้งนี้ เพื่อให้ทราบถึงที่มาของชื่อหมู่บ้าน ในเขตอำเภอเมือง อำเภอแหลมงอบ จังหวัดตราด

๒. การทำวิจัยครั้งนี้ เพื่อถ่ายทอดและดำรงรักษาวัฒนธรรมพื้นบ้านของหมู่บ้าน ในเขตอำเภอเมือง อำเภอแหลมงอบ จังหวัดตราด ให้คงอยู่ต่อไป” (ฉบับที่ ๒๑, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๓

“เพื่อให้ได้ความรู้ความเข้าใจในเรื่องการใช้กลวิธีในการดำเนินเรื่องในวรรณกรรมแปลชุด สีสหายผจญภัย ของอินดิโบลตัน จำนวน ๘ เล่ม ที่ทำให้วรรณกรรมแปลชุดนี้มีชื่อเสียงและถูกแปล มากกว่า ๘๐ ภาษาทั่วโลก”(ฉบับที่ ๑๖, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๔

“๒. เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจวรรณกรรมปัจจุบัน ได้ใช้เป็นแนวทางในการศึกษา วรรณกรรมประเภทนวนิยายต่อไป” (ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๓)

ตัวอย่างประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ ตัวอย่างที่ ๑-๔ ไม่ควรใช้คำว่า เพื่อ เพราะไม่ใช่ การเขียนวัตถุประสงค์ แต่ควรใช้คำที่แสดงถึงการได้ก่อให้เกิดประโยชน์ เช่น ช่วยให้... ทำให้... เป็นแนวทางให้... สามารถนำไป...

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้าเป็นกรอบของการศึกษา การกำหนดขอบเขตด้านข้อมูล ช่วยให้ศึกษาข้อมูลไม่กว้างหรือแคบไปกว่าที่ควร และขอบเขตด้านเนื้อหาที่เป็นกรอบความคิดหรือ ประเด็นที่นำมาศึกษาข้อมูลช่วยให้ผู้ศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลได้เหมาะสม รวดเร็ว มุ่งสู่วัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

การเขียนขอบเขตการศึกษาค้นคว้า ควรเขียน ดังนี้

๑. ต้องสอดคล้องกับชื่อเรื่อง และวัตถุประสงค์

๒. กำหนดขอบเขตให้ครบถ้วน

๓. แยกขอบเขตแต่ละด้านให้ชัดเจน
 ๔. เขียนให้เป็นรูปธรรมที่มีรายละเอียดชัดเจน
- การวิจัยนี้ พบข้อผิดพลาดในการเขียนขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า ๕ ลักษณะ ดังนี้
๑. ขอบเขตการศึกษาค้นคว้าที่ไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์
 ๒. ขอบเขตการศึกษาค้นคว้าที่ระบุขอบเขตไม่ชัดเจน
 ๓. ขอบเขตการศึกษาค้นคว้าที่กำหนดขอบเขตไม่ครบถ้วน
 ๔. ขอบเขตการศึกษาค้นคว้าที่ขาดที่มาของกรอบความคิด
 ๕. ขอบเขตการศึกษาค้นคว้าที่เขียนไม่กระชับ
- ดังรายละเอียด ต่อไปนี้

๑. ขอบเขตการศึกษาค้นคว้าที่ไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

ตัวอย่างที่ ๑

“ข้อมูลด้านเนื้อหา

๒.๑ ศึกษารูปแบบที่ปรากฏในวรรณกรรม คำคม ของ อภिरาษฎร์ ชุ่มมงคล

๒.๑.๑ ใช้เหตุการณ์เป็นหลัก

๒.๑.๒ ใช้ความคิดหรืออารมณ์เป็นหลัก

๒.๒ ศึกษาแนวคิดที่ปรากฏในวรรณกรรม คำคม ของ อภिरาษฎร์ ชุ่มมงคล

เพื่อศึกษาและวิเคราะห์รูปแบบ แนวคิด และกลวิธีการนำเสนอ ที่ปรากฏในวรรณกรรม คำคม ของ อภिरาษฎร์ ชุ่มมงคล จำนวนทั้งหมด ๒ เล่ม” (ฉบับที่ ๑๙, หน้า ๓)

ขอบเขตการศึกษาค้นคว้าตามตัวอย่างที่ ๑ ผู้เขียนระบุขอบเขตด้านเนื้อหาเพียง ๒ ประเด็น คือ ๒.๑ ศึกษารูปแบบ และ ๒.๒ ศึกษาแนวคิด ไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ซึ่งระบุว่า ต้องการศึกษาค้นคว้า ๓ ด้าน ดังนี้ “เพื่อศึกษาและวิเคราะห์รูปแบบ แนวคิด และกลวิธีการนำเสนอ ที่ปรากฏในวรรณกรรม คำคม ของ อภिरาษฎร์ ชุ่มมงคล จำนวนทั้งหมด ๒ เล่ม” (ฉบับที่ ๑๙, หน้า ๓) นอกจากนี้ ยังเขียนหัวข้อผิด หัวข้อที่ถูกต้อง คือขอบเขตด้านเนื้อหา

ตัวอย่างที่ ๒

“ขอบเขตด้านเนื้อหา

๒. กลวิธีการประพันธ์

๒.๑ การเล่นเสียงสัมผัส

๒.๒ การเล่นเสียงวรรณยุกต์

๒.๓ การเล่นคำ

๒.๔ การใช้ภาพพจน์” (ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๕)

ขอบเขตการศึกษาค้นคว้าตามตัวอย่างที่ ๒ ผู้เขียนระบุขอบเขตด้านเนื้อหาว่าศึกษากลวิธีการประพันธ์ แต่ไม่ปรากฏคำนี้ในวัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า ที่เขียนไว้ว่า

“๑. เพื่อศึกษารูปแบบที่พบในกวีนิพนธ์ที่พิมพ์เผยแพร่ในวารสารศิลปวัฒนธรรม

๒. เพื่อศึกษาสุนทรียภาพด้านเสียงที่พบในกวีนิพนธ์ที่พิมพ์เผยแพร่ในวารสาร
ศิลปวัฒนธรรม” (ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๔)

ดังนั้นขอบเขตการศึกษาค้นคว้านี้จึงไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

๒. ขอบเขตการศึกษาค้นคว้าที่ระบุขอบเขตไม่ชัดเจน

ตัวอย่างที่ ๑

“ขอบเขตด้านข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ การวิเคราะห์องค์ประกอบของนวนิยาย จะใช้เกณฑ์ของ อุดม
หนูทอง ในการวิเคราะห์องค์ประกอบของนวนิยาย และการพิจารณาคุณค่าของนวนิยายจะใช้เกณฑ์
ของ รื่นฤทัย สัจจพันธ์ ประกอบในการพิจารณาคุณค่าของนวนิยาย” (ฉบับที่ ๕, หน้า ๔)

ขอบเขตการศึกษาค้นคว้าตามตัวอย่างที่ ๑ ขาดการแสดงรายละเอียดว่า การวิเคราะห์
องค์ประกอบและการพิจารณาคุณค่าของนวนิยายใช้เกณฑ์ใดบ้าง ทำให้ขาดความชัดเจน

ตัวอย่างที่ ๒

“ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษาตัวละครในนวนิยายสยองขวัญ ชุด ซิกส์ สกรีม (Six
Scream) ของ ภาคินัย ในเชิงจิตวิทยา เพื่อพิจารณามูลลักษณะและปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมตัว
ละคร จึงเลือกใช้ทฤษฎีจิตวิทยาบุคลิกภาพของนักจิตวิทยา ๓ ทฤษฎี คือ ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของ
ฟรอยด์ ทฤษฎีจิตวิทยาสังคมของอิริค เอช อิริคสัน และทฤษฎีจิตวิทยาส่วนบุคคลของแอตเลอร์
มาใช้ในการวิเคราะห์ตัวละคร” (ฉบับที่ ๘, หน้า ๔)

ขอบเขตการศึกษาค้นคว้าตามตัวอย่างที่ ๒ ผู้ศึกษากำหนดขอบเขตด้านเนื้อหาว่าจะนำ
ทฤษฎีจิตวิทยาบุคลิกภาพมาวิเคราะห์บุคลิกภาพและปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมตัวละคร รวม ๓
ทฤษฎี คือ ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์ ทฤษฎีจิตวิทยาสังคมของอิริค เอช อิริคสัน และทฤษฎี
จิตวิทยาส่วนบุคคลของแอตเลอร์ แต่ไม่ได้ระบุว่าจะใช้ประเด็นใดของแต่ละทฤษฎี เนื่องจากแต่ละ
ทฤษฎีมีรายละเอียดอีกมาก จึงเป็นการเขียนขอบเขตการศึกษาค้นคว้าที่ขาดความชัดเจน

ตัวอย่างที่ ๓

“ขอบเขตด้านเนื้อหา

ศึกษาวัจจนกรรมอ้อมที่ปรากฏในบทสนทนาในวรรณกรรมเรื่องศรีธนญชัย รวมถึงศึกษา
สถานภาพ ของตัวละคร ซึ่งผู้วิจัยจะนำข้อความบรรยายในวรรณกรรมมารวมในการประกอบการ
ตัดสินใจด้วยว่าบทสนทนานั้นเป็นวัจจนกรรมประเภทใด เพราะการศึกษาภาษาตามแนววจนปฏิบัติ
ศาสตร์ต้องอาศัยบริบทช่วยในการเข้าใจความหมาย ดังนั้นข้อความบรรยายในนวนิยายที่ผู้เขียนเขียน
บรรยายจึงเท่ากับเป็นบริบทที่ช่วยให้เข้าใจเจตนาของบทสนทนาได้ชัดเจนขึ้น” (ฉบับที่ ๔๘, หน้า ๕)

ขอบเขตการศึกษาค้นคว้าตามตัวอย่างที่ ๓ ผู้เขียนเขียนขอบเขตด้านเนื้อหาแบบบรรยาย
ต่อเนื่องกัน ทำให้มองประเด็นที่จะศึกษาได้ยาก ควรเขียนเป็นข้อ ๆ จะเข้าใจง่ายขึ้น

ตัวอย่างที่ ๔

“ข้อมูลเอกสาร

เอกสารรายชื่อหมู่บ้านในอำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช” (ฉบับที่ ๑, หน้า ๔)

ขอบเขตการศึกษาค้นคว้าตามตัวอย่างที่ ๔ ผู้เขียนควรให้รายละเอียดว่าเอกสารที่เป็นข้อมูลเป็นของใคร และชื่อเอกสารคืออะไร ทั้งนี้เพื่อความน่าเชื่อถือของข้อมูล

๓. ขอบเขตการศึกษาค้นคว้าที่กำหนดขอบเขตไม่ครบถ้วน

ตัวอย่างที่ ๑

“ศึกษาวิเคราะห์นวนิยายของหมยงค์ทั้ง ๔ เรื่อง ได้แก่ บาบ สองชีวิต อันธการ และคลื่นชีวิต” (ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๒

“ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

หนังสือวรรณกรรมเยาวชนแปลแฟนตาซีเรื่อง “Trinity Blood นักล้าแวมไพร์สายพันธุ์อสูร” ภาค R.A.M จำนวน ๔ เล่ม

Trinity Blood : Rage Against the Moons เล่ม ๑ ตอน อาณาจักรมนุษย์พันธุ์ใหม่

Trinity Blood : Rage Against the Moons เล่ม ๒ ตอน ความพินาศอันเจียบบัง

Trinity Blood : Rage Against the Moons เล่ม ๓ ตอน ศรีทธาสังหาร

Trinity Blood : Rage Against the Moons เล่ม ๔ ตอน วันพิพากษา” (ฉบับที่ ๑๓, หน้า ๓)

ขอบเขตการศึกษาค้นคว้าตามตัวอย่างที่ ๑-๒ ผู้ศึกษากล่าวถึงขอบเขตการศึกษาค้นคว้าไว้เพียงเท่านั้น ไม่ได้กล่าวถึงขอบเขตด้านเนื้อหาแต่อย่างใดจึงเป็นการกำหนดขอบเขตที่ไม่ครบถ้วน

ตัวอย่างที่ ๓

“ขอบเขตของการวิจัย

๑. ขอบเขตด้านข้อมูล

๑.๑ ข้อมูลเอกสาร

๑.๑.๑ เอกสารรายชื่อหมู่บ้านในอำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช

๑.๒ ข้อมูลภาคสนาม เป็นข้อมูลที่ผู้ศึกษาได้รวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์วิทยากร การศึกษาที่มาของชื่อหมู่บ้าน ในอำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งประกอบไปด้วย

๑๒ ตำบล ๑๒๔ หมู่บ้าน โดยจะนำข้อมูลต่าง ๆ มาวิเคราะห์

ตำบลนาไม้ไผ่ มีข้อมูล ๑๔ หมู่บ้าน

ตำบลหนองหงส์ มีข้อมูล ๑๔ หมู่บ้าน

ตำบลควนกรด มีข้อมูล ๑๓ หมู่บ้าน

ตำบลเขาขาว มีข้อมูล ๑๒ หมู่บ้าน

ตำบลกะปาง มีข้อมูล ๑๑ หมู่บ้าน

ตำบลเขาโร มีข้อมูล ๑๑ หมู่บ้าน

ตำบลที่วัง	มีข้อมูล ๑๑ หมู่บ้าน
ตำบลถ้ำใหญ่	มีข้อมูล ๑๐ หมู่บ้าน
ตำบลนาหลวงเสน	มีข้อมูล ๙ หมู่บ้าน
ตำบลชะมาย	มีข้อมูล ๘ หมู่บ้าน
ตำบลน้ำตก	มีข้อมูล ๖ หมู่บ้าน
ตำบลนาโพธิ์	มีข้อมูล ๕ หมู่บ้าน

๒. ขอบเขตของเนื้อหา

ศึกษาชื่อหมู่บ้านในอำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช ในประเด็นดังต่อไปนี้

๒.๑ ประวัติความเป็นมาของชื่อหมู่บ้านในอำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช การวิจัยนี้ศึกษาข้อมูลที่รวบรวมมาได้ในประเด็นต่อไปนี้

- ๒.๑.๑ ชื่อหมู่บ้านที่ตั้งตามสภาพภูมิประเทศ
- ๒.๑.๒ ชื่อหมู่บ้านที่ตั้งตามพันธุ์ไม้
- ๒.๑.๓ ชื่อหมู่บ้านที่ตั้งตามเหตุการณ์หรือตำนาน
- ๒.๑.๔ ชื่อหมู่บ้านที่ตั้งตามชื่อบุคคล
- ๒.๑.๕ ชื่อหมู่บ้านที่ตั้งตามชื่อวัด
- ๒.๑.๖ ชื่อหมู่บ้านที่ตั้งตามลำดับหรือขนาด

๒.๒ ลักษณะสภาพสังคมและวัฒนธรรมที่สะท้อนจากชื่อหมู่บ้านในอำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช” (ฉบับที่ ๑, หน้า ๔-๕)

ตัวอย่างที่ ๔

“ในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาได้กำหนดขอบเขตในการศึกษา ๒ ด้าน คือ ขอบเขตด้านข้อมูล และขอบเขตด้านเนื้อหา ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

๑. ขอบเขตด้านข้อมูล ข้อมูลที่ผู้ศึกษาใช้มี ๒ ลักษณะ ดังนี้

๑.๑ ข้อมูลเอกสาร เป็นข้อมูลที่ได้ศึกษาได้จากทำเนียบหมู่บ้าน ซึ่งอำเภอเมืองฉะเชิงเทราสำรวจรายชื่อหมู่บ้านต่าง ๆ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๓ จำนวน ๑๙๒ หมู่บ้าน มีทั้งสิ้น ๑๘ ตำบล ดังนี้

๑. ตำบลคลองจุกกระแมง	มีข้อมูล ๘ หมู่บ้าน
๒. ตำบลคลองนครเนื่องเขต	มีข้อมูล ๑๗ หมู่บ้าน
๓. ตำบลคลองนา	มีข้อมูล ๕ หมู่บ้าน
๔. ตำบลคลองเปรง	มีข้อมูล ๑๒ หมู่บ้าน
๕. ตำบลคลองหลวงแพ่ง	มีข้อมูล ๑๔ หมู่บ้าน
๖. ตำบลคลองอุดมชลจร	มีข้อมูล ๙ หมู่บ้าน
๗. ตำบลท่าไข่	มีข้อมูล ๑๗ หมู่บ้าน
๘. ตำบลบางกะไห	มีข้อมูล ๙ หมู่บ้าน
๙. ตำบลบางแก้ว	มีข้อมูล ๑๒ หมู่บ้าน
๑๐. ตำบลบางขวัญ	มีข้อมูล ๑๔ หมู่บ้าน
๑๑. ตำบลบางตีนเป็ด	มีข้อมูล ๑๓ หมู่บ้าน

๑๒. ตำบลบางเตย	มีข้อมูล ๑๓ หมู่บ้าน
๑๓. ตำบลบางไผ่	มีข้อมูล ๑๐ หมู่บ้าน
๑๔. ตำบลบางพระ	มีข้อมูล ๑๐ หมู่บ้าน
๑๕. ตำบลบ้านใหม่	มีข้อมูล ๕ หมู่บ้าน
๑๖. ตำบลวังตะเคียน	มีข้อมูล ๑๐ หมู่บ้าน
๑๗. ตำบลโสธร	มีข้อมูล ๗ หมู่บ้าน
๑๘. ตำบลหนามแดง	มีข้อมูล ๗ หมู่บ้าน

๑.๒ ข้อมูลภาคสนาม เป็นข้อมูลที่ผู้ศึกษาเก็บรวบรวมได้จากการสัมภาษณ์บุคคลในเขตอำเภอเมืองฉะเชิงเทรา จังหวัดฉะเชิงเทรา มีจำนวนทั้งสิ้น ๑๔๐ เรื่อง จาก ๑๙๒ หมู่บ้าน โดยผู้ศึกษาเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ บันทึกภาพ บันทึกเสียง และจัดบันทึกประกอบในการลงพื้นที่ภาคสนาม

๒. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาครั้งนี้จะศึกษาข้อมูลที่รวบรวมมาได้ในด้านต่อไปนี้

๒.๑ ศึกษาที่มาของชื่อหมู่บ้านในอำเภอเมืองฉะเชิงเทรา จังหวัดฉะเชิงเทรา ดังนี้

- ๒.๑.๑ ลักษณะภูมิประเทศ
- ๒.๑.๒ ชื่อพืช และสัตว์
- ๒.๑.๓ การประกอบอาชีพ
- ๒.๑.๔ ที่ตั้ง และทิศทาง
- ๒.๑.๕ ชื่อบุคคล หรือนามสกุล
- ๒.๑.๖ ชื่อสิ่งก่อสร้าง
- ๒.๑.๗ ลักษณะของสถานที่
- ๒.๑.๘ เหตุการณ์ในอดีต ตำนาน และนิทานท้องถิ่น

๒.๒ ศึกษาภาพสะท้อนทางด้านสังคม ที่ปรากฏในชื่อหมู่บ้านของอำเภอเมืองฉะเชิงเทรา จังหวัดฉะเชิงเทรา ผู้ศึกษาใช้กรอบความคิดของสัฐพงศ์ ขุนทอง. (๒๕๔๕) และอุษณีย์ ทองลิ้มปี่. (๒๕๓๗) ได้กรอบแนวคิดดังนี้

- ๒.๒.๑ การตั้งถิ่นฐาน
 ๑. การตั้งถิ่นฐานในบริเวณพื้นที่สูง
 ๒. การตั้งถิ่นฐานในบริเวณแหล่งน้ำ
- ๒.๒.๒ การเมืองการปกครอง
- ๒.๒.๓ การคมนาคม

๒.๓ ศึกษาภาพสะท้อนทางด้านวัฒนธรรม ที่ปรากฏในชื่อหมู่บ้านของอำเภอเมืองฉะเชิงเทรา จังหวัดฉะเชิงเทรา ผู้ศึกษาใช้กรอบความคิดของนฤมล แก้วเอี่ยม. (๒๕๓๖) และอุษา ปานดำ. (๒๕๔๕) ได้กรอบแนวคิดดังนี้

๒.๓.๑ ด้านการประกอบอาชีพ

๑. อาชีพทำนา
๒. อาชีพทำสวน
๓. อาชีพทำไร่

๒.๓.๒ ด้านความเชื่อ

๑. ความเชื่อเรื่องสิ่งเหนือธรรมชาติ
๒. ความเชื่อเรื่องต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์” (ฉบับที่ ๒๖, หน้า ๓-๕)

ตัวอย่างที่ ๕

“๑. ขอบเขตด้านข้อมูล

๑.๑ ข้อมูลเอกสาร เป็นข้อมูลที่ได้จากการศึกษาเอกสาร ซึ่งอำเภอเมืองมีทั้งหมด ๙๗ หมู่บ้าน อำเภอแหลมงอบมีทั้งหมด ๒๕ หมู่บ้าน

๑.๒ ข้อมูลภาคสนาม เป็นข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จากการสัมภาษณ์บุคคลในอำเภอเมือง และ อำเภอแหลมงอบ จังหวัด ตราด โดยการสัมภาษณ์ บันทึกภาพ บันทึกเสียง และจดบันทึก

๒. ขอบเขตด้านเนื้อหา

๒.๑ ศึกษาที่มาของชื่อหมู่บ้านในอำเภอเมือง อำเภอแหลมงอบ จังหวัดตราด

๒.๒ ศึกษาภาพสะท้อนทางด้านสังคม ที่ปรากฏในชื่อหมู่บ้านของอำเภอเมือง

อำเภอแหลมงอบ จังหวัดตราด

๒.๓ ศึกษาภาพสะท้อนทางด้านวัฒนธรรม ที่ปรากฏในชื่อหมู่บ้านของอำเภอเมือง อำเภอแหลมงอบ จังหวัดตราด” (ฉบับที่ ๒๑, หน้า ๓)

ขอบเขตการศึกษาค้นคว้าตามตัวอย่างที่ ๓-๕ นำมาจากเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าด้านคติชนวิทยา ผู้ศึกษากำหนดว่ามีการรวบรวมข้อมูลภาคสนาม แต่ไม่ได้กำหนดขอบเขตด้านพื้นที่และระยะเวลา ซึ่งสำคัญมาก เนื่องจากหากพื้นที่หรือระยะเวลาเปลี่ยนแปลงไป ข้อมูลที่ได้รับอาจเปลี่ยนแปลงไปด้วย นอกจากนี้ ยังมีข้อผิดพลาดอื่น ๆ ในตัวอย่างข้างต้น ได้แก่ ตัวอย่างที่ ๑ และ ๒ ใช้คำว่า “มีข้อมูล” เช่น ตำบลนาไม้ไผ่ มีข้อมูล ๑๔ หมู่บ้าน ต้องแก้ไขเป็น “ตำบลนาไม้ไผ่จำนวน ๑๔ หมู่บ้าน” และคำว่า “ขอบเขตของเนื้อหา” ต้องแก้ไขเป็น “ขอบเขตด้านเนื้อหา” ตัวอย่างที่ ๒ พิมพ์หัวข้อและชื่อตำบลด้วยอักษรตัวหนา ต้องแก้ไขเป็นอักษรปกติ

๔. ขอบเขตการศึกษาค้นคว้าที่ขาดที่มาจากกรอบความคิด

ตัวอย่างที่ ๑

“ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาครั้งนี้ จะศึกษาข้อมูลที่รวบรวมมาได้ในด้านต่อไปนี้

๒.๑ ศึกษาที่มาของชื่อหมู่บ้านในอำเภอเมืองฉะเชิงเทรา จังหวัดฉะเชิงเทรา ดังนี้

๒.๑.๑ ลักษณะภูมิประเทศ

๒.๑.๒ ชื่อพืช และสัตว์

๒.๑.๓ การประกอบอาชีพ

๒.๑.๔ ที่ตั้ง และทิศทาง

๒.๑.๕ ชื่อบุคคล หรือนามสกุล

๒.๑.๖ ชื่อสิ่งก่อสร้าง

๒.๑.๗ ลักษณะของสถานที่

๒.๑.๘ เหตุการณ์ในอดีต ตำนาน และนิทานท้องถิ่น” (ฉบับที่ ๒๖, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๒

“ขอบเขตด้านเนื้อหา

๒.๑ การใช้ภาษา

การศึกษาครั้งนี้ จะศึกษาภาษาที่ผู้ประพันธ์นำมาใช้ในบทเพลงเพื่อสื่อความคิด อารมณ์ ความรู้สึก และภาพที่เกิดขึ้นในใจของผู้อ่านหรือผู้ฟัง โดยจำแนกเป็นประเด็นต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

๒.๑.๑ การใช้ภาษาต่างประเทศ

๒.๑.๒ การใช้ภาษาไทยถิ่น

๒.๑.๓ การใช้คำย่อ

๒.๑.๔ การใช้คำรีนहु

๒.๑.๕ การใช้คำสแลง

๒.๑.๖ การใช้สำนวน

๒.๑.๗ การใช้ภาพพจน์

๒.๒ ค่านิยมด้านความรัก

๒.๒.๑ ค่านิยมด้านความรักแบบสมหวัง

๒.๒.๒ ค่านิยมด้านความรักแบบไม่สมหวัง

๒.๒.๓ ค่านิยมด้านความรักแบบให้กำลังใจ” (ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๕-๖)

ตัวอย่างที่ ๓

“ขอบเขตด้านเนื้อหา

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยใช้ขอบเขตด้านเนื้อหา ดังนี้

๑. อุปนิสัยของตัวละครเหนือธรรมชาติ

๒. กลวิธีการนำเสนอตัวละครเหนือธรรมชาติ” (ฉบับที่ ๓, หน้า ๕)

ตัวอย่างที่ ๔

“ขอบเขตด้านเนื้อหา

๒.๑ ศึกษาด้านตัวละครเอก

๒.๑.๑ บุคลิกภาพภายนอก

๒.๑.๒ บุคลิกภาพภายใน

๒.๑.๓ วิเคราะห์ตัวละคร จากทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของ ซิกมันด์ ฟรอยด์

๒.๒ กลวิธีในการประพันธ์

๒.๒.๑ เปิดเรื่อง

๒.๒.๒ ดำเนินเรื่อง

๒.๒.๓ ปิดเรื่อง” (ฉบับที่ ๑๒, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๕

“ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาลักษณะภาษาไทยที่บ้านเหล่าใหญ่ ตำบลเหล่าใหญ่ อำเภอภูฉิมรายณ์ จังหวัด
กาฬสินธุ์ในประเด็นดังต่อไปนี้

๑. ระบบเสียงภาษาไทย
 - ๑.๑ เสียงพยัญชนะ
 - ๑.๒ เสียงสระ
 - ๑.๓ เสียงวรรณยุกต์
๒. ระบบคำในภาษาไทย
 - ๒.๑ คำนามและคำกริยา
 - ๒.๒ คำคุณศัพท์
 - ๒.๓ คำช่วยกริยา
 - ๒.๔ คำปฏิเสธ
 - ๒.๕ คำหน้ากริยาและหลังกริยา
 - ๒.๖ คำลงท้าย
 - ๒.๗ คำกริยาวิเศษณ์
 - ๒.๘ คำพิเศษ
 - ๒.๙ คำสรรพนาม
 - ๒.๑๐ คำลักษณนาม
 - ๒.๑๑ คำที่เกี่ยวข้องกับจำนวน
 - ๒.๑๒ คำที่เกี่ยวข้องกับการกำหนด
 - ๒.๑๓ คำบอกเวลา
 - ๒.๑๔ คำบุพบท
 - ๒.๑๕ คำเชื่อม
๓. วิธีการประกอบคำ
 - ๓.๑ คำประสม
 - ๓.๒ คำซ้อน
 - ๓.๓ คำซ้ำ

๔. ลักษณะประโยคในภาษาไทย” (ฉบับที่ ๔, หน้า ๔-๕)

ขอบเขตการศึกษาค้นคว้าตามตัวอย่างที่ ๑-๕ ผู้เขียนไม่ได้แสดงให้เห็นว่าได้แนวทางการศึกษา หรือกรอบความคิดมาจากใคร แหล่งใด บุคคลผู้นั้นเขียนหรือศึกษาไว้ตั้งแต่เมื่อไร

๕. ขอบเขตการศึกษาค้นคว้าที่เขียนไม่กระชับ

ตัวอย่าง

“การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะทำการวิเคราะห์วรรณกรรมแปลชุด สีสหายผจญภัย ของอินิด
ไบลตัน จำนวน ๘ เล่ม คือ

๑. สีสหายผจญภัย อุโมงค์ลับใต้ทะเล The Island of Adventure แปลโดย ปิยะภา
ภาพประกอบโดยสุภาภรณ์ สุขประเสริฐ

๒. สีสหายผจญภัย ปราสาทร้าง The Castler of Adventure แปลโดย ปิยะภา
ภาพประกอบโดยสุภาภรณ์ สุขประเสริฐ

๓. สีสหายผจญภัย หุบเขามรณะ The Valler of Adventure แปลโดย ปิยะภา
ภาพประกอบโดยสุภาภรณ์ สุขประเสริฐ

๔. สีสหายผจญภัย กลางทะเลลึก The Sea of Adventure แปลโดย ปิยะภา
ภาพประกอบโดยสุภาภรณ์ สุขประเสริฐ

๕. สีสหายผจญภัย ภูเขาทมิฬ The Mountian of Adventure แปลโดย ปิยะภา
ภาพประกอบโดยสุภาภรณ์ สุขประเสริฐ

๖. สีสหายผจญภัย เกาะมหาสมบัติ The Ship of Adventure แปลโดย ปิยะภา
ภาพประกอบโดยสุภาภรณ์ สุขประเสริฐ

๗. สีสหายผจญภัย ละครสัตว์อันตราย The Circus of Adventure แปลโดย ปิยะภา
ภาพประกอบโดยสุภาภรณ์ สุขประเสริฐ

๘. สีสหายผจญภัย แม่น้ำมหากภัย The River of Adventure แปลโดย ปิยะภา
ภาพประกอบโดยสุภาภรณ์ สุขประเสริฐ” (ฉบับที่ ๑๖, หน้า ๕)

ขอบเขตการศึกษาค้นคว้าตามตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนเขียนข้อความเดียวกันซ้ำ ๆ หลาย
ครั้ง ทำให้การใช้ภาษาไม่กระชับ ควรแก้ไข ดังนี้

การศึกษาค้นคว้าเรื่อง การศึกษาเชิงวิเคราะห์: วรรณกรรมแปลชุดสีสหายผจญภัย จะ
วิเคราะห์วรรณกรรมแปลชุด สีสหายผจญภัย ผลงานประพันธ์ของ อีนิด ไบลตัน ซึ่ง ปิยะภา เป็น
ผู้แปล และสุภาภรณ์ สุขประเสริฐ เป็นผู้วาดภาพประกอบ จำนวน ๘ เล่ม คือ

๑. สีสหายผจญภัย อุโมงค์ลับใต้ทะเล แปลจากเรื่อง The Island of Adventure
๒. สีสหายผจญภัย ปราสาทร้าง แปลจากเรื่อง The Castle of Adventure
๓. สีสหายผจญภัย หุบเขามรณะแปลจากเรื่อง The Valley of Adventure
๔. สีสหายผจญภัย กลางทะเลลึกแปลจากเรื่อง The Sea of Adventure
๕. สีสหายผจญภัย ภูเขาทมิฬ แปลจากเรื่อง The Mountain of Adventure
๖. สีสหายผจญภัย เกาะมหาสมบัติ แปลจากเรื่อง The Ship of Adventure
๗. สีสหายผจญภัย ละครสัตว์อันตราย แปลจากเรื่อง The Circus of Adventure
๘. สีสหายผจญภัย แม่น้ำมหากภัย แปลจากเรื่อง The River of Adventure

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าเป็นขั้นตอนที่สำคัญ เสมือนเป็นแผนที่ของการศึกษาค้นคว้า
ผู้ศึกษาต้องวางแผนการดำเนินงานเป็นลำดับ ก่อนลงมือศึกษาทุกขั้นตอน

การเขียนวิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าควรเขียน ดังนี้

๑. เขียนให้สอดคล้องกับชื่อเรื่อง วัตถุประสงค์ และขอบเขตการศึกษาค้นคว้า
๒. ระบุวิธีการศึกษา และวิธีนำเสนอรายงานการศึกษา

๓. แบ่งขั้นตอนการศึกษาให้ชัดเจน
๔. ระบุรายละเอียดของแต่ละขั้นตอนให้ครบถ้วน
๕. ใช้ภาษากระชับ สม่่าเสมอ

การวิจัยนี้ พบข้อผิดพลาดในการเขียนวิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า ๗ ลักษณะ ถึงแม้ว่าแต่ละลักษณะจะพบไม่มาก แต่ก็ยังเป็นข้อบกพร่องที่ควรนำมาพิจารณา ดังนี้

๑. วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าที่ไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์
 ๒. วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าที่ไม่สอดคล้องกับขอบเขตการศึกษาค้นคว้า
 ๓. วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าที่ไม่ระบุวิธีดำเนินการศึกษา
 ๔. วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าที่ระบุวิธีศึกษาผิด
 ๕. วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าที่ไม่แบ่งขั้นตอนการศึกษา
 ๖. วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าที่แบ่งขั้นตอนการศึกษาขั้นตอนไม่ครบถ้วน
 ๗. วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าที่แบ่งขั้นตอนผิด
- ดังรายละเอียด ต่อไปนี้

๑. วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าที่ไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

พบข้อผิดพลาด ดังนี้

“๓.๒ ศึกษาโครงสร้างของชื่อหมู่บ้านในอำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช” (ฉบับที่ ๑, หน้า ๗)

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามตัวอย่างข้างต้นไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า เรื่อง ภูมินามชื่อหมู่บ้าน อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช เคำโครงเรื่องนี้กำหนดวัตถุประสงค์ไว้เพียง ๒ ข้อ คือ

- “๑. เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมาของชื่อหมู่บ้านในอำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช
๒. เพื่อศึกษาสภาพสังคมและวัฒนธรรมที่สะท้อนจากชื่อหมู่บ้านในอำเภอทุ่งสง” (ฉบับที่ ๑, หน้า ๔)

ที่ ๑, หน้า ๔)

เห็นได้ว่า ไม่มีวัตถุประสงค์ในการศึกษาโครงสร้างของชื่อแต่อย่างใด การกำหนดขอบเขตการศึกษาข้อ ๓.๒ ดังกล่าวจึงเกินกว่าวัตถุประสงค์

๒. วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าที่ไม่สอดคล้องกับขอบเขตการศึกษาค้นคว้า

พบข้อผิดพลาด ดังนี้

“ผู้วิจัยจะวิเคราะห์สในวรรณคดีเรื่องสงครามการตาคำกลอน ของพระยาอุปกิตศิลปสาร (นิ่ม กาญจน-ชีวะ) โดยดำเนินการดังนี้

๒.๑ พิจารณาคัดเลือกเนื้อหาในสงครามการตาคำกลอนในแต่ละบท เพื่อวิเคราะห์แยกเป็นรสต่าง ๆ ตามทฤษฎีวรรณคดีสันสกฤต

๒.๒ พิจารณาเนื้อหาในแต่ละรส แล้ววิเคราะห์องค์ประกอบในด้านอนุภาวะ และ สادتวิภาวะของแต่ละรส” (ฉบับที่๓๒, หน้า ๗)

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามตัวอย่างข้างต้นไม่สอดคล้องกับขอบเขตการศึกษาค้นคว้า ผู้เขียนกำหนดวิธีการศึกษาค้นคว้า ข้อ ๒.๒ เพียง ๒ ด้าน คืออนุภาวะ และสาเหตุวิภาวะ ไม่สอดคล้องกับที่กำหนดไว้ในขอบเขตด้านเนื้อหาว่าวิเคราะห์องค์ประกอบของรส ๓ ด้าน ได้แก่ วิภาวะ อนุภาวะ และสาเหตุวิภาวะ ดังนี้

“วิเคราะห์องค์ประกอบของรสวรรณคดีด้านวิภาวะ ด้านอนุภาวะ และสาเหตุวิภาวะ ตามลำดับรสวรรณคดีดังนี้

๑. องค์ประกอบของรส

๑.๑ องค์ประกอบด้านวิภาวะ คือ เหตุของภาวะที่กวีกำหนดไว้ในเนื้อเรื่องให้เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดภาวะต่างๆแก่ตัวละคร

๑.๒ องค์ประกอบด้านอนุภาวะ คือ ผลของภาวะ หรือการแสดงออกของตัวละคร ด้วยคำพูดหรือกิริยาอาการต่าง ๆ ให้รู้ว่าเกิดภาวะอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้นแก่ตัวละคร

๑.๓ องค์ประกอบด้านสาเหตุวิภาวะ คือ การแสดงออกที่เป็นภาวะที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติไม่สามารถบังคับให้เกิดขึ้นได้” (ฉบับที่๓๒, หน้า ๕)

๓. วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าที่ไม่ระบุวิธีการศึกษา

พบข้อผิดพลาด ดังนี้

“การศึกษาค้นคว้านี้ ผู้ศึกษาค้นคว้าได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

๑. การรวบรวมข้อมูล

๑.๑ กำหนดหัวข้อสำหรับการศึกษาค้นคว้า

๑.๒ ถอดเทปบันทึกการแสดงเดี่ยวไมโครโฟนครั้งที่ ๗ ของอุดม แต่พานิชโดยละเอียด

๑.๓ ศึกษาและเก็บรวบรวมข้อมูลทฤษฎีและกฎเกณฑ์ทางวินิจนปฏิบัติศาสตร์จากหนังสือ เอกสาร วารสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

๒. การวิเคราะห์ข้อมูล

๒.๑ วิเคราะห์การใช้ภาษาสื่ออารมณ์ชั้นในมุมมองของวินิจนปฏิบัติศาสตร์ตามที่กำหนดไว้ในขอบเขตการศึกษาค้นคว้านี้ด้านเนื้อหาจากเทปบันทึกการแสดงเดี่ยวไมโครโฟนครั้งที่ 7 ของอุดม แต่พานิช

๓. สรุป อภิปรายผล และเสนอแนะ

๔. การเสนอผลการศึกษาค้นคว้าแบบพรรณนาวิเคราะห์” (ฉบับที่ ๒๗, หน้า ๔)

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามตัวอย่างข้างต้นไม่ระบุวิธีการศึกษาว่า การศึกษานี้ใช้วิธีวิจัยแบบใด ในกรณีนี้เป็นการวิจัยเอกสารต้องระบุว่า “การศึกษาค้นคว้านี้เป็นการวิจัยเอกสาร ผู้ศึกษาค้นคว้าจะดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้...”

๔. วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าที่ระบุวิธีศึกษาผิด

พบข้อผิดพลาด ดังนี้

“วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยด้วยเอกสาร และเสนอผลการศึกษาแบบพรรณนาวิเคราะห์”
(ฉบับที่ ๑๙, หน้า ๔)

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามตัวอย่างข้างต้นระบุวิธีศึกษาค้นคว้าผิด คือ “การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยด้วยเอกสาร” ต้องแก้ไขเป็น “การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเอกสาร”

๕.) วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าที่ไม่แบ่งขั้นตอนการศึกษา

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“๑. สํารวจและรวบรวมข้อมูล เป็นการศึกษานวทางการวิเคราะห์บทกวีหนังสือ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ

๒. ศึกษาข้อมูลและองค์ประกอบของกวีนิพนธ์ จากหนังสือ ตำรา เอกสาร และวิจัยที่เกี่ยวข้อง

๓. ศึกษาวิเคราะห์บทกวีที่พิมพ์เผยแพร่ในวารสารศิลปวัฒนธรรม ตั้งแต่เดือนมกราคม - ธันวาคมพ.ศ. ๒๕๕๔ จำนวน ๑๐๐ บท

๔. วิเคราะห์รูปแบบการประพันธ์ในบทกวีที่พิมพ์เผยแพร่ในวารสารศิลปวัฒนธรรม ตั้งแต่เดือนมกราคม - ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

๕. วิเคราะห์กลวิธีการประพันธ์ในบทกวีที่พิมพ์เผยแพร่ในวารสารศิลปวัฒนธรรม ตั้งแต่เดือนมกราคม - ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

๖. สรุปผลการศึกษาค้นคว้า อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ และเสนอผลการศึกษาค้นคว้า”
(ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๖)

ตัวอย่างที่ ๒

“วิธีดำเนินการวิจัย

๑. รวบรวมและศึกษานวนิยายทั้ง ๔ เรื่อง ได้แก่ บาบ สองชีวิต อันธการ และคลื่นชีวิต

๒. รวบรวมและศึกษาวรรณกรรมและเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งประวัติหมยันตี

เพื่อศึกษาแนวคิดและกลวิธีต่าง ๆ

๓. วิเคราะห์นวนิยายเรื่อง บาบ สองชีวิต อันธการ และคลื่นชีวิตในด้าน

๓.๑ องค์ประกอบหลักของนวนิยาย

๓.๑.๑ กลวิธีการแต่ง ได้แก่ แนวคิด โครงเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา ฉากและบรรยากาศในนวนิยาย

๓.๑.๒ กลวิธีการใช้ภาษา ได้แก่ โวหารในการเขียน (บรรยาย พรรณนา เทศนา สาธก อุปมา) และการเลือกใช้คำเพื่อความเหมาะสมในนวนิยายดังกล่าว

๓.๑.๓ ภาพสะท้อนทางสังคมและวัฒนธรรมที่ปรากฏในนวนิยาย” (ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๓

“มีขั้นตอนในการศึกษาดังนี้

๑. คัดเลือกวรรณกรรมคำคมที่นำมาศึกษา โดยเลือกจากวรรณกรรมคำคม ของ อภิราชภูริ ชุ่มมงคล จำนวน ๖ เล่ม

๒. ศึกษาเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับคำคม เพื่อประกอบการวิเคราะห์ข้อมูล

๓. ศึกษารูปแบบที่ปรากฏในวรรณกรรมคำคมทุกด้าน

๔. ศึกษาแนวคิดของผู้เขียนที่มีต่อผู้อ่าน

๕. เสนอผลงานการศึกษาค้นคว้าแบบพรรณนาวิเคราะห์” (ฉบับที่ ๑๙, หน้า ๔)

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าในตัวอย่างที่ ๑-๓ ผิดพลาดที่ไม่แบ่งขั้นตอนการศึกษาให้ชัดเจน การเขียนวิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าที่ถูกต้องต้องแบ่งขั้นตอนให้ชัดเจน เป็นขั้นรวบรวมข้อมูล ขั้นวิเคราะห์ข้อมูล ขั้นสรุป อภิปรายผล ให้ข้อเสนอแนะ และขั้นรายงานผล

นอกจากนี้ ตัวอย่างที่ ๒ และ ๓ ยังไม่มีขั้นสรุป อภิปรายผล และให้ข้อเสนอแนะด้วย

ตัวอย่างที่ ๔

“๑. ศึกษาทฤษฎีเกี่ยวกับกลวิธีการประพันธ์และศึกษาทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของซิกมันด์ ฟรอยด์ เพื่อนำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

๒. สรุปผลการศึกษา อภิปรายผล และให้ข้อเสนอแนะ

๓. นำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis)” (ฉบับที่ ๑๒, หน้า ๕)

ตัวอย่างที่ ๕

“๑. ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาพูดหัวข่าวในหนังสือพิมพ์

๒. รวบรวมข้อความพูดหัวข่าวหน้าหนึ่งในหนังสือพิมพ์ตามขอบเขตที่ได้กำหนดไว้

๓. วิเคราะห์ข้อมูลด้านการใช้คำ ความหมาย และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน

๔. เสนอผลการศึกษาค้นคว้าด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์” (ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๕)

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าในตัวอย่างที่ ๔-๕ ผิดพลาดเพราะไม่แบ่งขั้นตอนการศึกษาให้ชัดเจน นอกจากนี้ยังระบุวิธีการศึกษาค้นคว้าไม่ครบถ้วนด้วย

๖. วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าที่แบ่งขั้นตอนการศึกษาไม่ครบถ้วน

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“การวิจัยเรื่อง กลวิธีการการประพันธ์นวนิยาย ชุด ๗ วันจองเวร ของ ภาคินัย กสิรักษ์ มีขั้นตอนการวิจัย และการศึกษาเรื่องนี้เป็นการวิจัยแบบวิเคราะห์วิจัยเอกสาร ดังต่อไปนี้

๑. ขั้นรวบรวมข้อมูล

๑.๑ ศึกษานวนิยายชุด ๗ วันจองเวรของ ภาคินัย กสิรักษ์ จากหนังสือนวนิยาย ชุด ๗ วันจองเวรรวม ๗ เล่ม ตามที่ได้กล่าวไว้ในขอบเขตข้อมูล

๑.๒ ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษากลวิธีการประพันธ์ เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางการศึกษา

๒. ชั้นวิเคราะห์ข้อมูล

ดำเนินการวิเคราะห์ตามที่ได้กำหนดไว้ในขอบเขต

๓. สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ” (ฉบับที่ ๓๐, หน้า ๕-๖)

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าในตัวอย่างที่ ๑ ขาดขั้นตอนการนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้า นอกจากนี้ยังผิดพลาดในการเขียนระเบียบวิธีการศึกษา โดยเขียนว่า “การวิจัยเรื่อง กลวิธีการการประพันธ์นวนิยาย ชุด ๗ วันจองเวร ของ ภาคินัย กสิรักษ์ มีขั้นตอนการวิจัย และการศึกษาเรื่องนี้เป็น การวิจัยแบบวิเคราะห์วิจัยเอกสาร ดังต่อไปนี้” ควรแก้ไขเป็น “การวิจัยเรื่องกลวิธีการการประพันธ์นวนิยาย ชุด ๗ วันจองเวร ของ ภาคินัย กสิรักษ์ เป็นการวิจัยเอกสาร มีขั้นตอนการศึกษา ดังต่อไปนี้”

สำหรับ ข้อ ๒ ชั้นวิเคราะห์ข้อมูล ควรเขียนว่า “ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามที่ได้กำหนดไว้ในขอบเขตด้านเนื้อหา” หรืออาจยกข้อความที่เป็นขอบเขตด้านเนื้อหา มากล่าวอีกครั้ง

ตัวอย่างที่ ๒

“๑. รวบรวมข้อมูล

๑.๑ รวบรวมข้อมูลในวรรณกรรมแปลชุดสี่สหายผจญภัย ทั้ง ๘ เล่ม

๑.๒ ศึกษาเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์

๒. วิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลตามที่กำหนดไว้ในขอบเขตด้านเนื้อหา

๓. สรุปผล

๔. เสนอผลงานการศึกษาแบบพรรณนาวิเคราะห์” (ฉบับที่ ๑๖, หน้า ๖)

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าในตัวอย่างที่ ๒ ผิดพลาดในขั้นที่ ๓ ไม่มีการอภิปรายผล และให้ข้อเสนอแนะ

ตัวอย่างที่ ๓

“๓. ชั้นสรุปผลและข้อเสนอแนะ

๓.๑ สรุปผลการวิเคราะห์

๓.๒ เสนอผลการวิเคราะห์โดยวิธีพรรณนาวิเคราะห์” (ฉบับที่ ๓๒, หน้า ๗)

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าในตัวอย่างที่ ๒ ผิดพลาดเพราะเขียนขั้นตอนการศึกษาไม่ครบถ้วน คือ ขั้นที่ ๓ ไม่มีการอภิปรายผลและให้ข้อเสนอแนะ นอกจากนี้ยังนำขั้นที่ ๔ ไปเป็นหัวข้อย่อยของขั้นที่ ๓

๗. วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าที่แบ่งขั้นตอนผิด

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“การศึกษาเรื่องการใช้ภาษาและค่านิยมด้านความรักจากบทเพลงในชุดเพลงของบอย โกสิยพงษ์ ผู้ศึกษาจะดำเนินการศึกษาตามขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

๑. ขั้นตอนการรวบรวมข้อมูล

๑.๑ รวบรวมรายชื่อและเนื้อเพลงในชุดเพลงของบอย โกสิยพงษ์ จำนวน ๔ รวมทั้งสิ้น ๕๒ เพลงจากวีซีดี คาราโอเกะ

๑.๒ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมเพลง

๑.๓ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในเพลง

๒. ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล

๒.๑ วิเคราะห์ด้านข้อมูล

วิเคราะห์เนื้อเพลง

๒.๒ วิเคราะห์ด้านเนื้อหา ได้แก่

๒.๒.๑ วิเคราะห์การใช้ภาษา

๒.๒.๒ ค่านิยมด้านความรัก

๓. ขั้นตอนการนำเสนอผลการศึกษา

นำเสนอผลการศึกษาแบบพรรณนาวิเคราะห์

๔. ขั้นสรุปผลการศึกษาค้นคว้า

๔.๑ สรุปการศึกษาค้นคว้า

๔.๒ อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า

๔.๓ ข้อเสนอแนะ” (ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๘)

ตัวอย่างที่ ๒

“๑. ขั้นรวบรวมข้อมูล

๑.๑ ศึกษาบทความ หนังสือ งานวิจัยและเอกสารต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการโฆษณาการใช้ภาษาไทย และทฤษฎีจิตวิทยาในงานโฆษณา

๑.๒ เก็บรวบรวมโฆษณาในนิตยสารอะเดย์ตั้งแต่เดือน มกราคม 2555 ถึง ธันวาคม 2555

๒. ขั้นวิเคราะห์ข้อมูล

๒.๑ วิเคราะห์ข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้ตามขอบเขตด้านเนื้อหาที่กำหนดไว้ คือศึกษาการใช้ภาษาไทยและการใช้ทฤษฎีด้านจิตวิทยาใดบ้างในการนำเสนอโฆษณาของนิตยสารอะเดย์

๓. ขั้นนำเสนอผลการวิจัย

นำเสนอผลการวิจัยโดยวิธีพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis)

๔. ขั้นสรุปผลการวิจัย

๔.๑ สรุปผลการวิจัย

๔.๒ อภิปรายผล

๔.๓ ข้อเสนอแนะ” (ฉบับที่ ๒๒, หน้า ๔-๕)

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าในตัวอย่างที่ ๑-๒ ผิดพลาดเพราะแบ่งขั้นตอนการศึกษาผิดระหว่างขั้นที่ ๓ การนำเสนอผลการศึกษา กับขั้นที่ ๔ สรุปผลการศึกษาค้นคว้า วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าที่ถูกต้องต้องสรุปผลการศึกษาค้นคว้า อภิปรายผล และให้ข้อเสนอแนะ ก่อนการนำเสนอผลการศึกษา

นอกจากนี้ ตัวอย่างที่ ๑ ยังผิดพลาดในขั้นที่ ๒.๑ เนื่องจากขาดความชัดเจนว่าดำเนินการอะไร

ตัวอย่างที่ ๓

“วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาตัวละครเอกและกลวิธีการประพันธ์ในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลวรรณกรรมเยาวชนระดับโลก จำนวน ๘ เล่ม มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นรวบรวมข้อมูล

๑. รวบรวมหนังสือวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลวรรณกรรมเยาวชนระดับโลก จำนวน ๘ เล่ม

๒. รวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรม

๓. รวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการประพันธ์ และทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของซิกด์มันน์ ฟรอยด์

ขั้นวิเคราะห์ข้อมูล

๑. ศึกษาทฤษฎีเกี่ยวกับกลวิธีการประพันธ์และศึกษาทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของซิกด์มันน์ ฟรอยด์ เพื่อนำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

๒. สรุปผลการศึกษา อภิปรายผล และให้ข้อเสนอแนะ

๓. นำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis)”

(ฉบับที่ ๑๒, หน้า ๕)

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าในตัวอย่างที่ ๓ ผิดพลาดเพราะแบ่งขั้นตอนการศึกษาผิด โดยนำขั้นการสรุปผลการศึกษา อภิปรายผล และให้ข้อเสนอแนะ และการนำเสนอผลการศึกษา ไปรวมไว้ในขั้นวิเคราะห์ข้อมูล

นิยามศัพท์เฉพาะ

นิยามศัพท์เฉพาะ เป็นการให้ความหมายของคำสำคัญที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เพื่อให้ผู้ศึกษาและผู้อ่านเข้าใจความหมายคำตรงกัน โดยเฉพาะในกรณีที่ต้องใช้ภาษาวิชาการ ศัพท์บัญญัติ คำทับศัพท์ คำเฉพาะกลุ่ม ที่ผู้อ่านอาจไม่เข้าใจ หรือเข้าใจไม่ตรงกัน

การเขียนนิยามศัพท์เฉพาะ ควรเขียน ดังนี้

๑. นิยามให้ถูกต้องตามความหมายของคำ

๒. นิยามคำสำคัญที่ต้องกล่าวถึงอยู่เสมอให้ครบถ้วน

๓. ไม่ต้องนิยามคำที่ไม่สำคัญ หรือเป็นคำพื้นฐานทั่วไปที่เป็นที่เข้าใจตรงกันอยู่แล้ว

๔. ต้องนิยามให้เฉพาะเจาะจงกับการศึกษาค้นคว้า

๕. กรณีที่ใช้นิยามของผู้อื่นให้เขียนอ้างอิงไว้ด้วย

การวิจัยนี้พบข้อผิดพลาดในการเขียนนิยามศัพท์เฉพาะ ๗ ลักษณะ ดังนี้

๑. นิยามศัพท์เฉพาะที่ให้นิยามไม่ถูกต้อง

๒. นิยามศัพท์เฉพาะที่ไม่ชี้เฉพาะไปยังการศึกษาค้นคว้า

๓. นิยามศัพท์เฉพาะที่ไม่นิยามคำสำคัญ

๔. นิยามศัพท์เฉพาะที่ให้นิยามคำที่ไม่จำเป็น

๕. นิยามศัพท์เฉพาะที่ให้ข้อมูลที่จำเป็น

๖. นิยามศัพท์เฉพาะที่อ้างอิงผิด

๗. ให้นิยามซ้ำกับคำศัพท์

ดังรายละเอียด ต่อไปนี้

๑. นิยามศัพท์เฉพาะที่ให้นิยามไม่ถูกต้อง

พบข้อผิดพลาด ดังนี้

“ทฤษฎีจิตวิทยา หมายถึง หลักเกณฑ์ที่ใช้ในการโฆษณาเพื่อให้เกิดการตอบสนอง หรือสร้างอิทธิพลต่อความรู้สึกของผู้บริโภคที่มีต่อสินค้าหรือบริการ” (ฉบับที่ ๒๒, หน้า ๔)

นิยามศัพท์เฉพาะในตัวอย่างข้างต้นให้นิยามไม่ถูกต้อง เนื่องจากทฤษฎีจิตวิทยาไม่ใช่หลักเกณฑ์ที่ใช้ในการโฆษณา

๒. นิยามศัพท์เฉพาะที่ไม่ชี้เฉพาะไปยังการศึกษาค้นคว้า

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“ชื่อหมู่บ้าน หมายถึง ชื่อของท้องถิ่น ซึ่งประกอบด้วยบ้านหลาย ๆ บ้านเป็นชุมชนย่อย ๆ ของตำบล และเป็นชื่อที่ราชการกำหนดใช้ หรือเป็นชื่อที่ชาวบ้านเรียกมาแต่ดั้งเดิม ซึ่งเกี่ยวข้องกับสภาพภูมิศาสตร์และสิ่งอื่น ๆ ที่ปรากฏในหมู่บ้านนั้น ๆ เช่น ชื่อพืช ชื่อสัตว์ บุคคลสำคัญ ตำนาน หรือนิทานพื้นบ้าน เป็นต้น” (ฉบับที่ ๑, หน้า ๘)

ตัวอย่างที่ ๒

“วรรณกรรมแปล หมายถึง งานเขียนที่ผู้เขียนนำเรื่องราวจากภาษาหนึ่งมาถ่ายทอดเป็นอีกภาษาหนึ่ง โดยรักษาเนื้อเรื่องหรือใจความให้ใกล้เคียงกับภาษาเดิมมากที่สุด

ตัวละครเหนือธรรมชาติ หมายถึง ตัวละครที่เหนือความจริง ที่เป็นอมมนุษย์ เช่น เทวดา ยักษ์ ผี สัตว์พูดได้ซึ่งมีความคิดเช่นเดียวกับมนุษย์ และมนุษย์ที่มีอิทธิฤทธิ์ มีคาถาอาคม สามารถเหาะเหินเดินอากาศได้ เกิดขึ้นจากจินตนาการ การกระทำ และการแสดงออกในลักษณะต่างๆ มีบทบาทสำคัญต่อการดำเนินเรื่อง มีทั้งตัวละครฝ่ายที่ช่วยเหลือ และฝ่ายปฏิปักษ์” (ฉบับที่ ๓, หน้า ๕)

ตัวอย่างที่ ๓

“สถานภาพ หมายถึง ฐานะหรือตำแหน่งของบุคคลซึ่งเป็นสิ่งที่สังคมกำหนดขึ้นสถานภาพ เป็นสิ่งเฉพาะตัวที่ทำให้เราแตกต่างจากผู้อื่น

บทบาทตัวละคร หมายถึง ทัศนคติในการมองตัวละครผ่านลักษณะนิสัยของตัวละคร ทั้งใน ตัวละครเอกฝ่ายชายและฝ่ายหญิงที่แสดงบทบาทออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจว่าตัวละครตัวนั้น มีลักษณะนิสัย และมีบทบาทสำคัญต่อเรื่อง” (ฉบับที่ ๔, หน้า ๕)

ตัวอย่างที่ ๔

“กลวิธีการประพันธ์ หมายถึง เป็นกลวิธีการแต่งเรื่อง เช่น วิธีการดำเนินเรื่องจะประกอบ ไปด้วย การเปิดเรื่อง การลำดับเรื่อง และการปิดเรื่อง การปิดเรื่องก็จะมีวิธีการปิดเรื่องที่แตกต่างกัน ออกไป เช่น การปิดเรื่องแบบหักมุม การปิดเรื่องแบบโศกนาฏกรรม การปิดเรื่องแบบสุขนาฏกรรม และการปิดเรื่องแบบทิ้งไว้ให้คิด” (ฉบับที่ ๓๐, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๕

“Twitter หมายถึง สื่อสังคมออนไลน์ในปัจจุบันที่สื่อสารกันด้วยการโพสต์ข้อความครั้งละ ไม่เกิน 140 ตัวอักษร โดยข้อความนั้นจะถูกเผยแพร่ให้บุคคลอื่นสามารถเข้ามาอ่านและตอบกลับได้ Retweet (RT) หมายถึง การคัดลอกและส่งต่อข้อความโดยการอ้างอิงข้อความของบุคคลอื่น เพื่อไม่ให้สาระสำคัญขาดหายไป” (ฉบับที่ ๓๑, หน้า ๗)

ตัวอย่างที่ ๖

“พาดหัวข่าว หมายถึง ประโยค วลี หรือข้อความสั้นๆที่มีสาระสำคัญของเนื้อข่าวหรือ เกี่ยวข้องกับข่าว พิมพ์ด้วยอักษรตัวใหญ่

การใช้ภาษา หมายถึง การใช้คำ วลี ประโยค หรือเครื่องหมายวรรคตอน ในการพาดหัว ข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์” (ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๕)

นิยามศัพท์เฉพาะในตัวอย่างที่ ๑-๖ เป็นการนิยามอย่างกว้าง ไม่ชี้เฉพาะไปยังข้อมูล ที่ใช้ศึกษา ควรแก้ไขดังนี้

ตัวอย่างที่ ๑ ควรเขียนว่า

ชื่อหมู่บ้าน หมายถึง ชื่อของท้องถิ่น ซึ่งประกอบด้วยบ้านหลาย ๆ บ้านเป็นชุมชนย่อย ๆ ของอำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช

ตัวอย่างที่ ๒ ควรเขียนว่า

วรรณกรรมแปล หมายถึง วรรณกรรมชุดควาร์ดส์ตัน (The spook's) เล่มที่ ๑-๗ ซึ่งกิตติชัย กิตติวีรณูญ แปลจากบทประพันธ์ของโจเซฟ เดลานี

ตัวอย่างที่ ๓ ควรเขียนว่า

สถานภาพ หมายถึง ฐานะหรือตำแหน่งเฉพาะตัวของตัวละคร ในนวนิยายของภัสสรฯ ตามที่สังคมกำหนดขึ้น ทำให้แตกต่างจากตัวละครอื่น ๆ

ตัวอย่างที่ ๔ ควรเขียนว่า

กลวิธีการประพันธ์ หมายถึง วิธีการดำเนินเรื่อง ประกอบด้วย การเปิดเรื่อง การลำดับเรื่อง และการปิดเรื่อง ในนวนิยาย ชุด ๗ วันจองเวร ของ ภาคินัย กสิรักษ์

ตัวอย่างที่ ๕ ควรเขียนว่า

Twitter หมายถึง ข้อความภาษาไทยที่ผู้ใช้ Twitter ได้ Retweet มากกว่า ๒๐๐ ครั้ง ในเว็บไซต์ www.trend.in.th ตั้งแต่วันที่ ๑๕ มีนาคม ถึง ๑๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ตัวอย่างที่ ๖ ควรเขียนว่า

พาดหัวข่าว หมายถึง ประโยค วลี หรือข้อความสั้น ๆ ที่มีสาระสำคัญของเนื้อข่าว หรือเกี่ยวข้องกับข่าว พิมพ์ด้วยอักษรตัวใหญ่ ในหน้า ๑ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ ถึง เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๔

๓. นิยามศัพท์เฉพาะที่ไม่นิยามคำสำคัญ

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“นวนิยายแนวชีวิตและสังคม หมายถึง นวนิยายที่มีเนื้อหาสะท้อนเหตุการณ์ทางสังคม ช่วงใดช่วงหนึ่งผ่านเรื่องราวการดำเนินชีวิตของตัวละครเอก

พฤติกรรมและบุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะนิสัยส่วนบุคคลของตัวละครในนวนิยายแต่ละเรื่อง ตัวละครเอกฝ่ายหญิง หมายถึง ตัวละครเพศหญิง ที่มีบทบาทหลักในการดำเนินเรื่อง” (ฉบับที่ ๖๕, หน้า ๖)

นิยามศัพท์เฉพาะในตัวอย่างที่ ๑ เป็นการนิยามศัพท์เฉพาะของการศึกษาเรื่อง

“การวิเคราะห์ตัวละครเอกฝ่ายหญิงในนวนิยายแปลแนวชีวิตและสังคมที่แปลจากภาษาจีน โดยใช้ทฤษฎีจิตวิทยาปัจเจกบุคคล (Individual Psychology) ของอัลเฟรด แอดเลอร์ (Alfred Adler)” ให้นิยามศัพท์เฉพาะไว้ ๓ คำ คือ “นวนิยายแนวชีวิตและสังคม” “พฤติกรรมและบุคลิกภาพ” และ “ตัวละครเอกฝ่ายหญิง” ในตัวอย่างนี้ควรเพิ่มนิยามคำว่า “ทฤษฎีจิตวิทยาปัจเจกบุคคล” และแยกนิยามคำว่า “พฤติกรรม” กับ คำว่า “บุคลิกภาพ”

ตัวอย่างที่ ๒

“ค่านิยม หมายถึง เครื่องชี้้นำในการดำเนินชีวิตของบุคคล มีการเปลี่ยนแปลงตามสภาพของสังคม” (ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๘)

นิยามศัพท์เฉพาะในตัวอย่างที่ ๒ เป็นการนิยามศัพท์เฉพาะของการศึกษาเรื่อง “การใช้ภาษาและค่านิยมด้านความรักจากบทเพลงของบอย โกสิยพงษ์” ผู้ศึกษาให้นิยามศัพท์เพียงคำเดียวคือคำว่า “ค่านิยม” ควรเพิ่มนิยามคำว่า “การใช้ภาษา” และแก้ไข คำว่า “ค่านิยม” เป็น คำว่า “ค่านิยมด้านความรัก”

ตัวอย่างที่ ๓

“วรรณกรรม หมายถึง งานเขียนที่แต่งขึ้นหรืองานศิลปะ ที่เป็นผลงานอันเกิดจากการคิด และจินตนาการ แล้วเรียบเรียง นำมาบอกเล่า บันทึก ขับร้อง หรือสื่อออกมาด้วยกลวิธีต่างๆ โดยทั่วไปแล้ว จะแบ่งวรรณกรรมเป็น ๒ ประเภท คือ วรรณกรรมลายลักษณ์ คือวรรณกรรมที่บันทึก

เป็นตัวหนังสือ และวรรณกรรมมุขปาฐะ อันได้แก่วรรณกรรมที่เล่าด้วยปาก ไม่ได้จดบันทึก ด้วยเหตุนี้ วรรณกรรมจึงมีความหมายครอบคลุมกว้าง ถึงประวัติ นิทาน ตำนาน เรื่องเล่า ขำขัน เรื่องสั้น นวนิยาย บทเพลง คำคม เป็นต้น

คำคม หมายถึง ถ้อยคำที่คิดขึ้นมาในปัจจุบันทันด่วน เป็นถ้อยคำที่หลักแหลม ซึ่งสามารถเข้ากับเหตุการณ์นั้น ได้อย่างเหมาะสม ทั้งยังชวนให้คิด ถ้าพูดติดปากกันต่อไปก็จะกลายเป็นสำนวนไปได้

แนวคิด หมายถึง ความคิดหรือทัศนะ หรือสภาพสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ผู้เขียนมุ่งเสนอต่อหรือส่งสารต่อผู้อ่าน” (ฉบับที่ ๑๙, หน้า ๔)

นิยามศัพท์เฉพาะในตัวอย่างที่ ๓ เป็นการนิยามศัพท์เฉพาะของการศึกษาเรื่อง “คำคม โดนใจ...สุดสุด ของ อภิราชกูร์ ชุ่มมงคล” ผู้ศึกษาให้นิยามศัพท์เฉพาะ ๓ คำ ได้แก่ “วรรณกรรม” “คำคม” และ “แนวคิด” ควรเพิ่มการนิยามคำว่า “รูปแบบ” และ “กลวิธีการนำเสนอ” ซึ่งเป็นกรอบความคิดในการวิเคราะห์ นอกจากนี้ควรตตินิยามคำว่า “วรรณกรรม” เนื่องจากเป็นคำที่เป็นที่เข้าใจตรงกันอยู่แล้ว

ตัวอย่างที่ ๔

“กลวิธีการประพันธ์ หมายถึง เป็นกลวิธีการแต่งเรื่อง เช่น วิธีการดำเนินเรื่องจะประกอบไปด้วย การเปิดเรื่อง การลำดับเรื่อง และการปิดเรื่อง การปิดเรื่องก็จะมีวิธีการปิดเรื่องที่แตกต่างกันออกไป เช่น การปิดเรื่องแบบหักมุม การปิดเรื่องแบบโศกนาฏกรรม การปิดเรื่องแบบสุขนาฏกรรม และการปิดเรื่องแบบทิ้งไว้ให้คิด“ (ฉบับที่ ๓๐, หน้า ๔)

นิยามศัพท์เฉพาะในตัวอย่างที่ ๔ เป็นการนิยามศัพท์เฉพาะของการศึกษาเรื่อง “กลวิธีการประพันธ์นวนิยายชุด ๗ วันจองเวร ของ ภาคินัย กสิรักษ์” ผู้ศึกษาให้นิยามคำศัพท์เฉพาะเพียงคำเดียวคือ คำว่า “กลวิธีการประพันธ์” ควรเพิ่มการให้นิยามคำว่า “นวนิยายสยองขวัญ”

ตัวอย่างที่ ๕

“นิยามศัพท์เฉพาะ

การกลายความหมาย หมายถึง การเปลี่ยนแปลงทางด้านความหมายของคำ ซึ่งเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงของเสียง

คำยืม หมายถึง คำที่รับมาจากภาษาอื่นหรือจากภาษาย่อยอื่น ๆ เข้ามาใช้ในภาษาของตน” (ฉบับที่ ๗, หน้า ๔)

นิยามศัพท์เฉพาะในตัวอย่างที่ ๕ เป็นการนิยามศัพท์เฉพาะของการศึกษาเรื่อง “วิเคราะห์การกลายความหมายของคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยปัจจุบัน” ควรเพิ่มนิยามคำว่า “ความหมายแคบเข้า” “ความหมายกว้างออก” และ “ความหมายย้ายที่” เนื่องจากเป็นคำสำคัญ ดังที่ระบุไว้ในวัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้าว่า

“วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาการกลายความหมายของคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยปัจจุบันที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒ ในประเด็นดังต่อไปนี้

๑. ความหมายแคบเข้า
๒. ความหมายกว้างออก
๓. ความหมายย้ายที่” (ฉบับที่ ๗, หน้า ๓)

๔. นิยามศัพท์เฉพาะที่ให้นิยามคำที่ไม่จำเป็น

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“การวิเคราะห์ หมายถึง การแยกแยะสิ่งที่จะพิจารณาออกเป็นส่วนย่อยที่มีความสัมพันธ์กัน เพื่อทำความเข้าใจแต่ละส่วนให้แจ่มแจ้ง รวมทั้งการสืบค้นความสัมพันธ์ของส่วนต่าง ๆ เพื่อดูว่าส่วนประกอบปลีกย่อยนั้นสามารถเข้ากันได้หรือไม่ สัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันอย่างไร ซึ่งจะช่วยให้เกิดความเข้าใจต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดอย่างแท้จริง”

(ฉบับที่ ๕, หน้า ๕)

ตัวอย่างที่ ๒

“วรรณกรรม หมายถึง งานเขียนที่แต่งขึ้นหรืองานศิลปะ ที่เป็นผลงานอันเกิดจากการคิด และจินตนาการ แล้วเรียบเรียง นำมาบอกเล่า บันทึก ขับร้อง หรือสื่อออกมาด้วยกลวิธีต่างๆ โดยทั่วไปแล้ว จะแบ่งวรรณกรรมเป็น 2 ประเภท คือ วรรณกรรมลายลักษณ์ คือวรรณกรรมที่บันทึกเป็นตัวหนังสือ และวรรณกรรมมุขปาฐะ อันได้แก่วรรณกรรมที่เล่าด้วยปาก ไม่ได้จดบันทึก ด้วยเหตุนี้วรรณกรรมจึงมีความหมายครอบคลุมกว้าง ถึงประวัติ นิทาน ตำนาน เรื่องเล่า ขำขัน เรื่องสั้น นวนิยาย บทเพลง คำคม เป็นต้น” (ฉบับที่ ๑๙, หน้า ๔)

นิยามศัพท์เฉพาะในตัวอย่างที่ ๑ ไม่จำเป็นต้องนิยามคำว่า “การวิเคราะห์” และในตัวอย่างที่ ๒ ไม่จำเป็นต้องนิยามคำว่า “วรรณกรรม” เนื่องจากเป็นคำที่เข้าใจตรงกันอยู่แล้ว

๕. นิยามศัพท์เฉพาะที่ให้ข้อมูลที่จำเป็น

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“ตำบล หมายถึง เป็นหน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่นในประเทศไทยซึ่งมีขนาดเล็กกว่าอำเภอและจังหวัด จึงจัดว่าเป็นเขตการปกครองระดับที่สาม จากข้อมูลเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๒ ประเทศไทยมี ๗,๒๕๕ ตำบล^[1] ไม่รวมอีก ๑๖๙ แขวงในกรุงเทพมหานคร ซึ่งถูกจัดว่าเป็นเขตการปกครองในระดับเดียวกัน แต่ละอำเภอมีประมาณ ๘-๑๐ ตำบล ในภาษาอังกฤษ คำว่าตำบลนี้มักจะใช้คำว่า "township" หรือ "subdistrict" ซึ่งอันหลังนี้เป็นการแปลที่ได้รับการแนะนำ^[2] แต่ก็พบว่ามีการใช้ subdistrict แปลคำว่า กิ่งอำเภอเช่นกัน เขตการปกครองที่เล็กกว่าตำบลคือ หมู่บ้าน ซึ่งในประเทศไทยมี ๗๔,๙๕๖ หมู่บ้าน เฉลี่ยแล้วตำบลหนึ่งจะมี ๑๐ หมู่บ้าน ท้องที่ที่อยู่ในนครหรือเมืองจะไม่มี การแบ่งเขตการบริหารออกเป็นหมู่บ้าน แต่จะเรียกเป็น "ชุมชน" แทน” (ฉบับที่ ๑, หน้า ๘)

นิยามศัพท์เฉพาะในตัวอย่างที่ ๑ มาจากการศึกษาเรื่อง “การศึกษาภูมินามชื่อหมู่บ้าน อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช” การศึกษาเรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับตำบลต่าง ๆ ในประเทศไทย

และไม่เกี่ยวข้องกับคำว่า township และ subdistrict จึงไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงจำนวนตำบลในประเทศไทยเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๒ และไม่ต้องการกล่าวถึง township และ subdistrict

ตัวอย่างที่ ๒

“จิตวิทยา ความหมายของวิชา “จิตวิทยา” มีผู้ให้ความหมายไว้มากมายแต่ในที่นี้ขอยกตัวอย่างพอเป็นสังเขปดังนี้คือ

จิตวิทยามาจากคำในภาษาอังกฤษว่า Psychology ซึ่งมีรากศัพท์มาจากภาษากรีก ๒ คำ คือ Psyche หมายถึง จิตวิญญาณ (Mind ,Soul) กับคำว่า Logos หมายถึง ศาสตร์ วิชา วิทยาการ (Science, Study) ก้นยา สุวรรณแสง (๒๕๓๖ : ๑๑)

ไซคี (Psyche) เป็นชื่อเทพธิดาผู้เลอโฉมในนิยายปรัมปราของกรีกได้อภิเษกกับกามเทพชื่อ (Cupid) ซึ่งทั้งสองรักกันมานานไม่เคยแยกจากกัน ชาวกรีกจึงเห็นว่า Psyche เป็นวิญญาณนั่นเอง แต่สำหรับ Cupid นั้นถือว่าเป็นร่างกายและทั้งวิญญาณและร่างกายต้องอยู่เป็นคู่กันเสมอไม้อาจจะพรากจากกันได้ ทิพย์ นาถสุภา (๒๕๑๓ : ๒)

ถ้าแปลตามรูปศัพท์ในภาษาอังกฤษ Psychology หรือจิตวิทยา หมายถึง วิชาที่ศึกษาเกี่ยวกับวิญญาณ (Psychology means the study of the soul) ซึ่งในสมัยโบราณเชื่อกันว่า จิตหรือวิญญาณ เป็นสิ่งที่ควบคุมกิริยาอาการต่าง ๆ ของร่างกาย และยังเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ การศึกษาเรื่องจิตวิญญาณดังกล่าวจึงเป็นศาสตร์ชั้นสูงของชาวกรีกเรื่อยมา ในระยะต่อมาเมื่อวิทยาศาสตร์เริ่มเจริญก้าวหน้ามากขึ้นนักวิทยาศาสตร์และนักจิตวิทยาจึงหันมาสนใจในเรื่องต่าง ๆ ที่สามารถพิสูจน์ได้ และนั่นก็คือการเริ่มต้นหันมาสนใจศึกษาจิตวิทยาในเรื่องพฤติกรรมของมนุษย์ เพราะพฤติกรรมเป็นสิ่งที่เราสามารถสังเกตได้และสามารถทดลองได้ ดังนั้นการศึกษาวิชาจิตวิทยาจึงถือเป็นวิทยาศาสตร์สาขาหนึ่ง หรืออาจเรียกได้อีกอย่างหนึ่งว่าการศึกษาวิชาจิตวิทยาเป็นการศึกษาศาสตร์ทางด้านพฤติกรรมศาสตร์ (Behavioral Sciences)” (ฉบับที่ ๑๓, หน้า ๔)

นิยามศัพท์เฉพาะในตัวอย่างที่ ๒ มาจากการศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์วรรณกรรมเยาวชน แปลแฟนตาซีเรื่อง "Trinity Blood นักล้าแวมไพร์สายพันธุ์อสูร" ภาค R.A.M” ผู้ศึกษาให้นิยามคำว่า “จิตวิทยา” เนื่องจากต้องการศึกษาพฤติกรรมและบุคลิกภาพของตัวละคร ตามแนวจิตวิทยา แต่นิยามที่เขียนไว้เป็นประวัติและความหมายของคำว่าจิตวิทยา ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเรื่องนี้

ตัวอย่างที่ ๓

“วรรณกรรมแปล หมายถึง งานเขียนที่ผู้เขียนนำเรื่องราวจากภาษาหนึ่งมาถ่ายทอดอีกภาษาหนึ่ง โดยรักษาเนื้อเรื่อง ภาษาเดิมไว้ให้มากที่สุด (สายทิพย์ นุกุลกิจ, ๒๕๓๗, หน้า ๓๑๒) ทั้งนี้ นอกจากจะรักษาเนื้อเรื่องให้ใกล้เคียงกับภาษาเดิมให้มากที่สุดแล้ว ผู้เขียนจำเป็นต้องใช้ภาษาของตนเองในการเขียนเรียบเรียงความรู้ ทั้งนี้ในส่วนขององค์ประกอบของวรรณกรรมแปลนั้น มีความคล้ายคลึงกับวรรณกรรมทั่วไปโดยมี โครงเรื่อง แก่นเรื่อง ตัวละคร บทสนทนาและฉากและบรรยากาศ” (ฉบับที่ ๑๘, หน้า ๔)

นิยามศัพท์เฉพาะในตัวอย่างที่ ๓ มาจากการศึกษาเรื่อง “เดอะลอร์ดออฟเดอะริงส์: การศึกษาเชิงวิเคราะห์” ผู้ศึกษาให้นิยามคำว่า “วรรณกรรมแปล” อย่างกว้าง มีรายละเอียดที่ไม่จำเป็น

๖. นิยามศัพท์เฉพาะที่อ้างอิงผิด

พบข้อผิดพลาด ดังนี้

ตัวอย่าง

“บทละคร (Plays) หมายถึง บทละครที่เป็นพระราชนิพนธ์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว เป็นเรื่องที่มีลักษณะอย่างนวนิยายคือ เป็นเรื่องที่แสดงถึงชีวิตผู้อื่น ไม่ใช่เรื่องส่วนตัวของกวี มีการวางโครงเรื่อง ฉาก ตัวละคร บทสนทนา โดยใช้ทำนองแต่งและโลกทัศน์ของกวี เป็นเรื่องใช้แสดงบนเวที (วิทย์ ศิวะศรียานนท์, ๒๕๔๐: ๑๑๘)” (ฉบับที่ ๑๑, หน้า ๕)

นิยามศัพท์เฉพาะในตัวอย่างข้างต้นมาจากการศึกษาเรื่อง “ภาพสะท้อนสังคมในบทละครพูดร้อยแก้ว พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว” ผู้ศึกษาให้นิยามคำว่า “บทละคร” แล้วอ้างอิงที่มาว่ามาจากคำกล่าวของวิทย์ ศิวะศรียานนท์ ซึ่งเป็นการอ้างอิงผิด เนื่องจากกรอ้างอิงเช่นนี้แสดงว่าในหนังสือของ วิทย์ ศิวะศรียานนท์ ให้นิยามความหมายของคำว่า บทละครว่า หมายถึง บทละครของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

๗. ให้นิยามซ้ำกับคำศัพท์

พบข้อผิดพลาด ดังนี้

“บทละคร (Plays) หมายถึง บทละครที่เป็นพระราชนิพนธ์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว เป็นเรื่องที่มีลักษณะอย่างนวนิยายคือ เป็นเรื่องที่แสดงถึงชีวิตผู้อื่น ไม่ใช่เรื่องส่วนตัวของกวี มีการวางโครงเรื่อง ฉาก ตัวละคร บทสนทนา โดยใช้ทำนองแต่งและโลกทัศน์ของกวี เป็นเรื่องใช้แสดงบนเวที” (ฉบับที่ ๑๑, หน้า ๕)

นิยามศัพท์เฉพาะในตัวอย่างข้างต้นให้นิยามคำว่า “บทละคร” ว่า หมายถึง “บทละคร...” ซึ่งเป็นนิยามที่ซ้ำกับคำศัพท์ ไม่ทำให้เกิดความเข้าใจที่ชัดเจน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เป็นแหล่งข้อมูลสำคัญที่ผู้ศึกษาค้นคว้าต้องศึกษาอย่างกว้างขวาง ครอบคลุม และเจาะลึก เพื่อนำมาเป็นแนวทางการศึกษา แสดงให้เห็นความรอบรู้และความน่าเชื่อถือของข้อมูล กรอบความคิด และวิธีศึกษาค้นคว้า จึงมั่นใจได้ว่าการศึกษาค้นคว้านี้สามารถดำเนินต่อไปได้ นอกจากนี้ ยังทำให้ทราบสถานภาพปัจจุบัน หรือองค์ความรู้ในปัจจุบันเกี่ยวกับประเด็นปัญหาที่ต้องการศึกษาว่าเคยมีการศึกษาค้นคว้าเพื่อหาคำตอบในประเด็นนี้ หรือประเด็นใกล้เคียงแล้วหรือไม่ ใช้วิธีการใด และผลการศึกษาเป็นอย่างไร เพื่อจะได้ไม่ศึกษาซ้ำซ้อน นอกจากว่ามีกรอบความคิด หรือวิธีการศึกษาแตกต่างออกไป

การเขียนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ควรเขียน ดังนี้

๑. คัดสรรสิ่งที่เขียนให้เหมาะสมกับหัวข้อและกรอบความคิด
๒. เขียนเชิงสังเคราะห์จากองค์ความรู้ที่รวบรวมได้
๓. เขียนด้วยภาษาของตนเอง ไม่เพียงนำสิ่งที่ค้นคว้าได้มาเรียงต่อกัน
๔. ต้องกำหนดโครงเรื่องเป็นหัวข้อต่าง ๆ ให้ชัดเจน จากนั้นจึงนำเสนอรายละเอียด
๕. เขียนอ้างอิงทุกครั้งทีกล่าวถึงข้อความของผู้อื่น

การวิจัยเรื่อง ข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตวิชาเอกภาษาไทยมหาวิทยาลัยบูรพา พบข้อผิดพลาดในการเขียนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ๑๓ ลักษณะ ดังนี้

๑. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ไม่มีการค้นคว้ารายละเอียดตามที่ระบุไว้ในกรอบความคิด

๒. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ระบุเฉพาะหัวข้อของเอกสาร
 ๓. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ค้นคว้าน้อยเกินไป
 ๔. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ขาดการสังเคราะห์
 ๕. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่เสนอเอกสารที่ไม่เกี่ยวข้อง
 ๖. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ขาดความน่าเชื่อถือ
 ๗. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ไม่มีรายละเอียดของเนื้อหา
 ๘. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ขาดคำอธิบายรายละเอียด
 ๙. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ให้รายละเอียดของเอกสารไม่ตรงกับหัวข้อ
 ๑๐. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ไม่แสดงโครงเรื่องในการนำเสนอ
 ๑๑. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่เขียนหัวข้อผิด
 ๑๒. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่จัดหมวดหมู่ผิด
 ๑๓. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่จัดลำดับไม่เหมาะสม
- ดังรายละเอียด ต่อไปนี้

๑. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ไม่มีการค้นคว้ารายละเอียดตามที่ระบุไว้ในกรอบความคิด

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษา รูปแบบ แนวคิด และกลวิธีการนำเสนอที่ปรากฏในวรรณกรรม คำคม ของ อภิราชกูร์ ชุ่มมงคล ดังนี้

๑. เอกสารงานที่เกี่ยวข้องกับคำคม

๒. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำคม คำสอน” (ฉบับที่ ๑๙, หน้า ๕)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้นมีข้อผิดพลาดคือ ผู้ศึกษาค้นคว้าไม่ได้แสดงรายละเอียดของเอกสารและงานวิจัยใด ๆ ทั้งสิ้น มีเพียงหัวข้อที่ยกมาในตัวอย่างเท่านั้น นอกจากนี้หัวข้อดังกล่าวยังไม่ครอบคลุมกรอบความคิดเรื่อง “รูปแบบ แนวคิด และกลวิธีการนำเสนอ” อีกด้วย

ตัวอย่างที่ ๒

“เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการตั้งชื่อ

พชรวรรณ ประเสริฐศิริ (๒๕๕๓ , หน้า ๑๓) กล่าวว่า ชื่อของคนธรรมดายังมีที่มา ดั่งนั้น สถานที่สำคัญต่าง ๆ รวมไปถึงพระนามหรือนามของบุคคลสำคัญที่เป็นที่รู้จักกันในวงกว้างก็ย่อมมีที่มาที่ไปเช่นกัน ซึ่งบางครั้งมีการเรียนรู้ศึกษากันอย่างจริงจังจนถึงขั้นเป็นงานวิจัยของนักวิชาการเลยก็มี

เอกพงศ์ ประสงค์เงิน (๒๕๔๘, หน้า ๑๘๐) ได้กล่าวถึงการใช้ภาษาในการตั้งชื่อและเรียกชื่อสถานที่ไว้ว่า การตั้งชื่อบุคคลและภูมินามต่าง ๆ สามารถสะท้อนความคิดความเชื่อของคนไทยได้เป็นอย่างดี การตั้งชื่อบุคคลและภูมินามมีแนวคิดหลักคือความเป็นสิริมงคลทั้งแก่เจ้าของชื่อผู้ที่อยู่ใกล้ชิดและผู้ที่อยู่อาศัย” (ฉบับที่ ๑๗, หน้า ๖-๗)

ตัวอย่างที่ ๓

“เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม

องค์ประกอบของวัฒนธรรม

ประภาศรี สีหอำไพ (๒๕๔๙ , หน้า ๓) กล่าวว่า องค์ประกอบของวัฒนธรรม วัฒนธรรมประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้

๑) องค์วัตถุ (instrumental and symbolic object) คือ ผลผลิตจากความคิดและศิลปกรรม ได้แก่ สถาปัตยกรรม ภาษา ฯลฯ

๒) องค์การ (organization) คือ ระบบและโครงสร้างในสังคม

๓) องค์พิธีการ (usage) คือ ขนบธรรมเนียมประเพณีพิธีกรรมต่าง ๆ ตั้งแต่เกิดจนตาย

๔) องค์มคติ (concepts) คือ ความเชื่อ อุดมคติ ความคิดและความเข้าใจ” (ฉบับที่ ๑๗, หน้า ๗)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในตัวอย่างที่ ๒-๓ นำมาจากเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “การศึกษาที่มาของชื่อหมู่บ้าน ในอำเภอท่าตะโก จังหวัดนครสวรรค์” ซึ่งผู้ศึกษากำหนดวัตถุประสงค์ไว้ว่าต้องการศึกษา

“๑. ที่มาของชื่อหมู่บ้าน

๒. ภาพสะท้อนสังคมในชื่อหมู่บ้าน

๓. ภาพสะท้อนวัฒนธรรมในชื่อหมู่บ้าน” (ฉบับที่ ๑๗, หน้า ๓)

จะเห็นได้ว่า ไม่มีเอกสารที่เกี่ยวกับแนวคิดและที่มาในการตั้งชื่อสถานที่ ซึ่งผู้ศึกษาจะนำมาใช้เป็นกรอบความคิดในการวิเคราะห์ที่มาของชื่อหมู่บ้าน ไม่มีเอกสารเกี่ยวกับสังคม แม้จะมีเอกสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่ค้นคว้ามาแต่ก็ไม่สามารถนำมาเป็นกรอบความคิดในการวิเคราะห์ภาพสะท้อนวัฒนธรรมในชื่อหมู่บ้าน

ตัวอย่างที่ ๔

“วิชุดา ปานกลาง (๒๕๓๐) ได้ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์และการถ่ายทอดความหมายเรื่อง “ผี” เช่น ในนวนิยายเรื่อง “แม่นาคพระโขนง พ.ศ. ๒๕๒๑-๒๕๓๒ พ.ศ. ๒๕๓๘ พบว่า รูปแบบการนำเสนอเรื่อง “ผี” ในนวนิยายที่ศึกษา ประเภทผีไทยทั้งในเชิงพล็อตเรื่อง คือคนตายเป็นผีแต่ยังอยากจะใช้ชีวิตร่วมกับคน ผีออกอาละวาดหลอกหลอนผู้คนและมีการกำจัดผีออกไป โดยองค์ประกอบย่อยของเรื่องได้มีการเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัยและความคิดสร้างสรรค์ของผู้เขียน ในเชิงแนวคิดมีการนำเสนอเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของบ้าน ผี และวัด ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญในการจัดระเบียบทางสังคม นวนิยายได้ถ่ายทอดความหมายของเรื่อง “ผี” โดยการเล่าเรื่องตามเหตุการณ์

ฉลองรัตน์ ทิพย์พิมาน (๒๕๒๘) ได้ศึกษาเรื่องวิเคราะห์โครงสร้างการเล่าเรื่อง ผี ในนวนิยาย ที่มีความหวาดกลัว ทำให้ผู้อ่านมีความตื่นเต้นอยู่ตลอดเวลาหรือสามารถทำให้ผู้อ่านจินตนาการสร้างภาพได้ ชวนให้คนอ่านขลุ่ย ในนวนิยายที่มีตัวเอกเป็นสตรีมีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่สอดคล้องกับความบันเทิงทางสังคม โดยมีการประเมินคุณค่าการกระทำของตัวละคร โดยคำนึงถึงกระแสเรียกร้องทางสังคม ทั้งในด้านของการแสดงให้เห็นผลดีและผลร้ายที่เป็นไปตามความต้องการทางสังคม” (ฉบับที่ ๓๐, หน้า ๖)

ตัวอย่างที่ ๕

“เอกสารที่เกี่ยวกับกลวิธีการดำเนินเรื่อง

อรุณรัตน์ นานนท์ (๒๕๒๙) การนำเสนอเนื้อหา เรื่องราว และเทคนิคทางด้านความบันเทิง จากอารมณ์ของความหวาดหวั่นน่าสะพรึงกลัว นับเป็นลักษณะเฉพาะของแนวสยองขวัญที่ก่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินไปกับอารมณ์ความรู้สึกที่ไม่เป็นที่พึงประสงค์ เช่นความหวาดหวั่นและความน่าพรันพิริ่ง จากการสังเกตลักษณะองค์ประกอบต่างๆ ของนวนิยายสยองขวัญพบว่า องค์ประกอบต่างๆ ของนวนิยายสยองขวัญถูกสร้างขึ้นอย่างมีวัตถุประสงค์ เพื่อใช้ในการปะทะและหักล้างกับความคิดและความรู้สึกถึงความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและสวัสดิภาพในการดำรงชีวิต โดยการทำให้ผู้อ่านมาเผชิญหน้ากับสิ่งแปลกประหลาดที่สามารถสั่นคลอนและท้าทายกรอบทางความคิดที่มนุษย์คุ้นชินได้ ทั้งนี้อาจด้วยความต้องการในระดับจิตไร้สำนึกของผู้อ่านนวนิยายสยองขวัญเองซึ่งต้องการทำลายล้างกรอบและกฎเกณฑ์ของสังคมที่ควบคุมจิตสำนึกของบุคคลในสังคม เรื่องราวอันน่าหวาดกลัวเกี่ยวกับภูตผีปิศาจ สิ่งแปลกประหลาดได้ดำรงอยู่คู่กับมนุษย์มาอย่างยาวนาน เป็นส่วนประกอบหนึ่งที่สำคัญของวัฒนธรรม ดังจะเห็นได้จากที่ทุกๆ สังคมวัฒนธรรม ล้วนแต่มีเรื่องราวเกี่ยวกับสิ่งเหนือธรรมชาติอันลึกลับ น่าสะพรึงกลัว และเป็นภัยคุกคามต่อชีวิต ซึ่งจากจุดร่วมทางวัฒนธรรมนี้อาจถือได้ว่า เรื่องราวเกี่ยวกับภูตผีปิศาจความลึกลับนับเป็นองค์ประกอบทางวัฒนธรรมที่เป็นสากลของมนุษย์ แม้ว่าเมื่อพิจารณาจากรายละเอียดที่ปรากฏในการแสดงออกแต่ละวัฒนธรรมแล้ว เรื่องราวเหล่านี้จะมีความผิดแผกกันออกไปบ้าง”(ฉบับที่ ๓๐, หน้า ๖-๗)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในตัวอย่างที่ ๔-๕ นำมาจากเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “กลวิธีการประพันธ์นวนิยาย ชุด ๗ วันจองเวร ของ ภาคินัย กสิรักษ์” ซึ่งผู้ศึกษากำหนดวัตถุประสงค์ไว้ ดังนี้

๑. เพื่อวิเคราะห์การนำเสนอเปิด-ปิดเรื่อง
๒. เพื่อจะได้ทราบว่าในการนำเสนอเรื่องเป็นอย่างไร
๓. เพื่อศึกษากลวิธีการประพันธ์” (ฉบับที่ ๓๐, หน้า ๓)

เห็นได้ว่า ไม่มีการค้นคว้าเอกสารที่ให้รายละเอียดเกี่ยวกับนวนิยายสยองขวัญ และเอกสารที่เกี่ยวกับกลวิธีการดำเนินเรื่องที่ค้นคว้ามาจากงานเขียนของ วิสิฐ อรุณรัตน์ นานนท์ ไม่สามารถนำมาเป็นกรอบความคิดในการวิเคราะห์วรรณกรรมที่เป็นข้อมูลได้

ตัวอย่างที่ ๖

“เอกสารที่เกี่ยวข้องกับค่านิยมด้านความรัก

ศรายุทธ ทองอุทัย (๒๕๔๕) ได้กล่าวถึงค่านิยมว่า ค่านิยมถือเป็นเครื่องชี้นำในการดำเนินชีวิตของบุคคลในสังคม เป็นสิ่งสำคัญของมนุษย์และสถาบันต่าง ๆ เพื่อการกำหนดการดำเนินชีวิตให้เป็นไปตามรูปแบบทางสังคม มีผู้ให้ค่านิยมไว้หลายรูปแบบด้วยกัน เช่น ค่านิยม เป็นแนวทางหรือแนวคิด เพื่อให้บุคคลได้เลือกกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือเป็นสิ่งที่ช่วยให้บุคคลได้สามารถคิด และตัดสินใจในการเลือกกระทำของตน ค่านิยมมีด้วยกัน ๒ ประเภท ได้แก่ ประเภทแรก ค่านิยมหลัก ซึ่งเป็นค่านิยมที่มีลักษณะเฉพาะของสังคมใดสังคมหนึ่ง ซึ่งเมื่อเกิดขึ้นแล้ว มีการวางรากลึก ยากที่จะมีการเปลี่ยนแปลง ส่วนอีกประการหนึ่ง ได้แก่ ค่านิยมที่มีการเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพของสังคมซึ่งเป็นของที่ไม่คงทนซึ่งค่านิยม อาจหมายถึง สิ่งที่ยึดถือเป็นมาตรฐานในการวัดคุณค่าของสิ่งของต่าง ๆ หรือหมายถึงสิ่งที่เขาเห็นว่ามีความค่า เขาจึงรัก ห่วงแหน อยากมีอยากได้ อยากเป็น อยากเป็นเจ้าของ สำหรับวัยรุ่นนั้น จะมีลักษณะทางธรรมชาติที่แตกต่างจากวัยอื่น อันจะเป็นปัจจัยในการกำหนดคุณลักษณะเฉพาะทางของค่านิยมให้แก่ตัววัยรุ่นเอง กล่าวคือ วัยรุ่นทุกคนต้องการความมีพวกพ้อง (Sense of Belonging) ต้องการเป็นที่ยอมรับ (Acceptance) ต้องการเป็นที่รู้จัก (Recognition) ต้องการยอมรับในความเป็นผู้ชาย และผู้หญิงอย่างเต็มที่จากบุคคลอื่น ๆ ในวัยเดียวกัน ไม่เพียงแต่เพศเดียวกันเท่านั้น แต่จากเพศตรงข้ามด้วยกัน จึงทำให้วัยรุ่นมักสนใจในเรื่องความรัก และแสวงหาคู่ครองอันนำไปสู่การแต่งงานในที่สุด แต่ทั้งนี้จะต้องเป็นไปตามระเบียบแบบแผนที่ถูกทำนองครองธรรม หรือตามค่านิยมของสังคมด้วย” (ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๑๒-๑๓)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในตัวอย่างที่ ๖ มีข้อผิดพลาดคือ เนื้อหาที่ค้นคว้ามาจากงานเขียนของ ศรายุทธ ทองอุทัย ซึ่งอธิบายความหมายและประเภทของค่านิยม ไม่สามารถนำไปสร้างกรอบความคิดในการวิเคราะห์ค่านิยมด้านความรัก

ตัวอย่างที่ ๗

“ในการศึกษาตัวละครเหนือธรรมชาติ ในวรรณกรรมแปลชุดวาร์ดสตोन (The spook’s) เล่มที่ ๑-๗ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อประกอบความเข้าใจ และเป็นหลักเกณฑ์ในการศึกษา ตามประเด็นดังต่อไปนี้

๑. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมแปล
๒. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวละคร
๓. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง” (ฉบับที่ ๓, หน้า ๖)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในตัวอย่างที่ ๗ ผิดพลาดเพราะค้นคว้าไม่ครบถ้วน กล่าวคือ ขาดเอกสารที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมแปลชุดวารสารสโตนซึ่งเป็นข้อมูลที่น่ามาศึกษา ผู้วิจัยจำเป็นต้องค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับผู้เขียน ผู้แปล และรายละเอียดของวรรณกรรมแปลชุดวารสารสโตน เพื่อนำมาประกอบการวิเคราะห์ และอภิปรายผล

ตัวอย่างที่ ๘

“ในการศึกษาค้นคว้า เรื่อง วิเคราะห์ตัวละครในนวนิยายสยองขวัญ ชุด ซิกส์ สกรีม (Six Scream) ของภาคินัย ตามทฤษฎีจิตวิทยา ผู้วิจัยได้ศึกษาวิเคราะห์จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ เอกสารที่เกี่ยวกับการศึกษาตัวละคร เอกสารที่เกี่ยวกับทฤษฎีทางจิตวิทยา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

๑. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาตัวละคร
๒. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีทางจิตวิทยา
๓. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง” (ฉบับที่ ๘, หน้า ๗)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในตัวอย่างที่ ๘ ผู้ศึกษาไม่ได้ค้นคว้าประวัติและผลงานของผู้เขียนซึ่งสามารถนำมาประกอบการวิเคราะห์ และอภิปรายผล

ตัวอย่างที่ ๙

“๑. เอกสารที่เกี่ยวข้อง

๑.๑ เอกสารที่เกี่ยวกับพระราชประวัติพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

๑.๒ เอกสารที่เกี่ยวกับผลงานพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

๑.๓ เอกสารที่เกี่ยวกับการศึกษาวรรณคดี” (ฉบับที่ ๑๑, หน้า ๖)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องใน ตัวอย่างที่ ๙ นำจากเค้าโครงการศึกษา เรื่อง “ภาพสะท้อนสังคมในบทละครพูดร้อยแก้ว พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว” เห็นได้ว่า ผู้ศึกษาไม่ได้ค้นคว้าเอกสารเกี่ยวกับสังคมไทยสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญของเรื่องที่ต้องการศึกษา

อนึ่ง รายละเอียดที่ได้จากการค้นคว้าตามข้อ ๑.๓ “เอกสารที่เกี่ยวกับการศึกษาวรรณคดี” ก็ไม่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่ศึกษา ดังที่ผู้ศึกษาเขียนไว้ว่า

“๑.๓ เอกสารที่เกี่ยวกับการศึกษาวรรณคดี

วิทย์ ศิวะศรียานนท์ (๒๕๔๑) กล่าวว่า วรรณคดี หมายถึง บทประพันธ์ที่ตราตรึงใจผู้อ่าน ปลุกมโนคิด (imagination) ทำให้เปลิบเปลิบเกิดอารมณ์ต่างๆ วรรณคดีอาจสอนเราได้ในทางอ้อม แต่ไม่ใช่หนังสือเทศน์ และกล่าวอีกว่า วรรณคดีสร้างขึ้นจากชีวิตจริง หรือจะกล่าวว่าเรื่องในวรรณคดีก็คือเรื่องราวของชีวิตนั่นเอง นอกจากนี้ยังได้อธิบายวรรณคดีกับสังคมว่าเป็นส่วนหนึ่งของกันและกัน เนื่องจากกวีใช้ภาษาเดียวกับสังคม วรรณคดีไม่ได้เป็นเพียงการแสดงความคิด ความเห็น ความรู้สึกของผู้แต่งออกมาตามอำเภอใจ หากเป็นการแสดงความรู้สึกของตนให้สอารมณ์ผู้อื่นหรืออย่างน้อยให้ผู้อื่นเข้าใจ ผู้ที่ศึกษา หรืออ่านวรรณคดีย่อมมีจุดประสงค์แตกต่างกันออกไป ผู้เขียนได้แสดงทัศนะ

ที่ว่า วรรณคดีไม่ควรอ่านเพื่อฆ่าเวลา หรือเพื่อความเพลิดเพลินอย่างเดียว แต่ควรอ่านเพื่อศึกษา วรรณคดีที่แท้จริง คือพยายามสร้างสภาพอารมณ์ขึ้นในจิตใจ เนื่องจากวรรณคดีเป็นการติดต่อสัมพันธ์ ทางใจชั้นสูง มีความงดงามและไพเราะในตัวเอง

ผู้เขียนยังกล่าวถึงการวิจารณ์วรรณคดีว่าไม่ได้หมายถึงการจับผิดหรือการติ แต่เป็นการพิจารณาลักษณะของบทประพันธ์ โดยหยิบยกขึ้นมาว่าไพเราะอย่างไรให้ผู้อ่านได้เห็น และยังเห็นว่า การวิจารณ์มีอยู่สองตอนคือ การอธิบายลักษณะของหนังสือ และการวินิจฉัยค่าของหนังสือ การวิจารณ์ที่แท้จริงคือการประมวลทั้งสองวิธีเข้าด้วยกัน การทำความเข้าใจเป็นสิ่งที่สำคัญ เพราะจะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้วิจารณ์ไม่เกิดความอคติ และก่อให้เกิดความเพลิดเพลินในการอ่านหรือศึกษา วรรณคดี” (ฉบับที่ ๑๑, หน้า ๘-๙)

ตัวอย่างที่ ๑๐

“เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สุวิไล เปรมศรีรัตน์ และสุชมาวดี ขำศิริ (๒๕๒๗, หน้า ๑๐๙ - ๑๒๑) พบว่าศึกษาการตั้ง ชื่อหมู่บ้านของอำเภอเมือง จังหวัด สุรินทร์ ผลของการศึกษาชื่อหมู่บ้านทั้งหมด ๔๖๓ หมู่บ้าน พบว่า ร้อยละ ๙๕ เป็นชื่อที่มาจากภาษาเขมร ทำให้สรุปได้ว่าประชาชนส่วนใหญ่ในเขตนี้มีเชื้อสายเขมร พูดภาษาเขมรเป็นส่วนใหญ่ การศึกษาวิจัยเล่มนี้ทำให้ทราบความหมายของชื่อหมู่บ้าน รู้วิธีการตั้งชื่อ หมู่บ้าน ว่าเกิดจากประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมที่ได้พบเห็น

กันยา จันทวรรณชาติ (๒๕๔๑) ได้ศึกษาภูมิกนามหมู่บ้านในจังหวัดนครสวรรค์: กรณีอำเภอ ไพศาลี พบว่า ผู้ศึกษามีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาความหมายของชื่อหมู่บ้านว่า ชื่อหมู่บ้านนั้นมีความหมายอย่างไร สะท้อนวัฒนธรรมอย่างไร ชื่อหมู่บ้านตั้งขึ้นมาโดยใช้หลักเกณฑ์อย่างไร ซึ่งผลการศึกษาพบว่า ชื่อหมู่บ้านได้สะท้อนให้เห็นสภาพทางภูมิศาสตร์และสิ่งแวดล้อมในอดีต เช่น ทรัพยากรธรรมชาติ ทรัพยากรป่าไม้ แลสัตว์ป่า สภาพภูมิประเทศ บ่งบอกถึงอาชีพของประชากร เหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ ตำนาน เรื่องเล่า

สิริพงษ์ ขุนทอง (๒๕๔๔) ศึกษาชื่อบ้านในอำเภอควนขนุน จังหวัดควนขนุน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ทราบถึงประวัติของชื่อบ้านและภาพสะท้อนที่ปรากฏในอดีต พบว่า สามารถ จำแนกตามคำนำหน้าชื่อได้ ดังนี้ คำนำหน้าชื่อบ้านที่บ่งบอกถึงลักษณะการระบายน้ำที่ดีจำนวน ๑๓ ชื่อ คำนำหน้าชื่อที่บ่งบอกถึงแหล่งน้ำจำนวน ๙ ชื่อ คำนำหน้าชื่อบ้านที่บ่งบอกถึงลักษณะภูมิประเทศจำนวน ๓๘ ชื่อ คำนำหน้าชื่อบ้านที่บ่งบอกถึงเศรษฐกิจจำนวน ๔ ชื่อ คำนำหน้าชื่อบ้านที่บ่งบอกถึงการคมนาคมขนส่งจำนวน ๗ ชื่อ คำนำหน้าชื่อบ้านที่บ่งบอกถึงวัฒนธรรมจำนวน ๑๕ ชื่อ คำนำหน้าชื่อบ้านที่บ่งบอกถึงพืช สัตว์ และมนุษย์จำนวน ๑๓ ชื่อ และประเภทอื่น ๆ อีกจำนวน ๑๓ ชื่อ

ปราณี บานชื่น (๒๕๒๗ : ๗) กล่าวว่า การศึกษาความหมายของชื่อ และประวัติความเป็นมาของการตั้งชื่อหมู่บ้าน ตำบลตลอดจนสถานที่สำคัญต่าง ๆ จะเป็นประโยชน์หลายประการ เช่น สะท้อนให้เห็นถึงสภาพทางภูมิศาสตร์ สภาพแวดล้อม วิถีชีวิต ลักษณะความเป็นอยู่ของประชาชนในพื้นที่ ตลอดจน ความเชื่อ ค่านิยม และประเพณี

พูนจิตร บิดร (๒๕๒๑) ได้ศึกษาประวัติชื่อตำบลและหมู่บ้านในเขตอำเภอพรหมานิคม จังหวัดสกลนคร ผลพบว่า ชื่อของหมู่บ้านและตำบลส่วนใหญ่จะเป็นชื่อที่เกี่ยวข้องกับแม่น้ำ ห้วย หนอง คลอง บึง รองลงมาคือเกี่ยวกับสภาพภูมิประเทศ พันธุ์ไม้ สัตว์ และภูเขา หิน แร่ธาตุ ตามลำดับ” (ฉบับที่ ๒๑, หน้า ๗)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในตัวอย่างที่ ๑๐ นำมาจากเค้าโครงการศึกษาค้นคว้า เรื่อง “การศึกษาที่มาของชื่อหมู่บ้านในอำเภอเมือง อำเภอแหลมงอบ จังหวัดตราด” ผู้ศึกษาค้นคว้า เฉพาะงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แต่ไม่ได้ค้นคว้าเอกสารใด ๆ ที่จะนำเป็นแนวทางในการดำเนินการตาม วัตถุประสงค์ข้อ ๓ ที่ว่า “เพื่อศึกษาภาพสะท้อนด้านสังคมที่ปรากฏในชื่อหมู่บ้านของอำเภอเมือง อำเภอแหลมงอบ จังหวัดตราด”

๒. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ระบุเฉพาะหัวข้อของเอกสาร พบข้อผิดพลาด ดังนี้

“งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดวัจนปฏิบัติศาสตร์ (กำลังศึกษาอย่างละเอียดอยู่ค่ะ)” (ฉบับที่ ๒๗, หน้า ๖)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในตัวอย่างที่ ๑๐ ผู้ศึกษาไม่สามารถแสดงรายละเอียดของแนวคิดวัจนปฏิบัติศาสตร์ซึ่งเป็นกรอบความคิดที่จะใช้ศึกษาข้อมูล จึงระบุไว้นวงเล็บว่ากำลังศึกษาแนวคิดดังกล่าวอย่างละเอียด

๓. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ค้นคว้าน้อยเกินไป

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้สำนวนการเขียน

ชลอ รอดลอย (๒๕๔๔, หน้า ๑๘-๒๐) กล่าวว่า สำนวนการเขียนหมายถึง การรู้จักนำความคิดของผู้เขียนเขียนออกมาเป็นถ้อยคำ ประโยค ย่อหน้า ตามความรู้ ความคิด เหตุผล และจุดประสงค์ของผู้เขียน สำนวนการเขียนที่ดีควรมีลักษณะดังนี้

๑. ความชัดเจน เป็นลักษณะที่สำคัญที่สุด เพราะถ้าเขียนไม่ชัดเจน ผู้อ่านจะตีความหมายผิดไปจากจุดประสงค์ได้ ก่อนที่จะลงมือเขียน ผู้เขียนต้องคิดแล้วคิดอีกจนกว่าความคิดนั้นแจ่มแจ้ง อยู่ในสมอง แล้วจึงเขียนออกไปด้วยถ้อยคำสั้น ๆ ใช้ประโยครัดกุม แต่ละย่อหน้าไม่ควรเขียนยาวนัก ไม่ควรเขียนทุก ๆ อย่างลงไปนย่อหน้าเดียว

สิ่งสำคัญที่จะทำให้งานเขียนสารคดีเกิดความชัดเจนคือ ควรรู้จักแบ่งย่อหน้า ไม่ควรเขียนเนื้อหามากเกินไป และไม่ควรเขียนยาวเกินไป เพื่อให้ผู้อ่านได้มีเวลาหยุดพักสายตาและที่สำคัญ

ย่อหน้าหนึ่ง ๆ ควรมีใจความสำคัญเพียงอย่างเดียว

วิธีทดสอบความชัดเจนคือ ผู้เขียนควรจะสมมติตนเองเป็นผู้อ่านไปด้วยว่าสามารถเข้าใจมากน้อยเพียงไร หรือลองนำไปอ่านให้ผู้อื่นฟัง

๒. ความกะทัดรัด การเขียนสารคดีจะต้องตัดข้อความที่ฟุ่มเฟือยออกไป ควรเขียนให้สั้นกะทัดรัด และได้ใจความสมบูรณ์

๓. ความสุภาพ การเขียนสารคดีนั้น จะต้องระมัดระวังให้มากในเรื่องความสุภาพในการใช้ถ้อยคำ ผู้ที่เริ่มเขียนหนังสือไม่ควรจะเอาอย่างนักเขียนที่มีชื่อเสียงแล้วในแง่ที่เขียนตามใจตนเองโดยไม่คำนึงถึงผู้อ่าน เพราะการเขียนสารคดีจะใช้ภาษาระดับแบบแผนเป็นส่วนใหญ่

เมื่อจะเขียนสารคดีควรเลือกภาษาให้เหมาะกับประเภทของงานเขียนสารคดีนั้น ๆ และพึงระลึกอยู่เสมอว่า งานเขียนที่เป็นแบบแผนนั้นมิได้หมายถึงการใช้ภาษาที่แข็งกระด้าง ถึงแม้ว่างานเขียนสารคดีจะเป็นภาษาที่เป็นแบบแผนก็ตามแต่ผู้เขียนก็สามารถทำให้นุ่มนวลได้ด้วยสำนวนภาษาของตนเอง” (ฉบับที่ ๓๘, หน้า ๘)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตัวอย่างที่ ๑ นำมาจากเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “ภาษาและกลวิธีการนำเสนอในสารคดีชุดเรื่องเล่าจากเนติบริกร ของ วิษณุ เครืองาม” ผู้ศึกษาค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้สำนวนการเขียน จาก ชลอ รอดลอย เพียงแหล่งเดียว การค้นคว้าไม่กว้างขวางอาจทำให้กรอบแนวคิดที่จะใช้ศึกษาข้อมูลไม่ครอบคลุมเพียงพอ

ตัวอย่างที่ ๒

“งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สิริวรรณ วงษ์ทัต (๒๕๔๕) วิจัยเรื่อง การศึกษาการสร้างตัวละครประกอบในวรรณคดีไทยสรุปว่า วิธีการสร้างตัวละครหรือการนำเสนอตัวละครมี ๔ วิธี คือ

๑. การบรรยายของผู้ประพันธ์ คือ ผู้ประพันธ์เขียนบรรยายลักษณะของตัวละครทั้งหมดให้ผู้อ่านได้ทราบ คือ รูปร่าง หน้าตา นิสัย ใจคอ ทศนคติ พฤติกรรมต่างๆ

๒. ให้ตัวละครอื่นพูดถึง คือ ผู้เขียนไม่แสดงบทบาทโดยตรง แต่ให้ตัวละครอื่นพูดหรือวิจารณ์ลักษณะนิสัยของตัวละครนั้นๆ แทน

๓. พฤติกรรมของตัวละคร คือ การแสดงออกของตัวละครทั้ง กายกรรม มโนกรรม วาจกรรมหรือทั้งสามอย่างปนกัน

๔. ใช้ปฏิกริยาของตัวละครอื่นบ่งบอกบุคลิกลักษณะและนิสัยของตัวละครเป้าหมาย ทำให้เห็นถึงลักษณะนิสัยหรือรูปร่างหน้าตาบุคลิกของตัวละครเป้าหมายนั้น

ธนาวิณ เสาวพันธ์พิสุทธิ (๒๕๔๕) วิจัยเรื่อง วิเคราะห์ตัวละครเหนือธรรมชาติในนิทานพื้นบ้านภาคเหนือ สรุปว่า ตัวละครในเทพนิยายหรือเรียกอีกอย่างว่าตัวละครเหนือธรรมชาติ คือ ตัวละครที่มนุษย์สร้างขึ้นมาจากจินตนาการ ด้วยเหตุที่นิทานเป็นสากล คือ มนุษย์ในสังคมใดก็ได้สามารถคิดฝันและสร้างนิทานมาเล่าสู่กันฟัง มนุษย์จึงมีความคิดในการสร้างตัวละครเหนือธรรมชาติที่คล้ายกัน โดยมีลักษณะของตัวละครแตกต่างกันออกไปตามสภาพสังคมและวัฒนธรรม ตัวละครเหนือธรรมชาติน่าจะกำเนิดมาจากความเชื่อ เช่น เรื่องของวิญญาณ ผีसाงเทวดาและความกลัวใน

อำนาจกลับที่มีอิทธิพลต่อความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์มาตั้งแต่อดีต จึงสมมุติให้สิ่งเหล่านี้มีชีวิต มีบทบาทในเรื่องเล่า และแต่งเติมจนกลายเป็นตัวละครที่มีบทบาทต่าง ๆ” (ฉบับที่ ๓, หน้า ๑๐-๑๑)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในตัวอย่างที่ ๒ นำมาจากเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “การศึกษาตัวละครเหนือธรรมชาติในวรรณกรรมแปลชุดวาร์ตสโตน” ผู้ศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพียง ๒ เรื่อง การค้นคว้างานวิจัยน้อยเกินไป อาจทำให้กรอบแนวคิดที่จะใช้ศึกษาข้อมูลไม่ครอบคลุมเพียงพอ และอาจมีผลต่อการอภิปรายผลการศึกษาค้นคว้าที่ไม่สามารถอ้างอิง ยืนยัน หรือเปรียบเทียบผลด้วย นอกจากนี้งานวิจัยเรื่อง “การศึกษาการสร้างตัวละครปักษ์ในวรรณคดีไทย” ยังไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะศึกษาอีกด้วย

ตัวอย่างที่ ๓

“๒.๒ ทฤษฎีจิตวิทยาสังคม

จุฬารัตน์ เอื้ออำนวย (๒๕๔๙, หน้า ๑-๒) กล่าวเกี่ยวกับจิตวิทยาสังคมไว้ว่า จิตวิทยาสังคมเป็นวิชาที่ใช้วิธีการวิทยาศาสตร์ในการศึกษาพฤติกรรมทางสังคม เพื่อช่วยให้เข้าใจว่าคนเรารับรู้เกี่ยวกับ “คนอื่น” และ “สถานการณ์ทางสังคมลักษณะต่างๆ” อย่างไร คนเรามีความรับผิดชอบต่อผู้อื่นและผู้อื่นต่างก็มีความรับผิดชอบต่อเราในฐานะสมาชิกสังคมอย่างไร และโดยทั่วไปผู้คนได้รับผลกระทบจากสถานการณ์ต่างๆ ทางสังคมอย่างไร” (ฉบับที่ ๘, หน้า ๑๒)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในตัวอย่างที่ ๓ นำมาจากเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “การวิเคราะห์ตัวละครเอกในนวนิยายชุดซิกส์ สกรีม (Six Scream) : การวิเคราะห์เชิงจิตวิทยา” การศึกษานี้ผู้ศึกษาต้องการใช้ทฤษฎีจิตวิทยาสังคมวิเคราะห์ตัวละคร ดังนั้นการค้นคว้าทฤษฎีจิตวิทยาสังคมเพียงเท่านี้ ไม่เพียงพอที่จะนำมาสร้างกรอบความคิด

ตัวอย่างที่ ๔

“๒. เอกสารเกี่ยวกับแนวคิดของวัจนปฏิบัติศาสตร์

สุธาสนี สิทธิเกษร (2544)กล่าวถึงการศึกษาภาษาด้านวัจนปฏิบัติศาสตร์ไว้ในบทความเรื่อง วัจนปฏิบัติศาสตร์กับการตีความวัจนกรรมโดยอนุมานจากมุมมองของผู้ฟัง ว่าวัจนปฏิบัติศาสตร์ (Pragmatics) เป็นมิติการศึกษาภาษาที่ใกล้ชีวิตจริงมากที่สุด เพราะเป็นการศึกษาการใช้ภาษาในบริบทและปรากฏการณ์ทางภาษาซึ่งเป็นผลจากความสัมพันธ์ระหว่างรูปภาษากับผู้ใช้ภาษา ความหมายในระดับวัจนปฏิบัติศาสตร์ไม่ได้อยู่เพียงที่ความหมายประจำรูปภาษา แต่วิเคราะห์ได้โดยอาศัยการตีความของผู้ฟัง

ในการศึกษาด้านวัจนปฏิบัติศาสตร์เท่าที่ผ่านมา วัจนกรรม (Speech acts) เป็นเรื่องที่มีผู้สนใจศึกษาอย่างกว้างขวาง ด้วยเหตุที่เป็นปรากฏการณ์ทางความหมายที่ศึกษาในบริบทการสื่อสารที่เป็นธรรมชาติ มโนทัศน์เรื่องวัจนกรรมเกิดจากการสังเกตเห็นความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันระหว่างความหมายและผู้ใช้ภาษาอย่างชัดเจน

อย่างไรก็ดี ในการศึกษาหรือวิจัยเรื่องวัจนกรรมจำเป็นต้องกระทำอย่างระมัดระวัง เนื่องจากวัจนกรรมเป็นปรากฏการณ์ทางความหมายที่ผู้ศึกษาต้องอาศัยการตีความ จึงเป็นเรื่องที่ต้องอาศัยหลักเกณฑ์ที่ชัดเจนแม่นยำมาพิจารณา เกณฑ์ทางความหมายในการวิเคราะห์วัจนกรรมนั้น นับว่ามีพัฒนาการมาอย่างต่อเนื่องเพื่อให้เกิดความแม่นยำในการตีความมากที่สุด

การตีความวัจนกรรมจากรูปภาษาหนึ่งไม่ได้หยุดอยู่ที่วัจนกรรมเดียว เนื่องจากการสนทนาในชีวิตประจำวันในแต่ละครั้งมีผู้ฟังได้มากกว่าหนึ่ง ผู้พูดเองก็สามารถสร้างประโยคคำพูดที่สามารถตีความได้มากกว่าหนึ่งเช่นกัน และอาจมีเป้าประสงค์ให้ผู้ฟังแต่ละคนตีความต่างกันอีกด้วย ดร. อัจฉรา เฟ่งพานิช (๒๕๕๐)สรุปการตีความทางภาษาที่ต้องอาศัยวัจนปฏิบัติศาสตร์ไว้ในบทความเรื่อง ทำไม่ต้องวงวนปฏิบัติศาสตร์ ว่าการตีความโดยอาศัยวัจนปฏิบัติศาสตร์นั้นจะเป็นการตีความที่ผู้พูด/ผู้เขียนไม่ได้พูดหรือเขียนออกมาให้ได้ยินหรือได้อ่านอย่างชัดเจน การตีความนั้นบางครั้งอาจไม่แม่นยำตรงตามกับผู้พูด หรือผู้เขียนมีอยู่ในใจ

นอกจากนี้วัฒนธรรมในการใช้ภาษาและวัฒนธรรมที่สะท้อนออกมาทางภาษาของแต่ละชาติก็แตกต่างกันด้วย สำหรับประโยชน์ของวงวนปฏิบัติศาสตร์ที่เห็นได้ชัดก็คืออ่านการแปลซึ่งต้องอาศัยการตีความตามบริบทอย่างมาก” (ฉบับที่ ๒๗, หน้า ๕-๖)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในตัวอย่างที่ ๔ นำมาจากเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “การวิเคราะห์การใช้ภาษาสื่ออารมณ์ขันในการแสดงเดี่ยวไมโครโฟนครั้งที่ ๗ ของอุดม แต่พานิช ตามแนวคิดของวัจนปฏิบัติศาสตร์” การศึกษานี้ผู้ศึกษาต้องการใช้ทฤษฎีวัจนปฏิบัติศาสตร์วิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมด แต่ในการนำเสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องไม่ปรากฏรายละเอียดของทฤษฎีการค้นคว้าทฤษฎีวัจนปฏิบัติศาสตร์เพียงเท่านี้ ไม่เพียงพอที่จะนำมาสร้างกรอบความคิด

๔. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ขาดการสังเคราะห์

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“ความสำคัญของภูมินาม

พาทิส กิตติสาระ (๒๕๕๐, หน้า ๙) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการตั้งชื่อไว้ว่า การมีชื่อดีย่อมส่งผลให้ชีวิตมีความเจริญรุ่งเรืองหลายประการ เช่น เป็นผู้มีอายุยืนยาว เป็นผู้มีมิตร บุตร บริวาร ดี มีลาภยศ ชื่อเสียง โดยจะเห็นได้ว่าชื่อนั้นมีอิทธิพลต่อชีวิตคนส่วนใหญ่จึงนิยมตั้งชื่อให้มีความเป็นสิริมงคล เพื่อนำพลังดีเข้ามาในชีวิต ทั้งนี้รวมถึงชื่อของสถานที่ด้วยเช่นกัน

เรื่องเดช ปันเขื่อนขัตติย์ (๒๕๓๘, หน้า ๒๐-๒๘) ได้กล่าวว่า ที่มาของชื่อสถานที่ต่าง ๆ มีความสำคัญต่อการศึกษาประวัติศาสตร์ความเป็นมาของมนุษยชาติ มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับลักษณะทางสังคมวิทยา มานุษยวิทยา และวัฒนธรรม จึงเป็นหลักฐานประการหนึ่งที่บ่งบอกความเป็นมาของท้องถิ่นต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี เช่น การเรียกชื่อสถานที่ต่าง ๆ ในภาษาต่าง ๆ มีวิธีการกำหนดเรียกแตกต่างกันและเป็นชื่อของตนเอง เช่น การเรียกชื่อสถานที่ของคนไทย พบว่าคนไทยในอดีตมีวิธีเรียกชื่อสถานที่ต่าง ๆ อยู่ ๔ วิธีด้วยกันดังนี้

๑. เรียกชื่อตามประวัติศาสตร์ของสถานที่นั้น ๆ คือ การเรียกชื่อเมืองจังหวัดต่าง ๆ ในประเทศไทย ส่วนใหญ่จะเรียกตามประวัติศาสตร์ ตำนานความเป็นมาของเมือง จังหวัด หรือสถานที่นั้น ๆ มาแต่โบราณ

๒. เรียกตามสิ่งที่มีความสำคัญที่มีอยู่ในจังหวัดนั้น ๆ คือ จังหวัดต่าง ๆ ในประเทศไทย ส่วนใหญ่ จะมีสิ่งทีถือว่เป็นคู่บ้านคู่เมือง หรือมีความสำคัญกับจังหวัดนั้น ๆ เช่น แม่น้ำ ภูเขา พระเจดีย์ ทำนน้ำ นา ทะเล ต้นไม้ ฯลฯ เช่น นครนายก (นา) สมุทรสงคราม (ทะเล) กระบี่ (ตาบ) หนองบัวลำภู (หนองบัว) พังงา (เขาพังงา)

๓. เรียกตามชื่อท้องถิ่นเป็นภาษาท้องถิ่นของจังหวัดนั้น ๆ คือ การเรียกชื่อตามจังหวัดตามภาษาท้องถิ่น จึงมักนิยมเรียกชื่อเป็นภาษาท้องถิ่นของเจ้าของภาษานั้นหรือเคยมี ชนท้องถิ่นนั้นอยู่มาแต่เดิม เช่น แม่ฮ่องสอน (ไทยถิ่นเหนือ) สตูล, ตรัง, พัทลุง (มาเลย์) ฉะเชิงเทรา (เขมร)

๔. เรียกชื่อใหม่หรือตั้งชื่อใหม่ คือ เรียกชื่อใหม่แต่ให้มีเสียงใกล้เคียงกับเสียงที่เป็นชื่อเดิมหรือตั้งชื่อใหม่ให้มีความหมายดีเกี่ยวข้องกับความเป็นมาของสถานที่นั้น ๆ เช่น นครราชสีมา (คอนราชสีมา) ปทุมธานี (มีดอกบัวมาก) ปราจีนบุรี (เมืองประจิม)

คันสนีย์ วีระศิลป์ชัย (๒๕๔๐, หน้า ๑๑-๑๙) รวบรวมประวัติที่มาของสถานที่สำคัญต่าง ๆ ได้แก่ ถนน คลอง สะพาน วัด ฯลฯ ในกรุงเทพมหานคร ได้กล่าวถึง ความสำคัญของชื่อ ไว้ว่า ชื่อไม่ว่าชื่อบุคคล บ้านเรือนสถานที่ วัตถุสิ่งของ ล้วนมีคุณค่าในการบ่งบอกและจำแนกสิ่งนั้นให้แตกต่างจากสิ่งอื่น เป็นหลักฐานที่เล่าและยืนยันความเป็นมา เป็นเครื่องมือง่าย ๆ ที่ช่วยจารึกและสืบทอด แม้ว่าผู้คน บ้านเรือนหรือวัตถุจะสูญสลายไป แต่ชื่อยังคงอยู่ให้คนรุ่นต่อมา เรียกขานโดยไม่เลือนหาย ลักษณะการเรียกชื่อสถานที่ต่าง ๆ ล้วนมีลักษณะคล้ายคลึงกันคือ ตั้งเพื่อเป็นอนุสรณ์แก่บุคคลหรือเหตุการณ์ หรือเรียกลักษณะเฉพาะของสถานที่ เรียกตามชื่อบุคคล เรียกตามลักษณะภูมิประเทศในแถบนั้น ๆ ซึ่งการตั้งชื่อยังจะทำให้จดจำความเป็นมาได้ง่าย และชื่อยังเป็นสมบัติบัญญัติที่บุคคลในแต่ละกลุ่มแต่ละเหล่ากำหนดรับรู้และเข้าใจร่วมกันในช่วงหนึ่งสมัยหนึ่ง ชื่อทั้งหลายเมื่อกาลเวลาล่วงผ่านไป การรับรู้ความเป็นมา การสื่อความหมาย หรือแม้แต่การเรียกชื่ออาจสูญสิ้นไปจนกระทั่งอาจจะไม่มีใครรู้ถึงที่มาและที่ไปของชื่อบางชื่อเลยก็มี” (ฉบับที่ ๒, หน้า ๗-๘)

ตัวอย่างที่ ๒

“กระแสร่วม มาลาภรณ์ (๒๕๓๐, หน้า ๓๓) กล่าวถึงความหมายของเรื่องบันเทิงคดีว่า คือเรื่องสมมติที่สร้างขึ้นมาจากจินตนาการและอารมณ์ มุ่งให้ความเพลิดเพลินเป็นใหญ่ แต่ก็มุ่งให้ความรู้ด้วยเช่นกัน ในงานบันเทิงคดีจะมีอยู่หลากหลายรูปแบบด้วยกัน เช่น เรื่องสั้น นวนิยาย บทละคร เป็นต้น

สายทิพย์ นุกุลกิจ (๒๕๔๓, หน้า ๙๙) กล่าวถึงบันเทิงคดี (Fiction) หมายถึงงานเขียนที่ผู้แต่งมีเจตนาจะให้ผู้อ่านได้รับความรู้ความสนุกสนาน เพลิดเพลินเป็นสำคัญ ในขณะที่เดียวกันกัน ผู้อ่านก็จะได้รับความรู้ ประสบการณ์ชีวิต คติธรรมหรือแนวทางในการดำเนินชีวิตด้วยเช่นกัน เพราะผู้แต่งเรื่องบันเทิงคดีมักได้เค้าโครงเรื่องมาจากเค้าความจริงของชีวิต ซึ่งประกอบด้วยบุคคล เหตุการณ์และปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับบุคคลตามเวลาและสถานที่ประกอบกันอยู่เสมอ

สุพรรณิ วราทร (๒๕๑๙, หน้า ๑-๓) ได้กล่าวไว้ว่า นวนิยายเป็นเรื่องราวที่มีความยาวไม่จำกัดหรือประมาณ ๖๕,๐๐๐-๗๕,๐๐๐ คำ ในหนึ่งเรื่อง ภายในหนึ่งเรื่องของงานเขียนประเภทนวนิยายเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลที่ผู้เขียนได้สมมติขึ้นมา อาจเป็นเรื่องจริงโดยสมบูรณ์หรือเป็นเรื่องที่สมมติขึ้น จากความคิดหรือจินตนาการของผู้เขียนเองหรือจากพฤติกรรม ชีวิตจริง ประสบการณ์ที่สอดคล้องกับตัวผู้เขียน ผู้เขียนอาจสอดแทรกอารมณ์ ความรู้สึก ความคิด ไว้กับ

เนื้อเรื่อง บทสนทนาหรือตัวละคร เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องที่คุณเขียนนำเสนอ

ประทีป เหมือนนิล (๒๕๑๙, หน้า ๘๐) ได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า นวนิยาย คือ นิยาย เรียงร้อยที่แต่งขึ้นด้วยสำนวนร้อยแก้ว จากความคิดฝันหรือจินตนาการด้วยวิธีแต่งแบบใหม่ เพื่อมุ่งเสนอพฤติกรรมของตัวละครและเรื่องราวต่าง ๆ ให้เกิดความสมจริง นวนิยายเป็นเรื่องเล่าที่สร้างจากจินตนาการ มีความเกี่ยวข้องกับชีวิตของตัวละครที่สมมติขึ้น ซึ่งตัวละครนั้นอาจมีลักษณะคงเดิมหรือเปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ นวนิยายไม่เพียงแต่ให้ความบันเทิงเท่านั้นยังให้ความรู้ในด้านต่าง ๆ เช่น ความรู้ในด้านภาษา สังคม ความคิดและมุมมองต่าง ๆ ที่ผู้เขียนถ่ายทอดผ่านเนื้อเรื่อง บทสนทนาและตัวละคร” (ฉบับที่ ๔, หน้า ๖-๗)

ตัวอย่างที่ ๓

“สิทธา พิจิณกุลกุล (๒๕๑๕, หน้า ๑๘-๑๙) กล่าวถึงการศึกษานวนิยายไว้ว่า การศึกษานวนิยายควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

๑. เนื้อเรื่องกล่าวถึงอะไร เป็นไปในแนวใด มีสาระสำคัญอย่างไร สมเหตุสมผลหรือไม่ เนื้อเรื่องนวนิยายยุโรปกล่าวถึงสิ่งต่างๆมากมายที่เกิดขึ้นในชีวิตและสังคม เช่น เรื่องศาสนา การเมือง ประวัติศาสตร์ การเศรษฐกิจ การอาชีพ ระบบการปกครอง ตลอดจนความรู้สึกนึกคิดและปรัชญา เป็นต้น

๒. การลำดับเรื่อง (plot) ถ้า plot เรื่องอืดอาด เรื่อยเฉื่อยก็ไม่สนุกไม่น่าอ่าน ต้องสัมพันธ์กับเวลาและสถานที่ ต้องไม่สับสนแต่บางครั้งก็อาจสลับที่กันได้ โดยอาศัยเทคนิคการแต่ง เช่น การเล่าเรื่องย้อนหลัง เป็นต้น

๓. ความคิดเห็นของผู้แต่ง (point of view) เป็นความคิดเห็นในแนวใด สอดแทรกอยู่ในตัวละครตอนไหนบ้าง สาเหตุของความคิดเห็นเกิดจากอะไร มีพัฒนาการอย่างไร ผลคืออะไร เช่นนี้ เป็นต้น

๔. การสร้างตัวละคร (characters) นวนิยายในสมัยแรกเป็นแบบ idealism คือ ผู้แต่งมักจะวาดภาพตัวละครเอกจากบุคคลในสถานะที่สูงส่ง เช่น กษัตริย์ เศรษฐี มีคุณสมบัติพร้อม ไม่มีข้อบกพร่อง ส่วนผู้ร้ายก็จะเป็นคนต่ำหยาบคาย กักขฬะ ไม่มีความดีแม้แต่เล็กน้อย ต่อมาการสร้างตัวละครเปลี่ยนเป็นแบบ realism คือ ตามที่ปรากฏอยู่จริงในชีวิต ตัวละครเอกหรือผู้ร้าย บางทีแยกจากกันไม่ออก ถ้าพิจารณาแต่เพียงคุณสมบัติ เพราะมีทั้งส่วนดีและส่วนเสียปนกัน แต่ถ้าพิจารณาความสำคัญในเนื้อเรื่องก็ดูออกว่าตัวละครเอกคือใคร ตัวละครทุกตัวที่สร้างขึ้นล้วนแต่มีบทบาทสมจริง (realistic) เช่นนี้เรียกว่า realism

สายทิพย์ นุกุลกิจ (๒๕๓๙, หน้า ๑๘๒-๑๘๓) ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับองค์ประกอบของนวนิยายไว้ ดังนี้

๑. แก่นเรื่อง คือ แนวคิดสำคัญของเรื่องที่คุณแต่งมุ่งเสนอให้ผู้อ่านทราบ มีจุดประสงค์ที่สำคัญคือเพื่อให้แง่คิดแก่ผู้อ่าน แบ่งออกเป็นสองประเภทคือ แนวคิดหลัก และ แนวคิดรอง

๒. โครงเรื่อง คือ ส่วนที่ประกอบด้วยปัญหาข้อขัดแย้งในด้านต่าง ๆ ของตัวละคร เพื่อให้ผู้อ่านสนใจและอยากรู้เรื่องราวในตอนท้ายเรื่องว่าจะเป็นอย่างใด มีลักษณะซับซ้อนและมักแบ่งเป็น โครงเรื่องใหญ่ และ โครงเรื่องย่อย

๓. ตัวละคร คือ ผู้ที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง หรือ เป็นผู้แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ในเรื่อง

๔. บทสนทนา คือ คำพูดที่ตัวละครใช้โต้ตอบกันในเรื่อง บทสนทนาที่ดีต้องเหมาะสมกับบุคลิกภาพของตัวละคร ต้องสอดคล้องกับบรรยากาศในเรื่องและที่สำคัญต้องมีลักษณะสมจริง คือมีคำพูดที่เหมือนกับบุคคลในชีวิตจริงใช้พูดกัน

๕. ฉาก คือ เวลาและสถานที่รวมทั้งสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ที่ช่วยบอกให้ผู้อ่านรู้ว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นเมื่อไหร่ ที่ไหน อย่างไร

๖. บรรยากาศ คือ รายละเอียดต่าง ๆ ที่ผู้แต่งสร้างขึ้นในงานเขียน เพื่อก่อให้เกิดอารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง และมีส่วนทำให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ของตัวละคร

ชนิกานต์ กุ้เกียรติ (๒๕๔๖, หน้า ๔๒-๔๖) ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับองค์ประกอบของนวนิยายไว้ ดังนี้

๑. แนวคิด (Theme) บางครั้งเรียกว่า สารัตถะ แก่นเรื่องหรือแนวคิดหลักของเรื่อง เป็นทรศนะที่ผู้แต่งต้องการเสนอให้เป็นที่ประจักษ์แก่ผู้อ่านโดยใช้เนื้อเรื่องเป็นเครื่องสื่อสาร แนวคิดจึงเป็นจุดหมายอันเป็นแกนกลางหรือเป็นหลักของเรื่อง เป็นสารที่ผู้แต่งต้องการสื่อมายังผู้อ่าน สารสำคัญนั้นมักเกี่ยวกับความจริงของชีวิตเพื่อให้อ่านเกิดความเข้าใจและเป็นข้อคิดเตือนใจ

๒. โครงเรื่อง (Plot) เป็นองค์ประกอบที่สำคัญและเป็นพื้นฐานของเรื่องเล่า ถ้าปราศจากโครงเรื่องก็จะเป็นการเกิดของเรื่องราวและตัวละคร โครงเรื่อง หมายถึง ลำดับของเหตุการณ์ที่ผู้แต่งกำหนดขึ้นเพื่อให้เรื่องดำเนินไปตั้งแต่ต้นจนจบ โครงเรื่องส่วนใหญ่จะมีองค์ประกอบ ๒ ส่วนคือ ความต้องการหรือความปรารถนาของตัวละคร กับปัญหาหรืออุปสรรคที่ขัดขวางไม่ให้ตัวละครบรรลุจุดหมาย โครงเรื่องจึงเป็นแนวทางในการกำหนดลักษณะ บทบาทและพฤติกรรมของตัวละคร รวมทั้งเหตุการณ์ให้ดำเนินเรื่องได้ตั้งแต่ต้นจนจบ

๓. ตัวละคร (Character) หมายถึง ผู้ที่มีบทบาทในเรื่อง ตัวละครในเรื่องเล่าไม่จำเป็นต้องเป็นคนเสมอไปอาจเป็นสัตว์ หรือวัตถุสิ่งของใด ๆ ก็ได้ ซึ่งตัวละครที่ปรากฏในเรื่องนั้นผู้แต่งได้จำลองบทบาทของตัวละครเหล่านั้นมาจากชีวิตจริงแทบทั้งสิ้น ดังนั้นตัวละครหลาย ๆ ตัวจึงมีส่วนช่วยในการสะท้อนภาพสังคม ชีวิตจริงของคนในสังคมให้ผู้อ่านได้เห็น ผ่านการกระทำหรือคำพูดของตัวละครได้เป็นอย่างดี

๔. บทสนทนา (Dialogue) คือ คำพูดที่ตัวละครใช้โต้ตอบกันในเรื่อง บทสนทนาที่ดีต้องเหมาะสมกับบุคลิกภาพของตัวละคร ต้องสอดคล้องกับบรรยากาศในเรื่องและที่สำคัญต้องมีลักษณะสมจริง คือมีคำพูดที่เหมือนกับบุคคลในชีวิตจริงใช้พูดจากัน

๕. ฉาก (Setting) หมายถึง เวลาและสถานที่รวมทั้งสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ที่ช่วยบอกให้ผู้อ่านรู้ว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นเมื่อไหร่ ที่ไหน และสถานที่แห่งนั้นมีลักษณะอย่างไร

๖. บรรยากาศ (Atmosphere) การสร้างบรรยากาศในนวนิยายสามารถทำได้หลายวิธี แต่ต้องคำนึงถึงความเหมาะสม ความสัมพันธ์และสอดคล้องกันของสถานที่ เวลา ตัวละคร และอารมณ์ของตัวละคร เพื่อให้การดำเนินเรื่องเป็นไปอย่างมีรสชาติ ชวนอ่านและน่าสนใจ” (ฉบับที่ ๑๘, หน้า ๖-๗)

ตัวอย่างที่ ๔

“คำสแลง

ความหมายของคำสแลง

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน อธิบายความหมายของคำสแลงไว้ว่า ถ้อยคำหรือสำนวนที่ใช้เข้าใจเฉพาะกลุ่มหรือชั่วระยะเวลาหนึ่ง ไม่ใช่ภาษาที่ยอมรับกันว่าถูกต้อง (ราชบัณฑิตยสถาน, ๒๕๔๖, หน้า ๑๑๔๐)

สมโรจน์ สวัสดิกุล ณ อยุธยา เรียกคำสแลงว่า “คำคะนอง” และกล่าวว่า คำสแลงเป็นภาษาปาก เป็นภาษาไม่เป็นแบบแผน แต่ไม่ใช่คำต่ำ หรือคำหยาบ เป็นคำพิเศษเฉพาะกลุ่มที่สร้างขึ้นเพื่อให้มีคำแปลก ๆ สร้างความสนุกสนาน ระดับคำมีการเปลี่ยนแปลงตามกาลสมัย (สมโรจน์ สวัสดิกุล ณ อยุธยา, ๒๕๒๖, หน้า ๑๖: อ้างถึงใน จินตนา พุทธิเมตตะ, ๒๕๔๗, หน้า ๗๖)

เปลื้อง ณ นคร ได้กล่าวถึงคำสแลงไว้ว่า ภาษาสละสลวย หรือคำสละสลวย คือคำที่ยังไม่เป็นระเบียบ (Informal) ยังไม่เป็นมาตรฐาน ไม่เป็นคำที่เข้าใจกันทั่วไป เพราะเป็นคำที่ใช้กันเฉพาะคณะบุคคล เฉพาะสถานที่ และเป็นคำที่ไม่เข้าหลักเข้าเกณฑ์ไวยากรณ์ ยังไม่รับรองว่าเป็นภาษาสุภาพ ถูกต้องตามลักษณะเฉพาะของการใช้ภาษา (เปลื้อง ณ นคร, ๒๕๔๙, หน้า ๑๑๓)” (ฉบับที่ ๓๑, หน้า ๑๑)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในตัวอย่างที่ ๑-๔ เป็นการนำเสนอเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าโดยไม่มีการสังเคราะห์ เป็นเพียงการนำข้อความที่ผู้ศึกษาเห็นว่าสอดคล้องกับเรื่องที่ศึกษามาเรียงต่อกัน ดังนี้

ตัวอย่างที่ ๑ ค้นคว้าเรื่อง ความสำคัญของภูมินาม แล้วนำผลที่เป็นคำอธิบายของ พาทิต กิตติสาระ เรื่องเดช ปันเขื่อนขัตติย และคันสนีย์ วีระศิลป์ชัย มาเรียงต่อกัน นอกจากนี้ยังยกความเห็นของเรื่องเดช ปันเขื่อนขัตติย เรื่อง วิธีเรียกชื่อสถานที่ต่าง ๆ ซึ่งไม่ตรงกับหัวข้อ ความสำคัญของภูมินามอีกด้วย

ตัวอย่างที่ ๒ ค้นคว้าเรื่องความหมายของนวนิยาย แล้วนำคำอธิบายของ กระแสร์ มลายาภรณ์ สายทิพย์ นกุลกิจ สุพรรณณี วราทร และประทีป เหมือนนิล มาเรียงต่อกัน

ตัวอย่างที่ ๓ ค้นคว้าเรื่ององค์ประกอบของนวนิยาย แล้วนำคำอธิบายของสิทธา พิจนิจ ภูวดล สายทิพย์ นกุลกิจ และชนิกานต์ กุ้เกียรติ มาเรียงกัน

ตัวอย่างที่ ๔ ค้นคว้าเรื่อง ความหมายของคำสแลง แล้วนำคำอธิบายของ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน สมโรจน์ สวัสดิกุล ณ อยุธยา และเปลื้อง ณ นคร มาเรียงต่อกัน

๕. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่เสนอเอกสารที่ไม่เกี่ยวข้อง

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“อภีรักษ์ ชัยปัญหา (๒๕๕๐) ได้ศึกษาเรื่องการสัมผัสภาษาในเพลงไทยยอดนิยม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทราบถึงการสัมผัสภาษาที่ปรากฏในเพลงไทยสากล ซึ่งได้รับความนิยมจากกลุ่มวัยรุ่นว่ามีลักษณะใดบ้าง อะไรเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดการสัมผัสภาษา ทั้งนี้ผู้ศึกษาได้ใช้ข้อมูลในการวิเคราะห์จากเนื้อร้องเพลงไทยสากลร่วมสมัยที่ได้รับความนิยมสูงสุด ๑๐ อันดับแรก จากการออกเสียงแสดงความเห็นผ่านรายการวิทยุจำนวน ๒ สถานี ตั้งแต่เดือนมกราคม ๒๕๔๙ – มิถุนายน ๒๕๕๐ พบว่ามีเพลงที่มีการสัมผัสภาษา ๔๗ เพลง ภาษาที่ผู้ประพันธ์เพลงนำมาสัมผัสภาษามากที่สุด ได้แก่ ภาษาอังกฤษ รองลงมาคือภาษาเกาหลี และภาษาญี่ปุ่นตามลำดับ ลักษณะ

ภาษาที่ปรากฏในเนื้อเพลงไทยสากลยอดนิยมปรากฏ ๔ ลักษณะ ได้แก่ การยืมภาษา การปนภาษา การสลับภาษา และการแทรกแซงภาษา” (ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๑๐)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในตัวอย่างที่ ๑ นำมาจากการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “การวิเคราะห์การใช้ภาษาและค่านิยมด้านความรักจากบทเพลงของบอย โกสิยพงษ์” ผู้ศึกษาได้ค้นคว้างานวิจัยเรื่อง การสัมผัสภาษาในเพลงไทยยอดนิยม ทั้ง ๆ ที่การศึกษาค้นคว้าดังกล่าวไม่มีส่วนใดส่วนหนึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องสัมผัสภาษา

ตัวอย่างที่ ๒

“๑. ความหมายของคำในทางหลักภาษาทั่วไป มีดังนี้

๑.๑ คำในตำราวจีภาค หมายถึงคำที่จำแนกออกไปเรียกชื่อตามพวกหรือตามหน้าที่ว่าเป็นคำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำอุทาน เป็นต้น

๑.๒ คำในตำราวากยสัมพันธ์ หมายถึงคำที่มีความหมายอย่างหนึ่งจะเป็นพยางค์เดียวหรือหลายพยางค์ก็ได้

๑.๓ ในตำราฉันทลักษณ์ มีความหมายหลายอย่าง เช่น หมายถึงจำนวนคำกลอน ๒ วรรค เรียกว่า ๑ คำ (กลอน) นอกจากนี้ยังหมายถึงคำครุ คำลหุ คำเป็น คำตาย คำนำ คำสร้อย ฯลฯ ได้อีกมากมาย

๒. ความหมายของคำในทางภาษาศาสตร์ มีผู้ให้ความหมายและกล่าวถึงลักษณะของคำต่อไปนี้ วิลโลรธอน ชนิชฐานันท์ ได้กล่าวถึงคำไว้ ๓ ประการ ดังนี้

๒.๑ เป็นหน่วยคำอิสระสามารถปรากฏได้ตามลำพัง

๒.๒ ประกอบด้วยเสียงขนาดต่างๆ

๒.๓ มีความหมาย

ความหมายของคำในทางภาษาศาสตร์สามารถสรุปความหมายได้ว่า คำ คือ หน่วยทางภาษาที่ประกอบ ด้วยเสียงและมีความหมายที่สามารถปรากฏตามลำพังได้

๓. ประเภทของคำ

คำในภาษาแบ่งออกได้หลายชนิด และแบ่งได้หลายวิธี แล้วแต่มุ่งหมายในการแบ่งดังต่อไปนี้

๑. แบ่งชนิดของคำโดยยึดคำจำกัดความเป็นหลัก วิธีนี้เป็นการแบ่งชนิดของคำมาตั้งแต่โบราณ โดยแบ่งคำออกเป็น ๗-๘ ชนิด คือ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำอุทาน คำสันธาน และคำนำหน้านาม ถ้าเราต้องการรู้ว่าเป็นคำชนิดใดก็ใช้คำจำกัดความอธิบายความหมายของคำนั้น เช่น

คำนาม คือ คำที่บอกชื่อคน สัตว์ สิ่งของ

คำสรรพนาม คือ คำที่ทำหน้าที่แทนคำนาม

คำกริยา คือ คำที่แสดงอาการของคน สัตว์ สิ่งของ

คำวิเศษณ์ คือ คำที่ใช้ประกอบคำอื่นให้มีความหมายต่างกันไป

๒. ภาษาบาลี สันสกฤต และอังกฤษ มีการเติมรูปคำด้วยการเติมคำซึ่งมีทั้งเติมหน้า เติมกลาง เติมข้างหลัง

๓. แบ่งชนิดของคำโดยอาศัยตำแหน่งของคำในประโยคเป็นหลัก วิธีนี้เหมาะสำหรับการแบ่งคำของภาษาคำโดด เช่น ภาษาไทย ภาษาจีน วิธีการคือพิจารณาความสัมพันธ์ของคำในประโยค ถ้าคำใดใช้แทนที่ในตำแหน่งเดียวกันได้ก็ถือว่าเป็นคำชนิดเดียวกัน ผู้ที่จำแนกคำในภาษาไทยโดยวิธีนี้ คือ วิจิตรน ภาณุพงศ์” (ฉบับที่ ๓๓ หน้า ๙-๑๐)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในตัวอย่างที่ ๒ นำมาจากการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “การศึกษาการใช้ภาษาพูดหัวข่าวนำหน้าหนึ่ง หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ” ซึ่งมีกรอบความคิดในการศึกษาดังนี้

“๑. การใช้ภาษาในการนำเสนอพูดหัวข่าวนำหน้าหนึ่งในหนังสือพิมพ์

๑.๑ การใช้ถ้อยคำและความหมาย

การใช้คำเรียกชื่อ

การใช้สมญานาม

การใช้คำเลียนเสียง

การใช้คำภาษาต่างประเทศ

การใช้คำสแลง

การใช้คำย่อ

การใช้คำหยาบ

การใช้คำซ้ำ

การใช้คำซ้อน

การใช้คำอุทาน” (ฉบับที่ ๓๓ หน้า ๔-๕)

ดังนั้น เอกสาร เรื่องความหมายของคำ และประเภทของคำ จึงไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ศึกษาแต่อย่างใด

๖. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ขาดความน่าเชื่อถือ

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“ผลงานของสุภัญญา ตีตอ ได้ทำวิจัยเรื่อง ภาพลักษณ์ของชากระในกลอนไฮกุของ มะห์ซูโอะ บะโฌ เป็นงานวิจัยของสาขาวิชาญี่ปุ่นศึกษา ผลการศึกษาก็นำผลงานของบะโฌถือว่าเป็นกวีที่เป็นผู้คิดคนและดัดแปลงกวีนิพนธ์ไฮกุขึ้นมาและบะโฌเป็นกวีที่เป็นที่ยอมรับของสังคมว่าแต่งไฮกุได้ดีที่สุด

ผู้วิจัยได้ศึกษาตัวบทไฮกุจากภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษเพื่อหาภาพลักษณ์จากคำที่ปรากฏว่าคำใดบ้างที่สามารถสะท้อนภาพลักษณ์ของชากระ ผู้วิจัยได้สรุปดังนี้ ภาพลักษณ์ของชากระนับตั้งแต่การออกดอก จนไปถึงการร่วงโรยลงนั้น เปรียบได้กับนักเดินทาง ซึ่งก็หมายถึงนักกวีไฮกุที่ใช้ฤดูกาลเป็นการนับวันนับเดือนในการเดินทาง อาจกล่าวได้ว่าเป็นเหมือนภาพลักษณ์บ่งบอกการเริ่มต้นของเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในแต่ละปี อย่างเช่น ฤดูกาลเพาะปลูก พ่อค้าชาวฮอลันดาเข้ามาติดต่การค้าขายที่เมืองเอโดะในช่วงฤดูใบไม้ผลิของทุกปี

ผลงานของโยชิโกะ ยามาโมโตะ ได้ทำการศึกษาเรื่องภาพเมืองไทยที่สะท้อนในไฮกุที่เขียนโดยชาวญี่ปุ่นในประเทศไทย วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของสาขาวิชาไทยศึกษา คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จากการศึกษาพบว่าชาวญี่ปุ่นได้เข้ามาในประเทศไทยมากกว่า 50 ปีแล้ว ชาวญี่ปุ่นได้พรรณนาประเทศไทยผ่านสายตาของพวกเขา ซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมไทยของชาวญี่ปุ่น วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อจะวิเคราะห์ไฮกุที่เขียนโดยชาวญี่ปุ่นที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยว่าเขียนเรื่องใดและสะท้อนภาพของสังคมไทยอย่างไร นอกจากนี้ยังวิเคราะห์ “คำถุกกาล” ที่ได้มีการดัดแปลงเพื่อให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมของไทย ผลการวิเคราะห์พบว่า ไฮกุที่เขียนเกี่ยวกับประเทศไทย สะท้อนภาพคนไทยแบบชาวบ้าน เช่น ภาพแม่ค้ากับลูกค้า สัตว์เลี้ยงของคนไทย พืชพรรณในเขตร้อน นอกจากนั้นยังสะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมไทย เช่น เทศกาลทางพุทธศาสนา สงคราม การประท้วง ปัญหาสังคมการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ เป็นต้น ในการเขียนไฮกุเกี่ยวกับประเทศไทย กวีชาวญี่ปุ่นได้สร้าง “คำถุกกาล” ขึ้นใหม่เพื่อให้สอดคล้องกับสิ่งแวดล้อมและสภาพชีวิตในประเทศไทย

ผลงานของศศิธร ล้อมภิบาล ได้ทำการศึกษาวิทยานิพนธ์เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบกวีนิพนธ์ของพจนานันท์ สันติ กับกวีนิพนธ์ของญี่ปุ่น วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของสาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จากผลการศึกษาเปรียบเทียบพบว่า บทกวีของพจนานันท์ได้รับอิทธิพลจากกวีนิพนธ์ไฮกุโดยตรง จากการกล่าวของพจนานันท์ในหลาย ๆ ผลงาน และได้เอารูปแบบของไฮกุนำมาทำการดัดแปลงเป็นรูปแบบเฉพาะตัวของตนเอง โดยนำการรับเอาสาระสำคัญมาเพียงบางประการ คือความเรียบง่ายของภาษา ความดั้งเดิมของเนื้อหาที่กล่าวเกี่ยวกับธรรมชาติที่สอดคล้องไปด้วยแนวความคิดของปรัชญาเต๋าและเซน

ในงานวิจัยของพลกฤษณ์ วสีวิวัฒน์ ได้ศึกษาเรื่อง คุณค่าของกลอนเปล่าไทย ช่วง พ.ศ. ๒๕๑๔ ถึง พ.ศ. ๒๕๕๐ ได้เป็นงานวิจัยที่สร้างแนวความคิดให้ โดยงานวิจัยนี้ทำการศึกษาคุณค่าของกลอนเปล่าและได้สร้างกรอบความคิดโดยการนำเอาเกณฑ์การพิจารณาคุณค่านำมาใช้เพราะเกณฑ์ที่ใช้สำหรับกลอนเปล่ายังไม่มี และในส่วนการอภิปรายผลได้กล่าวถึงเกี่ยวกับประเด็นที่น่าสนใจ ดังนี้ จะเห็นได้ว่าปัจจุบันภาษาอิเล็กทรอนิกส์เข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันมากขึ้น ขณะที่ภาษาร้อยกรองถูกลดความสัมพันธลงไป ดังนั้น หากภาษากลอนเปล่าซึ่งอยู่ตรงกลางระหว่างภาษาอิเล็กทรอนิกส์ที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตของผู้คนในยุคโลกาภิวัตน์กับภาษาร้อยกรองซึ่งเป็นการแสดงออกถึงความคิดและความรู้สึกอันลึกซึ้งของมนุษย์” (ฉบับที่ ๖, หน้า ๑๘-๑๙)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในตัวอย่างที่ ๑ นำมาจากการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “การศึกษาพัฒนาการกวีนิพนธ์ไทยที่ได้รับอิทธิพลจากกวีนิพนธ์ไฮกุ” ผู้ศึกษากล่าวถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยบอกเพียงชื่อผู้วิจัย ชื่อเรื่อง และผลการวิจัย แต่ไม่บอกแหล่งที่มา และปีที่ทำวิจัย

ตัวอย่างที่ ๒

“รูปแบบและลักษณะการใช้ภาษาในวรรณกรรมเพลงยอดนิยม ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๓๙-๒๕๕๐ จำนวนเพลง ๑๐๐ เพลง ผลการศึกษาพบว่า ด้านรูปแบบของวรรณกรรมเพลงยอดนิยมรูปแบบในเรื่องของจังหวะมีทั้งหมด ๓ ประเภท คือ จังหวะช้า จังหวะปานกลาง และจังหวะเร็ว รวมถึงอารมณ์ของเพลงมี ๓ ประเภท คือ อารมณ์สนุกสนาน สะเทือนอารมณ์ และอ่อนหวาน

ด้านการใช้ภาษาในวรรณกรรมเพลงยอดนิยม พบลักษณะการใช้ภาษาที่มีความโดดเด่น คือ การใช้คำแสลงหรือภาษาวัยรุ่น เพื่อให้กลุ่มผู้ฟังเข้าใจง่าย รวมถึงเป็นคำที่สามารถทำให้เกิดความประทับใจต่อกลุ่มบุคคลดังกล่าวได้เป็นอย่างดี การใช้ภาษาปาก รวมถึงมีการใช้คำอุทานอีกด้วย นอกจากนี้ยังมีการใช้ภาษาต่าง ๆ คือ การซ้ำคำ การซ้ำวลี การเล่นอักษร หรือการใช้ภาษาต่างประเทศ นอกจากการใช้ถ้อยคำแล้ว ยังมีการใช้โวหารภาพพจน์ที่ปรากฏอยู่หลายลักษณะ คือ ภาพพจน์อุปมา ภาพพจน์อุปลักษณ์ ภาพพจน์บุคลาธิษฐาน ภาพพจน์นามนัย ภาพพจน์อธิพจน์ และการใช้คำถาม การใช้โวหารภาพพจน์ของบทเพลงยอดนิยมจะมีลักษณะเฉพาะ คือ การใช้ภาษาในการเปรียบเทียบ จะไม่ใช่ภาษาที่ต้องมีการแปลความเช่นบทเพลงในสมัยก่อน เพลงส่วนใหญ่จะใช้คำศัพท์ง่ายๆ ที่เป็นถ้อยคำของวัยรุ่น ในการเปรียบเทียบทำให้บทเพลงนั้นจำง่าย ฟังสบาย และได้รับความนิยมในกลุ่มวัยรุ่น ส่วนด้านภาพสะท้อนทางวัฒนธรรมจากลักษณะการใช้ภาษาพบว่า การใช้ภาษาดังกล่าวสามารถแสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรม คือ ด้านขนบธรรมเนียมประเพณี สะท้อนถึงความนิยมในการรับวัฒนธรรมทางตะวันตก ด้านค่านิยมแสดงให้เห็นค่านิยมความเชื่อเรื่องเคราะห์กรรม ค่านิยมต่อเทคโนโลยีและความทันสมัยในการใช้เครื่องมือสื่อสาร” (ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๑๔-๑๕)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในตัวอย่างที่ ๒ นำมาจากการศึกษาค้นคว้า เรื่อง “การวิเคราะห์การใช้ภาษาและค่านิยมด้านความรักจากบทเพลงของบอย โกสิยพงษ์” ผู้ศึกษากล่าวถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยบอกเพียงชื่อเรื่องและผลการวิจัย แต่ไม่บอกชื่อผู้วิจัย และปีที่ทำวิจัย

๗. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ไม่มีรายละเอียดของเนื้อหา

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

“๒. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ ได้แก่

๒.๑ เฉลิม คำผาย. (๒๕๒๐). ประวัติศาสตร์เอเชียอาคเนย์. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมหาสารคาม

๒.๒ ลดาวัลย์ มาลยะวงศ์. (๒๕๑๖). สภาพการเรียนรู้การสอนวิชาประวัติศาสตร์ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง (ในทัศนะของครู) ประจำปีการศึกษา ๒๕๑๔. กรุงเทพฯ : ปริญญาณิพนธ์, สาขาวิชาประวัติศาสตร์, ปริญญาณิพนธ์, วิทยาลัยการศึกษา

๓. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวรรณคดีวรรณกรรม ได้แก่

๓.๑ บุญเหลือ เทพยสุวรรณ. (๒๕๑๑). แนวทางการศึกษาวรรณคดี. นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร

๔. ศึกษางานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับนวนิยายของ ว.วินิจฉัยกุล

๔.๑ พรพีไล ธรรมชูโชติ. (๒๕๔๓). วิเคราะห์นวนิยายของ ว.วินิจฉัยกุล เรื่อง รัตนโกสินทร์และสองฝั่งคลอง. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาไทยศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

๔.๒ ศรีจันทร์ พันธุ์พานิช. การวิเคราะห์ตัวละครหญิงในนวนิยายของว.วินิจฉัยกุล. ปริญญาณิพนธ์, บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ” (ฉบับที่ ๒๓, หน้า ๔)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในตัวอย่างข้างต้นไม่มีรายละเอียดของของผลการศึกษาที่ผู้ศึกษาค้นคว้าสามารถนำมาเป็นกรอบความคิดและใช้เป็นข้อมูลในการอภิปรายผล

๔. เพื่อให้งานเขียน น่าอ่าน น่าสนใจและมีชีวิตชีวามากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในบทสนทนาที่คมคาย มีอารมณ์ขัน หรือพูดได้ถูกต้องตามฐานะของตัวละครและให้เกิดความสมจริงในบทบาท” (ฉบับที่ ๔, หน้า ๖-๑๓)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในตัวอย่างข้างต้นมีข้อผิดพลาดคือ ไม่นำเสนอโครงเรื่องที่แยกแยะเป็นประเด็นให้ชัดเจนก่อนจะอธิบายรายละเอียด ในตัวอย่างนี้ มีประเด็นต่าง ๆ ดังนี้ ความหมายของบันเทิงคดี ความหมาย ลักษณะ และแนวการเขียนนวนิยาย ความหมายของตัวละคร การกำหนดบทบาทของตัวละคร ความหมายและวัตถุประสงค์ของบทสนทนา

๑๑. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่เขียนหัวข้อผิด

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“๒.๑ งานที่ศึกษาเกี่ยวกับชื่อสถานที่” (ฉบับที่ ๑, หน้า ๑๐)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในตัวอย่างที่ ๑ เขียนหัวข้อผิด หัวข้อที่ถูกต้อง คือ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ตัวอย่างที่ ๒

“เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาพัฒนาการ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาการกวีนิพนธ์ไฮกุ และอิทธิพลของกวีนิพนธ์ไฮกุที่ส่งผลต่อกวีนิพนธ์ไทย ผู้ศึกษาได้รวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องเพื่อมาประกอบการศึกษา ดังนี้

๑. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกวีนิพนธ์ไทยและกวีนิพนธ์ไฮกุ (ฉบับที่ ๖, หน้า ๙)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในตัวอย่างที่ ๒ ไม่ตรงกับรายละเอียดของหัวข้อนี้ที่เขียนว่า

“๑. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกวีนิพนธ์ไทยและกวีนิพนธ์ไฮกุ” (ฉบับที่ ๖,

หน้า ๑๐)

๑๒. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่จัดหมวดหมู่ผิด

พบข้อผิดพลาด ดังนี้

“๑ เอกสารที่เกี่ยวกับนวนิยายสยองขวัญ

วิชุดา ปานกลาง (๒๕๓๐) ได้ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์และการถ่ายทอดความหมายเรื่อง “ผี” เช่น ในนวนิยายเรื่อง “แม่นาคพระโขนง พ.ศ.๒๕๒๑-๒๕๓๒ พ.ศ. ๒๕๓๘ พบว่า รูปแบบการนำเสนอเรื่อง “ผี” ในนวนิยายที่ศึกษา ประเภทผีไทยทั้งในเชิงพล็อตเรื่อง คือคนตายเป็นผีแต่ยังอยากจะใช้ชีวิตร่วมกับคน ผีออกอาละวาดหลอกหลอนผู้คนและมีการกำจัดผีออกไป โดยองค์ประกอบย่อยของเรื่องได้มีการเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัยและความคิดสร้างสรรค์ของผู้เขียน ในเชิงแนวคิดมีการนำเสนอเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของบ้าน ผี และวัด ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญในการจัดระเบียบทางสังคม นวนิยายได้ถ่ายทอดความหมายของเรื่อง “ผี” โดยการเล่าเรื่องตามเหตุการณ์

ฉลองรัตน์ ทิพย์พิมาน (๒๕๒๘) ได้ศึกษาเรื่องวิเคราะห์โครงสร้างการเล่าเรื่อง ฝึ ในนวนิยาย ที่มีความหลากหลาย ทำให้ผู้อ่านมีความตื่นตัวอยู่ตลอดเวลาหรือสามารถทำให้ผู้อ่านจินตนาการสร้างภาพได้ ชวนให้คนอ่านขบคิด ในนวนิยายที่มีตัวเอกเป็นสตรีมีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่สอดคล้องกับความเป็นไปทางสังคม โดยมีการประเมินคุณค่าการกระทำของตัวละคร โดยคำนึงถึงกระแสเรียกร้องทางสังคม ทั้งในด้านของการแสดงให้เห็นผลดีและผลร้ายที่เป็นไปตามความต้องการทางสังคม” (ฉบับที่ ๓๐, หน้า ๕-๖)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในตัวอย่างข้างต้นมีข้อผิดพลาด คือจัดหมวดหมู่ผิด เนื่องจากเอกสารที่นำมาเสนอเป็นงานวิจัย ควรจัดไว้ในหัวข้องานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

๑๓. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่จัดลำดับไม่เหมาะสม

พบข้อผิดพลาด ดังนี้

“๑. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกวีนิพนธ์ไทยและกวีนิพนธ์ไฮกุ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกวีนิพนธ์ไฮกุ มีรายละเอียดดังนี้

๑.๑ ความเป็นมาของกวีนิพนธ์ไฮกุ

วินทร์ เลียววาริณ (๒๕๕๓, หน้า ๙-๑๐) ได้กล่าวถึงความเป็นมาแล้วจุดกำเนิดไฮกุ ในประเทศญี่ปุ่นว่า ไฮกุมีรากฐานมาจากกวีที่เรียกว่า เร็นกะ (renga) ในศตวรรษที่ ๑๒ เร็นกะ แปลตรงตัวว่า เพลงที่เชื่อมต่อกัน หรือบทกวีที่เชื่อมกัน คุณลักษณะของมันคือการเชื่อมบทกวีต่อ ๆ กันระหว่างกวีหลายคน จะว่าไปแล้วมันก็คือการด้นอย่างหนึ่ง เร็นกะมีลักษณะการใช้คำ ๑๗ พยางค์ (๕-๗-๕) มาเชื่อมกับบทที่มี ๑๔ พยางค์ (๗-๗) บทเปิดของเร็นกะเรียกว่า ฮอกกุ (hokku)” (ฉบับที่ ๖, หน้า ๑๐)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในตัวอย่างข้างต้นมีข้อผิดพลาด คือการอธิบายรายละเอียดไม่เป็นไปตามลำดับในหัวข้อ เนื่องจากหัวข้อ ๑ กล่าวว่า “เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกวีนิพนธ์ไทยและกวีนิพนธ์ไฮกุ” จึงต้องอธิบายกวีนิพนธ์ไทยก่อนกวีนิพนธ์ไฮกุ

บทที่ ๓

ข้อผิดพลาดด้านการใช้ภาษา

การเขียนเชิงวิชาการเป็นผลงานที่เกิดจากการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ตามแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ด้วยการฟัง การพูด การอ่าน การสังเกต การสำรวจ การทดลอง และวิธีการอื่น ๆ โดยทบทวนไตร่ตรองด้วยความคิดที่รอบคอบ มีระบบแบบแผน มีข้อมูลที่ถูกต้อง ทำให้เกิดองค์ความรู้แห่งศาสตร์แล้วจึงพินิจพิเคราะห์เรียบเรียงถ่ายทอดสื่อสาร ซึ่งอาศัยศิลป์แห่งการเขียน มีความมุ่งหมายให้นักวิชาการ นักศึกษา และบุคคลที่สนใจทั่วไปศึกษาหาความรู้ที่ถูกต้อง (สนม ครูทเมือง, ๒๕๕๐, หน้า ๑)

การเขียนเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าจัดเป็นการเขียนเชิงวิชาการที่สำคัญซึ่งผู้เขียนต้องการสื่อให้ผู้อ่านทราบรายละเอียดของงานที่ตนต้องการศึกษา จึงจำเป็นต้องใช้ภาษาที่ถูกต้อง เหมาะสม และสื่อความหมายได้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยพบข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา ๔ ด้าน ได้แก่

๑. ข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำ ประกอบด้วย

- ๑.๑ ส่วนประกอบของคำผิด
- ๑.๒ ส่วนประกอบของคำไม่สมบูรณ์
- ๑.๓ ส่วนประกอบของคำเกิน
- ๑.๔ ส่วนประกอบของคำผิดหลายลักษณะ

๒. ข้อผิดพลาดในการใช้คำ ประกอบด้วย

- ๒.๑ การใช้คำผิดความหมาย
- ๒.๒ การใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกัน
- ๒.๓ การใช้คำปฏิเสธซ้อนคำปฏิเสธ
- ๒.๔ การใช้คำผิดระดับ
- ๒.๕ การใช้คำผิดชนิด
- ๒.๖ การใช้คำราชาศัพท์ผิด
- ๒.๗ การใช้คำย่อผิด
- ๒.๘ การใช้คำฟุ่มเฟือย

๓. ข้อผิดพลาดในการเขียนประโยค ประกอบด้วย

- ๓.๑ การเขียนประโยคที่มีโครงสร้างผิด
 - ๓.๑.๑ ประโยคขาดประธาน
 - ๓.๑.๒ ประโยคขาดกริยา
 - ๓.๑.๓ ประโยคขาดสันธาน
 - ๓.๑.๔ ประโยคที่วางส่วนขยายผิดตำแหน่ง
- ๓.๒ การใช้ภาคประธานและภาคแสดงไม่สอดคล้องกัน
- ๓.๓ การใช้สำนวนต่างประเทศ

๔. ข้อผิดพลาดในการเขียนย่อหน้า ประกอบด้วย

- ๔.๑ ย่อหน้าขาดเอกภาพ
- ๔.๒ ย่อหน้าขาดสัมพันธภาพ
- ๔.๓ ย่อหน้าขาดสารัตถภาพ

๕. ข้อผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนและตัวเลข ประกอบด้วย

- ๕.๑ การใช้เครื่องหมายวรรคตอนไม่ถูกต้อง
- ๕.๒ การใช้ตัวเลขไม่ถูกต้อง

โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำ

การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำ ผู้วิจัยใช้การสะกดคำตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๔ เป็นเกณฑ์ พบว่ามีข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำ ดังนี้

๑. ส่วนประกอบของคำผิด

คำ ประกอบด้วย พยัญชนะ (พยัญชนะต้น และพยัญชนะท้าย) สระ และวรรณยุกต์ การศึกษานี้พบข้อผิดพลาดด้านส่วนประกอบของคำผิด ได้แก่

๑.๑ พยัญชนะผิด

๑.๑.๑ พยัญชนะต้นผิด

พบการเขียนพยัญชนะต้นผิด จำนวน ๕๔ คำ ดังรายละเอียดในตารางที่ ๓-๑

ตารางที่ ๓-๑ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากใช้พยัญชนะต้นผิด เรียงตามลำดับอักษร

ลำดับที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	ที่มา
๑	กลิ้ง	หลัง	ใช้ ก แทน ห	ฉบับที่ ๕๖, หน้า ๑๐
๒	กว่าวว่า	กล่าววว่า	“กล่าว” ใช้ ว แทน ล	ฉบับที่ ๓๒, หน้า ๗
๓	กาจ	อาจ	ใช้ ก แทน อ	ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๑๑
๔	การกำหนด	การกำหนด	“กำ” ใช้ ด แทน ก	ฉบับที่ ๔, หน้า ๘
๕	การปฏิรูป	การปฏิรูป	ใช้ ฎ แทน ฏ	ฉบับที่ ๑๖, หน้า ๑๐
๖	แก้วหน้าม้า	แก้วหน้าม้า	ใช้ ก แทน ห	ฉบับที่ ๕๖, หน้า ๑๓
๗	เกี่ยวจ้อง	เกี่ยวข้อง	“จ้อง” ใช้ จ แทน ข	ฉบับที่ ๒๗, หน้า ๙
๘	ซัง	จัง	ใช้ ข แทน จ	ฉบับที่ ๒๖, หน้า ๑๔
๙	ชัดเจน	ชัดเจน	“ชัด” ใช้ ข แทน ช	ฉบับที่ ๔๓, หน้า ๑๘

ตารางที่ ๓-๑ ต่อ

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	ที่มา
๑๐	เช่น	เช่น	ใช้ ข แทน ช	ฉบับที่ ๙, หน้า ๗
๑๑	ตนเอง	ตนเอง	“ตน” ใช้ ค แทน ต	ฉบับที่ ๖๕, หน้า ๑๓
๑๒	ตลอดชีวิต	ตลอดชีวิต	“ตลอด” ใช้ ค แทน ต	ฉบับที่ ๖๑, หน้า ๑๕
๑๓	ครอบครัว	ครอบครัว	“ครอบครัว” ใช้ ล แทน ร	ฉบับที่ ๑๐, หน้า ๔
๑๔	มีงามดงาม	มีความงาม	“ความ” ใช้ ง แทน คว	ฉบับ ๘, หน้า ๑๕
๑๕	ค่อนข้างขาว	ค่อนข้างยาว	“ยาว” ใช้ ข แทน ย	ฉบับที่ ๑๐, หน้า ๑๑
๑๖	คำที่มีความหมาย	คำที่มี ความหมาย	“มี” ใช้ ท แทน ม	ฉบับที่ ๙, หน้า ๖
๑๗	คำพวน	คำพวน	“พวน” ใช้ พ แทน ผ	ฉบับที่ ๔๔, หน้า ๑๕
๑๘	แจ่มใจ	แจ่มใส	“ใส” ใช้ จ แทน ส	ฉบับที่ ๔, หน้า ๕
๑๙	จำกัด	จำกัด	“กั” ใช้ จ แทน ก	ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๙
๒๐	ขุมนุมนันต์ดุขฎี สังเวยกล่อมข้าง	ขุมนุมนันต์ดุขฎี สังเวยกล่อมข้าง	“นุมน” ใช้ ช แทน น	ฉบับที่ ๕๔, หน้า ๖
๒๑	ของ	ของ	ใช้ ช แทน ข	ฉบับที่ ๒๒, หน้า ๗
๒๒	เข้าใจ	เข้าใจ	“เข้าใจ” ใช้ ช แทน ข	ฉบับที่ ๔๓, หน้า ๑๖
๒๓	ดรโนวาท	ดรโนวาท	“โน” ใช้ น แทน ณ	ฉบับที่ ๓๔, หน้า ๑๗
๒๔	จากวรรณกรรม	จากวรรณกรรม	“จาก” ใช้ ต แทน จ	ฉบับที่ ๑๘, หน้า ๓
๒๕	ตัวละครรอง	ตัวละครรอง	“รอง” ใช้ ล แทน ร	ฉบับที่ ๔๐, หน้า ๓
๒๖	ถ่ายถอด	ถ่ายถอด	“ถอด” ใช้ ถ แทน ท	ฉบับที่ ๕๙, หน้า ๑
๒๗	ทะเลื่อนใจ	สะเทือนใจ	“สะ” ใช้ ท แทน ส	ฉบับที่ ๖, หน้า ๘
๒๘	ทำที่สิ้น	คำที่สิ้น	“คำ” ใช้ ท แทน ค	ฉบับที่ ๖, หน้า ๒
๒๙	ทำมาหาดิน	ทำมาหากิน	“กิน” ใช้ ด แทน ก	ฉบับที่ ๕๕, หน้า ๑๕
๓๐	นามมัย	นามนัย	“นัย” ใช้ ม แทน น	ฉบับที่ ๕๒, หน้า ๗
๓๑	นิวเคียร์	นิวเคลียร์	“เคียร์” ใช้ ร แทน ล	ฉบับที่ ๓๔, หน้า ๘
๓๒	บางตรั้ง	บางครั้ง	“ครั้ง” ใช้ ต แทน ค	ฉบับที่ ๔๙, หน้า ๙
๓๓	บายสี่สู่ขวัญ	บายศรีสู่ขวัญ	“ศรี” ใช้ ส แทน ศร	ฉบับที่ ๖๐, หน้า ๑๓
๓๔	เปิดภาวะ	เกิดภาวะ	“เกิด” ใช้ ป แทน ก	ฉบับที่ ๖๐, หน้า ๒
๓๕	ฝ่าย	ฝ่าย	ใช้ ผ แทน ฝ	ฉบับที่ ๙, หน้า ๑
๓๖	ผู้ฟัง	ผู้ฟัง	“ฟัง” ใช้ พ แทน ฟ	ฉบับที่ ๑๐, หน้า ๑๐

ตารางที่ ๓-๑ (ต่อ)

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	ที่มา
๓๗	ผู้สึก	รู้สึก	“รู้” ใช้ ผ แทน ร	ฉบับที่ ๔, หน้า ๙
๓๘	พลอยด์	พรอยด์	ใช้ ล แทน ร	ฉบับที่ ๖๕, หน้า ๖
๓๙	ภาษาศาสตร์	ภาษาศาสตร์	“ศาสตร์” ใช้ ส แทน ศ	ฉบับที่ ๔๒, หน้า ๒๘, ๓๒, ๓๙
๔๐	ราชदार	ราชการ	“การ” ใช้ ด แทน ก	ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๓
๔๑	ระโยค	ประโยค	“ประ” ใช้ สระแอ แทน ป	ฉบับที่ ๔๙, หน้า ๙
๔๒	ลักษณะ	ลักษณะ	ใช้ ร แทน ณ	ฉบับที่ ๑๐, หน้า ๑๑
๔๓	ลำพิ่ง	รำพิ่ง	“รำ” ใช้ ล แทน ร	ฉบับที่ ๔๓, หน้า ๑๘
๔๔	สแลง	สแลง	ใช้ สล เป็นอักษรนำ แทน ส กับ ล คนละ พยางค์	ฉบับที่ ๙, หน้า ๘
๔๕	แสรก	แทรก	ใช้ ท แทน ส	ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๑๑
๔๖	ใสครอบคร้ว, ใสสภาพ	ในครอบคร้ว, ในสภาพ	“ใน” ใช้ ส แทน น	ฉบับที่ ๖๓, หน้า ๑๑ ฉบับที่ ๖, หน้า ๙
๔๗	หนังจาก	หลังจาก	“หลัง” ใช้ น แทน ล	ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๙
๔๘	หารเกิด หนังสือพิมพ์จีน	การเกิด หนังสือพิมพ์จีน	“การ” ใช้ ห แทน ก	ฉบับที่ ๓๙, หน้า ๘
๔๙	เหตุการณั	เหตุการณ์	“การณั” ใช้ ห แทน ก	ฉบับที่ ๔, หน้า ๑๒
๕๐	เกี่ยวกับ	เกี่ยวกับ	“เกี่ยว” ใช้ ห แทน ก	ฉบับที่ ๔๒, หน้า ๓๙
๕๑	อดหรับ	อดหลับ	“หลับ” ใช้ ร แทน ล	ฉบับที่ ๔๓, หน้า ๑๕
๕๒	อธิยาย	อธิบาย	“บาย” ใช้ ย แทน บ	ฉบับที่ ๓, หน้า ๙
๕๓	อภิบาย	อธิบาย	“อธิ” ใช้ ภ แทน ธ	ฉบับที่ ๕๒, หน้า ๖
๕๔	อาชญุนิยาย	อาชญุนิยาย	“อาชญู” ใช้ ช แทน ซ	ฉบับที่ ๖๑, หน้า ๘

จากตารางที่ ๓-๑ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากใช้พยัญชนะต้นผิด พบว่ามีคำที่ใช้พยัญชนะต้นผิด จำนวน จำนวน ๕๔ คำ พยัญชนะที่ใช้ผิดมากที่สุด ได้แก่ ก, ล, ข, น และ ซ ตามลำดับ ส่วนพยัญชนะที่นำมาใช้แทนมากที่สุด ได้แก่ ก, ส, ห, อ และ ค ตามลำดับ นอกจากนี้ยังมีการใช้สระแทนพยัญชนะต้นจำนวน ๒ คำ

๑.๑.๒ พยัญชนะท้ายผิด

พบการเขียนพยัญชนะท้ายผิด จำนวน ๕๖ คำ ดังรายละเอียดในตารางที่ ๓-๒

ตารางที่ ๓-๒ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากใช้พยัญชนะท้ายผิด เรียงตามลำดับอักษร

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	อ้างอิง
๑	Valler	Valley	ใช้ r แทน y	ฉบับที่ ๑๖, หน้า ๕
๒	กฎเกณฑ์	กฎเกณฑ์	ใช้ ฎ แทน ฏ	ฉบับที่ ๕๙, หน้า ๑๓
๓	กระบวนกร	กระบวนกร	“บวน” ใช้ ร แทน น	ฉบับที่ ๕๙, หน้า ๗
๔	กะทักัด	กะทักัด	“ทัก” ใช้ ก แทน ด	ฉบับที่ ๙, หน้า ๑๗
๕	กานวิเคราะห์	การวิเคราะห์	“การ” ใช้ น แทน ร	ฉบับที่ ๕๖, หน้า ๖
๖	การเวลา	กาลเวลา	“กาล” ใช้ ร แทน ล	ฉบับที่ ๖, หน้า ๓
๗	กิเลส	กิเลส	“เลส” ใช้ ศ แทน ส	ฉบับที่ ๔๕, หน้า ๑๑
๘	เกียงกับ	เกี่ยวกับ	ใช้ ง แทน ว	ฉบับที่ ๔, หน้า ๕
๙	เกียงข้อง	เกี่ยวกับ	ใช้ ง แทน ว	ฉบับที่ ๑๘, หน้า ๗
๑๐	ข้าวชอก	ข้าวชอง	“ชอง” ใช้ ก แทน ง	ฉบับที่ ๕๖, หน้า ๒
๑๑	ครรอบข้าง	คนรอบข้าง	“คน” ใช้ ร แทน น	ฉบับที่ ๔, หน้า ๑๐
๑๒	คล้ายบุคคล	คล้ายบุคคล	“คล้าย” ใช้ บ แทน ย	ฉบับที่ ๔๑, หน้า ๙
๑๓	ควน	ควร	ใช้ น แทน ร	ฉบับที่ ๔๒, หน้า ๕๕
๑๔	ความงาม	ความงาม	“งาม” ใช้ น แทน ม	ฉบับที่ ๓๒, หน้า ๒
๑๕	จิตตนาการ	จินตนาการ	“จิน” ใช้ ต แทน น	ฉบับที่ ๓๐; หน้า ๔
๑๖	ชนบ้านเมือง	ชมบ้านเมือง	“ชม” ใช้ น แทน ม	ฉบับที่ ๔๓, หน้า ๑๘
๑๗	คนยา วงศ์ณะชั้น	คนยา วงศ์ณะ ชัย	“ชัย” ใช้ น แทน ย	ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๑๐
๑๘	โดนนัย	โดยนัย	“โดย” ใช้ น แทน ย	ฉบับที่ ๕๔, หน้า ๑๕
๑๙	ตลอก	ตลอด	ใช้ ก แทน ด	ฉบับที่ ๖๕, หน้า ๑๓
๒๐	ทรายถึง	ทราบถึง	คำว่า “ทราบ” ใช้ ย แทน บ	ฉบับที่ ๑, หน้า ๑๔
๒๑	ทรายว่า	ทราบว่า	“ทราบ” ใช้ ย แทน บ	ฉบับที่ ๒๗, หน้า ๑๓
๒๒	ทังไป	ทั่วไป	“ทั่ว” ใช้ ง แทน ว	ฉบับที่ ๔๓, หน้า ๑๙
๒๓	ทำนบ	ทำนบ	“นบ” ใช้ บ แทน ย	ฉบับที่ ๖๒, หน้า ๒, ๘
๒๔	ที่สุก	ที่สุด	“สุด” ใช้ ก แทน ด	ฉบับที่ ๖๕, หน้า ๑๓
๒๕	เทศนิค	เทคนิค	“เทศ” ใช้ ๕ แทน ค	ฉบับที่ ๓๔, หน้า ๑๗
๒๖	แนวคิตหลักัด	แนวคิตหลัก	“หลัก” ใช้ ด แทน ก	ฉบับที่ ๕๙, หน้า ๘

ตารางที่ ๓-๒ (ต่อ)

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	อ้างอิง
๒๗	ประสาหมิตร	ประสานมิตร	“สาน” ใช้ ท แทน น	ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๑๔
๒๘	แปละ	แปลก	ใช้ สระ อะ แทน ก	ฉบับที่ ๔๖, หน้า ๒
๒๙	แผลแพร่	เผยแพร่	“เผย” ใช้ ล แทน ย	ฉบับที่ ๔๖, หน้า ๑๒
๓๐	พูดโต้ตอบกับ	พูดโต้ตอบกัน	“กัน” ช้ บ แทน น	ฉบับที่ ๔, หน้า ๓
๓๑	เพส	เพศ	ใช้ ส แทน ศ	ฉบับที่ ๕๑, หน้า ๕
๓๒	มากดา	มารดา	“มาร” ใช้ ก แทน ร	ฉบับที่ ๖๘, หน้า ๑๕
๓๓	ยีนย้ง	ยีนย้น	“ย้น” ใช้ ง แทน น	ฉบับที่ ๑๒, หน้า ๑๑
๓๔	ร้องกรอง	ร้อยกรอง	“ร้อย” ใช้ ง แทน ย	ฉบับที่ ๑๑, หน้า ๗ และฉบับที่ ๑๙, หน้า ๕
๓๕	เรื่อง ๆ	เรื่อย ๆ	ใช้ ง แทน ย	ฉบับที่ ๒, หน้า ๑๑
๓๖	ฤดูกาล	ฤดูกาล	“กาล” ใช้ ร แทน ล	ฉบับที่ ๖, หน้า ๖, ๑๒
๓๗	ละคอน	ละคร	“คร” ใช้ น แทน ร	ฉบับที่ ๖๑, หน้า ๙
๓๘	ลักษณะ	ลักษณะ	“ลัก”ใช้ ห แทน ก	ฉบับที่ ๑๖, หน้า ๑๐
๓๙	ลูกคลำ	ลูบคลำ	“ลูบ” ใช้ ก แทน บ	ฉบับที่ ๑๒, หน้า ๑๔
๔๐	วางโครงเรื่อง	วางโครงเรื่อง	“วาง” ใช้ ว แทน ง	ฉบับที่ ๔๖, หน้า ๑๑
๔๑	วิจับ	วิจัย	“จัย” ใช้ บ แทน ย	ฉบับที่ ๖๘, หน้า ๑๓
๔๒	วิธีเล่าย่อย	วิธีเล่าย้อน	“ย้อน”ใช้ ย แทน น	ฉบับที่ ๔, หน้า ๑๒
๔๓	วินทร์ เลียววารินทร์	วินทร์ เลียววาริน	“ริน” ใช้ นทร์ แทน ณ	ฉบับที่ ๕๐, หน้า ๗, ๘
๔๔	สนุนสนาน	สนุกสนาน	“สนุก” ใช้ น แทน ก	ฉบับที่ ๔, หน้า ๓
๔๕	สมัน	สมัย	ใช้ น แทน ย	ฉบับที่ ๕๘, หน้า ๙
๔๖	ส่วย	ส่วน	ใช้ ย แทน น	ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๑๖
๔๗	ส่วยใหญ่	ส่วนใหญ่	“ส่วน” ใช้ ย แทน น	ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๒
๔๘	สอล	สอง	ใช้ ล แทน ง	ฉบับที่ ๔๑, หน้า ๗
๔๙	สั่งสอย	สั่งสอน	“สอน”ใช้ ย แทน น	ฉบับที่ ๖๐, หน้า ๑๐
๕๐	สัญญาาน	สัญญาณ	“ญาณ” ใช้ น แทน ณ	ฉบับที่ ๕๘, หน้า ๑๑
๕๑	สำคัญ	สำคัญ	“คัญ” ใช้ ย แทน ณ	ฉบับที่ ๖๗, หน้า ๗
๕๒	สืบทอก	สืบทอด	“ทอด” ใช้ ก แทน ด	ฉบับที่ ๖๐, หน้า ๗
๕๓	หลายหลาย	หลากหลาย	“หลาก” ใช้ ย แทน ก	ฉบับที่ ๕๙, หน้า ๑๑

ตารางที่ ๓-๒ (ต่อ)

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	อ้างอิง
๕๔	หาดขาด	หากขาด	คำว่า “หาก” ใช้ ด แทน ก	ฉบับที่ ๔๐, หน้า ๒
๕๕	ออฟฟิศ	ออฟฟิศ	“ฟิศ” ใช้ ส แทน ต	ฉบับที่ ๓๔, หน้า ๙
๕๖	อ่าย	อ่าน	ใช้ ย แทน น	ฉบับที่ ๔, หน้า ๑๒

จากตารางที่ ๓-๒ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากใช้พยัญชนะท้ายผิด พบว่า มีคำที่ใช้
พยัญชนะท้ายผิด จำนวน ๕๖ คำ พยัญชนะท้ายที่ใช้ผิดมากที่สุด ได้แก่ น, ย, ก, ต และร ตามลำดับ
ส่วนพยัญชนะที่นำมาใช้แทนมากที่สุด ได้แก่ น, ย, ก, ง, บ และร ตามลำดับ

๑.๒ สระผิด

พบการเขียนสระผิด จำนวน ๔๗ คำ ดังรายละเอียดในตารางที่ ๓-๓

ตารางที่ ๓-๓ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากใช้สระผิด เรียงตามลำดับอักษร

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	ที่มา
๑	Historial Novel	Historial Novel	“Historial” ใช้ l แทน i	ฉบับที่ ๖๑, หน้า ๗
๒	กล้อ	กล้า	ใช้ สระออ แทน สระอา	ฉบับที่ ๕๒, หน้า ๘
๓	กสร	การ	ใช้ ส แทน สระอา	ฉบับที่ ๑๐, หน้า ๑๔
๔	กึบ	กึบ	ใช้ สระอี แทนไม้หัน อากาศ	ฉบับที่ ๖๕, หน้า ๑๓
๕	ชิง	ของ	ใช้ สระอี แทน สระออ	ฉบับที่ ๓๒, หน้า ๓
๖	ดดยวิธีพรรณนา วิเคราะห์	โดยวิธีพรรณนา วิเคราะห์	ใช้ ต แทน สระโอ	ฉบับที่ ๗, หน้า ๕
๗	เครื่องมือ	เครื่องมือ	“เครื่อง” ใช้ รูป แ- แทน รูป เ-	ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๑๕
๘	จนกว่าจำได้คบ หาสมาคม	จนกว่าจะได้คบหา สมาคม	“จะ” ใช้สระ อำ แทน สระ อะ	ฉบับที่ ๑๒, หน้า ๑๒
๙	จำทำให้	จึงทำให้	“จึง” ใช้ สระอำ แทน สระอี+ง	ฉบับที่ ๖, หน้า ๓
๑๐	จำทำให้	จะทำให้	ใช้ สระอำ แทน สระอะ	ฉบับที่ ๔๙, หน้า ๑๐

ตารางที่ ๓-๓ (ต่อ)

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	ที่มา
๑๑	ซุบผอม	ซุบผอม	“ซุบ” ใช้ สระอุ แทน สระอู	ฉบับที่ ๖๓, หน้า ๑๓
๑๒	ตึงดูด	ตึงดูด	“ดูด” ใช้ สระอุ แทน สระอู	ฉบับที่ ๕๙, หน้า ๑๑
๑๓	ได้รับ	ได้รับ	“รับ” ใช้ สระอี แทน ไม้หันอากาศ	ฉบับที่ ๖๕, หน้า ๑๐
๑๔	ตั้งละคร	ตัวละคร	“ตัว” ใช้ ง แทน ว	ฉบับที่ ๔, หน้า ๘, ๑๓
๑๕	หักสิ่ง	ทุกสิ่ง	“ทุก” ใช้ ไม้หันอากาศ แทน สระอู	ฉบับที่ ๑๐, หน้า ๑๔
๑๖	นพเสนอ	นำเสนอ	“นำ” ใช้ พ แทน สระอำ	ฉบับที่ ๔๓, หน้า ๕๔
๑๗	บนนยาย	บรรยาย	คำว่า “บรร” ใช้ นน แทน ร หัน (รร)	ฉบับที่ ๕, หน้า ๗
๑๘	ประเภทปรก	ประเภทแรก	“แรก” ใช้ ป แทน สระ แอ	ฉบับที่ ๓๙, หน้า ๗
๑๙	ปละ	และ	ใช้ ป แทน สระแอ	ฉบับที่ ๖๐, หน้า ๕
๒๐	เปล	แปล	ใช้ สระเอ แทน สระแอ	ฉบับที่ ๒๗, หน้า ๑๒
๒๑	พฤติกรรม	พฤติกรรม	“กรรม” ใช้ ม แทน ร (ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ ร หัน)	ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๖
๒๒	พุด	พุด	ใช้ สระอุ แทน สระอู	ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๑๖ ฉบับที่ ๔๐, หน้า ๑ ฉบับที่ ๔๐, หน้า ๑ และ ฉบับที่ ๔๐, หน้า ๑๙
๒๓	ภาษาหนังสือพิมพ์	ภาษาหนังสือพิมพ์	ใช้เครื่องหมายยัติภังค์ แทน สระอา	ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๑๖
๒๔	ม่ความจริง	ม่ความจริง	“ม่” ใช้ ไม้เอก แทน สระอี	ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๑๓
๒๕	มน	มี	ใช้ น แทน สระอี	ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๓, ๑๔

ตารางที่ ๓-๓ (ต่อ)

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	ที่มา
๒๖	มน	ใน	ใช้ ม แทน สระไอ	ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๑๐
๒๗	มณฑองถิ่น	ในท้องถิ่น	“ใน” ใช้ ม แทน สระ ไอ	ฉบับที่ ๖๐, หน้า ๓๘ และ ฉบับที่ ๔๐, หน้า ๑๙
๒๘	ยึดเยื่อ	ยึดเยื่อ	“ยึด” ใช้ สระอี แทน สระอือ	ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๗
๒๙	เร่ร้อน	เร่ร้อน	“ร้อน” ใช้ ว แทน อ	ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๑๖
๓๐	ลพปาก	ลำปาก	“ลำ” ใช้ พ แทน สระอำ	ฉบับที่ ๔๐, หน้า ๑๘
๓๑	ลักษณะ	ลักษณะ	ใช้เครื่องหมายการันต์ แทนสระอะ	ฉบับที่ ๖, หน้า ๖
๓๒	ลักษณะ	ลักษณะ	“ณะ” ใช้ ธ แทน สระอะ	ฉบับที่ ๖๑, หน้า ๘
๓๓	ลัทธิ	ลัทธิ	“ลั” ใช้สระอึ แทน สระอะ	ฉบับที่ ๖๘, หน้า ๑๓
๓๔	ลักษณะ	ลักษณะ	“ลัก” ใช้ สระ อี แทน ไม้หันอากาศ	ฉบับที่ ๑๙, หน้า ๕
๓๕	ลูก	ลือก	ใช้ สระอุ แทน สระอึ	ฉบับที่ ๖๒, หน้า ๒, ๘
๓๖	ลูก	ลูก	ใช้ สระอุ แทน สระอู	ฉบับที่ ๖๕, หน้า ๑๓, ๑๔
๓๗	แลพ	และ	ใช้ พ แทน สระอะ	ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๔
๓๘	วิจัย	วิจัย	“วิ” ใช้ไม้หันอากาศ แทนสระอึ	ฉบับที่ ๑๖, หน้า ๑๐
๓๙	วิถึชีวิต	วิถึชีวิต	“ถึ” ใช้ไม้ตรี แทน สระ อึ	ฉบับที่ ๖๓, หน้า ๑๒
๔๐	วิธีกรร	วิธีการ	ใช้ ร แทน สระอา	ฉบับที่ ๒, หน้า ๑
๔๑	สนับสุนน	สนับสนุน	“สนุน” วางสระอุ ผิด ตำแหน่ง	ฉบับที่ ๖๕, หน้า ๑๔
๔๒	สิ่งใดสิ่งหนึ่ง	สิ่งใดสิ่งหนึ่ง	“สิ่ง” (คำที่ ๒) ใช้ไม้หัน อากาศ แทนสระอึ	ฉบับที่ ๘, หน้า ๑๑
๔๓	สุนทรียภาพ	สุนทรียภาพ	ใช้ไม้หันอากาศ แทน สระอึ	ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๓, ๑๒, ๑๓, ๑๔

ตารางที่ ๓-๓ (ต่อ)

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	ที่มา
๔๔	สุพรรณบุรี	สุพรรณบุรี	“รี” ใช้ สระอุ แทน สระ อี	ฉบับที่ ๕๖, หน้า ๑๒
๔๕	หน่วยกริยา	หน่วยกริยา	“หน่วย” ใช้ อ แทน ว	ฉบับที่ ๕๓, หน้า ๑๒
๔๖	หลงไหล	หลงไหล	“ไหล” ใช้สระไอไม่ มลาย แทนสระไอไม้ ม้วน	ฉบับที่ ๖, หน้า ๑๐
๔๗	อมนุษย์	อมนุษย์	วางตำแหน่งสระอุผิดที่	ฉบับที่ ๔๖, หน้า ๘

จากตารางที่ ๓-๓ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากใช้สระผิด พบว่ามีคำที่ใช้สระผิด จำนวน ๔๗ คำสระที่ใช้ผิดมากที่สุด ได้แก่ สระอุ, ไไม้หันอากาศ, สระอี และ สระอ ตามลำดับ ส่วนสระที่นำมาใช้แทนมากที่สุด ได้แก่ สระอุ, ไไม้หันอากาศ, สระอำ, สระอิ และ สระอี ตามลำดับ นอกจากนั้นยังพบการใช้พยัญชนะแทนสระ โดยนำ ม, พ และ น มาใช้แทน สระไอ, สระอำ, ร หัน, และ สระอ การใช้วรรณยุกต์แทนสระ คือ ใช้ไม้เอกและไม้ตรี แทนสระอี และพบการใช้เครื่องหมายยัติภังค์แทนสระอ และใช้ตัวการ์นต์แทนสระอะ

๑.๓ วรรณยุกต์ผิด

พบการเขียนวรรณยุกต์ผิด จำนวน ๒๒ คำ ดังรายละเอียดในตารางที่ ๓-๔

ตารางที่ ๓-๔ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากใช้วรรณยุกต์ผิด เรียงตามลำดับอักษร

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	ที่มา
๑	กว้าง	กว้าง	ใช้ไม้เอก แทนไม้โท	ฉบับที่ ๓๒, หน้า ๗ และ ฉบับที่ ๔๒, หน้า ๒
๒	การใช้, การเลือกใช้คำ	การใช้, การเลือกใช้คำ	“ใช้” ใช้ไม้เอก แทน ไม้โท	ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๑๔ และฉบับที่ ๔๓, หน้า ๒๑
๓	เข้าสู่	เข้าสู่	“สู่” ใช้ไม้โท แทน ไม้เอก	ฉบับที่ ๓๙, หน้า ๘
๔	ความเชื่อ	ความเชื่อ	“เชื่อ” ใช้ไม้โท แทน ไม้เอก	ฉบับที่ ๖๐, หน้า ๙

ตารางที่ ๓-๔ (ต่อ)

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	ที่มา
๕	ความรู้สึก	ความรู้สึก	“รู้” ใช้ไม่เอก แทน ไม่โท	ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๙
๖	คู่กัน	คู่กัน	“คู่” ใช้ไม่โท แทน ไม่เอก	ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๓, ๑๔
๗	ขึ้น	ขึ้น	ใช้ไม่เอก แทนไม่โท	ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๖
๘	ใช้	ใช้	ใช้ไม่เอก แทนไม่โท	ฉบับที่ ๖, หน้า ๗
๙	ดั้งเดิม	ดั้งเดิม	“ดั้ง” ใช้ไม่เอก แทน ไม่โท	ฉบับที่ ๖๐, หน้า ๘, ๑๒
๑๐	ด้วย	ด้วย	ใช้ไม่หันอากาศ แทน ไม่โท	ฉบับที่ ๔๓, หน้า ๑๖
๑๑	ด้านความรัก	ด้านความรัก	“ด้าน” ใช้ไม่เอก แทน ไม่โท	ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๖
๑๒	ต้องใช้การฟัง	ต้องใช้การฟัง	“ใช้” ใช้ไม่เอก แทน ไม่โท	ฉบับที่ ๕๒, หน้า ๒
๑๓	ตั้งแต่	ตั้งแต่	“ตั้ง” ใช้ไม่เอก แทน ไม่โท	ฉบับที่ ๓๗, หน้า ๑๓
๑๔	ห้องเที่ยว	ห้องเที่ยว	“ห้อง” ใช้ไม่โท แทน ไม่เอก	ฉบับที่ ๒, หน้า ๒
๑๕	เนื้อเรื่อง	เนื้อเรื่อง	“เนื้อ” ใช้ไม่เอก แทน ไม่โท	ฉบับที่ ๔, หน้า ๒
๑๖	เป็ปซี่	เป็ปซี่	“เป็ป” ใช้ไม่ไตคู่ แทน ไม้ตรี	ฉบับที่ ๔๔, หน้า ๑๓, ๑๗
๑๗	มั่ง	มั่ง	ใช้ไม่โท แทนไม่เอก	ฉบับที่ ๔๔, หน้า ๑๑
๑๘	แม่แต่	แม่แต่	“แม่” ใช้ไม่เอก แทน ไม่โท	ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๒
๑๙	เรื่องสั้น	เรื่องสั้น	“เรื่อง” ใช้ไม่โท แทน ไม่เอก	ฉบับที่ ๑๒, หน้า ๗
๒๐	ล้วงหน้า	ล้วงหน้า	“ล้วง” ใช้ไม่โท แทน ไม่เอก	ฉบับที่ ๕๐, หน้า ๕, ๙
๒๑	สู่จุดหมาย สู่จุดไหน	สู่จุดหมาย สู่จุดไหน	“สู่” ใช้ไม่โท แทน ไม่เอก	ฉบับที่ ๔๑, หน้า ๗, ๘ ฉบับที่ ๓๘, หน้า ๑๑

ตารางที่ ๓-๔ (ต่อ)

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	ที่มา
๒๒	อายุสั้น	อายุสั้น	“สั้น” ใช้ไม่เอก แทน ไม้โท	ฉบับที่ ๖๐, หน้า ๑๑

จากตารางที่ ๓-๔ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากใช้วรรณยุกต์ผิด พบว่ามีคำที่ใช้วรรณยุกต์ผิด จำนวน ๒๒ คำ วรรณยุกต์ที่ใช้ผิดมากที่สุด ได้แก่ วรรณยุกต์โท และ วรรณยุกต์เอก ตามลำดับ ส่วนวรรณยุกต์ที่นำมาใช้แทนมากที่สุด ได้แก่ วรรณยุกต์เอก และวรรณยุกต์โท ตามลำดับ นอกจากนี้ ยังพบการใช้ไม้ได้คู่แทนวรรณยุกต์อีกด้วย

๑.๔ ไม้ได้คู่ผิด

พบการเขียนไม้ได้คู่ผิด จำนวน ๒ คำ ดังรายละเอียดในตารางที่ ๓-๕

ตารางที่ ๓-๕ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากใช้ไม้ได้คู่ผิด เรียงตามลำดับอักษร

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	ที่มา
๑	ก็	ก็	ใช้ไม้โท แทนไม้ได้คู่	ฉบับที่ ๒๗, หน้า ๑๑
๒	เป็น	เป็น	ใช้ไม้โท แทนไม้ได้คู่	ฉบับที่ ๖๑, หน้า ๑๗ และ ฉบับที่ ๖๕, หน้า ๑๔

จากตารางที่ ๓-๕ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากใช้ไม้ได้คู่ผิด พบว่ามีคำที่ใช้ไม้ได้คู่ผิดจำนวน ๒ คำ

๑.๕ ตัวการันต์ผิด

พบการเขียนตัวการันต์ผิดจำนวน ๗ คำ ดังรายละเอียดในตารางที่ ๓-๖

ตารางที่ ๓-๖ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากใช้ตัวการันต์ผิด เรียงตามลำดับอักษร

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	ที่มา
๑	พราหม์	พราหมณ์	ตกตัว ณ และตัว การันต์ผิด	ฉบับที่ ๖๑, หน้า ๑๗
๒	พฤติการร์	พฤติการณ์	“การณ์” ใช้ ร์ แทน ณ์	ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๕
๓	เวทมนต์	เวทมนตร์	“มนตร์” ใช้ ต์ แทน ตร์	ฉบับที่ ๕๗, หน้า ๙
๔	เวียงจันท์	เวียงจันท์	“จันท์” ใช้ ท์ แทน न्ह์	ฉบับที่ ๕๖, หน้า ๒
๕	สไตร์	สไตล์	ใช้ ร์ แทน ล์ คำนี้มา จากภาษาอังกฤษว่า style จึงต้องใช้ ล์	ฉบับที่ ๖, หน้า ๗
๖	หลักเกณท์	หลักเกณฑ์	“เกณฑ์” ใช้ ท์ แทน ฑ์	ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๑๒, ๑๖
๗	เหตุการณ์	เหตุการณ์	“การณ์” ใช้ ณ์ แทน ณ์	ฉบับที่ ๔, หน้า ๑๒

จากตารางที่ ๓-๖ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากใช้ตัวการันต์ผิดจำนวน ๗ คำ มีทั้งตัว
การันต์ตก ตัวการันต์ผิด และใช้สระแทนตัวการันต์

๑.๖ การเขียนคำผิดทั้งคำ

พบการเขียนคำผิดทั้งคำ จำนวน ๑ คำ ดังรายละเอียดในตารางที่ ๓-๗

ตารางที่ ๓-๗ การเขียนคำผิดทั้งคำ

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	ที่มา
๑	บุญเหลือแพทย สุวรรณ	บุญเหลือ เทพย สุวรรณ	“แพทย” เขียนเป็น “แพทย” อนึ่ง คำนี้เป็นชื่อและ นามสกุลบุคคลจึงต้อง เว้นวรรคระหว่างชื่อ กับนามสกุล	ฉบับที่ ๑๒, หน้า ๗

จากตารางที่ ๓.๗ การเขียนคำผิดทั้งคำพบ ๑ คำ คือเขียนคำว่า เทพย เป็น แพทย

๒. ส่วนประกอบของคำไม่สมบูรณ์

การศึกษานี้พบข้อผิดพลาดอันเนื่องมาจากส่วนประกอบส่วนใดส่วนหนึ่งของตก หรือขาดหายไปดังนี้

๒.๑ ตกพยัญชนะ

๒.๑.๑ ตกพยัญชนะต้น

พบการเขียนตกพยัญชนะต้น จำนวน ๑๘ คำ ดังรายละเอียดในตารางที่ ๓-๘

ตารางที่ ๓-๘ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากตกพยัญชนะต้น เรียงตามลำดับอักษร

ลำดับที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	ที่มา
๑	จิง ๆ	จริง ๆ	ตกตัว ร	ฉบับที่ ๔, หน้า ๙
๒	คาม	ความ	ตกตัว ว	ฉบับที่ ๕๙, หน้า ๑๐
๓	คำในตำราจีภาค	คำในตำราวจีภาค	ตกตัว ว	ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๘
๔	เคร่งเรียด	เคร่งเครียด	“เครียด” ตกตัว ค	ฉบับที่ ๘, หน้า ๑๓
๕	ตัวะคร	ตัวละคร	“ละ” ตกตัว ล	ฉบับที่ ๔๑, หน้า ๘
๖	บทสนทนา	บทสนทนา	“นา” ตกตัว น	ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๒
๗	ปรับเปลี่ยน	ปรับเปลี่ยน	“เปลี่ยน” ตกตัว ป	ฉบับที่ ๖, หน้า ๖
๘	ปะเด็น	ประเด็น	“ประ” ตกตัว ร	ฉบับที่ ๔๑, หน้า ๓
๙	ปะเภท	ประเภท	“ประ” ตกตัว ร	ฉบับที่ ๔๕, หน้า ๙
๑๐	ยากรู้	อยากรู้	ตกตัว อ	ฉบับที่ ๔, หน้า ๑๒
๑๑	อยู่	อยู่	ตกตัว อ	ฉบับที่ ๔๔, หน้า ๒๑
๑๒	โยใช้ภาษา ภาพพจน์	โดยใช้ภาษา ภาพพจน์	“โดย” ตกตัว ด	ฉบับที่ ๔๓, หน้า ๒๐ และ ฉบับที่ ๔๐, หน้า ๑๔
๑๓	รวบวม	รวบรวม	“รวม”ตกตัว ร	ฉบับที่ ๗, หน้า ๒, ๗
๑๔	รั้งแรก	ครั้งแรก	“ครั้ง” ตกตัว ค	ฉบับที่ ๘, หน้า ๑
๑๕	ราบ	ทราบ	ตกตัว ท	ฉบับที่ ๔๔, หน้า ๒๐
๑๖	โรงเรื่อง	โครงเรื่อง	“โครง” ตกตัว ค	ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๑๑
๑๗	วามรุกราน	ความรุกราน	“ความ” ตกตัว ค	ฉบับที่ ๘, หน้า ๑๓
๑๘	สัทธิยา	สัทวิทยา	“วิทยา” ตกตัว ท	ฉบับที่ ๔๒, หน้า ๒

จากตารางที่ ๓-๘ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากตกพยัญชนะต้น พบว่ามีคำที่เขียนตกพยัญชนะต้น จำนวน ๑๘ คำ พยัญชนะต้นที่ตกมากที่สุด ได้แก่ ค, ท, ร และ ว ตามลำดับ

๒.๑.๒ ตกพยัญชนะท้าย

พบการเขียนตกพยัญชนะท้าย จำนวน ๓๗ คำ ดังรายละเอียดในตารางที่ ๓-๙

ตารางที่ ๓-๙ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากตกพยัญชนะท้าย เรียงตามลำดับอักษร

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	ที่มา
๑	กา	การ	ตกตัว ร	ฉบับที่ ๙, หน้า ๑๖ ฉบับที่ ๑๘, หน้า ๗ ฉบับที่ ๓๗, หน้า ๑๔ ฉบับที่ ๔๘, หน้า ๒ ฉบับที่ ๕๑, หน้า ๘ และฉบับที่ ๓๒, หน้า ๑๐
๒	เกี่ยวข้อง	เกี่ยวข้อง	“ข้อง” ตกตัว ง	ฉบับที่ ๑๘, หน้า ๘ และ ฉบับ ๒๓, หน้า ๒
๓	ขอกวี	ของกวี	“ของ” ตกตัว ง	ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๑
๔	คณะมนุษยศาสตร์	คณะมนุษยศาสตร์	ตกตัว ย	ฉบับที่ ๒๓, หน้า ๕
๕	ควา	ความ	ตกตัว ม	ฉบับที่ ๖๘, หน้า ๑๔ และ ฉบับที่ ๓๑, หน้า ๑๑
๖	คุณภาพ	คุณภาพ	“ภาพ”ตกตัว พ	ฉบับที่ ๔๔, หน้า ๑๙
๗	จินตนาการ	จินตนาการ	“จิน” ตกตัว น	ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๑, ๒ และ ฉบับที่ ๓๐, หน้า ๕,๘
๘	จิตภาพ	จิตภาพ	“จิน” ตกตัว น	ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๗
๙	จินนาการ	จินตนาการ	“จินตนา” ตกตัว ต	ฉบับที่ ๔๑, หน้า ๖
๑๐	จิตวิทยา	จิตวิทยา	“วิทยา” ตกตัว ท	ฉบับที่ ๖๗, หน้า ๓
๑๑	เชื่อมโยง	เชื่อมโยง	“เชื่อม” ตกตัว ม	ฉบับที่ ๕๕, หน้า ๙
๑๒	ดั่งกล่าว	ดั่งกล่าว	“ดั่ง” ตกตัว ง	ฉบับที่ ๓๘, หน้า ๑๕
๑๓	โดยมา	โดยมาก	“มาก” ตกตัว ก	ฉบับที่ ๒๗, หน้า ๑
๑๔	ติดต่อสื่อสาร	ติดต่อสื่อสาร	“ติด” ตกตัว	ฉบับที่ ๔๙, หน้า ๑๑
๑๕	ทางจินตนาการ	ทางจินตนาการ	“ทาง” ตกตัว ง	ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๓
๑๖	ทุกคน	ทุกคน	“ทุก” ตกตัว ก	ฉบับที่ ๖๓, หน้า ๑๑
๑๗	โทษว่าเพื่อโทษ	โทษว่าเพื่อนโทษ	“เพื่อน” ตกตัว น	ฉบับที่ ๑๒, หน้า ๑๗

ตารางที่ ๓-๙ (ต่อ)

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	ที่มา
๑๘	นี้	นั่ง	ตกตัว ง	ฉบับที่ ๓๘, หน้า ๑๐
๑๙	เนื่องจาก	เนื่องจาก	“เนื่อง” ตกตัว ง	ฉบับที่ ๔๙, หน้า ๙
๒๐	แบ	แบบ	ตกตัว บ	ฉบับที่ ๕๙, หน้า ๑๐ ฉบับที่ ๙, หน้า ๑๕ ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๗ และ ฉบับที่ ๑๖, หน้า ๒, ๖
๒๑	ปรากฏ	ปรากฏ	ตกตัว ฎ	ฉบับที่ ๖๙, หน้า ๕
๒๒	ปัจจุบัน	ปัจจุบัน	“ปัจจุบัน” ตกตัว จ	ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๒
๒๓	มโนภา	มโนภาพ	“ภาพ” ตกตัว พ	ฉบับที่ ๕, หน้า ๗
๒๔	ยอมรับว่า	ยอมรับว่า	“ยอม” ตกตัว ม	ฉบับที่ ๖๙, หน้า ๗
๒๕	เขาราช	เขาราช	ตกตัว ว	ฉบับที่ ๓๙, หน้า ๓
๒๖	ระหว่าง	ระหว่าง	“หว่าง” ตกตัว ง	ฉบับที่ ๑๑, หน้า ๙
๒๗	รูและเสียง	รูปและเสียง	“รูป” ตกตัว ป	ฉบับที่ ๕๓, หน้า ๑๒
๒๘	ลักษณะ	ลักษณะ	ตกตัว ษ	ฉบับที่ ๔, หน้า ๒, ๘ และฉบับที่ ๓๑, หน้า ๑๗
๒๙	ลักษณะ	ลักษณะ	ตกตัว ฌ	ฉบับที่ ๔๒, หน้า ๔๖
๓๐	ลักษณะ	ลักษณะ	ตก ก	ฉบับที่ ๔, หน้า ๕
๓๑	วรรณคดีไทย	วรรณคดีไทย	“วรรณ” ตกตัว ฌ	ฉบับที่ ๑๑, หน้า ๓
๓๒	วัจนกรรม	วจนกรรม	ตกตัว น	ฉบับที่ ๔๙, หน้า ๒
๓๓	เสียสี	เสียสี	“เสียด” ตกตัว ด	ฉบับที่ ๒๗, หน้า ๕
๓๔	แสดง	แสดง	ตกตัว ง	ฉบับที่ ๔๔, หน้า ๒๑
๓๕	อย่างดงาม	อย่างดงาม	“อย่าง” ตกตัว ง	ฉบับที่ ๓๗, หน้า ๘ และ ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๑๓
๓๖	อ่านบางตอนใหม่	อ่านบางตอนใหม่	“อ่าน” ตกตัว น	ฉบับที่ ๔๐, หน้า ๑๑
๓๗	อืออย่าง	อีกอย่าง	“อีก” ตกตัว ก	ฉบับที่ ๔๕, หน้า ๑๒

จากตารางที่ ๓-๙ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากตกพยัญชนะท้าย พบว่ามีคำที่เขียนตก
พยัญชนะท้าย จำนวน ๓๗ คำ พยัญชนะท้ายที่ตกมากที่สุด ได้แก่ ง, ร, ก, น และ บ ตามลำดับ

๒.๑.๓ ตกพยัญชนะซึ่งไม่สามารถระบุได้ว่าเป็นพยัญชนะต้นหรือพยัญชนะท้าย
พบการเขียนตกพยัญชนะซึ่งไม่สามารถระบุได้ว่าเป็นพยัญชนะต้นหรือพยัญชนะ
ท้ายเนื่องจากเป็นพยัญชนะตัวเดียวกัน จำนวน ๖ คำ ดังรายละเอียดในตารางที่ ๓-๑๐

ตารางที่ ๓-๑๐ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากตกพยัญชนะซึ่งไม่สามารถระบุได้ว่าเป็นพยัญชนะต้น
หรือพยัญชนะท้าย เรียงตามลำดับอักษร

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	ที่มา
๑	โดยนัยะ	โดยนัยะ	ตกตัว ย	ฉบับที่ ๙, หน้า ๕, ๖
๒	บุคคล	บุคคล	ตกตัว ค	ฉบับที่ ๘, หน้า ๘ และ ฉบับที่ ๕๑, หน้า ๖
๓	บุคคลวัต	บุคคลวัต	ตกตัว ค	ฉบับที่ ๔๓, หน้า ๒๒
๔	ปัญญา	ปัญญา	ตกตัว ญ	ฉบับที่ ๕๐, หน้า ๔
๕	สื่อก	สื่อก	ตกตัว อ	ฉบับที่ ๕๒, หน้า ๔
๖	อาจจะ	อาจจะ	ตกตัว จ	ฉบับที่ ๔๖, หน้า ๙

จากตารางที่ ๓-๑๐ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากตกพยัญชนะซึ่งไม่สามารถระบุได้ว่าเป็น
พยัญชนะต้นหรือพยัญชนะท้าย พบว่ามีคำที่ตกพยัญชนะซึ่งไม่สามารถระบุได้ว่าเป็นพยัญชนะต้นหรือ
พยัญชนะท้าย จำนวน ๖ คำ ได้แก่ ตกตัว ค, ง, ย, ญ, อ และ จ

๒.๒ ตกสระ

พบการเขียนตกสระ จำนวน ๖๒ คำ ดังรายละเอียดในตารางที่ ๓-๑๑

ตารางที่ ๓-๑๑ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากตกสระ เรียงตามลำดับอักษร

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	ที่มา
๑	กร	การ	ตกสระอา	ฉบับที่ ๖, หน้า ๘ และ ฉบับที่ ๙, หน้า ๑๕
๒	กริยามารยาท	กริยามารยาท	“กริยา” ตกสระอิ	ฉบับที่ ๔๐, หน้า ๔
๓	กลุ่มชน	กลุ่มชน	“กลุ่ม” ตกสระอุ	ฉบับที่ ๕๘, หน้า ๖
๔	กลุ่มชาติพันธุ์	กลุ่มชาติพันธุ์	“พันธุ์” ตกสระอุ	ฉบับที่ ๖๐, หน้า ๒
๕	การดำเนินเรื่อง	การดำเนินเรื่อง	“เนิน” ตกสระเอ	ฉบับที่ ๔๕, หน้า ๑๐
๖	เกิด	เกิด	ตกสระอิ	ฉบับที่ ๖๐, หน้า ๙
๗	ขง	ของ	ตกสระออ	ฉบับที่ ๑๐, หน้า ๑๐

ตารางที่ ๓-๑๑ (ต่อ)

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	ที่มา
๘	เข้าใจกัน	เข้าใจกัน	“เข้าใจ” ตกสระเอ	ฉบับที่ ๔๓, หน้า ๑๔
๙	ความ	ความ	ตกสระอา	ฉบับที่ ๔, หน้า ๑ และ ฉบับที่ ๔, หน้า ๖
๑๐	คะน	คะเน	“เน” ตกสระเอ	ฉบับที่ ๔๐, หน้า ๑๙
๑๑	เครื่องมือ	เครื่องมือ	ตกสระอี	ฉบับที่ ๒๕, หน้า ๕
๑๒	จึงสมมุติ	จึงสมมุติ	“จึง” ตกสระอี	ฉบับที่ ๔๗, หน้า ๑๐
๑๓	เฉพา	เฉพาะ	ตกสระอะ	ฉบับที่ ๕๙, หน้า ๑๐
๑๔	ชาติพันธ์	ชาติพันธุ์	“พันธุ์” ตกสระอุ	ฉบับที่ ๕๘, หน้า ๓
๑๕	ซบซ้อน	ซับซ้อน	“ซับ” ตกไม้หัน อากาศ	ฉบับที่ ๕, หน้า ๗
๑๖	ตด	ติด	ตกสระอิ	ฉบับที่ ๒๕, หน้า ๙
๑๗	แต่ละรส	แต่ละรส	“แต่” ตกสระแอ	ฉบับที่ ๓๒, หน้า ๖
๑๘	นอกจาก	นอกจาก	“นอก” ตกสระ ออ	ฉบับที่ ๖๑, หน้า ๘
๑๙	นำเสนอ	นำเสนอ	“นำ” ตกสระอำ	ฉบับที่ ๔๗, หน้า ๓
๒๐	นำอาหลัก	นำเอาหลัก	“เอา” ตกสระเอ	ฉบับที่ ๖๕, หน้า ๑๕
๒๑	แนะนำ	แนะนำ	“แนะ” ตกสระอะ	ฉบับที่ ๔๓, หน้า ๑๘
๒๒	บุคลิกภาพ	บุคลิกภาพ	“บุค” ตกสระอุ	ฉบับที่ ๖๒, หน้า ๒, ๘
๒๓	บางครั้ง	บางครั้ง	“บาง” ตกสระอา	ฉบับที่ ๔, หน้า ๙
๒๔	ปฏิรูปพจน์	ปฏิรูปพจน์	“ปฏิ” ตกสระอิ	ฉบับที่ ๕๔, หน้า ๑๗
๒๕	ผู้	ผู้	ตกสระอุ	ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๑๑
๒๖	ผิดปกติ	ผิดปกติ	“ผิด” ตกสระอิ	ฉบับที่ ๔๔, หน้า ๑๘
๒๗	พร	พระ	ตกสระอะ	ฉบับที่ ๒๖, หน้า ๑๖
๒๘	พันธุ์ไม้	พันธุ์ไม้	“พันธุ์” ตกสระอุ	ฉบับที่ ๒, หน้า ๗
๒๙	เพียง	เพียง	ตกสระเอ	ฉบับที่ ๑๑, หน้า ๘
๓๐	เพราะ	เพราะ	ตกสระอา	ฉบับที่ ๑๑, หน้า ๘
๓๑	เพราะ	เพราะ	ตกสระอะ	ฉบับที่ ๖๕, หน้า ๑๒ ฉบับที่ ๖๕, หน้า ๑๓

ตารางที่ ๓-๑๑ (ต่อ)

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	ที่มา
๓๒	ภาษา	ภาษา	“ษา” ตกสระอา	ฉบับที่ ๕๙, หน้า ๑๓ ฉบับที่ ๓๑, หน้า ๒ ฉบับที่ ๕๔, หน้า ๑๕ และ ฉบับที่ ๑๑, หน้า ๓
๓๓	ภูมิ	ภูมิ	ตกสระอิ	ฉบับที่ ๑๗, หน้า ๒ และ ฉบับที่ ๕, หน้า ๒
๓๔	มาตรฐาน	มาตรฐาน	“มาตร” ตกสระอา	ฉบับที่ ๔๙, หน้า ๖
๓๕	ม	มี	ตกสระอี	ฉบับที่ ๕๖, หน้า ๑๕ และ ฉบับที่ ๓๙, หน้า ๒
๓๖	มหาภารตยุทธ์	มหาภารตยุทธ์	“ตะ” ตกสระอะ	ฉบับที่ ๓๒, หน้า ๒
๓๗	เม리트พันธ์	เม리트พันธ์	“พันธ์” ตกสระอุ	ฉบับที่ ๖, หน้า ๑๐
๓๘	รวบรวม	รวบรวม	“รวม” ตก ตัว ว (สระอัว ลดรูป)	ฉบับที่ ๓๐, หน้า ๔
๓๙	รื่นฤทัย สัจพันธ์	รื่นฤทัย สัจพันธ์	“พันธ์” ตกสระอุ	ฉบับที่ ๓, หน้า ๘ ฉบับที่ ๕, หน้า ๘ และ ฉบับที่ ๘, หน้า ๒
๔๐	ล่นทม	ล้นทม	“ล่น” ตกไม้หัน อากาศ	ฉบับที่ ๓๐, หน้า ๒, ๔, ๖
๔๑	ละ	และ	ตกสระแอ	ฉบับที่ ๕๘, หน้า ๑๑ และ ฉบับที่ ๖๔, หน้า ๓
๔๒	ลักษณะ	ลักษณะ	ตกสระอะ	ฉบับที่ ๓๗, หน้า ๑๐
๔๓	ลิขสิทธิ์	ลิขสิทธิ์	“สิทธิ์” ตกสระอิ	ฉบับที่ ๕๑, หน้า ๒
๔๔	แล	และ	ตกสระอะ	ฉบับที่ ๒๑, หน้า ๗
๔๕	แล	และ	ตกสระอะ	ฉบับที่ ๖๐, หน้า ๑๐
๔๖	ศิลา โคมฉาย	ศิลา โคมฉาย	ตกสระอา	ฉบับที่ ๕๐, หน้า ๙
๔๗	สงคม	สังคม	“สัง” ตกไม้หัน อากาศ	ฉบับที่ ฉบับที่ ๓๙, หน้า ๓
๔๘	สังคักดิ์สิทธิ์	สังคักดิ์สิทธิ์	“สัง” ตกสระอิ	ฉบับที่ ๕๘, หน้า ๖
๔๙	สอดแทรก	สอดแทรก	“สอด” ตกพิมพ์ สระออ	ฉบับที่ ๔๓, หน้า ๑๘

ตารางที่ ๓-๑๑ (ต่อ)

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	ที่มา
๕๐	สามารถ	สามารถ	“สา” ตกสระอา	ฉบับที่ ๔๐, หน้า ๑๙ ฉบับที่ ๔๔, หน้า ๑๑ และฉบับที่ ๔๗, หน้า ๙
๕๑	สามารถ	สามารถ	“มารณ” ตกสระอา	ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๙
๕๒	สายพันธ์	สายพันธุ์	“พันธ์” ตกสระอุ	ฉบับที่ ๖, หน้า ๗
๕๓	สารสำคัญ	สาระสำคัญ	“ระ” ตกสระอะ	ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๑
๕๔	สิทธิ พินิจवादล	สิทธิ พินิจवादล	“ภู” ตกสระอุ	ฉบับที่ ๔๐, หน้า ๒
๕๕	สิริมงคล	สิริมงคล	“ริ” ตกสระอิ	ฉบับที่ ๓๕, หน้า ๘
๕๖	เสียง	เสียง	ตกสระเอ	ฉบับที่ ๙, หน้า ๑๔
๕๗	เสนหารา	เสนหารา	“เสนหา” ตกสระ อา	ฉบับที่ ๖๗, หน้า ๓, หน้า ๔
๕๘	หรี, หรืออุปมา	หรือ, หรืออุปมา	ตกตัว อ	ฉบับที่ ๕, หน้า ๒, ๗ ฉบับที่ ๕๔, หน้า ๑๒
๕๙	หวาดกลัว	หวาดกลัว	“หวาด” ตกสระ อา	ฉบับที่ ๓๐, หน้า ๘
๖๐	เหมาะสม	เหมาะสม	“เหมาะ” ตกรูป - ะ	ฉบับที่ ๖๙, หน้า ๗
๖๑	อย่างมีความสุข	อย่างมีความสุข	ตกสระอา	ฉบับที่ ๔, หน้า ๕
๖๒	โอเดียนสโตร	โอเดียนสโตร	“เดียน” ตกรูป -	ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๒๕, ๒๗

จากตารางที่ ๓-๑๑ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากตกสระ พบว่ามีคำที่เขียนตกสระ
จำนวน ๖๒ คำ สระที่ตกมากที่สุด ได้แก่ สระอา, สระอะ, สระอุ, สระอิ, สระเอ และสระออ
ตามลำดับ

๒.๓ ตกวรรณยุกต์

พบการเขียนตกวรรณยุกต์ จำนวน ๒๘ คำ ดังรายละเอียดในตารางที่ ๓-๑๒

ตารางที่ ๓-๑๒ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากตกวรรณยุกต์ เรียงตามลำดับอักษร

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	ที่มา
๑	แกผู้ฟัง	แกผู้ฟัง	“แก” ตกไม้เอก	ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๑๕
๒	ครราว ๆ	ครราว ๆ	ตกไม้เอก	ฉบับที่ ๔, หน้า ๑๒
๓	คล้ายวิธีแรก	คล้ายวิธีแรก	“คล้าย” ตกไม้โท	ฉบับที่ ๔๐, หน้า ๑๘
๔	เคี้ยวเข็น	เคี้ยวเข็น	“เคี้ยว” ตกไม้เอก	ฉบับที่ ๘, หน้า ๑๓
๕	จะต้องศึกษา	จะต้องศึกษา	“ต้อง” ตกไม้โท	ฉบับที่ ๔๑, หน้า ๙
๖	ฉงนสนเทห์	ฉงนสนเทห์	“เทห์” ตกไม้เอก	ฉบับที่ ๓๘, หน้า ๑๕
๗	ซึ่ง	ซึ่ง	ตกไม้เอก	ฉบับที่ ๒๑, หน้า ๖ ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๑๒ และ ฉบับที่ ๔๔, หน้า ๑๔
๘	เซนสรวง	เช่นสรวง	“เช่น” ตกไม้เอก	ฉบับที่ ๖๐, หน้า ๒, ๙
๙	เซเว่น บุคควอร์ด	เซเว่นบุคควอร์ด	“บุ๊ค” ตกไม้ตรี	ฉบับที่ ๔๐, หน้า ๖
๑๐	ได	ได้	ตกไม้โท	ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๑๔ และ ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๑๒
๑๑	ต่าง ๆ	ต่าง ๆ	ตกไม้เอก	ฉบับที่ ๕๐, หน้า ๑๐
๑๒	แตกต่าง	แตกต่าง	“ต่าง” ตกไม้เอก	ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๑๔
๑๓	ท่ามกลาง	ท่ามกลาง	“ท่าม” ตกไม้เอก	ฉบับที่ ๖๕, หน้า ๑๓
๑๔	ที่	ที่	ตกไม้เอก	ฉบับที่ ๙, หน้า ๘ ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๑๙ ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๒ ฉบับที่ ๖๙, หน้า ๙ และ ฉบับที่ ๓๗, หน้า ๒, ๖, ๑๔
๑๕	นิวยอร์กซิตี	นิวยอร์กซิตี	“ตี้” ตกไม้โท	ฉบับที่ ๖๔, หน้า ๑
๑๖	ผู้สงสาร	ผู้สงสาร	“ส่ง” ตกไม้เอก	ฉบับที่ ๕๙, หน้า ๘
๑๗	ผู้ใหญ่	ผู้ใหญ่	“ใหญ่” ตกไม้เอก	ฉบับที่ ๖๓, หน้า ๗
๑๘	ผู้อ่าน	ผู้อ่าน	“ผู้” ตกไม้โท	ฉบับที่ ๔, หน้า ๑๐
๑๙	พระที่นั่ง	พระที่นั่ง	“ที่” ตกเอก	ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๑๓

ตารางที่ ๓-๑๒ (ต่อ)

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	ที่มา
๒๐	ไม่คงที่	ไม่คงที่	ตกไม้เอก	ฉบับที่ ๔, หน้า ๕
๒๑	รูสาเหตุ	รู้สาเหตุ	“รู้” ตกไม้โท	ฉบับที่ ๖๐, หน้า ๘
๒๒	เรื่อง	เรื่อง	ตกไม้เอก	ฉบับที่ ๔, หน้า ๘
๒๓	ไร้ศีลธรรม	ไร้ศีลธรรม	“ไร้” ตกไม้โท	ฉบับที่ ๖๒, หน้า ๙
๒๔	เล่นเสียง	เล่นเสียง	“เล่น” ตกไม้เอก	ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๑๔
๒๕	ส่วนย่อย	ส่วนย่อย	“ส่วน” ตกไม้เอก	ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๑๒
๒๖	สิ่งแวดล้อม	สิ่งแวดล้อม	“สิ่ง” ตกไม้เอก	ฉบับที่ ๑๒, หน้า ๑๒
๒๗	หมู	หมู	ตกไม้เอก	ฉบับที่ ๔๒, หน้า ๑ และ ฉบับที่ ๒๑, หน้า ๒
๒๘	ให้	ให้	ตกไม้โท	ฉบับที่ ๑๖, หน้า ๑๐

จากตารางที่ ๓-๑๒ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากตกวรรณยุกต์ พบว่ามีคำที่เขียนตกวรรณยุกต์ จำนวน ๒๘ คำ วรรณยุกต์ที่ตกมากที่สุด ได้แก่ วรรณยุกต์เอก, วรรณยุกต์โท และ วรรณยุกต์ตรี ตามลำดับ

๒.๔ ตกไม้ไต่คู้

พบการเขียนตกไม้ไต่คู้จำนวน ๑ คำ ดังรายละเอียดในตารางที่ ๓-๑๓

ตารางที่ ๓-๑๓ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากตกไม้ไต่คู้

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	ที่มา
๑	เปน	เป็น	ตกไม้ไต่คู้	ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๑๔ และ ฉบับที่ ๖๑, หน้า ๑๐

จากตารางที่ ๓-๑๓ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากตกไม้ไต่คู้ พบว่ามีคำที่เขียนตกไม้ไต่คู้จำนวน ๑ คำ

๒.๕ ตกเครื่องหมายการันต์และตัวการันต์

พบการเขียนตกเครื่องหมายการันต์และตัวการันต์ จำนวน ๑๕ คำ ดังรายละเอียดในตารางที่ ๓-๑๔

ตารางที่ ๓-๑๔ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากตกเครื่องหมายการันต์และตัวการันต์ เรียงตามลำดับอักษร

ลำดับที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	ที่มา
๑	กลุ่มชาติพันธุ์	กลุ่มชาติพันธุ์	“พันธุ์” ตกเครื่องหมายการันต์	ฉบับที่ ๖๐, หน้า ๑๒
๒	กวีนิพนธ์	กวีนิพนธ์	“พนธ์” ตกเครื่องหมายการันต์	ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๑
๓	ความศักดิ์สิทธิ์	ความศักดิ์สิทธิ์	“ศักดิ์” ตกเครื่องหมายการันต์	ฉบับที่ ๖๑, หน้า ๑๗
๔	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	“กรณ” ตกเครื่องหมายการันต์	ฉบับที่ ๓๙, หน้า ๑๐
๕	ดวงมน จิตรจำนง	ดวงมน จิตรจำนงค์	“จิตร” ตกเครื่องหมายการันต์ “นงค์” ตกตัวการันต์ ค์	ฉบับที่ ๖๕, หน้า ๒
๖	นวนางเดอะซีรี่	นวนางเดอะซีรี่ส์	“ซีรี่ส์” ตกตัวการันต์ ส์	ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๓
๗	นานมีบุ๊ค	นานมีบุ๊คส์	“บุ๊คส์” ตกตัวการันต์ ส์	ฉบับที่ ๑๒, หน้า ๒
๘	นารีรม	นารีรมย์	“รมย์” ตกตัวการันต์ ย์	ฉบับที่ ๓๔, หน้า ๑๗
๙	พงศ์ไพบูล	พงศ์ไพบูลย์	ตกตัวการันต์ ย์	ฉบับที่ ๑๗, หน้า ๗
๑๐	พจน	พจน์	ตกเครื่องหมายการันต์	ฉบับที่ ๔๐, หน้า ๑
๑๑	รามเกียรติ	รามเกียรติ์	ตกเครื่องหมายการันต์	ฉบับที่ ๓๒, หน้า ๒
๑๒	สุนทรีย์ คุณจักร	สุนทรีย์ คุณจักร์	ตกเครื่องหมายการันต์	ฉบับที่ ๑๒, หน้า ๙ และ ฉบับที่ ๔๗, หน้า ๖, ๗
๑๓	เหตุการณ์	เหตุการณ์์	ตกตัวการันต์ ณ์	ฉบับที่ ๔, หน้า ๑๒ และ ฉบับที่ ๔๑, หน้า ๗
๑๔	เหตุการณ์	เหตุการณ์์	“การณ” ตกเครื่องหมายการันต์	ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๘ และ ฉบับที่ ๔๐, หน้า ๑๕

ตารางที่ ๓-๑๔ (ต่อ)

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	ที่มา
๑๕	อุดมการ	อุดมการณ์	“การณ์” ตกตัวการันต์ ณ์	ฉบับที่ ๔, หน้า ๑๑ และ ฉบับที่ ๔๓, หน้า ๑๓

จากตารางที่ ๓-๑๔ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากตกเครื่องหมายการันต์และตัวการันต์ พบว่ามีคำที่เขียนตกเครื่องหมายการันต์และตัวการันต์ จำนวน ๑๕ คำ ตัวการันต์ที่ตกมากที่สุด ได้แก่ ณ์, ย์, ร์ และ ส์ ตามลำดับ

๒.๖ ตกทั้งคำหรือทั้งพยางค์

พบการเขียนคำตกทั้งคำหรือทั้งพยางค์ จำนวน ๑๑ คำ ดังรายละเอียดในตารางที่ ๓-๑๕

ตารางที่ ๓-๑๕ การเขียนผิดเนื่องจากมีคำตกทั้งคำหรือทั้งพยางค์ เรียงตามลำดับอักษร

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	ที่มา
๑	กลการประพันธ์	กลวิธีการประพันธ์	ตกคำว่า “วิธี”	ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๑๖
๒	แก	แก่นเรื่อง	ตกคำว่า “เรื่อง” และ คำว่า “แก่น” ตกตัว น และวรรณยุกต์เอก	ฉบับที่ ๖๑, หน้า ๑๑
๓	ความต้องการของ ผู้ผลิต	ความต้องการของ ผู้ผลิต	ตกคำว่า “การ”	ฉบับที่ ๕๙, หน้า ๓ และ ฉบับที่ ๔๐, หน้า ๖
๔	พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิ พลมหาราช	พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพล อดุลยเดชมหาราช	ตกคำว่า “อดุลยเดช”	ฉบับที่ ๕๔, หน้า ๖
๕	พระราชประสงค์	พระราชประสงค์	ตกพยางค์ “ประ”	ฉบับที่ ๑๑, หน้า ๙
๖	เพื่อจะแสดง อุปนิสัยตัวละครได้ ต่าง ๆ กัน	เพื่อจะแสดงอุปนิสัย ตัวละครได้แตกต่างกัน	ตกคำว่า “ต่าง” และ มีเครื่องหมายไม้ยมก เกิน	ฉบับที่ ๔๐, หน้า ๑๒

ตารางที่ ๓-๑๕ (ต่อ)

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	ที่มา
๗	เรียบสารคดี	เรียบเรียงสารคดี	ตกคำว่า “เรียง”	ฉบับที่ ๕๔, หน้า ๑๐
๘	วรรณเพลง	วรรณกรรมเพลง	ตกคำว่า “กรรม”	ฉบับที่ ๓๗, หน้า ๑
๙	ศิลปะการพนัน	ศิลปะการประพันธ์	ตกพยางค์ “ประ”	ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๑๔
๑๐	สภการณ์	ประสภการณ์	ตกพยางค์ “ประ”	ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๓
๑๑	สำนวนหาร	สำนวนโวหาร	ตกพยางค์ “โว”	ฉบับที่ ๓๒, หน้า ๘

จากตารางที่ ๓-๑๕ การเขียนคำตกทั้งคำหรือทั้งพยางค์ พบว่ามีคำที่เขียนคำตกทั้งคำหรือทั้งพยางค์ จำนวน ๑๑ คำ เป็นการเขียนตกทั้งคำ ๖ คำ เขียนคำตกทั้งพยางค์ ๕ คำ

๓. ส่วนประกอบของคำเกิน

๓.๑ พยัญชนะเกิน

พบการเขียนคำที่มีพยัญชนะเกิน จำนวน ๒๓ คำ ดังรายละเอียดในตารางที่ ๓.๑๖

ตารางที่ ๓-๑๖ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากพยัญชนะเกิน เรียงตามลำดับอักษร

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	ที่มา
๑	Castler	Castle	ตัว r เกิน	ฉบับที่ ๑๖, หน้า ๕
๒	ความมหมาย	ความหมาย	“ความ” มีตัว ม เกิน	ฉบับที่ ๒๕, หน้า ๕
๓	เจตคคติ	เจตคคติ	“เจต” มีตัว น เกิน	ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๑
๔	ชุดนนี้	ชุดนี้	“ชุด” มีตัว น เกิน	ฉบับที่ ๕๑, หน้า ๒
๕	ถึงง	ถึง	มีตัว ง เกิน	ฉบับที่ ๓๑, หน้า ๓
๖	ถึงแม้ว	ถึงแม้	“แม้” มีตัว ว เกิน	ฉบับที่ ๖๕, หน้า ๑๔
๗	ทศนะของผู้แต่ง	ทศนะของผู้แต่ง	“ของ” มีตัว ง เกิน	ฉบับที่ ๔๓, หน้า ๑๓
๘	ปริศนนา	ปริศนา	มีตัว น เกิน	ฉบับที่ ๕, หน้า ๕
๙	พระลักษณมณ	พระลักษณมณ	มีตัว ณ เกิน	ฉบับที่ ๕๗, หน้า ๓
๑๐	ภาษาต่างประเทศ	ภาษาต่างประเทศ	มีตัว ร เกิน	ฉบับที่ ๗, หน้า ๒
๑๑	มานรับรอง	มารับรอง	“มา” มีตัว น เกิน	ฉบับที่ ๔๔, หน้า ๑๑
๑๒	ยอมมจะ	ยอมจะ	มีตัว อ เกิน	ฉบับที่ ๖๕, หน้า ๑๓
๑๓	ยี้ห้อ	ยี้ห้อ	“ห้อ” มีตัว ง เกิน	ฉบับที่ ๔๔, หน้า ๔

ตารางที่ ๓-๑๖ (ต่อ)

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	ที่มา
๑๔	รูปแบบหนึ่งของ เรื่อง	รูปแบบหนึ่งของ เรื่อง	หลังคำว่า “หนึ่ง” มีตัว บ เกิน	ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๕
๑๕	เรื่อยง	เรื่อย	มีตัว ย เกิน	ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๓, ๑๔
๑๖	แรกก	แรก	มีตัว ก เกิน	ฉบับที่ ๑๗, หน้า ๒
๑๗	วรรณกรรม	วรรณกรรม	ระหว่างคำว่า “วรรณ” และ “กรรม” มีตัว ร เกิน	ฉบับที่ ๖๔, หน้า ๗
๑๘	สถานานที่	สถานที่	มีตัว น เกิน	ฉบับที่ ๒, หน้า ๘
๑๙	สนนทนา	สนทนา	มีตัว น เกิน	ฉบับที่ ๔๙, หน้า ๖
๒๐	สัญญลักษณ์	สัญลักษณ์	มีตัว ญ เกิน	(ฉบับ ๕๐, หน้า ๑๐)
๒๑	สิ่งก่อสร้าง	สิ่งก่อสร้าง	“ก่อสร้าง” มีตัว น เกิน	ฉบับที่ ๒, หน้า ๑๓
๒๒	หนังสืออ่าน เพิ่มเติม	หนังสืออ่าน เพิ่มเติม	“อ่าน” มีตัว ส เกิน	ฉบับที่ ๔๓, หน้า ๑๑
๒๓	อมมนุษย์	อมนุษย์	มีตัว ม เกิน	ฉบับที่ ๔๗, หน้า ๒
๒๓	อารมณั	อารมณ์	“มณั” มีตัว ร เกิน	ฉบับที่ ๔, หน้า ๖

จากตารางที่ ๓-๑๖ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากพยัญชนะเกิน พบว่ามีคำที่มีพยัญชนะเกิน จำนวน ๒๓ คำ พยัญชนะต้นที่เกินมาได้แก่ ร, น, บ, ม, ล, ส และ อ ตามลำดับ

๓.๒ สระเกิน

พบการเขียนคำที่มีสระเกิน จำนวน ๑๕ คำ ดังรายละเอียดในตารางที่ ๓-๑๗

ตารางที่ ๓-๑๗ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากมีสระเกิน เรียงตามลำดับอักษร

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	อ้างอิง
๑	กาละเทศะ	กาลเทศะ	คำว่า “กาละ” มีสระ อะ เกิน	ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๑๐ และฉบับที่ ๓๓, หน้า ๑๒
๒	ชองง	ชอง	มี สระ ออ เกิน	ฉบับที่ ๖๑, หน้า ๑๖
๓	ตลออกด	ตลออก	มี สระ ออ เกิน	ฉบับที่ ๒, หน้า ๑)

ตารางที่ ๓-๑๗ (ต่อ)

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกตัด	ข้อผิดพลาด	อ้างอิง
๔	ทัศนคติ	ทัศนคติ	มี สระ อี เกิน	ฉบับที่ ๖๔, หน้า ๑๑
๕	นิตยสาร	นิตยสาร	มี สระ อา เกิน	ฉบับที่ ๓๑, หน้า ๑๘
๖	พระยาอุปทิศศิลปะสาร	พระยาอุปทิศศิลปะสาร	“ศิลปะ” มี สระ อะ เกิน	ฉบับที่ ๓๒, หน้า ๔, ๕, ๖, ๘ ฉบับที่ ๔๒, หน้า ๓, ๒๑, ๒๒ และ ฉบับที่ ๔๓, หน้า ๑๖
๗	ระหว่างา	ระหว่าง	มี สระ อา เกิน	ฉบับที่ ๔๘, หน้า ๓
๘	วิทย์ ศิวะศรียานันท์	วิทย์ ศิวะศรียานันท์	“นันท” มี ไม้หันอากาศ เกิน	ฉบับที่ ๕๕, หน้า ๒
๙	ศิลปะศาสตร์	ศิลปศาสตร์	“ศิลปะ” มี สระ อะ เกิน	ฉบับที่ ๒, หน้า ๑๒ ฉบับที่ ๒๓, หน้า ๕, ๖ และฉบับที่ ๖๖, หน้า ๒๖
๑๐	ศิลปะศาสตรมหาบัณฑิต	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต	“ศิลปะ” มี สระ อะ เกิน	ฉบับที่ ๔๒, หน้า ๖๐
๑๑	ศุภารังค์ อินทรารุณ	ศุภารังค์ อินทรารุณ	“ศุภ” มี สระ อา เกิน	ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๑๗
๑๒	สภาพ	สภาพ	“สะ” มี สระ อะ เกิน	ฉบับที่ ๒๓, หน้า ๓
๑๓	สถาน	สถาน	“สะ” มี สระ อา เกิน	ฉบับที่ ๖๘, หน้า ๑๓
๑๔	หนังสือพิมพ์	หนังสือพิมพ์	“พิมพ์” มี สระ อี เกิน	ฉบับที่ ๓๙, หน้า ๘
๑๕	อวัจนภาษา	อวัจนภาษา	“อวัจน” มี สระ อะ เกิน	ฉบับที่ ๔๐, หน้า ๑๗ และฉบับที่ ๔๑, หน้า ๑๐

จากตารางที่ ๓-๑๗ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากมีสระเกิน พบว่ามีคำที่มีสระเกิน จำนวน ๑๕ คำ สระที่เกินมาได้แก่ สระอะ สระอา สระออ สระอิ และไม้หันอากาศ ตามลำดับ

๓.๓ วรรณยุกต์เกิน

พบการเขียนคำที่มีวรรณยุกต์เกิน จำนวน ๙ คำ ดังรายละเอียดในตารางที่ ๓-๑๘

ตารางที่ ๓-๑๘ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากวรรณยุกต์เกิน เรียงตามลำดับอักษร

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	อ้างอิง
๑	กว้างขวาง	กว้างขวาง	“ขวาง” มีไม้โทเกิน	ฉบับที่ ๔๐, หน้า ๓
๒	คอร์รับชั่น	คอร์รับชั่น	“ชั่น” มีไม้เอกเกิน	ฉบับที่ ๓๔, หน้า ๘
๓	ทีเดียว	ทีเดียว	“ที่” มีไม้เอกเกิน	ฉบับที่ ๔๐, หน้า ๓
๔	บ้างตัว	บางตัว	“บาง” มีไม้โทเกิน	ฉบับที่ ๔, หน้า ๓
๕	แฝงอยู่ในนวนิยาย	แฝงอยู่ใน นวนิยาย	“แฝง” มีไม้เอกเกิน	ฉบับที่ ๔๓, หน้า ๑๓
๖	เพียง	เพียง	มีไม้เอกเกิน	ฉบับที่ ๔, หน้า ๒
๗	มากที่สุด	มากที่สุด	“สุด” มีไม้เอกเกิน	ฉบับที่ ๔๙, หน้า ๓
๘	ไม่เพียงแต่	ไม่เพียงแต่	“เพียง” มีไม้เอกเกิน	ฉบับที่ ๔, หน้า ๗
๙	อาเซียน	อาเซียน	“เซียน” มีไม้เอกเกิน	ฉบับที่ ๕๐, หน้า ๙

จากตารางที่ ๓-๑๘ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากวรรณยุกต์เกิน พบว่ามีคำที่มีวรรณยุกต์เกิน จำนวน ๙ คำ วรรณยุกต์ที่เขียนเกินมา ได้แก่ วรรณยุกต์เอก และวรรณยุกต์โท ตามลำดับ

๓.๔ เครื่องหมายการันต์และตัวการันต์เกิน

พบการเขียนคำที่มีเครื่องหมายการันต์และตัวการันต์เกิน จำนวน ๙ คำ ดังรายละเอียดในตารางที่ ๓-๑๙

ตารางที่ ๓-๑๙ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากเครื่องหมายการันต์และตัวการันต์เกิน เรียงตามลำดับอักษร

ลำดับที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	อ้างอิง
๑	ความเกี่ยวพันซ์	ความเกี่ยวพัน	“พัน” มีตัวการันต์ ์ เกิน	ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๕
๒	ัญญา สังขพันธ์ธานนท์	ัญญา สังขพันธ์ธานนท์	“พัน” มีตัวการันต์ ์ เกิน	ฉบับที่ ๔๐, หน้า ๑๗
๓	นางพิมพ์	นางพิม	“พิม” มีตัวการันต์ ์ เกิน	ฉบับที่ ๔๐, หน้า ๑๓
๔	ผูกพันธ์	ผูกพัน	“พัน” มีตัวการันต์ ์ เกิน	ฉบับที่ ๓๖, หน้า ๑๐
๕	โพลล์	โพล	ตัวการันต์ ์ เกิน	ฉบับที่ ๓๔, หน้า ๔
๖	วิริยะ สิริสิงห์	วิริยะ สิริสิงห	“สิงห” มีเครื่องหมายการันต์เกิน	ฉบับที่ ๔๓, หน้า ๕, ๙, ๑๔, ๑๕
๗	สมเด็จพระเทพ รัตนราชสุดาฯ	สมเด็จพระเทพ รัตนราชสุดาฯ	“รัตน” มีเครื่องหมายการันต์เกิน	ฉบับที่ ๕๐, หน้า ๒
๘	สุนทรีย์	สุนทรี	มีตัวการันต์ ์ เกิน	ฉบับที่ ๕, หน้า ๘
๙	อุปสรรคค์	อุปสรรค	“สรรค” มีเครื่องหมายการันต์เกิน	ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๑๓

จากตารางที่ ๓-๑๙ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากเครื่องหมายการันต์และตัวการันต์เกิน พบว่ามีคำที่มีเครื่องหมายการันต์และตัวการันต์เกิน จำนวน ๙ คำ ตัวการันต์ที่เกินมาได้แก่ ์, ค์, ณ์, พ์, ย์, ์ และ ์ ตามลำดับ

๓.๕ มีคำหรือพยางค์เกิน

พบการเขียนคำที่มีคำหรือพยางค์เกิน จำนวน ๒๗ คำ ดังรายละเอียดในตารางที่ ๓-๒๐

ตารางที่ ๓-๒๐ การเขียนผิดเนื่องจากมีคำหรือพยางค์เกิน เรียงตามลำดับอักษร

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	อ้างอิง
๑	การการกลาย ความหมาย	การกลาย ความหมาย	“การ” เกิน	ฉบับที่ ๗, หน้า ๓
๒	ขณะเดียวกันกัน	ขณะเดียวกัน	“กัน” เกิน	ฉบับที่ ๔, หน้า ๖
๓	ของผลิตภัณฑ์และ และในส่วนของ	ของผลิตภัณฑ์และ ในส่วนของ	“และ” เกิน	ฉบับที่ ๕๙, หน้า ๓
๔	ความเชื่อที่อยู่ในวิถี ชีวิต	ความเชื่อที่อยู่ในวิถี ชีวิต	“ที่” เกิน	ฉบับที่ ๖๐, หน้า ๑๓
๕	ใช้วิธีวิธี	ใช้วิธี	“วิธี” เกิน	ฉบับที่ ๔๐, หน้า ๑๕
๖	โดยโดยไม่ต้อง	โดยไม่ต้อง	“โดย” เกิน	ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๑๕
๗	ตัดสินใจใจ	ตัดสินใจ	“ใจ” เกิน	ฉบับที่ ๕๙, หน้า ๑
๘	นำเสนอผ่านผ่าน ทัศนะ	นำเสนอผ่านทัศนะ	“ผ่าน” เกิน	ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๗
๙	ในงานงานเขียน	ในงานเขียน	“งาน” เกิน	ฉบับที่ ๓, หน้า ๒
๑๐	ประโยคบางประ ประโยค	ประโยคบางประ ประโยค	“ประ” เกิน	ฉบับที่ ๖๕, หน้า ๙
๑๑	เป็นปัจจัยที่ที่	เป็นปัจจัยที่	“ที่” เกิน	ฉบับที่ ๖๙, หน้า ๗
๑๒	เป็นอย่างอย่างดี	เป็นอย่างดี	“อย่าง” เกิน	ฉบับที่ ๑๒, หน้า ๒
๑๓	พจนานุกรมกรม	พจนานุกรม	“กรม” เกิน	ฉบับที่ ๓๔, หน้า ๕
๑๔	พร้อมกับกับ	พร้อมกับ	“กับ” เกิน	ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๓
๑๕	มาจากตัวเอกตัวเอก	มาจากตัวเอก	“ตัวเอก” เกิน	ฉบับที่ ๔๗, หน้า ๗
๑๖	มีมีความหมาย	มีความหมาย	“มี” เกิน	ฉบับที่ ๙, หน้า ๑๗
๑๗	มีมีชีวิต	มีชีวิต	“มี” เกิน	ฉบับที่ ๔๐, หน้า ๑๒
๑๘	มีมีส่วน	มีส่วน	“มี” เกิน	ฉบับที่ ๓๘, หน้า ๑๑
๑๙	ไม่ว่าจะจะ	ไม่ว่าจะ	“จะ” เกิน	ฉบับที่ ๙, หน้า ๘
๒๐	รวมไปถึงถึง	รวมไปถึง	“ถึง” เกิน	ฉบับที่ ๑๖, หน้า ๒
๒๑	รูปแบบรูปแบบ งานเขียน	รูปแบบงานเขียน	“รูปแบบ” เกิน	ฉบับที่ ๘, หน้า ๑
๒๒	และแนวทางที่ที่	และแนวทางที่	“ที่” เกิน	ฉบับที่ ๒๒, หน้า ๒
๒๓	วิวิเคราะห์	วิเคราะห์	“วิ” เกิน	ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๔
๒๔	โวหารที่มุ่งหีความ ชัดเจน	โวหารที่มุ่งความ ชัดเจน	“หี” เกิน	ฉบับที่ ๔๓, หน้า ๑๙

ตารางที่ ๓-๒๐ (ต่อ)

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	อ้างอิง
๒๕	สัญญาลักษณ์	สัญลักษณ์	“ญา” เกิน	ฉบับที่ ๕๐, หน้า ๕
๒๖	สามารถสำคัญ	สาระสำคัญ	“มา” เกิน	ฉบับที่ ๔๙, หน้า ๘
๒๗	หรือหรือเช่นเดียวกับ	หรือเช่นเดียวกับ	“หรือ” เกิน	ฉบับที่ ๓๗, หน้า ๑๐

จากตารางที่ ๓-๒๐ การเขียนผิดเนื่องจากมีคำหรือพยางค์เกิน พบว่ามีการเขียนคำหรือพยางค์เกินจำนวน ๒๗ คำ มีทั้งที่เกินมาข้างหน้า เกินมาภายในคำ และเกินมาข้างหลัง

๔. ส่วนประกอบของคำผิดหลายลักษณะ

พบการเขียนคำที่ส่วนประกอบของคำผิดหลายลักษณะ จำนวน ๓๙ คำ ดังรายละเอียดในตารางที่ ๓-๒๑

ตารางที่ ๓-๒๑ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากมีส่วนประกอบของคำผิดหลายลักษณะ เรียงตามลำดับอักษร

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	ที่มา
๑	กร่อนเปล่า	กลอนเปล่า	“กลอน” ใช้ ร แทน ล และมีไม้เอกเกิน	ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๑๘
๒	กระทักรัต	กะทัดรัด	“กระ” มีตัว ร เกิน และ “ทัด” ใช้ ก แทน ด	ฉบับที่ ๔๓, หน้า ๑๘
๓	กลบทศิริวิบูลกิตติ	กลบทศิริวิบูลกิตติ	“บุล” ใช้ สระอุ แทน สระอูและ “กิตติ” ตก เครื่องหมายการันต์	ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๑๕
๔	กึ่กระทำ	การกระทำ	“การ” ใช้สระอี แทน สระอา และเพิ่มวรรณยุกต์เอก	ฉบับที่ ๔๔, หน้า ๑๑
๕	ไข้เขว	ไขว้เขว	“ไขว้” ตกตัว ว และใส่วรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง	ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๖
๖	เคราะห์	วิเคราะห์	ตก ตัว ว และสระอี	ฉบับที่ ๑๒, หน้า ๕

ตารางที่ ๓-๒๑ (ต่อ)

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	ที่มา
๗	เจตนา	เจตนา	“เจต” ใช้ น แทน ต และ “นา” ใช้ ต แทน น	ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๑๕
๘	ไซครอป	ไซคลอปส์	“คลอปส์” ใช้ ร แทน ล และตกตัวการ์นต์ ส์	ฉบับที่ ๖๒, หน้า ๓
๙	จินตการ	จินตนาการ	ตกตัว น และสระอา	ฉบับที่ ๔, หน้า ๒ และ ฉบับที่ ๔๐, หน้า ๗
๑๐	ใช้ภา	ใช้ภาษา	“ภาษา” ตกตัว ษ และสระอา	ฉบับที่ ๔๔, หน้า ๑๕
๑๑	ดยง	โดย	ตกสระโอ และเพิ่มตัว ง	ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๑๑
๑๒	ต้องมที	ต้องมี	“มี” เพิ่มตัว ท และ วางสระอี ผิดตำแหน่ง	ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๕
๑๓	ตัวละคร	ตัวละคร	ตกตัว ค และ ร	ฉบับที่ ๘, หน้า ๗
๑๔	ธรรชาติ	ธรรมชาติ	ตกตัว ม และ ช	ฉบับที่ ๖๘, หน้า ๑๒
๑๕	ท้าวความ	เท้าความ	“เท้า” ใช้สระอา และ ตัวสะกด ว แทนสระ เอา	ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๑๑
๑๖	นหือ	หรือ	ใช้ น แทน ห และตก ตัว ร	ฉบับที่ ๒๒, หน้า ๗
๑๗	นายอินอวอร์ด	นายอินทร์อวอร์ด	“อินทร์” ตกตัว การ์นต์ ท์ และ “อะ วอร์ด” ตกสระอะ	ฉบับที่ ๕๐, หน้า ๑
๑๘	บางสาว	บางส่วน	“ส่วน” ใช้สระอา แทนตัว ว และตกตัว น	ฉบับที่ ๒๒, หน้า ๗
๑๙	บุญคบคน	บุญคุณคน	“คุณ” ตกสระอุ และ ใช้ บ แทน ณ	ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๒๓
๒๐	ปติมากรรม	ประติมากรรม	“ประ” ตก ร และ สระอะ	ฉบับที่ ๖๗, หน้า ๕

ตารางที่ ๓-๒๑ (ต่อ)

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	ที่มา
๒๑	ประหัง	ประหนึ่ง	“หนึ่ง” ตก น และวาง สระอี และวรรณยุกต์ เอกผิดตำแหน่ง	ฉบับที่ ๕๒, หน้า ๗
๒๒	พิปฏิบัติ	พิธีปฏิบัติ	“พิธี” ตกตัว ี และ สระอี	ฉบับที่ ๖๑, หน้า ๑๗
๒๓	ภา	ภาษา	“ซา” ตกตัว ษ และ สระอา	ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๑๔, ๑๕ และ ฉบับที่ ๕๖, หน้า ๑๕
๒๔	มหาการตยุทธ	มหาการตยะยุทธ	“การตยะ” ตกสระอะ และ “ยุทธ” เพิ่ม เครื่องหมายการ์นัต บนตัว ฐ	ฉบับที่ ๓๒, หน้า ๘
๒๕	รูแปบ	รูปแบบ	“รูป” ตกตัว ุ และ “แบบ” ใช้ ุ แทน ุ	ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๔
๒๖	รูปร่าง	รูปร่าง	“รูป” ตกตัว ุ และ เพิ่มวรรณยุกต์โท	ฉบับที่ ๖๒, หน้า ๑, ๗
๒๗	เวทย์มนต์	เวทมนตร์	“เวท” เพิ่มตัวการ์นัต ย และ “มนตร์” ใช้ “ต์” แทน “ตร์”	ฉบับที่ ๑๘, หน้า ๒)
๒๘	ไวยการณ	ไวยากรณ์	“ยา” ตกสระอา และ “กรณ” เพิ่มสระอา	ฉบับที่ ๔๒, หน้า ๑๗
๒๙	ศิลปการพันธ	ศิลปะการประพันธ	“ศิลปะ” ตกสระอะ และ “ประพันธ” ตกคำว่า “ประ”	ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๑๔
๓๐	สำพันธ	สัมพันธ	“สัม” ใช้สระอำ แทน ไม้หันอากาศและตัว ม	ฉบับที่ ๖๐, หน้า ๑๑
๓๑	หาโลห์	หาโล	“โลห์” ตกไม้เอก และ เพิ่ม ्ह	ฉบับที่ ๑๑, หน้า ๕
๓๒	หือ	หรือ	ตกตัว ุ และวางสระ อี ผิดตำแหน่ง	ฉบับที่ ๖๙, หน้า ๗
๓๓	ตุ	เหตุ	ตกสระเอ และตัว ุ	ฉบับที่ ๖๑, หน้า ๘

ตารางที่ ๓-๒๑ (ต่อ)

ลำดับ ที่	คำที่พบ	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาด	ที่มา
๓๔	เหตุกรณณ์	เหตุการณณ์	“การณณ์” วาง ร กับ สระอา สลับที่	ฉบับที่ ๖๑, หน้า ๘
๓๕	อวัจษา	อวัจนภาษา	“วัจน” ตกตัว น และ “ภาษา” ตกตัว ก	ฉบับที่ ๕๙, หน้า ๔
๓๖	อิเลคทรอนิกส์	อิเล็กทรอนิกส์	“เล็ก” ใช้ ค แทน ก และตกไม้ไตคู้ “นิกส์” ใช้ ค แทน ก	ฉบับที่ ๕๙, หน้า ๑
๓๗	อิสห์ย่า	อิสยี่ห้อ	“อิสห์” ตกตัวการันต์ ห์ และ “ยี่ห้อ” เพิ่ม ตัวการันต์ ्ह	ฉบับที่ ๒๕, หน้า ๓
๓๘	อิกักคัคส์	มีคักคัคส์	“มี” ใช้ อ แทน ม และเพิ่มตัว ก	ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๑๘
๓๙	เอมุงเสนอ	เพื่่อมุงเสนอ	“เพื่อ” ตกตัว พ สระเอือ และ วรรณยุกต์เอก	ฉบับที่ ๔๒, หน้า ๕๔

จากตารางที่ ๓-๒๑ การเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากมีส่วนประกอบของคำผิดหลายลักษณะ พบว่ามีคำที่ส่วนประกอบของคำผิดหลายลักษณะ จำนวน ๓๙ คำ ทั้งพยัญชนะต้นผิด พยัญชนะท้ายผิด สระผิด วางสระผิดตำแหน่ง วางวรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง พยัญชนะตก สระตก วรรณยุกต์ตก เครื่องหมายและตัวการันต์ตก ไม้ไตคู้ตก พยัญชนะเกิน สระเกิน วรรณยุกต์เกิน และเครื่องหมายวรรคตอนและตัวการันต์เกิน

ข้อผิดพลาดในการใช้คำ

คำ เป็นหน่วยที่เล็กที่สุดที่มีความหมาย คำจึงมีความสำคัญในฐานะที่เป็นเครื่องมือถ่ายทอดสิ่งซึ่งผู้เขียนต้องการสื่อไปยังผู้อ่าน ในการเขียนเชิงวิชาการควรใช้คำให้ถูกต้อง เหมาะสม ดังนี้

๑. ใช้คำให้ตรงความหมายที่ต้องการ
๒. ใช้คำให้ถูกต้องตามชนิดของคำ
๓. ใช้คำให้เหมาะกับระดับของภาษา
๔. ใช้คำให้สม่าเสมอตลอดข้อความ
๕. ใช้คำศัพท์เฉพาะหรือศัพท์เทคนิคให้ถูกต้อง

การศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้คำในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัย

บุรพา พบข้อผิดพลาด ดังนี้

๑. การใช้คำผิดความหมาย
 ๒. การใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกัน
 ๓. การใช้คำปฏิเสธซ้อนคำปฏิเสธ
 ๔. การใช้คำผิดระดับ
 ๕. การใช้คำผิดชนิด
 ๖. การใช้คำราชาศัพท์ผิด
 ๗. การใช้คำย่อผิด
 ๘. การใช้คำฟุ่มเฟือย
- รายละเอียดของผลการศึกษาครั้งนี้

๑. การใช้คำผิดความหมาย

คำแต่ละคำย่อมมีความหมายเฉพาะ แต่คำบางคำก็อาจมีความหมายใกล้เคียงกัน ดังนั้น ผู้เขียนจำเป็นต้องทราบความหมายที่แท้จริงของคำและเลือกให้ใช้ถูกต้อง ตรงกับความคิดที่ต้องการนำเสนอ

การศึกษานี้พบข้อผิดพลาดด้านการใช้คำผิดความหมาย ดังตัวอย่าง ตัวอย่างที่ ๑

“วรรณกรรมแปลของชาติต่าง ๆ ช่วยให้ผู้อ่านได้รับเรื่องราวและภาษาของคนชาตินั้น ๆ ได้อย่างครบถ้วน” (ฉบับที่ ๓, หน้า ๒)

คำที่ใช้ผิดความหมายในตัวอย่างที่ ๑ ได้แก่ คำว่า “ได้รับเรื่องราว” ควรแก้ไขเป็น “ได้ทราบเรื่องราว”

ประโยคที่แก้ไขการใช้คำที่ผิดความหมาย เป็นดังนี้ “วรรณกรรมแปลของชาติต่าง ๆ ช่วยให้ผู้อ่านได้ทราบเรื่องราวและภาษาของคนชาตินั้น ๆ ได้อย่างครบถ้วน”

ตัวอย่างที่ ๒

“เร็นกะได้พัฒนาต่อไปกว้างขึ้น มีอารมณขั้นและความหลักแหลม” (ฉบับที่ ๖, หน้า ๗)

คำที่ใช้ผิดความหมายในตัวอย่างที่ ๒ ได้แก่ คำว่า “กว้างขึ้น” ควรแก้ไขเป็น “หลายด้าน เช่น ความมีอารมณขั้นและความหลักแหลม”

ประโยคที่แก้ไขการใช้คำที่ผิดความหมาย เป็นดังนี้ “เร็นกะได้พัฒนาต่อไปหลายด้าน เช่น ความมีอารมณขั้นและความหลักแหลม”

ตัวอย่างที่ ๓

“ในทางตรงกันข้าม ถ้าสังคมมีลักษณะแปรปรวนกว้างขวาง ศิลปินก็จะสร้างบทกวีได้มากเรื่อง” (ฉบับที่ ๒๗, หน้า ๔)

คำที่ใช้ผิดความหมายในตัวอย่างที่ ๓ ได้แก่ คำว่า “ลักษณะแปรปรวนกว้างขวาง” ควรแก้ไขเป็น “ความแปรปรวนมากขึ้น” และคำว่า “มากเรื่อง” ควรแก้ไขเป็น “หลากหลายขึ้นด้วย”

ประโยคที่แก้ไขการใช้คำที่ผิดความหมาย เป็นดังนี้ “ในทางตรงกันข้าม ถ้าสังคมมีความแปรปรวนมากขึ้น ศิลปินก็จะสร้างบทตลกได้หลากหลายขึ้นด้วย”

ตัวอย่างที่ ๔

“ประมวล ดิตตินสัน กล่าวถึงอิทธิพลของสังคมและสัมพันธภาพระหว่างบุคคลว่ามีความสำคัญยิ่งใหญ่ในการสร้างบุคลิกภาพ ตามแนวคิดของ แอดเลอร์” (ฉบับที่ ๘, หน้า ๑๑)

คำที่ใช้ผิดความหมายในตัวอย่างที่ ๔ ได้แก่ คำว่า “ยิ่งใหญ่” ควรแก้ไขเป็น “อย่างยิ่ง”

ประโยคที่แก้ไขการใช้คำที่ผิดความหมาย เป็นดังนี้ “ประมวล ดิตตินสัน กล่าวถึงอิทธิพลของสังคมและสัมพันธภาพระหว่างบุคคลว่ามีความสำคัญยิ่งในการสร้างบุคลิกภาพ ตามแนวคิดของ แอดเลอร์”

ตัวอย่างที่ ๕

“เร็นกะได้พัฒนาต่อไปกว้างขึ้น มีอารมณ์ขันและความหลักแหลม กลายเป็นสไตล์ที่เรียกว่าเร็นกุหรือไฮโค – โนะะ – เร็นกะ ซึ่งเป็นที่นิยมมาก และต่อมามีมันก็พัฒนาเป็น ไฮโค ซึ่งยังคงสืบสานความงามของ ไฮโค – โนะะ – เร็นกะ แต่จัดเป็นอีกสายพันธุ์หนึ่งของกวี” (ฉบับที่ ๖, หน้า ๗)

คำที่ใช้ผิดความหมายในตัวอย่างที่ ๕ ได้แก่ คำว่า “อีกสายพันธุ์หนึ่งของกวี” ควรแก้ไขเป็น “กวีนิพนธ์อีกประเภทหนึ่ง”

ประโยคที่แก้ไขการใช้คำที่ผิดความหมาย เป็นดังนี้ “เร็นกะได้พัฒนาต่อไปกว้างขึ้น มีอารมณ์ขันและความหลักแหลม กลายเป็นสไตล์ที่เรียกว่าเร็นกุหรือไฮโค – โนะะ – เร็นกะ ซึ่งเป็นที่นิยมมาก และต่อมามีมันก็พัฒนาเป็น ไฮโค ซึ่งยังคงสืบสานความงามของ ไฮโค – โนะะ – เร็นกะ แต่จัดเป็นกวีนิพนธ์อีกประเภทหนึ่ง”

ตัวอย่างที่ ๖

“การเสนอแนวคิดเห็นโดยไม่ซ่อนงำนั้นผู้เขียนไม่นิยมทำกัน” (ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๖)

คำที่ใช้ผิดความหมายในตัวอย่างที่ ๖ ได้แก่ คำว่า “แนวคิดเห็น” ควรแก้ไขเป็น “แนวคิด” และคำว่า “ซ่อนงำ” ควรแก้ไขเป็น “ซ่อนเงื่อนงำ”

ประโยคที่แก้ไขการใช้คำที่ผิดความหมาย เป็นดังนี้ “ผู้เขียนไม่นิยมเสนอแนวคิดโดยไม่ซ่อนเงื่อนงำให้ผู้อ่านขบคิด”

ตัวอย่างที่ ๗

“วิเชียร เกษประทุม กล่าวว่า ลักษณะภาษาที่ใช้แต่งหนังสือสำหรับเด็กไว้ดังนี้” (ฉบับที่ ๓๖, หน้า ๑๒)

คำที่ใช้ผิดความหมายในตัวอย่างที่ ๗ ได้แก่ คำว่า “กล่าวว่า” ควรแก้ไขเป็น “กล่าวถึง” คำว่า “แต่ง” ควรใช้คำว่า “เขียนหรือประพันธ์” และคำว่า “ไว้ดังนี้” ควรแก้ไขเป็น “ไว้ว่า”

ประโยคที่แก้ไขการใช้คำที่ผิดความหมาย เป็นดังนี้ “วิเชียร เกษประทุม กล่าวถึงลักษณะภาษาที่ใช้เขียน/ประพันธ์หนังสือสำหรับเด็กไว้ว่า”

๒. การใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกัน

การใช้คำที่ขยายความซึ่งกันและกัน ต้องใช้คำที่มีความหมายไปในทำนองเดียวกัน ส่งเสริมความหมายของกันและกัน

การศึกษานี้พบข้อผิดพลาดด้านการใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกันในเนื้อความที่ควรสนับสนุนกัน ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“สาเหตุที่สองเกิดขึ้นจากคนญี่ปุ่นได้เข้ามาอาศัยอยู่ในประเทศไทยได้เป็นผู้แต่งบทกวีโศกขึ้นจนถูกนำไปเผยแพร่ออกไปในประเทศไทยอีกช่องทางหนึ่ง” (ฉบับที่ ๖, หน้า ๓)

คำที่มีความหมายขัดแย้งกันในตัวอย่างที่ ๑ ได้แก่ คำว่า “นำไปเผยแพร่ออกไป” กับ “ใน” ประโยคที่แก้ไขการใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกัน เป็นดังนี้

“สาเหตุที่สองเกิดขึ้นจากคนญี่ปุ่นได้เข้ามาอาศัยและได้แต่งบทกวีโศกเผยแพร่ในประเทศไทย”

ตัวอย่างที่ ๒

“เมื่อความเป็นจีนฝังรากอยู่ในสังคมไทยมาอย่างเนิ่นนาน ในประเทศไทยนั้นจึงปรากฏศิลปะความเป็นจีนอยู่มาก ไม่ว่าจะเป็นภาพวาด สิ่งก่อสร้าง การเข้ามาของภาพยนตร์จีน นักแสดง นักร้องชาวจีนที่เคยโด่งดังในประเทศไทยอยู่จวบจนปัจจุบัน” (ฉบับที่ ๓๘, หน้า ๓)

คำที่มีความหมายขัดแย้งกันในตัวอย่างที่ ๒ ได้แก่ คำว่า “เคย” กับ “ปัจจุบัน” ประโยคที่แก้ไขการใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกัน เป็นดังนี้

“เมื่อความเป็นจีนฝังรากอยู่ในสังคมไทยมาเนิ่นนาน ในประเทศไทยจึงปรากฏศิลปะจีนอยู่มาก ไม่ว่าจะเป็นภาพวาด สิ่งก่อสร้าง ภาพยนตร์จีน นักแสดง และนักร้องชาวจีนที่โด่งดังในประเทศไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน”

ตัวอย่างที่ ๓

“คุณภาพของภาพที่ได้รับจากการใช้โฆษณาในนิตยสารดูจะอยู่ในขั้นดีมาก เพราะโฆษณาจะถูกตีพิมพ์บนกระดาษคุณภาพดีทำให้สามารถผลิตภาพซ้ำ ๆ ทั้งเป็นภาพสีและขาวดำมีสีสันสวยงามน่าสนใจ” (ฉบับที่ ๒๒, หน้า ๓)

คำที่มีความหมายขัดแย้งกันในตัวอย่างที่ ๒ ได้แก่ คำว่า “เป็นภาพสี” กับ “ขาวดำมีสีสันสวยงามน่าสนใจ”

ประโยคที่แก้ไขการใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกัน เป็นดังนี้

“คุณภาพของภาพที่โฆษณาในนิตยสารอยู่ในขั้นดีมาก เพราะใช้กระดาษคุณภาพดี ทำให้สามารถผลิตภาพซ้ำ ๆ ทั้งภาพขาวดำและภาพสีที่มีสีสันสวยงามน่าสนใจ”

๓. การใช้คำปฏิเสธซ้อนคำปฏิเสธ

ภาษาไทยไม่นิยมใช้คำปฏิเสธซ้อนคำปฏิเสธ เนื่องจากอาจทำให้ความหมายของข้อความไม่ชัดเจน เช่น ห้ามไม่ให้เดินลัดสนาม อาจตีความว่าอนุญาตให้เดินลัดสนามได้

การศึกษานี้พบข้อผิดพลาดด้านการใช้คำปฏิเสธซ้อนคำปฏิเสธ ดังตัวอย่าง
ตัวอย่างที่ ๑

“ถึงแม้ว่าวรรณกรรมไม่สามารถเป็นภาพแทนของสังคมโดยรวมไม่ได้ทั้งหมด”

(ฉบับที่ ๒๓, หน้า ๒)

การใช้คำปฏิเสธซ้อนคำปฏิเสธ ในตัวอย่างที่ ๑ ได้แก่ คำว่า “ไม่สามารถ” และ “ไม่ได้ทั้งหมด”

ประโยคที่แก้ไขการใช้คำที่ปฏิเสธซ้อนคำปฏิเสธ เป็นดังนี้

“ถึงแม้ว่าวรรณกรรมไม่สามารถเป็นภาพแทนของสังคมโดยรวมได้ทั้งหมด”

ตัวอย่างที่ ๒

“Jacqueline Wilson จะยึดหลักการสิ่งหนึ่งไว้เสมอว่า ไม่ว่าจะตัวละครเอกของเธอจะต้องมีความน่ารัก น่าเอ็นดู แม้ว่าจะมีข้อบกพร่องอยู่บ้างก็ตาม” (ฉบับที่ ๒๓, หน้า ๓)

การใช้คำปฏิเสธซ้อนคำปฏิเสธ ในตัวอย่างที่ ๒ ได้แก่ คำว่า “ไม่ว่า” และ “แม้ว่า”

ประโยคที่แก้ไขการใช้คำที่ปฏิเสธซ้อนคำปฏิเสธ เป็นดังนี้

“Jacqueline Wilson จะยึดหลักการสิ่งหนึ่งไว้เสมอว่าตัวละครเอกของเธอจะต้องมีความน่ารัก น่าเอ็นดู แม้ว่าอาจจะมีข้อบกพร่องอยู่บ้างก็ตาม”

๔. การใช้คำผิดระดับ

คำที่ใช้ในการเขียนงานทางวิชาการต้องเป็นคำระดับภาษาเขียน หรือภาษาแบบแผน เพื่อให้เป็นทางการ น่าเชื่อถือ มีความตรงไปตรงมา

การศึกษานี้พบข้อผิดพลาดด้านการใช้คำผิดระดับ ดังนี้

๔.๑ คำนาม

คำนาม คือ คำที่ใช้แทนคน สัตว์ สิ่งของ สถานที่ และกิจวิทยาการต่าง ๆ เช่น คำว่า นิสิต อาจารย์ ปากกา กระทรวงศึกษาธิการ มหาวิทยาลัยบูรพา การค้นคว้า การศึกษา การอภิปราย ผล ความคิดเห็น และความรอบรู้ ผู้เขียนต้องใช้ให้เหมาะกับระดับภาษา

ตัวอย่างที่ ๑

“แหล่งน้ำเป็นทำเลที่ชาวอีสานเลือกตั้งถิ่นฐานมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าดินแดนภาคอีสานอัดคัดเรื่องน้ำ จึงจำเป็นอย่างที่ต้องเลือกตั้งหมู่บ้านใกล้แหล่งน้ำ ทำเลที่ตั้งแหล่งน้ำมีหลายลักษณะ เช่นแม่น้ำ ลำห้วย หนอง บึง กุด ฯลฯ” (ฉบับที่ ๑, หน้า ๘)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๑ คือคำว่า “ทำเล” ควรใช้คำว่า “บริเวณ”

ตัวอย่างที่ ๒

“ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้สนใจจึงสนใจศึกษาที่มาของชื่อหมู่บ้านในอำเภอท่าตะโก จังหวัด นครสวรรค์ เพื่อศึกษาที่มาของการตั้งชื่อ ตลอดจนสภาพสังคมและวัฒนธรรม เพื่อเป็นการรวบรวม ชื่อหมู่บ้านและเพื่อให้เกิดความเข้าใจสภาพวัฒนธรรมในพื้นที่แถบนั้น” (ฉบับที่ ๑๗, หน้า ๓)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๒ คือคำว่า “แถบ” ควรใช้คำว่า “บริเวณ”

ตัวอย่างที่ ๓

“ผู้ศึกษาใช้เกณฑ์การพิจารณาคุณค่าซึ่งผู้รู้ได้ใช้เป็นสากลแล้ว” (ฉบับที่ ๕, หน้า ๙)
คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๓ คือคำว่า “ผู้รู้” ควรใช้คำว่า “ผู้เชี่ยวชาญ/ ผู้ทรงคุณวุฒิ”

ตัวอย่างที่ ๔

“เอกสารเกี่ยวกับการศึกษาอารมณชั้นและการศึกษาอารมณชั้นทางด้านภาษาศาสตร์”
(ฉบับที่ ๒๗, หน้า ๔)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๓ คือคำว่า “ทางด้าน” ควรใช้คำว่า “โดยใช้ทฤษฎี”

ตัวอย่างที่ ๕

“ข้อสังเกตเกี่ยวกับตัวละครในหนังสือเด็กมิดังนี้” (ฉบับที่ ๔๕, หน้า ๙)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๓ คือคำว่า “หนังสือเด็ก” ควรใช้คำว่า “หนังสือสำหรับเด็ก”

ตัวอย่างที่ ๖

“ลักษณะการเข้ามาของนิทานเรื่องพระรามนี้ คงจะทยอยกันเข้ามาเรื่อย ๆ เป็นจำนวนหลายครั้งด้วยกันโดยชาวอินเดียตะวันออกและภาคใต้นั่นเอง และเป็นการเข้ามาด้วยวิธีจดจำ มาเล่าแบบนิทานแล้ว ยังเข้ามาในรูปแบบของการแสดง” (ฉบับที่ ๕๗, หน้า ๗)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๓ คือคำว่า “การเข้ามา” “คงจะทยอยกันเข้ามาเรื่อย ๆ” “นั่นเอง” ควรแก้ไขเป็น “การแพร่กระจาย” “เข้ามาหลายครั้ง” สำหรับคำว่า “นั่นเอง” ควรตัดออก ข้อความที่แก้ไขแล้วควรเป็นดังนี้

“นิทานเรื่องพระรามแพร่กระจายเข้ามาหลายครั้งโดยชาวอินเดียตะวันออกและอินเดียตอนใต้ ด้วยการจัดจำมาเล่าแบบนิทาน และด้วยการแสดง”

ตัวอย่างที่ ๗

“หัวเรื่องแบบเร้าอารมณ์ เป็นหัวเรื่องที่เขียนเร้าอารมณ์ของผู้อ่านให้อ่อนไหวและคล้อยตาม โดยใช้จุดอ่อนในความคิดความรู้สึกของผู้อ่านมาเป็นเครื่องล่อให้อ่านต่อ” (ฉบับที่ ๕๙, หน้า ๑๐)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๓ คือคำว่า “เครื่องล่อให้อ่านต่อ” ควรใช้คำว่า “เครื่องกระตุ้นความสนใจ ชวนให้ติดตามอ่าน”

ตัวอย่างที่ ๘

“โครงเรื่อง (Plot) ได้แก่การผู้เค้าโครงของพฤติกรรมหรือสร้างเหตุการณ์เพื่อเป็นแนวให้เนื้อเรื่องดำเนินตาม” (ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๑๐)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๘ เป็นกลุ่มคำว่า “การผู้เค้าโครงของพฤติกรรมหรือสร้างเหตุการณ์เพื่อเป็นแนวให้เนื้อเรื่องดำเนินตาม” ควรแก้ไขเป็น “คือการวางเค้าโครงพฤติกรรม/การสร้างเหตุการณ์ เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินเรื่อง”

ตัวอย่างที่ ๙

“ในการศึกษาภาษาศาสตร์อาจมีความเข้าใจผิดกันอยู่ไม่น้อยว่าเป็นการศึกษาภาษาใดภาษาหนึ่ง ซึ่งจะเห็นได้จากการตีความว่า “ภาษาศาสตร์” ในร้านหนังสือเพื่อบ่งบอกว่าเป็นหมวดหมู่หนังสือทางภาษา และหลายคนอาจคิดว่าการศึกษาภาษาศาสตร์มีลักษณะอย่างเดียวกับการศึกษาภาษาที่สอง” (ฉบับที่ ๔๒, หน้า ๑)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๙ คือกลุ่มคำว่า “ซึ่งจะเห็นได้จากการตีความว่า “ภาษาศาสตร์” ในร้านหนังสือ” ควรแก้ไขเป็น “ซึ่งปรากฏในป้ายแสดงหมวดหมู่หนังสือในร้านจำหน่ายหนังสือ”

นอกจากนี้ ควรปรับแก้ประโยคให้สละสลวย ดังนี้

“ในการศึกษาภาษาศาสตร์ อาจมีผู้เข้าใจผิดอยู่ไม่น้อยว่าเป็นการศึกษาภาษาใดภาษาหนึ่ง ดังจะเห็นได้จากป้ายแสดงหมวดหมู่หนังสือในร้านจำหน่ายหนังสือ ว่า “ภาษาศาสตร์” ที่บ่งบอกว่าเป็นหมวดหมู่หนังสือทางภาษา และอาจมีบุคคลจำนวนไม่น้อยที่คิดว่าภาษาศาสตร์มีลักษณะอย่างเดียวกับการศึกษาภาษาที่สอง”

๔.๒ คำสรรพนาม

คำสรรพนาม คือ คำที่ใช้แทนคำนาม เพื่อจะได้ไม่ต้องเอ่ยคำนามซ้ำ ๆ เช่น คำว่า ผม ฉันทิฉัน เรา นี้ นี้ ใคร อะไร ไหน ที่ ซึ่ง และอัน ผู้เขียนต้องใช้ให้เหมาะกับระดับภาษา

ตัวอย่างที่ ๑

“ต่อมาอีกมันก็พัฒนาเป็น ไฮโค ซึ่งยังคงสืบสานความงามของ ไฮโค - โนะ - เร็นกะ” (ฉบับที่ ๖, หน้า ๗)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๑ คือคำว่า “มัน” ควรแก้ไขโดยใช้ชื่อคำประพันธ์ “เร็นกุ หรือไฮโค - โนะ - เร็นกะ”

ตัวอย่างที่ ๒

“บุคคลในวงการบันเทิงคนหนึ่งได้มีงานเขียนออกมามากมายและต่อเนื่อง บุคคลในวงการบันเทิงคนนี้คือ พัชรศรี เบญจมาศ ผลงานของพัชรศรี เบญจมาศ ได้รับความสนใจจากนักอ่านเป็นอย่างยิ่ง” (ฉบับที่ ๙, หน้า ๒)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๒ คือคำว่า “มีงานเขียนออกมา” “มากมาย” “คนหนึ่ง” และ “คน

นี้” ควรแก้ไขดังนี้ “สร้างงานเขียน” และ “จำนวนมาก” สำหรับคำว่า “คนหนึ่ง” และ “คนนี้” ควรตัดออก

นอกจากนี้ ควรปรับแก้ประโยคให้กระชับดังนี้

“พีชกรรี เบญจมาศ เป็นบุคคลในวงการบันเทิงที่สร้างงานเขียนเป็นจำนวนมาก และเป็นที่น่าสนใจของนักอ่านเป็นอย่างยิ่ง”

ตัวอย่างที่ ๓

“เมื่อกล่าวถึงผู้นำคนสำคัญที่เป็นผู้ริเริ่มแนวคิดจิตวิเคราะห์ คงไม่มีใครไม่รู้จัก ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud)” (ฉบับที่ ๑๒, หน้า ๑๒)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๓ คือคำว่า “ผู้นำคนสำคัญ” และ “คงไม่มีใครไม่รู้จัก” ควรแก้ไขเป็น “บุคคลสำคัญ” และ “คือ” ตามลำดับ

นอกจากนี้ควรปรับแก้ประโยคให้กระชับ ดังนี้

“บุคคลสำคัญผู้ริเริ่มแนวคิดจิตวิเคราะห์ คือซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud)”

ตัวอย่างที่ ๔

“คนที่ผ่านเรื่องราวต่าง ๆ มาแล้วย่อมรับรู้และถ่ายทอดออกมาได้ดีเพราะจะทำให้ผู้อ่านเข้าถึงบทบาท อารมณ์ความรู้สึกของตัวละครได้ลึกซึ้งชัดเจนเหมือนผู้อ่านเป็นส่วนหนึ่งในนวนิยาย” (ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๒)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๔ คือคำว่า “คนที่ผ่านเรื่องราวต่าง ๆ มาแล้วย่อมรับรู้” ควรแก้ไขเป็น “ผู้ที่ผ่านประสบการณ์ต่าง ๆ มากมาย่อมมีความรู้และประสบการณ์”

นอกจากนี้ควรปรับแก้ประโยคให้สละสลวยดังนี้

“ผู้ที่ผ่านประสบการณ์ต่าง ๆ มากมาย่อมมีความรู้และประสบการณ์และถ่ายทอดประสบการณ์ได้ดี สามารถทำให้ผู้อ่านเข้าถึงบทบาทและอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครได้ลึกซึ้งชัดเจน ราวกับผู้อ่านเป็นส่วนหนึ่งของนวนิยาย”

ตัวอย่างที่ ๕

“ภาพประกอบการโฆษณาเป็นภาพ ไม่ใช่ข้อความ ฉะนั้น โดยตัวมันเองจะไม่ใช่ว่าเรื่องแต่ในบางครั้งผู้โฆษณาอาจใช้ภาพดี ๆ ที่สามารถสื่อสารกับผู้อ่านได้อย่างรวดเร็ว” (ฉบับที่ ๕๙, หน้า ๑๐-๑๑)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๕ คือคำว่า “โดยตัวมันเอง” สามารถตัดคำดังกล่าวได้โดยไม่ทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนแปลง

ตัวอย่างที่ ๖

“จุดดึงดูดใจในด้านความนิยมสูง โดยโฆษณาจำนวนของผู้บริโภคที่ใช้ผลิตภัณฑ์ตัวนี้ จำนวนคนที่เปลี่ยนมาใช้ผลิตภัณฑ์ยี่ห้อนี้ หรือจำนวนของผู้เชี่ยวชาญแนะนำที่ใช้ผลิตภัณฑ์ยี่ห้อนี้” (ฉบับที่ ๕๙, หน้า ๑๑)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๖ คือคำว่า “ผลิตภัณฑ์ตัวนี้” ควรแก้ไขเป็น “ผลิตภัณฑ์ชนิดนี้” สำหรับประโยคนี้อาจจะตัดคำดังกล่าวออกก็ไม่ทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนแปลง นอกจากนี้ ควรปรับแก้ประโยคให้สละสลวยดังนี้

“จุดดึงดูดใจในด้านการได้รับความนิยมสูง โดยโฆษณาจำนวนของผู้บริโภค จำนวนผู้ที่เปลี่ยนมาใช้ผลิตภัณฑ์ หรือจำนวนของผู้เชี่ยวชาญที่แนะนำให้ใช้ผลิตภัณฑ์นี้”

๔.๓ คำกริยา

คำกริยา คือคำที่ใช้บ่งบอกการกระทำ การปรากฏ หรือสถานะของสิ่งที่กล่าวถึง ๆ เช่น คำว่า ทำ กระทำ สร้าง คิดอ่าน พัฒนา กลายความหมาย เปลี่ยนเสียง แต่ง ประพันธ์ พูด กล่าว บอกเล่า อวยก ต้องการ ปรารถนา เห็น เข้าใจ และตระหนัก ผู้เขียนต้องใช้ให้เหมาะกับระดับภาษา ตัวอย่างที่ ๑

“การแสดงออกทางภาษามีใช้เพียงการแสดงออกตามธรรมชาติเท่านั้น แต่ภาษาจะมีการพัฒนา สร้างเสริม เพิ่มเติมอย่างไม่หยุดนิ่ง และยังหยิบภาษาอื่นมาใช้อีก” (ฉบับที่ ๑, หน้า ๑)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๑ คือคำว่า “หยิบภาษาอื่นมาใช้อีก” ควรใช้คำว่า “ยืมภาษาต่างประเทศมาใช้อีกด้วย”

ตัวอย่างที่ ๒

“ตัวละครในวรรณกรรมแปลมีหลายประเภทซึ่งแล้วแต่ผู้ประพันธ์ว่ามีความต้องการที่จะใช้ตัวละครประเภทไหนมาเป็นตัวแทนแสดงอารมณ์ ความคิดในงานเขียน” (ฉบับที่ ๓, หน้า ๒)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๒ คือคำว่า “แล้วแต่” “ใช้ตัวละคร” และ “ประเภทไหน” ควรแก้ไขเป็น “ขึ้นอยู่กับ” “สร้างตัวละคร” และ “ประเภทใด” ตามลำดับ

ตัวอย่างที่ ๓

“จากข้อความข้างต้น สามารถบอกได้ว่า วรรณกรรมเยาวชนเป็นวรรณกรรมที่สร้างสรรค์ขึ้นมาเพื่อตอบสนองแก่เยาวชน” (ฉบับที่ ๖๔, หน้า ๘)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๓ คือคำว่า “บอกได้ว่า” ควรแก้ไขเป็น “สรุปได้ว่า/กล่าวได้ว่า”

ตัวอย่างที่ ๔

“จากการศึกษาผู้วิจัยพบว่า อนุภาคเกี่ยวกับของวิเศษมีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าอนุภาคเกี่ยวกับตัวละคร และอนุภาคเกี่ยวกับเหตุการณ์สำคัญเลย” (ฉบับที่ ๕๗, หน้า ๙)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๔ คือคำว่า “ไม่น้อยไปกว่า” ควรแก้ไขเป็น “เช่นเดียวกับ” และควรตัดคำว่า “เลย”

ตัวอย่างที่ ๕

“การที่ผู้อ่านเกิดความสนใจอยากรู้ตามแบบวิธีนี้เป็นเพราะผู้แต่งกำหนดให้ตัวละครเอกของเรื่องต้องเผชิญกับปัญหาเฉพาะหน้าที่มองไม่เห็นหนทางแก้ไข” (ฉบับที่ ๔, หน้า ๑๒)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๕ คือคำว่า “เกิดความสนใจเพราะกลวิธีนี้” และ “มองไม่เห็น” ควรแก้ไขเป็น “ยากแก่การแก้ไข” ตามลำดับ

ตัวอย่างที่ ๖

“ในการจบเรื่องแต่ละบทจะยั่วให้ผู้อ่านอยากรู้อยากเห็นอยากอ่านต่อ เพราะนวนิยายเป็นเรื่องยาวสามารถแบ่งเนื้อหาเรื่องออกเป็นตอนย่อย ๆ ได้หลายตอน” (ฉบับที่ ๔, หน้า ๑๒)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๖ คือคำว่า “ยั่วให้อ่านรู้อยากเห็นอยากอ่านต่อ” ควรแก้ไขเป็น “เร้าใจผู้อ่านให้ติดตามต่อไป”

ตัวอย่างที่ ๗

“บทสนทนา คือ คำพูดที่ตัวละครใช้โต้ตอบกัน ทำให้เรื่องดำเนินไปคล้ายความจริง” (ฉบับที่ ๕, หน้า ๗)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๗ คือคำว่า “คล้ายความจริง” ควรแก้ไขเป็น “อย่างสมจริง”

ตัวอย่างที่ ๘

“ได้เห็นถึงพัฒนาการและการเปลี่ยนแปลงของกวีนิพนธ์โศกในประเศไทย” (ฉบับที่ ๖, หน้า ๔)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๘ คือคำว่า “ได้เห็นถึง” ควรแก้ไขเป็น “ทำให้ทราบ”

ตัวอย่างที่ ๙

“ได้เห็นถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อพัฒนาการกวีนิพนธ์โศกในประเศไทย” (ฉบับที่ ๖, หน้า ๔)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๙ คือคำว่า “ได้เห็นถึง” ควรแก้ไขเป็น “ทำให้ทราบ”

ตัวอย่างที่ ๑๐

“ผู้ให้ความสำคัญแก่กลุ่ม “วัยรุ่น” เป็นคนแรก เห็นจะได้แก่ ซาราทห์ทริมเมอร์” (ฉบับที่ ๖๓, หน้า ๒)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๑๐ คือคำว่า “เห็นจะได้แก่” ควรแก้ไขเป็น “คือ”

ตัวอย่างที่ ๑๑

“ฟ้า พูลวรลักษณ์ ได้ทำการแต่งบทกวีรูปแบบใหม่ ให้ชื่อว่า “แคนโต้”” (ฉบับที่ ๖, หน้า ๑๐)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๑๑ คือคำว่า “ทำการแต่ง” และ “ให้ชื่อว่า” ควรแก้ไขเป็น “ริเริ่มสร้างสรรค์” และ “เรียกว่า” ตามลำดับ

ตัวอย่างที่ ๑๒

“สุกัญญา ตีต่อ ได้ทำวิจัยเรื่อง ภาพลักษณ์ของชากระในกลอนไฮกุของมะทซุโอะบะโมะ” (ฉบับที่ ๖, หน้า ๑๒)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๑๒ คือคำว่า “ได้ทำวิจัย” ควรแก้ไขเป็น “ศึกษา”

ตัวอย่างที่ ๑๓

“พระองค์ทรงพระราชนิพนธ์นิทานได้ตั้งแต่พระชนมายุ ๑๒ พรรษา” (ฉบับที่ ๑๑, หน้า ๒)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๓ ประโยคนี้แก้ไขให้ถูกต้องได้ดังนี้

“พระองค์ทรงมีพระปรีชาสามารถ ได้พระราชนิพนธ์นิทานเมื่อพระชนมายุ ๑๒ พรรษา”

ตัวอย่างที่ ๑๔

“ตัวละครตัวกลม หมายถึง ตัวละครที่ผู้แต่งสร้างให้มีลักษณะหลายอย่าง อาจมีทั้งด้านดีและด้านไม่ดีปนเปกันไป” (ฉบับที่ ๑๒, หน้า ๑๐)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๑๔ คือคำว่า “ปนเปกันไป” สามารถตัดออกได้โดยไม่เสียเนื้อความ

ตัวอย่างที่ ๑๕

“อย่างไรก็ตามนวนิยายยังคงมีสภาพความเป็นจริงทางสังคมปะปนอยู่ในเนื้อหา” (ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๓)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๑๕ คือคำว่า “ปะปน” ควรแก้ไขเป็น แทรก

ตัวอย่างที่ ๑๖

“จากหลากหลายผลงานเพลงที่เป็นที่นิยมฟังกันจนติดหูติดใจ” (ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๑)
คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๑๖ คือคำว่า “ติดหูติดใจ” ควรแก้ไขเป็น “ประทับใจและจดจำได้”

ตัวอย่างที่ ๑๗

“จากนั้นเกือบ ๒ ปี เพลงเต็มชุดที่ ๒ ก็ได้ถูกปล่อยออกมาในชื่อ “SIMPLIFIED”” (ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๒)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๑๗ คือคำว่า “ก็ได้ถูกปล่อยออกมาในชื่อ “SIMPLIFIED”” ควรแก้ไขเป็น “เผยแพร่อัลบั้มชุดที่ ๒ ชื่อ “SIMPLIFIED”

ประโยคนี้ควรแก้ไขเป็นดังนี้

“จากนั้นเกือบ ๒ ปี จึงมีอัลบั้มชุดที่ ๒ ชื่อ “SIMPLIFIED” เผยแพร่ออกมา”

ตัวอย่างที่ ๑๘

“ภาพสะท้อนทางสังคมที่ปรากฏในชื่อหมู่บ้านของอำเภอท่าตะโก จังหวัดนครสวรรค์ ผู้ศึกษาใช้กรอบความคิดของ สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (๒๕๒๙), ประเสริฐวิทยารัฐ (๒๕๒๒) ได้กรอบความคิดดังนี้” (ฉบับที่ ๑๗, หน้า ๗)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๑๘ คือคำว่า “ได้กรอบความคิด” ควรแก้ไขเป็น “สร้างกรอบความคิดในการศึกษา ดังนี้”

ตัวอย่างที่ ๑๙

“งานวิจัยนี้จะทำให้เห็นถึงลักษณะกลวิธีการประพันธ์ หรือกลวิธีการนำเสนอ ในวรรณกรรมสำหรับเยาวชนของ อองตวน เดอ แซงเต็กซูเปรี อันจะนำไปสู่จุดมุ่งหมายในการเขียนได้อย่างชัดเจน” (ฉบับที่ ๒๐, หน้า ๓)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๑๙ คือคำว่า “จะทำให้เห็นถึง” ควรแก้ไขเป็น “ทำให้/ช่วยให้ ทราบ”

ตัวอย่างที่ ๒๐

“วริกานต์ ตั้งเจริญสุข (๒๕๕๖) ศึกษาวิเคราะห์ภาษาและแนวคิดที่ปรากฏในบทเพลงของ “สีฟ้า” ทำให้เห็นวิธีการประพันธ์ของสีฟ้ามีเอกลักษณ์เฉพาะตัว” (ฉบับที่ ๕๒, หน้า ๘)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๒๐ คือคำว่า “ทำให้เห็น” ควรแก้ไขเป็น “ทำให้ทราบว่า”

ตัวอย่างที่ ๒๑

“จากที่กล่าวมานั้นมีหลักฐานทางโบราณคดี โบราณวัตถุต่าง ๆ ดังนี้ พงษ์นรินทร์ ไส้ฟ่องและคณะ ได้กล่าวไว้ว่า...” (ฉบับที่ ๒๖, หน้า ๒)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๒๑ คือคำว่า “มี” ควรแก้ไขเป็น “ปรากฏ”

ตัวอย่างที่ ๒๒

“ศิลปะที่ไม่มีความจริงแท้หรือไม่มีความหมายนั้นแม้จะสวยงามแต่ก็ไม่ซึ้ง” (ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๓)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๒๒ คือคำว่า “แต่ก็ไม่ซึ้ง” ควรแก้ไขเป็น “แต่ไม่ทำให้เกิดความซาบซึ้ง”

ตัวอย่างที่ ๒๓

“สร้างฉากให้เหมือนจริง การสร้างฉากประเภทนี้ผู้เขียนจำเป็นต้องมีความรู้ในทางประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ สังคมวิทยา วิทยาศาสตร์ มานุษยวิทยา และธรรมชาติวิทยาอย่างพอเพียง มิฉะนั้นจะไม่มีความรู้และไม่รู้จักจริง” (ฉบับที่ ๔๕, หน้า ๑๕)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๒๓ คือคำว่า “ในทาง” และ “อย่างพอเพียงมิฉะนั้นจะไม่มีความรู้และไม่รู้จักจริง” ควรแก้ไขเป็น “ด้าน” และ “เป็นอย่างดี” ตามลำดับ

ตัวอย่างที่ ๒๔

“ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ข้อมูลด้านரசจากสงครามมหาภารตคำกลอน ของพระยาอุปกิตศิลปสาร” (ฉบับที่ ๓๒, หน้า ๔)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๒๔ คือคำว่า “จะวิเคราะห์ข้อมูลด้านรส” ควรแก้ไขเป็น “วิเคราะห์รสตามทฤษฎีรสของวรรณคดีสันสกฤต”

ตัวอย่างที่ ๒๕

“หลักฐานทางประวัติศาสตร์บอกให้ทราบว่ ภาษาอังกฤษได้เริ่มเข้ามามีบทบาทต่อคนไทยนับตั้งแต่เริ่มมีความสัมพันธ์กับสหรัฐอเมริกา” (ฉบับที่ ๓๔, หน้า ๒)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๒๕ คือคำว่า “บอกให้ทราบว่” ควรแก้ไขเป็น “แสดงให้เห็นว่”

ตัวอย่างที่ ๒๖

“ควรเป็นภาษาที่เด็กใช้กัน แต่ต้องไม่ใช่ภาษาหยาบ” (ฉบับที่ ๓๖, หน้า ๑๒)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๒๖ คือคำว่า “ใช้กัน” ควรแก้ไขเป็น “คุ้นเคย”

ตัวอย่างที่ ๒๗

“การปิดเรื่องแบบตื้นตัน หรือหักมุมตอนจบ เป็นเทคนิคสำคัญที่ใช้กับเรื่องสำหรับเด็ก เช่นเดียวกับเรื่องที่เขียนให้ผู้ใหญ่” (ฉบับที่ ๓๖, หน้า ๘)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๒๗ คือคำว่า “ใช้กับ” และ “ที่เขียนให้ผู้ใหญ่” ควรแก้ไขเป็น “ใช้ในการประพันธ์” และ “เรื่องสำหรับผู้ใหญ่” ตามลำดับ

ตัวอย่างที่ ๒๘

“หนังสือนวนิยายจำนวน ๗ เรื่องนี้ได้รับความนิยมจากผู้อ่านอย่างมาก บางเรื่องมีการตีพิมพ์ถึง ๓ ครั้งจึงทำให้ผู้วิจัยอยากศึกษาผลงานของฉ้ามิวอาห์” (ฉบับที่ ๔๑, หน้า ๓)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๒๘ คือคำว่า “ตีพิมพ์” “อยากศึกษา” ควรแก้ไขเป็น “พิมพ์เผยแพร่” และ “สนใจศึกษา” ตามลำดับ

ตัวอย่างที่ ๒๙

“ดังนั้นคำฉันท์ดุชฎิสังเวยกล่อมข้างและกาพย์ขับไม้ จึงเป็นบทร้อยกรองที่แต่งยาก และทรงความศักดิ์สิทธิ์ ทั้งถือได้ว่าเป็นการแสดงความรู้โรจน์ทางภาษาศาสตร์ของกวีผู้นิพนธ์ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ที่สำคัญประการหนึ่งของชาติไทย และในฐานะที่เป็นงานประพันธ์ที่ทรงคุณค่าอีกรูปแบบหนึ่งในรูปลักษณะของวรรณกรรมชั้นยอดของไทย” (ฉบับที่ ๕๔, หน้า ๖)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๒๙ คือคำว่า “แต่งยาก” “ทั้งถือได้ว่า” “การแสดง” ควรแก้ไขเป็น “ประพันธ์ได้ยาก” “อีกทั้งยัง” และ “เครื่องแสดง” ตามลำดับ

ตัวอย่างที่ ๓๐

“ดังนั้นจะเห็นได้จากการสืบทอดรูปแบบและเนื้อหาที่ส่งต่อในยุคสมัยต่อๆ ไป” (ฉบับที่ ๕๔, หน้า ๓)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๓๐ คือคำว่า “ส่งต่อ” และ “ต่อๆ ไป” ควรแก้ไขเป็น “ส่งมายัง” และ “ต่อมา” ตามลำดับ

ตัวอย่างที่ ๓๑

“ผู้เสนอจะค่อย ๆ สร้างอารมณ์ขึ้นขึ้นในผู้ฟังทีละน้อย เท่ากับเป็นการเตรียมให้ผู้ฟังหรือผู้อ่านอยู่ในสภาพที่พร้อมจะขึ้นอยู่แล้ว เหมือนดังที่กล่าวมาข้างต้นว่า ผู้ที่จะขึ้นมักจะเป็นผู้ที่มีพื้นฐานอารมณ์พร้อมที่จะขึ้นอยู่แล้ว” (ฉบับที่ ๒๗, หน้า ๕)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๓๑ คือคำว่า “ขึ้น” ควรแก้ไขเป็น “มีอารมณ์ขึ้น”

นอกจากนี้ควรปรับแก้ประโยคให้สละสลวย ดังนี้

“ผู้เสนอจะค่อย ๆ สร้างอารมณ์ขึ้นให้เกิดกับผู้ฟังทีละน้อย เท่ากับเป็นการเตรียมให้ผู้ฟังหรือผู้อ่านอยู่ในสภาพที่พร้อมจะมีอารมณ์ขึ้น เหมือนดังที่กล่าวมาข้างต้นว่า ผู้ที่จะมีอารมณ์ขึ้นมักจะเป็นผู้ที่มีพื้นฐานอารมณ์พร้อมที่จะขบขันอยู่แล้ว”

ตัวอย่างที่ ๓๒

“การอ้างเป็นพวกเดียวกัน เป็นกลวิธีหนึ่งของการคิดบทโฆษณาที่แสดงถึงความจริงใจ ไม่คิดจะหลอกลวงผู้บริโภค โดยการเลือกใช้คำว่า “เรา” ที่ทำให้ผู้บริโภคมีความรู้สึกใกล้ชิดสนิทสนม และเป็นพวกเดียวกันกับผู้โฆษณาอันนำไปสู่ความไว้วางใจในคุณภาพของสินค้าและบริการจนต้องเลือกใช้ในที่สุด” (ฉบับที่ ๒๒, หน้า ๖)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๓๒ คือคำว่า “จนต้องเลือก” ควรใช้คำว่า “ตัดสินใจเลือก”

นอกจากนี้ควรปรับแก้ประโยคให้สละสลวย ดังนี้

“การอ้างเป็นพวกเดียวกัน เป็นกลวิธีหนึ่งของการคิดบทโฆษณาที่แสดงถึงความจริงใจ ไม่คิดจะหลอกลวงผู้บริโภค โดยการเลือกใช้คำว่า “เรา” ที่ทำให้ผู้บริโภคมีความรู้สึกใกล้ชิดสนิทสนม และเป็นพวกเดียวกันกับผู้โฆษณาเพื่อให้ผู้บริโภคไว้วางใจในคุณภาพของสินค้าและบริการนำไปสู่การตัดสินใจเลือกใช้ในที่สุด”

ตัวอย่างที่ ๓๓

“นวนิยายยังถือได้ว่าถูกสร้างมาจากจินตนาการของผู้แต่งและถือได้ว่าการอ่านนวนิยายถือเป็นประสบการณ์ของผู้อ่านซึ่งสามารถทำให้รู้เรื่องราวชีวิตของบุคคลอื่นและตนเองได้จากนวนิยาย” (ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๒)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๓๓ คือคำว่า “ยังถือได้ว่า” และ “ทำให้รู้เรื่องราว” ควรแก้ไขเป็น “กล่าวได้ว่า” และ “ทำให้ทราบเรื่องราว” ตามลำดับ

นอกจากนี้ควรปรับแก้ประโยคให้สละสลวย ดังนี้

“กล่าวได้ว่านวนิยายถูกสร้างมาจากจินตนาการของผู้แต่ง และการอ่านนวนิยายเป็นประสบการณ์ของผู้อ่านซึ่งสามารถทำให้ทราบเรื่องราวชีวิตของตนและของผู้อื่น”

ตัวอย่างที่ ๓๔

“ลักษณะของหนังสือเพื่อจะล่อให้สนใจอ่านจำเป็นต้องเป็นหนังสือที่มีภาพประกอบที่เรียกว่า Picture book มิฉะนั้นจะไม่เป็นที่น่าสนใจ ไม่ว่าทั้งเด็กและผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่แม้ว่าจะต้องการเนื้อหาใจความก็ต้องการรูปภาพประกอบ บางลักษณะที่บ่งบอกความสำคัญของตอนนั้นแต่อาจจำเป็นน้อยกว่าเด็ก เด็กนั้นต้องการใช้ภาพเป็นเครื่องช่วยเสริมสร้างความเข้าใจ นอกเหนือจากล่อใจอีกชั้นหนึ่ง” (ฉบับที่ ๓๖, หน้า ๑๑-๑๒)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๓๔ คือคำว่า “ล่อให้สนใจ” และ “ล่อใจ” ควรแก้ไขเป็น “สนใจ”

นอกจากนี้ควรปรับแก้ข้อความให้สละสลวย ดังนี้

“ลักษณะของหนังสือที่ทำให้ผู้อ่านทั้งวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่สนใจเป็นหนังสือที่มีภาพประกอบ เรียกว่า “Picture book” ผู้อ่านวัยเด็กต้องการภาพประกอบเพื่อเป็นเครื่องช่วยเสริมสร้างความเข้าใจ ส่วนผู้อ่านวัยผู้ใหญ่แม้ว่าจะอ่านหนังสือเพื่อต้องการทราบเนื้อหาใจความเป็นหลัก แต่ภาพประกอบในหนังสือก็มีความสำคัญเนื่องจากทำให้เกิดความเพลิดเพลินในการอ่านมากยิ่งขึ้น”

ตัวอย่างที่ ๓๕

“วิธีดำเนินเรื่องมีผลต่อวรรณกรรม เพราะทำให้งานเขียนเกิดความน่าสนใจ ทำให้อยากอ่าน ทำให้ตัวละครในแต่ละเรื่องแสดงความโดดเด่นออกมา อาจเป็นทางบวกหรือทางลบก็ได้” (ฉบับที่ ๔, หน้า ๑๑)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๓๕ คือคำว่า “ทำให้อยากอ่าน” ควรใช้คำว่า “น่าติดตาม” นอกจากนี้ควรปรับแก้ประโยคให้สละสลวยดังนี้

“วิธีดำเนินเรื่องในวรรณกรรมมีความสำคัญมาก เนื่องจากทำให้ตัวละครในเรื่องแสดงความโดดเด่นทั้งด้านบวกและด้านลบ ช่วยให้งานเขียนมีความน่าสนใจ ชวนติดตาม”

ตัวอย่างที่ ๓๖

“ได้เห็นผลกระทบในกวีนิพนธ์ไทยที่ได้รับอิทธิพลมาจากกวีนิพนธ์โงกุ” (ฉบับที่ ๖, หน้า ๔)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๓๖ คือคำว่า “ได้เห็นถึง” ควรแก้ไขเป็น “ทำให้ทราบ” และควรเรียงเรียงประโยคให้กระชับ ชัดเจน จะทำให้ภาษาในประโยคดังกล่าวเป็นภาษาวิชาการ ดังนี้

“ทำให้ทราบอิทธิพลของกวีนิพนธ์โงกุที่มีต่อกวีนิพนธ์ไทย”

ตัวอย่างที่ ๓๗

“การอ่านนวนิยายด้วยความเพลิดเพลินเหล่านั้นเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจชื่นชอบ และนิยมที่จะอ่านงานของสำนักพิมพ์ที่ตัวเองชอบและให้ความสนใจ” (ฉบับที่ ๔, หน้า ๒)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๓๗ คือคำว่า “ตัวเอง” ควรแก้ไขเป็น “ตน”

นอกจากนี้ควรปรับแก้ประโยคให้สละสลวย ดังนี้

“การอ่านนวนิยายด้วยความเพลิดเพลินนั้นเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจและติดตามผลงานของสำนักพิมพ์ที่ตนเองชื่นชอบ”

๔.๔ คำบุพบท

คำบุพบท คือคำที่ใช้หน้าหน้าคำนาม คำสรรพนาม คำกริยา หรือคำวิเศษณ์ เพื่อบอกสถานภาพของคำเหล่านั้น หรือเพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำหรือประโยค ๆ เช่น คำว่า กับ แก่ แต่ ต่อ ด้วย โดย ตาม ข้าง ถึง จาก ใน ผู้เขียนต้องใช้ให้เหมาะกับระดับภาษา

ตัวอย่าง

“ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาภาษาที่ใช้สื่ออารมณ์ขันในการแสดงเดี่ยวไมโครโฟนครั้งที่ ๗ ของอุดม แต่พานิชจากแนวคิดของวัจจนปฏิบัติศาสตร์ โดยใช้กรอบความคิดของทฤษฎีวัจจนกรรม ความหมายบ่งชี้เป็นนัย และโครงสร้างการสนทนา” (ฉบับที่ ๒๗, หน้า ๒)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างข้างต้น คือคำว่า “จาก” ควรแก้ไขเป็น “ตาม” และคำว่า “ของ” ควรตัดออก

๔.๕ คำสันธาน

คำสันธาน หมายถึง คำที่ใช้เชื่อมประโยค หรือเชื่อมข้อความกับข้อความ เพื่อให้ประโยคนั้นกระชับรัดกุม และสละสลวย เช่น คำว่า และ กับ แล้ว จึง แต่ หรือ เพราะ ด้วย ฉะนั้น ตลอดจน ครั้น...ก็ เมื่อ...ก็ หรือไม่ หรือไม่ก็ ผู้เขียนต้องใช้ให้เหมาะกับระดับภาษา

ตัวอย่างที่ ๑

“หนังสือพิมพ์จึงมีความสำคัญมากกับคนทุกคน โดยเฉพาะกับคนที่ไม่มีเวลาติดตามข่าวสารเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงนั้น ๆ จากทางโทรทัศน์เลยเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง” (ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๒)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๑ คือคำว่า “กับ” ควรแก้ไขเป็น “สำหรับ”
นอกจากนี้ควรปรับแก้ประโยคให้สละสลวยดังนี้
“หนังสือพิมพ์จึงมีความสำคัญมากสำหรับทุกคน โดยเฉพาะคนที่ไม่มีเวลาติดตาม
ข่าวสารเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้นจากทางโทรทัศน์”

ตัวอย่างที่ ๒

“นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลมาเรียบเรียงแบบพรรณนาวิเคราะห์” (ฉบับที่ ๔๘, หน้า ๗)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๒ คือคำว่า “แบบ” ควรแก้ไขเป็น “วิธี”

นอกจากนี้ควรปรับแก้ประโยคให้สละสลวยดังนี้

“เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์”

ตัวอย่างที่ ๓

“ดนตรีจัดว่าเป็นภาษาหนึ่งก็เพราะว่าดนตรีเป็นเครื่องมือไว้สื่อความคิด” (ฉบับที่ ๕๒,
หน้า ๒)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๓ คือคำว่า “ก็เพราะว่า” ควรแก้ไขเป็น “เพราะ” และคำว่า
“ไว้” ควรตัดออก

ตัวอย่างที่ ๔

“ผู้เขียนก็จะถ่ายทอดเรื่องราว ความรู้สึกนึกคิดที่ตนเองต้องการนำเสนอ กลั่นกรอง
และใส่ความรู้สึก” (ฉบับที่ ๖๕, หน้า ๑)

คำที่ผิดระดับในตัวอย่างที่ ๒ คือคำว่า “ก็จะ” และ “ใส่ความรู้สึก” ควรแก้ไขเป็น
“จะ” และ “แสดง”

๕. การใช้คำผิดชนิด

๕.๑ การใช้คำอาการนามผิด

อาการนาม คือ คำเรียกสิ่งที่ไม่มรูปร่าง ไม่มีขนาด เป็นคำนามที่ขึ้นต้นด้วย “การ” ซึ่ง
มักนำหน้าคำกริยา หรือ “ความ” ซึ่งมักนำหน้าคำวิเศษณ์ เช่น การเขียน การเดินทาง การวิจารณ์
การวิเคราะห์ การพิจารณา และการค้นคว้า ความจงรักภักดี ความดีงาม ความรอบรู้ ความมหัสจรรย์
ความคาดหวัง ความเมตตา ความสูงส่ง ความอบอุ่น ความเดือดร้อน ความสงบเรียบร้อย
ความรวดเร็ว ความพร้อม ความสะดวกสบาย และความอ่อนโยน เป็นต้น

ผู้เขียนต้องเลือกใช้ให้เหมาะกับระดับภาษา

ตัวอย่างที่ ๑

“รางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (รางวัลซีไรต์) ได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อ
พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยความคิดริเริ่มจากบุคคลกลุ่มหนึ่งที่มีความใกล้ชิดกับฝ่ายบริหารโรงแรมโอเรียลเต็ล
ในขณะนั้นโดยได้รับความสนับสนุนอย่างมากจากพระเจ้าวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าเปรมบุรฉัตร เชื้อ
พระวงศ์ผู้ทรงความรู้ความสามารถ และเป็นทีเคารพในแวดวงอักษรศาสตร์” (ฉบับที่ ๕๐, หน้า ๑)

ในตัวอย่างที่ ๑ มีคำอาการนามผิด ได้แก่คำว่า “ความสนับสนุน” ควรใช้คำว่า “การสนับสนุน”

ตัวอย่างที่ ๒

“วรรณกรรมไทยเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่สืบทอดมาตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบัน ถ้า มองย้อนไปในอดีต คนไทยจะมีการผูกพันกับวรรณกรรม” (ฉบับที่ ๕๑, หน้า ๑)

ในตัวอย่างที่ ๒ มีคำอาการนามผิด ได้แก่คำว่า “การผูกพัน” ควรใช้คำว่า “ความผูกพัน”

ตัวอย่างที่ ๓

“จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจใน การศึกษาการสะท้อนค่านิยมการครองเรือนของชุมชนตำบลทุ่งไชย” (ฉบับที่ ๕๓, หน้า ๓)

ในตัวอย่างที่ ๓ มีคำอาการนามผิด ได้แก่คำว่า “การสะท้อน” ควรใช้คำว่า “ภาพสะท้อน”

ตัวอย่างที่ ๔

“หรือเพื่อจะให้ลูกค้าเกิดการรู้จักสินค้าหรือการโฆษณา” (ฉบับที่ ๕๔, หน้า ๑๓)

ในตัวอย่างที่ ๔ มีคำอาการนามผิด ได้แก่คำว่า “เกิดการรู้จัก” ควรใช้คำว่า “รู้จัก”

๕.๒ การใช้คำลักษณนามผิด

คำลักษณนาม คือ คำนามบอกลักษณะของคำนามข้างหน้า ใช้แสดงรูปลักษณะและ ชนิดของสิ่งต่าง ๆ ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น มักเขียนอยู่หลังจำนวนนับ เช่น องค์ พระองค์ รูป คน ตน ตัว เชือก ใบ เส้น ลำ เล่ม แผ่น หัว จีบ มวน มัด กอง โขลง พวก เหล่า วง คณะ คู่ โหล กิโลเมตร บาท และสตางค์ ผู้เขียนต้องเลือกใช้ให้เหมาะกับระดับภาษา

ตัวอย่างที่ ๑

วิเคราะห์บุคลิกภาพของตัวละครเอกในวรรณกรรมเยาวชนของ Jacqueline Wilson จำนวน ๘ คน (ฉบับที่ ๖๓, หน้า ๔)

ในตัวอย่างที่ ๑ มีคำลักษณนามผิด ได้แก่คำว่า “คน” ควรใช้คำว่า “ตัว”

ตัวอย่างที่ ๒

“บทเพลงของวงดนตรีไม้เมืองก็เป็นอีกวงหนึ่งที่มีนักร้องนำหนึ่งคน คือ อีราพร บุญพรหม และ ประเสริฐ ศรีกิจรัตน์ (มือกีตาร์ แต่งเพลง ทำดนตรี โปรดิวเซอร์) ทั้งสองรักใน เสียงดนตรีและร้องเพลงด้วยใจรัก” (ฉบับที่ ๓๗, หน้า ๒)

ในตัวอย่างที่ ๒ มีคำลักษณนามผิด ได้แก่คำว่า “วง” ซึ่งไม่สัมพันธ์กับคำนาม “บทเพลง ของวงดนตรีไม้เมือง”

ตัวอย่างที่ ๓

“สภาวัฒนธรรมประกอบด้วย ๕ สาขา หนึ่งในนั้นคือ “สำนักวัฒนธรรมทางวรรณกรรม” ซึ่งมีหน้าที่เผยแพร่วรรณคดีของชาติให้แพร่หลาย และส่งเสริมการแต่งหนังสือให้ถูกแบบแผน เพื่อรักษาวัฒนธรรมทางภาษาไทย” (ฉบับที่ ๑๖, หน้า ๒)

ในตัวอย่างที่ ๓ มีคำลักษณนามผิด ได้แก่คำว่า “สาขา” ควรแก้ไขเป็น “กอง”

๕.๓ การใช้คำอาการนามและคำกริยาแทนที่กันผิด

ตัวอย่างที่ ๑

“องค์ประกอบของนวนิยาย หมายถึง แยกส่วนย่อยต่าง ๆ ที่ประกอบกันเป็นนวนิยาย เรื่องนั้น ๆ ได้แก่ โครงเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา ฉากหรือบรรยากาศ และแก่นเรื่อง แล้วนำมาวิเคราะห์ส่วนต่าง ๆ ในนวนิยาย” (ฉบับที่ ๕, หน้า ๕)

ข้อความตัวอย่างที่ ๑ ใช้คำอาการนามและคำกริยาแทนที่กันผิด คือคำว่า “แยก” ควรแก้ไขเป็น “การแยก”

ตัวอย่างที่ ๒

“บุคลิกภาพมีสำคัญต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ในปัจจุบันมาก” (ฉบับที่ ๑๒, หน้า ๑๐)

ข้อความตัวอย่างที่ ๒ ใช้คำอาการนามและคำกริยาแทนที่กันผิดคือ “มีสำคัญ” ควรแก้ไขเป็น “มีความสำคัญ”

ตัวอย่างที่ ๓

“เนื้อเรื่อง (Story) หมายถึง เนื้อหาของเรื่อง จุดมุ่งหมายอันเป็นแก่นเรื่องและสาระสำคัญของเรื่อง รวมถึงการสมเหตุสมผลในการดำเนินเรื่องอีกด้วย” (ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๖)

ข้อความตัวอย่างที่ ๓ ใช้คำอาการนามและคำกริยาแทนที่กันผิดคือ “การสมเหตุสมผล” ควรแก้ไขเป็น “ความสมเหตุสมผล”

ตัวอย่างที่ ๔

“การเข้าหาชาวบ้านหรือมวลชนเป็นกลวิธีอ้างถึงคนหมู่มากในสังคมหรือกลุ่มคนที่ใช้สินค้าชนิดนั้น เพื่อให้ความน่าเชื่อถือและความสามารถดึงดูดให้บุคคลอื่น ๆ หันมาใช้สินค้าชนิดดังกล่าวด้วย” (ฉบับที่ ๒๒, หน้า ๖)

ข้อความตัวอย่างที่ ๔ ใช้คำอาการนามและคำกริยาแทนที่กันผิดคือ “ความน่าเชื่อถือ” และ “ความสามารถดึงดูด” ควรแก้ไขเป็น “น่าเชื่อถือ” และ “สามารถดึงดูด”

ตัวอย่างที่ ๕

“หนังสือนิทานที่ดีต้องตรงกับความสนใจเด็ก เป็นเรื่องสนุกสนานเพลิดเพลิน แต่แฝงด้วยคุณธรรม ต้องมีคิดสร้างสรรค์” (ฉบับที่ ๓๖, หน้า ๑)

ข้อความตัวอย่างที่ ๕ ใช้คำอาการนามและคำกริยาแทนที่กันผิดคือ “คิดสร้างสรรค์” ควรแก้ไขเป็น “ความคิดสร้างสรรค์”

๕.๔ การใช้คำบุพบทผิด

ตัวอย่างที่ ๑

“บทสนทนาที่อยู่ภายใต้เครื่องหมายอัฒประกาศ” (ฉบับที่ ๔, หน้า ๕)

ข้อความตัวอย่างที่ ๑ ใช้คำบุพบทผิด ได้แก่คำว่า “ภายใต้” ควรแก้ไขเป็น “ใน”

ตัวอย่างที่ ๒

“ผู้เขียนอาจสอดแทรกอารมณ์ความรู้สึก ความคิด ไว้กับเนื้อเรื่อง บทสนทนาหรือตัวละคร เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องและผู้เขียนนำเสนอ” (ฉบับที่ ๔, หน้า ๖)

ข้อความตัวอย่างที่ ๒ ใช้คำบุพบทผิด ได้แก่คำว่า “กับ” ควรแก้ไขเป็น “ใน”

ตัวอย่างที่ ๓

“การวิจัยนี้เป็นการเรียนรู้ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ และความเป็นมาเป็นไปกับสถานที่เหล่านี้ได้เป็นอย่างดีอีกทั้งยังนำมาซึ่งความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง” (ฉบับที่ ๑๗, หน้า ๓)

ข้อความตัวอย่างที่ ๓ ใช้คำบุพบทผิด ได้แก่คำว่า “กับ” ควรแก้ไขเป็น “ของ”

ตัวอย่างที่ ๔

“รวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องขององค์ประกอบของวรรณกรรมแปล”

(ฉบับที่ ๑๘, หน้า ๕)

ข้อความตัวอย่างที่ ๓ ใช้คำบุพบทผิด ได้แก่คำว่า “ของ” ควรแก้ไขเป็น “กับ”

ตัวอย่างที่ ๕

“การศึกษาครั้งนี้จะศึกษาเจ้าชายน้อย (Le Petit Prince) : ภาพสะท้อนของผู้ประพันธ์ อองตวน เดอ แซงเต็ก ซูเปรี ที่มาจากวารสารอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีที่ ๓๑ ฉบับที่ ๑ คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จัดพิมพ์เผยแพร่” (ฉบับที่ ๒๐, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๖

“การศึกษาครั้งนี้จะศึกษาเรื่องของเจ้าชายน้อยกับดอกกุหลาบ : The Tale of the Rose ที่มาจากวารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต ปีที่ ๗ฉบับที่ ๑๒ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต จัดพิมพ์เผยแพร่” (ฉบับที่ ๒๐, หน้า ๓)

ข้อความตัวอย่างที่ ๕-๖ ใช้คำบุพบทผิด ได้แก่คำว่า “ที่มาจาก” ควรแก้ไขเป็น “ใน”

ตัวอย่างที่ ๗

“คำฉันท์ดุขฎิสังเวยกล่อมพระเศวตสุรคชาธาร ประพันธ์ของท่านผู้หญิงสมโรจน์ สวัสดิกุล ณ อยุธยา” (ฉบับที่ ๕๔, หน้า ๔)

ข้อความตัวอย่างที่ ๗ ใช้คำบุพบทผิด ได้แก่คำว่า “ของ” ควรแก้ไขเป็น “โดย”

ตัวอย่างที่ ๘

“ความเรียงจึงเป็นงานที่ให้แสดงทัศนะเกี่ยวกับของผู้เขียนในด้านต่าง ๆ และนำเสนอผ่านกลวิธีการประพันธ์ที่น่าสนใจเพื่อชวนให้ผู้อ่านติดตาม” (ฉบับที่ ๕๕, หน้า ๓)

ข้อความตัวอย่างที่ ๘ ใช้คำบุพบทผิด ได้แก่คำว่า “เกี่ยวกับของ” ควรใช้คำว่า “ของ”

ตัวอย่างที่ ๙

“การโน้มน้าวใจ คือความพยายามในการกระตุ้นให้กลุ่มเป้าหมายหันมาทดลองใช้หรือซื้อสินค้าในการโฆษณา” (ฉบับที่ ๕๙, หน้า ๑๑)

ข้อความตัวอย่างที่ ๙ ใช้คำบุพบทผิด ได้แก่คำว่า “ในการ” ควรแก้ไขเป็น “ที่”

ตัวอย่างที่ ๑๐

“เพื่อศึกษาภาพสะท้อนทางสังคมและวัฒนธรรมจากนวนิยายทั้ง ๔ เรื่อง” (ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๕)

ข้อความตัวอย่างที่ ๑๐ ใช้คำบุพบทผิด ได้แก่คำว่า “จาก” ควรแก้ไขเป็น “ใน”

ตัวอย่างที่ ๑๑

“เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ขันด้วยหลักการทางภาษาศาสตร์” (ฉบับที่ ๒๗, หน้า ๒)

ข้อความตัวอย่างที่ ๑๑ ใช้คำบุพบทผิด ได้แก่คำว่า “ด้วย” ควรแก้ไขเป็น “ตาม”

ตัวอย่างที่ ๑๒

“ปี ๒๕๓๒ นวนิยายเยาวชนเรื่อง เมฆสีเงิน ได้รับรางวัลชมเชยในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ขึ้นรับพระราชทานรางวัลกับสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ” (ฉบับที่ ๔๐, หน้า ๕)

ข้อความตัวอย่างที่ ๑๒ ใช้คำบุพบทผิด ได้แก่คำว่า “กับ” ควรแก้ไขเป็น “จาก”

๕.๔ การใช้คำสันธานผิด

ตัวอย่างที่ ๑

“ในสังคมมนุษย์ไม่ว่าจะเป็นชนชาติใด ศาสนาใด สัญชาติใด ค่านิยมถือเป็นเครื่องชี้นำในการดำเนินชีวิตของบุคคลในสังคม เป็นสิ่งสำคัญของมนุษย์และสถาบันต่าง ๆ เพื่อกำหนดและดำเนินชีวิตให้เป็นไปตามรูปแบบทางสังคม” (ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๖)

ข้อความตัวอย่างที่ ๑ ใช้คำสันธานผิด ได้แก่คำว่า “และ” ควรแก้ไขเป็น “แนวทางการ”

ตัวอย่างที่ ๒

“ในปัจจุบันนวนิยายชุดกำลังได้รับความนิยมจากสังคมเป็นอย่างมาก ด้วยความที่นวนิยายชุด “บ้านไร่ปลายฝัน” “The sixth Sense สื่อรักสัมผัสหัวใจ” และ “สุภาพบุรุษจุฑาเทพ” จากผลงานการเขียนของนักเขียนเดียวกัน ได้แก่ ณาธา ชอนกลิ่น ร่มแก้ว แพรณัฐ และเก้าแต้ม ได้ถูกนำมาสร้างเป็นละครจนเป็นที่ถูกอกถูกใจผู้ชม” (ฉบับที่ ๒๕, หน้า ๓)

ข้อความตัวอย่างที่ ๒ ใช้คำสันธานชนิด ผิดได้แก่คำว่า “ด้วยความที่” ควรแก้ไขเป็น “เนื่องจาก”

ตัวอย่างที่ ๓

“บุคลิกภาพ หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่หล่อหลอมให้อยู่ในคน ๆ นั้น ถ้าจะแยกแยะออกมาจะพบว่าสิ่งมาหล่อหลอมก็คือ บุคลิกภาพภายนอกที่เรามองเห็นได้ สัมผัสได้ แต่ บุคลิกภาพภายในซึ่งเราไม่อาจมองหรือสัมผัสได้” (ฉบับที่ ๖๔, หน้า ๓)

ข้อความตัวอย่างที่ ๓ พบใช้คำสันธานผิด ได้แก่คำว่า “แต่” และ “ซึ่ง” ควรแก้ไขเป็น “และ” และ “ที่”

๖. การใช้คำราชาศัพท์ผิด

คำราชาศัพท์ คือ คำสุภาพที่ใช้ต้องให้เหมาะสมกับฐานะของบุคคลต่าง ๆ ถือว่าเป็นลักษณะพิเศษของภาษาไทย โดยเฉพาะ ราชาศัพท์ใช้กับบุคคลต่อไปนี้ ๑. พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ ๒. พระบรมวงศานุวงศ์ ๓. พระภิกษุสงฆ์ สามเณร ๔. ขุนนาง ข้าราชการ และ ๕. สุภาพชน ผู้เขียนต้องเลือกให้เหมาะกับระดับของบุคคล จึงจะถูกต้อง

ตัวอย่างที่ ๑

“กาพย์ขับไม้ที่แต่งสำหรับดุซงญอสังเวทกล่อมช้างนั้น แต่เดิมไม่พบหลักฐาน เพิ่งจะมีในสมัยรัชกาลที่ ๑ ที่กรมหมื่นศรีสุนทรทรงแต่ง และเมื่อกรมสมเด็จพระปรมานุชิตชิโนรสทรงพระราชนิพนธ์ก็มีกาพย์ขับไม้ด้วย จนเป็นธรรมเนียมการแต่งคำฉันท์สวดสังเวทกล่อมช้างในสมัยต่อมา แต่ก่อนนั้นการสมโภชช้างเผือกจะใช้กาพย์ห่อโคลงสรรเสริญเจ้าพระยาช้างเผือกซึ่งพระศรีมหาเศวตฉัตรเมื่อแผ่นดินสมเด็จพระนารายณ์มหาราช” (ฉบับที่ ๕๔, หน้า ๒)

ข้อความตัวอย่างที่ ๑ ใช้คำราชาศัพท์ผิด คือคำว่า “แต่ง” และ “ทรงพระราชนิพนธ์” ควรแก้ไขเป็น “นิพนธ์” และ “ทรงนิพนธ์”

ตัวอย่างที่ ๒

“เมื่อครั้งทรงเสด็จพระราชดำเนินไปทรงศึกษา ณ ประเทศอังกฤษ พระองค์ก็ทรงพระราชนิพนธ์วรรณกรรมไว้เป็นจำนวนมาก” (ฉบับที่ ๑๑, หน้า ๒)

ข้อความตัวอย่างที่ ๒ ใช้คำราชาศัพท์ผิดคือคำว่า “ทรงเสด็จพระราชดำเนิน” ควรแก้ไขเป็น “เสด็จพระราชดำเนิน”

ตัวอย่างที่ ๓

“ในสมัยโบราณมักจะมีการถวายช้างพระที่นั่งทรงของพระมหากษัตริย์เวลาเสด็จฯ กรีฑาทัวร์ไปราชการสงคราม” (ฉบับที่ ๕๔, หน้า ๙)

ข้อความตัวอย่างที่ ๓ ใช้คำราชาศัพท์ผิดคือคำว่า “การถวาย” “ของ” และ “เวลาเสด็จฯ กรีฑาทัวร์” ควรแก้ไขเป็น “มีผู้น้อมเกล้าฯ ถวาย” “แต่” และ “ในยามที่ทรงกรีฑาทัวร์”

๗. การใช้คำย่อผิด

การเขียนเชิงวิชาการควรเขียนคำเต็มเพื่อให้ถูกต้องและเป็นทางการ ไม่นิยมใช้อักษรย่อ อย่างไรก็ตาม อาจมีคำบางคำที่สามารถใช้อักษรย่อได้ แต่ต้องเขียนให้ถูกต้อง การพิจารณาการเขียนอักษรย่อในการเขียนเชิงวิชาการนี้ ผู้วิจัยใช้หนังสืออักษรานุกรมอักษรย่อ ของสมบัติ จำปาเงิน เป็นแนวทาง

ตัวอย่างที่ ๑

“รางวัลซีไรต์ หมายถึง ซีไรต์เป็นคำศัพท์มาจากคำว่า S.E.A WRITE ซึ่งย่อมาจาก Sout East Asia Writer Award หมายถึงรางวัลที่มอบให้นักเขียน 5 ประเทศอาเซียน” (ฉบับที่ ๕๐, หน้า ๑)

คำย่อที่เขียนผิด คือคำว่า S.E.A WRITE

ข้อผิดพลาด คือไม่มีเครื่องหมายมหัพภาคหลังอักษร A และใช้ตัวอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด

คำย่อที่ถูกต้อง คือ S.E.A. Write Award (สมบัติ จำปาเงิน, หน้า ๖๐)

ตัวอย่างที่ ๒

“จินตนา ศูนย์จันทร์. การวิเคราะห์คำศัพท์ภาษาไทย อำเภอพรรณนานิคม จังหวัดสกลนคร : ศึกษาเฉพาะกรณีเปรียบเทียบคำศัพท์ของบุคคลสามระดับอายุ. ปริญญาโท กศ.ม กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. 2539. อัดสำเนา

สงวน ศิรินารถ. ระบบหน่วยเสียงในภาษาถิ่นจังหวัดเลย. วิทยานิพนธ์ กศ.ม มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม. 2523. อัดสำเนา” (ฉบับที่ ๕๖, หน้า ๑๖)

คำย่อที่เขียนผิด คือคำว่า กศ.ม

ข้อผิดพลาด คือไม่มีเครื่องหมายมหัพภาคหลังพยัญชนะ ม

คำย่อที่ถูกต้อง คือ กศ.ม. (สมบัติ จำปาเงิน, หน้า ๓๘๗)

ตัวอย่างที่ ๓

“รัชณี ศรีสุวรรณ. ลักษณะภาษาไทยพวน จังหวัดสุพรรณบุรี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม มทร.ปทุม : มหาวิทยาลัยมหิดล. ๒๕๓๖. อัดสำเนา

โรชนี คนหาญ. คำพื้นฐานภาษาไทย : การศึกษาตามแนวภาษาศาสตร์เชิงประวัติ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. 2546. อัดสำเนา

ศรีพิน ศิริวิศิษฐ์กุล. ลักษณะภาษาย่อ (ญ้อ) ที่ตำบลคลองน้ำใส อำเภอรัญญประเทศ จังหวัดปราจีนบุรี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศิลปากร. 2529. อัดสำเนา” (ฉบับที่ ๕๖, หน้า ๑๖)

คำย่อที่เขียนผิด คือคำว่า ศศ.ม

ข้อผิดพลาด คือไม่มีเครื่องหมายหัพภาคหลังพยัญชนะ ม

คำย่อที่ถูกต้อง คือ ศศ.ม. (สมบัติ จำปาเงิน, หน้า ๓๙๓)

ตัวอย่างที่ ๔

“อัญชลี นิลโกศล (๒๕๕๒) ได้วิเคราะห์บุคลิกภาพและบทบาทของตัวละครในนวนิยายของกิ่งฉัตร ปี พ.ศ ๒๕๕๐-๒๕๕๒ จำนวน ๔ เรื่อง” (ฉบับ ๑๒, หน้า ๑๙)

สุพัตรา ศัพทศรีครินทร์ (๒๕๔๓) ได้ศึกษาทฤษฎีการสร้างเรื่องและแก่นเรื่องของเรื่องสั้นรางวัลดีเด่นแห่งสมาคมภาษาและหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทยตั้งแต่ปี พ.ศ ๒๕๓๒-๒๕๓๘” (ฉบับที่ ๑๒, หน้า ๒๐)

คำย่อที่เขียนผิด คือคำว่า พ.ศ

ข้อผิดพลาด คือไม่มีเครื่องหมายหัพภาคหลัง ศ

คำย่อที่ถูกต้อง คือ พ.ศ. (สมบัติ จำปาเงิน, หน้า ๑๔๐)

ตัวอย่างที่ ๕

“นักเขียนที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับกันในสังคมอย่าง ม.ร.ว คึกฤทธิ์ ปราโมช ก็เป็นหนึ่งคนที่สนใจและได้แต่งบทกวีไฮกุแทรกในคอลัมน์ “เรียงร้อยถ้อยคำ” (ฉบับที่ ๖, หน้า ๓)

“กวีนิพนธ์ไฮกุนั้นเข้ามาในประเทศไทยเป็นเวลาพอสมควรแล้วจนได้รับความสนใจจาก ม.ร.ว คึกฤทธิ์ ปราโมช ก็ได้มีการแต่งบทกวีไฮกุเอาไว้” (ฉบับที่ ๖, หน้า ๙)

คำย่อที่เขียนผิด คือคำว่า ม.ร.ว

ข้อผิดพลาด คือไม่มีเครื่องหมายหัพภาคหลัง ว

คำย่อที่ถูกต้อง คือ ม.ร.ว. (สมบัติ จำปาเงิน, หน้า ๑๕๔)

ตัวอย่างที่ ๖

“ครั้งรัชกาลที่ ๕ ออกพระราชบัญญัติปกครองท้องที่ รศ.๑๑๖” (ฉบับที่ ๑, หน้า ๓)

คำย่อที่เขียนผิด คือ รศ.๑๑๖

ข้อผิดพลาด คือไม่มีเครื่องหมายหัพภาคหลังพยัญชนะ ร

คำย่อที่ถูกต้อง คือ ร.ศ. ๑๑๖ (สมบัติ จำปาเงิน, หน้า ๑๗๓)

ตัวอย่างที่ ๗

“ปี ๒๕๓๒นวนิยายเยาวชนเรื่อง เขมกสีเงินได้รับรางวัลชมเชยในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ขึ้นรับพระราชทานรางวัลกับ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ” (ฉบับที่ ๔๐, หน้า ๕)

คำย่อที่เขียนผิด คือสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ

ข้อผิดพลาด คือ ใช้เครื่องหมายไปยาลน้อยแทนคำว่า “สยามบรมราชกุมารี”
คำย่อที่ถูกต้อง คือ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี (สมบัติ จำปาเงิน,
หน้า ๓๕๐)

ตัวอย่างที่ ๘

“ได้รับรางวัลหนังสือดีเด่น ประเภทนวนิยายจากคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
(ส.พ.ฐ)” (ฉบับที่ ๔๐, หน้า ๖)

คำย่อที่เขียนผิด คือ ส.พ.ฐ.

ข้อผิดพลาด คือ ใช้เครื่องหมายมหัพภาคเกิน

คำย่อที่ถูกต้อง คือ สพฐ. (สมบัติ จำปาเงิน, หน้า ๒๒๕)

๘. การใช้คำฟุ่มเฟือย

การเขียนงานเชิงวิชาการต้องใช้ภาษาที่กระชับ ชัดเจน ตรงไปตรงมา ไม่ควรใช้คำฟุ่มเฟือย
ซึ่งทำให้เสียเวลาอ่านมาก และอาจเข้าใจผิด

ตัวอย่างที่ ๑

“วรรณกรรมในปัจจุบันก็มีหลากหลายประเภทเพิ่มขึ้นจากเดิมในอดีต ผู้อ่านสามารถ
เลือกอ่านได้ตามความสนใจหรือความพอใจของตน วรรณกรรมประเภทบันเทิงคดีเป็นวรรณกรรมที่
ได้รับความนิยมมีผู้อ่านอย่างมากมาย” (ฉบับที่ ๙, หน้า ๒)

ข้อความตัวอย่างที่ ๑ ใช้คำฟุ่มเฟือย ได้แก่คำว่า “หลากหลาย” “เพิ่มขึ้นจากเดิมในอดีต”
“หรือความพอใจของตน” “ได้รับความนิยม” และ “มีผู้อ่านอย่างมากมาย”

ข้อความนี้แก้ไขให้กระชับได้ดังนี้

“วรรณกรรมในปัจจุบันมีหลายประเภทเพิ่มขึ้นจากอดีต ผู้อ่านสามารถเลือกอ่านได้ตาม
ความสนใจ วรรณกรรมประเภทบันเทิงคดีเป็นวรรณกรรมที่ผู้อ่านนิยมเป็นอย่างมาก”

ตัวอย่างที่ ๒

“ละครพูดล้วน ๆ คือ คือละครที่ใช้พูดล้วน ๆ ผู้แสดงใช้ท่าทางธรรมชาติไม่มีการขับร้อง
ใด ๆ เลย ซึ่งต้องอาศัยเพียงบทละครพูดเท่านั้น” (ฉบับที่ ๑๑, หน้า ๓)

ข้อความตัวอย่างที่ ๒ ใช้คำฟุ่มเฟือย ได้แก่คำว่า “ใด ๆ เลย” “ซึ่งต้องอาศัยเพียงบทละคร
พูดเท่านั้น”

ข้อความนี้แก้ไขให้กระชับได้ดังนี้

“ละครพูดล้วน ๆ คือ คือละครที่ผู้แสดงใช้การพูดและท่าทางที่เป็นธรรมชาติ ไม่มีการขับ
ร้องใด ๆ”

ตัวอย่างที่ ๓

“วรรณกรรมแปล หมายถึง งานเขียนที่ผู้เขียนนำเสนอเรื่องราวจากภาษาหนึ่งมาถ่ายทอด
อีกภาษาหนึ่ง โดยรักษาเนื้อเรื่องภาษาเดิมไว้ให้มากที่สุด ทั้งนี้นอกจากรักษาเนื้อเรื่องให้ใกล้เคียงกับ

ภาษาเดิมให้มากที่สุดแล้ว ผู้เขียนจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องใช้ภาษาของตนเองในการเขียนเรียบเรียงความรู้” (ฉบับที่ ๑๘, หน้า ๒)

ข้อความตัวอย่างที่ ๓ ใช้คำฟุ่มเฟือยได้แก่คำว่า “นอกจากรักษาเนื้อเรื่องให้ใกล้เคียงกับภาษาเดิมให้มากที่สุดแล้ว” “ผู้เขียนจำเป็นอย่างยิ่งที่” และ “ความรู้”

ข้อความนี้แก้ไขให้กระชับได้ดังนี้

“วรรณกรรมแปล หมายถึง งานเขียนที่ผู้เขียนนำเสนอเรื่องราวจากภาษาหนึ่งมาสู่อีกภาษาหนึ่งโดยใช้ภาษาของตนในการเขียนเรียบเรียงและต้องรักษาเนื้อเรื่องในภาษาเดิมไว้ให้มากที่สุด”

ตัวอย่างที่ ๔

“ประวัติศาสตร์คือการบันทึกเรื่องราวต่าง ๆ ในอดีตเกี่ยวกับเรื่องราวทางสังคม เศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม ปรัชญา ที่มนุษย์ได้คิดได้สร้างไว้ ตลอดจนข่าวสารและเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ประวัติศาสตร์จะช่วยให้มนุษย์เข้าใจสังคมและสิ่งแวดล้อม ตลอดจนเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างแจ่มแจ้งชัดเจน”(ฉบับที่ ๒๓, หน้า ๒)

ข้อความตัวอย่างที่ ๔ ใช้คำฟุ่มเฟือย ได้แก่คำว่า “ต่าง ๆ” “มนุษย์ได้คิดได้สร้างไว้” “ข่าวสาร” “ที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคม” “จะ” “ชัดเจน”

ข้อความนี้แก้ไขให้กระชับได้ดังนี้

“ประวัติศาสตร์คือการบันทึกเรื่องราวในอดีต อาจเป็นเรื่องราวทางสังคม เศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม ปรัชญา ตลอดจนเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ประวัติศาสตร์จึงช่วยให้มนุษย์เข้าใจสังคมและสิ่งแวดล้อม ตลอดจนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างแจ่มแจ้ง”

ตัวอย่างที่ ๕

“ผู้ศึกษาหวังเป็นอย่างยิ่งว่าผลจากการศึกษาครั้งนี้จะนำไปเป็นประโยชน์แก่บุคคลในท้องถิ่นและผู้สนใจศึกษาประวัติความเป็นมาของชื่อหมู่บ้านในอำเภอดังกล่าว” (ฉบับที่ ๒๖, หน้า ๓)

ข้อความตัวอย่างที่ ๕ ใช้คำฟุ่มเฟือย ได้แก่คำว่า “จาก” “ครั้งนี้” “นำไป”

ตัวอย่างที่ ๖

“จากการที่นักวิชาการดังกล่าวข้างต้นได้ให้ความหมายของนวนิยายไว้ทำให้สรุปได้ว่า นวนิยายคือนวนิยายเป็นร้อยแก้วเรื่องสมมติที่มีลักษณะคล้ายกับเรื่องสั้นซึ่งมีความหมายยาวเกินกว่า ๓๐,๐๐๐ ถึง ๔๐,๐๐๐ คำ” (ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๕)

ข้อความตัวอย่างที่ ๖ ใช้คำฟุ่มเฟือย ได้แก่คำว่า “การที่นักวิชาการดังกล่าวข้างต้นได้ให้ความหมายของนวนิยายไว้” “ทำให้” “นวนิยายคือ” “กว่า”

ข้อความนี้แก้ไขให้กระชับได้ดังนี้

“สรุปได้ว่า นวนิยายเป็นร้อยแก้วเรื่องสมมติที่มีลักษณะคล้ายกับเรื่องสั้น มีความหมายยาวเกินกว่า ๓๐,๐๐๐ ถึง ๔๐,๐๐๐ คำ”

ตัวอย่างที่ ๗

“คำสแลง หมายถึง คำที่เข้าใจกันเฉพาะกลุ่ม จัดอยู่ในระดับที่ต่ำกว่าภาษามาตรฐาน ใช้เป็นคำสื่ออารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้ใช้ภาษา มีระยะเวลาในการใช้เพียงสั้น ๆ อยู่ได้ไม่นาน” (ฉบับที่ ๓๑, หน้า ๖)

ข้อความตัวอย่างที่ ๗ ใช้คำพุ่มเฟือยได้แก่คำว่า “ระยะเวลา” “อยู่ได้ไม่นาน”

ข้อความนี้แก้ไขให้กระชับได้ดังนี้

“คำสแลง หมายถึง คำที่เข้าใจกันเฉพาะกลุ่ม จัดอยู่ในระดับต่ำกว่าภาษามาตรฐาน ใช้เป็นคำสื่ออารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้ใช้ภาษา นิยมใช้ในช่วงเวลาสั้น ๆ”

ตัวอย่างที่ ๘

“สาเหตุอย่างหนึ่งที่คำภาษาอังกฤษได้ทวีจำนวนขึ้นเรื่อย ๆ มาจากสื่อสิ่งพิมพ์ สื่อมวลชนบางสาขาใช้คำภาษาอังกฤษปนกับภาษาไทยอย่างพุ่มเฟือย ประชาชนมักนำไปใช้ตาม โดยอัตโนมัติสื่อสิ่งพิมพ์จึงเป็นปัจจัยอย่างหนึ่งที่ทำให้คำยืมภาษาอังกฤษใช้กันอย่างแพร่หลาย” (ฉบับที่ ๓๔, หน้า ๓)

ข้อความตัวอย่างที่ ๘ ใช้คำพุ่มเฟือยได้แก่คำว่า “อย่าง” “ได้” “เรื่อย ๆ” “มัก” “นำไป” “โดยอัตโนมัติ”

ข้อความนี้แก้ไขให้กระชับได้ดังนี้

“สาเหตุหนึ่งที่คำภาษาอังกฤษทวีจำนวนขึ้นคือสื่อสิ่งพิมพ์ สื่อสิ่งพิมพ์บางประเภทใช้คำภาษาอังกฤษปนกับภาษาไทยอย่างพุ่มเฟือย เป็นเหตุให้ประชาชนนำไปใช้ตาม สื่อสิ่งพิมพ์จึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้คำยืมภาษาอังกฤษกันอย่างแพร่หลาย”

ตัวอย่างที่ ๙

“การดำเนินเรื่องแบบให้ตัวละครเป็นผู้เล่าเรื่อง คือตัวละครตัวใดตัวหนึ่งเป็นผู้เล่า ต้องอาศัยความสมจริงคือตัวละครนั้นต้องรู้จักตัวละครในเรื่องเป็นอย่างดี วิธีนี้เหมาะกับเรื่องสั้นหรือเรื่องสำหรับเด็กที่ไม่ยาวนานและตัวละครในเรื่องช่วยกันเล่าทำให้เรื่องดูสมจริงมากขึ้นคือตัวละครตัวหนึ่งเล่าด้านหนึ่ง ตัวละครอีกตัวเล่าอีกด้านหนึ่ง” (ฉบับที่ ๓๖, หน้า ๗)

ข้อความตัวอย่างที่ ๙ ใช้คำพุ่มเฟือยได้แก่คำว่า “ต้องอาศัย” “มากขึ้นคือตัวละครตัวหนึ่งเล่าด้านหนึ่ง ตัวละครอีกตัวเล่าอีกด้านหนึ่ง”

ข้อความนี้แก้ไขให้กระชับได้ดังนี้

“การดำเนินเรื่องแบบให้ตัวละครเป็นผู้เล่าเรื่อง เป็นวิธีดำเนินเรื่องที่กำหนดให้ตัวละครตัวใดตัวหนึ่งหรือหลายตัวเป็นผู้เล่าเรื่องอย่างสมจริง ตัวละครผู้เล่าเรื่องต้องรู้จักตัวละครอื่น ๆ เป็นอย่างดี วิธีนี้เหมาะกับเรื่องสั้นหรือเรื่องสำหรับเด็กที่ไม่ยาวนานนัก”

ตัวอย่างที่ ๑๐

“ส่วนวัฒนธรรมการถ่ายทอดทางวัฒนธรรมของสังคมมุสลิมมักปรากฏในรูปแบบที่เป็นลายลักษณ์อักษร” (ฉบับที่ ๖๑, หน้า ๑๔)

ข้อความตัวอย่างที่ ๑๐ ใช้คำฟุ่มเฟือยได้แก่คำว่า “ส่วนวัฒนธรรม”

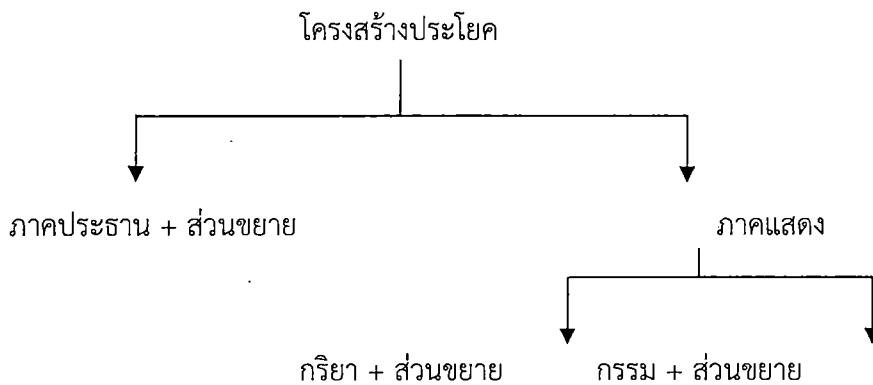
ตัวอย่างที่ ๑๑

“วัฒนธรรมทางด้านบรรทัดฐานที่เป็นเรื่องของการประพฤติปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนที่ได้มีการวางไว้” (ฉบับที่ ๒, หน้า ๑๒)

ข้อความตัวอย่างที่ ๑๑ ใช้คำฟุ่มเฟือย คือคำว่า “เป็นเรื่องของ” และ “ได้มีการ” ควรแก้ไขเป็น “เป็น” และตัด “ได้มีการ” ออก

ข้อผิดพลาดในการเขียนประโยค

โครงสร้างของประโยคภาษาไทยแบ่งออกเป็น ๒ ภาค คือ ภาคประธานหรือผู้กระทำ และภาคแสดง คือ กริยา + ผู้รับการกระทำ (กรรม) แต่ละภาคดังกล่าวนี้ อาจมีส่วนขยายมาเสริมความให้ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยวางตำแหน่งของส่วนขยายไว้หลังส่วนที่ถูกขยาย ดังภาพ

ภาพที่ ๓-๑ โครงสร้างของประโยคภาษาไทย

การวิจัยนี้ พบข้อผิดพลาดในการเขียนประโยค ๓ ลักษณะ คือ

๑. การเขียนประโยคที่มีโครงสร้างผิด
 ๒. การเขียนประโยคที่ภาคประธานและภาคแสดงไม่สอดคล้องกัน
 ๓. ประโยคสำนวนต่างประเทศ
- ดังรายละเอียด ต่อไปนี้

๑. การเขียนประโยคที่มีโครงสร้างผิด

๑.๑ ประโยคขาดประธาน

ตัวอย่างที่ ๑

“ชนิกานต์ กู้เกียรติ (๒๕๔๕, หน้า ๔๒-๔๖) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของนวนิยายไว้ว่า นวนิยายจะมีองค์ประกอบในเรื่องเหมือนในเรื่องสั้น คือ

๑. แนวคิด (Theme)
๒. โครงเรื่อง (Plot)
๓. ตัวละคร (Character)
๔. บทสนทนา (Dialogue)
๕. ฉาก (Setting)
๖. บรรยากาศ (Atmosphere)

ซึ่งในการทำการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มุ่งใช้องค์ประกอบเพียง ๒ ส่วน ด้วยกัน คือ

๑. ตัวละคร (Character)
๒. บทสนทนา (Dialogue)

ในตัวอย่างที่ ๑ ประโยคที่ขาดประธานคือ “ซึ่งในการทำการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มุ่งใช้ องค์ประกอบเพียง ๒ ส่วน ด้วยกัน”

ควรแก้ไขโดยเติมประธานของประโยค คือ “ผู้วิจัย”

นอกจากนี้ ควรเรียบเรียงประโยคให้สมบูรณ์ ดังนี้ “การศึกษานี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษา องค์ประกอบในนวนิยายของภัสรา ๒ องค์ประกอบ คือ...”

ตัวอย่างที่ ๒

“๓.๑ ฉันทลักษณ์ของกวีนิพนธ์โศกเป็นบทกวีสั้น ๆ มีทั้งสิ้น ๑๗ พยางค์ โดยจะ แบ่งเป็นสามช่วงคือ ๕ ๗ ๕ พยางค์เป็น ๑ บท” (ฉบับที่ ๖, หน้า ๑๑)

ในตัวอย่างที่ ๒ ประโยคที่ขาดประธานคือ “เป็นบทกวีสั้น ๆ มีทั้งสิ้น ๑๗ พยางค์” ควรแก้ไขโดยเติมประธานของประโยค คือ “กวีนิพนธ์โศก”

ตัวอย่างที่ ๓

“แนวคิดของนิยายชุดนี้มาจากบรรณาธิการของสำนักพิมพ์ที่มีประสบการณ์การเขียน บทละครมายาวนานกว่าสิบปี ได้ตั้งข้อสังเกตขึ้นมาว่า ทำไมนิยายหรือละครต้องมีตัวร้ายและเมื่อ พิจารณากันดีแล้วตัวร้ายเหล่านั้นล้วนสร้างเรื่องราวต่างๆ ขึ้น ก็ด้วยความรักทั้งสิ้นจึงตั้งสมมุติฐาน ว่าถ้าตัวละครหลักของเรื่องจะลุกขึ้นมาร้ายบ้างเนื้อเรื่องจะมีความน่าสนใจมากแค่ไหนทั้งสี่เล่มสี่เรื่อง เป็นผลงานนิยายรักเข้มข้นของสี่นักเขียนที่ต่างก็มีผู้ชื่นชอบในนวนิยายของพวกเขาอยู่มาก ทั้งสี่เล่มสี่ เรื่องเป็นผลงานนวนิยายรักของสี่นักเขียนที่ต่างก็มีผู้ติดตามผลงานของพวกเขาอย่างมากมาย และการศึกษานวนิยายชุดนวนางเดอะซีรีส์ร้ายเพราะรัก มุ่งศึกษาวิธีการประพันธ์อันเป็น สิ่งสำคัญที่จะทำให้งานเขียนมีความน่าสนใจ และเพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้ต้องการศึกษารรณกรรม ต่อไป” (ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๓)

ประโยคในตัวอย่างที่ ๓ ที่ขาดประธาน คือ “ทั้งสี่เล่มสี่เรื่องเป็นผลงานนวนิยายรัก ของสี่นักเขียนที่ต่างก็มีผู้ติดตามผลงานของพวกเขาอย่างมากมาย”

ควรแก้ไขโดยเติมประธานของประโยค คือ “นวนิยายรัก”

นอกจากนี้ควรเรียบเรียงประโยคให้สมบูรณ์ ดังนี้ “นวนิยายรักทั้งสี่เรื่องเป็นงาน ประพันธ์ของนักเขียนสี่คนที่มีผู้ติดตามผลงานเป็นจำนวนมาก”

ตัวอย่างที่ ๔

“เซวิน่า มหานครแห่งมนตรา เป็นผลงานของกัลยาณี สุขชาสุณี วงการนักเขียนใช้นามปากกาว่า กัลจิตา ได้รับการตีพิมพ์เมื่อปี ๒๕๔๙ - ๒๕๕๑ สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์ เป็นนวนิยายแฟนตาซี Best seller คือเป็นวรรณกรรมที่ขายดีที่สุดเรื่องหนึ่ง (กัลจิตานักเขียนแฟนตาซี Best Seller ที่อยากให้คุณรู้จัก, ๒๕๕๕, ย่อหน้าที่ ๑-๓) และได้รับคัดเลือก ๑ ใน ๑๐๑ เล่มวรรณกรรมในดวงใจนักอ่านและนักเขียน จากการสำรวจของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ปี ๒๕๕๓ มีเรื่องราวเกี่ยวกับเด็กผู้หญิงคนหนึ่งทีหลุดเข้าไปยังดินแดนที่มีชื่อว่า เซวิน่า เป็นดินแดนแห่งเวทมนตร์ ต้องเรียนรู้เพื่อตามหาพ่อกับแม่ที่หายไป การเดินทางทำให้เขาได้พบเจอสิ่งต่าง ๆ มากมาย” (ฉบับที่ ๔๓, หน้า ๓)

ในตัวอย่างที่ ๔ ประโยคที่ขาดประธานคือ “มีเรื่องราวเกี่ยวกับเด็กผู้หญิงคนหนึ่งทีหลุดเข้าไปยังดินแดนที่มีชื่อว่า เซวิน่า”

ควรแก้ไขโดยเติมประธานของประโยค คือ “นวนิยายชุดนี้”

นอกจากนี้ ควรเรียงเรียงประโยคให้สมบูรณ์และสละสลวย ดังนี้ “นวนิยายชุดนี้เป็นเรื่องราวของเด็กผู้หญิงคนหนึ่งทีหลุดเข้าไปยังดินแดนที่มีชื่อว่า เซวิน่า อันเป็นดินแดนแห่งเวทมนตร์”

ตัวอย่างที่ ๕

“ศิริพร ณ ถกลาง (๒๕๔๗, หน้า ๓-๔) กล่าวถึงการจัดทำอนุภาคไว้ว่า หลังจากการรวบรวมตัวข้อมูลที่เป็นนิทานพื้นบ้านแล้ว ผลงานทางวิชาการชิ้นสำคัญของนักคติชนยุคแรกคือ การจัดทำ Motif-Index of Folklore Literature (ดัชนีอนุภาคนิทานพื้นบ้าน) ซึ่งเป็นการนำนิทานพื้นบ้านทั่วโลกที่รวบรวมมาได้มาจัดจำแนกตามอนุภาค (Motif) อนุภาคหมายถึงองค์ประกอบย่อย ๆ ในนิทานที่มีลักษณะ “ไม่ธรรมดา” มีความน่าสนใจในความคิดและจินตนาการ อาจเป็นตัวละคร เช่น กินรี นางเงือก มังกร ม้าพูดได้ อาจจะเป็นสิ่งของ เช่น มนต์ชุบชีวิต แหวนวิเศษ บันไดสู่สวรรค์ หรือเป็นพฤติกรรม เช่น การแปลงร่าง การสาป การทดสอบ ยังกล่าวต่ออีกว่า การศึกษาอนุภาคจึงเป็นการศึกษาความคิดและจินตนาการของมนุษย์ ซึ่งนับเป็นความมหัศจรรย์อย่างหนึ่งในความเป็นมนุษย์ที่มีจินตนาการอันเสรีและสามารถคิดถึงเรื่องที่แปลกประหลาดมหัศจรรย์ได้มากมายทั้ง ๆ ที่ไม่มีอยู่ในความเป็นจริง” (ฉบับที่ ๔๖, หน้า ๙)

ประโยคในตัวอย่างที่ ๕ ที่ขาดประธาน คือ “ยังกล่าวต่ออีกว่า การศึกษาอนุภาคจึงเป็นการศึกษาความคิดและจินตนาการของมนุษย์”

ควรแก้ไขโดยเติมประธานของประโยค คือ “ศิริพร ณ ถกลาง”

ตัวอย่างที่ ๖

“ด้วยเหตุนี้เองกวีนิพนธ์ไฮกุจึงได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายและกว้างขวางออกไปทั่วโลก ได้ถูกนำไปถ่ายทอดเป็นภาษาต่าง ๆ มากมาย จนสามารถเรียกได้ว่าเป็น กวีนิพนธ์นานาชาติ” (ฉบับที่ ๖, หน้า ๒)

ประโยคในตัวอย่างที่ ๔ ที่ขาดประธาน คือ “ได้ถูกนำไปถ่ายทอดเป็นภาษาต่าง ๆ มากมาย จนสามารถเรียกได้ว่าเป็น กวีนิพนธ์นานาชาติ”

ควรแก้ไขโดยเติมประธานของประโยค คือ “ไฮกุ” หรือ “มีการนำไฮกุ”

นอกจากนี้ ควรเรียบเรียงข้อความให้สมบูรณ์และสละสลวย ดังนี้ “ด้วยเหตุนี้ กวีนิพนธ์ไฮกุจึงได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายไปทั่วโลก มีการนำบทกวีนิพนธ์ไฮกุไปถ่ายทอดเป็นภาษาต่าง ๆ จำนวนมาก จนเรียกได้ว่าเป็นกวีนิพนธ์นานาชาติ”

๑.๒ ประโยคขาดกริยา

ตัวอย่างที่ ๑

“ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะโครงสร้างทางภาษาของชื่อหมู่บ้านนั้นจะประกอบด้วยคำ ๒ คำเป็นส่วนใหญ่ มีคำหลังทำหน้าที่ขยายความหมายของคำหน้า และหากชื่อหมู่บ้านเป็น ๓ คำ คำที่สามนั้นก็จะเป็นคำบอกทิศทางเป็นสำคัญ อีกทั้งแบบชื่อที่ได้รับความนิยมและปรากฏในคำแรกของชื่อหมู่บ้าน เช่น นา หนอง โนน ปาก ที่ราบในหุบเขา เป็นต้น” (ฉบับที่ ๑, หน้า ๑๓)

ประโยคในตัวอย่างที่ ๑ ที่ขาดกริยา คือ “ อีกทั้งแบบชื่อที่ได้รับความนิยมและปรากฏในคำแรกของชื่อหมู่บ้าน”

ควรแก้ไขโดยเพิ่มคำกริยา “ยังพบ”

นอกจากนี้ ควรเรียบเรียงประโยคให้สมบูรณ์และสละสลวย ดังนี้ “นอกจากนั้น ยังพบชื่อที่ได้รับความนิยมและปรากฏในคำแรกของชื่อหมู่บ้าน เช่น นา หนอง โนน ปาก ที่ราบในหุบเขา เป็นต้น”

ตัวอย่างที่ ๒

“การปิดเรื่องด้วยไศกนาฏกรรมเกิดจากตัวละครประพาศติผิดได้ผลการกระทำที่น่าทุกข์มาให้” (ฉบับที่ ๓๖, หน้า ๗)

ประโยคในตัวอย่างที่ ๒ ที่ขาดกริยา คือ “ตัวละครประพาศติผิดได้ผลการกระทำที่น่าทุกข์มาให้”

ควรแก้ไขโดยเพิ่มคำกริยา “รับ”

นอกจากนี้ ควรเรียบเรียงประโยคให้สมบูรณ์และสละสลวย ดังนี้ “ตัวละครที่ประพาศติผิดย่อมได้รับผลของการกระทำที่น่าทุกข์มาให้”

ตัวอย่างที่ ๓

“การปิดเรื่องแบบให้ข้อคิด ด้านคุณธรรม สร้างกำลังใจแก่ผู้อ่านที่ประพาศติความดีนำไปปฏิบัติได้” (ฉบับที่ ๓๖, หน้า ๗)

ประโยคในตัวอย่างที่ ๒ ขาดคำกริยา

ควรแก้ไขโดยเพิ่มคำกริยา “ช่วย”

ประโยคที่แก้ไขแล้ว คือ “การปิดเรื่องแบบให้ข้อคิดด้านคุณธรรม ช่วยสร้างกำลังใจ

แก่ผู้อ่านที่ประพาศิสามารถนำไปปฏิบัติได้”

ตัวอย่างที่ ๓

“กติกากการเขียนไฮกุคือ ๑๗ พยางค์ มักจะใช้คำราว ๓-๑๐ คำในต้นฉบับญี่ปุ่นมักเขียนเป็นแถวเดียวลงมา แต่บางครั้งก็แยกเป็นสามแถว หรือสามบรรทัด” (ฉบับที่ ๖, หน้า ๑๑)

ประโยคในตัวอย่างที่ ๓ ที่ขาดคำกริยา คือ “กติกากการเขียนไฮกุคือ ๑๗ พยางค์ มักจะใช้คำราว ๓-๑๐ คำ”

ควรแก้ไขโดยเพิ่มคำกริยา “ต้องมี”

ประโยคที่แก้ไขแล้ว คือ “กติกากในการเขียนไฮกุคือ ต้องมี ๑๗ พยางค์ ซึ่งมักจะใช้คำราว ๓-๑๐ คำ”

ตัวอย่างที่ ๔

“เซวีน่า มหานครแห่งมนตรา เป็นผลงานของกัลยาณี สุขชาสุณี วงการนักเขียนใช้นามปากกาว่า กัลลิตา ได้รับการตีพิมพ์เมื่อปี ๒๕๔๙ - ๒๕๕๑ สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์ เป็นนวนิยายแฟนตาซี Best seller คือเป็นวรรณกรรมที่ขายดีที่สุดเรื่องหนึ่ง (กัลลิตานักเขียนแฟนตาซี Best Seller ที่อยากให้คุณรู้จัก, ๒๕๕๕, ย่อหน้าที่ ๑-๓) และได้รับคัดเลือก ๑ ใน ๑๐๑ เล่มวรรณกรรมในดวงใจนักอ่านและนักเขียน จากการสำรวจของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ปี ๒๕๕๓” (ฉบับที่ ๔๓, หน้า ๓)

ประโยคในตัวอย่างที่ ๓ ที่ขาดคำกริยา คือ “ได้รับคัดเลือก ๑ ใน ๑๐๑ เล่มวรรณกรรมในดวงใจนักอ่านและนักเขียน”

ควรแก้ไขโดยเพิ่มคำกริยา “ให้เป็น”

ประโยคที่แก้ไขแล้ว คือ “ได้รับคัดเลือกให้เป็น ๑ ใน ๑๐๑ เล่ม วรรณกรรมในดวงใจของนักอ่านและนักเขียน”

ตัวอย่างที่ ๕

“ในแต่ละวันจะมีเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น จึงส่งผลให้ หนังสือพิมพ์ที่จะนำเสนอรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทุกเหตุการณ์ในแต่ละวันนั้นย่อมเป็นไปได้ เพราะหนังสือพิมพ์จำนวนหน้าจำกัด”

ประโยคในตัวอย่างที่ ๕ ที่ขาดคำกริยา คือ “หนังสือพิมพ์จำนวนหน้าจำกัด”

ควรแก้ไขโดยเพิ่มคำกริยา “มี”

ประโยคที่แก้ไขแล้ว คือ “หนังสือพิมพ์มีจำนวนหน้าจำกัด”

๑.๓ ประโยคขาดสันธาน

ตัวอย่างที่ ๑

“นิทานมหัศจรรย์ (fairy tale) เป็นเรื่องราวมหัศจรรย์เหนือธรรมชาติสรุปลักษณะของนิทานมหัศจรรย์ได้ดังนี้คือ จะเป็นเรื่องค่อนข้างยาว มีหลายอนุภาค ดำเนินเรื่องอยู่ในโลกแห่งจินตนาการ” (ฉบับที่ ๑๐, หน้า ๑๐)

ประโยคข้างต้นควรเพิ่มสำนวน คือคำว่า “ที่มี”

ประโยคนี้แก้ไขได้ดังนี้ “นิทานมหัศจรรย์ (fairy tale) เป็นเรื่องเล่าที่มีเนื้อหาเหนือธรรมชาติ เนื้อเรื่องค่อนข้างยาว มีหลายอนุภาค ดำเนินเรื่องอยู่ในโลกแห่งจินตนาการ”

ตัวอย่างที่ ๒

“ผู้แต่งอาจสร้างตัวละครขึ้นมาสร้างเรื่องให้ดำเนินไปควบคู่กับเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์มุ่งให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการและอารมณ์สะท้อนใจยิ่งกว่าการอ่านบันทึกเรื่องราวทางประวัติศาสตร์หรือพงศาวดาร” (ฉบับที่ ๒๓, หน้า ๔)

ประโยคข้างต้นควรเพิ่มคำเชื่อมคือคำว่า “เพื่อ”

ประโยคนี้แก้ไขได้ดังนี้ “ผู้แต่งอาจสร้างตัวละครขึ้นเพื่อสร้างเรื่องให้ดำเนินไปควบคู่กับเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์....”

ตัวอย่างที่ ๓

“นวนิยายเป็นงานเขียนที่ได้รับความนิยมจากแวดวงนักอ่านเป็นอย่างมาก เพราะด้วยเนื้อหาที่เน้นให้ความผ่อนคลายเป็นหลัก ยิ่งสอดแทรกความรู้และข้อคิดให้แก่ผู้อ่านอีกด้วย”(ฉบับที่ ๒๕, หน้า ๒)

ประโยคข้างต้นควรเพิ่มสำนวน “อีกทั้ง”

ประโยคนี้แก้ไขได้ดังนี้ “เพราะเนื้อหาที่เน้นให้ความผ่อนคลายเป็นหลัก อีกทั้งสอดแทรกความรู้และข้อคิดให้แก่ผู้อ่านอีกด้วย”

ตัวอย่างที่ ๔

“อาชีพ ผู้บอกภาษาควรมีอาชีพเกษตรกรรม เพราะเป็นงานประจำที่ต้องทำในหมู่บ้าน ผู้วิจัยสามารถเก็บข้อมูลและตรวจสอบข้อมูลได้ทุกเวลา” (ฉบับที่ ๕๖, หน้า ๔)

ประโยคข้างต้นควรเพิ่มคำสำนวน “จึง”

ประโยคนี้แก้ไขได้ดังนี้ “...ผู้วิจัยจึงสามารถเก็บข้อมูลและตรวจสอบข้อมูลได้ทุกเวลา”

๑.๔ ประโยคที่วางส่วนขยายผิดตำแหน่ง

ตัวอย่างที่ ๑

“วิธีการเสนอเรื่อง อาจใช้วิธีให้ตัวละครสนทนากันเป็นบทสนทนาสั้น ๆ หรือเป็นการพรรณนาสลับบ้างก็ได้ ต้องมีภาพประกอบเรื่องมาก ๆ สีสวย” (ฉบับที่ ๓๖, หน้า ๑๒)

ในตัวอย่างที่ ๑ ส่วนขยายที่วางผิดตำแหน่งคือ “สีสันสวย” ซึ่งขยายคำว่า “ภาพประกอบ”

ควรแก้ไขให้เป็นอย่างนี้ “มีภาพประกอบเรื่องที่มีสีสันสวยงามจำนวนมาก”

ตัวอย่างที่ ๒

“ด้วยเหตุดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยสนใจจะศึกษาวิเคราะห์โครงสร้างประโยคภาษาไทยตามแนวไวยากรณ์ปริวรรตในความเรียงของนี่ยุกลม” (ฉบับที่ ๔๒, หน้า ๘)

ในตัวอย่างที่ ๒ ส่วนขยายที่วางผิดตำแหน่ง คือ “ในความเรียงของนี่ยุกลม” ซึ่งขยายคำว่า “โครงสร้างประโยคภาษาไทย”

ควรแก้ไขให้เป็นอย่างนี้ “ด้วยเหตุดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาโครงสร้างประโยคภาษาไทยในความเรียงของนี่ยุกลมตามแนวไวยากรณ์ปริวรรต”

ตัวอย่างที่ ๓

“เด็กและเยาวชนในสังคมไทยนิยมอ่านนวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรักเป็นส่วนใหญ่” (ฉบับที่ ๔๓, หน้า ๒)

ในตัวอย่างที่ ๓ ส่วนขยายที่วางผิดตำแหน่ง คือ “เป็นส่วนใหญ่” ซึ่งขยาย “เด็กและเยาวชนในสังคมไทย”

ควรแก้ไขให้เป็นอย่างนี้ “เด็กและเยาวชนในสังคมไทยส่วนใหญ่นิยมอ่านนวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรัก”

ตัวอย่างที่ ๔

“วรรณกรรมแฟนตาซีมีมานานแล้วในวงการวรรณกรรมไทยและมีความหลากหลายในเรื่องราว” (ฉบับที่ ๔๓, หน้า ๓)

ในตัวอย่างที่ ๔ ส่วนขยายที่วางผิดตำแหน่ง คือ “หลากหลาย” ซึ่งขยายคำว่า “เรื่องราว”

ควรแก้ไขให้เป็นอย่างนี้ “วงการวรรณกรรมไทยมีวรรณกรรมแฟนตาซีซึ่งมีเรื่องราวมานานแล้ว”

ตัวอย่างที่ ๕

“การศึกษาครั้งนี้จะศึกษาวิเคราะห์เฉพาะคำฉันทดุษฎีสังเวยกล่อมช้างและกาพย์ขับไม้สมัยรัชกาลที่ ๙ ในด้านการใช้โวหาร จากหนังสือ “ชุมนุมฉันทดุษฎีสังเวยกล่อมช้างสำคัญในรัชกาลปัจจุบัน” (ฉบับที่ ๕๔, หน้า ๖)

ในตัวอย่างที่ ๕ ส่วนขยายที่วางผิดตำแหน่ง คือ “จากหนังสือ ชุมนุมฉันทดุษฎีสังเวยกล่อมช้างสำคัญในรัชกาลปัจจุบัน” ซึ่งขยาย “คำฉันทดุษฎีสังเวยกล่อมช้างและกาพย์ขับไม้สมัยรัชกาลที่ ๙”

ควรแก้ไขให้เป็นอย่างนี้ “การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะศึกษาการใช้โวหารในคำฉันทดุษฎีสังเวยกล่อมช้างและกาพย์ขับไม้สมัยรัชกาลที่ ๙ จากหนังสือ “ชุมนุมฉันทดุษฎีสังเวยกล่อมช้างสำคัญในรัชกาลปัจจุบัน”

ตัวอย่างที่ ๖

“วิเคราะห์กลวิธีนำเสนอแนวคิดตามกรอบความคิดในปฏิญญาพนธ์เรื่อง วิเคราะห์แนวคิดในเรื่องสั้นและนวนิยายของ พนม นันทฤกษ์ ของ สุภาณี ชุนรักษ์” (ฉบับที่ ๕๕, หน้า ๖)

ในตัวอย่างที่ ๗ ส่วนขยายที่วางผิดตำแหน่ง คือ “ของ สุภาณี ชุนรักษ์” ซึ่งขยายคำว่า “กรอบความคิด”

ควรแก้ไขให้เป็นอย่างนี้ “วิเคราะห์กลวิธีนำเสนอแนวคิดตามกรอบความคิดของ สุภาณี ชุนรักษ์ ในปฏิญญาพนธ์เรื่อง วิเคราะห์แนวคิดในเรื่องสั้นและนวนิยายของ พนม นันทฤกษ์”

ตัวอย่างที่ ๗

“นิตยสารแอลเป็นนิตยสารที่นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับแฟชั่นชั้นสูง และมียอดขายเป็นอันดับหนึ่งทั่วโลก ด้วยความเป็นผู้นำด้านแฟชั่น ความงาม และสุขภาพ จึงได้รับความเชื่อถือและไว้วางใจจากผู้อ่าน” (ฉบับที่ ๕๙, หน้า ๓)

ในตัวอย่างที่ ๗ ส่วนขยายที่วางผิดตำแหน่ง คือ “ด้วยความเป็นผู้นำด้านแฟชั่น ความงาม และสุขภาพ จึงได้รับความเชื่อถือและไว้วางใจจากผู้อ่าน” ซึ่งขยาย “นิตยสารแอลเป็นนิตยสารที่นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับแฟชั่นชั้นสูง”

ควรแก้ไขให้เป็นอย่างนี้ “นิตยสารแอลเป็นนิตยสารที่นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับแฟชั่นชั้นสูง ด้วยความเป็นผู้นำด้านแฟชั่น ความงาม และสุขภาพ จึงได้รับความเชื่อถือและไว้วางใจจากผู้อ่าน ทำให้มียอดขายเป็นอันดับหนึ่งทั่วโลก”

๒. การเขียนประโยคที่ภาคประธานและภาคแสดงไม่สอดคล้องกัน

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“กวีนิพนธ์ไฮกุยังนิยมการใช้ “คำวรรคตอน” หรือ “คำคิระจิ” คำเลียนเสียงธรรมชาติ” (ฉบับที่ ๖, หน้า ๑๑)

ประโยคในตัวอย่างที่ ๑ ใช้ภาคประธาน คือ “กวีนิพนธ์ไฮกุ” ไม่สอดคล้องกับภาคแสดง คือ “นิยมการใช้”

ประโยคนี้แก้ไขได้ดังนี้ “ผู้ประพันธ์กวีนิพนธ์ไฮกุนิยมใช้ “คำวรรคตอน” หรือ “คำคิระจิ” คำเลียนเสียงธรรมชาติ” หรือ “คำประพันธ์ไฮกุนักจะมี “คำวรรคตอน” หรือ “คำคิระจิ” คำเลียนเสียงธรรมชาติ”

ตัวอย่างที่ ๒

“นอกจากทำความเข้าใจขอบประเพณีเชิงวรรณคดีแล้ว เราจะต้องทำความเข้าใจไปถึงพื้นหลังของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในหนังสือเล่มหนึ่งหรือเรื่องหนึ่ง พิจารณาความเป็นไปในสมัยที่หนังสือเรื่องนั้น ๆ ได้แต่งขึ้น” (ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๑๔)

ประโยคในตัวอย่างที่ ๒ ใช้ภาคประธาน คือ “หนังสือ” ไม่สอดคล้องกับภาคแสดง คือ “ได้แต่งขึ้น”

ประโยคนี้แก้ไขได้ดังนี้ “นอกจากทำความเข้าใจขอบประเพณีเชิงวรรณคดีแล้ว เราจะต้องทำความเข้าใจพื้นหลังของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในหนังสือเล่มหนึ่งหรือเรื่องหนึ่ง พิจารณาความเป็นไปในสมัยที่ผู้ประพันธ์เขียนหนังสือเรื่องนั้น ๆ”

ตัวอย่างที่ ๓

“กรมวิชาการ กล่าวถึงภาพพจน์ว่าหมายถึง ถ้อยคำหรือสำนวนโวหารที่กวีใช้เพื่อสร้างมโนภาพให้เกิดขึ้นในจิตใจของผู้อ่าน” (ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๑๑)

ประโยคในตัวอย่างที่ ๓ ใช้ภาคประธาน คือ “กรมวิชาการ” ไม่สอดคล้องกับภาคแสดง คือ “กล่าวถึง”

ประโยคนี้แก้ไขได้ดังนี้ “หนังสือของกรมวิชาการให้ความหมายของคำว่า “ภาพพจน์” ว่าภาพพจน์ หมายถึง ถ้อยคำหรือสำนวนโวหารที่กวีใช้เพื่อสร้างมโนภาพให้เกิดขึ้นในจิตใจของผู้อ่าน”

ตัวอย่างที่ ๔

“ข้อมูลเอกสาร เป็นข้อมูลที่ผู้ศึกษาได้จากทำเนียบหมู่บ้าน ซึ่งอำเภอเมืองฉะเชิงเทราสำรวจรายชื่อหมู่บ้านต่าง ๆ ในปี ๒๕๕๓” (ฉบับที่ ๒๖, หน้า ๓)

ประโยคในตัวอย่างที่ ๔ ใช้ภาคประธาน คือ “อำเภอเมืองฉะเชิงเทรา” ไม่สอดคล้องกับภาคแสดง คือ “สำรวจ”

ประโยคนี้แก้ไขได้ดังนี้ “ข้อมูลเอกสาร เป็นข้อมูลทำเนียบหมู่บ้านจากการสำรวจรายชื่อหมู่บ้านต่าง ๆ ของอำเภอเมืองฉะเชิงเทราในปี พ.ศ. ๒๕๕๓”

ตัวอย่างที่ ๕

“รวบรวมข้อมูลชื่อหมู่บ้านในอำเภอเมืองฉะเชิงเทรา จังหวัดฉะเชิงเทรา โดยที่ว่าการอำเภอเมืองฉะเชิงเทราได้สำรวจไว้ในปี ๒๕๕๓ จำนวน ๑๘ ตำบล ๑๙๒ หมู่บ้าน” (ฉบับที่ ๒๖, หน้า ๖)

ประโยคในตัวอย่างที่ ๕ ใช้ภาคประธาน คือ “ที่ว่าการอำเภอเมืองฉะเชิงเทรา” ไม่สอดคล้องกับภาคแสดง คือ “สำรวจ”

ประโยคนี้แก้ไขได้ดังนี้ “รวบรวมข้อมูลชื่อหมู่บ้านในอำเภอเมืองฉะเชิงเทรา จังหวัดฉะเชิงเทรา ทั้งหมด ๑๘ ตำบล ๑๙๒ หมู่บ้าน จากเอกสารการสำรวจรายชื่อหมู่บ้านต่าง ๆ ของอำเภอเมืองฉะเชิงเทราในปี พ.ศ. ๒๕๕๓”

ตัวอย่างที่ ๖

“กลวิธีการประพันธ์ หมายถึง วิธีการที่ใช้ในงานประพันธ์ของบทกวี” (ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๗)

ประโยคในตัวอย่างที่ ๖ ใช้ภาคประธาน คือ “วิธีการ” ไม่สอดคล้องกับภาคแสดง คือ “ที่ใช้ในงานประพันธ์ของบทกวี”

ประโยคนี้แก้ไขได้ดังนี้ “กลวิธีการประพันธ์ หมายถึง วิธีการที่กวีใช้ในงานประพันธ์” หรือ “วิธีการที่ใช้ในงานประพันธ์ของกวี”

ตัวอย่างที่ ๗

“ในทางจิตวิทยานิทานช่วยให้มีสุขภาพจิตดีสามารถรับรู้และเข้าใจความต้องการของเด็ก เป็นการส่งเสริมประสบการณ์เพื่อการพัฒนาจิตใจความคิดสติปัญญาและความสามารถของเด็กเพื่อการเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดี” (ฉบับที่ ๓๖, หน้า ๑)

ประโยคในตัวอย่างที่ ๗ ใช้ภาคประธาน คือ “นิทาน” ไม่สอดคล้องกับภาคแสดง คือ “สามารถรับรู้และเข้าใจ”

ประโยคนี้แก้ไขได้ดังนี้ “ในทางจิตวิทยานิทานช่วยให้เด็กมีสุขภาพจิตดี และได้ส่งเสริมประสบการณ์เพื่อพัฒนาจิตใจ ความคิด สติปัญญา และความสามารถของเด็ก เพื่อการเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในอนาคต”

ตัวอย่างที่ ๘

“ในสมัยกรุงศรีอยุธยา แผ่นดินสมเด็จพระรามาธิบดีที่ ๓ (สมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช) ขุนเทพกวีได้แต่งฉันทดุขกวีสังเวกล่อมช้าง เพื่อใช้ขับกล่อมเจ้าพระยาบรมมคเชนทรฉัททันต์ (เปลื้อง ณ นคร, ๒๔๙๘) เป็นช้างเผือกคล้องได้ที่ป่าแขวงเมืองนครสวรรค์ เมื่อปีศักราช ๑๐๒๒ ปีชวดโทศก (กระทรวงมหาดไทย, หน้า ๖๐) นอกจากนี้ยังมีช้างเผือกชื่อ พระอินทร์ไอยราวรรณ ที่มีควมสำคัญอีกเชือกหนึ่งซึ่งถือว่าเป็นแบบแผนของการประพันธ์ประเภทคำฉันท์สุดดีสังเวกล่อมช้างที่ทรงคุณค่า ทั้งยังมีการสืบสานและสร้างสรรค์ขนบการประพันธ์เพื่อใช้เป็นส่วนหนึ่งในการประกอบพิธีกรรมที่เกี่ยวข้องกับช้างโดยตรง ดังจะเห็นได้จากการสืบทอดรูปแบบและเนื้อหาที่ส่งต่อในยุคสมัยต่อไป” (ฉบับที่ ๕๔, หน้า ๓)

ประโยคในตัวอย่างที่ ๘ ใช้ภาคประธาน คือ “ช้างเผือกชื่อ พระอินทร์ไอยราวรรณที่มีควมสำคัญอีกเชือกหนึ่ง” ไม่สอดคล้องกับภาคแสดง คือ “ทั้งยังมีการสืบสานและสร้างสรรค์ขนบการประพันธ์เพื่อใช้เป็นส่วนหนึ่งในการประกอบพิธีกรรมที่เกี่ยวข้องกับช้างโดยตรง ดังจะเห็นได้จากการสืบทอดรูปแบบและเนื้อหาที่ส่งต่อในยุคสมัยต่อไป”

ข้อความนี้แก้ไขได้ดังนี้ “ในสมัยกรุงศรีอยุธยาแผ่นดินสมเด็จพระรามาธิบดีที่ ๓ (สมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช) ขุนเทพกวีได้แต่งฉันทดุขกวีสังเวกล่อมช้างเพื่อใช้ขับกล่อมเจ้าพระยาบรมมคเชนทรฉัททันต์ (เปลื้อง ณ นคร, ๒๔๙๘) ซึ่งเป็นช้างเผือกคล้องได้ที่ป่าแขวงเมืองนครสวรรค์ เมื่อปีศักราช ๑๐๒๒ ปีชวดโทศก (กระทรวงมหาดไทย, หน้า ๖๐) และขับกล่อมช้างเผือก พระอินทร์ไอยราวรรณ ซึ่งเป็นช้างสำคัญอีกเชือกหนึ่ง นับได้ว่าฉันทดุขกวีสังเวกล่อมช้างของขุนเทพกวีนี้เป็นแบบแผนของการประพันธ์คำฉันท์สุดดีสังเวกล่อมช้างที่ทรงคุณค่า ทั้งยังมีการสืบสานและสร้างสรรค์ขนบการประพันธ์เพื่อใช้เป็นส่วนหนึ่งในการประกอบพิธีกรรมที่เกี่ยวข้องกับช้างโดยตรง ดังจะเห็นได้จากการสืบทอดรูปแบบและเนื้อหาในยุคสมัยต่อมา”

ตัวอย่างที่ ๙

“ในปัจจุบันผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับเครื่องสำอาง ได้ให้ความสนใจในเรื่องของสีส่น” (ฉบับที่ ๕๙, หน้า ๓)

ประโยคในตัวอย่างที่ ๙ ใช้ภาคประธาน คือ “ผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับเครื่องสำอาง”
ไม่สอดคล้องกับภาคแสดง คือ “ได้ให้ความสนใจ”

ประโยคนี้แก้ไขได้ดังนี้ “ในปัจจุบันการโฆษณาผลิตภัณฑ์เครื่องสำอางจะเน้นการใช้สีส่นที่สะดุดตา”

ตัวอย่างที่ ๑๐

“ผู้วิจัยเห็นว่า นวนิยายเรื่องนิราศสองภพและบุพเพสันนิวาส นับเป็นนวนิยายที่มีคุณค่าและมีความสามารถในการดำเนินเรื่องที่สมจริง” (ฉบับที่ ๖๑, หน้า ๔)

ประโยคในตัวอย่างที่ ๑๐ ใช้ภาคประธาน คือ “นวนิยายเรื่องนิราศสองภพและบุพเพสันนิวาส” ไม่สอดคล้องกับภาคแสดง คือ “มีความสามารถในการดำเนินเรื่องที่สมจริง”
ประโยคนี้แก้ไขได้ดังนี้ “ผู้วิจัยเห็นว่านวนิยายเรื่องนิราศสองภพและบุพเพสันนิวาสเป็นนวนิยายที่มีคุณค่าและดำเนินเรื่องได้อย่างสมจริง”

๓. ประโยคสำนวนต่างประเทศ

การเขียนเชิงวิชาการควรใช้ประโยคที่มีโครงสร้างตามหลักภาษาไทย ไม่ควรใช้ประโยคสำนวนต่างประเทศดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“สาเหตุที่สองเกิดขึ้นจากคนญี่ปุ่นได้เข้ามาอาศัยอยู่ในประเทศไทยได้เป็นผู้แต่งบทกวีไฮกุขึ้นจนถูกนำไปเผยแพร่ออกไปในประเทศไทยอีกช่องทางหนึ่ง” (ฉบับที่ ๖, หน้า ๓)

สำนวนต่างประเทศในตัวอย่างที่ ๑ คือ “ถูกนำไปเผยแพร่”

ควรแก้ไขเป็น “มีผู้นำไปเผยแพร่”

ตัวอย่างที่ ๒

“บุคคลที่มีบุคลิกภาพดีสามารถปรับตัวได้เหมาะสมย่อมได้รับการยอมรับจากกลุ่มบุคคลและคนในสังคมทั่วไป เช่น ได้รับการยอมรับและเลือกสรรให้เข้าทำงานในหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ บริษัท ธนาคาร ได้รับการเลือกสรรให้เข้าศึกษาต่อในสถาบันต่าง ๆ ได้รับการเลื่อนตำแหน่ง เป็นต้น” (ฉบับที่ ๑๒, หน้า ๑๐)

สำนวนต่างประเทศในตัวอย่างที่ ๒ คือ “ได้รับการเลือกสรร” “ได้รับการยอมรับ” และ “ได้รับการเลื่อนตำแหน่ง”

ประโยคที่แก้ไขแล้วเป็นดังนี้ “บุคคลในสังคมย่อมยอมรับผู้ที่มีบุคลิกภาพดี เช่น คัดเลือกผู้มีบุคลิกภาพดีเข้าศึกษาต่อ เข้าทำงาน และให้เลื่อนตำแหน่งงาน”

ตัวอย่างที่ ๓

“การวิจัยนี้เป็นการเรียนรู้ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ และความเป็นมาเป็นไปกับสถานที่เหล่านี้ได้เป็นอย่างดีอีกทั้งยังนำมาซึ่งความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง” (ฉบับที่ ๑๗, หน้า ๓)

สำนวนต่างประเทศในตัวอย่างที่ ๓ คือ “นำมาซึ่ง”
ควรแก้ไขเป็น “ช่วยให้เกิด”

ตัวอย่างที่ ๔

“ในปัจจุบันนวนิยายชุดกำลังได้รับความนิยมจากสังคมเป็นอย่างมาก ด้วยความที่นวนิยายชุด “บ้านไร่ปลายฝัน” “The sixth Sense สื่อรักสัมผัสหัวใจ” และ “สุภาพบุรุษจุฑาเทพ” จากผลงานการเขียนของนักเขียนเดียวกัน ได้แก่ ณาธา ช่อนกลิ่น ร่มแก้ว แพรณัฐ และแก้วแต่ม ได้ถูกนำมาสร้างเป็นละครจนเป็นที่ถูกอกถูกใจผู้ชม จึงทำให้นวนิยายแต่ละชุดได้รับความนิยมจากผู้อ่านเพิ่มมากขึ้นและนักเขียนชุดนี้ยังเป็น ที่น่าจับตามองในผลงานการเขียนชิ้นต่อ ๆ ไปอีกด้วย” (ฉบับที่ ๒๕, หน้า ๓)

สำนวนต่างประเทศในตัวอย่างที่ ๔ คือ “ได้รับความนิยมจากสังคม” และ “ได้ถูกนำมาสร้างเป็นละคร”

ควรแก้ไขเป็น “สังคมกำลังสนใจ” และ “มีผู้นำมาสร้างเป็นละคร”

ตัวอย่างที่ ๕

“ทั้งยังอธิบายวิธีการสร้างอารมณ์ขันไว้ ๓ วิธีคือ พุดเรื่องตลกบนเวที และบางทีก็แสดงกิริยาท่าทาง หรือตีสีหน้าขบขันเป็นการเสนอให้เห็นและรับรู้ในเวลาเดียวกัน เพราะทุกอย่างในภาพการ์ตูนนั้นจะถูกเห็นพร้อมกัน” (ฉบับที่ ๒๗, หน้า ๔)

สำนวนต่างประเทศในตัวอย่างที่ ๕ คือ “ถูกเห็น”

ควรแก้ไขวรรคสุดท้ายเป็น “เพราะผู้อ่านจะเห็นทุกอย่างในภาพการ์ตูนในเวลาเดียวกัน”

ตัวอย่างที่ ๖

“ทั้งสี่เล่มสี่เรื่องเป็นผลงานนวนิยายรักของสี่นักเขียนที่ต่างมีผู้ติดตามผลงานของพวกเขาอย่างมากมาย” (ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๓)

สำนวนต่างประเทศในตัวอย่างที่ ๖ คือ “สี่เล่ม” “สี่เรื่อง” และ “สี่นักเขียน”

ควรแก้ไขเป็น “นวนิยายทั้งสี่เรื่อง” และ “นักเขียนทั้งสี่คน”

ตัวอย่างที่ ๗

“คุณค่าด้านพุทธิปัญญาในเรื่องสั้นรางวัลซีไรต์นับว่าเป็นคุณค่าอีกด้านที่มีความสำคัญมาก เพราะเป็นคุณค่าที่ถูกบ่มเพาะขึ้นจากธรรมชาติและปรากฏการณ์ทางชีวิตและสังคมของมนุษย์” (ฉบับที่ ๕๐, หน้า ๒)

สำนวนต่างประเทศในตัวอย่างที่ ๗ คือ “ถูกบ่มเพาะขึ้นจาก”

ควรแก้ไขเป็น “สามารถบ่มเพาะได้”

ตัวอย่างที่ ๘

“ทุกตอนเต็มไปด้วยมุมมองของเขามที่มีต่อข่าวสารและสรรพสิ่งรอบตัว มันถูกตีพิมพ์อยู่ในนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ มาเป็นเวลาไม่น้อยปี” (ฉบับที่ ๕๕, หน้า ๕)

สำนวนต่างประเทศในตัวอย่างที่ ๘ คือ “มันถูกตีพิมพ์อยู่ใน” และ “เป็นเวลาไม่น้อยปี” ควรแก้ไขเป็น “การตูนช่องเดี่ยวของ...(ชื่อผู้เขียน)...เผยแพร่อยู่ใน” และ “เป็นเวลาหลายปี”

ตัวอย่างที่ ๙

“ประชากรส่วนใหญ่ที่เป็นไพร่ไม่มีอิสระในการโยกย้ายเลือกที่ทำงาน และถูกห้ามทำการค้าขนาดกว้างขวาง” (ฉบับที่ ๖๑, หน้า ๑๕)

สำนวนต่างประเทศในตัวอย่างที่ ๙ คือ “ถูกห้ามทำการค้า” ควรแก้ไขเป็น “สังคมกำลังสนใจ” และ “ไม่มีสิทธิ์ทำการค้า”

ข้อผิดพลาดในการเขียนย่อหน้า

ย่อหน้า เป็นข้อความตอนหนึ่งที่ประกอบด้วยประโยคหลายประโยค ประโยคเหล่านี้มีความสัมพันธ์กัน มีใจความแสดงความคิดสำคัญเพียงเรื่องเดียว มีความยาวพอที่จะอธิบายความคิดได้ชัดเจน การวิจัยนี้พบข้อผิดพลาดในการเขียนย่อหน้า ดังนี้

๑. ย่อหน้าขาดเอกภาพ

เอกภาพ หมายถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของเนื้อหา ไม่เขียนนอกนอกประเด็น เนื้อหาที่กำลังนำเสนอ งานเขียนที่ดีต้องมีเอกภาพทั้งระดับย่อหน้าและเนื้อความทั้งหมด

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“หลังจากที่ทรงสำเร็จการศึกษา พระองค์ก็เสด็จนิวัติประเทศไทย พระองค์ทรงตั้ง “ทวีปัญญาสโมสร” และออกหนังสือพิมพ์รายคาบชื่อว่า “ทวีปัญญา” ทรงออกหนังสือพิมพ์รายปักษ์ชื่อว่าดุสิตสมิต และทรงออกหนังสือพิมพ์อื่น ๆ อีกมากมาย เช่น หนังสือพิมพ์รายเดือนสมุทรสาร จดหมายเหตุเสือป่า เป็นต้น ในรัชสมัยของพระองค์กิจการหนังสือพิมพ์เป็นที่แพร่หลายมาก พระองค์ทรงพระราชนิพนธ์บทความต่าง ๆ ลงในหนังสือพิมพ์ ในการพระราชนิพนธ์วรรณกรรมของพระองค์ นอกจากจะเป็นความสนพระราชหฤทัยแล้วพระองค์ยังมีพระราชประสงค์ในการพระราชนิพนธ์เรื่องต่าง ๆ เช่น การพระราชนิพนธ์ละครพูดร้อยแก้ว เรื่องหัวใจนักรบ ก็เพื่อให้คนไทยเห็นความสำคัญของการจัดตั้งกองลูกเสือป่าขึ้น เป็นต้น” (ฉบับที่ ๑๑, หน้า ๒-๓)

ย่อหน้าในตัวอย่างที่ ๑ ขึ้นต้นโดยกล่าวว่า พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงตั้ง “ทวีปัญญาสโมสร” และออกหนังสือพิมพ์หลายฉบับ แต่จบย่อหน้าโดยกล่าวว่าทรงมีพระราชประสงค์ในการพระราชนิพนธ์เรื่องต่าง ๆ เพื่อให้คนไทยเห็นความสำคัญของการจัดตั้งกองลูกเสือป่า ย่อนานี้จึงขาดเอกภาพ

ตัวอย่างที่ ๒

“ในปัจจุบันนี้ทุกประเทศทั่วโลกต่างก็มีความตื่นตัวในด้านการพัฒนาประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้า กำลังสำคัญที่ช่วยพัฒนาประเทศก็คือคน เยาวชนคือบุคคลสำคัญที่จะเป็นผู้รับผิดชอบประเทศชาติในอนาคตฉะนั้นเด็กและเยาวชนจึงเป็นทรัพยากรที่ควรเอาใจใส่และรักษาให้อยู่ในสภาพที่ดีที่สุด รวมทั้งมีความรู้ ความคิดที่จะนำพาบุคคลในสังคมไปสู่แนวทางที่ดีต่อสังคมและต่อประเทศชาติ”

ย่อหน้าในตัวอย่างที่ ๒ สองประโยคแรกกล่าวถึง “คน” ว่าเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ แต่ประโยคต่อมากล่าวถึง “เยาวชน” และต่อมากล่าวถึง “เด็กและเยาวชน” จึงขาดเอกภาพ

ตัวอย่างที่ ๓

“ภาษาเป็นเครื่องหมายที่แสดงว่ามนุษย์มีความเจริญมากกว่าสัตว์ ภาษาจึงมีความสำคัญอย่างมากเป็นสิ่งที่มนุษย์ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน ในสังคมหนึ่ง ๆ เป็นเครื่องมือในการสื่อความรู้สึกนึกคิดตลอดจนเจตนาต่าง ๆ ของตนที่จะให้อีกฝ่ายเข้าใจตามวัตถุประสงค์ ภาษามีทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน เราใช้ภาษาสื่อสารกันในชีวิตประจำวันในการติดต่อหรือธุรกิจต่าง ๆ ทิพย์สุดานัยทรัพย์ (๒๕๓๕, หน้า ๑) กล่าวว่า ภาษาเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่มนุษย์ใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อความคิด ความต้องการหรืออารมณ์ต่าง ๆ ภาษามีอยู่ทุกหนทุกแห่งในสังคมมนุษย์ ซึ่งมีการติดต่อสื่อสารกันอยู่ตลอดชีวิต มนุษย์รับและถ่ายทอดวิทยาการต่าง ๆ จากบรรพบุรุษด้วยภาษา ภาษาจึงช่วยให้มนุษย์สามารถธำรงวัฒนธรรมไว้ได้” (ฉบับที่ ๙, หน้า ๑)

ย่อหน้าในตัวอย่างที่ ๓ กล่าวถึงความสำคัญของภาษา แต่มีข้อความตอนหนึ่งกล่าวว่า ภาษามีทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน ซึ่งเป็นการจำแนกประเภทของภาษา จึงทำให้ขาดเอกภาพ

ตัวอย่างที่ ๔

“สารคดีประเภทหนึ่งที่มีผู้นิยมเขียนคือ บันทึกความทรงจำ สารคดีที่เป็นเขียนจากเรื่องราวประสบการณ์ชีวิตของผู้เขียนเองโดยเลือกวิธีการนำเสนอที่แตกต่างกันตามลักษณะของเนื้อหาของเรื่องราวที่ต้องการนำเสนอ วิษณุ เครืองาม เป็นนักกฎหมายที่ชื่นชอบเขียนเรื่องราวต่าง ๆ ไว้เป็นจำนวนมาก ส่วนมากจะเป็นงานเขียนประเภทสารคดีที่มุ่งให้ความรู้และความเพลิดเพลินไปด้วย จากฝีมือการเขียนที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของนักกฎหมายที่ชอบตีความและอธิบายความจึงสะท้อนออกมาในผลงานของ วิษณุ เครืองาม” (ฉบับที่ ๓๘, หน้า ๒)

ย่อหน้าในตัวอย่างที่ ๔ กล่าว ๒ ประเด็น คือ สารคดีประเภทความทรงจำ และ วิษณุ เครืองามซึ่งเป็นนักกฎหมายที่ชื่นชอบเขียนเรื่องราวต่าง ๆ จึงขาดเอกภาพ

ตัวอย่างที่ ๕

“ภาษาจีนและภาษาไทยจัดอยู่ในตระกูลภาษาคำโดด ภาษาจีนส่วนใหญ่เป็นคำพยางค์เดี่ยว คำเดียวมีหลายความหมาย มีคำพ้องเสียง การซ้ำคำเช่นเดียวกับภาษาไทย มีวิธีการสร้างคำด้วยการประสมคำ มีการเรียงคำเข้าประโยคเหมือนกับภาษาไทย มีลักษณะนามใช้เหมือนภาษาไทย

และมีวรรณยุกต์เหมือนกันภาษาไทย ดังนั้น ภาษาจีนกับภาษาไทยจึงมีความคล้ายคลึงกันอยู่มาก แต่ก็ยังมีลักษณะบางประการที่แตกต่างกันอยู่บ้าง” (ฉบับที่ ๗, หน้า ๒)

ย่อหน้าในตัวอย่างที่ ๕ กล่าวถึงความคล้ายคลึงระหว่างภาษาจีนและภาษาไทย แต่มีข้อความวรรคสุดท้ายกล่าวว่าแต่ก็มีลักษณะบางประการที่แตกต่างกันอยู่บ้างซึ่งทำให้ขาดเอกภาพ

ตัวอย่างที่ ๖

“จังหวัดจันทบุรี หรือที่นิยมเรียกกันว่า “เมืองจันท” เป็นจังหวัดที่มีประวัติศาสตร์ความเป็นมาทางประวัติศาสตร์ที่ยาวนานกว่า ๑,๐๐๐ ปี มีหลายชนชาติเข้ามาตั้งถิ่นฐาน ก่อให้เกิดการผสมผสานภาษาและวัฒนธรรม สถานที่ต่าง ๆ ในจังหวัดจันทบุรีไม่ว่าจะเป็น อำเภอ ตำบล หมู่บ้าน วัด ถนน สถานที่ท่องเที่ยว ต่างก็มีชื่อเรียกที่แตกต่างกันออกไป เนื่องจากเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ สถาปัตยกรรม สถาปัตยกรรม สถาปัตยกรรมทางธรรมชาติ สถาปัตยกรรมและวัฒนธรรมที่ต่างกันในแต่ละท้องถิ่น อำเภอ ชลุมและอำเภอมะขามเป็นอำเภอในจังหวัดจันทบุรีที่มีประวัติความเป็นมาทางประวัติศาสตร์ และที่สำคัญมีสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ เช่น ป่าชายเลน ป่าไม้ ภูเขา แม่น้ำ พื้นที่ชายฝั่งทะเล เป็นต้น ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ทั้งสองอำเภอนี้มีความหลากหลายทางภูมิศาสตร์เป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากสภาพทางภูมิศาสตร์ที่หลากหลายจึงมีผลให้ประชาชนที่อาศัยอยู่ในอำเภอชลุมและอำเภอมะขามมีการประกอบอาชีพที่หลากหลายด้วยเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นการประกอบอาชีพประมงน้ำจืด น้ำเค็ม เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ ทำไร่ ทำสวนยางพารา ทำสวนผลไม้ ค้าขาย ฯลฯ” (ฉบับที่ ๒, หน้า ๒)

ย่อหน้าในตัวอย่างที่ ๖ กล่าวถึงจังหวัดจันทบุรี และอำเภอชลุม จังหวัดจันทบุรี เป็นการกล่าวถึงเนื้อหา ๒ เรื่อง ใน ๑ ย่อหน้า จึงขาดเอกภาพ

ตัวอย่างที่ ๗

“รามเกียรติ์เป็นวรรณคดีสำคัญเรื่องหนึ่งของไทย และเป็นที่ยุติอย่างแพร่หลายมาเป็นระยะเวลานาน เป็นวรรณคดีที่ได้รับความนิยมทุกยุคทุกสมัยตั้งแต่อดีตจวบจนปัจจุบัน ด้วยมีเนื้อเรื่องที่สนุกสนาน ตื่นเต้น พิสดารกับเรื่องราวที่เหนือจินตนาการและความมหัศจรรย์น่าเหลือเชื่อ อีกทั้งยังมีข้อคิดคติธรรมสอดแทรกภายในเรื่อง นั่นคือ ธรรมะย่อมชนะอธรรม ตามหลักพระพุทธศาสนา รามเกียรติ์โดยมีต้นเค้ามาจากมหากาพย์รามายณะ วรรณคดีอินเดียที่ฤษีวาฬมีกีประพันธ์ขึ้นเป็นภาษาสันสกฤต เป็นเรื่องราวของรามายณะหรือพระราม พระนารายณ์อวตารปางที่ ๗ ที่ชื่อว่า รามาวตาร เพื่อปราบยักษ์ทศกัณฐ์เจ้ากรุงลงกา” (ฉบับที่ ๕๗, หน้า ๒)

ย่อหน้าในตัวอย่างที่ ๗ กล่าวถึงความนิยมต่อเรื่องรามเกียรติ์ และที่มาของเรื่องรามเกียรติ์ เป็นการกล่าวถึงเนื้อหา ๒ เรื่อง ใน ๑ ย่อหน้า จึงขาดเอกภาพ

ตัวอย่างที่ ๘

“ในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก (รัชกาลที่ ๑) ได้ทรงพระราชนิพนธ์วรรณคดีเรื่องรามเกียรติ์ขึ้นใหม่ตั้งแต่ต้นจนจบ และถือเป็นรามเกียรติ์ฉบับที่ครบถ้วนบริบูรณ์ เมื่อถึงรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย (รัชกาลที่ ๒) ได้ทรง

พระราชนิพนธ์บทละครเรื่องรามเกียรติ์ขึ้นใหม่เพื่อใช้แสดงละครในของหลวง นับว่า “มีชื่อเสียงในทางความไพเราะ” (กรมหมื่นพิทยลาภพฤฒิยากร, ๒๕๐๗) และในรัชสมัยนี้ได้รับการยกย่องว่าเป็น “ยุคทองแห่งวรรณคดีสมัยรัตนโกสินทร์” (ฉบับที่ ๕๗, หน้า ๒)

ย่อหน้าในตัวอย่างที่ ๘ กล่าวถึงการแต่งรามเกียรติ์ในสมัยรัชกาลที่ ๑ และรัชกาลที่ ๒ แต่มีเนื้อความวรรณคดีสุดท้ายว่า “และในรัชสมัยนี้ได้รับการยกย่องว่าเป็น “ยุคทองแห่งวรรณคดีสมัยรัตนโกสินทร์” ซึ่งทำให้เสียเอกภาพ

๒. ย่อหน้าขาดสัมพันธ์ภาพ

สัมพันธ์ภาพ หมายถึงความสัมพันธ์ของแต่ละข้อความหรือแต่ละย่อหน้าซึ่งทำให้เนื้อหายืดโยงกัน

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“ภาษาเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับศาสตร์และศิลป์ทุกแขนง ภาษาเป็นเครื่องมือแบ่งมนุษย์ออกจากสัตว์ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับมนุษย์ล้วนอาศัยภาษา เพราะภาษาทำให้มนุษย์ติดต่อกันได้ ภาษาเป็นศาสตร์ที่รวมศาสตร์ทุกแขนงและตัวภาษาเองก็เป็นศิลปะด้วย ภาษาจึงเป็นสุดยอดของวัฒนธรรม กล่าวคือเกิดขึ้นเมื่อมนุษย์มีความเจริญ และพัฒนาพร้อมกับสังคมที่ใช้ภาษานั้น การแสดงออกทางภาษามีใช่เพียงการแสดงออกตามธรรมชาติเท่านั้น แต่ภาษาจะมีการพัฒนา สร้างเสริม เพิ่มเติมอย่างไม่หยุดนิ่ง และยังหยิบภาษาอื่นมาใช้ (วิลาวัลย์ แก้วสันต, ๒๕๔๒, หน้าบทนำ)

ชื่อหมู่บ้านเป็นตัวแทนของการใช้ภาษาอย่างหนึ่ง ซึ่งสามารถนำมาศึกษาทางด้านภาษา และวัฒนธรรมได้ เพราะชื่อมักจะเป็นสิ่งแรกที่สะดุดความสนใจ เมื่อมีเหตุที่เราต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับสิ่งหนึ่ง ทั้งนี้เพราะเรามักจะคิดว่า ชื่อจะต้องมีลักษณะที่เป็นตัวแทนของสิ่งนั้น หรือบอกอะไรบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับสิ่งนั้น การศึกษาชื่อสถานที่ เช่น ชื่อหมู่บ้านในเขตท้องที่ใดท้องที่หนึ่ง จึงน่าสนใจ และน่าจะได้เห็นลักษณะบางประการของท้องที่นั้น ๆ ที่สะท้อนออกมาจากการใช้ชื่อ ซึ่งอาจจะเป็นข้อมูลทางภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ตลอดจนความเชื่อ หรือวัฒนธรรมบางประการ (สุวิไล เปรมศรีรัตน์ และสุขุมาวดี ขำหิรัญ, ๒๕๒๗, หน้าคำนำ อ้างถึงใน อรพินท์ ศิริพงษ์, ๒๕๓๘, หน้าบทนำ)

ประวัติศาสตร์ที่สืบค้นได้ ยืนยันว่านครศรีธรรมราชกำเนิดมาแล้วตั้งแต่สมัยพุทธศตวรรษที่ ๗ เป็นอย่างน้อย ชื่อเมืองก่อนที่จะมีชื่อว่า “นครศรีธรรมราช” นั้น เมืองนี้เคยมีชื่อเสียงต่าง ๆ เช่น ตามพรลิงค์ เป็นชื่อที่สันนิษฐานว่าเก่าแก่ที่สุดของเมืองนี้ เพราะปรากฏอยู่ในคัมภีร์ของลังกา ชื่อคัมภีร์มหานิทเทศ ดิสสุเมตเตยยสุตต ซึ่งจารึกในสมัยพุทธศตวรรษที่ ๗ นั้นก็ย่อมแสดงว่าในสมัยนั้นได้เกิดเมือง ตามพรลิงค์ หรือ นครศรีธรรมราชขึ้นแล้ว

ตั้งมาหลัง เป็นชื่อที่ปรากฏในจดหมายเหตุของภิกษุชาวจีนที่เดินทางมาพักอยู่ จึงจะพอคะเนได้ว่าจีนออกเสียงเพี้ยนไปจากคำ ตามพรลิงค์ นั่นเอง

ละคร ปรากฏในหลักฐานบันทึกจดหมายเหตุ และพงศาวดารของไทยทางภาคกลาง เข้าใจว่าคงจะเรียกกันในชั้นหลัง คือ หลักจากเมืองนี้ได้เปลี่ยนชื่อมาเป็น นครศรีธรรมราชแล้ว

ลิกอร์ ปรากฏในหลักฐานของฝรั่งเศสชาติโปรตุเกสที่มาจากชายชาวโปรตุเกสเรียกเมืองสั้น ๆ นี้ ว่า นคร แต่ออกเสียงตัว น เพี้ยนเป็น ล

โลแค็ก เป็นชื่อที่มาโคโปลอ นักเดินเรือชาวตะวันตกใช้เรียกศรีธรรมราช เป็นชื่อที่ปรากฏในหนังสือ จามเทวีวงศ์ ซึ่งพระโพธิ์รังสี ชาวเชียงใหม่แต่งขึ้นในราวพุทธศตวรรษที่ ๒๑ และปรากฏอยู่ในหนังสือชินกาลมาลีปกรณ์

ศรีธรรมราช เป็นชื่อที่ปรากฏในศิลาจารึกหลักที่ ๒๔ ได้จากวัดเสมาเมืองตัน (สมัยสุทธีธรรม, ๒๕๓๙, หน้า ๒)

เนื่องจากจังหวัดนครศรีธรรมราช มีประวัติความเป็นมา ตำนาน เรื่องเล่า และความเชื่อของชาวบ้านที่มีความน่าสนใจ ประกอบกับไม่มีผู้ใดให้ความสำคัญและสนใจที่จะศึกษาเรื่องนี้อย่างกว้างขวางและจริงจัง เพื่อแสดงให้เห็นถึงประวัติความเป็นมา และภูมิปัญญาของชาวบ้านที่มีวิธีเรียกชื่อหมู่บ้านจากประวัติหรือตำนานพื้นบ้านเหล่านั้น จึงควรมีการบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งจะได้เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาค้นคว้าด้านวัฒนธรรมของท้องถิ่นต่อไป

ชื่อหมู่บ้านในอำเภอทุ่งสง อำเภอทุ่งสงเป็นอำเภอที่เก่าแก่ที่สุดอำเภอหนึ่งของจังหวัดนครศรีธรรมราช ตั้งอยู่กึ่งกลางแหลมมลายู ตัวเมืองดั้งเดิมตั้งอยู่ที่บ้านโคกชะปะ ปัจจุบันคือบริเวณตลาดใน และสำนักงานเทศบาลเมืองทุ่งสง ในเมื่อแรกเริ่มก่อตั้ง เมื่อปีพุทธศักราช ๒๔๔๐ มีพื้นที่ปกครองกว้างขวางกว่าปัจจุบันประมาณ ๕ เท่า แบ่งออกเป็น ๒๒ ตำบล ต่อมาภายหลังแยกตำบลหลายตำบลไปขึ้นกับอำเภอคลองท่อม จังหวัดกระบี่ อำเภอทุ่งใหญ่ อำเภอนาบอน และอำเภอบางขัน จังหวัดนครศรีธรรมราช จนปัจจุบันเหลือพื้นที่การปกครอง ๑๒ ตำบล ๑๒๔ หมู่บ้าน เทศบาลเมือง ๑ แห่ง และเทศบาลตำบล ๓ แห่ง และอีก ๙ องค์การบริหารส่วนตำบล” (ฉบับที่ ๑, หน้า ๑-๓)

ข้อความในตัวอย่างที่ ๑ ประกอบด้วยย่อหน้า ๑๐ ย่อหน้า แต่ละย่อหน้ามีเนื้อความ ดังนี้
ย่อหน้าที่ ๑ กล่าวถึงภาษาว่า ภาษาเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับศาสตร์และศิลป์ทุกแขนง

ย่อหน้าที่ ๒ กล่าวถึง ชื่อหมู่บ้าน ว่าเป็นตัวแทนของการใช้ภาษา

ย่อหน้าที่ ๓ กล่าวถึง กำเนิดของนครศรีธรรมราช

ย่อหน้าที่ ๔ กล่าวถึง ตั้งมาหลังซึ่งเป็นชื่อที่ปรากฏในจดหมายเหตุของภิกษุชาวจีน

ย่อหน้าที่ ๕ กล่าวถึงคำว่า ละคร ซึ่งเข้าใจว่าต่อมาเปลี่ยนเป็นนครศรีธรรมราช

ย่อหน้าที่ ๖ กล่าวถึงคำว่า ลิกอร์ว่าปรากฏในหลักฐานของฝรั่งเศสชาติโปรตุเกส

ย่อหน้าที่ ๗ กล่าวถึงคำว่า โลแค็กว่าเป็นชื่อที่มาโคโปลอ ใช้เรียกศรีธรรมราช

ย่อหน้าที่ ๘ กล่าวถึงคำว่า ศรีธรรมราชว่าเป็นชื่อที่ปรากฏในศิลาจารึกหลักที่ ๒๔

ย่อหน้าที่ ๙ กล่าวถึง เหตุผลที่ควรศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราช

ย่อหน้าที่ ๑๐ กล่าวถึง ที่ตั้งและการปกครองของอำเภอทุ่งสง

เห็นได้ว่าข้อความในตัวอย่างที่ ๑ แต่ละย่อหน้าขาดการเชื่อมโยงเนื้อความ ทำให้เนื้อความขาดเป็นตอน ๆ อันเป็นลักษณะของการเขียนที่ขาดสัมพันธภาพ

ตัวอย่างที่ ๒

“ความหมายของคำว่า วรรณกรรม ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้ให้ความหมายว่า

วรรณกรรม น. งานหนังสือ, งานประพันธ์, บทประพันธ์ทุกชนิดทั้งที่เป็นร้อยแก้วและร้อยกรองเช่น วรรณกรรมสมัยรัตนโกสินทร์ วรรณกรรมของเสฐียรโกเศศ วรรณกรรมฝรั่งเศส วรรณกรรมประเภทสื่อสารมวลชน; (กฎ) งานนิพนธ์ที่สร้างขึ้นทุกชนิด เช่น หนังสือ จุลสาร สิ่งเขียน สิ่งพิมพ์ ปาฐกถา เทศนา คำปราศรัยสุนทรพจน์ และหมายความรวมถึงโปรแกรมคอมพิวเตอร์ด้วย วรรณกรรมแปล หมายถึง งานเขียนที่ผู้เขียนนำเรื่องราวจากภาษาหนึ่งมาถ่ายทอดเป็นอีกภาษาหนึ่ง โดยรักษาเนื้อเรื่อง หรือใจความให้ใกล้เคียงกับภาษาเดิมมากที่สุด (สายทิพย์ นุกูลกิจ, ๒๕๓๗, หน้า ๓๑๒) ในปัจจุบันวรรณกรรมแปลมีความแพร่หลายไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมแปลจากภาษาตะวันออก หรือว่าแปลมาจากภาษาตะวันตก วรรณกรรมแปลก็มีหลากหลายแนว เช่น แนวแฟนตาซี แนวสอบสวนสืบสวน แนวผจญภัย และแนวอิงประวัติศาสตร์ เป็นต้น ในแต่ละเรื่องอาจจะไม่ได้มีเพียงหนึ่งแนว อาจจะมีสองแนว

ความหมายของคำว่า นวนิยาย ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้ให้ความหมายว่า

นวนิยาย น. บันเทิงคดีร้อยแก้วขนาดยาวรูปแบบหนึ่ง มีตัวละคร โครงเรื่อง เหตุการณ์ในเรื่องและ สถานที่ ที่ทำให้เนื้อเรื่องมีความสมจริง เช่น เรื่องหญิงคนชั่ว ของ ก. สุรางคนางค์ เรื่องผู้ชนะสิบทิศ ของยาขอบ เรื่องสี่แผ่นดิน ของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช เรื่องเรือมนุษย์ ของ กฤษณา อโศกสินถ้ามีขนาดสั้น เรียกว่า นวนิยายขนาดสั้น เช่น เรื่องดรชนินาง

ความหมายของคำว่าประวัติศาสตร์ ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้ให้ความหมายว่า

ประวัติศาสตร์ [ประวัติศาสตร์, ประวัติศาสตร์] น. วิชาว่าด้วยเหตุการณ์ที่เป็นมาหรือเรื่องราวของประเทศชาติเป็นต้นตามที่บันทึกไว้ เป็นหลักฐาน.

นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ (Historical Novel) นวนิยายประเภทหนึ่งซึ่งใช้เหตุการณ์เคลื่อนไหว บรรยากาศแห่งยุคอดีตหรือตัวละครจริงในประวัติศาสตร์มาสร้างเรื่อง นวนิยายประเภทนี้อาจกระทำได้ในหลายลักษณะ ใช้โครงเรื่องเป็นเหตุการณ์ในสมัยใดสมัยหนึ่ง และใช้บุคคลจริงมาเป็นตัวละครด้วย โดยกำหนดบทบาทและบทเจรจาเสียใหม่ หรืออาจใช้ฉากและเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์มาเป็นภูมิหลังและกำหนดเรื่องราวและตัวละครขึ้นใหม่หมดก็ได้(กอบกุล อิงคฺุทานนท์, ๒๕๓๘, หน้า ๔๒)” (ฉบับที่ ๕, หน้า ๒-๓)

ข้อความในตัวอย่างที่ ๒ ประกอบด้วยย่อหน้า ๘ ย่อหน้า แต่ละย่อหน้ามีเนื้อความ ดังนี้
 ย่อหน้าที่ ๑-๒ กล่าวถึง ความหมายของคำว่าวรรณกรรม
 ย่อหน้าที่ ๓ กล่าวถึง ความหมายของคำว่าวรรณกรรมแปล
 ย่อหน้าที่ ๔-๕ กล่าวถึง ความหมายของคำว่านวนิยาย
 ย่อหน้าที่ ๖-๗ กล่าวถึง ความหมายของคำว่าประวัติศาสตร์
 ย่อหน้าที่ ๘ กล่าวถึง ความหมายของคำว่านวนิยายอิงประวัติศาสตร์

เห็นได้ว่าข้อความในตัวอย่างที่ ๒ แต่ละย่อหน้าขาดการเชื่อมโยงเนื้อความ ทำให้เนื้อความขาดเป็นตอน ๆ อันเป็นลักษณะของการเขียนที่ขาดสัมพันธภาพ

ตัวอย่างที่ ๓

“ภูมินาม (Place name) แปลโดยรูปศัพท์ว่า ชื่อของสถานที่ หรือ ชื่อเรียกสถานที่ต่าง ๆ ที่ปรากฏบนพื้นที่ทั่วไปนั้น เป็นการกำหนดความแตกต่างเบื้องต้นทางพื้นที่อย่างหนึ่งมนุษย์ เพื่อใช้เรียกสถานที่ใดสถานที่หนึ่ง มักได้มาจากสิ่งแวดล้อมของหมู่บ้านนั้น ๆ หรือมีความสำคัญของประวัติศาสตร์ และลักษณะเดิมของหมู่บ้านนั้น ๆ (กันยา จันทรวรชาติ, ๒๕๔๑, หน้า๑) สุวิไล เปรมศรีรัตน์ และ สุขุมาวดี ขำหิรัญ (๒๕๒๗, หน้า๑) กล่าวไว้ว่าทุกท้องถิ่นต้องมีภูมินามที่บอกความหมายและเรื่องราวต่าง ๆ ของหมู่บ้าน และตำบลให้แก่คนยุคปัจจุบันได้ทราบถึงสิ่งดังกล่าว ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย เป็นภูมิภาคที่เป็นแหล่งวัฒนธรรม อันทรงคุณค่าที่มีประวัติความเป็นมาของท้องถิ่นอย่างยาวนาน (ทัศนีย์ ทานตวนิช, ๒๕๔๘, หน้า ๑)

จังหวัดตราดเป็นจังหวัดที่อยู่ติดกับประเทศกัมพูชา มีสภาพเป็นเกาะ ดังคำขวัญประจำจังหวัดที่ขึ้นต้นว่า "เมืองเกาะครึ่งร้อย..." ประชาชนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม และประมง จังหวัดตราดยังมีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สำคัญคือ อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะช้าง ซึ่งประกอบไปด้วยเกาะและหมู่เกาะที่มีความสวยงามหลายแห่ง

อำเภอเมืองตราด เป็นศูนย์กลางทางความเจริญของจังหวัดตราดมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นศูนย์กลางการคมนาคมขนส่งทางบก เป็นที่ตั้งของสถานที่สำคัญ ๆ หลายแห่ง เป็นต้น

อำเภอแหลมงอบ มีทั้งหมด ๔ ตำบล ๒๕ หมู่บ้าน เป็นอำเภอที่อยู่ติดกับชายฝั่งทะเลสุดเขตแดนภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทยเป็นอำเภอที่มีความสำคัญในด้านการคมนาคมขนส่งทางน้ำ ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ถึงแม้จะเป็นอำเภอที่มีพื้นที่ไม่ใหญ่มาก แต่มีความสำคัญต่อจังหวัดตราดอย่างยิ่ง

การศึกษาที่มาและความสำคัญของชื่อหมู่บ้านนั้น ทำให้รู้ประวัติความเป็นมาและสาเหตุของการตั้งชื่อหมู่บ้านได้เป็นอย่างดี ดังที่ อุษณีย์ทองลิมป์ (๒๕๓๗, บทนำ) กล่าวว่าชื่อที่ใช้เรียกสถานที่ เช่น หมู่บ้าน เตาที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบันมีความสำคัญมากต่อการที่จะบ่งชี้ให้ทราบถึงสภาพของภูมิศาสตร์และสังคม ชื่อหมู่บ้านนอกจากจะเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการสื่อสารและสื่อความเข้าใจระหว่างกลุ่มชนแล้วยังมีความสำคัญอีกประการหนึ่งแฝงอยู่คือ ชื่อเหล่านั้นสะท้อนถึงสภาพชีวิตสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมของกลุ่มชนด้วย” (ฉบับที่ ๒๑, หน้า ๑-๒)

ข้อความในตัวอย่างที่ ๓ ประกอบด้วยย่อหน้า ๖ ย่อหน้า แต่ละย่อหน้ามีเนื้อความ ดังนี้

ย่อหน้าที่ ๑ กล่าวถึง ความหมายของภูมินาม

ย่อหน้าที่ ๒ กล่าวถึง ภาคตะวันออกเฉียง

ย่อหน้าที่ ๓ กล่าวถึง จังหวัดตราด

ย่อหน้าที่ ๔ กล่าวถึง อำเภอเมืองตราด

ย่อหน้าที่ ๕ กล่าวถึง อำเภอแหลมงอบ

ย่อหน้าที่ ๖ กล่าวถึง ความสำคัญของการศึกษาชื่อหมู่บ้าน

เห็นได้ว่า ข้อความในตัวอย่าง ที่ ๓ แต่ละย่อหน้าขาดการเชื่อมโยงเนื้อความ ทำให้ เนื้อความขาดเป็นตอน ๆ อันเป็นลักษณะของการเขียนที่ขาดสัมพันธภาพ

ตัวอย่างที่ ๔

“จะเห็นได้ว่าตัวละครมีความสำคัญต่อวรรณกรรมไทยอย่างมาก ทั้งนวนิยาย เรื่องสั้น ต่าง ๆ ซึ่งก็ให้ความสำคัญกับตัวละครเพราะตัวละครส่วนใหญ่จะเป็นตัวดำเนินเรื่อง เพื่อสื่อแนวคิด ความต้องการของผู้เขียนออกมา และตัวละครนั้นผู้เขียนจะนำเสนอด้วยลักษณะที่แตกต่างกันเพื่อให้ ผู้อ่านทราบถึงมุมมองความคิด และการพิจารณาตัวละครและกลวิธีการนำเสนอก็เป็นสิ่งสำคัญเพราะ จะทำให้รู้ว่าตัวละครที่กำลังอ่านอยู่นั้นเป็นตัวละครแบบใด ประเภทใด โดยการพิจารณาตัวละครจะมีลักษณะที่สำคัญทำได้หลายแบบวิธี จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าตัวละครและกลวิธีการนำเสนอมีความสำคัญต่อผู้อ่านอย่างชัดเจน

กนกวลี พจนปกรณ์ก็เป็นนักเขียนนวนิยายและเรื่องสั้นที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งของวง วรรณกรรมไทยกนกวลี พจนปกรณ์เริ่มงานเขียนจากการอ่านหนังสือในวัยเด็กจนกลายเป็น แรงผลักดันทำให้เข้าสู่การเป็นนักเขียน ทั้งสร้างสรรค์ เรื่องสั้นและนวนิยาย โดยเริ่มเขียนเรื่องสั้นเรื่อง แรกคือ เรื่อง ทางไปสู่ดวงดาว จากนั้นก็มาเขียนวรรณกรรมเยาวชนเรื่อง เมฆสีเงิน ตามด้วยนวนิยาย เรื่อง ลูกสาวนายพล สายใยรัก ตะวันสีทอง ร้อยรัก พันซัง เส้นสีขาว และไม้เปลี่ยนดิน งานเขียนของ กนกวลีส่วนใหญ่ตัวละครจะสะท้อนปัญหาสังคมในทุกรูปแบบ จึงถูกนำมาสร้างเป็นละครโทรทัศน์ กนกวลีเป็นนักเขียนที่คว่ำรางวัลมาแล้วหลายรางวัล ทั้งรางวัลชมเชยและหนังสือดีเด่น จากงาน สัปดาห์หนังสือ ซึ่งกนกวลี พจนปกรณ์ก็ได้เลือกอยู่ บนเส้นทางของนักเขียนยาวนานกว่า ๓๐ ปี และก็ยังยึดมั่นอยู่บนจุดยืนของการทำงานที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลงหรือทอดทิ้ง” (ฉบับที่ ๔๐, หน้า ๕)

ข้อความในตัวอย่าง ที่ ๔ ย่อหน้าแรกกล่าวถึงความสำคัญของตัวละคร ย่อหน้าหลังกล่าวถึง ผลงานของกนกวลี พจนปกรณ์ โดยไม่มีการสร้างความสัมพันธ์ของข้อความทั้งสองจึงเป็นการเขียนที่ ขาดสัมพันธภาพ

ตัวอย่างที่ ๕

“ไพโรจน์ บุญประกอบ (๒๕๓๙ : ๑๘๕) อธิบายไว้ว่า “ผู้ร้ายหรือฝ่ายปรปักษ์ (Villain or Antagonist) เป็นตัวละครฝ่ายตรงข้ามกับตัวเอก ความขัดแย้งหลักของเรื่องที่ตัวเอกจะต้องฝ่าฟัน คลี่คลายให้สำเร็จจะเกิดจากการกระทำของตัวละครประเภทนี้ ในขณะที่ยวกันพฤติกรรมของผู้ร้าย หรือฝ่ายปรปักษ์จะทำให้ภาพของตัวเอกชัดเจนขึ้นด้วย ตัวเอกเป็นคนดีอย่างไร มีคุณธรรม มีปัญหา ขนาดไหน ผู้อ่านจะเห็นได้ชัดเจนจากการเปรียบเทียบลักษณะนิสัย พฤติกรรมของตัวเอกกับผู้ร้าย หรือฝ่ายปรปักษ์” และจากการสร้างความขัดแย้งและอุปสรรคปัญหาของตัวละครปรปักษ์ ส่งผลให้ เนื้อเรื่องมีรสชาติ น่าสนใจ และชวนให้ผู้อ่านติดตาม

แก้วเก้า นามปากกาของคุณหญิงวินิตา ดิถียนต์ เป็นนักเขียนนวนิยายที่มีผลงานเป็นที่ รู้จักและได้รับ ความนิยมน้อย่างมากมาย เห็นได้จากผลงานที่ได้รับรางวัลเป็นจำนวนมาก นวนิยายใน นามปากกาแก้วเก้าจะเป็นนวนิยายแนวเหนือธรรมชาติ โดยผู้แต่งจะนำความเชื่อมาผสมผสานกับ จินตนาการส่วนตัว ทำให้เนื้อหาของเรื่องมีความแปลกใหม่ สนุก ชวนติดตาม รวมทั้งมีการอ้างอิงจาก

หลักวิชาการแขนงต่างๆ ทำให้นวนิยายมีความสมจริงและมีความน่าเชื่อถือ ผู้แต่งจะสร้างเนื้อเรื่องให้มีปมความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกกับตัวละครฝ่ายปรปักษ์ ทำให้เกิดอุปสรรคปัญหาให้ตัวละครเอกแก้ไขปัญหาเหล่านั้นผ่านความเหนือธรรมชาติของเนื้อเรื่อง จึงทำให้นวนิยายหลายเรื่องของแก้วเก้าได้รับความนิยมถูกนำไปสร้างเป็นละครโทรทัศน์และภาพยนตร์จนได้รับรางวัลต่างๆ” (ฉบับที่ ๖๘, หน้า ๓-๔)

ข้อความในตัวอย่างที่ ๕ ย่อหน้าแรกกล่าวถึงตัวละครปรปักษ์ ย่อหน้าที่สองกล่าวถึงแก้วเก้าซึ่งเป็นนักประพันธ์ผู้มีชื่อเสียง ระหว่างย่อหน้าทั้งสองนี้ไม่มีการเชื่อมโยงเนื้อหา จึงขาดสัมพันธภาพ

ตัวอย่างที่ ๖

“...คุณค่าของหมอลำไว้ดังนี้

๑. หมอลำให้คุณค่าทางสุนทรียภาพช่วยให้ผู้ฟังเกิดความผ่อนคลายสนุกสนาน

๒. หมอลำให้คุณค่าทางความรู้ทั้งความรู้ทั่วไปและความรู้เกี่ยวกับพระพุทธศาสนาค่านิยม

วัฒนธรรมการประพฤติปฏิบัติตนในสังคม

๓. หมอลำช่วยอนุรักษ์วัฒนธรรมประเพณีไทยเอาไว้ให้ดำรงอยู่

๔. หมอลำช่วยให้คนในสังคมใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารและวิพากษ์วิจารณ์สังคม

๕. หมอลำช่วยให้เกิดความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของกลุ่มคนที่มีวัฒนธรรมร่วมกัน

ดวงจันทร์ ฟ้าฮ่วน เป็นหมอลำที่มีความสามารถในการลำเป็นอย่างมาก เป็นศิลปินผู้หนึ่งที่คลุกคลีอยู่ในวงการหมอลำมาตั้งแต่เยาว์วัยทั้งยังเป็นผู้มีบทบาทในการอนุรักษ์ ส่งเสริมเผยแพร่ และสืบทอดศิลปวัฒนธรรมอีสานประเภทหมอลำ” (ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๓)

ข้อความในตัวอย่างที่ ๖ ย่อหน้าแรกกล่าวถึงคุณค่าของหมอลำ ย่อหน้าที่สองกล่าวถึงดวงจันทร์ ฟ้าฮ่วน ซึ่งเป็นหมอลำผู้มีบทบาทในการอนุรักษ์ ส่งเสริม เผยแพร่ และสืบทอดวัฒนธรรมหมอลำ ระหว่างย่อหน้าทั้งสองไม่มีการเชื่อมโยงเนื้อหา จึงขาดสัมพันธภาพ

ตัวอย่างที่ ๗

“แนวคิดเป็นสาระสำคัญที่ผู้ประพันธ์ต้องการสื่อมายังผู้อ่าน แนวคิดหรือโลกทัศน์เป็นการเสนอความคิดและอารมณ์ของผู้เขียน ดังที่ นาธิกา มงคลค่านวนเขตต์ (๒๕๒๗, หน้า๓) ได้กล่าวถึงแนวคิดที่แนวคิดคือข้อสำคัญของเรื่อง ซึ่งผู้เขียนต้องการนำเสนอต่อผู้อ่าน แนวคิดนี้มีบทบาทหรือหน้าที่เป็นแกนหลักและมีอิทธิพลต่อการกำหนดโครงเรื่อง ตัวละคร และรายละเอียดต่างๆภายในเรื่องหรือดังที่ วิทย์ ศิวะศรียานันท์ (๒๕๑๘, หน้า๑๔๔) กล่าวว่า แนวคิดคือท่าทีของกวีที่มีต่อชีวิต โลก และเพื่อนมนุษย์ ถึงแม้ว่าผู้แต่งไม่สำแดงอุดมคติของเขาออกมาอย่างแจ่มแจ้งเปิดเผยจากวิธีดำเนินเรื่อง จากลำดับเหตุการณ์ แม้ทางเสียงของตัวละคร เราก็อาจอนุมานได้ว่าเขาเห็นโลกและชีวิตเป็นอย่างไร ส่วน กุหลาบ มัลลิกะมาส (๒๕๒๒, หน้า๑๐๗) กล่าวว่า นักเขียนย่อมมองดูโลกและชีวิตในแง่มุมต่างๆกัน และต่างก็มีแนวความคิดของตนที่มีอยู่ต่อโลก ต่อสังคมและต่อชีวิตมนุษย์ แนวคิดและปรัชญาของนักเขียนจึงมีหลายแนวแต่ต่างก็พยายามถ่ายทอดความคิดหรือปรัชญาต่าง ๆ นั้นในวรรณคดีที่ตนแต่งขึ้นมา

วรรณกรรมกับสังคมเป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันอย่างเหนียวแน่นและเกือบจะแยกออกจากกันไม่ได้ มีผู้กล่าวอยู่เสมอว่าวรรณคดีหรือวรรณกรรมเปรียบเหมือนภาพสะท้อนหรือเป็นกระจกส่องสังคม” (ฉบับที่ ๕๕, หน้า ๒)

ข้อความในตัวอย่างที่ ๖ ย่อหน้าแรกอธิบายความหมายของ แนวคิด ย่อหน้าที่สองกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างวรรณกรรมกับสังคม ระหว่างย่อหน้าทั้งสองไม่มีการเชื่อมโยงเนื้อหาจึงขาดสัมพันธ์ภาพ

๓. ย่อหน้าขาดสารัตถภาพ

สารัตถภาพ คือการเน้นสาระสำคัญของย่อหน้าแต่ละย่อหน้าและของเรื่องทั้งหมดโดยใช้ประโยคสั้น ๆ สรุปกินความทั้งหมด

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“นวนิยายเรื่องนิราศสองภพและบุพเพสันนิวาส นับเป็นนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ที่ทำให้ผู้อ่านได้รับสาระความบันเทิงในด้านประวัติศาสตร์ ประเพณีและวัฒนธรรม อีกทั้งขนบธรรมเนียม วิถีชีวิต ความเป็นอยู่ของคนไทยในช่วงสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนกลาง และสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนปลาย” (ฉบับที่ ๖๑, หน้า๓)

ข้อความในตัวอย่างที่ ๑ มีประโยคที่เสนอสาระสำคัญคือ “นวนิยายเรื่องนิราศสองภพและบุพเพสันนิวาสทำให้ผู้อ่านได้รับสาระด้านต่าง ๆ ของคนไทยสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนกลาง และสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนปลาย” การเขียนเช่นนี้อาจทำให้ผู้อ่านเข้าใจผิดว่านวนิยายทั้งสองเรื่องต่างก็เสนอเนื้อหาเกี่ยวกับทั้งสองสมัย ทั้ง ๆ ที่เรื่องนิราศสองภพเสนอเนื้อหาสมัยอยุธยาตอนกลาง และบุพเพสันนิวาสเสนอเนื้อหาสมัยอยุธยาตอนปลาย จึงเป็นการเขียนที่ขาดสารัตถภาพ

ตัวอย่างที่ ๒

“การอาศัยอยู่ร่วมกันอย่างสามภรรยา หรือที่เรียกว่า การครองเรือนนั้น มีความแตกต่างกันไปตามวัฒนธรรมของแต่ละพื้นที่ ค่านิยมการครองเรือนของไทยจะให้ความสำคัญกับหัวหน้าครอบครัว คือ สามี โดยค่านิยมที่ให้ความสำคัญกับเพศชาย คล้ายคลึงกับค่านิยมของชาวเอเชียชาติอื่นๆ สิ่งสำคัญในการแต่งงาน คือ พิธีกรรมแต่งงาน ซึ่งแต่ละพื้นที่ก็มีความแตกต่างกันในเรื่องของรายละเอียดน้อยใหญ่ไปตามค่านิยมและวัฒนธรรมของแต่ละพื้นที่ โดยในพื้นที่ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย จะมีการสู่ขวัญบ่าวสาวเพื่อความเป็นสิริมงคลของคู่บ่าวสาว เนื้อหาในบทสู่ขวัญสามารถสะท้อนค่านิยมการครองเรือนของชาวภาคอีสาน โดยการสู่ขวัญมีความสำคัญในพิธีแต่งงานเพราะ พิธีการสู่ขวัญบ่าวสาวจะช่วยให้คู่สมรสมีความพร้อมในการปรับตัวที่จะให้ชีวิตร่วมกัน โดยความศักดิ์สิทธิ์ของพิธีกรรมและการรับรู้ของชุมชน (จารุวรรณ ธรรมวัตร. ๒๕๓๑ : ๑๐-๑๑)” (ฉบับที่ ๕๓, หน้า ๒-๓)

ข้อความในตัวอย่างที่ ๒ มีประโยคที่เสนอสาระสำคัญคือ การอาศัยอยู่ร่วมกันอย่างสามภรรยา หรือการครองเรือนย่อมแตกต่างกันไปตามวัฒนธรรมของแต่ละพื้นที่ จากนั้น ผู้เขียนควรขยาย

ความความคิดนี้ว่า การครองเรือนในแต่ละพื้นที่แตกต่างกันอย่างไร แต่กลับเขียนถึงพิธีแต่งงานซึ่งแตกต่างกันไปในแต่ละพื้นที่ จึงเป็นการเขียนที่ขาดสารัตถภาพ

ตัวอย่างที่ ๓

“พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงตั้งพระนามแฝงมากกว่า ๑๐๐ พระนาม ในการพระราชนิพนธ์วรรณกรรมแต่ละประเภท เช่น พระนามแฝงภาษาไทย สำหรับบทละครทรงใช้ พระชรรค์เพชร ศรีอยุธยา นายท.ป.ส. (ทวีปัญญาสโมสร) ไก่เขียว เจ้าเงาะ (สองพระนามแฝงหลังใช้สำหรับละครร้องสลับพูด) (ทิพย์สุนทร อนุกรม, 2552, หน้า 25) การที่พระองค์มีพระนามแฝงเป็นจำนวนมาก แสดงให้เห็นถึงความสนพระราชหฤทัยในการพระราชนิพนธ์” (ฉบับที่ ๑๑, หน้า ๓)

ข้อความในตัวอย่างที่ ๓ มีประโยชน์ที่เสนอสาระสำคัญคือ การที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงมีพระนามแฝงเป็นจำนวนมากแสดงให้เห็นถึงความสนพระราชหฤทัยในการพระราชนิพนธ์ ซึ่งไม่เป็นความจริงเสมอไป การใช้นามแฝงจำนวนมากอาจแสดงถึงสิ่งอื่น เช่น ต้องการปกปิดตัวตนของผู้ประพันธ์ จึงเป็นการเขียนที่ขาดสารัตถภาพ

ตัวอย่างที่ ๔

“รางวัลแว่นแก้วเป็นรางวัลในโครงการประกวดวรรณกรรมเยาวชน ซึ่งสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงใช้พระนามแฝงว่า “แว่นแก้ว” ในพระราชนิพนธ์วรรณกรรมเยาวชนที่เปี่ยมคุณภาพ บริษัท นานมี บุ๊คส์ จำกัดและโครงการประกวดได้อัญเชิญพระนามแฝง “แว่นแก้ว” มาเป็นชื่อรางวัลโดยบริษัท นานมี บุ๊คส์ จำกัด ได้จัดโครงการประกวดวรรณกรรมเยาวชนรางวัลพระราชทาน ซึ่งกำหนดประเภทงานเขียนออกเป็น ๒ประเภท คือ นวนิยายสำหรับเยาวชน และสารคดีสำหรับเยาวชน” (ฉบับที่ ๔๕, หน้า ๓)

ข้อความในตัวอย่างที่ ๔ กล่าวถึงรางวัลแว่นแก้ว ซึ่งบริษัทนานมี บุ๊คส์ จำกัด ได้อัญเชิญพระนามแฝง “แว่นแก้ว” ในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี มาเป็นชื่อรางวัล แต่การเขียนว่า “รางวัลแว่นแก้วเป็นรางวัลในโครงการประกวดวรรณกรรมเยาวชน ซึ่งสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงใช้พระนามแฝงว่า “แว่นแก้ว” ในพระราชนิพนธ์วรรณกรรมเยาวชนที่เปี่ยมคุณภาพ” อาจทำให้เข้าใจผิดได้ว่าสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงใช้พระนามแฝงว่า “แว่นแก้ว” ในโครงการประกวดวรรณกรรมเยาวชน จึงเป็นการเขียนที่ขาดสารัตถภาพ

ตัวอย่างที่ ๕

“ชื่อหมู่บ้านในอำเภอทุ่งสง อำเภอทุ่งสงเป็นอำเภอที่เก่าแก่ที่สุดอำเภอหนึ่งของจังหวัดนครศรีธรรมราชตั้งอยู่กึ่งกลางแหลมมลายู ตัวเมืองดั้งเดิมตั้งอยู่ที่บ้านโคกชะเอม ปัจจุบันคือบริเวณตลาดใน และสำนักงานเทศบาลเมืองทุ่งสง ในเมื่อแรกเริ่มก่อตั้ง เมื่อปีพุทธศักราช ๒๔๔๐ มีพื้นที่ปกครองกว้างขวางกว่าปัจจุบันประมาณ ๕ เท่า แบ่งออกเป็น ๒๒ ตำบล ต่อมาภายหลังแยกตำบลหลายตำบลไปขึ้นกับอำเภอคลองท่อม จังหวัดกระบี่ อำเภอทุ่งใหญ่ อำเภอนาบอน และอำเภอ

บางชั้น จังหวัดนครศรีธรรมราช จนปัจจุบันเหลือพื้นที่การปกครอง ๑๒ ตำบล ๑๒๔ หมู่บ้าน เทศบาลเมือง ๑ แห่ง และเทศบาลตำบล ๓ แห่ง และอีก ๙ องค์การบริหารส่วนตำบล” (ฉบับที่ ๑, หน้า ๑)

ข้อความในตัวอย่างที่ ๕ กล่าวถึงประวัติของอำเภอทุ่งสง แต่ขึ้นต้นย่อหน้าด้วยวลีว่า “ชื่อหมู่บ้านในอำเภอทุ่งสง” นับว่าเป็นการเขียนที่ขาดสารัตถภาพ

ตัวอย่างที่ ๖

“ภาษาทุกภาษาย่อมมีทั้งความเจริญและความเสื่อมถอย ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลาย ๆ ประการที่ทำให้ภาษานั้นเกิดการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ เมื่อมนุษย์รู้จักการแลกเปลี่ยนค้าขายสินค้า ภาษาจึงเป็นเครื่องมือที่จะสามารถสื่อสารให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกันได้ มนุษย์จึงต้องเรียนรู้ภาษาด้วยวิธีการต่าง ๆ โดยเฉพาะการยืมภาษาอื่น ๆ เพื่อนำคำในภาษาอื่น ๆ มาใช้แทน “การยืมภาษา” คือ ปรากฏการณ์ที่ภาษาหนึ่งยืมตัวอักษร เสียง ความหมาย หน่วยคำ คำ สำนวน กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ โครงสร้างของประโยค วจนลีลา ฯลฯ จากภาษาอื่นมาใช้ ภาษาทุกภาษาย่อมมีการถ่ายทอดยืมยืมคำภาษาต่างประเทศเข้ามาปะปนในภาษาของตน โดยทั่วไปการยืมภาษามักจะมุ่งประเด็นไปที่การยืมคำเป็นสำคัญ เพราะคำเป็นสิ่งที่ภาษาหนึ่งรับมาจากอีกภาษาหนึ่งไปใช้ได้ง่ายที่สุด”(ฉบับที่ ๗, หน้า ๑)

ข้อความในตัวอย่างที่ ๖ มีประโยคใจความสำคัญคือ “ภาษาทุกภาษาย่อมมีทั้งความเจริญและความเสื่อมถอย” แต่ส่วนขยายความกลับเขียนเกี่ยวกับความเปลี่ยนแปลง และการยืมภาษา จึงเป็นการเขียนที่ขาดสารัตถภาพ

ตัวอย่างที่ ๗

“ปัจจุบันวรรณกรรมมีบทบาทในการดำเนินชีวิตของคนไทย เนื่องจากวรรณกรรมเป็นที่นิยมอ่านทั่วไปในคนทุกเพศทุกวัยซึ่ง วรรณกรรม มีปรากฏหลักฐานครั้งแรกในพระราชบัญญัติคุ้มครองศิลปะและวรรณกรรม พ.ศ. ๒๔๗๕ คำนี้ใกล้เคียงกับคำว่าวรรณคดี เพราะแปลมาจากคำว่า Litreature เช่นเดียวกัน แต่คำว่าวรรณกรรมนั้น หมายถึง สิ่งที่เขียนขึ้นทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นรูปใดหรือเพื่อความหมายใด มีข้อสังเกตอยู่อย่างหนึ่ง คือ วรรณกรรม มีความหมายอย่างกว้างหรือทั่วไป และมักใช้ในเชิงวิชาการ ถ้าย้อนไปพิจารณาคำว่าวรรณกรรมที่คนทั่วไปเข้าใจก็จะหมายถึง หนังสือ เพราะเดิมทีเดิยวข้อเขียนใด ๆ ที่อ่านรู้เรื่องก็เรียกว่าหนังสือทั้งสิ้น(กุหลาบ มัลลิกะมาส, ๒๕๑๗, หน้า ๕)” (ฉบับที่ ๑๘, หน้า ๑)

ข้อความในตัวอย่างที่ ๗ มีประโยคใจความสำคัญคือ “ปัจจุบันวรรณกรรมมีบทบาทในการดำเนินชีวิตของคนไทย” แต่ส่วนขยายความกลับเป็นการให้ความหมายของคำว่า วรรณกรรม จึงเป็นการเขียนที่ขาดสารัตถภาพ

ตัวอย่างที่ ๘

“วรรณกรรมมีความหลากหลายและน่าสนใจ เช่นเดียวกับกับผู้แต่งนวนิยายที่มีความน่าสนใจไม่แพ้กัน หากใครแต่งเรื่องได้ดี สนุก ก็จะได้รับคามนิยมจากผู้อ่านและถ้าเรื่องใครได้รับ

ความนิยมมากๆก็จะถูกนำมาสร้างเป็นละคร นวนิยายสมัยนี้นิยมแต่งขึ้นจากรักไม่นิยมแต่งนวนิยายแบบโศกเศร้าสักเท่าไรซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของอิงอร สุพันธ์วุฒิชัย(๒๕๔๘,หน้า๔) ที่ว่าสมัยนี้เนื้อเรื่องที่นิยมแต่งมีสองประเภทคือ นวนิยายรักและอาชญาวิทยา นวนิยายรักสมัยนี้ส่วนใหญ่เป็นแบบรักสุข รักโศกมีบ้างแต่ไม่เป็นที่นิยม” (ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๒)

ข้อความในตัวอย่างที่ ๘ มีประโยคใจความสำคัญคือ “วรรณกรรมมีความหลากหลายและน่าสนใจ เช่นเดียวกันกับผู้แต่งนวนิยายที่มีความน่าสนใจไม่แพ้กัน” แต่ส่วนขยายความกล่าวเพียงความน่าสนใจของผู้แต่ง ไม่ได้กล่าวถึงความน่าสนใจของวรรณกรรมที่หลากหลายแต่อย่างใด จึงเป็นการเขียนที่ขาดสารัตถภาพ

ข้อผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนและตัวเลข

พบข้อผิดพลาด ดังนี้

๑. การใช้เครื่องหมายวรรคตอน

เครื่องหมายวรรคตอนต่าง ๆ ในภาษาไทยเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ แต่เนื่องจากความนิยมจนผู้ทรงคุณวุฒิและนักวิชาการเห็นสอดคล้องกันว่า เครื่องหมายวรรคตอนในภาษาไทยจำนวนมากเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็น นิตยา กาญจนวรรณ (ม.ป.ป.) ให้เหตุผลว่าเนื่องจากคำไทยเขียนติดกันไปโดยไม่เว้นวรรคระหว่างคำ

“การเว้นวรรค” จึงกลายเป็น “เครื่องหมายวรรคตอน” ที่สำคัญที่สุดของไทย กำชัย ทองหล่อ (อ้างใน นิตยา กาญจนวรรณ, ๒๕๕๗) ได้กล่าวถึง เครื่องหมายวรรคตอนในภาษาอังกฤษไว้ในหนังสือหลักภาษาไทยว่า ภาษาไทยใช้เว้นวรรคแทนจุลภาคได้ และภาษาไทยมีคำซึ่งเป็นเครื่องหมายคำถามอยู่แล้ว เช่น หรือ ไหม ใคร อะไร ไหน ก็ จึงไม่จำเป็นต้องใช้ปรศนีกำกับ

อย่างไรก็ตาม ราชบัณฑิตยสถาน ได้กำหนดหลักเกณฑ์การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและเครื่องหมายอื่นๆ ซึ่งผู้เขียนงานเชิงวิชาการควรยึดปฏิบัติให้ถูกต้อง

การศึกษานี้พบการใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด ๙ ชนิด ได้แก่

- ๑.๑ เครื่องหมายเว้นวรรค
- ๑.๒ เครื่องหมายอัญประกาศ (“...”)
- ๑.๓ เครื่องหมายอัญประกาศเดี่ยว (‘...’)
- ๑.๔ เครื่องหมายไม้ยมก (๓)
- ๑.๕ เครื่องหมายจุลภาค (.)
- ๑.๖ เครื่องหมายยัติภังค์ (-)
- ๑.๗ เครื่องหมายไปยาลน้อย (๓)
- ๑.๘ เครื่องหมายไปยาลใหญ่ (๓๓)
- ๑.๙ เครื่องหมายนลิขิต (วงเล็บ)

ดังรายละเอียดต่อไปนี้

๑.๑ เครื่องหมายเว้นวรรค

การเว้นช่องว่างระหว่างคำ ข้อความ หรือประโยคให้ถูกต้องเป็นสิ่งจำเป็นมากในภาษาไทย เพราะจะทำให้ข้อเขียนนั้นมีความถูกต้อง แจ่มแจ้ง ชัดเจน และอ่านได้ตรงตามความต้องการของผู้เขียน วรรค คือคำ ข้อความ หรือประโยคช่วงหนึ่ง ๆ และการเว้นวรรค หมายถึง การเว้นช่องว่างระหว่างวรรค

ราชบัณฑิตยสถาน (๒๕๔๘, หน้า ๕๖-๖๖) จำแนกประเภทของการเว้นวรรคออกเป็น ๒ ประเภท คือ

๑. การเว้นวรรคเล็ก มีระยะห่างระหว่างวรรคประมาณเท่ากับความกว้างของพยัญชนะ
 ๒. การเว้นวรรคใหญ่ มีระยะห่างระหว่างวรรคประมาณ ๒ เท่าของการเว้นวรรคเล็ก
- หลักเกณฑ์การเว้นวรรค มีดังนี้

๑. กรณีที่ต้องเว้นวรรค

๑.๑ การเว้นวรรคใหญ่ ใช้เมื่อจบข้อความแต่ละประโยค

๑.๒ การเว้นวรรคเล็ก ใช้ในกรณีต่อไปนี้

๑.๒.๑ ในประโยครวม ให้เว้นวรรคเล็กระหว่างประโยคย่อยที่มีใจความสมบูรณ์ และเชื่อมกับประโยคอื่น ๆ ที่ขึ้นต้นด้วยคำสันธาน “และ” “หรือ” “แต่” ฯลฯ แต่ถ้าเป็นประโยคสั้นให้เขียนติดกัน

๑.๒.๒ เว้นวรรคเล็กระหว่างชื่อกับนามสกุล

๑.๒.๓ เว้นวรรคเล็กหลังคำนำพระนามพระบรมวงศานุวงศ์ พระนาม และ

ฐานันดรศักดิ์

๑.๒.๔ เว้นวรรคเล็กระหว่างชื่อบริษัท ธนาคาร ฯลฯ กับคำ “จำกัด” ที่อยู่

ท้ายชื่อ

๑.๒.๕ เว้นวรรคเล็กระหว่างคำ “ห้างหุ้นส่วนจำกัด” และ “ห้างหุ้นส่วนสามัญ

นิติบุคคล” กับชื่อ

๑.๒.๖ เว้นวรรคเล็กระหว่างชื่อสถานที่ต่าง ๆ เช่น ถนน ตำบล/แขวง อำเภอ/

เขต จังหวัด

๑.๒.๗ เว้นวรรคเล็กระหว่างคำนำหน้านามแต่ละชนิด

๑.๒.๘ เว้นวรรคเล็กระหว่างยศกับชื่อ

๑.๒.๙ เว้นวรรคเล็กระหว่างกลุ่มอักษรย่อ

๑.๒.๑๐ เว้นวรรคเล็กระหว่างตัวหนังสือกับตัวเลข

๑.๒.๑๑ เว้นวรรคเล็กระหว่างวันกับเวลา

๑.๒.๑๒ เว้นวรรคเล็กหลังข้อความที่เป็นหน่วยมาตราต่าง ๆ กับข้อความที่

ตามมา

๑.๒.๑๓ เว้นวรรคเล็กระหว่างตัวหนังสือไทยกับตัวหนังสือภาษาอื่น

๑.๒.๑๔ เว้นวรรคเล็กระหว่างรายการต่าง ๆ เพื่อแยกรายการแต่ละรายการ

ทั้งที่เป็นข้อความและกลุ่มตัวเลข

๑.๒.๑๕ เว้นวรรคระหว่างเครื่องหมายต่าง ๆ

๑.๒.๑๕.๑ เว้นวรรคเล็กน้อยและหลังเครื่องหมายไปยาลใหญ่ ไม้ยมก เสมอภาคหรือเท่ากับ ทวิภาค วัจฉภาค และเครื่องหมาย + ที่ใช้ในทางภาษา (มิใช่เครื่องหมาย + ที่ใช้ในทางคณิตศาสตร์)

๑.๒.๑๕.๒ เว้นวรรคเล็กน้อยเครื่องหมายอัฒประกาศเปิดและวงเล็บเปิด

๑.๒.๑๕.๓ เว้นวรรคเล็กน้อยหลังเครื่องหมาย จุลภาค อัฒภาค ไปยาลน้อย

อัฒประกาศปิด และวงเล็บปิด

๑.๒.๑๖ เว้นวรรคเล็กน้อยหลังข้อความที่เป็นหัวข้อ

๑.๒.๑๗ เว้นวรรคเล็กน้อยทั้งข้างหน้าและข้างหลังคำ ณ ฐ

๑.๒.๑๘ เว้นวรรคเล็กน้อยและหลังคำว่า “ได้แก่” ที่ตามด้วยรายการ มากกว่า

๑ รายการ

๑.๒.๑๙ เว้นวรรคเล็กน้อยและหลังคำ “เช่น” (ในความหมายว่า ยกตัวอย่าง) ยกเว้น “เช่น” ที่มีความหมายว่า “อย่าง, เหมือน” ไม่ต้องเว้นวรรคทั้งหน้าและหลังคำ

๑.๒.๒๐ เว้นวรรคเล็กน้อยคำสันธาน “และ”, “หรือ” ในรายการ ยกเว้น ถ้ามีเพียง ๒ รายการ ไม่ต้องเว้นวรรค

๑.๒.๒๑ เว้นวรรคเล็กน้อยคำ “เป็นต้น” ที่อยู่หลังรายการ

๑.๒.๒๒ เว้นวรรคเล็กน้อยหลังคำว่า “ว่า” ในกรณีที่ข้อความต่อมาเป็นประโยค

๒. กรณีที่ไม่เว้นวรรค

๒.๑ ไม่เว้นวรรคระหว่างคำนำหน้าชื่อกับชื่อ

๒.๒ ไม่เว้นวรรคระหว่างบรรดาศักดิ์ สมณศักดิ์ ฐานันดรศักดิ์ กับนาม

หรือราชทินนาม

๒.๓ ไม่เว้นวรรคระหว่างคำนำหน้าชื่อที่เป็นตำแหน่งหรืออาชีพกับชื่อ

๒.๔ ไม่เว้นวรรคระหว่างคำนำหน้าชื่อที่แสดงฐานะของนิติบุคคล หน่วยงาน

หรือกลุ่มบุคคลกับชื่อ

๒.๕ ไม่เว้นวรรคหลังเครื่องหมายไปยาลน้อย ในกรณีที่มีเครื่องหมายอื่นตามมา

๒.๖ ไม่เว้นวรรคทั้งหน้าและหลังเครื่องหมายยัติภังค์ ยัติภาค

อย่างไรก็ตาม หลักเกณฑ์นี้เป็นแนวทางในการปฏิบัติ แต่บางครั้งอาจเว้นวรรคหรือไม่เว้นวรรคก็ได้ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้เขียน

การวิจัยนี้พบข้อผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายเว้นวรรค ดังนี้

๑.๑.๑ การใช้เครื่องหมายเว้นวรรคในการเขียนชื่อและฐานันดรศักดิ์

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“ผู้ศึกษาได้แนวทางในการศึกษาวิเคราะห์ ในด้านตัวละครและกลวิธีการนำเสนอ จากนวนิยายที่มีความโดดเด่นของตัวละคร ของกวนลี้พจน์ปกรณ์” (ฉบับ ๔๐, หน้า ๒๐)

ตัวอย่างที่ ๒

“กัญจณีพัชรวงศ์สุเมธรัตน์(๒๕๔๙, หน้า ๓) ได้ให้ความหมายของการโฆษณาไว้ว่าเป็นการติดต่อสื่อสาร หรือการนำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์หรือบริการ หรือความคิด โดยผ่านสื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ ไปยังสาธารณชนผู้บริโภคเป้าหมาย เพื่อโน้มน้าวใจให้ซื้อผลิตภัณฑ์หรือบริการ” (ฉบับ ๔๔, หน้า ๓, ๑๐)

ตัวอย่างที่ ๓

“สายทิพย์นุกุลกิจ (๒๕๔๓, หน้า ๑๗๘-๑๘๒) อธิบายความหมายคำว่านวนิยายว่าเป็นงานเขียนที่อาศัยเค้าโครงเรื่องมาจากชีวิตจริง” (ฉบับ ๕๑, หน้า ๕)

ตัวอย่างที่ ๔

“ดั่งที่ กระแสร์มาลยาภรณ์ (๒๕๑๒, หน้า ๑๔๘) กล่าวว่า...” (ฉบับที่ ๑๖, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๕

“ธีระพงษ์นิพัทธ์สัจจ์ (๒๕๔๗) ศึกษาเรื่อง “กลวิธีทางภาษาของคำขวัญกับการสร้างภาพลักษณ์ของบริษัทประกันวินาศภัยในประเทศไทย” (ฉบับ ๔๔, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๖

“Fill (Fill, 1999, p.264 อ้างถึงใน นรฤตวันตี๋เมธ, ๒๕๕๔. หน้า ๒) ได้ให้ความหมายของการโฆษณาไว้ว่าการโฆษณา คือ รูปแบบหนึ่งของการสื่อสารมวลชนอย่างไม่เป็นส่วนตัวเพื่อโน้มน้าวใจกลุ่มผู้บริโภคเป้าหมายให้มีความคิดหรือพฤติกรรมตามที่ตั้งใจไว้” (ฉบับ ๔๔, หน้า ๙)

ตัวอย่างที่ ๗

“นาสิงห์กิ่งรัตนวาปี (๒๕๔๙ : ๑) ได้กล่าวถึงบทความอาหารสมองของลูกรักในนิตยสารบ้านที่ให้คุณแม่ฉบับเดือนพฤษภาคมไว้ว่า...” (ฉบับ ๔๔, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๘

“วัชรภรณ์พิมพ์ใจพงศ์ (๒๕๒๘ : ๑) ได้กล่าวไว้ว่าผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับเด็กในประเทศต่างๆทั่วโลกหันมาสนใจความต้องการของเด็กในปัจจุบันมากยิ่งขึ้น” (ฉบับที่ ๓๖, หน้า ๑)

ตัวอย่างที่ ๑-๘ ผิดพลาดเพราะเขียนชื่อและนามสกุลของบุคคลโดยไม่เว้นวรรคระหว่างชื่อกับนามสกุล

รูปแบบที่ถูกต้อง คือ “กนกวลี พจนปกรณ์” “กัญจณีพัชร วงศ์สุเมธรัตน์” “สายทิพย์ นุกุลกิจ” “กระแสร์ มาลยาภรณ์” “ธีระพงษ์ นิพัทธ์สัจจ์” “นรฤต วันตี๋เมธ” “นาสิงห์ กิ่งรัตนวาปี” และ “วัชรภรณ์ พิมพ์ใจพงศ์”

ตัวอย่างที่ ๙

“เปลื้อง ณ นคร” (ฉบับ ๒๙, หน้า ๕)

ตัวอย่างที่ ๙ ผิดพลาดเพราะไม่เว้นวรรคที่นามสกุล ณ นคร

รูปแบบที่ถูกต้อง คือ “เปลื้อง ณ นคร”

ตัวอย่างที่ ๑๐

“ผู้ที่อ่านแฮร์รี่ พอตเตอร์ ต่างถูกสะกดให้หลงใหลไปกับปริศนาต่าง ๆ ที่เจ.เค.โรว์-
ลิ่ง ได้ผูกเงื่อนเอาไว้” (ฉบับ ๔๖, หน้า ๑๒)

ตัวอย่างที่ ๑๑

“โคลลิน เช็กซ์ตัน (๒๕๔๙, p.๙-๑๐) กล่าวถึงเจ.เค.โรว์ลิ่ง ในหนังสือเรื่อง
J.K.Rowling เจ.เค.โรว์ลิ่ง ผู้สร้างตำนานแฮร์รี่ พอตเตอร์” (ฉบับ ๔๖, หน้า ๑๑)

ตัวอย่างที่ ๑๐-๑๑ ผิดพลาดเพราะไม่เว้นวรรคระหว่างข้อความกับชื่อของ เจ.เค.โรว์-
ลิ่ง และเพิ่มเครื่องหมายอัฒจันทร์ (-) ระหว่างชื่อ

รูปแบบที่ถูกต้อง คือ “ปริศนาต่าง ๆ ที่ เจ.เค.โรว์ลิ่ง ได้ผูกเงื่อนเอาไว้” และ
“กล่าวถึง เจ.เค.โรว์ลิ่ง ในหนังสือเรื่อง...”

ตัวอย่างที่ ๑๒

“วิลเลียม เบอร์นาคนักเขียนคำโฆษณา” (ฉบับ ๔๔, หน้า ๑๒)

ตัวอย่างที่ ๑๒ ผิดพลาดเพราะไม่เว้นวรรคระหว่างชื่อกับคำขยาย

รูปแบบที่ถูกต้อง คือ “วิลเลียม เบอร์นาค นักเขียนคำโฆษณา”

ตัวอย่างที่ ๑๓

“ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ.” (ฉบับ ๑๙, หน้า ๕)

ตัวอย่างที่ ๑๓ ผิดพลาดเพราะระหว่างฐานันดรศักดิ์ (ม.ล.) กับชื่อไม่ต้องเว้นวรรค
และไม่ต้องมีมหัพภาค (.)

รูปแบบที่ถูกต้องคือ ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ

๑.๑.๒ การใช้เครื่องหมายเว้นวรรคในการให้ความหมาย

๑) การใช้คำว่า หมายถึง

เนื่องจากไม่มีการกำหนดหลักเกณฑ์อย่างชัดเจนในการเว้นวรรคเมื่อมีการให้
ความหมายโดยใช้คำว่า “หมายถึง” ผู้วิจัยจึงยึดแนวเทียบกับจังหวัดหยุดพูดเพื่อแบ่งเนื้อความ เป็น ๒
กรณี ดังนี้ กรณีแรก เว้นวรรคหน้าและหลังคำว่า “หมายถึง” มักใช้ในการให้นิยามศัพท์เฉพาะ กรณีที่
สอง เว้นวรรคเฉพาะหน้าคำว่า “หมายถึง” ทั้งนี้ผู้เขียนต้องใช้อย่างใดอย่างหนึ่งให้เป็นระบบ การวิจัย
นี้พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“อติพจน์ หรืออธิพจน์ (hyperbole) หมายถึงการกล่าวเกินจริง” (ฉบับที่ ๓๗,
หน้า ๑๑)

ตัวอย่างที่ ๒

“อุปมานิทัศน์ (allegory) หมายถึงการใช้เรื่องราว นิทานมาประกอบ” (ฉบับที่
๓๗, หน้า ๑๑)

ตัวอย่างที่ ๓

“การแปล หมายถึงการถ่ายทอดภาษา” (ฉบับที่ ๑๖, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๑-๓ ผิดพลาดเพราะไม่เว้นวรรคหลังคำว่า “หมายถึง” เพราะเป็นการให้นิยามศัพท์เฉพาะ

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “อติพจน์ หรืออหิพจน์ (hyperbole) หมายถึง การกล่าวเกินจริง” “อุปมานิทัศน์ (allegory) หมายถึง การใช้เรื่องราว นิทานมาประกอบ” และ “การแปล หมายถึง การถ่ายทอดภาษา”

ตัวอย่างที่ ๔

“วรรณกรรมหมายถึง สิ่งที่เขียนขึ้นทั้งหมดไม่ว่าจะรูปแบบใด หรือความมุ่งหมายใด” (ฉบับ ๔๓, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๕

“दनया वगर्धनश्च (๒๕๔๒, หน้า ๑๒๔-๑๒๕) ได้ให้ความหมายของตัวละครว่า ตัวละครหมายถึง ผู้ประกอบพฤติกรรมตามเหตุการณ์ในเรื่อง หรือเป็นผู้ที่ได้รับผลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามโครงเรื่อง” (ฉบับ ๖๘, หน้า ๘)

ตัวอย่างที่ ๖

“สรุปได้ว่า ตัวละครหมายถึง ผู้ที่มีบทบาทในเรื่อง เป็นสิ่งที่ผู้เขียนสมมุติขึ้นเพื่อทำให้ผู้อ่านได้เห็นลักษณะของมนุษย์ในหลายลักษณะและยังเป็นการแสดงทัศนะของเรื่องนั้น ๆ ผ่านกิริยาต่าง ๆ ของตัวละครเพื่อแสดงวัตถุประสงค์ของเรื่อง” (ฉบับ ๔๗, หน้า ๗)

ตัวอย่างที่ ๗

“จากเอกสารที่กล่าวมานั้นการสรรคำหมายถึง การเลือกสรรคำที่นำมาเรียงร้อยในบทประพันธ์เพื่อให้สื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด มีความสมบูรณ์ในแง่ของการสื่อสาร มีการเลือกใช้ถ้อยคำให้เหมาะสมแก่เนื้อความ บริบท ตัวละคร” (ฉบับ ๓๗, หน้า ๙)

ตัวอย่างที่ ๔-๗ ผิดพลาดเพราะไม่เว้นวรรคหน้าคำว่า หมายถึง

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “วรรณกรรมหมายถึง สิ่งที่เขียนขึ้นทั้งหมด...” “ตัวละครหมายถึง ผู้ประกอบพฤติกรรมตามเหตุการณ์ในเรื่อง...” “ตัวละครหมายถึง ผู้ที่มีบทบาทในเรื่อง...” และ “การสรรคำหมายถึง การเลือกสรรคำ...”

๒) การใช้คำว่า คือ

เช่นเดียวกับคำว่า “หมายถึง” ซึ่งไม่มีการกำหนดหลักเกณฑ์อย่างชัดเจนในการเว้นวรรค ผู้วิจัยจึงพิจารณาการเว้นวรรคเมื่อมีการใช้คำว่า “คือ” โดยยึดแนวเทียบกับจังหวัดหยุดพูดเพื่อแบ่งเนื้อความ ให้ใช้ได้ ๒ วิธี ดังนี้ วิธีแรก เว้นวรรคหน้าและหลังคำว่า “คือ” วิธีที่สองเว้นวรรคเฉพาะหน้าคำว่า “คือ” ทั้งนี้ผู้เขียนต้องใช้อย่างใดอย่างหนึ่งให้เป็นระบบ อย่างไรก็ตามการใช้คำว่า “คือ” ที่เป็นความเปรียบแบบอุปลักษณ์ไม่มีการเว้นวรรค

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“คำคือสิ่งที่ เป็นเครื่องหมาย และแสดงออกมาเป็นความหมายต่าง ๆ อาจจะมี ความหมายกว้างหรือแคบก็ได้ ” (ฉบับ ๔๓, หน้า ๑๔)

ตัวอย่างที่ ๒

“ฉากคือมโนภาพของผู้เขียนซึ่งได้แสดงออกมาด้วยคำพูด ฉากเหล่านี้มีลักษณะต่าง ๆ ทั้งที่เป็นธรรมชาติสามัญซึ่งผู้อ่านคุ้นเคย อยู่ใกล้ตัว และทั้งที่แปลกตาน่าตื่นเต้น อยู่ไกลตัว ไม่รู้จัก บางทีก็มีลักษณะแฝงได้ด้วยวัฒนธรรม อารยธรรมที่ลึกซึ้ง บางครั้งมีลักษณะเรียบ ๆ” (ฉบับ ๖๑, หน้า ๑๑)

ตัวอย่างที่ ๓

“การโฆษณาคือกิจกรรมสื่อสารมวลชนที่เกิดขึ้น เพื่อจูงใจให้ผู้บริโภคมีพฤติกรรมอันเอื้ออำนวยต่อความเจริญทางธุรกิจ การขายสินค้าหรือบริการ โดยอาศัยจากเหตุผล ซึ่งมีทั้งกลยุทธ์จริงและเหตุผลสมมติผ่านทางสื่อโฆษณาที่ต้องรักษาเวลาและเนื้อหาที่มีการระบอบอกผู้โฆษณาอย่างชัดเจน” (ฉบับที่ ๔๔, หน้า ๙)

ตัวอย่างที่ ๑-๓ ผิดพลาดเพราะไม่เว้นวรรคหน้าคำว่า “คือ”

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “คำ คือ สิ่งที่เป็นเครื่องหมาย...” “ฉาก คือ มโนภาพของผู้เขียน...” และ “การโฆษณา คือ กิจกรรมสื่อสารมวลชนที่เกิดขึ้น...” หรือ “คำ คือ สิ่งที่เป็นเครื่องหมาย...” “ฉาก คือ มโนภาพของผู้เขียน...” และ “การโฆษณา คือ กิจกรรมสื่อสารมวลชนที่เกิดขึ้น...” หากเป็นข้อความในฉบับเดียวกัน ให้เลือกใช้อย่างใดอย่างหนึ่งให้เป็นระบบเดียวกัน

ตัวอย่างที่ ๔

“นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ คือ “นวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ ซึ่งนำมาสร้างสรรค์ขึ้นใหม่โดยใช้จินตนาการ ตัวละครที่มีตัวตนจริงในประวัติศาสตร์ และที่สมมุติขึ้นมาใหม่แสดงบทบาทร่วมกัน” (ฉบับ ๖๑, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๕

“ตัวละครเอก หมายถึง ตัวละครที่มีลักษณะเด่นในด้านอุปนิสัย พฤติกรรม ความคิด ที่ปรากฏในนวนิยายของ กนกวลี พจนปกรณ์ ทั้งหมด 7 เรื่อง คือ วาดวิมานดิน กำแพงดอกไม้ เมืองมนุษย์ ยิ่งฟ้ามหานครที่ไม่เปลี่ยนดิน หลังเงา” (ฉบับ ๔๐, หน้า ๙)

ตัวอย่างที่ ๔-๕ ผิดพลาดเพราะเว้นวรรคหลังคำว่า “คือ” ห่างเกินไป

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ คือ นวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์...” และ “ในนวนิยายของ กนกวลี พจนปกรณ์ ทั้งหมด 7 เรื่อง คือ วาดวิมานดิน กำแพงดอกไม้ เมืองมนุษย์...”

๓) การใช้คำว่า “ได้แก่”

ราชบัณฑิตยสถาน (๒๕๔๘, หน้า ๖๕) กำหนดว่าให้เว้นวรรคเล็กหน้าและหลังคำว่า “ได้แก่” ที่ตามด้วยรายการ มากกว่า ๑ รายการ

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“สมัยอยุธยา กวีไทยรจนารามเกียรติ์ในรูปแบบของวรรณกรรมการแสดง ได้แก่ บทละครและบทโขน”(ฉบับ ๕๗, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๒

“กลวิธีที่กวีหรือผู้แต่งนิยมนำมาใช้ในการแต่งวรรณคดีเพื่อสื่อสารแก่ผู้อ่าน ได้แก่ ภาพพจน์หรือความเปรียบ ที่กวีเลือกสรรมาใช้” (ฉบับ ๒๘, หน้า ๑๓)

ตัวอย่างที่ ๓

“การประกอบอาชีพของชาวปากพนังได้แก่ อาชีพการทำนา การทำไร่ การทำสวน อาชีพจับสัตว์น้ำ อาชีพค้าขาย อาชีพทำน้ำมันมะพร้าว อาชีพปลูกพันธุ์ไม้ และไม้ผล” (ฉบับที่ ๒๖, หน้า ๑๕)

ตัวอย่างที่ ๑-๓ ผิดพลาดเพราะไม่เว้นวรรคเล็กหน้าและหลังคำว่า “ได้แก่” ซึ่งให้รายละเอียดมากกว่า ๑ รายการ

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “รูปแบบของวรรณกรรมการแสดง ได้แก่ บทละครและบทโขน” “การแต่งวรรณคดีเพื่อสื่อสารแก่ผู้อ่าน ได้แก่ ภาพพจน์หรือความเปรียบ...” และ “อาชีพของชาวปากพนัง ได้แก่ อาชีพการทำนา การทำไร่ การทำสวน...”

๑.๑.๓ การใช้เครื่องหมายเว้นวรรคในการยกตัวอย่าง

๑) การใช้คำว่า เช่น ควรเว้นวรรคเล็กหน้าและหลังคำ “เช่น” (ในความหมายว่า ยกตัวอย่าง) ยกเว้น “เช่น” ที่มีความหมายว่า “อย่างหรือเหมือน” ไม่ต้องเว้นวรรคทั้งหน้าและหลังคำ (ราชบัณฑิตยสถาน, ๒๕๔๘, หน้า ๖๕)

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ปีพุทธศักราช ๒๕๔๒ ได้ให้ความหมายของโฆษณาไว้ว่า “การเผยแพร่ข้อความออกไปยังสาธารณชน การป่าวร้องป่าวประกาศเช่น โฆษณาสินค้าหรือกระทำการไม่ว่าโดยวิธีใด ๆ ให้ประชาชนเห็นหรือทราบข้อความเพื่อประโยชน์ในทางการค้า” (ฉบับที่ ๔๔, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๒

“คำที่มีความหมายโดยนัยยะ ตามปกติให้รหัสชาติมากกว่าคำที่ใช้ตามความหมายโดยตรง คำประเภทรนี้เหมาะสำหรับงานเขียนที่ต้องการภาษาระดับกึ่งแบบแผนและภาษาปาก เช่น งานเขียนประเภทบันเทิงคดี เป็นต้น”(ฉบับ ๙, หน้า ๖)

ตัวอย่างที่ ๓

“วิริยะ สิริสิงห์ (2537, หน้า 13 – 14) ได้แบ่งประเภทหนังสือสำหรับเด็กเป็นหลายระดับตามเกณฑ์ต่างกันไป เช่นแบ่งตามเกณฑ์อายุ แบ่งตามเกณฑ์ชั้นเรียน และแบ่งตามลักษณะเรื่อง” (ฉบับ ๔๓, หน้า ๙)

ตัวอย่างที่ ๔

“ตัวละคร หมายถึง ผู้มีบทบาทในเรื่อง ตัวละครจะเป็นคนหรือเทียบเท่าคนก็ได้ (มีผู้แต่งให้สัตว์ ต้นไม้ ดอกไม้ สิ่งของ ฯลฯ เป็นตัวละคร คิดและมีพฤติกรรมอย่างคน เช่น เรื่องการผจญภัยของเหรียญบาท)” (ฉบับ ๖๔, หน้า ๙)

ตัวอย่างที่ ๕

“สมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย 40 เรื่องสั้น บทกวี 40 ปีสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ศึกษาเกี่ยวกับประวัตินักเขียนและผลงานต่างๆ เช่นศิลา โคมฉาย วาณิช จรุงกิตอนันต์” (ฉบับ ๕๐, หน้า ๘)

ตัวอย่างที่ ๖

“ตัวละครประกอบหรือตัวละครย่อย เป็นตัวละครที่มีความสำคัญและความโดดเด่นน้อยที่สุดในนวนิยาย เป็นเพียงตัวละครที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อเปรียบเทียบกับตัวละครเอกหรือตัวละครปรปักษ์ในเรื่องมีความโดดเด่นขึ้นมา ดังเช่นไฟโรจน์ บุญประกอบ (อ้างถึงใน สุนทรื คุณจักร์ ๒๕๔๗, หน้า ๘๒) ได้กล่าวถึงบทบาทของตัวละครในนวนิยายโดยจำแนกเป็นประเภทไว้ สรุปว่ามี ๓ ประเภท” (ฉบับ ๖๘, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๑-๖ ผิดพลาดเพราะยกตัวอย่างโดยใช้คำว่า “เช่น” แต่ไม่เว้นวรรคเล็กหน้าและหลังคำว่า เช่น

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “การเผยแพร่ข้อความออกไปยังสาธารณชน การป่าวร้อง ป่าวประกาศ เช่น โฆษณาสินค้าหรือกระทำการไม่ว่าโดยวิธีใด ๆ ให้ประชาชนเห็น...” “คำประเภนี้เหมาะสำหรับงานเขียนที่ต้องการภาษาระดับกึ่งแบบแผนและภาษาปาก เช่น งานเขียนประเภทบันเทิงคดี...” “แบ่งประเภทหนังสือสำหรับเด็กเป็นหลายระดับตามเกณฑ์ต่างกันไป เช่น แบ่งตามเกณฑ์อายุ แบ่งตามเกณฑ์ชั้นเรียน และแบ่งตามลักษณะเรื่อง” “คิดและมีพฤติกรรมอย่างคน เช่น เรื่องการผจญภัยของเหรียญบาท)” “ประวัตินักเขียนและผลงานต่างๆ เช่น ศิลา โคมฉาย วาณิช จรุงกิตอนันต์” และ “ดังเช่น ไฟโรจน์ บุญประกอบ (อ้างถึงใน สุนทรื คุณจักร์ ๒๕๔๗, หน้า ๘๒) ได้กล่าวถึงบทบาทของตัวละครในนวนิยาย...”

๒) การใช้คำว่า เป็นต้น

เมื่อมีการยกตัวอย่าง โดยใช้คำว่า “ เป็นต้น” ควรเว้นวรรคเล็กหน้าคำว่า “ เป็นต้น” ที่อยู่หลังรายการ

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“๑. หน้าที่ในการบอกกล่าวรายละเอียด และสร้างความเข้าใจในตัวผลิตภัณฑ์ที่จะให้ประโยชน์กับผู้บริโภคได้ทั้งข้อมูลผลิตภัณฑ์ คุณสมบัติ คุณลักษณะ ประโยชน์ใช้สอย วิธีการใช้ การให้ความเข้าใจที่ถูกต้อง ฯลฯ หรือรายงานความก้าวหน้าของผลิตภัณฑ์ เช่น การปรับปรุงคุณภาพ การเปลี่ยนแปลงราคา การเพิ่มทุน ราคาหุ้นในตลาดหลักทรัพย์ การขยายโรงงาน เป็นต้น” (ฉบับ ๔๔, หน้า ๑๒)

ตัวอย่างที่ ๒

“๒. วิธีการตั้งคำถามหรือสร้างความฉงน เป็นพาดหัวเรื่องที่ตั้งคำถามกับผู้อ่าน หรือสร้างความสงสัยให้อยากอ่านต่อไป เพื่อหาคำตอบให้หายสงสัย เช่น “จ่ายแพงกว่าทำไม” “คุณเป็นคนหนึ่งใช่ไหมที่...” หลังจากนั้นจึงเฉลยคำตอบเป็นต้น” (ฉบับ ๔๔, หน้า ๑๖)

ตัวอย่างที่ ๓

“การแปลนั้นมีหลายชนิด มีทั้ง แปลมาตรง ๆ ซึ่งผู้อ่านโดยเหตุที่เป็นคนต่างภาษากันก็ไม่อาจเข้าใจในลักษณะภาษาที่เราแปลมาได้แจ่มแจ้ง แปลและเรียบเรียง เป็นการแปลเป็นแล้วก็มีการเปลี่ยนแปลง ตัดทอนเรื่องราวของเขออกบางส่วน หรือทำให้เป็นชาติของตนเสีย การแปลชนิดนี้ไม่ดี ยกเว้นบางเรื่อง ในเมืองไทยมีการแปลอีกอย่างหนึ่งคือ แปลจากที่เขาแปลมา เช่นอย่าง กามนิต หรือที่นักเขียนบางคนในปัจจุบันแปลเรื่องนักสืบลับของ Jean Bruce จากภาษาอังกฤษ แต่ชั้นเดิมเขาเขียนเป็นภาษาฝรั่งเศสเป็นต้น” (ฉบับ ๑๖, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๔

“สิ่งที่ผู้แต่งซ่อนไว้ในบทกวีสั้น ๆ นี้เรียกว่า “โยะอิน” หรือ “โยะโจ” หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดที่กว้างไกลเกินถ้อยคำ 17 พยางค์ แฝงไปด้วยนัยแห่งอารมณ์ ความรู้สึก ความคิด จินตนาการทัศนคติเป็นต้น” (ฉบับ ๖, หน้า ๑๑)

ตัวอย่างที่ ๕

“ความเชื่อของมนุษย์สามารถแบ่งออกได้เป็น ๒ ประเภท ประเภทแรกคือ ความเชื่อที่มีต่อธรรมชาติ เช่น ความเชื่อเรื่องการเกิดการตายของมนุษย์ ความเชื่อเรื่องยารักษาโรค เป็นต้น ประเภทที่สองคือ ความเชื่อที่มีต่อสิ่งเหนือธรรมชาติ เช่น ความเชื่อเรื่องผีसांगเทวดา ความเชื่อเรื่องผีบรรพบุรุษเป็นต้น” (ฉบับ ๖๐, หน้า ๑๑)

ตัวอย่างที่ ๖

“ก. ธรรมชาติ ได้แก่ คำที่แสดงสภาพดินฟ้าอากาศ และสภาพภูมิประเทศ เป็นต้น” (ฉบับ ๖, หน้า ๑๑)

ตัวอย่างที่ ๑-๖ ผิดพลาดเพราะจรรยาการยกตัวอย่างโดยไม่เว้นวรรคเล็ก หน้าคำว่า “เป็นต้น”

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “รายงานความก้าวหน้าของผลิตภัณฑ์ เช่น การปรับปรุงคุณภาพ การเปลี่ยนแปลงราคา การเพิ่มทุน ราคาหุ้นในตลาดหลักทรัพย์ การขยายโรงงาน เป็นต้น” “หลังจากนั้นจึงเฉลยคำตอบ เป็นต้น” แต่ชั้นเดิมเขาเขียนเป็นภาษาฝรั่งเศส เป็นต้น” “แฝงไปด้วยนัยแห่งอารมณ์ ความรู้สึก ความคิด จินตนาการ และทัศนคติ เป็นต้น” “ความเชื่อที่มีต่อสิ่งเหนือธรรมชาติ เช่น ความเชื่อเรื่องผีसांगเทวดา ความเชื่อเรื่องผีบรรพบุรุษ เป็นต้น” และ “ธรรมชาติ ได้แก่ คำที่แสดงสภาพดินฟ้าอากาศ และสภาพภูมิประเทศ เป็นต้น”

๑.๑.๔ การใช้เครื่องหมายเว้นวรรคในการระบุจำนวน

เมื่อมีการระบุจำนวนเป็นตัวเลข ควรเว้นวรรคเล็กระหว่างตัวหนังสือกับตัวเลข พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“จากข้อมูลเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๒ ประเทศไทยมี ๗,๒๕๕ ตำบล ไม่รวมอีก ๑๖๙ แขวง ในกรุงเทพมหานคร” (ฉบับที่ ๑, หน้า ๗)

ตัวอย่างที่ ๒

“๒. การพลัดพราก แบ่งเป็น ๔ ลักษณะ การพลัดพรากบุคคล การพลัดพรากที่อยู่ (บ้านเรือน ถ้ำ) การพลัดพรากบ้านเมือง การพลัดพรากสัตว์เลี้ยง” (ฉบับที่ ๖๓, หน้า ๑๓)

ตัวอย่างที่ ๓

“ผู้วิจัยจะทำการศึกษา กลวิธีการดำเนินเรื่อง ในวรรณกรรมแปลชุดสี่สหายผจญภัย ทั้ง ๘ เล่ม แล้วนำมาวิเคราะห์ดังต่อไปนี้” (ฉบับที่ ๑๖, หน้า ๕)

ตัวอย่างที่ ๔

“สุจริตลักษณ์ ดีผดุง (2549) อธิบายเนื้อหาสำคัญของวจนปฏิบัติศาสตร์ไว้ ๕ เนื้อหาดังนี้” (ฉบับที่ ๒๗, หน้า ๘)

ตัวอย่างที่ ๑-๔ ผิดพลาดเพราะระบุจำนวน โดยไม่เว้นวรรคหลังตัวเลข

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “ไม่รวมอีก ๑๖๙ แขวงในกรุงเทพมหานคร” “การพลัดพราก แบ่งเป็น ๔ ลักษณะ” “วรรณกรรมแปลชุดสี่สหายผจญภัย ทั้ง ๘ เล่ม” “อธิบายเนื้อหาสำคัญของวจนปฏิบัติศาสตร์ไว้ ๕ เนื้อหา”

ตัวอย่างที่ ๕

“จำนง อติวัฒน์สิทธิ์ และคนอื่นๆ (๒๕๔๘, หน้า ๓๑ – ๓๒) ได้แบ่งประเภทสังคมตามลักษณะการทำมาหากิน มี ๕ ประเภท” (ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๑๖)

ตัวอย่างที่ ๖

“สำหรับสหภาพโซเวียตซึ่งในภาษาอังกฤษใช้คำคุณศัพท์ ๒ คำ คือ Soviet และ Russian ใช้ว่า โซเวียต และรัสเซีย” (ฉบับที่ ๓๔, หน้า ๑๕)

ตัวอย่างที่ ๕-๖ ผิดพลาดเพราะระบุจำนวน โดยไม่เว้นวรรคหน้าตัวเลข

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “แบ่งประเภทสังคมตามลักษณะการทำมาหากิน มี ๕ ประเภท” “ภาษาอังกฤษใช้คำคุณศัพท์ ๒ คำ...”

ตัวอย่างที่ ๘

“การเล่นคำ แยกออกเป็น ๒ แบบคือ...” (ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๑๒)

ตัวอย่างที่ ๙

“จิตกรลดา สุวัตกุล (๒๕๓๒) ได้กล่าวถึงแนวในการศึกษาวรรณคดีเชิงสุนทรียศาสตร์ว่า ได้แก่การศึกษาวรรณคดีใน ๒ องค์ประกอบคือ องค์ประกอบทางด้านเนื้อหา และองค์ประกอบทางด้านรูปแบบ” (ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๑๑)

ตัวอย่างที่ ๘-๙ ผิดพลาดเพราะระบุจำนวน โดยไม่เว้นวรรคทั้งหน้าและหลังตัวเลข

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “การเล่นคำ แยกออกเป็น ๒ แบบ คือ...” และ “การศึกษาวรรณคดีใน ๒ องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบทางด้านเนื้อหาและองค์ประกอบทางด้านรูปแบบ”

ตัวอย่างที่ ๑๐

“๒. เจ้านาย ประกอบด้วยพระราชโอรส พระราชธิดา และเชื้อพระวงศ์ พวกเจ้านายที่จะช่วยเหลือราชการแผ่นดินตามที่พระมหากษัตริย์มีบัญชา ซึ่งยศของเจ้านายแบ่งได้เป็น ๒ ประเภท” คือ สกุลยศ ซึ่งเป็นยศที่เจ้านายได้มาแต่กำเนิด และอิสริยยศ เป็นยศที่รับพระราชทานเนื่องจากได้รับราชการแผ่นดิน (ฉบับ ๖๑, หน้า ๑๖)

ตัวอย่างที่ ๑๑

“พรอยด์ เชื่อว่าโครงสร้างบุคลิกภาพของบุคคล ๓ ประการ คือ...” (ฉบับ ๑๒, หน้า ๑๕)

ตัวอย่างที่ ๑๒

“ผลการศึกษาพบว่า พบคำยืมจากแหล่งข้อมูลทั้งสิ้น ๗๙๔ คำ การคิดคำขึ้นใหม่ ๓๑๒ คำ การยืมโดยการทับศัพท์ ๔๘๒ คำ ประเภทของการเปลี่ยนแปลงความหมายที่พบบ่อยที่สุดคือ ความหมายแคบเข้า และที่พบน้อยที่สุดคือ ความหมายกว้างออกและย้ายที่” (ฉบับ ๓๔, หน้า ๑๙)

ตัวอย่างที่ ๑๐-๑๒ ผิดพลาดเพราะระบุจำนวน โดยเว้นวรรคหลังตัวเลขกับตัวหนังสือห่างเกินไป

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “ยศของเจ้านายแบ่งได้เป็น ๒ ประเภท” “โครงสร้างบุคลิกภาพของบุคคล ๓ ประการ” และ “การคิดคำขึ้นใหม่ ๓๑๒ คำ การยืมโดยการทับศัพท์ ๔๘๒ คำ”

๑.๑.๕ การใช้เครื่องหมายเว้นวรรคในการระบุวัน เดือน ปี

ในการระบุวัน เดือน ปี ควรเว้นวรรคเล็กระหว่างวันกับเดือน เดือนกับปี และระหว่างข้อความกับวันเดือนปี

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“ผู้วิจัยจะวิเคราะห์วรรณกรรมของไตรรงค์ ประสิทธิภาพ จำนวน ๖ เล่ม ดังนี้

๑.๑ หจก. (พ.ศ.๒๕๕๙)

๑.๒ อุปมาการ์ตูน (พ.ศ.๒๕๕๒)

๑.๓ สมุดวาดเขียน (พ.ศ.๒๕๕๒)

๑.๔ Best of หัวแจกัน (พ.ศ.๒๕๕๓)

๑.๕ เรื่องอะไร (พ.ศ.๒๕๕๔)

๑.๖ มรดกแห่งความประสาท (พ.ศ.๒๕๕๔)” (ฉบับที่ ๕๕, หน้า ๖)

ตัวอย่างที่ ๒

“ในนวนิยายเรื่อง “แม่นาคพระโขนง พ.ศ.๒๕๓๑-๒๕๓๒” (ฉบับที่ ๓๐, หน้า ๕)

ตัวอย่างที่ ๑-๒ ผิดพลาดเพราะไม่เว้นวรรคเล็กหลังเครื่องหมายมหัพภาค

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “(พ.ศ.๒๕๕๙) “(พ.ศ.๒๕๕๒)” “(พ.ศ.๒๕๕๒)” “(พ.ศ.

๒๕๕๓)”

“(พ.ศ.๒๕๕๔)” “(พ.ศ.๒๕๕๔)” และ “พ.ศ.๒๕๓๑-๒๕๓๒”

ตัวอย่างที่ ๓

“ตั้งแต่วันที่ ๑๕ มีนาคม ถึง ๑๕ พฤษภาคม พ.ศ. 2556 (ฉบับที่ ๓๑, หน้า ๗)

ตัวอย่างที่ ๔

“เทปบันทึกการแสดงเดี่ยวไมโครโฟนครั้งที่ ๗ ระหว่างวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ถึงวันที่ ๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๑” (ฉบับที่ ๒๗, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๕

“โดยเปิดต้วนิตยสารฉบับแรก ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๒จนถึงปัจจุบัน” (ฉบับที่ ๔๔, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๓-๕ ผิดพลาดเพราะไม่เว้นวรรคระหว่างตัวเลขกับตัวหนังสือ

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “๑๕ พฤษภาคม” “๑ กุมภาพันธ์” “พ.ศ. ๒๕๔๒ จนถึง

ปัจจุบัน”

๑.๑.๖ การใช้เครื่องหมายเว้นวรรคในการเขียนหมายเลขกำกับหัวข้อ

เมื่อมีหมายเลขกำกับหัวข้อ ควรเว้นวรรคเล็กหลังหมายเลข

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“หลักเกณฑ์การเลือกสรรงานวรรณกรรม มีดังนี้ คือ

๑.เป็นงานเขียนภาษาไทย

๒.เป็นงานริเริ่มของผู้เขียนเอง มิใช่งานแปลหรือแปลงจากของผู้อื่น

๓.ผู้เขียนยังมีชีวิตอยู่ขณะส่งงานเข้าประกวด

๔.เป็นงานตีพิมพ์เผยแพร่ (มี ISBN) เป็นเล่มครั้งแรกย้อนหลังไม่เกิน ๓ ปี ภายในวัน

สิ้นกำหนดส่ง

๕.งานวรรณกรรมที่เคยได้รับรางวัลอื่นใดในประเทศไทยมาแล้วจะส่งเข้าพิจารณา

อีกก็ได้”(อิงอร สุพันธุ์วณิช , ๒๕๒๔-๒๕๔๘ หน้า๒) (ฉบับที่ ๕๐, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๒

“๑. ขอบเขตด้านข้อมูล

ศึกษาเนื้อเพลงจากบทเพลงในชุดเพลงของบอย โกสิยพงษ์ จำนวน ๔ ชุด รวม

ทั้งสิ้น ๕๒ เพลง ได้แก่

๑.๑ชุดเพลง SONGS FROM DIFFERENT SCENES#1 จำนวน ๙ เพลง

๑.๒ชุดเพลง SONGS FROM DIFFERENT SCENES#2 จำนวน ๑๕ เพลง

๑.๓ชุดเพลง SONGS FROM DIFFERENT SCENES#3 จำนวน ๑๗ เพลง

๑.๔ชุดเพลง SONGS FROM DIFFERENT SCENES#4 จำนวน ๑๑ เพลง” (ฉบับ

ที่ ๑๕, หน้า ๕)

ตัวอย่างที่ ๓

“การศึกษาค้นคว้านี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้ภาษาสื่ออารมณ์ชั้นในการแสดงเดี่ยวไมโครโฟนครั้งที่ ๗ ของอุดม แต่พานิชจากแนวคิดวจนปฏิบัติศาสตร์ ดังนี้

๑. ทฤษฎีวจนกรรม

๒. ความหมายบ่งชี้เป็นนัย

๓. โครงสร้างการสนทนา” (ฉบับที่ ๒๗, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๔

“๑. ภาพสะท้อนสังคม หมายถึง ภาพรวมความสัมพันธ์ของสังคมระหว่างคนกับสิ่งแวดล้อม ที่สะท้อนออกมาในรูปแบบของการดำเนินชีวิตของบุคคลที่อาศัยอยู่ในอำเภอเมืองจันทบุรี จังหวัดจันทบุรี” (ฉบับที่ ๒๔, หน้า ๗)

ตัวอย่างที่ ๕

“๒.๒.๓ เปรียบสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่ใช่คน แต่ทำกริยาอาการเสมือนหนึ่งเป็นคน” (ฉบับที่ ๔๘, หน้า ๘)

ตัวอย่างที่ ๑-๕ ผิดพลาดเพราะไม่เว้นวรรคเล็กระหว่างหมายเลขหัวข้อกับตัวหนังสือ

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “๑. เป็นงานเขียน...” “๒. เป็นงานริเริ่ม...” “๓. ผู้เขียนยังมีชีวิตอยู่...” “๔. เป็นงานตีพิมพ์เผยแพร่...” “๕. งานวรรณกรรมที่เคยได้รับรางวัล...” “๑.๑ ชุดเพลง...” “๑.๒ ชุดเพลง...” “๑.๓ ชุดเพลง...” “๑.๔ ชุดเพลง...” “๒. ความหมาย...” “๑. ภาพสะท้อนสังคม หมายถึง ภาพรวม...” “๒.๒.๓ เปรียบสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่ใช่คน...”

ตัวอย่างที่ ๖

“๑. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับวรรณคดีเรื่องมหากาพย์มหาภารตะ

๒. เอกสารที่เกี่ยวกับสงครามการตักลอนและพระยาอุปกิตศิลปสาร (ผู้แต่ง)

๓. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวรรณคดี” (ฉบับที่ ๓๒, หน้า ๗)

ตัวอย่างที่ ๖ ผิดพลาดเพราะเว้นวรรคผิดตำแหน่ง ควรเว้นวรรคเล็กหลังเครื่องหมายมหัพภาค

ที่ถูกต้องคือ “๒. เอกสารที่เกี่ยวกับสงครามการตักลอน”

ตัวอย่างที่ ๗

“วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า

๑. เพื่อรวบรวมและจำแนกการใช้วจนภาษา และอวจนภาษาในโฆษณาเครื่องสำอาง จาก นิตยสารแอล ๑๒ ฉบับ ในปี ๒๕๕๕

๒. เพื่อศึกษาการใช้ภาษา ในด้านคำ ประโยค และศึกษากลวิธีการสร้างข้อความในโฆษณา ในด้านการเขียนข้อความพาดหัว ข้อความเนื้อหา และข้อความปิดท้าย

๓. เพื่อศึกษาอวจนภาษาที่ปรากฏในโฆษณาเครื่องสำอาง ในด้านของ ของการใช้ภาพประกอบ สี ตัวหนังสือ เพื่อดึงดูดใจผู้อ่าน” (ฉบับ ๕๙, หน้า ๕)

ตัวอย่างที่ ๗ ผิดพลาดเพราะเว้นวรรคหลังหมายเลขหัวข้อห่างเกินไป ควรเว้นวรรคเล็กหลังหมายเลขหัวข้อ

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “๑. เพื่อรวบรวมและจำแนกการใช้วจนภาษาและอวจนภาษา...”

๑.๑.๗ การใช้เครื่องหมายเว้นวรรคในการแยกรายการ
เมื่อมีการแยกรายการ ควรเว้นวรรคเล็กระหว่างรายการที่กล่าวถึง
พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“เรียกลักษณะเฉพาะของสถานที่ เรียกตามชื่อบุคคล เรียกตามลักษณะ
ภูมิประเทศในแถบนั้น ๆ” (ฉบับ ๒, หน้า ๘)

ตัวอย่างที่ ๒

“ปรากฏวจนกรรมอ้อมในวจนกรรมบริภาษ วจนกรรมโต้แย้ง วจนกรรมการ
แสดงความรู้สึกในแง่ลบ วจนกรรมการขอร้อง วจนกรรมการถาม และวจนกรรมการเตือน”
(ฉบับ ๔๙, หน้า ๑๐)

ตัวอย่างที่ ๑-๒ ผิดพลาดเพราะเว้นวรรคระหว่างรายการเกินไปในการแยกประเภท
ควรใช้การเว้นวรรคเล็ก

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “เรียกลักษณะเฉพาะของสถานที่ เรียกตามชื่อบุคคล เรียกตาม
ลักษณะภูมิประเทศในแถบนั้น ๆ” และ “ปรากฏวจนกรรมอ้อมในวจนกรรมบริภาษ วจนกรรม
โต้แย้ง วจนกรรมการแสดงความรู้สึกในแง่ลบ วจนกรรมการขอร้อง วจนกรรมการถาม และวจนกรรม
การเตือน”

๑.๑.๘ การใช้เครื่องหมายเว้นวรรคในประโยคที่มีคำเชื่อมและคำขยาย

ราชบัณฑิตยสถาน (๒๕๔๘, หน้า ๖๕-๖๖) กำหนดให้ใช้เครื่องหมายเว้นวรรคใน
ประโยคที่มีคำเชื่อมและคำขยาย ดังนี้

๑) การใช้คำว่า “และ”

การใช้คำสันธาน “และ” ควรเว้นวรรคเล็กหน้าคำว่า “และ” ในการแสดง
รายการ ยกเว้นหากมีเพียง ๒ รายการ ไม่ต้องเว้นวรรค

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“โครงเรื่อง คือ ส่วนที่ประกอบด้วยปัญหาข้อขัดแย้งในด้านต่าง ๆ ของตัวละคร
เพื่อทำให้ผู้อ่านสนใจและอยากรู้เรื่องราวในตอนท้ายเรื่องว่าจะเป็นอย่างไร มีลักษณะซับซ้อนและ
มักแบ่งเป็น โครงเรื่องใหญ่ และ โครงเรื่องย่อย” (ฉบับ ๑๘, หน้า ๗)

ตัวอย่างที่ ๒

“ภาษาที่ใช้ควรเป็นประโยคที่มีสัมผัสตามฉันทลักษณ์มีจังหวะ และมี
ความหมายที่คล้ายคลึงกับสิ่งที่คุ้นเคยในชีวิตประจำวัน” (ฉบับ ๔๔, หน้า ๑๗) การแจ้งการ

เปลี่ยนแปลง และ การรับรองคุณภาพ (ฉบับ ๔๔, หน้า ๒๖)

ตัวอย่างที่ ๓

“เพลงลูกทุ่งเป็นเพลงที่สะท้อนภาพสังคมและวัฒนธรรมในปัจจุบัน มีสำเนียงการร้องแบบชนบทไทย มีท่วงทำนองสนุกสนาน เนื้อหาของเพลงสะท้อนวิถีชีวิตสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย” (ฉบับ ๓๗, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๔

“๓. สรุปลผล อภิปรายผล และ ให้ข้อเสนอแนะ ตามโครงร่างของการวิจัย” (ฉบับ ๒๐, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๕

“จิตจรลดา สุวัตักุล (๒๕๓๒) ได้กล่าวถึงแนวในการศึกษาวรรณคดีเชิงสุนทรียศาสตร์ว่า ได้แก่การศึกษาวรรณคดีใน๒องค์ประกอบคือ องค์ประกอบทางด้านเนื้อหา และ องค์ประกอบทางด้านรูปแบบ” (ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๑๒)

ตัวอย่างที่ ๖

“วิเคราะห์ประเภท และความหมายของวจนกรรมอ้อมที่ปรากฏในบทสนทนาของตัวละคร” (ฉบับที่ ๔๙, หน้า ๗)

ตัวอย่างที่ ๗

“ธีราพร บุญพรหม เป็นคนเชียงใหม่แต่กำเนิด เขาไม่พูดภาษากลางเพราะรักและ หวงแหนภาษาเหนือ” (ฉบับ ๓๗, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๘

“ลักษณะของสารที่เป็นวจนภาษา คือ สัญลักษณ์ที่สร้างขึ้น เพื่อถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ให้บุคคลอื่นเข้าใจ วจนภาษาดังกล่าว คือ ภาษาพูดและ ภาษาเขียน” (ฉบับ ๔๔, หน้า ๑๖)

ตัวอย่างที่ ๙

“ผลการศึกษาพบว่าประวัติความเป็นมาและความหมาย ของชื่อหมู่บ้านและตำบลมาจาก พรรณไม้ท้องถิ่น” (ฉบับ ๒, หน้า ๑๓)

ตัวอย่างที่ ๑๐

“การศึกษาเชิงวิเคราะห์นิทานยอดเยี่ยมรางวัลมูลนิธิเด็ก ปีที่ ๑ - ๑๗ สำนักพิมพ์มูลนิธิเด็ก จำนวน ๘ เล่ม ๖๑ เรื่อง ในด้านเนื้อหา และตัวละคร” (ฉบับ ๓๖, หน้า ๑)

ตัวอย่างที่ ๑๑

“หนังสือสำหรับเด็กจะต้องจัดทำขึ้นให้เนื้อหาสาระ รูปเล่ม และตัวอักษรที่เหมาะสมกับวัย ความรู้และความสามารถของเด็กด้วย” (ฉบับ ๔๓, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๑-๑๑ ผิดพลาดเพราะเว้นวรรคหน้าและหลังคำว่า “และ” ในกรณีที่มีเพียง ๒ รายการ และเว้นวรรคหลังคำว่า “และ” กรณีที่มีมากกว่า ๒ รายการ

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “มักแบ่งเป็น โครงเรื่องใหญ่และโครงเรื่องย่อย” “มีสัมผัสตามฉันทลักษณ์มีจังหวะและมีความหมายที่คล้ายคลึงกับสิ่งที่คุ้นเคยในชีวิตประจำวัน” “เนื้อหาของเพลงสะท้อนวิถีชีวิตสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย” “สรุปลผล อภิปรายผล และให้ข้อเสนอแนะ”

“การศึกษาวรรณคดีใน ๒ องค์ประกอบคือ องค์ประกอบทางด้านเนื้อหาและองค์ประกอบทางด้านรูปแบบ” “วิเคราะห์ประเภทและความหมายของวจนกรมอ้อม” “เขาไม่พูดภาษากลางเพราะรักและหวงแหนภาษาเหนือ” “วจนภาษาดังกล่าว คือ ภาษาพูดและภาษาเขียน” “ชื่อหมู่บ้านและตำบล” “ในด้านเนื้อหาและตัวละคร” “เหมาะสมกับวัย ความรู้ และความสามารถของเด็กด้วย”

๒) การใช้คำว่า “กับ”

การใช้คำว่า “กับ” เพื่อเชื่อมความ ไม่ต้องเว้นวรรคทั้งหน้าและหลังคำว่า “กับ” พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“พระยามหาสงคราม แม่ทัพกับอุปฮาดเมืองเวียงจันทน์ ซึ่งแม่ทัพไทยจับมาได้ ที่เมืองไทยนั้นได้พร้อมทั้งราชบุตรเมืองกาฬสินธุ์ กับพระพิชัยอุดมเดช เจ้าเมืองภูแล่นช้างและ ท้าวเพชร ท้าวสาย เมืองเวหรือเมืองเรณูนคร กรมการเมืองยโสธร เมืองมุกดาหารยกกองทัพไทยไป เผาบ้านเผาเมืองและยิงข้าวของพวกผู้ไทยและพวกข้าที่เมืองวัง(ฉบับ ๕๖, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๒

“พระยาอุปกิตศิลปสาร (2512, หน้า 3) กล่าวว่า เรื่องมหากาพย์กัณฑ์กับ เรื่องรามายณะ (รามเกียรติ์) เป็นพงศาวดารเก่าแก่ของกษัตริย์อินเดียโบราณ พวกพราหมณ์ถือเป็น เรื่องศักดิ์สิทธิ์เกี่ยวกับศาสนา” (ฉบับ ๓๒, หน้า ๘)

ตัวอย่างที่ ๓

“โครงเรื่องส่วนใหญ่จะมืองค์ประกอบ ๒ ส่วนคือ ความต้องการหรือความปรารถนาของตัวละคร กับปัญหาหรืออุปสรรคที่ขัดขวางไม่ให้ตัวละครบรรลุจุดหมาย” (ฉบับ ๑๘, หน้า ๗)

ตัวอย่างที่ ๑-๓ ผิดพลาดเพราะเว้นวรรคหน้าและหลังคำว่า “กับ”

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “ราชบุตรเมืองกาฬสินธุ์กับพระพิชัยอุดมเดช” “เรื่องมหากาพย์กัณฑ์กับเรื่องรามายณะ” “ความต้องการหรือความปรารถนาของตัวละครกับปัญหาหรืออุปสรรคที่ขัดขวางไม่ให้ตัวละครบรรลุจุดหมาย”

๓) การใช้คำว่า “หรือ”

การใช้คำสันธาน “หรือ” ควรเว้นวรรคเล็กน้อยหน้าคำว่า “หรือ” ในกรณีที่มีหลายรายการ ยกเว้นถ้ามีเพียง ๒ รายการ ไม่ต้องเว้นวรรค

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“อวจนภาษา หมายถึง ส่วนอื่น ๆ ที่ประกอบในชิ้นงานโฆษณาซึ่ง นอกเหนือไปจากการใช้ถ้อยคำโฆษณา หรือวจนภาษา” (ฉบับ ๕๙, หน้า ๘)

ตัวอย่างที่ ๒

“ผู้เขียนเป็นผู้เล่าในฐานะที่เกี่ยวข้องกับตัวละคร หรือ ผู้เขียนเล่าเรื่องโดย หยั่งเข้าไปในความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร” (ฉบับ ๒๐, หน้า ๘)

ตัวอย่างที่ ๓

“ตัวละคร คือ ผู้ที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง หรือ เป็นผู้แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ในเรื่อง” (ฉบับที่ ๕๑, หน้า ๖)

ตัวอย่างที่ ๔

“ภาพสะท้อนสังคม หมายถึง เหตุการณ์หรือปรากฏการณ์บางอย่างที่เกิดขึ้นในสังคมหนึ่ง แล้วสามารถทำให้มองเห็นถึงลักษณะ ภาวะหรือ ปัญหาของสังคมนั้นได้” (ฉบับ ๖๙, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๕

“บริษัทธุรกิจผู้ผลิตเหล่านี้นำเงินไปลงทุนในโครงการโฆษณา ต่างก็ใช้เงินงบประมาณจำนวนมหาศาลเพื่อใช้ในการโฆษณา และบริการของตนไปยังลูกค้า หรือผู้บริโภค โดยใช้เครื่องมือและการสื่อสารในการโฆษณาทุกรูปแบบ” (ฉบับ ๕๙, หน้า ๑)

ตัวอย่างที่ ๖

“๑. การเปิดเรื่อง หมายถึง การพิจารณาการเปิดเรื่องเป็นลำดับเหตุการณ์ หรือ มองภาพย้อนหลัง” (ฉบับ ๒๐, หน้า ๕)

ตัวอย่างที่ ๑-๖ ผิดพลาดเพราะเว้นวรรคเล็กหน้าและหลังคำสันธาน “หรือ” ในรายการ ซึ่งมีเพียง ๒ รายการ

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “นอกเหนือไปจากการใช้ถ้อยคำโฆษณาหรือวงภาษา” “ผู้เขียนเป็นผู้เล่าในฐานะที่เกี่ยวข้องกับตัวละครหรือผู้เขียนเล่าเรื่องโดยหึ่งเข้าไปในความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร” “ผู้ที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ในเรื่องหรือเป็นผู้แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ในเรื่อง” “สามารถทำให้มองเห็นถึงลักษณะภาวะหรือปัญหาของสังคม” “บริการของตนไปยังลูกค้าหรือผู้บริโภค” “การเปิดเรื่องเป็นลำดับเหตุการณ์หรือมองภาพย้อนหลัง”

๔) การใช้คำว่า ฉะนั้น

การใช้คำว่า “ฉะนั้น” ต้องเว้นวรรคหน้าและหลัง เพื่อเน้นความหมายของคำ พบข้อผิดพลาด ดังนี้

“ต้องทำเกษตรกรรมและหัตถกรรมขนาดเล็กไปตลอดชีวิต ฉะนั้น ชนชั้นกลางในกรุงศรีอยุธยาจึงเกิดขึ้นไม่ได้” (ฉบับที่ ๖๑, หน้า ๑๕)

ข้อความนี้ผิดพลาดเพราะไม่เว้นวรรคหน้าคำว่า “ฉะนั้น”

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “ต้องทำเกษตรกรรมและหัตถกรรมขนาดเล็กไปตลอดชีวิต ฉะนั้น ชนชั้นกลางในกรุงศรีอยุธยาจึงเกิดขึ้นไม่ได้” .

๕) การใช้คำว่า ที่

การใช้คำว่า “ที่” เพื่อเป็นส่วนขยายคำนาม และนามวลี ไม่ต้องเว้นวรรคทั้งหน้าและหลังคำว่า “ที่”

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“๕.๓ การสร้างตัวละครแบบมิติสมบูรณ (Full-Dimensional Characters) คือ สร้างนิสัยตัวละครมีวิวัฒนาการไปตามลักษณะเหตุการณ์ ที่เปลี่ยนแปลงตามกาลเวลา” (ฉบับ ๔๓, หน้า ๑๓)

ตัวอย่างที่ ๒

“จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าบทเพลงที่ ศิลปินวงไม้เมืองเป็นผู้ขับร้องความ เป็นอัตลักษณ์และความภาคภูมิใจในภาษาเหนือ ที่รักและชื่นชอบในบทเพลงจากศิลปินใต้ดินที่ พลิกผันตัวเองขึ้นไปอยู่บนดิน จนได้เข้าไปอยู่ค่ายเพลงชื่อดังและเป็นที่ยอมรับของผู้คน” (ฉบับ ๓๗, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๑-๒ ผิดพลาดเพราะเว้นวรรคเล็กหน้าและหลังคำว่า “ที่”

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “มีวิวัฒนาการไปตามลักษณะเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงตาม กาลเวลา” “บทเพลงที่ศิลปินวงไม้เมืองเป็นผู้ขับร้อง ความเป็นอัตลักษณ์และความภาคภูมิใจใน ภาษาเหนือที่รักและชื่นชอบในบทเพลงจากศิลปินใต้ดินที่พลิกผันตัวเองขึ้นไปอยู่บนดิน จนได้เข้าไป อยู่ค่ายเพลงชื่อดังและเป็นที่ยอมรับของผู้คน”

๖) การใช้คำว่า “เพื่อ”

การใช้คำว่า “เพื่อ” เป็นส่วนขยายไม่ต้องเว้นวรรคทั้งหน้าและหลังคำว่า “เพื่อ” พบข้อผิดพลาด ดังนี้

“โครงเรื่อง หมายถึง ลำดับของเหตุการณ์ที่ผู้แต่งกำหนดขึ้นเพื่อให้เรื่องดำเนิน ไปตั้งแต่ต้นจนจบ” (ฉบับ ๑๘, หน้า ๗)

ข้อความนี้ผิดพลาดเพราะเว้นวรรคหลังคำว่า “เพื่อ”

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “ลำดับของเหตุการณ์ที่ผู้แต่งกำหนดขึ้นเพื่อให้เรื่องดำเนิน ไปตั้งแต่ต้นจนจบ”

๗) การใช้คำว่า “ว่า”

ให้เว้นวรรคเล็กหลังคำว่า “ว่า” ในกรณีที่ข้อความต่อมาเป็นประโยค

พบข้อผิดพลาด ดังนี้

“สุวิไล เปรมศรีรัตน์ และสุชумаวดี ขำหิรัญ (๒๕๒๗, หน้า๑) กล่าวไว้ว่า

ทุกท้องถิ่นต้องมีภูมินามที่บอกความหมายและเรื่องราวต่าง ๆ ของหมู่บ้าน และตำบลให้แก่คนยุค ปัจจุบันได้ทราบถึงสิ่งดังกล่าว” (ฉบับ ๒๑, หน้า ๒)

ข้อความนี้ผิดพลาดเพราะเว้นวรรคหลังคำว่า “ว่า” ห่างเกินไป ควรใช้การเว้น วรรคเล็ก

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “กล่าวไว้ว่า ทุกท้องถิ่นต้องมีภูมินามที่บอกความหมายและ เรื่องราวต่าง ๆ ของหมู่บ้าน”

๑.๑.๙ การใช้เครื่องหมายเว้นวรรคในการเขียนภาษาอังกฤษร่วมกับภาษาไทย
ควรเว้นวรรคเล็กระหว่างตัวหนังสือภาษาอังกฤษกับตัวหนังสือภาษาไทย
พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“เพื่อศึกษาวิเคราะห์วรรณกรรมเยาวชนแปลแฟนตาซีเรื่อง “Trinity Blood
นักล้าแวมไพร์สายพันธุ์สุร” ภาค R.A.M ในประเด็นดังต่อไปนี้” (ฉบับ ๑๓, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๒

“นามมีบุ๊คส์ภูมิใจนำเสนอ สีสหายผจญภัย อีกหนึ่งผลงานของ Enid Blyton
ผู้เขียน ห้าสหายอันโด่งดัง” (ฉบับ ๑๖, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๓

“คำว่า “วรรณกรรม” นี้แปลมาจากภาษาอังกฤษ คือ Literature เมื่อนำมาใช้ใน
ภาษาไทยกลับแยกออกเป็นสองคำ คือ วรรณกรรม และวรรณคดี ความหมายของคำ วรรณกรรม
จึงมีความหมายโดยกว้าง” (ฉบับ ๑๖, หน้า ๗)

ตัวอย่างที่ ๔

“๑. สีสหายผจญภัย อุโมงค์ลับใต้ทะเล The Island of Adventure แปลโดย
ปิยะภา ภาพประกอบโดยสุภาภรณ์ สุขประเสริฐ” (ฉบับ ๑๖, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๑-๔ ผิดพลาดเพราะไม่เว้นวรรคในการเขียนภาษาอังกฤษร่วมกับ
ภาษาไทย

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “ภาค R.A.M” “Enid Blyton ผู้เขียนห้าสหายอันโด่งดัง”
“Literature เมื่อนำมาใช้ในภาษาไทยกลับแยกออกเป็นสองคำ” “The Island of Adventure แปล
โดย ปิยะภา”

ตัวอย่างที่ ๕

“โดย Jacqueline Wilson จะยึดหลักการสิ่งหนึ่งไว้เสมอว่า ไม่ว่าตัวละคร
เอกของเธอจะต้องมีความน่ารัก น่าเอ็นดู แม้ว่าจะมีข้อบกพร่องอยู่บ้างก็ตาม” (ฉบับ ๖๓, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๕ ผิดพลาดเพราะเว้นวรรคห่างเกินไป

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “Jacqueline Wilson จะยึดหลักการสิ่งหนึ่งไว้...”

๑.๑.๑๐ การใช้เครื่องหมายเว้นวรรคร่วมกับเครื่องหมายอื่น

กรณีที่ต้องควรใช้เครื่องหมายเว้นวรรคร่วมกับเครื่องหมายอื่น ต้องเว้นวรรคเล็กหน้า
เครื่องหมายอัฒภาคเปิดและวงเล็บเปิด และควรเว้นวรรคเล็กหลังเครื่องหมาย จุลภาค อัฒภาค
ไปยาลน้อย อัฒภาคปิด และวงเล็บปิด

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“๕. คำที่ศักดิ์ หมายถึง คำที่ให้ความรู้สึกอันสูงส่งกว่าคำธรรมดาทั่ว ๆ ไป รวมถึงคำราชาศัพท์ เช่น เท้า, พระบาท แทนคำว่า ตีน รับประทาน, เสวย แทนคำว่า กิน เป็นต้น” (ฉบับ ๔๔, หน้า ๑๔)

ตัวอย่างที่ ๒

“นวนิยายสยองขวัญมักเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับฝันร้ายของผู้อ่าน, ความหวาดกลัวที่ซ่อนอยู่, ความเกลียดและความกลัวของสิ่งที่ไม่รู้จัก” (ฉบับ ๓๐, หน้า ๕)

ตัวอย่างที่ ๓

“วิชุดา ปานกลาง (2530) ได้ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์และการถ่ายทอดความหมายเรื่อง “ผี” เช่น ในนวนิยายเรื่อง “แม่นาคพระโขนง พ.ศ.๒๕๒๑-๒๕๓๒” (ฉบับที่ ๓๐, หน้า ๕)

ตัวอย่างที่ ๔

“นวนิยายแนวสยองขวัญ ในชุด 7 วันจอร์เจเวร ‘WARD ห้องคลอดมรณะ’ (วันอาทิตย์)” (ฉบับ ๓๐, หน้า ๖)

ตัวอย่างที่ ๕

“นิตยสารมาร์เก็ตเธียร์ (Marketeer) เป็นนิตยสารธุรกิจที่ได้รับความนิยม และมีโฆษณาที่หลากหลายมากกว่านิตยสารในกลุ่มเดียวกัน” (ฉบับที่ ๔๔, หน้า ๒)

“๑. วจนภาษา (Verbal Components) หมายถึง ภาษาที่ใช้ถ้อยคำ หรือตัวอักษรใช้ในการอธิบายสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นรูปธรรม และนามธรรม หรืออธิบายเรื่องราว เหตุการณ์ อารมณ์ ความรู้สึก เพื่อใช้ในการแสดงออกและสื่อสาร

๒. อวจนภาษา (Non- Verbal Components) หมายถึง การสื่อสารโดยใช้รหัสหรือสัญลักษณ์แทนที่จะใช้ภาษาพูดหรือภาษาเขียน เช่น การแสดงกิริยาอาการ การใช้ภาพ สี หรือกระทำการใด ๆ ที่สามารถสื่อสารได้โดยไม่ต้องภาษาพูด หรือ ภาษาเขียน” (ฉบับ ๔๔, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๑-๕ ผิดพลาดเพราะไม่เว้นวรรคหน้าและหลังเครื่องหมายอื่น

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “รับประทาน, เสวย แทนคำว่า กิน” “ฝันร้ายของผู้อ่าน, ความหวาดกลัวที่ซ่อนอยู่, ความเกลียดและความกลัวของสิ่งที่ไม่รู้จัก” “การถ่ายทอดความหมายเรื่อง “ผี” เช่น ในนวนิยายเรื่อง “แม่นาคพระโขนง พ.ศ. ๒๕๒๑-๒๕๓๒” “ชุด ๗ วันจอร์เจเวร ‘WARD ห้องคลอดมรณะ’ (วันอาทิตย์)” “นิตยสารมาร์เก็ตเธียร์ (Marketeer)” “๑. วจนภาษา (Verbal Components)” “๒. อวจนภาษา (Non- Verbal Components) หมายถึง...”

ตัวอย่างที่ ๖

“ตัวละคร (characters) คือ คนหรือสัตว์ที่ผู้แต่งวรรณกรรมได้วาดขึ้นในงานเขียนของเขา ทั้งที่เป็นหนังสือเรีงรมย์ บทละคร และบทกวีนิพนธ์” (ฉบับ ๔๐, หน้า ๑๐)

ตัวอย่างที่ ๖ ผิดพลาดเพราะเว้นวรรคห่างเกินไประหว่างตัวหนังสือกับวงเล็บปิด

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “ตัวละคร (characters) คือ คนหรือสัตว์ที่ผู้แต่งวรรณกรรมได้วาดขึ้นในงานเขียน”

๑.๑.๑๑ การใช้เครื่องหมายเว้นวรรคระหว่างประโยค
เมื่อจบประโยคควรใช้เครื่องหมายเว้นวรรคใหญ่ ๒ Space bar
พบข้อผิดพลาด ดังนี้

“การศึกษาวรรณกรรมของกนกวลี พจนปกรณ์ ในด้านตัวละครและกลวิธีการ
นำเสนอจะทำให้ได้เรียนรู้ความเป็นมนุษย์ในสังคมอย่างชัดเจน ผู้วิจัยจึงเลือกมาเป็นประเด็น”
(ฉบับ ๔๐, หน้า ๖)

ข้อความนี้ผิดพลาดเพราะเว้นวรรคใหญ่ห่างเกินไป

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “การศึกษาวรรณกรรมของกนกวลี พจนปกรณ์ ในด้านตัวละคร
และกลวิธีการนำเสนอจะทำให้ได้เรียนรู้ความเป็นมนุษย์ในสังคมอย่างชัดเจน ผู้วิจัยจึงเลือกมา
เป็นประเด็น”

๑.๒.๑๒ การใช้เครื่องหมายเว้นวรรคในกรณีอื่น ๆ

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“๑. เป็นภาษาง่ายตรงไปตรงมา กะทัดรัดชัดเจน เป็นคำธรรมดาพื้น ๆ ไม่ต้องแปล
อ่านเข้าใจทันที” (ฉบับ ๓๖, หน้า ๑๒)

ตัวอย่างที่ ๑ ผิดพลาดเพราะไม่เว้นวรรคคุณสมบัติของคำที่ต้องแยกเป็นส่วน ๆ

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “๑. เป็นภาษาง่าย ตรงไปตรงมา กะทัดรัด ชัดเจน เป็นคำ
ธรรมดาพื้น ๆ ไม่ต้องแปล อ่านเข้าใจทันที”

ตัวอย่างที่ ๒

“การป้องกันตัว (Defense Mechanism) ซึ่งเป็นวิธีการปรับตัวในระดับจิตไร้สำนึก
กลไกในการ ป้องกัน ตัว มักจะเป็นสิ่งที่คนทั่วไปนำไปใช้ในชีวิตประจำวันของบุคคลปกติทุกวัย ตั้งแต่
อนุบาลจนถึงวัยชรา” (ฉบับ ๑๒, หน้า ๑๗)

ตัวอย่างที่ ๓

“จารย์ พรหมอยู่ (๒๕๒๖, หน้า ๗๒) ได้กล่าวถึงความหมายของสังคมไว้ว่า สังคม
เป็นกลุ่มคนที่มาอยู่รวมกัน โดยมีการกำหนดรูปแบบของบรรทัดฐาน กฎเกณฑ์บทบาท และกิจกรรม
ต่าง ๆ” (ฉบับ ๒๖, หน้า ๘)

ตัวอย่างที่ ๔

“คุณค่าด้านสังคมวิทยา พบว่าสะท้อนค่านิยม เกี่ยวกับความกตัญญูที่มีต่อบิดา
มารดาและครูอาจารย์ เกี่ยวกับ สะท้อนความเชื่อในสังคม ได้แก่ ความเชื่อทางศาสนาที่เชื่อเรื่อง
กรรมเก่า การทำบุญ ความไม่เที่ยงแท้ ความเชื่อเรื่องโหราศาสตร์ เทพเจ้าเทวดา ภูตผี ความฝัน คำ
สาบาน การเสี่ยงบุญเสี่ยงกรรม โชคลาง การแต่งกายตามสี” (ฉบับ ๖๖, หน้า ๒๒)

ตัวอย่างที่ ๕

“การวิเคราะห์จุดมุ่งหมายในการเขียน หมายถึง การวิเคราะห์คาดหวังของผู้เขียนที่
มีต่อ **วรรณกรรม** เรื่องนั้น ๆ” (ฉบับ ๒๐, หน้า ๖)

ตัวอย่างที่ ๖

“การวิเคราะห์จุดมุ่งหมายเฉพาะ หมายถึง การวิเคราะห์จุดมุ่งหมายทางการให้ข้อคิด หรือ เนื้อหาสาระที่เป็นแนวคิดที่จะนำมาใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน ต่อผู้อ่านวรรณกรรมเรื่องนั้น ๆ เพื่ออะไร” (ฉบับ ๒๐, หน้า ๖)

ตัวอย่างที่ ๗

“งานวิจัยนี้จะทำให้เห็นถึงลักษณะกลวิธีการประพันธ์ หรือ กลวิธีการนำเสนอ ในวรรณกรรมสำหรับเยาวชนของ อองตวน เดอ แซงเต็กซูเปรี อันจะไปสู่ จุดมุ่งหมายในการเขียนได้อย่างชัดเจน” (ฉบับ ๒๐, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๘

“อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าจะมีผู้ศึกษาเกี่ยวกับการโฆษณาบ้าง แต่ผู้ศึกษาพบว่ยังไม่มีการวิจัย การใช้วจนภาษาและอวจนภาษาที่ปรากฏในโฆษณาเครื่องสำอาง จาก นิตยสาร แอล (ELLE) ในปี 2555” (ฉบับ ๕๔, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๙

“ซึ่งเท่ากับว่าทำให้วรรณคดีเข้าสู่ประสาทสัมผัสและการรับรู้โดยตรง อาจโดยการได้ยิน ได้เห็น ได้สัมผัส ได้ร่วมมีประสบการณ์ จึงทำให้เข้าถึงและเข้าใจวรรณคดีเรื่องนั้น ๆ ได้ดียิ่งขึ้น” (ฉบับ ๓๗, หน้า ๑๐)

ตัวอย่างที่ ๑๐

“เสียงร้องของนักร้องหญิงมีเสียงหวานเศร้า ของนักร้องหญิง จากเพลงแมลงปอ ปีกบาง เพลงอยากพับแผ่นฟ้า เพลงอย่าปล่อยมือ แนวคิดของเพลงสามารถทำให้ผู้ฟังเข้าถึงอารมณ์เพลงได้เป็นอย่างดี” (ฉบับ ๓๗, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๑๑

“ผลการศึกษาพบว่า นวนิยายของกึ่งฉัตร ในด้านบุคลิกภาพทั้งภายนอกและภายในของตัวละครเอกฝ่ายหญิง จะมีภาพลักษณ์เป็นผู้หญิงร่วมสมัยมากขึ้น” (ฉบับ ๖๔, หน้า ๑๒)

ตัวอย่างที่ ๑๒

“แม้ว่าผู้คน บ้านเรือนหรือวัตถุจะสูญสลายไป แต่ชื่อยังคงอยู่ให้คนรุ่นต่อมา เรียกขานโดยไม่เลือนหาย” (ฉบับ ๒, หน้า ๘)

ตัวอย่างที่ ๑๓

“จากลักษณะนิสัยดังกล่าวข้างต้น ส่งผลให้บทบาทของตัวละครประกอบต่อการดำเนินเรื่องจะสร้างความขัดแย้ง และสร้างอุปสรรคปัญหา ที่ทำให้ตัวละครเอกต้องประสบกับปัญหา ความขัดแย้งนั้น และต้องตามแก้ไขปัญหานั้น ด้วยสติปัญญาและความสามารถให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี” (ฉบับ ๖๘, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๑๔

“๑. จุดดึงดูดใจด้านเหตุผล (Rational Appeal หรือ Informational Appeal) คือ การบอกว่าประเด็นทางสังคมที่ได้กล่าวถึงในงานโฆษณานั้น สามารถตอบสนองความต้องการในด้านการใช้ประโยชน์ หรือในด้านการใช้งานของผู้บริโภค และยังส่ง ผลดีประการใดต่อสังคมโดยรวมบ้าง” (ฉบับ ๕๔, หน้า ๑๑)

ตัวอย่างที่ ๑๕

“สมัยรัชกาลที่ ๘ ไม่แตกต่างจากสมัยรัชกาลที่ ๗ มากนัก อันเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงการปกครอง ทำให้สิทธิเสรีภาพของสื่อมวลชนเปลี่ยนแปลงไปด้วย” (ฉบับ ๓๔, หน้า ๑๗)

ตัวอย่างที่ ๑๖

“ซึ่งเป็นการใช้จุดดึงดูดใจด้านเหตุผลประกอบกับการแสดงถึงการตอบสนองความต้องการทางด้านจิตวิทยา ความต้องการทางด้านสังคม และการบริโภคในเชิงสัญลักษณ์ ซึ่งเป็นการใช้จุดดึงดูดใจด้านอารมณ์ ควบคู่กัน” (ฉบับ ๕๙, หน้า ๑๒)

ตัวอย่างที่ ๑๗

“รหัสสัญลักษณ์ใช้แทนภาษาพูดหรือภาษาเขียนในการสื่อสารเชิงอวัจนะแบ่งออกได้เป็น ๖ ประเภท คือ เวลา เนื้อที่ กิริยา สิ่งของ ร่างกาย และเสียงที่เปล่งออกมาแต่ไม่มีความหมายหรือที่เรียกว่า ปริภาษา” (ฉบับ ๕๙, หน้า ๑๓)

ตัวอย่างที่ ๑๘

“อีกทั้งยัง มีการสอดแทรกทัศนคติเกี่ยวกับความเชื่อ ซึ่งเป็นทัศนคติที่ใช้กับเหตุการณ์อันเกี่ยวข้องกับศาสนา เวทมนตร์” (ฉบับ ๑๘, หน้า ๘)

ตัวอย่างที่ ๒-๑๘ ผิดพลาดเพราะเว้นวรรคฉีกคำ ทำให้เนื้อความไม่ต่อเนื่องกัน

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “กลไกในการป้องกันตัว” “กิจกรรมต่าง ๆ” “เกี่ยวกับสะท้อนความเชื่อในสังคม” “การวิเคราะห์คาดหวังของผู้เขียนที่มีต่อวรรณกรรมเรื่องนั้น ๆ” “ผู้อ่านวรรณกรรมเรื่องนั้น ๆ เพื่ออะไร” “อันจะไปสู่จุดมุ่งหมายในการเขียนได้อย่างชัดเจน” “เครื่องสำอางจากนิตยสารแอล (ELLE)” “อาจโดยการได้ยิน ได้เห็น ได้สัมผัส ได้ร่วมมีประสบการณ์ จึงทำให้เข้าถึงและเข้าใจวรรณคดีเรื่องนั้น ๆ” “เสียงร้องของนักร้องหญิงมีเสียงหวานเศร้าของนักร้องหญิง” “ตัวละครเอกฝ่ายหญิงจะมีภาพลักษณ์เป็นผู้หญิงร่วมสมัย” “แต่ชื่อยังคงอยู่ที่คนรุ่นต่อมาเรียกขานโดยไม่เลือนหาย” “ตัวละครเอกต้องประสบกับปัญหาความขัดแย้งนั้นและต้องตามแก้ไขปัญหานั้นด้วยสติปัญญา” “และยังส่งผลดี” “สมัยรัชกาลที่ ๘ ไม่แตกต่างจากสมัยรัชกาลที่ ๗ มากนัก” “การใช้จุดดึงดูดใจด้านอารมณ์ควบคู่กัน” “เสียงที่เปล่งออกมาแต่ไม่มีความหมายหรือที่เรียกว่า ปริภาษา” “อีกทั้งยังมีการสอดแทรกทัศนคติ”

ตัวอย่างที่ ๑๙

“นอกจากนี้ กิตติ โล่เพชรรัตน์ (๒๕๕๔) ยังกล่าวถึงพิธีกรรมหรือวัฒนธรรมของชาวจีนค่อยซึมซับอยู่ในสังคมไทย” (ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๑๙ ผิดพลาดเพราะไม่เว้นวรรคระหว่างคำสันธาน (นอกจากนี้) กับข้อความที่ตามมา

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “นอกจากนี้ กิตติ โล่เพชรรัตน์ (๒๕๕๔) ยังกล่าวถึงพิธีกรรม...”

๑.๒ เครื่องหมายอัญประกาศ (“...”)

เครื่องหมายอัญประกาศหรือเครื่องหมายคำพูด ใช้เขียนคร่อมอัญพจน์ (Quotation) ซึ่งเป็นข้อความที่คัดลอกมาจากแหล่งอื่น การคัดลอกต้องคงข้อความและการสะกดการันต์เหมือนของเดิมทุกประการ (บทวิทยุรายการ "รู้ รัก ภาษาไทย", ๒๕๕๑)

การศึกษานี้พบข้อผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายอัญประกาศ ดังนี้

๑.๒.๑ รูปแบบเครื่องหมายอัญประกาศผิด

รูปแบบของเครื่องหมายอัญประกาศที่ถูกต้อง เป็นดังนี้ “....”

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

” ขอให้ทุกคนตั้งใจจริง แล้วจะประสบความสำเร็จ “ (ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๑๔)

ตัวอย่างที่ ๒

” พรารณาสารพัดในปถพี เอาไมตรีแลกได้ตั้งใจจริง “ (ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๑๕)

ตัวอย่างที่ ๓

” คำว่า “ตะโก” พจนานุกรมฉบับบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ได้ให้ความหมายไว้ว่า หมายถึง ” ชื่อขนมชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งข้าวเจ้ากวนเข้ากับน้ำตาล ใสแห้วหรือข้าวโพดเป็นต้นก็ได้ หยอดหน้าด้วยกะทิกวนกับแป้ง ” (ฉบับ ๓๓, หน้า ๑๔)

ตัวอย่างที่ ๑-๓ ผิดพลาดเพราะรูปแบบเครื่องหมายอัญประกาศผิด

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “ขอให้ทุกคนตั้งใจจริง แล้วจะประสบความสำเร็จ” “พรารณาสารพัดในปถพี เอาไมตรีแลกได้ตั้งใจจริง” และ “ชื่อขนมชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งข้าวเจ้ากวนเข้ากับน้ำตาล ใสแห้วหรือข้าวโพดเป็นต้นก็ได้ หยอดหน้าด้วยกะทิกวนกับแป้ง”

๑.๓ เครื่องหมายอัญประกาศเดี่ยว (‘...’)

พบข้อผิดพลาดด้านรูปแบบของเครื่องหมาย ดังนี้

“หรือใครลอกใครผลสุดท้าย’ ความตาย’...จะมากินสนอง” (ฉบับที่ ๓๐, หน้า ๒)

เครื่องหมายเครื่องหมายอัญประกาศเดี่ยวในข้อความข้างต้นผิดพลาดด้านรูปแบบรูปแบบที่ถูกต้องคือ “หรือใครลอกใครผลสุดท้าย ‘ความตาย’...จะมากินสนอง”

๑.๔ เครื่องหมายไม้ยมก (๑)

เครื่องหมาย “ยมก” หรือ “ไม้ยมก” ใช้เขียนหลังคำ วลี หรือ ประโยค เพื่อให้อ่านซ้ำ คำ วลี หรือประโยคอีกครั้งหนึ่ง หากเสียงซ้ำแต่เป็นคำคนละชนิดหรือต่างหน้าที่ไม่สามารถใช้ไม้ยมกแทนได้ราชบัณฑิตยสถาน (๒๕๔๘, หน้า ๖๒) กำหนดให้เว้นวรรคเล็กทั้งหน้าและหลังเครื่องหมายไม้ยมก

การวิจัยนี้ไม่พบข้อผิดพลาดในการใช้ไม้ยมก แต่พบข้อผิดพลาดในการใช้ไม้ยมกร่วมกับเครื่องหมายเว้นวรรค ๔๑ ครั้ง

๑.๔.๑ ไม่เว้นวรรคหน้าและหลังเครื่องหมายไม้ยมก

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“ก็ต้องทำให้เห็นภาพนั้นด้วยการบรรยาย การพรรณนา แม้สิ่งเล็กน้อยจนผู้อ่าน
เกิดความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตที่แสดงในเรื่องได้” (ฉบับ ๖๑, หน้า ๙)

ตัวอย่างที่ ๒

“เพราะโฆษณาจะถูกตีพิมพ์บนกระดาษคุณภาพดีทำให้สามารถผลิตภาพซ้ำๆ ทั้ง
เป็นภาพสีและขาวดำมีสีสันที่สวยงามน่าสนใจ” (ฉบับ ๒๒, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๓

“การสร้างตัวละครที่มีลักษณะแบบฉบับซ้ำๆ กันนี้ ได้รับความนิยมนตลอดมา”
(ฉบับ ๖๘, หน้า ๑๕)

ตัวอย่างที่ ๔

“ทำไมนิยายหรือละครต้องมีตัวร้ายและเมื่อพิจารณากันดีๆ แล้วตัวร้ายเหล่านั้น
ล้วนสร้างเรื่องราวต่างๆ ขึ้น” (ฉบับ ๒๙, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๕

“ตัวละครอาจเป็นสัตว์ หรือวัตถุสิ่งของใดๆ ก็ได้” (ฉบับ ๖๘, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๖

“ทฤษฎีบุคลิกภาพของ Jung แบ่งเป็นประเภทของบุคคล ซึ่งขึ้นอยู่กับการสังเกต
ทุกๆ ไป” (ฉบับ ๑๓, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๗

“นางเอกสาววัยเอ๊ะๆเดินตัวมเต๋มเข้ามาเยือนของจดหมาย” (ฉบับ ๓๑, หน้า ๑๖)

ตัวอย่างที่ ๑-๗ ผิดพลาด คือ ไม่เว้นวรรคหน้าและหลังเครื่องหมายไม้ยมก

๑.๔.๒ ไม่เว้นวรรคหน้าเครื่องหมายไม้ยมก

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“อธิบายที่มาของสิ่งอื่นๆ เช่น อาหารการกิน หรือข้าวของเครื่องใช้” (ฉบับ ๑๐,
หน้า ๑๑)

ตัวอย่างที่ ๒

“การที่จะบอกว่าบุคคลใดแตกต่างจากบุคคลอื่นนั้นก็ต้องอาศัยการสังเกตจากสิ่งที่
มองเห็นก่อน ซึ่งก็ต้องสังเกตจากบุคลิกภาพของคนๆ นั้น” (ฉบับ ๖๕, หน้า ๑๐)

ตัวอย่างที่ ๓

“แคตเตลล์มีความเชื่อเช่นเดียวกับอัลพอร์ตว่า ถ้าเรารู้จักลักษณะอุปนิสัยยักๆ
ของบุคคลใดบุคคลหนึ่งแล้ว เราสามารถเข้าใจหรือทำนายลักษณะนิสัยของบุคคลนั้นได้ค่อนข้าง
แม่นยำ” (ฉบับ ๖๒, หน้า ๘)

ตัวอย่างที่ ๔

“แอตเลอร์ตั้งข้อสังเกตไว้อย่างกว้างๆ ว่า การเป็นลูกคนที่เท่าใดในครอบครัว ย่อม
มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพ ดังนี้” (ฉบับ ๘, หน้า ๑๒)

ตัวอย่างที่ ๕

“นิทานพื้นบ้าน คือต้องเป็นนิทานที่เล่าสืบต่อกันมาด้วยปากและไม่ทราบว่าเป็นผู้แต่งเป็นการเล่าจากความจำที่ได้ฟังต่อ ๆ กันมา” (ฉบับ ๑๐, หน้า ๑๑)

ตัวอย่างที่ ๖

“คำจากภาษาเหล่านี้บางคำเข้ามาอยู่ในประเทศไทยเป็นเวลานานจนดูเหมือนเป็นคำไทย และไม่สามารถหาคำไทยที่เหมาะสมมาใช้แทนได้ในกรณีเช่นนี้ก็สามารถใช้ได้ทั่วไป” (ฉบับ ๙, หน้า ๙)

ตัวอย่างที่ ๑-๖ ผิดพลาดเพราะไม่เว้นวรรคหน้าเครื่องหมายไม้ยมก

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “อธิบายที่มาของสิ่งอื่น ๆ” “บุคลิกภาพของคน ๆ นั้น”

“ลักษณะอุปนิสัยหลัก ๆ” “ตั้งข้อสังเกตไว้อย่างกว้าง ๆ” “การเล่าจากความจำที่ได้ฟังต่อ ๆ กันมา” และ “สามารถใช้ได้ทั่ว ๆ ไป”

๑.๕ เครื่องหมายจุลภาค (,)

กาญจนา นาคสกุล (ม.ป.ป.) กล่าวถึงหลักเกณฑ์การใช้เครื่องหมายจุลภาคไว้ว่า จุลภาคใช้ค้นตัวเลขที่มีจำนวนมาก โดยค้นไว้ช่วงละ ๓ หลัก เพื่อให้อ่านได้ง่าย เช่น เงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งล้านบาท)

ในการอ้างอิงในบรรณานุกรม นิยมเรียงรายชื่อผู้แต่งเอกสารที่นำมาอ้างตามชื่อ และใส่คำนำหน้าชื่อ ยศ ตำแหน่ง ฯลฯ ต่อท้ายชื่อ โดยใช้จุลภาคคั่นระหว่างชื่อกับคำนำหน้าชื่อและข้อมูลต่าง ๆ

นอกจากนี้ ยังใช้เครื่องหมายจุลภาคคั่นข้อความที่ระบุรายการต่าง ๆ อีกด้วย เช่น เขาขนเอาเสื้อผ้า, เครื่องใช้ที่จำเป็น, ยาและอาหารแห้งออกมากรรวมกันไว้

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากภาษาไทยมีเครื่องหมายเว้นวรรคอยู่แล้วจึงไม่จำเป็นต้องใช้เครื่องหมายจุลภาค เว้นแต่การเขียนตัวเลขจำนวนมาก และการอ้างอิงในบรรณานุกรม และเมื่อใช้อย่างไรก็ต้องใช้อย่างนั้นให้เป็นระบบเดียวกันโดนตลอด

การวิจัยนี้พบข้อผิดพลาดในการใช้ไม้ยมก ดังนี้

๑.๕.๑ การใช้จุลภาคคั่นตัวเลขที่มีจำนวนมาก

พบข้อผิดพลาด ดังนี้

“คำพื้นฐานภาษาไทยจำนวน ๑๐๕๖ คำ” (ฉบับ ๕๖, หน้า ๑๔)

ข้อความดังกล่าว ผิดพลาดเพราะไม่ใช้เครื่องหมายจุลภาคระหว่างตัวเลขเพื่อบอกจำนวนหลักของตัวเลข

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “คำพื้นฐานภาษาไทยจำนวน ๑,๐๕๖ คำ” “หน้า ๑,๐๕๔”

๑.๕.๒ การใช้จุลภาคร่วมกับเครื่องหมายเว้นวรรค

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“๑. รวบรวมข้อมูลและเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับกลวิธีการนำเสนองานเขียนประเภทบันเทิงคดี, การวิเคราะห์จุดมุ่งหมายในการเขียน, ภาพสะท้อนของนักประพันธ์ อองตวน เดอ แซงเต็กซูเปรี, เรื่องของเจ้าชายน้อยกับดอกกุหลาบ” (ฉบับ ๒๐, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๒

“พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 (2546, หน้า 1054) ให้ความหมายของวรรณกรรม ว่าหมายถึง งานหนังสือ, งานประพันธ์, บทประพันธ์ทุกชนิดทั้งที่เป็นร้อยแก้ว ร้อยกรอง” (ฉบับ ๑๙, หน้า ๕)

ตัวอย่างที่ ๑-๒ ผิดพลาดเพราะใช้เครื่องหมายจุลภาคแจกแจงรายละเอียดโดยไม่เว้นวรรคเล็กหลังเครื่องหมายจุลภาค และเว้นวรรคหน้าเครื่องหมายจุลภาค

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒ (๒๕๔๖ หน้า ๑๐๕๔) ให้ความหมายของวรรณกรรมว่า หมายถึงงานหนังสือ, งานประพันธ์, บทประพันธ์ทุกชนิดทั้งที่เป็นร้อยแก้วร้อยกรอง” และ “๑. รวบรวมข้อมูลและเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับกลวิธีการนำเสนอ งานเขียนประเภทบันเทิงคดี, การวิเคราะห์จุดมุ่งหมายในการเขียน, ภาพสะท้อนของนักประพันธ์ อองตวน เดอ แซงเต็กซูเปรี, เรื่องของเจ้าชายน้อยกับดอกกุหลาบ”

๑.๖ เครื่องหมายยัติภังค์ (-)

ราชบัณฑิตยสถาน (๒๕๔๘, หน้า ๖๖) กำหนดหลักเกณฑ์การใช้เครื่องหมายยัติภังค์ว่า ใช้เขียนไว้ที่สุดบรรทัดเพื่อต่อพยางค์หรือคำสมาส ซึ่งจำเป็นต้องเขียนแยกบรรทัดกัน เนื่องจากมาอยู่ตรงสุดบรรทัดและไม่มีที่พอจะบรรจุคำเต็มได้ ทั้งนี้ไม่ควรเว้นวรรคทั้งหน้าและหลังเครื่องหมายยัติภังค์

การวิจัยนี้ พบข้อผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายยัติภังค์ร่วมกับเครื่องหมายเว้นวรรค ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“งาน อติวัฒน์สิทธิ์ และคนอื่นๆ (๒๕๔๘, หน้า ๓๑ - ๓๒) ได้แบ่งประเภทสังคมตามลักษณะการทำมาหากิน มี ๕ ประเภท” (ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๑๖)

ตัวอย่างที่ ๒

“สมัยต้นรัตนโกสินทร์ตั้งแต่รัชกาลที่ ๑ - ๓ นั้นชาวจีนในประเทศไทยเติบโตอย่างรวดเร็ว ทำให้มีเรือสำเภาค้าขายระหว่างจีนและไทยเป็นจำนวนมาก(ฉบับ ๓๙, หน้า ๒) พระราช-นิพนธ์” (ฉบับ ๕๗, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๓

“ไพร่เป็นประชาชนส่วนใหญ่ของสังคมมีประมาณ ๘๐ - ๙๐ % ของคนในสังคมอยุธยา” (ฉบับที่ ๖๑, หน้า ๑๖)

ตัวอย่างที่ ๑-๓ ผิดพลาดเพราะเว้นวรรคทั้งหน้าและหลังเครื่องหมายยัติภังค์

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “หน้า ๓๑-๓๒” “รัชกาลที่ ๑-๓” และ “ประมาณ ๘๐-๙๐%”

๑.๗ เครื่องหมายไปยาลน้อย (๓)

เครื่องหมายไปยาลน้อย ใช้เขียนติดท้ายคำเพื่อแสดงว่า ได้ตัดบางส่วนของคำนั้นออกไป และใช้รูปไปยาลน้อยแทน เนื่องจากคำที่ตัดออกไปนั้นยาวเกินไป หรือคำที่จะใช้เครื่องหมายไปยาลน้อยแทน เป็นคำย่อที่รู้จักกันดีแล้ว (บทวิทยุรายการ “รู้ รัก ภาษาไทย, ม.ป.ป.)

การวิจัยนี้ พบข้อผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายไปยาลน้อยร่วมกับเครื่องหมายเว้นวรรค ดังนี้

“เข้ารับพระราชทานรางวัลจากสมเด็จพระรัตนราชสุตา ฯ สยามบรมราชกุมารี”
(ฉบับ ๒๓, หน้า ๓)

การใช้เครื่องหมายไปยาลน้อยผิดพลาดเพราะเว้นวรรคหน้าเครื่องหมายไปยาลน้อย รูปแบบที่ถูกต้องคือ “เข้ารับพระราชทานรางวัลจากสมเด็จพระรัตนราชสุตา ฯ สยามบรมราชกุมารี”

๑.๘ เครื่องหมายไปยาลใหญ่ (๓๗) หรือ เปยยาลใหญ่

เป็นเครื่องหมายที่ใช้ สำหรับละข้อความข้างท้ายที่อยู่ในประเภทเดียวกันซึ่งยังมีอีกมาก แต่ไม่ได้นำมาแสดงไว้ เช่น สำนักนไทยที่ขึ้นต้นด้วยคำว่า “หน้า” มี หน้าตาย หน้าเป็น หน้าบาน ฯ (ราชบัณฑิตย-สถาน, ๒๕๔๘, หน้า ๔๐)

การวิจัยนี้พบข้อผิดพลาดด้านรูปแบบของเครื่องหมายไปยาลใหญ่ ดังนี้

“เช่นคำว่า ละติน โอลิมปิก โอลิมปิก ไมล์ กิโลกรัม กวี ซีตาร์ ไวโอลิน มั๊กกะโรนี เบสบอล ฯ บ ฯ” (ฉบับที่ ๓๔, หน้า ๘)

เครื่องหมายไปยาลใหญ่ข้างต้นผิดรูปแบบและเว้นวรรคผิด

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “เช่นคำว่า ละติน โอลิมปิก โอลิมปิก ไมล์ กิโลกรัม กวี ซีตาร์ ไวโอลิน มั๊กกะโรนี เบสบอล ฯล ฯ”

๑.๙ เครื่องหมายนลิขิต (วงเล็บ)

ราชบัณฑิตยสถาน (๒๕๔๘, หน้า ๑๙-๒๐) ระบุหลักเกณฑ์การใช้เครื่องหมายนลิขิต ดังต่อไปนี้

๑. ใช้กันข้อความที่ขยายหรืออธิบายจากข้อความอื่น และข้อความในระหว่างวงเล็บนั้น จะอ่านหรือเว้นเสียก็ได้โดยไม่ทำให้เนื้อความเสียไป

๒. ใช้ขยายความให้ชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น เสฐียรโกเศศ (พระยาอนุমানราชชน)

๓. ใช้กันตัวอักษรหรือตัวเลขที่เป็นหัวข้อย่อย อาจใช้เพียงวงเล็บปิดข้างเดียวก็ได้ สำหรับการเขียนเครื่องหมายนลิขิต ควรเว้นวรรคเล็กน้อยหน้าเครื่องหมายวงเล็บเปิดและหลังวงเล็บปิด

การวิจัยนี้พบข้อผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายนลิขิตร่วมกับเครื่องหมายเว้นวรรค ดังนี้

“สมัยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศ ได้กำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะเป็นขุนนางว่าจะประกอบไปด้วยวุฒิ ๔ คือ ขาดิวุฒิ (เป็นตระกูลขุนนางสืบทอดต่อกันมา) วัยวุฒิ(อายุ ๓๑ ปีขึ้นไป) คุณวุฒิ(มีภูมิความรู้ที่ดี) และปัญญาวุฒิ (มีความฉลาดรอบรู้โดยทั่ว)” (ฉบับที่ ๖๑, หน้า ๑๖)

การใช้เครื่องหมายขลิขิตในข้อความนี้ผิดพลาดเพราะไม่เว้นวรรคเล็กหน้าและหลังเครื่องหมายขลิขิต

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “วุฒิ ๔ คือ ขาดิวุฒิ (เป็นตระกูลขุนนางสืบทอดต่อกันมา) วัยวุฒิ (อายุ ๓๑ ปีขึ้นไป) คุณวุฒิ (มีภูมิความรู้ที่ดี) และปัญญาวุฒิ (มีความฉลาดรอบรู้โดยทั่ว)”

๒. การใช้ตัวเลข

ตัวเลขเป็นสัญลักษณ์บอกจำนวนของสิ่งต่าง ๆ ผู้เขียนงานวิชาการจำเป็นต้องใช้ตัวเลขอยู่เสมอ ทั้งหมายเลขกำกับหัวข้อ ตัวเลขบอกจำนวน และตัวเลขบอกวัน เดือน ปี จึงจำเป็นต้องใช้ให้ถูกต้องและเป็นระบบเดียวกันโดยตลอด

การวิจัยนี้ พบข้อผิดพลาดในการใช้ตัวเลข ดังนี้

๒.๑ ตัวเลขตก

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“อัลบั้มชุดที่ ๒ ขอเดินด้วยคน พ.ศ.” (หน้า ๔, หน้า ๓๗)

ตัวอย่างที่ ๒

“อัลบั้มชุดที่ ๓ เก็บรักไว้ที่ปลายรุ้ง พ.ศ.” (หน้า ๕, หน้า ๓๗)

ตัวอย่างที่ ๑-๒ ผิดพลาดเพราะตัวเลขแสดงปีพุทธศักราชตก ทำให้ขาดความชัดเจนของข้อมูล

๒.๒ ตัวเลขเกิน

พบข้อผิดพลาด ดังนี้

“ในการศึกษาและวิเคราะห์บทร้อยกรองที่ได้รับรางวัลการประชันกลอนสดประเภทนักเรียนของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต พ.ศ. ๒๕๔๕ ถึง ๒๕๕๔” (ฉบับ ๔๘, หน้า ๖)

ตัวอย่างในข้อความนี้ผิดพลาดเพราะพิมพ์ตัวเลขเกิน ทำให้ระบุจำนวนปีผิดพลาด

รูปแบบที่ถูกต้องคือ “พ.ศ. ๒๕๔๕ ถึง ๒๕๕๔”

๒.๓ การใช้ตัวเลขไม่สม่ำเสมอ

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“7.3 ถ้าเป็นคำที่เกิดจากการเติมปัจจัย เช่น -re, -ing, -ic, -y และการทับศัพท์ตาม

รูปพยางค์ของภาษาอังกฤษตั้งข้อ ๗.๒ อาจทำให้ออกเสียงผิดไปจากภาษาเดิมมาก” (ฉบับ ๓๔, หน้า ๑๒)

ตัวอย่างที่ ๒

“10.3 ในกรณีที่การทับศัพท์ในรูปคำนามตามข้อ ๑๐.๑ และข้อ ๑๐.๒ ทำให้เกิดความหมายกำกวมหรือคลาดเคลื่อน ให้ทับศัพท์ในรูปคำคุณศัพท์” (ฉบับ ๓๔, หน้า ๑๔)

ตัวอย่างที่ ๑-๒ ผิดพลาดเพราะใช้ตัวเลขอารบิกปนกับตัวเลขไทย นับว่าขาดความสม่ำเสมอในการใช้ตัวเลข ทั้งนี้สามารถเลือกใช้ตัวเลขชนิดใดชนิดหนึ่งโดยตลอดให้สม่ำเสมอโดยตลอด

รูปแบบที่ถูกต้องคือ

ตัวอย่างที่ ๑ “๗.๓ ถ้าเป็นคำที่เกิดจากการเติมปัจจัย เช่น -re, -ing, -ic, -y และการทับศัพท์ตามรูปพยางค์ของภาษาอังกฤษตั้งข้อ ๗.๒ อาจทำให้ออกเสียงผิดไปจากภาษาเดิมมาก” (ฉบับ ๓๔, หน้า ๑๒)

ตัวอย่างที่ ๒ “๑๐.๓ ในกรณีที่การทับศัพท์ในรูปคำนามตามข้อ ๑๐.๑ และข้อ ๑๐.๒ ทำให้เกิดความหมายกำกวมหรือคลาดเคลื่อน ให้ทับศัพท์ในรูปคำคุณศัพท์”

บทที่ ๕

ข้อผิดพลาดด้านรูปแบบ

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเป็นการเขียนเชิงวิชาการที่มีรูปแบบกำหนดไว้อย่างชัดเจน ผู้เขียนต้องรักษารูปแบบให้เป็นไปตามที่หน่วยงานหรือสถาบันการศึกษาที่กำหนดไว้ ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยพบข้อผิดพลาดด้านรูปแบบ ๔ ด้าน ได้แก่

๑. ระบบหัวข้อ
 ๒. การอ้างอิงในเนื้อหา
 ๓. บรรณานุกรม
 ๔. ตาราง
- โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ระบบหัวข้อ

หัวข้อเป็นเครื่องหมายสำคัญอย่างหนึ่งซึ่งช่วยให้ผู้เขียนสื่อประเด็นความคิดไปยังผู้อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ การจัดระบบหัวข้อที่ดีในงานเขียนทำให้ผู้อ่านทราบประเด็นสำคัญที่กำลังอ่าน และยังกระตุ้นความสนใจของผู้อ่านได้ด้วย

การเขียนหัวข้อต่าง ๆ ในการเขียนเชิงวิชาการ ควรเขียน ดังนี้

๑. เขียนหัวข้อที่กำหนดไว้ในรูปแบบของงานวิชาการให้ถูกต้อง
๒. ใช้หมายเลขกำกับหัวข้อ เพื่อป้องกันความสับสน เนื่องจากงานเขียนทางวิชาการมักมีรายละเอียดมาก
๓. รักษารูปแบบการเสนอประเด็นให้เป็นระบบ สม่่าเสมอ

การวิจัยนี้ พบข้อผิดพลาดเกี่ยวกับระบบหัวข้อ ๑๑ ลักษณะ ได้แก่

๑. ชื่อหัวข้อหลักไม่ถูกต้อง
 ๒. การใช้คำไม่สม่่าเสมอ
 ๓. การเรียงลำดับหัวข้อหลักผิด
 ๔. การวางหัวข้อผิดตำแหน่ง
 ๕. การใส่หมายเลขกำกับหัวข้อผิด
 ๖. การตั้งระยะผิด
 ๗. การเว้นช่องว่างระหว่างข้อความผิด
 ๘. การใช้ตัวอักษรผิดขนาด
 ๙. ชิดเส้นใต้หัวข้อหรือทำตัวเอน
 ๑๐. การใส่หมายเลขกำกับหัวข้อหลัก
 ๑๑. การไม่ใส่หมายเลขกำกับหัวข้อรอง
- ดังรายละเอียด ต่อไปนี้

๑. ชื่อหัวข้อหลักไม่ถูกต้อง

การศึกษารูปแบบการเขียนระบบหัวข้อในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา พบข้อผิดพลาดในการเขียนชื่อหัวข้อสำคัญที่ไม่ถูกต้องตามรูปแบบในคู่มือการทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งกำหนดรูปแบบที่ถูกต้องไว้ในคู่มือการทำวิทยานิพนธ์ (มหาวิทยาลัยบูรพา, ๒๕๕๖, หน้า ๙-๑๐) ดังนี้

๑. บทนำ

- ๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา
- ๑.๒ วัตถุประสงค์ของการวิจัย
- ๑.๓ สมมติฐานของการวิจัย (ถ้ามี)
- ๑.๔ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย
- ๑.๕ ขอบเขตของการวิจัย
- ๑.๖ ข้อจำกัดของการวิจัย (ถ้ามี)
- ๑.๗ นิยามศัพท์เฉพาะ (ถ้ามี)

๒. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

๓. วิธีดำเนินการวิจัย

๔. ผลการวิจัย

๕. อภิปรายผล

เมื่อนำหัวข้อหลักตามรูปแบบดังกล่าวมาพิจารณาหัวข้อในการเขียนเค้าโครงการศึกษา ค้นคว้าของนิสิตวิชาเอกภาษาไทย สามารถกำหนดหัวข้อหลักได้ดังนี้

- ๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา
 - ๑.๒ วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า
 - ๑.๓ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการศึกษาค้นคว้า
 - ๑.๔ ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า
 - ๑.๕ วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า
 - ๑.๖ นิยามศัพท์เฉพาะ
 - ๑.๗ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า
- การศึกษานี้พบข้อผิดพลาดในการเขียนในการเขียนชื่อหัวข้อหลัก ดังนี้

๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พบข้อผิดพลาด ๘ ครั้ง ได้แก่

๑)

ความเป็นมาและความสำคัญ (ฉบับที่ ๔, หน้า ๑)

๒)

ความเป็นมาและความสำคัญ (ฉบับที่ ๕, หน้า ๑)

๓)

ความเป็นมาและความสำคัญ (ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๑)

- ๔)
ที่มาและความสำคัญ (ฉบับที่ ๔๖, หน้า ๑)
- ๕)
ที่มาและความสำคัญ (ฉบับที่ ๕๓, หน้า ๒)
- ๖)
ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา (ฉบับที่ ๑๙, หน้า ๑)
- ๗)
ที่มาและความสำคัญของปัญหา (ฉบับที่ ๒๑, หน้า ๑)
- ๘)
ที่มาและความสำคัญของปัญหา (ฉบับที่ ๓๔, หน้า ๑)
หัวข้อในข้อ ๑)-๘) มีข้อผิดพลาดคือ เขียนหัวข้อผิด เป็น “ความเป็นมาและ
ความสำคัญ” “ที่มาและความสำคัญ” และ “ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา”
หัวข้อที่ถูกต้อง คือ “ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา”

๑.๒ วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า

พบข้อผิดพลาด ๑๓ ครั้ง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

วัตถุประสงค์ (ฉบับที่ ๓๗, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๒

วัตถุประสงค์ (ฉบับที่ ๔๙, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๓

วัตถุประสงค์ของการศึกษา (ฉบับที่ ๔๖, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๔

วัตถุประสงค์ของการศึกษา (ฉบับที่ ๖๒, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๕

วัตถุประสงค์ของการค้นคว้า (ฉบับที่ ๕๐, หน้า ๕)

ตัวอย่างที่ ๖

วัตถุประสงค์การศึกษาค้นคว้า (ฉบับที่ ๖, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๗

วัตถุประสงค์ในการศึกษาค้นคว้า (ฉบับที่ ๑, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๘

วัตถุประสงค์ในการศึกษาค้นคว้า (ฉบับที่ ๘, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๙

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า (ฉบับที่ ๕๖, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๑-๙ ผิดพลาดคือ เขียนหัวข้อผิด เป็น “วัตถุประสงค์” “วัตถุประสงค์ของ การศึกษา” “วัตถุประสงค์ของการค้นคว้า” “วัตถุประสงค์การศึกษาค้นคว้า” “วัตถุประสงค์ใน การศึกษาค้นคว้า” และ “จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า”

หัวข้อที่ถูกต้อง คือ “วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า”

๑.๓ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษาค้นคว้า

พบข้อผิดพลาด ๖๒ ครั้ง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ (ฉบับที่ ๑, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๒

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ (ฉบับที่ ๒, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๓

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ (ฉบับที่ ๓, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๔

ประโยชน์ของการศึกษา (ฉบับที่ ๓๖, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๕

ประโยชน์ของการศึกษา (ฉบับที่ ๓๗, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๖

ประโยชน์ของการศึกษาค้นคว้า (ฉบับที่ ๘, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๗

ประโยชน์ของการศึกษาค้นคว้า (ฉบับที่ ๑๐, หน้า ๕)

ตัวอย่างที่ ๘

ประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้า (ฉบับที่ ๔๗, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๙

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการศึกษาค้นคว้า (ฉบับที่ ๓๒, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๑๐

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับในการศึกษาค้นคว้า (ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๑๑

ความสำคัญของการศึกษา (ฉบับที่ ๕๖, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๑-๑๑ ผิดพลาดคือ เขียนหัวข้อผิด เป็น “ประโยชน์ของการศึกษา”

“ประโยชน์ของการศึกษาค้นคว้า” “ประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้า” “ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ การศึกษาค้นคว้า” “ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับในการศึกษาค้นคว้า” และ “ความสำคัญของ การศึกษา”

หัวข้อที่ถูกต้อง คือ “ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษาค้นคว้า”

๑.๔ ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

พบข้อผิดพลาด ๙ ครั้ง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

ขอบเขตของการศึกษา (ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๖)

ตัวอย่างที่ ๒

ขอบเขตของการศึกษา (ฉบับที่ ๓๗, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๓

ขอบเขตการศึกษาค้นคว้า (ฉบับที่ ๒๓, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๔

ขอบเขตที่ศึกษาค้นคว้า (ฉบับที่ ๕๐, หน้า ๖)

ตัวอย่างที่ ๕

ขอบเขตการศึกษาค้นคว้าข้อมูล (ฉบับที่ ๔๖, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๖

ขอบข่ายของการศึกษาค้นคว้า (ฉบับที่ ๖, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๑-๖ ผิดพลาดคือ เขียนหัวข้อผิด เป็น “ขอบเขตของการศึกษา” “ขอบเขตการศึกษาค้นคว้า” “ขอบข่ายของการศึกษาค้นคว้า” “ขอบเขตที่ศึกษาค้นคว้า” และ “ขอบเขตการศึกษาค้นคว้าข้อมูล”

หัวข้อที่ถูกต้อง คือ “ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า”

ตัวอย่างที่ ๗

“ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ด้านข้อมูล

ด้านเนื้อหา” (ฉบับที่ ๔๘, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๗ ผิดพลาดคือ เขียนหัวข้อรองผิด เป็น “ด้านข้อมูล” และ “ด้านเนื้อหา”

หัวข้อรองที่ถูกต้อง คือ

“๑. ขอบเขตด้านข้อมูล

๒. ขอบเขตด้านเนื้อหา”

๑.๕ วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

พบข้อผิดพลาด ๑๕ แห่ง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

วิธีดำเนินการ (ฉบับที่ ๕๙, หน้า ๘)

ตัวอย่างที่ ๒

วิธีดำเนิน (ฉบับที่ ๖๗, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๓

วิธีดำเนินการศึกษา (ฉบับที่ ๗, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๔

วิธีดำเนินการศึกษา (ฉบับที่ ๙, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๕

วิธีการศึกษาค้นคว้า (ฉบับที่ ๖๘, หน้า ๖)

ตัวอย่างที่ ๖

วิธีดำเนินการค้นคว้า (ฉบับที่ ๕๐, หน้า ๗)

ตัวอย่างที่ ๗

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า (ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๖)

ตัวอย่างที่ ๘

วิธีดำเนินงาน (ฉบับที่ ๔๙, หน้า ๖)

ตัวอย่างที่ ๙

วิธีดำเนินงานศึกษาค้นคว้า (ฉบับที่ ๓๙, หน้า ๓๙)

ตัวอย่างที่ ๑๐

ขั้นตอนการดำเนินงานวิจัย (ฉบับที่ ๕๓, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๑-๑๐ ผิดพลาดคือ เขียนหัวข้อผิด เป็น “วิธีดำเนินการ” “วิธีดำเนินการ” “วิธีดำเนินการศึกษา” “วิธีการศึกษาค้นคว้า” “วิธีดำเนินการค้นคว้า” “วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า” “วิธีดำเนินงาน” “วิธีดำเนินงานศึกษาค้นคว้า” “ขั้นตอนการดำเนินงานวิจัย”
หัวข้อที่ถูกต้อง คือ “วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า”

๑.๖ นิยามศัพท์เฉพาะ

พบข้อผิดพลาด ๘ แห่ง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

นิยามศัพท์ (ฉบับที่ ๓, หน้า ๕)

ตัวอย่างที่ ๒

นิยามศัพท์ (ฉบับที่ ๔๖, หน้า ๖)

ตัวอย่างที่ ๓

นิยามศัพท์ (ฉบับที่ ๕๙, หน้า ๘)

ตัวอย่างที่ ๔

คำนิยามศัพท์เฉพาะ (ฉบับที่ ๖, หน้า ๕)

ตัวอย่างที่ ๕

นิยามศัพท์เฉพาะ (ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๑-๕ ผิดพลาดคือ เขียนหัวข้อผิด เป็น “นิยามศัพท์” “คำนิยามศัพท์เฉพาะ” และ “นิยามศัพท์เฉพาะ”

หัวข้อที่ถูกต้อง คือ “นิยามศัพท์เฉพาะ”

- ๑.๗ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า
พบข้อผิดพลาด ๓ แห่ง ดังตัวอย่าง
ตัวอย่างที่ ๑
เอกสารที่เกี่ยวข้อง (ฉบับที่ ๕, หน้า ๖)
ตัวอย่างที่ ๒
เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (ฉบับที่ ๑๙, หน้า ๕)
ตัวอย่างที่ ๑-๒ ผิดพลาดคือ เขียนหัวข้อผิด เป็น “เอกสารที่เกี่ยวข้อง” และ “เอกสาร
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง”
หัวข้อที่ถูกต้อง คือ “เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า”

๒. การใช้คำไม่สม่ำเสมอ

- พบข้อผิดพลาด ๑๓ แห่ง ดังตัวอย่าง
ตัวอย่างที่ ๑
“วัตถุประสงค์ในการศึกษาค้นคว้า
ขอบเขตของการวิจัย
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า” (ฉบับที่ ๑, หน้า ๔-๖)
ตัวอย่างที่ ๒
“วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า
ขอบเขตของการวิจัย
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า” (ฉบับที่ ๑๘, หน้า ๒-๕)
ตัวอย่างที่ ๓
“วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า
วิธีดำเนินการวิจัย” (ฉบับที่ ๑๗, หน้า ๘)
ตัวอย่างที่ ๔
“จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า
วิธีดำเนินการวิจัย” (ฉบับที่ ๕๖, หน้า ๖)
ตัวอย่างที่ ๕
“วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า
ขอบเขตของการวิจัย
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า” (ฉบับที่ ๕๑, หน้า ๓)
ตัวอย่างที่ ๖
“วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า
ขอบเขตของการวิจัย
วิธีดำเนินการวิจัย” (ฉบับที่ ๖๓, หน้า ๓-๔)

ตัวอย่างที่ ๑-๖ ผิดพลาดคือ ใช้คำในหัวข้อสำคัญไม่สม่ำเสมอ โดยใช้คำว่า “การศึกษา
ค้นคว้า” และ “การวิจัย” ปะปนกัน
คำที่ถูกต้อง คือ “การศึกษาค้นคว้า”

ตัวอย่างที่ ๗

“ขอบเขตของการวิจัย

๑. ขอบเขตด้านข้อมูล

๒. ขอบเขตของเนื้อหา” (ฉบับที่ ๑, หน้า ๕)

ตัวอย่างที่ ๗ ผิดพลาดคือ ใช้คำในหัวข้อรองไม่สม่ำเสมอ มีทั้งคำว่า “ด้าน” และ “ของ”
หัวข้อที่ถูกต้อง คือ

“ขอบเขตของการวิจัย

๑. ขอบเขตด้านข้อมูล

๒. ขอบเขตด้านเนื้อหา”

๓. การเรียงลำดับหัวข้อหลักผิด

พบข้อผิดพลาด ๒ แห่ง ได้แก่

๑)

“ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วัตถุประสงค์ของการค้นคว้า

นิยามศัพท์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ขอบเขตที่ศึกษาค้นคว้า

วิธีดำเนินการค้นคว้า

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง” (ฉบับที่ ๕๐, หน้า ๑-๗)

๒)

“ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

นิยามศัพท์เฉพาะ

วิธีดำเนินการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง” (ฉบับที่ ๖๑, หน้า ๑-๗)

ข้อผิดพลาดในข้อ ๑) และ ข้อ ๒) คือ เรียงหัวข้อสลับกัน
การเรียงหัวข้อที่ถูกต้อง มีดังนี้

“ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า
 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษาค้นคว้า
 ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า
 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า
 นิยามศัพท์เฉพาะ
 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า”

๔. การวางหัวข้อผิดตำแหน่ง

พบข้อผิดพลาด ๑๔ แห่ง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลวรรณกรรมเยาวชนระดับโลกผู้ศึกษาได้ศึกษา
 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และนำมาเป็นข้อมูลพื้นฐานประกอบการดำเนินการศึกษาดังนี้...”

(ฉบับที่ ๑๒, หน้า ๖)

ตัวอย่างที่ ๒

“วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาโลกทัศน์ในหนังสือชุดนิทานพื้นบ้านในประเทศประชาคมอาเซียนของส.พลาย
 น้อยในประเด็นต่างๆ ดังนี้

๑. ประเภทนิทานที่ปรากฏในหนังสือชุดนี้
๒. โลกทัศน์ที่ปรากฏในนิทานของแต่ละประเทศโดยจะพิจารณาดังนี้
 - ๒.๑ โลกทัศน์ที่มนุษย์มีต่อมนุษย์
 - ๒.๒ โลกทัศน์ที่มนุษย์มีต่อธรรมชาติ
 - ๒.๓ โลกทัศน์ที่มนุษย์มีต่อสิ่งเหนือธรรมชาติ

ประโยชน์ของการศึกษาค้นคว้า

๑. ทำให้ผู้อ่านเข้าใจทัศนคติของคนในแต่ละประเทศ
๒. ทำให้เข้าใจสังคมและวัฒนธรรมในแต่ละประเทศมากขึ้น
๓. ทำให้มีผู้สนใจศึกษานิทานพื้นบ้านมากขึ้น
๔. ช่วยกระชับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ
๕. สะท้อนให้เห็นภาพสังคมในอดีตของประเทศต่างๆ” (ฉบับที่ ๑๐, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๓

“ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วรรณกรรมเป็นงานเขียนที่สร้างสรรค์ขึ้นโดยอาศัยความรู้ ความรู้สึกรู้สึกนึกคิด จินตนาการ
 รวมทั้งประสบการณ์อันหลากหลายของผู้ประพันธ์ ฯลฯ เพื่อถ่ายทอดเรื่องราว แนวคิดหรือทัศนะ
 ตลอดจนความรู้สึกที่ผู้เขียนที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งไว้ในวรรณกรรม ดังนั้นการศึกษาหรืออ่าน
 วรรณกรรมจึงมิได้ทำให้ได้รับเพียงความเพลิดเพลินเท่านั้น แต่ยังได้รับทราบความรู้ ได้แนวความคิด

ที่สามารถนำมาปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ คำว่า วรรณกรรมตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า Literary Work หรือ General Literature หมายถึง งานเขียนทุกประเภทไม่จำกัดว่ามีลักษณะแบบใด การใช้คำว่า วรรณกรรม ได้ถูกนิยามไว้มากมาย มีปรากฏครั้งแรกในพระราชบัญญัติคุ้มครองวรรณกรรม ปี พ.ศ. ๒๔๗๔ โดยให้นิยามความหมายไว้ดังนี้...” (ฉบับที่ ๑๒, หน้า ๑)

ตัวอย่างที่ ๔

“ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

แม้ยุคสมัยจะมีการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา แต่นิทานก็ยังคงเป็นเรื่องเล่าที่ถ่ายทอดกันมาอย่างไม่มีที่สิ้นสุด...” (ฉบับที่ ๓๖, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๑-๔ ผู้เขียนวางหัวข้อผิดตำแหน่งคือ วางไว้กลางหน้ากระดาษ ตำแหน่งที่ถูกต้อง คือ ต้องวางหัวข้อไว้ชิดขอบด้านซ้ายมือและไม่ต้องขีดเส้นใต้เพราะการใช้อักษรขนาดใหญ่และเน้นตัวหนาเป็นการเน้นความสำคัญของหัวข้ออยู่แล้ว ทั้งนี้ ขนาดตัวอักษรของหัวข้อใหญ่ที่พิมพ์ชิดขอบด้านซ้ายต้องมีขนาด ๑๘ พอยท์

๕. การใส่หมายเลขกำกับหัวข้อผิด

๕.๑ ไม่ใส่หมายเลขกำกับหัวข้อ

ตัวอย่างที่ ๑

“๓.๒ คำแสดงฤดูกาล

ต้องมีคำแสดงฤดูกาลของบทกลอนนั้นเสมอเรียกว่า “คิโงะ” หรือ “คิไต” ทั้งนี้เกิดจากความรู้สึกชื่นชมในธรรมชาติอันเป็นลักษณะนิสัยของคนญี่ปุ่นแต่โบราณ คำแสดงฤดูกาลนี้ช่วงให้จินตนาการในบทกวีเป็นอย่างกว้างไร้ขอบเขต คำเหล่านี้มีทั้งพูดออกมาตรง ๆ เช่น ร้อน หนาว ฝน รวมทั้งคำที่มีจากสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ดังนั้นคำแสดงฤดูกาลจึงมีต้นกำเนิดมาจาก

ก. ธรรมชาติ ได้แก่ คำที่แสดงสภาพดินฟ้าอากาศ และสภาพภูมิประเทศ เป็นต้น

ข. ชีวิตความเป็นอยู่ ได้แก่ คำที่แสดงให้เห็นชีวิตความเป็นอยู่ อันหมายรวมถึงขนบธรรมเนียมประเพณี เทศกาลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง กับศาสนาและความเชื่อ

ค. สิ่งมีชีวิตสัตว์และพืชในแต่ละฤดูกาล” (ฉบับที่ ๖, หน้า ๑๑)

ตัวอย่างที่ ๑ ผิดพลาดคือ ใช้ ก. ,ข., ค. แทนหมายเลขข้อ

การใส่หมายเลขกำกับหัวข้อที่ถูกต้อง ต้องเป็นตัวเลขเท่านั้น จึงต้องเปลี่ยนจาก ก. เป็น ๓.๒.๑ เปลี่ยน ข. เป็น ๓.๒.๒ และ ค. เป็น ๓.๒.๓

ตัวอย่างที่ ๒

“๒. แนวการสร้างตัวละคร ผู้แต่งมีแนวการสร้างตัวละครอยู่ ๕ แนว คือ

- สร้างให้สมจริง คือการสร้างตัวละครให้มีลักษณะที่เป็นไปได้ตามธรรมชาติ ผู้แต่งจึงจำเป็นต้องรู้ว่า “ของจริง” นั้นมีลักษณะและธรรมชาติเป็นอย่างไร

- สร้างตามอุดมคติ คือการสร้างตัวละครขึ้นตามความนึกคิดของผู้แต่งหรือผู้สร้าง โดยมีอุดมการณ์ ความศรัทธา และระบบค่านิยมส่วนตัวในเรื่องของความดี ความงาม ความถูกต้องและความยุติธรรมเป็นเกณฑ์ในการสร้างตัวละคร
- สร้างแบบเหนือจริง คือการสร้างตัวละครให้มีลักษณะเหนือธรรมชาติวิสัย เพื่อสร้างความตื่นเต้นให้แก่ผู้อ่านเป็นสำคัญ
- สร้างแบบบุคลาธิษฐาน คือการสร้างตัวละครจากสรรพสิ่งต่างๆที่ไม่ใช่มนุษย์ และผู้เขียนกำหนดบทบาทและพฤติกรรมของสรรพสิ่งเหล่านั้นไว้ราวกับเป็นมนุษย์
- สร้างโดยใช้ตัวละครแบบฉบับ คือการสร้างตัวละครให้มีบุคลิกลักษณะคงที่ไม่ว่าในเวลาและสถานที่อย่างไรก็มักจะมีลักษณะนิสัยและพฤติกรรมเช่นเดิมไม่เปลี่ยนแปลง”

๓. วิธีการแนะนำตัวละคร ผู้แต่งมีวิธีการแนะนำตัวละครอยู่ ๒ วิธี คือ

- วิธีการแนะนำโดยตรง คือ วิธีที่ผู้แต่งเป็นผู้บรรยาย รูปร่างลักษณะนิสัยและคุณสมบัติของตัวละครออกมาเองว่าเป็นใคร มีประวัติความเป็นมาอย่างไร เป็นคนชนิดใด และมีความคิดต่อสิ่งแวดลอมอย่างไรบ้าง เป็นต้น
- วิธีการแนะนำตัวละครทางอ้อม คือ วิธีที่ผู้แต่งไม่ได้เป็นผู้แนะนำตัวละครเองแบบวิธีแรก หากแต่คิดหาวิธีการต่างๆมาใช้แนะนำให้ผู้อ่านได้รู้จักตัวละคร วิธีการดังกล่าวนี้ ได้แก่
 - การบรรยายการกระทำของตัวละคร
 - การบรรยายความคิดของตัวละครตัวนั้น
 - การแทรกบทสนทนาของตัวละคร จะทำให้ผู้อ่านทราบถึงนิสัยใจคอของตัวละครนั้นๆ ได้เป็นอย่างดี” (ฉบับที่ ๘, หน้า ๘-๙)

ตัวอย่างที่ ๒ ผิดพลาดคือ ไม่ใส่หมายเลขกำกับหัวข้อย่อย

การใส่หมายเลขกำกับหัวข้อที่ถูกต้อง ต้องเป็นตัวเลขเท่านั้น จึงต้องแก้ไขเป็น ๒.๑ สร้างให้สมจริง ๒.๒ สร้างตามอุดมคติ ๒.๓ สร้างแบบเหนือจริง ๓.๔ สร้างแบบบุคลาธิษฐาน ๓.๕ สร้างโดยใช้ตัวละครแบบฉบับ ๓.๑ วิธีการแนะนำโดยตรง ๓.๒ วิธีการแนะนำตัวละครทางอ้อม ๓.๒.๑ การบรรยายการกระทำของตัวละคร ๓.๒.๒ การบรรยายความคิดของตัวละครตัวนั้น และ ๓.๒.๓ การแทรกบทสนทนาของตัวละคร

ตัวอย่างที่ ๓

“ทามน์, ซาเบอร์เซ่ และบอยเยอร์ (Tymn , Zahorski, & Boyer, 1979, pp.3-11) ได้ให้คำจำกัดความไว้และลักษณะของนิยายแฟนตาซีไว้ ดังนี้

- ประเภทของงานแฟนตาซี เรื่องแฟนตาซีมีการแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ
 - แฟนตาซีชั้นสูง (High Fantasy) เป็นเรื่องราวในเรื่องสมมติที่ถูกสร้างขึ้นเป็นโลกที่สอง (Secondary world) แยกออกจากโลกความเป็นจริงโดยสิ้นเชิง หรือ อาจเป็นโลกที่เชื่อมอยู่กับโลกปัจจุบัน เช่น Middle earth ในเรื่อง The Lord of the ring
 - แฟนตาซีชั้นล่าง (Low fantasy) เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในโลกความเป็นจริง (Primary world) แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น จะเป็นเหตุการณ์ที่อยู่เหนือธรรมชาติ” (ฉบับที่ ๑๓, หน้า ๖)

ตัวอย่างที่ ๓ ผิดพลาดคือ ไม่ใส่หมายเลขกำกับหัวข้อย่อย

การใส่หมายเลขกำกับหัวข้อที่ถูกต้อง ต้องเป็นตัวเลขเท่านั้น จึงต้องแก้ไขเป็น ๑.๑
แพนตาซีชั้นสูง และ ๑.๒ แพนตาซีชั้นล่าง

ตัวอย่างที่ ๔

“๒. ขอบเขตด้านเนื้อหา การศึกษาครั้งนี้จะวิเคราะห์นวนิยาย ของ ฉ้ามิวอาห์ โดยใช้
กรอบความคิดในงานวิทยานิพนธ์ ของ ฌันด์ ศักดิ์แสงโสภณ (๒๕๔๒) เรื่อง วิเคราะห์ตัวละครและ
แนวคิดในงานประพันธ์ของ ประชาคม ลุนาชัย ดังนี้

๒.๑ ลักษณะนิสัยของตัวละคร

- ลักษณะนิสัยของตัวละครเอก
- ลักษณะนิสัยของตัวละครประกอบ
- ลักษณะนิสัยของตัวละครประกอบ

๒.๒ บทบาทของตัวละครต่อการดำเนินเรื่อง

- บทบาทในฐานะเป็นผู้สร้างปัญหา
- บทบาทในฐานะเป็นผู้ถูกกระทำ

๒.๓ การนำเสนอตัวละคร

- การนำเสนอตัวละครโดยใช้การบรรยาย
- การนำเสนอตัวละครโดยใช้บทสนทนา” (ฉบับที่ ๔๑, หน้า ๔-๕)

ตัวอย่างที่ ๓ ผิดพลาดคือ ไม่ใส่หมายเลขกำกับหัวข้อย่อย

การใส่หมายเลขกำกับหัวข้อที่ถูกต้อง ต้องเป็นตัวเลขเท่านั้น จึงต้องแก้ไขเป็น

๒.๑ ลักษณะนิสัยของตัวละคร

- ๒.๑.๑ ลักษณะนิสัยของตัวละครเอก
- ๒.๑.๒ ลักษณะนิสัยของตัวละครประกอบ
- ๒.๑.๓ ลักษณะนิสัยของตัวละครประกอบ

๒.๒ บทบาทของตัวละครต่อการดำเนินเรื่อง

- ๒.๒.๑ บทบาทในฐานะเป็นผู้สร้างปัญหา
- ๒.๒.๒ บทบาทในฐานะเป็นผู้ถูกกระทำ

๒.๓ การนำเสนอตัวละคร

- ๒.๓.๑ การนำเสนอตัวละครโดยใช้การบรรยาย
- ๒.๓.๒ การนำเสนอตัวละครโดยใช้บทสนทนา

๕.๒ หมายเลขกำกับหัวข้อไม่สม่ำเสมอ

ดังตัวอย่าง

“ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

๑. ขอบเขตด้านข้อมูล การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาวิเคราะห์เฉพาะงานเขียนของ
พัชรศรี เบญจมาศ ที่ตีพิมพ์เป็นรูปเล่ม จำนวน ๕ เรื่อง ดังนี้

๑. ตอบปัญหาภรรยาระอ้ากเลือด
 ๒. สุขส่วย และรวยโคตร
 ๓. โชคดีที่โสดเป็น
 ๔. ลา แมร์ลา
 ๕. อยู่คนเดียวก็ได้สบายดี
๒. ขอบเขตด้านเนื้อหา ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้ภาษาในงานเขียนของพัชรศรี เบญจมาศ โดยผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาไว้ดังนี้
- ๒.๑ ศึกษาการใช้คำ
 - ๒.๒ ศึกษาการใช้ประโยค
 - ๒.๓ ศึกษาการใช้โวหาร” (ฉบับที่ ๙, หน้า ๓)

ตัวอย่างข้างต้นผิดพลาดคือ หมายเลขกำกับหัวข้อไม่สม่ำเสมอ การใส่หมายเลขกำกับหัวข้อที่ถูกต้อง ต้องสม่ำเสมอ เป็นระบบเดียวกัน จึงต้องแก้ไขเป็นดังนี้

“ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

๑. ขอบเขตด้านข้อมูล การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาวิเคราะห์เฉพาะงานเขียนของพัชรศรี เบญจมาศ ที่ตีพิมพ์เป็นรูปเล่ม จำนวน ๕ เรื่อง ดังนี้
 - ๑.๑ ตอบปัญหาภรรยาระอ้ากเลือด
 - ๑.๒ สุขส่วย และรวยโคตร
 - ๑.๓ โชคดีที่โสดเป็น
 - ๑.๔ ลา แมร์ลา
 - ๑.๕ อยู่คนเดียวก็ได้สบายดี
๒. ขอบเขตด้านเนื้อหา ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้ภาษาในงานเขียนของพัชรศรี เบญจมาศ โดยผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาไว้ดังนี้
 - ๒.๑ ศึกษาการใช้คำ
 - ๒.๒ ศึกษาการใช้ประโยค
 - ๒.๓ ศึกษาการใช้โวหาร”

๕.๓ ใส่หมายเลขกำกับหัวข้อโดยไม่จำเป็น

ตัวอย่างที่ ๑

“๑. ขอบเขตด้านข้อมูล

๑.๑ ข้อมูลเอกสาร

๑.๑.๑ เอกสารรายชื่อหมู่บ้านในอำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช” (ฉบับที่ ๑, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๒

“ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

๑. ขอบเขตของข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์

๑.๑ ศึกษาเฉพาะโฆษณาที่เป็นภาษาไทยในนิตยสาร “อะเดย์” ซึ่งมีงานโฆษณาที่มีความหลากหลายรูปแบบ โดยจะเก็บโฆษณาทุกชิ้นในนิตยสารอะเดย์ ตั้งแต่เดือนมกราคม - เดือนธันวาคม ๒๕๕๕ เป็นเวลา ๑ ปี

๒. ขอบเขตของการวิเคราะห์เนื้อหา

๒.๑ ศึกษาการใช้ภาษาไทยและทฤษฎีด้านจิตวิทยาในการนำเสนอ โดยใช้หลักจิตวิทยาทั่วไป” (ฉบับที่ ๒๒, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๑-๒ ผิดพลาดคือ ใส่หมายเลขกำกับหัวข้อโดยไม่จำเป็น

ในกรณีที่มีข้อย่อยเพียงข้อเดียวไม่ต้องใส่หมายเลข สำหรับตัวอย่างนี้สามารถเขียนเป็นข้อความที่ต่อเนื่องได้ว่า

“๑.๑ ข้อมูลเอกสาร ได้แก่ เอกสารรายชื่อหมู่บ้านในอำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช” และ

“๑. ขอบเขตของข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์

ศึกษาเฉพาะโฆษณาที่เป็นภาษาไทยในนิตยสาร “อะเดย์” ซึ่งมีงานโฆษณาที่มีความหลากหลายรูปแบบ โดยจะเก็บโฆษณาทุกชิ้นในนิตยสารอะเดย์ ตั้งแต่เดือนมกราคม - เดือนธันวาคม ๒๕๕๕ เป็นเวลา ๑ ปี

๒. ขอบเขตของการวิเคราะห์เนื้อหา

ศึกษาการใช้ภาษาไทยและทฤษฎีด้านจิตวิทยาในการนำเสนอ โดยใช้หลักจิตวิทยาทั่วไป”

ตัวอย่างที่ ๓

“นิยามศัพท์เฉพาะ

๑. การวิเคราะห์ หมายถึง การแยกแยะสิ่งที่จะพิจารณาออกเป็นส่วนย่อยที่มีความสัมพันธ์กัน เพื่อทำความเข้าใจแต่ละส่วนให้แจ่มแจ้ง รวมทั้งการสืบค้นความสัมพันธ์ของส่วนต่าง ๆ เพื่อดูว่าส่วนประกอบปลีกย่อยนั้นสามารถเข้ากันได้หรือไม่ สัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันอย่างไร ซึ่งจะช่วยให้เกิดความเข้าใจต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดอย่างแท้จริง

๒. องค์ประกอบของนวนิยาย หมายถึง แยกส่วนย่อยต่าง ๆ ที่ประกอบกันเป็นนวนิยายเรื่องนั้น ๆ ได้แก่ โครงเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา ฉากหรือบรรยากาศ และแก่นเรื่อง แล้วนำมาวิเคราะห์ส่วนต่าง ๆ ในนวนิยาย

๓. คุณค่าของนวนิยาย หมายถึง ลักษณะที่ได้อย่างใดอย่างหนึ่งที่มีอยู่ในนวนิยายที่จะทำให้ได้รับประโยชน์จากการอ่าน” (ฉบับที่ ๕, หน้า ๕)

ตัวอย่างที่ ๔

“นิยามศัพท์เฉพาะ

ในการศึกษาภาพสะท้อนสังคมและวัฒนธรรมของชาวจีนในนวนิยายไทย มีคำศัพท์ที่ต้องนิยามเฉพาะดังนี้

๑. ภาพสะท้อนสังคม หมายถึง ลักษณะของสภาพสังคมในลักษณะต่าง ๆ ที่ปรากฏในนวนิยายที่นำมาวิเคราะห์ทั้งสามเรื่อง
๒. วัฒนธรรม หมายถึง กฎ ระเบียบ วิถีชีวิตของสมาชิกในสังคม รวมถึงระบบความเชื่อและค่านิยมในสังคมที่กลุ่มคนในสังคมยอมรับ
๓. ตัวละครชาวจีน หมายถึง ตัวละครที่เป็นชาวจีนทั้งที่อพยพจากประเทศจีนเข้ามาอยู่ในประเทศไทย และตัวละครที่มีบิดามารดาเป็นชาวจีน” (ฉบับที่ ๓๙, หน้า ๕)

ตัวอย่างที่ ๓-๔ ผิดพลาดคือ ใส่หมายเลขกำกับหัวข้อโดยไม่จำเป็น กรณีการเขียนนิยามศัพท์เฉพาะ ไม่ต้องใส่หมายเลขกำกับคำที่นำมานิยาม

๕.๔ ให้หมายเลขกำกับหัวข้อผิด

ตัวอย่างที่ ๑

“๒. ขอบเขตด้านเนื้อหา ผู้ศึกษาได้กำหนดขอบเขตออกเป็น ๒ ประเด็น คือศึกษาอิทธิพลที่ส่งผลต่อการพัฒนาการด้านรูปแบบและเนื้อหา กับศึกษาที่ส่งผลต่อการพัฒนาการ

๒.๑ อิทธิพลที่ส่งผลต่อการพัฒนาการ ขอบเขตได้มาจากการรวบรวมข้อมูลของ ยุวพาศัยศิลป์วัฒนา (๒๕๔๒) งานวิจัยของศศิธร ลิ้มอภิบาล (๒๕๔๐) และสารนิพนธ์ของวัฒนา บุญจับ (๒๕๒๖) และจากเอกสารและงานวิจัยอื่น ๆ สามารถสร้างขอบเขตด้านเนื้อหาได้ ดังนี้

๒.๑.๑ อิทธิพลที่ส่งผลต่อการพัฒนาการด้านรูปแบบ

- ๑) ฉันทลักษณ์
- ๒) คำแสดงฤดูกาล
- ๓) คำวรรคตอน
- ๔) คำเลียนเสียงธรรมชาติ

๒.๑.๑ อิทธิพลที่ส่งผลต่อการพัฒนาการด้านเนื้อหา

- ๑) เนื้อหาเกี่ยวกับธรรมชาติ
- ๒) เนื้อหาเกี่ยวกับวิถีชีวิต

๒.๒ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาการ ขอบเขตได้มาจากการรวบรวมข้อมูลจาก ไพโรธ เลิศนิริยมล (๒๕๔๒) ของวารสารณ์ บำรุงกุล (๒๕๓๗) ในหนังสือบทวิเคราะห์และสรุพนิพนธ์ กวีนิพนธ์ไทย จากเอกสารและงานวิจัยอื่น ๆ เพื่อนำมาสร้างเป็นขอบเขตในด้านเนื้อหา มีปัจจัยต่าง ๆ ดังนี้

- ๒.๒.๑ ด้านการเมือง
- ๒.๒.๒ ด้านสังคม
- ๒.๒.๓ ด้านวัฒนธรรม
- ๒.๒.๔ ด้านประวัติศาสตร์

๒.๒.๕ ด้านผู้แต่ง

๒.๒.๖ ด้านภาษาเป็นต้น” (ฉบับที่ ๖, หน้า ๖-๗)

ตัวอย่างที่ ๑ ผิดพลาดคือ ให้หมายเลขกำกับหัวข้อผิดในข้อ ๒.๒.๑

การให้หมายเลขกำกับหัวข้อที่ถูกต้อง คือ ข้อ ๒.๒.๑ อิทธิพลที่ส่งผลต่อการพัฒนาการด้าน
เนื้อหา เป็นข้อย่อยของข้อ ๒.๑ อิทธิพลที่ส่งผลต่อการพัฒนาการ ดังนั้น ต้องแก้ไขเป็น ๒.๑.๒
อิทธิพลที่ส่งผลต่อการพัฒนาการด้านเนื้อหา

ตัวอย่างที่ ๒

“๒. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ศึกษาวิเคราะห์บทกวีนิพนธ์ที่พิมพ์เผยแพร่ในวารสารศิลปวัฒนธรรม ตั้งแต่เดือนมกราคม
ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ ในด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้

๑. รูปแบบการประพันธ์

๑.๑ กลอน

๑.๒ โคลง

๑.๓ กาพย์

๑.๔ ฉันท์

๒. กลวิธีการประพันธ์

๒.๑ การเล่นเสียงสัมผัส

๒.๑.๑ สัมผัสพยัญชนะ

๒.๑.๓ สัมผัสสระ

๒.๒ การเล่นเสียงวรรณยุกต์

๒.๓ การเล่นคำ

๒.๑.๓.๑ การเล่นคำซ้ำ

๒.๑.๓.๒ การซ้ำคำ

๒.๔ การใช้ภาพพจน์

๒.๔.๑ อุปมา

๒.๔.๒ อุปลักษณ์

๒.๔.๓ บุคลาธิษฐาน

๒.๔.๔ สัทพจน์

๒.๔.๕ ปฏิพจน์

๒.๔.๖ ปฏิทรรศน์

๒.๔.๗ อติพจน์” (ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๕-๖)

ตัวอย่างที่ ๒ ผิดพลาด คือ ให้หมายเลขกำกับหัวข้อผิดในข้อ ๒.๑.๓.๑ การเล่นคำซ้ำ
และ ๒.๑.๓.๒ การซ้ำคำ ซึ่งเป็นหัวข้อย่อยของข้อ ๒.๓ การเล่นคำ

การให้หมายเลขกำกับหัวข้อที่ถูกต้อง คือ ข้อ ๒.๓.๑ การเล่นคำซ้ำ และ ๒.๓.๒

การซ้ำคำ

ตัวอย่างที่ ๓

“เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่ใช้ค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษานี้ ดังนี้

๑. เอกสารที่เกี่ยวข้อง

๑.๑ เอกสารที่เกี่ยวกับนวนิยายสยองขวัญ

๑.๒ เอกสารเกี่ยวกับชุด ๗ วันจอร์เจอร์

๑.๓ เอกสารเกี่ยวกับกลวิธีการดำเนินเรื่อง

๒. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

๓. เอกสารที่เกี่ยวข้อง

๓.๑ เอกสารที่เกี่ยวกับนวนิยายสยองขวัญ” (ฉบับที่ ๓๐, หน้า

ตัวอย่างที่ ๓ ผิดพลาดคือ ให้หมายเลขกำกับหัวข้อผิดในข้อ ๓ และข้อ ๓.๑ การให้หมายเลขกำกับหัวข้อที่ถูกต้อง คือ ข้อ ๓ ต้องแก้ไขเป็น ข้อ ๑ เนื่องจากนำหัวข้อที่ ๑ มาอธิบาย และข้อ ๓.๑ ต้องแก้ไขเป็น ๑.๑

ตัวอย่างที่ ๔

“วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้านี้เป็นการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

๑. การรวบรวมข้อมูล

ในการรวบรวมข้อมูล ผู้ศึกษาค้นคว้าดำเนินการดังนี้

๑) รวบรวมคำสแลงที่ปรากฏใน Twitter จาก www.trend.in.th ซึ่งเป็นเว็บไซต์ที่รวบรวมข้อความภาษาไทยที่ผู้ใช้ Twitter ได้ Retweet มากกว่า ๒๐๐ ครั้ง ตั้งแต่วันที่ ๑๕ มีนาคม ถึง ๑๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ โดยทำการเก็บข้อมูลในช่วงเวลา ๒๑.๐๐ น. ถึง ๒๓.๐๐ น.

๒) รวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

๒. การวิเคราะห์ข้อมูล

๑) วิเคราะห์ความหมายของคำสแลง

๒) วิเคราะห์การจำแนกประเภทของคำสแลง

๓) วิเคราะห์ลักษณะการสร้างคำสแลง

๓. อภิปรายผล สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

๔. การเสนอผลการวิเคราะห์แบบพรรณนาวิเคราะห์ (Analytical Description)” (ฉบับที่ ๓๑, หน้า ๗)

ตัวอย่างที่ ๔ ผิดพลาดคือ ให้หมายเลขกำกับหัวข้อผิดในชื่อย่อยของข้อ ๑ และข้อ ๒ การให้หมายเลขกำกับหัวข้อที่ถูกต้อง คือ ชื่อย่อยของข้อ ๑ และข้อ ๒ ต้องเปลี่ยนจาก ๑) ๒) และ ๓) เป็น ๑.๑ ๑.๒ ๒.๑ ๒.๒ และ ๒.๓

๖. การตั้งระยะผิด

มหาวิทยาลัยบูรพา (๒๕๕๖, หน้า ๑๕) กำหนดรูปแบบการตั้งระยะ tab ไว้ดังนี้ หัวข้อสำคัญ ซึ่งหมายถึงหัวข้อที่กำหนดสาระสำคัญของบทเป็นส่วน ๆ ซึ่งไม่ใช่ชื่อเรื่อง ประจําบทให้พิมพ์ชิดขอบซ้ายและพิมพ์ห่างจากบรรทัดบน ๑ บรรทัด กรณีที่หัวข้อสำคัญยาวเกิน ๑ บรรทัด ให้ขึ้นบรรทัดใหม่ชิดขอบซ้าย หากเป็นภาษาอังกฤษ อักษรตัวแรกในหัวข้อสำคัญต้องพิมพ์ด้วยอักษรตัวใหญ่เสมอ

หัวข้อย่อย ให้พิมพ์หัวข้อย่อยตั้ง Tab ที่ระยะ ๐.๖๓ นิ้ว หัวข้อย่อยอาจมีหมายเลขกำกับหรือไม่ก็ได้ ถ้ามีหมายเลขกำกับให้พิมพ์ตัวเลข หลังตัวเลขใส่เครื่องหมายมหัพภาค (.) จากนั้นกด Space Bar ๒ ครั้ง

หัวข้อย่อยต่อ ๆ ไป ตั้ง Tab ที่ระยะ ๐.๘๑ ๑.๐๐ และ ๑.๑๘ นิ้ว ตามลำดับ หลังตัวเลขไม่ต้องใส่เครื่องหมายมหัพภาค (.) จากนั้นกด Space Bar ๒ ครั้ง จึงเริ่มพิมพ์เนื้อหา

การขึ้นย่อหน้าใหม่ของหัวข้อย่อยทุกหัวข้อ ให้เริ่มพิมพ์ตรงกับหมายเลขของหัวข้อย่อยนั้น ๆ ในแต่ละบทไม่จำเป็นต้องแบ่งหัวข้อย่อยเหมือนกันทุกบท โดยทั่วไปในบทสรุปอาจไม่มีหัวข้อย่อยก็ได้

อย่างไรก็ตาม การตั้งระยะที่อาจไม่เป็นไปตามข้อกำหนดข้างต้น อาจทำได้แต่ต้องทำให้เป็นระบบเดียวกันทั้งเล่ม (ทิพภา ปลีหะจินดา, สัมภาษณ์, ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๗)

ข้อผิดพลาดที่พบในเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าซึ่งจัดหน้าไม่ถูกต้องตามรูปแบบที่กำหนด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๑

“วิทยากรในข้อ ๒.๒.๑ และข้อ ๒.๒.๒ กำหนดคุณสมบัติเฉพาะ ดังนี้

๑. เป็นผู้มิใช่อายุไม่ต่ำกว่า ๓๕ ปี เนื่องจากเป็นผู้มีความรู้ และมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องราวในท้องถิ่น ซึ่งจะทำให้ข้อมูลที่ได้นั้นมีความน่าเชื่อถือ
๒. เป็นคนในท้องถิ่นมาตั้งแต่กำเนิดหรือเป็นคนในท้องถิ่นที่อาศัยอยู่ในอำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราชไม่ต่ำกว่า ๒๐ ปี” (ฉบับที่ ๑, หน้า ๗)

ตัวอย่างที่ ๒

“๒. มีประโยชน์ หมายถึง คำพูดของตัวละครทุกคำ ควรจะมีประโยชน์ต่อผู้เขียนและผู้อ่าน

๒.๑ เป็นเครื่องมือสำคัญที่ผู้เขียนจะใช้เป็นสื่อสำหรับส่งต่อความคิดหรือคตินิยมของคนยังผู้อ่านโดยการผ่านทัศนคติของตัวละคร

๒.๒ เป็นส่วนช่วยสร้างบรรยากาศของเรื่องให้สมจริง และทำให้ผู้อ่านไม่เกิดความ

ความรู้สึกเบื่อหน่าย เพราะบทสนทนาที่ดีจะทำให้ผู้อ่านรู้สึกเหมือนได้แอบฟังผู้อื่นคุยกันหรือ

แสดงความเห็นอกเห็นใจกัน ปรับทุกข์กัน

๒.๓ เป็นส่วนช่วยให้เห็นถึงอุปนิสัยของตัวละครได้เด่นชัดขึ้น และยังช่วยในการดำเนิน บทสนทนาของตัวละครนั้นบางครั้งจะช่วยในการขยายเรื่องให้คืบหน้าไปโดยที่ผู้แต่งไม่ต้องเขียนอธิบาย” (ฉบับที่ ๔, หน้า ๙)

ตัวอย่างที่ ๓

“แม้ว่าในปัจจุบันเทคโนโลยีจะก้าวไกลมากกว่าแต่ก่อน แต่ผู้ที่ให้ความสนใจศึกษานิทานพื้นบ้านกลับมีน้อยยิ่งนัก บ้างเพราะเห็นว่าเป็นเรื่องไร้สาระ เป็นเรื่องเพื่อฝันของคนโบราณ แต่หากมองในมุมกลับกันแล้ว นิทานพื้นบ้านก็เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมที่เคยรุ่งเรืองมาก่อน การศึกษานิทานพื้นบ้านเหล่านั้นจะทำให้ทราบถึงประวัติศาสตร์ สิ่งที่เคยเกิดขึ้นมาในอดีต รวมถึงสภาพแวดล้อมและความรู้สึกนึกคิดของคนในสังคมในช่วงเวลานั้นๆ อีกด้วย ดังที่พรศักดิ์ พรหมแก้ว (หน้า ๑๗๗๖- ๑๗๘๑) ได้ศึกษานิทานพื้นบ้านภาคใต้และได้สรุปคุณค่าของนิทานพื้นบ้านภาคใต้ไว้ ๖ ประเด็น คือ

๑. คุณค่าทางปัญญา โดยการอาศัยความรู้ ความคิด จินตนาการและศิลปะสอดประสานเข้าด้วยกันเป็นอย่างดีทำให้เกิดการฝึกฝนสติปัญญาในการจดจำผูกเรื่อง ปรับเปลี่ยน และตีความ
- ๒ คุณค่าทางการสำเร็จอารมณ์ เพราะนิทานคือเรื่องที่สร้างขึ้นมาเพื่อตอบสนองความต้องการของมนุษย์ในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นความอยากรู้หรือระบายความรู้สึกนึกคิด
- ๓ คุณค่าทางด้านสังคมสัมพันธ์ การเล่านิทานทำให้เกิดการรวมกลุ่มกันในกลุ่มซึ่งจะก่อให้เกิดความสนิทมักคุ้น ความรักความเข้าใจกันมากขึ้น อันจะเอื้อประโยชน์ต่อการอยู่ร่วมกัน และพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน
- ๔ คุณค่าทางการศึกษาศัพท์ สำนวน ชาวบ้านไม่ว่าจะถิ่นใดก็มักจะเล่านิทานสู่กันฟังด้วยภาษาไทยถิ่นนั้นซึ่งตนเป็นเจ้าของ การศึกษารวบรวมข้อมูลทำให้เข้าใจศัพท์สำนวนต่างๆ ที่ผู้เล่าใช้ เป็นประโยชน์ในการศึกษาภาษา
- ๕ คุณค่าในการปลูกฝังค่านิยม ความเชื่อ ความคิดของสังคม เพราะนิทานพื้นบ้านแทบทุกเรื่องมักจะสอดแทรกข้อคิด คติธรรมคำสอนไว้อย่างแนบเนียนเสมอทั้งนี้ก็เพื่อสั่งสอนคนในสังคมท้องถิ่น
- ๖ คุณค่าทางการศึกษาสังคมและวัฒนธรรม ไม่ว่าจะเป็นนิทานที่เกิดจากถิ่นนั้นโดยตรงหรือได้รับการแพร่กระจายเข้ามาที่ย่อมสะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมได้เป็นอย่างดี เนื่องจากวัฒนธรรมใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอด นิทานพื้นบ้านเองก็ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดเช่นกัน ดังนั้นเราจึงสามารถศึกษาวัฒนธรรมที่ปรากฏอยู่ในการใช้ภาษาในนิทานพื้นบ้านได้” (ฉบับที่ ๑๐, หน้า ๑-๒)

ตัวอย่างที่ ๔

“๒. ชั้นวิเคราะห์ข้อมูล

๒.๑ วิเคราะห์ภาพสะท้อนสังคมที่พบในบทละครพูดร้อยแก้วจำนวน 21 เรื่อง ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่างวรรณคดีกับสังคมของเวลเล็ก แล้วนำมาพัฒนาเพื่อใช้ใน

การศึกษาวิเคราะห์ในด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้...” (ฉบับที่ ๑๑, หน้า ๖)

ตัวอย่างที่ ๕

“๑. เอกสารที่เกี่ยวข้อง

๑.๑ เอกสารที่เกี่ยวกับพระราชประวัติและผลงานพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

ราม วชิราวุธ (๒๕๕๐) เป็นพระราชนิพนธ์พระราชประวัติพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว และเหตุการณ์ต่างๆทั้งก่อนและหลังที่พระองค์ทรงขึ้นครองราชสมบัติเท่าที่พระองค์จำความได้ ดังที่พระองค์ทรงกำกับไว้ว่า “ต่อไปนี้จะได้แถลงประวัติ, ตามที่เก็บข้อความจากสมุดจดหมายเหตุรายวัน, และประกอบคำอธิบายและข้อความที่ฉันยังจำได้ แต่มิได้มีจดไว้ในจดหมายเหตุรายวันนั้นอีกด้วย, เพื่อเธอจะได้เข้าใจเรื่องแจ่มแจ้งขึ้น” เป็นการรวบรวมเหตุการณ์สำคัญต่างๆ จากบันทึกของพระองค์เองเพื่อเผยแพร่ให้คนรุ่นหลังได้ศึกษาประวัติศาสตร์ในยุคสมัยของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว” (ฉบับที่ ๑๑, หน้า ๗)

ตัวอย่างที่ ๖

“ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

๑. ทำให้ทราบถึงบุคลิกภาพของตัวละครฝ่ายปรปักษ์ในนิยายเหนือธรรมชาติของแก้วแก้ว
๒. ทำให้ทราบถึงลักษณะนิสัยของตัวละครฝ่ายปรปักษ์ในนวนิยายเหนือธรรมชาติของแก้วแก้ว
๓. ทำให้ทราบถึงบทบาทของตัวละครฝ่ายปรปักษ์ที่ส่งผลต่อการดำเนินเรื่องในนวนิยายเหนือธรรมชาติ ของแก้วแก้ว” (ฉบับที่ ๖๘, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๑-๖ ผิดพลาดคือ ตั้งระยะบรรทัดผิด กล่าวคือ เมื่อมีการย่อหน้าหรือให้หมายเลขกำกับหัวข้อแล้ว หากข้อความนั้นยาวเกิน ๑ บรรทัด ข้อความบรรทัดต่อไปต้องชิดขอบด้านซ้ายตามที่ตั้งหน้ากระดาษไว้

การแก้ไขข้อความจาก ตัวอย่างที่ ๑

“วิทยากรในข้อ ๒.๒.๑ และข้อ ๒.๒.๒ กำหนดคุณสมบัติเฉพาะ ดังนี้

๑. เป็นผู้มีอายุไม่ต่ำกว่า ๓๕ ปี เนื่องจากเป็นผู้มีความรู้ และมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องราวในท้องถิ่น ซึ่งจะทำให้ข้อมูลที่ได้มานั้นมีความน่าเชื่อถือ

๒. เป็นคนในท้องถิ่นมาตั้งแต่กำเนิดหรือเป็นคนในท้องถิ่นที่อาศัยอยู่ในอำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราชไม่ต่ำกว่า ๒๐ ปี”

การแก้ไขข้อความจากตัวอย่างที่ ๓

“แม้ว่าในปัจจุบันเทคโนโลยีจะก้าวไกลมากกว่าแต่ก่อน แต่ผู้ที่ให้ความสนใจศึกษานิทานพื้นบ้านกลับมีน้อยยิ่งนัก บางเพราะเห็นว่าเป็นเรื่องไร้สาระ เป็นเรื่องเพ้อฝันของคนโบราณ แต่หาก

มองในมุมกลับกันแล้ว นิทานพื้นบ้านก็เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมที่เคยรุ่งเรืองมาก่อน การศึกษานิทานพื้นบ้านเหล่านั้นจะทำให้ทราบถึงประวัติศาสตร์ สิ่งที่เคยเกิดขึ้นมาในอดีต รวมถึงสภาพแวดล้อมและความรู้สึกนึกคิดของคนในสังคมในช่วงเวลานั้นๆ อีกด้วย ดังที่พรศักดิ์ พรหมแก้ว (หน้า ๑๗๗๖- ๑๗๘๑) ได้ศึกษานิทานพื้นบ้านภาคใต้และได้สรุปคุณค่าของนิทานพื้นบ้านภาคใต้ไว้ ๖ ประเด็น คือ

๑. คุณค่าทางปัญญา โดยการอาศัยความรู้ ความคิด จินตนาการและศิลปะสอดประสานเข้าด้วยกันเป็นอย่างดีทำให้เกิดการฝึกฝนสติปัญญาในการจดจำผูกเรื่อง ปรับเปลี่ยนและตีความ
๒. คุณค่าทางการสำเร็จอารมณ์ เพราะนิทานคือเรื่องที่สร้างขึ้นมาเพื่อตอบสนองความต้องการของมนุษย์ในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นความอยากรู้อหรือระบายความรู้สึกนึกคิด
๓. คุณค่าทางด้านสังคมสัมพันธ์ การเล่านิทานทำให้เกิดการรวมกลุ่มกันในกลุ่มซึ่งจะก่อให้เกิดความสนิทกัน ความรักความเข้าใจกันมากขึ้น อันจะเอื้อประโยชน์ต่อการอยู่ร่วมกัน และพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน
๔. คุณค่าทางการศึกษาศัพท์ สำนวน ชาวบ้านไม่ว่าจะถิ่นใดก็มักจะเล่านิทานสู่กันฟังด้วยภาษาไทยถิ่นนั้นซึ่งตนเป็นเจ้าของ การศึกษารวบรวมข้อมูลทำให้เข้าใจศัพท์สำนวนต่างๆ ที่ผู้เล่าใช้เป็นประโยชน์ในการศึกษาภาษา
๕. คุณค่าในการปลูกฝังค่านิยม ความเชื่อ ความคิดของสังคม เพราะนิทานพื้นบ้านแทบทุกเรื่องมักจะสอดแทรกข้อคิด คติธรรมคำสอนไว้อย่างแนบเนียนเสมอทั้งนี้ก็เพื่อสั่งสอนคนในสังคมท้องถิ่น
๖. คุณค่าทางการศึกษาสังคมและวัฒนธรรม ไม่ว่าจะเป็นนิทานที่เกิดจากถิ่นนั้นโดยตรงหรือได้รับการแพร่กระจายเข้ามา ก็ย่อมสะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมได้เป็นอย่างดี เนื่องจากวัฒนธรรมใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอด นิทานพื้นบ้านเองก็ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดเช่นกัน ดังนั้นเราจึงสามารถศึกษาวัฒนธรรมที่ปรากฏอยู่ในการใช้ภาษาในนิทานพื้นบ้านได้”

การแก้ไขข้อความจากตัวอย่างที่ ๕

“๑. เอกสารที่เกี่ยวข้อง

๑.๑ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพระราชประวัติและผลงานพระราชานิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

ราม วชิราวุธ (๒๕๕๐) เป็นพระราชานิพนธ์พระราชประวัติพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว และเหตุการณ์ต่าง ๆ ทั้งก่อนและหลังที่พระองค์ทรงขึ้นครองราชสมบัติเท่าที่พระองค์จำความได้ ดังที่พระองค์ทรงกำกับไว้ว่า “ต่อไปนี้จะได้แถลงประวัติ, ตามที่เก็บข้อความจากสมุดจดหมายเหตุรายวัน, และประกอบคำอธิบายและข้อความที่ฉันยังจำได้ แต่มิได้มีจดไว้ในจดหมายเหตุรายวันนั้นอีกด้วย, เพื่อเธอจะได้เข้าใจเรื่องแจ่มแจ้งขึ้น” เป็นการรวบรวมเหตุการณ์สำคัญต่าง ๆ จากบันทึกของพระองค์เองเพื่อเผยแพร่ให้คนรุ่นหลังได้ศึกษาประวัติศาสตร์ในยุคสมัยของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว”

ตัวอย่างที่ ๗

“วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า

๑. เพื่อวิเคราะห์ตัวละครเอก ในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลวรรณกรรมเยาวชนระดับโลก จำนวน ๘ เล่ม
 ๒. เพื่อวิเคราะห์กลวิธีการประพันธ์ในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลวรรณกรรมเยาวชนระดับโลก จำนวน ๘ เล่ม
- ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

๑. ทำให้ทราบถึงพฤติกรรมบุคลิกภาพของตัวละคร ถึงที่มา สาเหตุที่ทำให้ตัวละครเอก พฤติกรรมมีพฤติกรรมเช่นนั้น
๒. เพื่อวิเคราะห์กลวิธีการประพันธ์ในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลวรรณกรรมเยาวชนระดับโลก จำนวน ๘ เล่ม” (ฉบับที่ ๑๒, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๗ ผิดพลาดคือ จัดระยะของหัวข้อผิด กล่าวคือ หัวข้อย่อยของวัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า ทั้งข้อ ๑ และข้อ ๒ อยู่ชิดขอบด้านซ้าย การจัดระยะที่ถูกต้องคือหัวข้อย่อยต้องย่อเข้ามาจากหัวข้อใหญ่

ตัวอย่างที่ ๘

“๑. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาตัวละคร

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาตัวละคร โดยแบ่งเป็น ๔ ส่วน ดังนี้

- ๑.๑ ความหมายของตัวละคร
- ๑.๒ กลวิธีการสร้างตัวละคร
- ๑.๓ ลักษณะนิสัยของตัวละคร
- ๑.๔ การนำเสนอตัวละคร

๑.๑ ความหมายของตัวละคร

มีผู้ศึกษาด้านตัวละครในนวนิยายได้ให้ความหมายของตัวละครไว้หลายท่าน ซึ่งพอจะสรุปได้ ดังนี้

ชนิกานต์ กุ้เกียรติ (๒๕๔๕, หน้า ๔๔) ได้ให้ความหมายของตัวละครว่า ตัวละคร คือผู้ที่มีบทบาทในเรื่อง ตัวละครในเรื่องเล่าไม่จำเป็นต้องเป็นคนเสมอไป ตัวละครอาจจะเป็นสัตว์ หรือวัตถุ สิ่งของใด ๆ ก็ได้ แต่สิ่งที่ผู้อ่านสามารถเรียนรู้ได้จากตัวละครก็คือ ตัวละครส่วนใหญ่มักจะเป็นแบบจำลองภาพของคนที่สามารถพบเห็นได้โดยทั่วไป สิ่งทีผู้อ่านจะได้รับเมื่ออ่านเรื่องก็คือ การได้เห็นรูปแบบต่าง ๆ ของมนุษย์ จะช่วยให้ผู้อ่านได้เข้าใจชีวิตและผู้คนรอบข้างมากขึ้น

ดังนั้น ตัวละคร คือ ผู้มีบทบาทในเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นคนหรือไม่ก็ตาม โดยผู้เขียนจะเป็นผู้กำหนดรูปร่าง หน้าตา บุคลิกภาพของตัวละครที่จะเป็นไป อาจจะสะท้อนสังคม ให้ผู้อ่านเข้าใจชีวิต และสิ่งแวดล้อมรอบข้างได้มากขึ้น

๑.๒ กลวิธีการสร้างตัวละคร

สายทิพย์ นุกูลกิจ (๒๕๔๓, หน้า ๑๘๓) ได้อธิบายเกี่ยวกับกลวิธีการสร้างตัวละครไว้ดังนี้

๑. วิธีสร้างตัวละคร ผู้แต่งมีวิธีการสร้างตัวละครอยู่ ๒ วิธี คือ

- สร้างตัวละครให้เป็นจุดศูนย์กลางของเรื่อง ผู้แต่งจะกำหนดให้ตัวละครมีความสำคัญมากกว่าโครงเรื่องเพราะถือว่าตัวละครเป็นผู้แสดงพฤติกรรมต่างๆ หรือเป็นผู้ที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ในเรื่องขึ้น

- สร้างตัวละครให้มีบทบาทตามเนื้อเรื่อง สำหรับวิธีนี้ผู้แต่งจะกำหนดให้เนื้อเรื่องมีความสำคัญมากกว่าตัวละคร เพราะถือว่าผู้อ่านอ่านเรื่องเพราะต้องการทราบเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับตัวละครทุกตัวมากกว่าจะอยากรู้เรื่องราวรายละเอียดของตัวละครตัวใดตัวหนึ่งเท่านั้น ดังนั้นผู้แต่งที่นิยมใช้วิธีนี้จึงมักกำหนดโครงเรื่องและแก่นของเรื่องขึ้นก่อน แล้วจึงกำหนดให้ตัวละครแต่ละตัวในเรื่องมีบทบาทสอดคล้องกับเหตุการณ์ในท้องเรื่องภายหลัง” (ฉบับที่ ๘, หน้า ๗-๘)

ตัวอย่างที่ ๙

“ประทีป เหมือนนิล ได้อธิบายความหมายขององค์ประกอบของนวนิยายไว้ว่า

๑. โครงเรื่อง

โครงเรื่องคือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเรื่อง ซึ่งมีความต่อเนื่องกัน เป็นเหตุเป็นผลกัน โดยมีความขัดแย้งที่ก่อให้เกิดการต่อสู้ ทำให้เรื่องดำเนินไปอย่างน่าสนใจชวนติดตาม

๒. ตัวละคร

ตัวละครเป็นส่วนประกอบที่สำคัญอย่างยิ่งควบคู่ไปกับการดำเนินเรื่อง เพราะถ้าไม่มีตัวละครหรือผู้กระทำแล้ว การเล่าเรื่องจะเกิดขึ้นไม่ได้

๓. บทสนทนา

บทสนทนาหมายถึง ถ้อยคำในการพูดคุยระหว่างตัวละคร” (ฉบับที่ ๕, หน้า ๘)

ตัวอย่างที่ ๘-๙ ผิดพลาดคือ จัดระยะของหัวข้อผิด กล่าวคือ หัวข้อใหญ่และหัวข้อย่อยอยู่ชิดขอบด้านซ้าย การจัดระยะที่ถูกต้องคือ หัวข้อย่อยต้องย่อเข้ามาจากหัวข้อใหญ่

ตัวอย่างที่ ๑๐

“วิธีดำเนินการวิจัย

๑. รวบรวมข้อมูลทั่วไป

๑.๑ รวบรวมข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับอำเภอท่าตะโก จังหวัดนครสวรรค์ จากเอกสารของห้องสมุดประชาชนอำเภอท่าตะโก จังหวัดนครสวรรค์

๑.๒ รวบรวมชื่อหมู่บ้านในอำเภอท่าตะโก จังหวัดนครสวรรค์ จากที่ว่าการอำเภอท่าตะโก

๒. เลือกวิทยากรผู้ให้ข้อมูล ตามคุณสมบัติที่กำหนดไว้

๓. รวบรวมที่มาของชื่อหมู่บ้านในอำเภอท่าตะโก จังหวัดนครสวรรค์ ตั้งแต่วันที่.....

๔.การจัดกระทำข้อมูล

๔.๑ นำข้อมูลชื่อหมู่บ้านที่ได้จากการสัมภาษณ์มาถ่ายทอด อย่างละเอียด แล้วนำมาเรียบเรียง โดยรักษาเนื้อหาให้ตรงกับข้อมูลเดิม

๔.๒ วิเคราะห์ข้อมูลตามที่กำหนดไว้ในขอบเขตด้านข้อมูล

๕. สรุป อภิปราย และเสนอแนะ

๖. เสนอรายงานการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์” (ฉบับที่ ๑๗, หน้า ๖)

ตัวอย่างที่ ๑๐ ผิดพลาดคือ จัดระยะของหัวข้อผิด เพราะหัวข้อย่อย ๑.๑ และ ๑.๒ อยู่ตรงกับหัวข้อใหญ่ที่ ๑

๗. การเว้นช่องว่างระหว่างข้อความผิด

การเว้นช่องว่างระหว่างข้อความ ให้ยึดหลักการเขียนนิทานนิพนธ์/ คุชฎินิพนธ์ของมหาวิทยาลัยบูรพา และการเขียนเครื่องหมายวรรคตอนของราชบัณฑิตยสถาน

กรณีที่ไม่เป็นไปตามข้อกำหนดข้างต้น อาจทำได้แต่ต้องทำให้เป็นระบบเดียวกันทั้งเล่ม (ทิพภา ปลีหะจินดา, สัมภาษณ์, ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๗)

ข้อผิดพลาดที่พบ มีดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๑

“๒. ตัวละคร (Character)

เพอร์ริน (Perrine, ๑๙๗๘, อ้างถึงใน ปริญา เกื้อหนุน, ๒๕๓๗, น.๓๖) ได้อธิบายความหมายของตัวละครไว้ ๒ ประการด้วยกัน ประการแรกตัวละคร คือ บุคคลใดบุคคลหนึ่งที่มีส่วนเกี่ยวข้องในเรื่อง (Any of person involved in a story) ความหมายประการที่สองคือ คุณสมบัติพิเศษทางศีลธรรม และรูปร่างหน้าตาอย่างใดอย่างหนึ่งของตัวละคร (the distinguishing moral qualities and personal traits of character) โดย Forester ได้แบ่งตัวละครที่ปรากฏในวรรณกรรมออกมาได้เป็นดังนี้

๒.๑ ตัวละครที่มีลักษณะไม่ซับซ้อน (Flat, Simplified หรือ Simple Character)

เป็นตัวละครที่มีบุคลิกลักษณะเพียงอย่างเดียว หรือ สองอย่างนั้น ตัวละครประเภทนี้สะท้อนให้เห็นบุคลิกภาพเพียงส่วนเดียวจากหลายลักษณะที่เป็นจริงในชีวิตมนุษย์ บางครั้งตัวละครชนิดนี้ถูกสร้างขึ้น เพื่อเป็นตัวแทนของความคิดหรือคุณสมบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง ผู้อ่านจะรู้จักและจำตัวละครประเภทนี้ได้ง่ายโดยไม่จำเป็นต้องใช้ความพยายามในการสังเกตหรือทำความเข้าใจ เพราะเป็นลักษณะที่เรารู้กันโดยทั่วไปแล้ว ตัวละครประเภทนี้ไม่สามารถสร้างความประหลาดใจให้กับผู้อ่านได้ขาดความเหมือนมนุษย์ในความเป็นจริงและมักจะปรากฏในเรื่องด้วยลักษณะนิสัยอย่างเดิมตลอดเวลา

๒.๒ ตัวละครที่มีลักษณะซับซ้อน (Round or Complex Character) นักประพันธ์

สร้างตัวละครตัวนี้จากหลายๆ แง่มุมของชีวิต ดังนั้นตัวละครตัวหนึ่งจะมีบุคลิกลักษณะหลากหลายแตกต่างกันไปตามเวลา โอกาส และสถานที่ ไม่ว่าจะเป็นความรู้สึก อารมณ์ ทัศนคติ ปฏิกริยาก็จะแปรเปลี่ยนไปตามสภาพแวดล้อมและสิ่งกระตุ้น ผู้อ่านสามารถรู้จักและเรียนรู้ตัวละครได้ในทุกแง่มุมราวกับว่าตัวละครนั้นมีชีวิตจริง ตัวละครประเภทนี้สามารถเปลี่ยนแปลงพัฒนาได้ตามสภาพแวดล้อม

ของสังคมและความกดดันหรือแรงจูงใจต่างๆ และมักสร้างความประหลาดใจและความไม่คาดฝันแก่ผู้อ่านได้ ตัวละครที่มีลักษณะซับซ้อนมีลักษณะคล้ายมนุษย์ในสังคมจริง และมักปรากฏในเรื่องด้วยลักษณะที่แตกต่างไปจากเดิม หรือค่อยๆ เผยลักษณะที่แตกต่างไปจากเดิมออกมา” (ฉบับที่ ๑๓, หน้า ๘)

ตัวอย่างที่ ๑ ผิดพลาดคือ เว้นระยะห่างระหว่างหมายเลขข้อกับข้อความห่างกันมากเกินไป ระยะห่างที่ถูกต้องคือ ๑ หรือ ๒ ช่องอักษร (space bar)

ตัวอย่างที่ ๒

“วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า

๑. เพื่อศึกษาเนื้อเพลงในชุดเพลงของบอย โกสิยพงษ์ จำนวน ๔ ชุด ในด้านการใช้ภาษา
๒. เพื่อศึกษาเนื้อเพลงในชุดเพลงของบอย โกสิยพงษ์ จำนวน ๔ ชุด ในด้านค่านิยมด้านความรัก

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

๑. ศิลปะการประพันธ์เพลงของบอย โกสิยพงษ์
๒. ค่านิยมด้านความรักที่ถูกถ่ายทอดผ่านบทเพลงของบอย โกสิยพงษ์” (ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๕)

ตัวอย่างที่ ๓

“การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะทำการวิเคราะห์วรรณกรรมแปลชุด สีสหายผจญภัย ของอินดิ ไบลตัน จำนวน ๘ เล่ม คือ

๑. สีสหายผจญภัย อุโมงค์ลับใต้ทะเล The Island of Adventure แปลโดย ปิยะภา ภาพประกอบโดยสุภาภรณ์ สุขประเสริฐ
๒. สีสหายผจญภัยปราสาทร้าง The Castler of Adventure แปลโดย ปิยะภา ภาพประกอบโดยสุภาภรณ์ สุขประเสริฐ
๓. สีสหายผจญภัย หุบเขามรณะ The Valler of Adventure แปลโดย ปิยะภา ภาพประกอบโดยสุภาภรณ์ สุขประเสริฐ
๔. สีสหายผจญภัย กลางทะเลลึก The Sea of Adventure แปลโดย ปิยะภา ภาพประกอบโดยสุภาภรณ์ สุขประเสริฐ
๕. สีสหายผจญภัย ภูเขาทมิฬ The Mountian of Adventure แปลโดย ปิยะภา ภาพประกอบโดยสุภาภรณ์ สุขประเสริฐ
๖. สีสหายผจญภัย เกาะมหาสมบัติ The Ship of Adventure แปลโดย ปิยะภา ภาพประกอบโดยสุภาภรณ์ สุขประเสริฐ
๗. สีสหายผจญภัย ละครสัตว์อันตราย The Circus of Adventure แปลโดย ปิยะภา ภาพประกอบโดยสุภาภรณ์ สุขประเสริฐ
๘. สีสหายผจญภัย แม่น้ำมหากภัย The River of Adventure แปลโดย ปิยะภา ภาพประกอบโดยสุภาภรณ์ สุขประเสริฐ” (ฉบับที่ ๑๖, หน้า ๔-๕)

๒.๑ การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้ศึกษาเริ่มเก็บข้อมูลตั้งแต่วันที่ ๑๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ ถึงวันที่ ๑๕ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๕๖

๒.๒ เก็บข้อมูลจากบุคคลที่มีความรู้เกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของชื่อหมู่บ้านในอำเภอขลุง และอำเภอมะขาม จังหวัดจันทบุรี

๒.๓ เก็บข้อมูลจากผู้ที่มีอายุ ๓๕ ปีขึ้นไป

๒.๔ เก็บข้อมูลจากผู้ที่เป็นบุคคลในท้องถิ่นนั้นมาแต่กำเนิด หรือเป็นคนในท้องถิ่นอื่นที่อาศัยอยู่อำเภอขลุง และอำเภอมะขาม ไม่ต่ำกว่า ๒๐ ปี

๒.๕ เก็บข้อมูลจากผู้ที่มีเวลา และเต็มใจที่จะให้ข้อมูลแก่ผู้ศึกษา

๓. ขั้นตอนจัดทำข้อมูล ผู้ศึกษามีวิธี ดังนี้

๓.๑ นำข้อมูลที่บ้านที่กเสียงเอาไว้มายถ่ายถอดเสียงเป็นลายลักษณ์อักษร ตามคำบอกเล่าของวิทยากรทุกประการ จากนั้นนำมาเรียบเรียงใหม่ เพื่อให้เกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น โดยไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม

๓.๒ นำข้อมูลที่ถ่ายถอดมาแล้วมาวิเคราะห์ จำแนกประเภทที่มาของชื่อหมู่บ้านในอำเภอขลุง และอำเภอมะขาม จังหวัดจันทบุรี

๓.๓ นำข้อมูลมาวิเคราะห์ในด้านภาพสะท้อนสังคมและวัฒนธรรมที่ปรากฏในชื่อหมู่บ้านของอำเภอขลุง และอำเภอมะขาม จังหวัดจันทบุรี

๔. ขั้นตอนวิเคราะห์ข้อมูล ผู้ศึกษานำข้อมูลมาวิเคราะห์ ดังนี้

๔.๑ ศึกษาที่มาของชื่อหมู่บ้าน

๔.๒ ศึกษาภาพสะท้อนทางด้านสังคมและวัฒนธรรมที่ปรากฏในชื่อหมู่บ้าน

๕. ขั้นสรุป อภิปรายผล และเสนอแนะ

๖. ขั้นเสนอผลการศึกษาค้นคว้า โดยวิธีพรรณนาวิเคราะห์” (ฉบับที่ ๒, หน้า ๕-๖)

ตัวอย่างที่ ๓ ผิดพลาดคือ ใช้ขนาดของตัวอักษรผิด มีการเน้นตัวอักษรที่ใช้พิมพ์หัวข้อที่ ๑ ถึง ๖ และระหว่างหัวข้อใหญ่แต่ละหัวข้อมีการเว้นระยะ ๒ บรรทัด รูปแบบที่ถูกต้องคือ ไม่ต้องเน้นตัวอักษรที่ใช้พิมพ์หัวข้อ และเว้นระยะห่างระหว่างหัวข้อ ๑ Enter ตามปกติ

๗. ขีดเส้นใต้หัวข้อหรือทำตัวเอน

พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“๑.๒ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความหมายของชื่อ

๑.๓ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสภาพทางสังคมและวัฒนธรรม” (ฉบับที่ ๑, หน้า ๑๒-๑๓)

ตัวอย่างที่ ๑ มีข้อผิดพลาดคือ ชีตเส้นใต้หัวข้อแผนการพิมพ์ด้วยตัวหนา
รูปแบบที่ถูกต้องมีดังนี้

“๑.๒ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความหมายของชื่อ

๑.๓ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสภาพทางสังคมและวัฒนธรรม”

ตัวอย่างที่ ๒

“๑. เอกสารที่เกี่ยวข้อง

๑.๑ เอกสารที่เกี่ยววนวนิยาย

๑.๑.๑ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความหมายของนวนิยาย

๑.๑.๒ เอกสารที่เกี่ยวกับนวนิยายประเภทนวนิยายรัก

๑.๒ เอกสารที่เกี่ยวกับตัวละคร

๑.๒.๑ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความหมายของตัวละคร

๑.๒.๒ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับประเภทของตัวละคร

๑.๒.๒ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะนิสัยตัวละคร

๑.๒.๓ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับบทบาทหรือบุคลิกภาพของตัวละคร

๑.๒.๔ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการนำเสนอตัวละคร” (ฉบับที่ ๔๑, หน้า ๖-๑๐)

ตัวอย่างที่ ๒ มีข้อผิดพลาดคือ พิมพ์หัวข้อย่อด้วยตัวเอน

๑๐. การใส่หมายเลขกำกับหัวข้อหลัก

มหาวิทยาลัยบูรพา (๒๕๕๖, หน้า ๘๔) กำหนดไว้ว่าไม่ต้องใส่หมายเลขของหัวข้อสำคัญ
ในที่นี้อนุโลมใช้ได้กับหัวข้อหลักในการเขียนเค้าโครงการศึกษาค้นคว้า
การศึกษานี้ พบข้อผิดพลาดในการใส่หมายเลขกำกับหัวข้อหลัก ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“๑. ความเป็นมาและความสำคัญ.....

๒. วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า.....

๓. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....

๔. ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....

๕. นิยามศัพท์เฉพาะ.....

๖. วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....

๗. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....” (ฉบับที่ ๔, หน้า ๑-๖)

ตัวอย่างที่ ๒

“ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....

๑.๒ วัตถุประสงค์ในการศึกษาค้นคว้า.....

๑.๓ ประโยชน์ของการศึกษาค้นคว้า.....

๑.๔ ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....

๑.๕ นิยามศัพท์เฉพาะ.....

๑.๖ วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....” (ฉบับที่ ๘, หน้า ๑-๕)

ตัวอย่างที่ ๑-๒ ผิดพลาดคือใส่หมายเลขกำกับหัวข้อหลัก หัวข้อเหล่านี้ไม่ต้องใส่หมายเลข

ตัวอย่างที่ ๓

“นิยามศัพท์เฉพาะ

๑. วจนภาษา(Verbal Components) หมายถึง ภาษาที่ใช้ถ้อยคำ หรือตัวอักษร ใช้ในการอธิบายสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นรูปธรรม และนามธรรม หรืออธิบายเรื่องราว เหตุการณ์ อารมณ์ความรู้สึก เพื่อใช้ในการแสดงออกและสื่อสาร

๒. อวจนภาษา(Non- Verbal Components)หมายถึงการสื่อสารโดยใช้รหัสหรือสัญลักษณ์แทนที่จะใช้ภาษาพูดหรือภาษาเขียน เช่น การแสดงกิริยาอาการ การใช้ภาพ สี หรือกระทำการใด ๆ ที่สามารถสื่อสารได้โดยไม่ต้องภาษาพูด หรือ ภาษาเขียน” (ฉบับที่ ๔๔, หน้า ๖)

ตัวอย่างที่ ๔

“นิยามศัพท์เฉพาะ

๑. วจนกรรม (speech acts) คือ การกระทำโดยใช้คำพูดซึ่งเกิดขึ้นภายใต้เงื่อนไขที่เหมาะสมของการกระทำนั้น

๒. วจนกรรมตรง (direct speech acts) คือ วจนกรรมที่มีรูปประโยคสัมพันธ์กับหน้าที่ เช่น ประโยคคำถามก็มีหน้าที่เป็นคำถาม ประโยคบอกเล่าก็มีหน้าที่ประกาศหรือกล่าวข้อความ และประโยคคำสั่งก็ทำหน้าที่สั่ง

๓. วจนกรรมอ้อม หมายถึง ความหมายประจำรูปภาษาของผู้พูดไม่สอดคล้องกับความหมายที่เป็นเจตนาของผู้พูด กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ รูปประโยคไม่สัมพันธ์กับหน้าที่ เช่น ประโยคบอกเล่าแต่อาจแฝงเจตนาขอร้องหรือปฏิเสธ เป็นต้น

๔. ตัวละคร หมายถึง ผู้ที่มีบทบาทในวรรณกรรมเรื่อง “ศรีธนญชัยฉบับมาตรฐาน” เป็นตัวดำเนินเรื่องไปสู่จุดหมายปลายทาง

๕. บทสนทนา (dialogue) หมายถึง ถ้อยคำที่ตัวละครใช้เจรจาโต้ตอบหรือพูดคุยกัน มีส่วนช่วยในการดำเนินเรื่องแทนการเขียนบรรยายเหตุการณ์นอกจากบทสนทนาจะมีส่วนช่วยในการดำเนินเรื่องแล้วยังมีส่วนช่วยให้ผู้อ่านได้ทราบถึงนิสัยใจคอ บทบาท สถานภาพ ของตัวละครชัดเจนยิ่งขึ้น และเพิ่มอรรถรสให้กับงานวรรณกรรมชิ้นนั้น ๆ

๖. สถานภาพทางสังคม หมายถึง ลำดับขั้นชั้นทางสังคมของตัวละครในวรรณกรรมเรื่อง “ศรีธนญชัยฉบับมาตรฐาน” (ฉบับที่ ๔๔, หน้า ๖)

ตัวอย่างที่ ๓-๔ ผิดพลาดคือใส่หมายเลขกำกับคำศัพท์เฉพาะ

๑๑. การไม่ใส่หมายเลขกำกับหัวข้อรอง
พบข้อผิดพลาด ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“เอกสารที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของนวนิยาย

.....

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับคุณค่าของนวนิยาย” (ฉบับที่ ๕, หน้า ๖)

ตัวอย่างที่ ๒

“เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับคำ” (ฉบับที่ ๙, หน้า ๔)

ตัวอย่างที่ ๑-๒ ผิดพลาดคือ ไม่ใส่หมายเลขกำกับหัวข้อรอง

ในตัวอย่างที่ ๑ ต้องใส่หมายเลข ดังนี้ ๑.๑ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของ
นวนิยาย ๑.๒ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับคุณค่าของนวนิยาย และตัวอย่างที่ ๒ ต้องใส่หมายเลข ดังนี้
๑. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับคำ

ตัวอย่างที่ ๓

“ขอบเขตด้านเนื้อหา

ศึกษาการใช้ภาษาในการนำเสนอพาดหัวข่าวหน้าหนึ่งในหนังสือพิมพ์รายวัน ในประเด็น
ดังต่อไปนี้

การใช้ภาษาในการนำเสนอพาดหัวข่าวหน้าหนึ่งในหนังสือพิมพ์

การใช้ถ้อยคำและความหมาย

การใช้คำเรียกชื่อ

การใช้สมญานาม

การใช้คำเลียนเสียง

การใช้คำภาษาต่างประเทศ” (ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๔-๕)

ตัวอย่างที่ ๓ ผิดพลาด คือไม่ใส่หมายเลขกำกับหัวข้อรอง

รูปแบบที่ถูกต้องคือ ต้องใส่หมายเลขหัวข้อรอง ดังนี้ ๑. การใช้ภาษาในการนำเสนอพาด
หัวข่าวหน้าหนึ่งในหนังสือพิมพ์ ๒. การใช้ถ้อยคำและความหมาย ๓. การใช้คำเรียกชื่อ ๔. การใช้
สมญานาม ๕. การใช้คำเลียนเสียง ๖. การใช้คำภาษาต่างประเทศ

ตัวอย่างที่ ๑๒

“สุภาณี ขุนรักษ์ (๒๕๔๒, หน้า๒๒)” (ฉบับที่ ๕๕, หน้า ๑๔)

รูปแบบการอ้างอิงในตัวอย่างที่ ๑-๑๒ มีข้อผิดพลาดคือไม่เคาะวรรค ๑ ครั้ง ระหว่างเครื่องหมายจุลภาค (,) กับคำว่า “หน้า”

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้อง คือ

“สายทิพย์ นุกุลกิจ (๒๕๓๗, หน้า ๓๑๒)”

“ปานฉาย ฐานธรรม (๒๕๔๖, หน้า ๕๙-๖๑)”

“ยุวพาส์ ชัยศิลป์วัฒนา (๒๕๔๒, หน้า ๑๒๔-๑๒๗)”

“ประทีป เหมือนนิล (๒๕๒๓, หน้า ๒๖)”

“พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (2546, หน้า 85)

“รื่นฤทัย สัจจพันธุ์ (๒๕๑๐, หน้า๒๐๑)”

“บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (๒๕๓๐, หน้า ๒๕-๓๒)”

“ธวัช ปุณโณทก (๒๕๒๗, หน้า ๙๓)”

“ธัญญา สังขพันธานนท์ (๒๕๓๙, หน้า ๑๘๗-๑๘๘)”

“วิทย์ ศิวะศรียนันท์ (๒๕๑๘, หน้า ๑๔๔)”

“เถกิง พันธุ์เถกิงอมร (๒๕๔๑, หน้า ๖๔๑-๖๕๓)

“สุภาณี ขุนรักษ์ (๒๕๔๒, หน้า ๒๒)”

ตัวอย่างที่ ๑๓

“(กันยา จันทรรวชาติ, ๒๕๔๑, หน้า๑)” (ฉบับที่ ๒๑, หน้า ๒)

รูปแบบการอ้างอิงในตัวอย่างที่ ๑๓ มีข้อผิดพลาดคือไม่เคาะวรรค ๑ ครั้ง ระหว่างคำว่า “หน้า” กับหมายเลขหน้า

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้อง คือ

“(กันยา จันทรรวชาติ, ๒๕๔๑, หน้า ๑)”

ตัวอย่างที่ ๑๔

“กุหลาบ มัลลิกะมาส (๒๕๔๐, หน้า๒๒ – ๒๔ อ้างถึงใน สมเกียรติ รัชชัณณิ, ๒๕๕๑, หน้า ๘๙)” (ฉบับที่ ๓๗, หน้า ๑๑)

รูปแบบการอ้างอิงในตัวอย่างที่ ๑๔ มีข้อผิดพลาดคือไม่เคาะวรรค ๑ ครั้ง ระหว่างเครื่องหมายจุลภาค (,) กับตัวเลขแสดงปีที่พิมพ์เผยแพร่คำว่า “หน้า” กับหมายเลขหน้า

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้อง คือ

“กุหลาบ มัลลิกะมาส (๒๕๔๐, หน้า๒๒-๒๔ อ้างถึงใน สมเกียรติ รัชชัณณิ, ๒๕๕๑, หน้า ๘๙)”

ตัวอย่างที่ ๑๕

“กัญจนินพัฐ วงศ์สมุทรต์(๒๕๔๙, หน้า ๓)” (ฉบับที่ ๔๔, หน้า ๒)

รูปแบบการอ้างอิงในตัวอย่างที่ ๑๕ มีข้อผิดพลาดคือ ไม่เคาะวรรค ๑ ครั้ง ระหว่างนามสกุลกับวงเล็บเปิด

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้อง คือ

“กัญจนินพัฐ วงศ์สมุทรต์ (๒๕๔๙, หน้า ๓)”

ตัวอย่างที่ ๑๖

“กระแสร มาลาภรณ์(๒๕๑๒, หน้า๖๑)” (ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๕)

รูปแบบการอ้างอิงในตัวอย่างที่ ๑๖ มีข้อผิดพลาดคือ ไม่เคาะวรรคระหว่างนามสกุลกับวงเล็บเปิด และระหว่างคำว่า “หน้า” กับหมายเลขหน้า

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้อง คือ

“กระแสร มาลาภรณ์ (๒๕๑๒, หน้า ๖๑)”

ตัวอย่างที่ ๑๗

“(ชนิกานต์ กู้เกียรติ,๒๕๔๖,หน้า๕๗)” (ฉบับที่ ๑๘, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๑๘

“(สายทิพย์ นุกุลกิจ,๒๕๓๗,หน้า๓๑๒)” (ฉบับที่ ๑๘, หน้า ๒)

รูปแบบการอ้างอิงในตัวอย่างที่ ๑๗-๑๘ มีข้อผิดพลาดคือ ไม่เคาะวรรค ๑ ครั้ง หลังเครื่องหมายจุลภาค (,) ทั้งสองแห่งและหลังคำว่า “หน้า”

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้อง คือ

“(ชนิกานต์ กู้เกียรติ, ๒๕๔๖, หน้า ๕๗)”

“(สายทิพย์ นุกุลกิจ, ๒๕๓๗, หน้า ๓๑๒)”

ตัวอย่างที่ ๑๙

“กระแสร มาลาภรณ์(๒๕๑๒,หน้า๖๔)” (ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๕)

ตัวอย่างที่ ๒๐

“ธวัช ปุณโณทก(๒๕๒๗,หน้า๙๒-๙๔)” (ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๖)

รูปแบบการอ้างอิงในตัวอย่างที่ ๑๙-๒๐ มีข้อผิดพลาดคือ ไม่เคาะวรรคระหว่างนามสกุลกับวงเล็บเปิด ระหว่างเครื่องหมาย (,) กับคำว่า “หน้า” และ ระหว่างคำว่า “หน้า” กับหมายเลขหน้า

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้องคือ
 “กระแสร มาลาयाภรณ์(๒๕๑๒, หน้า ๖๔)”
 “รัวช ปุณโณทก(๒๕๒๗, หน้า ๙๒-๙๔)”

ตัวอย่างที่ ๒๑
 “มงคลค่านวมเขตต์ (๒๕๒๗,หน้า๓)” (ฉบับที่ ๕๕, หน้า ๒)

รูปแบบการอ้างอิงในตัวอย่างที่ ๒๑ มีข้อผิดพลาดคือ ไม่เคาะวรรคหลังเครื่องหมาย
 จุลภาค (,) และหลังคำว่า “หน้า”

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้องคือ
 “นาธิกา มงคลค่านวมเขตต์ (๒๕๒๗, หน้า ๓)”

ตัวอย่างที่ ๒๒
 “อุบลวรรณปิติพัฒนะโฆจิต (๒๕๔๕, หน้า ๑๕๓)” (ฉบับที่ ๔๔, หน้า ๑๗)
 ตัวอย่างที่ ๒๓
 “กระแสร มาลาयाภรณ์ (๒๕๑๒, หน้า ๑๔๘)” (ฉบับที่ ๑๖, หน้า ๓)

รูปแบบการอ้างอิงในตัวอย่างที่ ๒๒-๒๓ มีข้อผิดพลาดคือ ไม่เคาะวรรค ๑ ครั้ง
 ระหว่างชื่อและนามสกุลของผู้เขียน

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้องคือ
 “อุบลวรรณ ปิติพัฒนะโฆจิต (๒๕๔๕, หน้า ๑๕๓)”
 “กระแสร มาลาयाภรณ์ (๒๕๑๒, หน้า ๑๔๘)”

๑.๒ เคาะวรรคในตำแหน่งที่ไม่ได้กำหนด พบ ๓๒ แห่ง ดังตัวอย่าง
 ตัวอย่างที่ ๑
 “เสฐียรโกเศศ (๒๕๐๗ , หน้า ๖)” (ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๙)
 ตัวอย่างที่ ๒
 “กันยา สุวรรณแสง (๒๕๓๓ , หน้า ๑๐-๑๒)” (ฉบับที่ ๖๓, หน้า ๙)
 ตัวอย่างที่ ๓
 “(กุหลาบ มลลิกะมาส , ๒๕๑๗ , หน้า ๕)” (ฉบับที่ ๑๘, หน้า ๒)

รูปแบบการอ้างอิงในตัวอย่างที่ ๑-๓ มีข้อผิดพลาดคือ เคาะวรรค ๑ ครั้งหน้า
 เครื่องหมายจุลภาค (,)

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้องคือ
 “เสฐียรโกเศศ (๒๕๐๗ , หน้า ๖)”
 “กันยา สุวรรณแสง (๒๕๓๓, หน้า ๑๐-๑๑)”

“(กุหลาบ มัลลิกะมาส, ๒๕๑๗, หน้า ๕)”

ตัวอย่างที่ ๔

“ชนิกานต์ กุ้เกียรติ (๒๕๔๐)” (ฉบับที่ ๕๑, หน้า ๗)

ตัวอย่างที่ ๕

“บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (๒๕๑๗, หน้า ๑๑๓)” (ฉบับที่ ๕๑, หน้า ๕)

รูปแบบการอ้างอิงในตัวอย่างที่ ๔-๕ มีข้อผิดพลาดคือ เคาะวรรค ๑ ครั้งหลัง
เครื่องหมายวงเล็บเปิดและหน้าเครื่องหมายวงเล็บปิด

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้อง คือ

“ชนิกานต์ กุ้เกียรติ (๒๕๔๐)”

“บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (๒๕๑๗, หน้า ๑๑๓)”

ตัวอย่างที่ ๖

“กระแสมาลยาภรณ์ (๒๕๓๐ , หน้า ๒๖-๓๑)” (ฉบับที่ ๑๒, หน้า ๘)

รูปแบบการอ้างอิงในตัวอย่างที่ ๖ มีข้อผิดพลาดคือ เคาะวรรค ๑ ครั้งหน้าเครื่องหมาย
จุลภาค (,) และหน้าวงเล็บปิด

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้องคือ

“กระแสมาลยาภรณ์ (๒๕๓๐, หน้า ๒๖-๓๑)”

ตัวอย่างที่ ๗

“พิชชาพร บุตรลา (๒๕๕๕)” (ฉบับที่ ๑๗, หน้า ๑๐)

รูปแบบการอ้างอิงในตัวอย่างที่ ๗ มีข้อผิดพลาดคือ ไม่เคาะวรรค ๑ ครั้ง
หน้าเครื่องหมายวงเล็บเปิด และเคาะวรรค ๑ ครั้ง หลังเครื่องหมายวงเล็บเปิด

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้องคือ

“พิชชาพร บุตรลา (๒๕๕๕)”

ตัวอย่างที่ ๘

“ศักดิ์พันธ์ คำหริ่ม (๒๕๕๓, หน้า ๑๓๖)” (ฉบับที่ ๓๙, หน้า ๘)

รูปแบบการอ้างอิงในตัวอย่างที่ ๘ มีข้อผิดพลาดคือ ผู้เขียนเคาะวรรคหลังวงเล็บเปิด
และหน้าวงเล็บปิด

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้องคือ

“ศักดิ์พันธ์ คำหริ่ม (๒๕๕๓, หน้า ๑๓๖)”

ตัวอย่างที่ ๙

“ไพเราะ เลิศพิริยภมล (๒๕๔๒ , หน้า ๗๓-๗๔)” (ฉบับที่ ๑๒, หน้า ๙)

ตัวอย่างที่ ๑๐

“สุนทรี่ คุณจักร (๒๕๔๗ , หน้า ๙๕)” (ฉบับที่ ๑๒, หน้า ๙)

ตัวอย่างที่ ๑๑

“สายทิพย์ นุกุลกิจ (๒๕๓๔ , หน้า ๒๐๗ – ๒๐๘)” (ฉบับที่ ๑๒, หน้า ๙) (๗)

ตัวอย่างที่ ๑๒

“ไพเราะ สุมานนท์ (๒๕๔๐ , หน้า ๑)” (ฉบับที่ ๑๒, หน้า ๑๑)

รูปแบบการอ้างอิงในตัวอย่างที่ ๙-๑๒ มีข้อผิดพลาดคือ เคาะวรรค ๑ ครั้ง หลังวงเล็บ
เปิด หน้าเครื่องหมายจุลภาค (,) และหน้าวงเล็บปิด

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้องคือ

“ไพเราะ เลิศพิริยภมล (๒๕๔๒, หน้า ๗๓-๗๔)”

“สุนทรี่ คุณจักร (๒๕๔๗, หน้า ๙๕)”

“สายทิพย์ นุกุลกิจ (๒๕๓๔, หน้า ๒๐๗-๒๐๘)”

“ไพเราะ สุมานนท์ (๒๕๔๐, หน้า ๑)”

ตัวอย่างที่ ๑๓

“วิภาพร มาพบสุข (๒๕๔๐ , หน้า ๓๖๙ -๓๗๖)” (ฉบับที่ ๑๒, หน้า ๑๐)

รูปแบบการอ้างอิงในตัวอย่างที่ ๑๓ มีข้อผิดพลาด คือเคาะวรรค ๑ ครั้ง หลังวงเล็บ
เปิด หน้าเครื่องหมายจุลภาค และหน้าเครื่องหมายยัติภังค์ (-)

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้องคือ

“วิภาพร มาพบสุข (๒๕๔๐, หน้า ๓๖๙-๓๗๖)”

ตัวอย่างที่ ๑๔

“(ชำนาญ รอดเหตุภัย, ๒๕๒๖, หน้า ๑๖๕ – ๑๖๖)” (ฉบับที่ ๒๒, หน้า ๕)

รูปแบบการอ้างอิงในตัวอย่างที่ ๑๔ มีข้อผิดพลาด คือผู้เขียนเคาะวรรค ๑ ครั้ง หน้า
และหลังเครื่องหมายยัติภังค์ (-) และหน้าวงเล็บปิด

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้องคือ

“(ชำนาญ รอดเหตุภัย, ๒๕๒๖, หน้า ๑๖๕-๑๖๖)”

ตัวอย่างที่ ๑๕

“เอมอร ชิตตะโสภณ (๒๕๒๑ , หน้า ๑๑ – ๒๑)” (ฉบับที่ ๑๒, หน้า ๗)

รูปแบบการอ้างอิงในตัวอย่างที่ ๑๕ มีข้อผิดพลาดคือ เคาะ ๑ วรรคหน้าเครื่องหมายจุลภาค (,) หน้าและหลังเครื่องหมายยัติภังค์ (-) และหน้าวงเล็บปิด

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้องคือ

“เอมอร ชิตตะโสภณ (๒๕๒๑, หน้า ๑๑-๒๑)”

ตัวอย่างที่ ๑๖

“(รังสิญาภรณ์ ลายทอง , ๒๕๕๕ , หน้าบทนำ)” (ฉบับที่ ๑๗, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๑๗

“(เอกพงศ์ ประสงค์เงิน , ๒๕๔๘ , หน้า ๑๕๑)” (ฉบับที่ ๑๗, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๑๘

“(ปิติชัย พงษ์วานิชอนันต์ , ๒๕๔๓ , หน้า ๖๙ – ๗๐)” (ฉบับที่ ๑๗, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๑๙

“(สุวิไล เปรมศรีรัตน์ และสุขุมาวดี ขำหิรัญ , ๒๕๒๗ , หน้าคำนำ อ้างถึงใน พิชชาพร บุตรลา , ๒๕๕๕ , หน้าบทนำ)” (ฉบับที่ ๑๗, หน้า ๒)

รูปแบบการอ้างอิงในตัวอย่างที่ ๑๖-๑๙ มีข้อผิดพลาดคือ เคาะวรรค ๑ ครั้ง หลังวงเล็บเปิด หน้าเครื่องหมายจุลภาค (,) ทุกแห่ง และหน้าวงเล็บปิด

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้องคือ

“(รังสิญาภรณ์ ลายทอง, ๒๕๕๕, หน้าบทนำ)”

“(เอกพงศ์ ประสงค์เงิน, ๒๕๔๘, หน้า ๑๕๑)”

“(ปิติชัย พงษ์วานิชอนันต์, ๒๕๔๓, หน้า ๖๙-๗๐)”

“(สุวิไล เปรมศรีรัตน์ และสุขุมาวดี ขำหิรัญ, ๒๕๒๗, หน้าคำนำ อ้างถึงใน พิชชาพร บุตรลา, ๒๕๕๕, หน้าบทนำ)”

๑.๓ ไม่เคาะวรรคในตำแหน่งที่กำหนด และเคาะวรรคในตำแหน่งที่ไม่ได้กำหนด พบ ๑๒ แห่ง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“กุหลาบ มัลลิกะมาส (๒๕๓๘, หน้า ๗๘)” (ฉบับที่ ๑๖, หน้า ๙)

รูปแบบการอ้างอิงในตัวอย่างที่ ๑ มีข้อผิดพลาดคือ

๑. ไม่เคาะวรรค ๑ ครั้งหลังเครื่องหมายจุลภาค (,)

๒. เคาะ ๒ ครั้งหลังคำว่า “หน้า”

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้องคือ

“กุหลาบ มัลลิกะมาส (๒๕๓๘, หน้า ๗๘)”

ตัวอย่างที่ ๒

“(ประทีป เหมือนนิล ,๒๕๒๓,หน้า ๖)” (ฉบับที่ ๑๙, หน้า ๑)

รูปแบบการอ้างอิงในตัวอย่างที่ ๒ มีข้อผิดพลาดคือ

๑. เคาะวรรค ๑ ครั้ง หลังวงเล็บเปิด และหน้าวงเล็บปิด
๒. เคาะวรรค ๒ ครั้ง หลังชื่อผู้เขียน
๓. ไม่เคาะวรรค ๑ ครั้ง หลังเครื่องหมายจุลภาค (,)

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้องคือ

“(ประทีป เหมือนนิล, ๒๕๒๓, หน้า ๖)”

ตัวอย่างที่ ๓

“พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.๒๕๔๒ (๒๕๔๖ ,หน้า ๑๐๕๔)” (ฉบับที่ ๑๙, หน้า ๕)

รูปแบบการอ้างอิงในตัวอย่างที่ ๓ มีข้อผิดพลาดคือ

๑. เคาะวรรค ๑ ครั้ง หลังการอ้างอิง พ.ศ.
๒. ไม่เคาะวรรค ๑ ครั้ง หลังเครื่องหมายจุลภาค (,)

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้องคือ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.๒๕๔๒ (๒๕๔๖, หน้า ๑๐๕๔)

ตัวอย่างที่ ๔

“สุภาพร มากแจ้ง (๒๕๓๙,หน้า ๓)” (ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๒)

รูปแบบการอ้างอิงในตัวอย่างที่ ๔ มีข้อผิดพลาดคือ

๑. เคาะวรรค ๑ ครั้ง หน้าวงเล็บปิด
๒. ไม่เคาะวรรค ๑ ครั้ง หลังเครื่องหมายจุลภาค (,)

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้องคือ

“สุภาพร มากแจ้ง (๒๕๓๙, หน้า ๓)”

ตัวอย่างที่ ๕

“สุวิไล เปรมศรีรัตน์ และสุขุมารตี ขำหิรัญ (๒๕๒๗, หน้า๑)” (ฉบับที่ ๒๑, หน้า ๒)

รูปแบบการอ้างอิงในตัวอย่างที่ ๕ มีข้อผิดพลาดคือ

๑. เคาะวรรคหลังคำว่า “และ”
๒. ไม่เคาะวรรคหลังคำว่า “หน้า”

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้องคือ

“สุวิไล เปรมศรีรัตน์ และสุขุมาวดี ขำหิรัญ (๒๕๒๗, หน้า ๑)”

ตัวอย่างที่ ๖

“สุธิวังค์ พงศ์ไพบุลย์ และอุดม หนูทอง (๒๕๓๗, หน้า ๑๒๔)” (ฉบับที่ ๒๘, หน้า ๙)

รูปแบบการอ้างอิงในตัวอย่างที่ ๖ มีข้อผิดพลาดคือ

๑. ไม่เคาะวรรค ๑ ครั้ง หลังเครื่องหมายจุลภาค

๒. เคาะวรรคหน้าวงเล็บปิด

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้องคือ

“สุธิวังค์ พงศ์ไพบุลย์ และอุดม หนูทอง (๒๕๓๗, หน้า ๑๒๔)”

ตัวอย่างที่ ๗

“(พรพรม บุญถนอม, ๒๕๔๖, หน้า ๕)” (ฉบับที่ ๕๐, หน้า ๑)

รูปแบบการอ้างอิงในตัวอย่างที่ ๗ มีข้อผิดพลาดคือ

๑. ไม่เคาะวรรค ๑ ครั้ง หลังเครื่องหมายจุลภาค (,) หน้าปี พ.ศ.

๒. เคาะวรรคหน้าเครื่องหมายจุลภาค (,) หลังปีที่พิมพ์

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้องคือ

“(พรพรม บุญถนอม, ๒๕๔๖, หน้า ๕)”

ตัวอย่างที่ ๘

“(อิงอร สุพันธ์วิณิช, ๒๕๒๔-๒๕๔๘, หน้า ๒)” (ฉบับที่ ๕๐, หน้า ๑)

รูปแบบการอ้างอิงในตัวอย่างที่ ๘ มีข้อผิดพลาดคือ

๑. เคาะวรรคหน้าเครื่องหมายจุลภาค (,)

๒. ไม่เคาะวรรคหลังเครื่องหมายจุลภาค (,) ที่สอง

๓. ไม่เคาะวรรค หลังคำว่า “หน้า”

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้องคือ

“(อิงอร สุพันธ์วิณิช, ๒๕๒๔-๒๕๔๘, หน้า ๒)”

๒. การใช้เครื่องหมายผิด

การวิจัยนี้พบข้อผิดพลาดในการใช้เครื่องหมาย ๔ ลักษณะ ดังนี้

๒.๑ ใช้เครื่องหมาย มหัพภาคคู่ (:) แทนเครื่องหมายจุลภาค (,) ตามด้วยคำว่า “หน้า”

๒.๒ ใช้เครื่องหมายอัฒภาค (;) แทนเครื่องหมายจุลภาค (,)

๒.๓ ใช้เครื่องหมายมหัพภาค (.) แทนเครื่องหมายจุลภาค (,)

๒.๔ ใช้เครื่องหมายผิดหลายชนิดในรายการอ้างอิงเดียวกัน
ดังรายละเอียดในตัวอย่าง ต่อไปนี้

๒.๑ ใช้เครื่องหมาย มหัพภาคคู่ (:) แทนเครื่องหมายจุลภาค (,) ตามด้วยคำว่า
“หน้า” พบว่า ใช้ผิดพลาดรวม ๔๓ ครั้ง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“จิตรลดา สุวัติกกุล (๒๕๒๖ : ๓)” (ฉบับที่ ๑๙, หน้า ๑)

ตัวอย่างที่ ๒

“ปราณี บานชื่น (๒๕๒๗ : ๗)” (ฉบับที่ ๒๑, หน้า ๘)

ตัวอย่างที่ ๓

“ไพโรจน์ บุญประกอบ (๒๕๓๙ : ๑๘๕)” (ฉบับที่ ๖๘, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๔

“สุชาดา เทวะผลิน (๒๕๓๑: ๓๑)” (ฉบับที่ ๓๑, หน้า ๑๖)

ตัวอย่างที่ ๕

“คณะกรรมการกลุ่มปรับปรุงชุดวิชาภาษาเพื่อการสื่อสาร (๒๕๔๖ : ๑๒๕-๑๓๘)”

(ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๘)

ตัวอย่างที่ ๖

“(ทัศนีย์ กระต่ายอินทร์, ๒๕๒๑:๒๒๘)” (ฉบับที่ ๒๗, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๗

“(เรณู มหาวนา, ๒๕๒๙ :๑๔)” (ฉบับที่ ๑๑, หน้า ๕)

ตัวอย่างที่ ๘

“(เสกสรร สายสีสด, ๒๕๔๕ : ๔๗)” (ฉบับที่ ๕๙, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๙

“(ถวิล ทองสว่างรัตน์, ๒๕๓๐ : ๔-๗)” (ฉบับที่ ๕๖, หน้า ๖)

ตัวอย่างที่ ๑๐

“(วิทย์ ศิวะศรียานนท์, ๒๕๔๐ : ๑๑๘)” (ฉบับที่ ๑๑, หน้า ๕)

รูปแบบการอ้างอิงในตัวอย่างที่ ๑-๑๐ มีข้อผิดพลาดคือ ใช้เครื่องหมายมหัพภาคคู่ “:”
แทนเครื่องหมายจุลภาค (,) และขาดคำว่า หน้า

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้อง คือ

“จิตรลดา สุวัติกกุล (2526, หน้า 3)”

“ปราณี บานชื่น (๒๕๒๗, หน้า ๗)”

“ไพโรจน์ บุญประกอบ (๒๕๓๙, หน้า ๑๘๕)”

“สุชาดา เทวะผลิน (๒๕๓๑, หน้า ๑๓)”

“คณะกรรมการกลุ่มปรับปรุงชุดวิชาภาษาเพื่อการสื่อสาร (๒๕๔๖, หน้า ๑๒๕-๑๓๘)”

“(ทักษ์นีย์ กระจ่างอินทร์, ๑๕๒๑, หน้า ๒๒๘)”

“(เรณู มหาวนา, ๒๕๒๙, หน้า ๑๔)”

“(เสกสรร สายสีเสด, ๒๕๔๕, หน้า ๔๗)”

“(ถวิล ทองสว่างรัตน์, ๒๕๓๐, หน้า ๔-๗)”

“(วิทย์ ศิวะศรียานนท์, ๒๕๔๐, หน้า ๑๑๘)”

๒.๒ ใช้เครื่องหมายอัฒภาค (;) แทนเครื่องหมายจุลภาค (,) พบว่า ใช้ผิดพลาดรวม ๔ ครั้ง ซึ่งผู้วิจัยขอแนะนำเสนาอทั้งหมด ดังนี้

“ดวงมน จิตรจាំង และอาภาพรรณ วรรณโชติ (๒๕๓๕ ; หน้า ๘๔)”
(ฉบับที่ ๙, หน้า ๑๑)

“เปรมจิต ชนะวงค์ (๒๕๓๘ ; หน้า ๒๖๕ – ๒๘๕)” (ฉบับที่ ๙, หน้า ๑๒)

“ศิริลักษณ์ บัตรประโคน (๒๕๕๔ ; หน้า ๔๘ – ๕๑)” (ฉบับที่ ๙, หน้า ๑๓)

“สุนทรี คุณจักร์ (๒๕๔๗ ; หน้า ๖๕ – ๖๘)” (ฉบับที่ ๙, หน้า ๑๓)

รูปแบบการอ้างอิงทั้ง ๔ ข้อข้างต้น มีข้อผิดพลาดคือ หลังปีที่พิมพ์ ใช้เครื่องหมายอัฒภาค (;) แทนเครื่องหมายจุลภาค (,)

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้องคือ

“ดวงมน จิตรจាំង และอาภาพรรณ วรรณโชติ (๒๕๓๕, หน้า ๘๔)”

“เปรมจิต ชนะวงค์ (๒๕๓๘, หน้า ๒๖๕-๒๘๕)”

“ศิริลักษณ์ บัตรประโคน (๒๕๕๔, หน้า ๔๘-๕๑)”

“สุนทรี คุณจักร์ (๒๕๔๗, หน้า ๖๕-๖๘)”

๒.๓ ใช้เครื่องหมายมหัพภาค (.) แทนเครื่องหมายจุลภาค (,) พบว่า ใช้ผิดพลาด ๑ ครั้ง ดังนี้

“(ฟ้า พูลวรลักษณ์. 2544, หน้าคำนำ)” (ฉบับที่ ๖, หน้า ๑๐)

รูปแบบการอ้างอิงข้างต้น มีข้อผิดพลาดคือ หลังชื่อผู้แต่ง ใช้เครื่องหมายมหัพภาค (.) แทนเครื่องหมายจุลภาค (,)

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้องคือ

“(ฟ้า พูลวรลักษณ์, ๒๕๔๔, หน้าคำนำ)”

๒.๔ ใช้เครื่องหมายผิดหลายชนิดในรายการอ้างอิงเดียวกัน พบว่า ใช้ผิดพลาดรวม ๖ ครั้ง ซึ่งผู้วิจัยขอนำเสนอทั้งหมด ดังนี้

- “(ทิพย์สุนทร อนันมบุตร. ๒๕๕๒ : ๑๘๕)” (ฉบับที่ ๑๑, หน้า ๔)
- “(จารุวรรณ ธรรมวัตร. ๒๕๓๑ : ๑๐ - ๑๑)” (ฉบับที่ ๕๓, หน้า ๒)
- “(ประทีป เหมือนนิล. ๒๕๒๓ : ๕)” (ฉบับที่ ๖๗, หน้า ๕)
- “(กุหลาบ มัลลิกะมาส. ๒๕๑๗ : ๑-๓)” (ฉบับที่ ๖๗, หน้า ๕)
- “(ประทีป เหมือนนิล. ๒๕๒๓ : ๗)” (ฉบับที่ ๖๗, หน้า ๕)
- “(สุจิตตรา จรจิตร. ๒๕๔๗ : ๙๖)” (ฉบับที่ ๖๗, หน้า ๖)

รูปแบบการอ้างอิงทั้ง ๖ ข้อข้างต้น มีข้อผิดพลาดคือ

๑. หลังชื่อผู้แต่ง ใช้เครื่องหมายมหัพภาค (.) แทนเครื่องหมายจุลภาค (,)
๒. หลังปีที่พิมพ์ ใช้เครื่องหมายมหัพภาคคู่ (:)

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้องคือ

- “(ทิพย์สุนทร อนันมบุตร, ๒๕๕๒, หน้า ๑๘๕)”
- “(จารุวรรณ ธรรมวัตร, ๒๕๓๑, หน้า ๑๐-๑๑)”
- “(ประทีป เหมือนนิล, ๒๕๒๓, หน้า ๕)”
- “(กุหลาบ มัลลิกะมาส, ๒๕๑๗, หน้า ๑-๓)”
- “(ประทีป เหมือนนิล, ๒๕๒๓, หน้า ๗)”
- “(สุจิตตรา จรจิตร, ๒๕๔๗, หน้า ๙๖)”

๓. การวางชื่อผู้เขียนผิดตำแหน่ง

ข้อผิดพลาดในวางตำแหน่งชื่อผู้เขียน พบข้อผิดพลาด ๑ ลักษณะ ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“(สุพรรณิ วราทร, ๒๕๑๙ หน้า ๑-๓) ได้กล่าวไว้ว่า นวนิยายเป็นเรื่องราวที่มีความยาวไม่จำกัดหรือประมาณ ๖๕,๐๐๐-๗๕,๐๐๐ คำ ในหนึ่งเรื่อง ภายในหนึ่งเรื่องของงานเขียนประเภทนวนิยายเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลที่ผู้เขียนได้สมมติขึ้นมา...” (ฉบับที่ ๔, หน้า ๑)

ตัวอย่างที่ ๒

“(ประทีป เหมือนนิล, ๒๕๑๙ หน้า ๘๐) ได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า นวนิยาย คือ นิยายเรื่งรรมณ์ที่แต่งขึ้นด้วยสำนวนร้อยแก้ว จากความคิดฝันหรือจินตนาการด้วยวิธีแต่งแบบใหม่ เพื่อมุ่งเสนอพฤติกรรมของตัวละครและเรื่องราวต่าง ๆ ให้เกิดความสมจริง...” (ฉบับที่ ๔, หน้า ๑)

ตัวอย่างที่ ๓

“(สายทิพย์ นุกูลกิจ, ๒๕๔๓ หน้า ๑๐๔-๑๑๐) ได้กล่าวไว้ว่า องค์ประกอบเป็นเพียงส่วนหนึ่งของนวนิยายเท่านั้น แต่ส่วนสำคัญของนวนิยาย คือ “ตัวละคร” ซึ่งเป็นตัวดำเนินเรื่องให้ผู้อ่านเข้าใจถึงเรื่องราว เหตุการณ์ บุคลิกลักษณะ สถานภาพบทบาทของตัวละคร...” (ฉบับที่ ๔,

หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๔

“(รินฤทัย สัจจพันธุ์, ๒๕๕๔) คนไทยรู้จักรามเกียรติ์มาตั้งแต่สมัยสุโขทัยหรือก่อนหน้านั้น ดังปรากฏในชื่อถ้าพระรามในศิลาจารึกหลักที่ ๑...” (ฉบับที่ ๕๗, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๕

“(ศรีสุรางค์ พุนทรัพย์, ๒๕๔๙) คำว่า รามเกียรติ์ มาจาก “ราม” ซึ่งเป็นชื่อตัวละครเอก ของเรื่อง...” (ฉบับที่ ๕๗, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๖

“(สนทยา พลศรี, ๒๕๔๕, หน้า ๔๐ อ้างอิงใน อำไพ หมั่นสิทธิ์, ๒๕๕๓, หน้า ๓๗) ได้แบ่ง ประเภทสังคมตามวัสดุที่ใช้ทำโบราณสถานวัตถุต่างๆ โดยแบ่งออกเป็น ๓ ประเภท คือ...” (ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๑๖)

รูปแบบการอ้างอิงในตัวอย่างที่ ๑-๖ มีข้อผิดพลาดคือ ระบุชื่อผู้แต่งและปีที่พิมพ์อ้างอิง ลงในเนื้อหานำมาก่อน แล้วจึงวางชื่อผู้แต่งไว้ในวงเล็บ รูปแบบที่ถูกต้อง ในการอ้างอิงในกรณีระบุ ชื่อผู้แต่งและปีที่พิมพ์อ้างอิงลงในเนื้อหานำมาก่อนแล้ว ชื่อผู้เขียนต้องอยู่นอกวงเล็บ

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้องคือ

“สุพรรณิ วราทร (๒๕๑๙, หน้า ๑-๓) ได้กล่าวไว้ว่า นวนิยายเป็นเรื่องราวที่มีควมยาวไม่ จำกัดหรือประมาณ ๖๕,๐๐๐-๗๕,๐๐๐ คำในหนึ่งเรื่อง ภายในหนึ่งเรื่องของงานเขียนประเภทนวนิยายเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลที่ผู้เขียนได้สมมติขึ้นมา...”

“ประทีป เหมือนนิล (๒๕๑๙, หน้า ๘๐) ได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า นวนิยาย คือ นิยาย เรียงรมที่แต่งขึ้นด้วยสำนวนร้อยแก้ว จากความคิดฝันหรือจินตนาการด้วยวิธีแต่งแบบใหม่ เพื่อมุ่งเสนอพฤติกรรมของตัวละครและเรื่องราวต่าง ๆ ให้เกิดความสมจริง...”

“สายทิพย์ นุกุลกิจ (๒๕๔๓, หน้า ๑๐๔-๑๑๐) ได้กล่าวไว้ว่า องค์ประกอบเป็นเพียง ส่วนหนึ่งของนวนิยายเท่านั้น แต่ส่วนสำคัญของนวนิยาย คือ “ตัวละคร” ซึ่งเป็นตัวดำเนินเรื่อง ให้ผู้อ่านเข้าใจถึงเรื่องราว เหตุการณ์ บุคลิกลักษณะ สถานภาพบทบาทของตัวละคร...”

“(รินฤทัย สัจจพันธุ์, ๒๕๕๔) คนไทยรู้จักรามเกียรติ์มาตั้งแต่สมัยสุโขทัยหรือก่อนหน้านั้น ดังปรากฏในชื่อถ้าพระรามในศิลาจารึกหลักที่ ๑...”

“(ศรีสุรางค์ พุนทรัพย์, ๒๕๔๙) คำว่า รามเกียรติ์ มาจาก “ราม” ซึ่งเป็นชื่อตัวละครเอก ของเรื่อง...”

“(สนทยา พลศรี (๒๕๔๕, หน้า ๔๐ อ้างอิงใน อำไพ หมั่นสิทธิ์, ๒๕๕๓, หน้า ๓๗) ได้แบ่ง ประเภทสังคมตามวัสดุที่ใช้ทำโบราณสถานวัตถุต่าง ๆ โดยแบ่งออกเป็น ๓ ประเภท คือ...”

๔. การวางตำแหน่งการอ้างอิงในวงเล็บ (ปี, เลขหน้า) ผิดตำแหน่ง

ตัวอย่างที่ ๑

“หมยันตีได้กล่าวว่า อยากเขียนอะไรที่ดี ๆ มาก ๆ ศาสตร์ที่ตัวเองรู้ทั้งหมด อยากจะนำมาเขียนบันทึกเอาไว้ (๒๕๔๔, หน้า ๔๕)” (ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๒

“สตีธ ทอมป์สัน กล่าวไว้ในหนังสือ ชื่อ The Folklore ว่า ในทุกสังคมมีการเล่านิทาน และมีผู้กระหายอยากจะฟังนิทานเสมอ เรื่องที่เล่าสู่กันฟังอาจมีลักษณะเป็นเรื่องของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อไม่นานนัก หรืออาจมีลักษณะเป็นเรื่องตำนานเรื่องราวตีกด้าบรรพ์ ผู้ฟังนิทานชายหญิงต่างพอใจที่จะฟังเรื่องเล่าทุกชนิด เพื่อความเพลิดเพลินสนุกสนาน เพื่อชื่นชมในวีรกรรมของตัวละคร เพื่อเป็นการปฏิบัติทางศาสนา หรือเพื่อผ่อนคลายความเบื่อหน่ายจำเจในชีวิตประจำวัน การเล่านิทานเล่ากันได้ทุกแห่ง เช่น ในหมู่บ้านในแอฟริกากลาง ในเรือที่ล่องลอยในมหาสมุทรแปซิฟิก ในป่าละเมาะของทวีปออสเตรเลีย ภายใต้ร่มเงาของภูเขาไฟบนเกาะฮาวาย ในป่าประเทศบราซิล และในบ้านที่ทำด้วยน้ำแข็งของพวกเอสกิโม (Thompson, 1977, p. 3)” (ฉบับที่ ๔๖, หน้า ๒)

ตัวอย่างที่ ๓

“วิจินต์น ภานุพงศ์ ซึ่งได้กล่าวถึงการถึงการจำแนกชนิดของหมวดคำในภาษาไทย ออกเป็น 26 หมวด โดยใช้ แนวคิดของกรอบประโยคทดสอบในตำราเรียนเรื่อง “โครงสร้างของภาษาไทย : ระบบไวยากรณ์” (๒๕๔๓, หน้า ๔๙-๕๖ อ้างถึงใน ศศิธร ธาตุเหล็ก, ๒๕๔๘, หน้า ๑๑๘) (ฉบับที่ ๔๒, หน้า ๔)

รูปแบบการอ้างอิงในตัวอย่างที่ ๑-๓ มีข้อผิดพลาดคือ วางตำแหน่งการอ้างอิงในวงเล็บ (ปี, เลขหน้า) ผิดตำแหน่ง

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้องคือ

“หมยันตี (๒๕๔๔, หน้า ๔๕) ได้กล่าวว่า อยากเขียนอะไรที่ดี ๆ มาก ๆ ศาสตร์ที่ตัวเองรู้ทั้งหมด อยากจะนำมาเขียนบันทึกเอาไว้”

“สตีธ ทอมป์สัน (Thompson, 1977, p. 3) กล่าวไว้ในหนังสือ ชื่อ The Folklore ว่า ในทุกสังคมมีการเล่านิทานและมีผู้กระหายอยากจะฟังนิทานเสมอ เรื่องที่เล่าสู่กันฟังอาจมีลักษณะเป็นเรื่องของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อไม่นานนัก หรืออาจมีลักษณะเป็นเรื่องตำนานเรื่องราวตีกด้าบรรพ์ ผู้ฟังนิทานชายหญิงต่างพอใจที่จะฟังเรื่องเล่าทุกชนิด เพื่อความเพลิดเพลินสนุกสนาน เพื่อชื่นชมในวีรกรรมของตัวละคร เพื่อเป็นการปฏิบัติทางศาสนา หรือเพื่อผ่อนคลายความเบื่อหน่ายจำเจในชีวิตประจำวัน การเล่านิทานเล่ากันได้ทุกแห่ง เช่น ในหมู่บ้านในแอฟริกากลาง ในเรือที่ล่องลอยในมหาสมุทรแปซิฟิก ในป่าละเมาะของทวีปออสเตรเลีย ภายใต้ร่มเงาของภูเขาไฟบนเกาะฮาวาย ในป่าประเทศบราซิล และในบ้านที่ทำด้วยน้ำแข็งของพวกเอสกิโม”

“วิจินต์น ภานุพงศ์ (๒๕๔๓, หน้า ๔๙-๕๖ อ้างถึงใน ศศิธร ธาตุเหล็ก, ๒๕๔๘, หน้า ๑๑๘) ซึ่งได้กล่าวถึงการถึงการจำแนกชนิดของหมวดคำในภาษาไทยออกเป็น ๒๖ หมวด โดยใช้แนวคิดของกรอบประโยคทดสอบในตำราเรียนเรื่อง “โครงสร้างของภาษาไทย: ระบบไวยากรณ์”

๕ การอ้างอิงจากแหล่งอ้างอิงรองผิด

พบ ๑ แห่ง ดังนี้

“รัชตวดี จิตดี (มิ่งฟ้า พึ่งรัตนะมงคล, ๒๕๕๑, หน้า ๗ อ้างอิงจาก รัชตวดี จิตดี, ๒๕๔๘)” (ฉบับที่ ๔๓, หน้า ๒)

รูปแบบการอ้างอิงดังกล่าว มีข้อผิดพลาดคือ เขียนไม่ถูกต้องตามรูปแบบการอ้างอิงจากแหล่งอ้างอิงรองที่กำหนดไว้ในคู่มือการทำวิทยานิพนธ์ หลายประการ

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้องคือ

“รัชตวดี จิตดี (๒๕๔๘ อ้างอิงจาก มิ่งฟ้า พึ่งรัตนะมงคล, ๒๕๕๑, หน้า ๗)”

๖. การอ้างอิงที่มีผู้แต่งมากกว่าหนึ่งคนผิด

มหาวิทยาลัยบูรพา (๒๕๕๖, หน้า ๓๓) กำหนดหลักเกณฑ์การอ้างอิงกรณีมีผู้แต่งมากกว่าหนึ่งคน ดังนี้

๑. ถ้าผู้แต่ง ๒ คน ให้อ้างอิงชื่อทั้ง ๒ คน ทุกครั้ง โดยเริ่มพิมพ์ชื่อผู้แต่งคนที่ ๑ ถ้าเป็นเอกสารภาษาไทยเชื่อมด้วยคำว่า “และ”

๒. ถ้าผู้แต่ง ๓-๕ คน ให้อ้างอิงชื่อของผู้แต่งทุกคนในการอ้างอิงครั้งแรก ส่วนผู้แต่งคนสุดท้ายเชื่อมด้วย “และ”

๓. ถ้าผู้แต่งตั้งแต่ ๖ คนขึ้นไป ให้ใช้ชื่อผู้แต่งเฉพาะคนแรกเท่านั้น แล้วตามด้วย “และคณะ”

การศึกษานี้พบข้อผิดพลาด ๑๑ แห่ง ส่วนใหญ่อ้างอิงชื่อผู้แต่งคนแรกแล้วตามด้วย “และคณะ” ซึ่งหมายความว่าไม่มีผู้เขียนเอกสารนั้นมากกว่า ๖ คน

ตัวอย่างที่ ๑

(วัลยา ช่างขวัญยืน และคณะ, ๒๕๕๓, หน้า ๑๐๐)” (ฉบับที่ ๗, หน้า ๑)

ตัวอย่างที่ ๒

“กาญจนา นาคสกุลและคณะ (๒๕๒๑, หน้า๑๔ - ๕๓)” (ฉบับที่ ๓๘, หน้า ๕)

ตัวอย่างที่ ๓

“(ลดาวัลย์ ยมจินดาและคณะ, ๒๕๓๓, หน้า ๑๓๖)” (ฉบับที่ ๔๔, หน้า ๑๐)

ตัวอย่างที่ ๔

“ชลธิรา กลัดอยู่ และคณะ (๒๕๑๘, หน้า ๒๑๑-๒๑๒)” (ฉบับที่ ๕๕, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๕

“จำนง อติวัฒน์สิทธิ และคนอื่นๆ (๒๕๔๘, หน้า ๓๑-๓๒)” (ฉบับที่ ๑๙, หน้า ๑๖)

ตัวอย่างที่ ๖

“สิริอร วิชชาวุธ และคณะผู้เขียน (๒๕๕๐, หน้า ๓๒๒)” (ฉบับที่ ๖๒, หน้า ๑)

ตัวอย่างที่ ๗

“(วิไลวรรณ ศรีสงครามและคณะผู้เขียน, ๒๕๔๙, หน้า ๒๐๐)” (ฉบับที่ ๖๒, หน้า ๒)

๗. การใช้ตัวอักษรผิด

พบข้อผิดพลาด ๒ ลักษณะ คือ

๗.๑ ใช้อักษรตัวหนา พบ ๑๐ แห่ง ได้แก่

- “วาริกานต์ ตั้งเจริญสุข (๒๕๔๐)” (ฉบับที่ ๕๒, หน้า ๘)
- “กนกพัทตร์ ไชยมงคล (๒๕๔๖)” (ฉบับที่ ๕๒, หน้า ๘)
- “จารุวรรณ ธรรมวัตร (๒๕๒๘)” (ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๒๓)
- “โคภิตสุดา อนันตรักษ์ (๒๕๓๔)” (ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๒๓)
- “ดุสิต ศิริรักษ์ (๒๕๔๗)” (ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๒๓)
- “รุจิรา เกตสิริ (๒๕๓๕)” (ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๒๔)
- “เยาวภา ดำเนตร (๒๕๓๖)” (ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๒๔)
- “รุ่งสุริยา เมืองเหลา (๒๕๓๗)” (ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๒๔)
- “โอสถ บุตรมารศรี (๒๕๓๘)” (ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๒๔)
- “ดุสิต ศิริลักษณ์ (๒๕๓๙)” (ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๒๔)

รูปแบบการอ้างอิงดังกล่าว มีข้อผิดพลาดคือใช้อักษรตัวหนาพิมพ์ชื่อผู้เขียน
รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้อง คือ

- “วาริกานต์ ตั้งเจริญสุข (๒๕๔๐)”
- “กนกพัทตร์ ไชยมงคล (๒๕๔๖)”
- “จารุวรรณ ธรรมวัตร (๒๕๒๘)”
- “โคภิตสุดา อนันตรักษ์ (๒๕๓๔)”
- “ดุสิต ศิริรักษ์ (๒๕๔๗)”
- “รุจิรา เกตสิริ (๒๕๓๕)”
- “เยาวภา ดำเนตร (๒๕๓๖)”
- “รุ่งสุริยา เมืองเหลา (๒๕๓๗)”
- “โอสถ บุตรมารศรี (๒๕๓๘)”
- “ดุสิต ศิริลักษณ์ (๒๕๓๙)”

๗.๒ พิมพ์ด้วยตัวเอน พบ ๑ แห่ง ได้แก่

“(ແມ່ງນ້ອຍ ບຸຕຣເນຕຣ, ๒๕๔๖, หน้า ๓๖)” (ฉบับที่ ๒๒, หน้า ๒)

รูปแบบการอ้างอิงดังกล่าว มีข้อผิดพลาดคือ ใช้อักษรตัวเอนพิมพ์ชื่อผู้เขียน
รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้องคือ
“(แน่งน้อย บุตรเนตร, ๒๕๔๖, หน้า ๓๖)”

๘. การใช้คำผิด/ เกิน/ ตก

พบข้อผิดพลาด ๒ ลักษณะ คือ

๘.๑ คำผิด

๘.๒ คำเกิน

๘.๓ คำตก

ดังรายละเอียด ต่อไปนี้

๘.๑ คำผิด พบ ๒ แห่ง คือ

๘.๑.๑ “ฟ้า พูลวรลักษณ์ (ม.ป.ป., หน้าคำนำ)” (ฉบับที่ ๖, หน้า ๑๐)

รูปแบบการอ้างอิงดังกล่าว มีข้อผิดพลาดคือ ใช้อักษรย่อผิด คำย่อที่ถูกต้องคือ
ม.ป.ป. หมายถึงไม่ปรากฏปีที่พิมพ์

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้องคือ

“ฟ้า พูลวรลักษณ์ (ม.ป.ป., หน้าคำนำ)”

๘.๑.๒ “ทวี สมหวัง (๒๕๓๗, หน้า ๗๘ อ้างถึง ชุ่ม โขติทอง, ๒๕๔๑, หน้า ๘๑)”
(ฉบับที่ ๔๒, หน้า ๕๓)

รูปแบบการอ้างอิงดังกล่าว มีข้อผิดพลาดคือ ใช้คำว่า “อ้างถึง” คำถูกต้องคือ “อ้าง
ถึงใน”

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้องคือ

“ทวี สมหวัง (๒๕๓๗, หน้า ๗๘ อ้างถึงใน ชุ่ม โขติทอง, ๒๕๔๑, หน้า ๘๑)”

๘.๒ คำเกิน พบ ๑ แห่ง คือ

“พระยาอนุমানราชธน หรือเสถียรโกเศศ (๒๕๑๕ , หน้า ๒๔)” (ฉบับที่ ๑๒, หน้า ๖)

รูปแบบการอ้างอิงดังกล่าว มีข้อผิดพลาดคือ ระบุชื่อผู้เขียนเอกสารที่นำมาอ้างอิงเกิน
เนื่องจาก กรณีที่ผู้เขียนมีหลายชื่อต้องใช้ชื่อใดชื่อหนึ่ง หรือชื่อที่ปรากฏในงานเขียนนั้น

๘.๓ คำตก พบ ๙ แห่ง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“(สุรีย, ๒๕๒๙)” (ฉบับที่ ๕๘, หน้า ๓)

ตัวอย่างที่ ๒

(สุกัลยา, ๒๕๔๗)” (ฉบับที่ ๕๘, หน้า ๓)

รูปแบบการอ้างอิงในตัวอย่างที่ ๑-๒ มีข้อผิดพลาดคือ ไม่ระบุนามสกุลของผู้เขียน เอกสารที่นำมาอ้างอิง

ตัวอย่างที่ ๓

“พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. (๒๕๔๖, หน้า ๑๐๕๔)” (ฉบับที่ ๑๒, หน้า ๖)

ตัวอย่างที่ ๔

“(ฉบับราชบัณฑิตยสถาน, 2542, หน้า 1054-1055)” (ฉบับที่ ๔๓, หน้า ๑)

ตัวอย่างที่ ๕

“พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (2546, หน้า 629)” (ฉบับที่ ๖๓, หน้า ๘)

รูปแบบการอ้างอิงในตัวอย่างที่ ๓-๕ มีข้อผิดพลาดคือ ระบุชื่อเอกสารที่นำมาอ้างอิงไม่ครบถ้วน

รูปแบบที่แก้ไขให้ถูกต้องคือ

“พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒”

๙. การอ้างอิงผู้เขียนที่เป็นคนต่างประเทศผิด

การอ้างอิงผู้เขียนที่เป็นคนต่างประเทศ มีหลักการเขียน ดังนี้

ถ้าต้องการกล่าวถึงผู้แต่งก่อนข้อสรุปของเนื้อหาให้สะกดชื่อสกุลผู้แต่งเป็นภาษาไทย แล้วใส่ชื่อสกุลภาษาอังกฤษไว้ในวงเล็บตามหลัง หรือเขียนชื่อสกุลภาษาอังกฤษอย่างเดียวโดยไม่ต้องเขียนเป็นภาษาไทยก็ได้ สามารถเลือกวิธีเขียนอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่ต้องเขียนให้เหมือนกันตลอดทั้งเล่ม

(มหาวิทยาลัยบูรพา, ๒๕๕๖, หน้า ๓๒)

การศึกษานี้พบข้อผิดพลาด ๓ แห่ง ดังนี้

“สติธ ทอมป์สัน (๑๙๔๙, p. ๗๕๓)” (ฉบับที่ ๔๖, หน้า ๙)

“โคลลิน เช็กซ์ตัน (๒๕๔๙, p.๙-๑๐)” (ฉบับที่ ๔๖, หน้า ๑๑)

“ยัง มีอตเต้ง (๒๕๒๐, หน้า ๔๒)” (ฉบับที่ ๕๘, หน้า ๘)

รูปแบบการอ้างอิงข้างต้นมีข้อผิดพลาดคือ

๑. เขียนชื่อเป็นภาษาไทยโดยระบุทั้งชื่อและนามสกุล

๒. ไม่เขียนนามสกุลภาษาอังกฤษไว้ในวงเล็บ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม หมายถึง รายชื่อแหล่งสารนิเทศที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า อาจเป็นหนังสือ เอกสาร สิ่งพิมพ์และวัสดุอ้างอิงทุกประเภทที่ผู้ศึกษาค้นคว้าใช้ประกอบการค้นคว้าและการเรียบเรียง ผู้ศึกษาต้องนำรายชื่อทั้งหมดมาเรียงไว้ตามลำดับตัวอักษร เพื่อเป็นการยืนยันว่าการเขียนนั้นเป็นการ ค้นคว้าจากแหล่งที่เชื่อถือได้

การวิจัยนี้ พบว่าผู้ศึกษาค้นคว้าได้ค้นคว้าจากแหล่งสารนิเทศ ๔ แหล่ง ได้แก่

๑. แหล่งสารนิเทศประเภทหนังสือ
๒. แหล่งสารนิเทศประเภทวิทยานิพนธ์
๓. แหล่งสารนิเทศประเภทบทความในวารสาร
๔. แหล่งสารนิเทศสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์

การลงรายการบรรณานุกรมจากแหล่งสารนิเทศดังกล่าว พบข้อผิดพลาด ดังนี้

๑. แหล่งสารนิเทศประเภทหนังสือ

คู่มือการทำวิทยานิพนธ์และดุซุญนิพนธ์ (มหาวิทยาลัยบูรพา, ๒๕๕๖, หน้า ๔๐-๔๕)
กำหนดให้เขียนบรรณานุกรมที่เป็นหนังสือไว้ดังนี้

ชื่อผู้แต่ง./ (ปีที่พิมพ์) ./ ชื่อหนังสือ / (ครั้งที่พิมพ์ (ถ้ามี)) ./ สถานที่พิมพ์ : สำนักพิมพ์.

การวิจัยนี้ พบข้อผิดพลาดในการเขียนบรรณานุกรมหนังสือ ๘ ลักษณะ ได้แก่

- ๑.๑ การลงรายการชื่อผู้แต่งผิด
 - ๑.๒ การลงรายการปีที่พิมพ์ผิด
 - ๑.๓ การลงรายการชื่อหนังสือผิด
 - ๑.๔ การลงรายการครั้งที่พิมพ์ผิด
 - ๑.๕ การลงรายการสถานที่พิมพ์และสำนักพิมพ์ผิด
 - ๑.๖ การเคาะวรรคผิด
 - ๑.๗ การใช้เครื่องหมายผิด
 - ๑.๘ การลงรายการเกินกว่าที่รูปแบบกำหนด
- ดังรายละเอียด ดังนี้

๑.๑ การลงรายการชื่อผู้แต่ง

พบข้อผิดพลาด ๗ ลักษณะ ได้แก่

- ๑.๑.๑ ลงชื่อผู้แต่งไม่ตรงกับหน้าปกหนังสือ
- ๑.๑.๒ ลงคำนำหน้าชื่อผู้แต่ง

- ๑.๑.๓ ลงชื่อผู้แต่งไม่ครบ
 ๑.๑.๔ ลงชื่อผู้แต่งไม่ถูกต้อง
 ๑.๑.๕ ลงชื่อผู้แต่งที่อ้างอิงจากแหล่งอ้างอิงรองผิด
 ๑.๑.๖ ใช้เครื่องหมาย _____ ผิด
 ๑.๑.๗ สะกดชื่อผู้แต่งผิด
 รายละเอียดของข้อผิดพลาดดังกล่าว มีดังนี้

๑.๑.๑ ลงชื่อผู้แต่งไม่ตรงกับหน้าปกหนังสือ

คู่มือการทำวิทยานิพนธ์และดุขฎินิพนธ์ (มหาวิทยาลัยบูรพา, ๒๕๕๖, หน้า ๔๐-๔๑)

กำหนดเรื่องการลงชื่อผู้แต่งไว้ว่า

- ๑) ให้ใช้ชื่อผู้แต่งหรือบรรณาธิการตามที่ระบุในหน้าปกในของหนังสือ
 ๒) ผู้แต่งที่ใช้นามแฝง ให้ลงชื่อตามที่ปรากฏในวัสดุอ้างอิงนั้น ๆ

ข้อผิดพลาดที่พบ ปรากฏดังตัวอย่าง

“วิมล ศิริไพบูลย์.(๒๕๔๕). *วันที่รอคอย* (พิมพ์ครั้งที่ ๓). กรุงเทพฯ : วิศวกรรม การพิมพ์.”(ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๒๑)

รูปแบบบรรณานุกรมในตัวอย่างข้างต้นผิดพลาดคือ ระบุชื่อ-นามสกุลจริงของผู้แต่ง โดยที่ผู้แต่งใช้นามแฝงว่าทมนันตี

๑.๑.๒ ลงคำนำหน้าชื่อผู้แต่ง

คู่มือการทำวิทยานิพนธ์และดุขฎินิพนธ์ (มหาวิทยาลัยบูรพา, ๒๕๕๖, หน้า ๔๐)

กำหนดว่าชื่อผู้แต่งไม่ต้องลงคำนำหน้าชื่อ เช่น นาย นาง นางสาว ดร. ศ. นายแพทย์หรือ Mr. Mrs. Dr. Prof. เป็นต้น

ข้อผิดพลาดที่พบ ปรากฏดังตัวอย่าง

“ประทีป เหมือนนิล, ผศ. (๒๕๕๓). *๑๐๐ นักประพันธ์ไทย* (พิมพ์ครั้งที่ ๒). กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น จำกัด.” (ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๒๑)

รูปแบบบรรณานุกรมในตัวอย่างข้างต้นผิดพลาด คือลงคำนำหน้าชื่อของผู้แต่ง ว่า ผศ.

๑.๑.๓ ลงชื่อผู้แต่งไม่ครบ

คู่มือการทำวิทยานิพนธ์และดุขฎินิพนธ์ (มหาวิทยาลัยบูรพา, ๒๕๕๖, หน้า ๔๑)

กำหนดว่ากรณีผู้แต่งหลายคน ไม่ว่าจะกี่คนก็ตาม ให้ระบุชื่อผู้แต่งให้ครบทุกคน ชื่อแต่ละคนให้คั่นด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) หน้าชื่อคนสุดท้ายสำหรับผู้แต่งคนไทยต้องคั่นด้วย “และ”

ข้อผิดพลาดที่พบ ปรากฏดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“พงษ์นรินทร์ ไสผ่อง และคณะ. (๒๕๔๒). *ท่องเที่ยวไทยในภาคตะวันออก*. กรุงเทพฯ : อักษรไทย.” (ฉบับที่ ๒๖, หน้า ๑๖)

ตัวอย่างที่ ๒

“สิทธา พิณีจวบดล และคณะฯ. (๒๕๑๗). *การเขียน*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.” (ฉบับที่ ๕๔, หน้า ๒๐)

ตัวอย่างที่ ๓

“จำนง อติวัฒน์สิทธิ์ และคนอื่นๆ. (๒๕๔๘). *สังคมวิทยา sociology* (พิมพ์ครั้งที่ ๑๒). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.” (ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๒๕)

รูปแบบบรรณานุกรมในตัวอย่างที่ ๑-๓ มีข้อผิดพลาดคือ ลงชื่อผู้แต่งไม่ครบ และใช้คำว่า “และคณะ” “และคณะฯ” และ “และคนอื่นๆ”

๑.๑.๔ ลงชื่อผู้แต่งไม่ถูกต้อง

คู่มือการทำวิทยานิพนธ์และดุษฎีนิพนธ์ (มหาวิทยาลัยบูรพา, ๒๕๕๖, หน้า ๔๑)

กำหนดว่าชื่อผู้แต่งหนังสือรวมทั้งวัสดุอ้างอิงอื่น ๆ ที่จัดทำขึ้นในนามของหน่วยงานต่าง ๆ เช่น กระทรวง ทบวง กรม องค์การ สถาบัน หรือ สมาคม ให้ลงชื่อหน่วยงานนั้น ๆ เป็นผู้แต่ง ข้อผิดพลาดที่พบ ปรากฏดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานฉบับ พุทธศักราช พ.ศ. ๒๕๔๒. (๒๕๔๖). กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์.” (ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๑๖)

ตัวอย่างที่ ๒

“คณะกรรมการวิชามนุษย์กับสังคม ศูนย์วิชาบูรณาการ มหาวิทยาลัยศึกษาทั่วไป. (๒๕๕๒). *มนุษย์กับสังคม*. (พิมพ์ครั้งที่ ๘). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.” (ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๒๕)

รูปแบบบรรณานุกรมในตัวอย่างที่ ๑-๒ มีข้อผิดพลาดคือ ใช้ชื่อหนังสือแทนชื่อหน่วยงาน ได้แก่ “ราชบัณฑิตยสถาน” และ “คณะกรรมการวิชามนุษย์กับสังคม ศูนย์วิชาบูรณาการ มหาวิทยาลัยศึกษาทั่วไป มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์” ตามลำดับ

๑.๑.๕ ลงชื่อผู้แต่งที่อ้างอิงจากแหล่งอ้างอิงรองผิด
ตัวอย่าง

“สุจิตรา กลิ่นเกสรและนิตยา กาญจนวรรณ (อ้างอิงในเอกพงศ์ ประสงค์เงิน). (๒๕๔๘). *ภาษากับวัฒนธรรม*. ชลบุรี : มหาวิทยาลัยบูรพา.” (ฉบับที่ ๓๙, หน้า ๑๐)

รูปแบบบรรณานุกรมในตัวอย่างข้างต้นมีข้อผิดพลาดคือ ไม่ลงชื่อผู้แต่งของแหล่งอ้างอิงที่ไม่สามารถหาแหล่งเบื้องต้นได้ คือ “เอกพงศ์ ประสงค์เงิน”

๑.๑.๖ ใช้เครื่องหมาย _____ ผิด

คู่มือการทำวิทยานิพนธ์และดุษฎีนิพนธ์ (มหาวิทยาลัยบูรพา, ๒๕๒๖, หน้า ๓๙) กำหนดว่าวัสดุอ้างอิงที่มีผู้แต่งซ้ำ ให้พิมพ์เรียงลำดับปีที่พิมพ์จากปีเก่าจนถึงปีล่าสุด โดยใช้เครื่องหมาย _____ ยาวเพียง ๐.๖๓ นิ้ว หรือเท่ากับระยะ Tab เมื่อรายการวัสดุอ้างอิงไม่จบในบรรทัดต้องขึ้นบรรทัดใหม่

ตัวอย่างที่ ๑

“_____ (๒๕๔๗). *บาป* (พิมพ์ครั้งที่ ๓). กรุงเทพฯ : วิศวานถ การพิมพ์.” (ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๒๒)

ตัวอย่างที่ ๒

“_____ (๒๕๕๒). *อุปมาการ์ตูน*. กรุงเทพฯ : ลานอักษร.” (ฉบับที่ ๕๕, หน้า ๑๗)

รูปแบบบรรณานุกรมในตัวอย่างที่ ๑-๒ มีข้อผิดพลาดคือ ใช้เครื่องหมาย _____ ยาวเกิน ๐.๖๓ นิ้ว หรือระยะ Tab

ตัวอย่างที่ ๓

“_____ และสุกัญญา ภัทรราชย์. (๒๕๔๒). *คติชนกับคนไทย – ไท รวมบทความทางด้านคติชนวิทยาใน บริบทสังคม* (พิมพ์ครั้งที่ ๒). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.” (ฉบับที่ ๔๖, หน้า ๑๔)

รูปแบบบรรณานุกรมในตัวอย่างที่ ๓ มีข้อผิดพลาดคือ ใช้เครื่องหมาย _____ กับรายการที่ชื่อผู้แต่งไม่เหมือนกันทั้งหมด

ตัวอย่างที่ ๕

“วัลลี ชื่นยง.(๒๕๕๕). *หอคอยคู่พิฆาต*(ครั้งที่ ๑๕).กรุงเทพฯ:แพรวเยาวชน อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.

วัลลี ชื่นยง.(๒๕๕๕).*กษัตริย์คืนบัลลังก์*(ครั้งที่ ๑๓).กรุงเทพฯ:แพรวเยาวชน อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์
 พับลิชชิ่ง.

วัลลี ชื่นยง.(๒๕๕๕).*ฮอบบิท*(ครั้งที่ ๑๒).กรุงเทพฯ:แพรวเยาวชน อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.”
 (ฉบับที่ ๑๘, หน้า ๙)

รูปแบบบรรณานุกรมในตัวอย่างที่ ๕ มีข้อผิดพลาดคือ ไม่ใช่เครื่องหมาย _____
 กับรายการอ้างอิงที่มีผู้แต่งคนเดียวกัน

ตัวอย่างที่ ๖

“บันลือ พฤษะวัน. (๒๕๒๑). *วรรณกรรมกับเด็ก*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

บันลือ พฤษะวัน. (๒๕๒๗). *วรรณกรรมสำหรับเด็ก*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.”

(ฉบับที่ ๖๓, หน้า ๑๕)

รูปแบบบรรณานุกรมในตัวอย่างที่ ๖ มีข้อผิดพลาดคือ ไม่ใช่เครื่องหมาย _____
 กับรายการอ้างอิงที่มีผู้แต่งคนเดียวกัน และไม่เรียงลำดับตามปีที่พิมพ์จากปีเก่าจนถึงปีล่าสุด

๑.๑.๗ สะกดชื่อผู้แต่งผิดและตก

ตัวอย่างที่ ๑

“คณะกรรมการฝ่ายประมวลเอกสารและจดหมายเหตุในคณะกรรมการอำนวยการจัดงานเฉลิม

พระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว. (๒๕๔๒). *วัฒนธรรม พัฒนาการทาง*

ประวัติศาสตร์ เอกลักษณ์และภูมิปัญญาจังหวัดฉะเชิงเทรา. กรุงเทพฯ :

กระทรวงมหาดไทย : กระทรวงศึกษาธิการ : กรมศิลปากร.” (ฉบับที่ ๒๖, หน้า ๑๖)

ตัวอย่างที่ ๒

“เถกิล พันธุ์เถกิงอมร. (๒๕๔๑).*นวนิยายและเรื่องสั้นการศึกษาเชิงวิเคราะห์และวิจารณ์*.สงขลา :

ราชภัฏสงขลา” (ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๑๕)

ตัวอย่างที่ ๓

“สุนทรี่ คุณจักร. (๒๕๔๗). *หนังสือสำหรับเด็ก*. ชลบุรี : ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และ

สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.” (ฉบับที่ ๔๗, หน้า ๑๒)

รูปแบบบรรณานุกรมในตัวอย่างที่ ๑-๓ มีข้อผิดพลาดคือ ลงชื่อผู้เขียนผิด ได้แก่
 “คณะกรรมการฝ่ายประมวลเอกสารและจดหมายเหตุในคณะกรรมการอำนวยการจัดงานเฉลิม
 พระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว” “เถกิล พันธุ์เถกิงอมร” และ “สุนทรี่ คุณจักร”ตามลำดับ

ตัวอย่างที่ ๔

“สุชา และสุรางค์ จันทร์อม. (๒๕๒๒). จิตวิทยาเพื่อความสุขในการดำรงชีวิต. (พิมพ์ครั้งที่ ๒).

กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.” (ฉบับที่ ๖๓, หน้า ๑๕)

รูปแบบบรรณานุกรมในตัวอย่างที่ ๔ มีข้อผิดพลาดคือ ตกนามสกุลของผู้แต่งคนแรก

๑.๒ การลงรายการปีที่พิมพ์ผิด

พบข้อผิดพลาด ๓ ลักษณะ ดังนี้

๑.๒.๑ ไม่ระบุปีที่พิมพ์

๑.๒.๒ ระบุปีที่พิมพ์ผิดตำแหน่ง

๑.๒.๓ ใช้คำย่อ “ม.ป.ป.” ผิด

รายละเอียดของข้อผิดพลาดดังกล่าว มีดังนี้

๑.๒.๑ ไม่ระบุปีที่พิมพ์

การเขียนบรรณานุกรมประเภทหนังสือต้องระบุปีที่หนังสือนั้นพิมพ์เผยแพร่เสมอ ทั้งนี้ เพื่อให้แน่ใจเชื่อถือและตรวจสอบได้ ในกรณีนี้พบข้อผิดพลาดดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“คณะกรรมการกลุ่มปรับปรุงชุดวิชาภาษาเพื่อการสื่อสาร. ภาษาเพื่อการสื่อสาร. พิมพ์ครั้งที่ ๑๓.

กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.” (ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๑๙)

ตัวอย่างที่ ๒

“ปุณรัตน์ พิงคานนท์. การสื่อสารข่าวและการเขียนข่าวหนังสือพิมพ์. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย.” (ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๑๙).

ตัวอย่างที่ ๓

“วัฒน์ ภูวทิศ. การสื่อสารข่าวและเขียนข่าว. พิมพ์ครั้งที่ ๖. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.”

(ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๑๓)

รูปแบบบรรณานุกรมในตัวอย่างที่ ๑-๓ มีข้อผิดพลาดคือไม่ระบุปีที่พิมพ์ หลังชื่อผู้แต่ง

๑.๒.๒ ระบุปีที่พิมพ์ผิดตำแหน่ง

คู่มือการทำวิทยานิพนธ์และดุษฎีนิพนธ์ (มหาวิทยาลัยบูรพา, ๒๕๕๖, หน้า ๔๒)

กำหนดว่าต้องระบุปีที่พิมพ์หลังชื่อผู้แต่งโดยใส่ไว้ในวงเล็บ กรณีใช้คำย่อ ม.ป.ป. (ไม่ปรากฏปีที่พิมพ์) ต้องวางไว้หลังชื่อผู้แต่งเช่นกัน

ตัวอย่างที่ ๑

“คณาจารย์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. ภาษาศาสตร์เบื้องต้น. กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๕๒.” (ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๑๙)

ตัวอย่างที่ ๒

“ฉอาน วุฑฒิกกรรมรักษา. หลักการรายงานข่าว. กรุงเทพฯ : ปรภษายพริภ, ๒๕๓๖” (ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๑๙)

ตัวอย่างที่ ๓

“ถวิล เกษรรษษ. ปรภษวัตติผู้ไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์กรุงสยามการพิมพ์. ๒๕๑๒.” (ฉบับที่ ๕๖, หน้า ๑๖)

ตัวอย่างที่ ๔

“วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์. ภาษษผู้ไทย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (ม.ป.ป.)” (ฉบับที่ ๕๖, หน้า ๑๖)

รูปแบบบรรณานุกรมในตัวอย่างที่ ๑-๔ มีข้อผิดพลาดคือระบุปีที่พิมพ์ และคำย่อ (ม.ป.ป.) ไว้ท้ายสุด

๑.๒.๓ ใช้คำย่อ “ม.ป.ป.” ผิด

คู่มือการทำวิทยานิพนธ์และดุษฎีนิพนธ์ (มหาวิทยาลัยบูรพา, ๒๕๕๖, หน้า ๔๒) กำหนดว่ากาณิที่ไม่ปรากฏปีที่พิมพ์ให้ใช้คำย่อว่า ม.ป.ป. พบข้อผิดพลาดคือ

“จรรุวรรณ ธรรมวัตร. (ม.ป.ท.). คติชาวบ้านอีสาน. กรุงเทพฯ: อักษรวัฒนา.” (ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๒๕)

รูปแบบบรรณานุกรมในตัวอย่างข้างต้น มีข้อผิดพลาดคือใช้คำย่อ “ม.ป.ท.” แทน “ม.ป.ป.”

๑.๓ การลงรายการชื้อหนังสือผิด

คู่มือการเขียนวิทยานิพนธ์ (มหาวิทยาลัยบูรพา, ๒๕๒๖, หน้า ๔๒) กำหนดว่าการเขียนชื้อหนังสือในรายการบรรณานุกรมต้องใช้ชื้อเต็มของหนังสือ ตามที่ปรากฏในหน้าปกใน และพิมพ์ด้วยตัวเอนข้อผิดพลาดที่พบมีดังนี้

๑.๓.๑ ชื้อเรื่องไม่ได้พิมพ์ด้วยตัวเอน

๑.๓.๒ ระบุชื้อหัวเรื่องย่อแทนชื้อที่ปรากฏในหน้าปกในของหนังสือ

๑.๓.๓ ชื้อหนังสือไม่ครบ/ตก

๑.๓.๔ พิมพ์ชื้อหนังสือผิดพลาด

๑.๓.๕ ชื้อหนังสือผิดหลายแบบ

รายละเอียดของข้อผิดพลาดดังกล่าว มีดังนี้

๑.๓.๑ ไม่พิมพ์ชื้อเรื่องด้วยตัวเอน

๑.๓.๑.๑ พิมพ์ด้วยตัวอักษรปกติ

พบข้อผิดพลาดนี้ ๓๖ แห่ง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“ปยุณรัตน์ พิงคานนท์. การสื่อสารข่าวและการเขียนข่าวหนังสือพิมพ์. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.” (ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๑๙)

ตัวอย่างที่ ๒

ชนิกานท์ กู้เกียรติ.(๒๕๔๕).วรรณกรรมปัจจุบัน.ชลบุรี:คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา.” (ฉบับที่ ๑๘, หน้า ๙)

ตัวอย่างที่ ๓

“สุนทรีย์ คุณจักร . (๒๕๔๓) . เอกสารประกอบการสอนรายวิชา ๒๐๙๒๑๓ การอ่านเชิงวิเคราะห์ . ชลบุรี : มหาวิทยาลัยบูรพา” (ฉบับที่ ๑๖, หน้า ๑๑)

ตัวอย่างที่ ๔

“ธวัช ปุณโณทก.(๒๕๒๗). แนวทางศึกษาวรรณกรรมปัจจุบัน. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพิช.” (ฉบับที่ ๑๖, หน้า ๑๑)

ตัวอย่างที่ ๕

“ไพโรธ เลิศพิริยกุลม. (๒๕๔๒).วรรณกรรมปัจจุบัน. ครั้งที่พิมพ์ ๓. กรุงเทพฯ:โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช” (ฉบับที่ ๑๖, หน้า ๑๑)

ตัวอย่างที่ ๖

“ราชบัณฑิตยสถาน. (๒๕๔๖). พจนานุกรมไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๖. กรุงเทพฯ: นานามีบุ๊คพับลิเคชันส์.” (ฉบับที่ ๑๖, หน้า ๑๑)

ตัวอย่างที่ ๗

“สิทธา พินิจภูวดล และกาญจนา กาญจนะวรรณ.(๒๕๒๐). ความรู้ทั่วไปทางวรรณกรรมไทย. กรุงเทพฯ: ดวงกมล” (ฉบับที่ ๑๖, หน้า ๑๑)

ตัวอย่างที่ ๘

“วัลลี ชื่นยง.(2555).มหันตภัยแห่งแหวน(ครั้งที่ ๑๙).กรุงเทพฯ:แพรวเยาวชน อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.”(ฉบับที่ ๑๘, หน้า ๙)

ตัวอย่างที่ ๙

“สัมพันธ์ รุ่งระวี.(๒๕๒๘).วิเคราะห์นวนิยายของทมยันตี.กรุงเทพ:มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.”(ฉบับที่ ๑๘, หน้า ๙)

ตัวอย่างที่ ๑๐

“ยุวพาส์ ชัยศิลป์วัฒนา . (๒๕๔๒) . ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับวรรณคดี (พิมพ์ครั้งที่ ๑) . กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ .” (ฉบับที่ ๒๐, หน้า ๑๑)

๑.๓.๑.๒ พิมพ์ด้วยตัวหนา

พบข้อผิดพลาดนี้ ๒๐ แห่ง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

คณะกรรมการกลุ่มปรับปรุงชุดวิชาภาษาเพื่อการสื่อสาร. ภาษาเพื่อการสื่อสาร. พิมพ์ครั้งที่ ๑๓.

กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.” (ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๑๙)

ตัวอย่างที่ ๒

“คณาจารย์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. ภาษาศาสตร์เบื้องต้น. กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๕๒.” (ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๑๙)

ตัวอย่างที่ ๓

“กิตติ โล่เพชรรัตน์. (๒๕๕๔). ต้นตำบอานลูกหลานจีนในสยาม. กรุงเทพฯ : ก้าวแรก.” (ฉบับที่ ๓๙,

หน้า ๑๐)

ตัวอย่างที่ ๔

“อุ๊จึเยยะ.(๒๕๕๓). ๖๐ ปีโพ้นทะเล (ปนัดดา เลิศอำไพ แปล). กรุงเทพฯ : โฟสบู๊กส์.” (ฉบับที่ ๓๙,

หน้า ๑๐)

ตัวอย่างที่ ๕

“สุชา และสุรางค์ จันท์ธอม. (๒๕๒๒). จิตวิทยาเพื่อความสุขในการดำรงชีวิต. (พิมพ์ครั้งที่ ๒).

กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.” (ฉบับที่ ๖๓, หน้า ๑๕)

ตัวอย่างที่ ๖

“นพมาศ อึ้งพระ (ธีระเวคิม). (๒๕๔๖). ทฤษฎีบุคลิกภาพและการปรับตัว. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.” (ฉบับที่ ๖๓, หน้า ๑๕)

ตัวอย่างที่ ๗

“ศรีเรือน แก้วกังวาล. (๒๕๕๑). ทฤษฎีจิตวิทยาบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์หมอชาวบ้าน.”

(ฉบับที่ ๖๓, หน้า ๑๕)

ตัวอย่างที่ ๘

“ยศ สันตสมบัติ.(๒๕๔๔). มนุษย์กับวัฒนธรรม(พิมพ์ครั้งที่ ๓). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย

ธรรมศาสตร์.”(ฉบับที่ ๓๙, หน้า ๑๐)

๑.๓.๑.๓ พิมพ์ด้วยตัวเอนหนา

พบข้อผิดพลาดนี้ ๘ แห่ง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (๒๕๔๗). *คุณลักษณะสำคัญที่พึงประสงค์ของคนไทยตามแต่ละช่วง*

วัย.กรุงเทพฯ : องค์การค้ำของครุสภา” (ฉบับที่ ๖๙, หน้า ๑๒)

ตัวอย่างที่ ๒

“โกศล วงศ์สวรรค์, สุธิลา ตูลยะเสถียร และ สถิต วงศ์สวรรค์. (๒๕๒๐). *ปัญหาสังคม*. กรุงเทพฯ :

บริษัทรวมสาสน์.” (ฉบับที่ ๖๙, หน้า ๑๒)

ตัวอย่างที่ ๓

“จรัญ พรหมอยู่. (๒๕๔๑). การศึกษาปัญหาสังคม. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.” (ฉบับที่ ๖๙, หน้า ๑๒)

ตัวอย่างที่ ๔

“ปราณี จงสุจริตธรรม. (๒๕๔๙). ญี่ปุ่น ๓๖๐ องศา. พิมพ์ครั้งที่ ๔. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ภาษาและวัฒนธรรม.” (ฉบับที่ ๖๙, หน้า ๑๒)

ตัวอย่างที่ ๕

“สุพัตรา สุภาพ (๒๕๔๙). ปัญหาสังคม. พิมพ์ครั้งที่ ๒๐. กรุงเทพฯ : บริษัทโรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.” (ฉบับที่ ๖๙, หน้า ๑๒)

๑.๓.๑.๕ ชีตเส้นใต้

พบข้อผิดพลาดนี้ ๔ แห่ง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์. ภาษาไทย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (ม.ป.ป.).” (ฉบับที่ ๕๖, หน้า ๑๖)

ตัวอย่างที่ ๒

“ศศิธร ชาติเหล็ก. เอกสารประกอบการสอน ลักษณะภาษาไทย. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. ๒๕๔๖. (ฉบับที่ ๕๖, หน้า ๑๖)

๑.๓.๒ ระบุชื่อหัวเรื่องย่อแทนชื่อที่ปรากฏในหน้าปกในของหนังสือ

พบข้อผิดพลาดนี้ ๑ แห่ง คือ

“จิตลดา สุวัตติกุล. (๒๕๓๘). “วรรณคดีวิจารณ์แนวสุนทรียศาสตร์” เอกสารคำสอนชุดวิชาภาษาไทย ๗ (วรรณคดีวิจารณ์สำหรับครู หน่วยที่ ๑-๘). นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.” (ฉบับที่ ๕๔, หน้า ๑๙)

ข้อผิดพลาดในกรณีนี้คือ ผู้เขียนระบุชื่อเรื่องย่อในหนังสือด้วย

รูปแบบที่ถูกต้องคือต้องใช้ชื่อเต็มของหนังสือ ตามที่ปรากฏในหน้าปกใน และพิมพ์ด้วยตัวเอน ดังนั้นชื่อเรื่องที่ต้องคือ “วรรณคดีวิจารณ์สำหรับครู หน่วยที่ ๑-๘”

๑.๓.๓ ชื่อหนังสือไม่ครบ/ ตก

พบข้อผิดพลาดนี้ ๓ แห่ง ดังนี้

๑.๓.๓.๑

“ราชบัณฑิตยสถาน. (๒๕๓๙). *พจนานุกรมวรรณกรรม ; ภาพพจน์ โวหาร และกลการประพันธ์*.
กรุงเทพฯ : ราชบัณฑิตยสถาน. “ (ฉบับที่ ๕๔, หน้า ๒๐)

ข้อผิดพลาดคือ ใส่ชื่อหนังสือไม่ครบ ชื่อหนังสือที่ถูกต้องคือ “พจนานุกรมศัพท์
วรรณกรรม : ภาพพจน์ โวหาร และกลการประพันธ์ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน”

๑.๓.๓.๒

“ฉวีวรรณ ประจวบเหมาะ. (๒๕๓๓). *เอกสารสอนชุดวิชาสังคมและวัฒนธรรมไทย หน่วยที่ ๑-๗*.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.” (ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๒๖)

ข้อผิดพลาดคือ ใส่ชื่อหนังสือไม่ครบ ชื่อหนังสือที่ถูกต้องคือ “เอกสารการสอน
ชุดวิชาสังคมและวัฒนธรรมไทย หน่วยที่ ๑-๗”

๑.๓.๓.๓

“ชนิกานต์ กู้เกียรติ. (๒๕๔๕). *วรรณกรรมปัจจุบัน*. ชลบุรี : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยบูรพา
ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.” (ฉบับที่ ๔๖,
หน้า ๑๔)

ข้อผิดพลาดคือ ใส่ชื่อหนังสือไม่ครบ ชื่อหนังสือที่ถูกต้องคือ “เอกสาร
ประกอบการสอน วิชาวรรณกรรมปัจจุบัน”

๑.๓.๔ พิมพ์เครื่องหมายในชื่อหนังสือเกิน

พบข้อผิดพลาดนี้ ๑ แห่ง ดังนี้

“_____ . (๒๕๓๒). *วรรณกรรมและหมอลำ: ภาพสะท้อนชีวิตอีสาน. ในวรรณกรรม
พื้นบ้าน: กรณีอีสาน*. กรุงเทพฯ : อมรินทร์พริ้นติ้งกรุ๊ป.” (ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๒๕)

ข้อผิดพลาดคือ พิมพ์เครื่องหมายในชื่อหนังสือเกิน ชื่อหนังสือที่ถูกต้องคือ
“วรรณกรรมและหมอลำ: ภาพสะท้อนชีวิตอีสานในวรรณกรรมพื้นบ้าน: กรณีอีสาน”

๑.๓.๕ พิมพ์ชื่อหนังสือผิดหลายแบบ

พบข้อผิดพลาดนี้ ๒ แห่ง ได้แก่

๑.๓.๕.๑

“กรมวิชาการ. (๒๕๓๙). การใช้ภาพพจน์ในภาษาไทย ใน ศิลปะการใช้ภาษา, (หน้า ๘๓-๙๑).
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.” (ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๑๕)

ข้อผิดพลาดในการเขียนบรรณานุกรมนี้ในส่วนชื่อหนังสือ ได้แก่

๑. ระบุชื่อหัวข้อย่อยในหนังสือและชื่อหนังสือว่า “การใช้ภาพพจน์ในภาษาไทย ใน ศิลปะการใช้ภาษา” รูปแบบที่ถูกต้องคือ ต้องใช้ชื่อเต็มของหนังสือตามที่ปรากฏในหน้าปกในเท่านั้น ดังนั้นชื่อเรื่องที่ต้องคือ “ศิลปะการใช้ภาษา”
๒. ชื่อเรื่องไม่ได้พิมพ์ด้วยตัวเอน

๑.๓.๕.๒

“ธิดา โมสิกรัตน. (๒๕๓๓). การอ่านทำนองเสนาะในเอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย ๒ หน่วยที่ ๘-๑๕. (หน้า ๔๒๑-๔๘๓). นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.” (ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๑๕)

ข้อผิดพลาดในการเขียนบรรณานุกรมนี้ในส่วนชื่อหนังสือ ได้แก่

๑. ผู้เขียนระบุทั้งชื่อหัวข้อย่อยในหนังสืออ้างอิงและชื่อหนังสืออ้างอิงว่า “การอ่านทำนองเสนาะในเอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย ๒ หน่วยที่ ๘-๑๕” รูปแบบที่ถูกต้องคือ ต้องใช้ชื่อเต็มของหนังสือ ตามที่ปรากฏในหน้าปกในเท่านั้น ดังนั้นชื่อเรื่องที่ต้องคือ “เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย ๒ หน่วยที่ ๘-๑๕”
๒. ชื่อเรื่องไม่ได้พิมพ์ด้วยตัวเอน

๑.๔ การลงรายการครั้งที่พิมพ์ผิด

คู่มือการทำวิทยานิพนธ์และดุษฎีนิพนธ์ (มหาวิทยาลัยบูรพา, ๒๕๕๖, หน้า ๔๓-๔๔)

กำหนดว่าการลงรายการครั้งที่พิมพ์ หากเป็นการพิมพ์ครั้งที่ ๑ เป็นการพิมพ์ครั้งแรกไม่ต้องเขียนลงรายการในบรรณานุกรมหรือรายการอ้างอิง ให้ลงรายการครั้งที่พิมพ์สำหรับครั้งที่ ๒ ขึ้นไปตามที่ปรากฏในสิ่งพิมพ์นั้น ๆ และพิมพ์ปิดท้ายครั้งที่พิมพ์ด้วยเครื่องหมายหัพภาค (.) เช่น (พิมพ์ครั้งที่ ๒). (พิมพ์ครั้งที่ ๒ แก้ไขเพิ่มเติม). และ (พิมพ์ครั้งที่ ๓ ปรับปรุงแก้ไข). นอกจากนี้ กรณีที่มีการระบุดังกล่าวไม่ต้องใส่เครื่องหมายหัพภาค (.) หลังชื่อหนังสือ

ข้อผิดพลาดในการลงรายการครั้งที่พิมพ์ พบ ๕ ลักษณะ ดังนี้

- ๑.๔.๑ ระบุดังกล่าวที่พิมพ์ในการพิมพ์ครั้งแรก
- ๑.๔.๒ ระบุดังกล่าว “พิมพ์ครั้งที่” ไม่ครบ
- ๑.๔.๓ พิมพ์ครั้งที่พิมพ์ด้วยอักษรตัวหนา
- ๑.๔.๔ พิมพ์ครั้งที่พิมพ์ด้วยอักษรตัวเอน
- ๑.๔.๕ ผิดหลายลักษณะ

รายละเอียดของข้อผิดพลาดดังกล่าว มีดังนี้

๑.๔.๑ ระบุครั้งที่พิมพ์ในการพิมพ์ครั้งแรก
พบข้อผิดพลาดนี้ ๓ ครั้ง ดังนี้

๑.๔.๑.๑

“บันลือ พฤกษ์วัน . (๒๕๔๒) . ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับวรรณคดี (พิมพ์ครั้งที่ ๑) . กรุงเทพฯ :
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ .” (ฉบับที่ ๒๐, หน้า ๑๑)

๑.๔.๑.๒

“ยุวพาส์ ชัยศิลป์วัฒนา . (๒๕๔๒) . ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับวรรณคดี (พิมพ์ครั้งที่ ๑) . กรุงเทพฯ :
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ .” (ฉบับที่ ๒๐, หน้า ๑๑)

๑.๔.๑.๓

“รัฐจวน อินทรกำแหง . (๒๕๑๗) . วรรณกรรมสำหรับเด็กและวัยรุ่น (พิมพ์ครั้งที่ ๑) . กรุงเทพฯ :
พิมพ์เนศ .” (ฉบับที่ ๒๐, หน้า ๑๑)

ข้อผิดพลาดของบรรณานุกรมข้อ ๑.๔.๑.๑-๑.๔.๑.๒ คือ ระบุครั้งที่พิมพ์ในการพิมพ์
ครั้งแรก รูปแบบที่ถูกต้องไม่ต้องระบุครั้งที่พิมพ์ในการพิมพ์ครั้งแรก

๑.๔.๒ ระบุคำว่า “พิมพ์ครั้งที่” ไม่ครบ
พบข้อผิดพลาดนี้ ๔ ครั้ง ดังนี้

๑.๔.๒.๑

“คณาจารย์ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (๒๕๔๐). *สังคมและ
วัฒนธรรม* (ครั้งที่ ๖). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.” (ฉบับที่ ๒๖, หน้า ๑๖)

๑.๔.๒.๒

“คันสนีย์ วีระศิลป์ชัย. (๒๕๔๖). *ชื่อบ้านนามเมืองในกรุงเทพฯ* (ครั้งที่ ๖). กรุงเทพฯ : มติชน.”
(ฉบับที่ ๒๖, หน้า ๑๖)

๑.๔.๒.๓

“สนธยา พนศรี. (๒๕๕๓). *หลักสังคมวิทยา* (ครั้งที่ ๒). กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.” (ฉบับที่ ๒๖,
หน้า ๑๖)

๑.๔.๒.๔

“_____ . (๒๕๔๒). *สังคมและวัฒนธรรมไทย : ค่านิยม ครอบครัว ศาสนา ประเพณี* (ครั้งที่ ๑๐).
กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.” (ฉบับที่ ๒๖, หน้า ๑๗)

ข้อผิดพลาดของบรรณานุกรมข้อ ๑.๔.๒.๑-๑.๔.๒.๔ คือ ระบุคำว่า “พิมพ์ครั้งที่”
ไม่ครบ
รูปแบบที่ถูกต้อง คือ “พิมพ์ครั้งที่”

๑.๔.๓ พิมพ์ครั้งที่พิมพ์ด้วยอักษรตัวหนา
พบข้อผิดพลาดนี้ ๑ ครั้ง ดังนี้

“ยศ สันตสมบัติ.(๒๕๔๔). มนุษย์กับวัฒนธรรม(พิมพ์ครั้งที่ ๓). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์.”(ฉบับที่ ๓๙, หน้า ๑๐)

๑.๔.๔ พิมพ์ครั้งที่พิมพ์ด้วยอักษรตัวเอน
พบข้อผิดพลาดนี้ ๒ ครั้ง ดังนี้

๑.๔.๔.๑

“จำนง อติวัฒน์สิทธิ์ และคนอื่นๆ. (๒๕๔๘). สังคมวิทยา sociology (พิมพ์ครั้งที่ ๑๒). กรุงเทพฯ :
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.” (ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๒๕)

๑.๔.๔.๒

“สนธยา พลศรี. (๒๕๕๓). หลักสังคมวิทยา principle of sociology (พิมพ์ครั้งที่ ๒). กรุงเทพฯ :
โอเดียนสโตร์.(ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๒๗)

ข้อผิดพลาดของบรรณานุกรมข้อ ๑.๔.๔.๑-๑.๔.๔.๒ คือ พิมพ์ครั้งที่พิมพ์ด้วยอักษร
ตัวเอนรูปแบบที่ถูกต้อง คือพิมพ์ด้วยตัวอักษรปกติ

๑.๔.๕ ผิดหลายลักษณะ
พบข้อผิดพลาดนี้ ๗ ครั้ง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“ไพโรธ เลิศพิริยกุล. (๒๕๔๒).วรรณกรรมปัจจุบัน. ครั้งที่พิมพ์ ๓. กรุงเทพฯ:โรงพิมพ์ไทยวัฒนา
พานิช” (ฉบับที่ ๑๖, หน้า ๑๑)

ตัวอย่างที่ ๒

“คณะกรรมการกลุ่มปรับปรุงชุดวิชาภาษาเพื่อการสื่อสาร. ภาษาเพื่อการสื่อสาร. พิมพ์ครั้งที่๑๓.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.” (ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๑๙)

ตัวอย่างที่ ๓

“ปราณี จงสุจริตธรรม. (๒๕๔๙). ญี่ปุ่น ๓๖๐ องศา. พิมพ์ครั้งที่ ๔. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ภาษา
และวัฒนธรรม.”(ฉบับที่ ๖๙, หน้า ๑๒)

บรรณานุกรมในตัวอย่างที่ ๑-๓ ผิดพลาด ดังนี้

- ๑) ครั้งที่พิมพ์ไม่อยู่ในวงเล็บ
- ๒) ไม่ใช่คำว่า “พิมพ์ครั้งที่..”
- ๓) ใส่เครื่องหมายมหัพภาค (.) หลังชื่อนหนังสือ

ตัวอย่างที่ ๔

“คณะกรรมการวิชามนุษย์กัยสังคม ศูนย์วิชาบูรณาการ หมวตวิชาศึกษาทั่วไป. (๒๕๕๒). *มนุษย์กับสังคม. (พิมพ์ครั้งที่ ๘)*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.” (ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๒๕)

ตัวอย่างที่ ๕

“_____ . (๒๕๕๓). *ภูมิปัญญาอีสาน. (พิมพ์ครั้งที่ ๓)*. อุบลราชธานี : ศิริธรรมออฟเซ็ท.” (ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๒๕)

บรรณานุกรมในตัวอย่างที่ ๔-๕ ผิดพลาดดังนี้

- ๑) มีเครื่องหมายหัพภาค “ . ” คั่นระหว่างชื่อเรื่องและครั้งที่พิมพ์
- ๒) ครั้งที่พิมพ์ เป็นตัวเอน

๑.๕ การลงรายการสถานที่พิมพ์และสำนักพิมพ์ผิด

คู่มือการทำวิทยานิพนธ์และดุษฎีนิพนธ์ (มหาวิทยาลัยบูรพา, ๒๕๕๖, หน้า ๔๔)

กำหนดว่าการลงรายการสถานที่พิมพ์และสำนักพิมพ์ภาษาไทยให้ลงชื่อจังหวัดเป็นเมืองที่พิมพ์สำหรับกรุงเทพมหานคร ให้ใช้ “กรุงเทพฯ” สำหรับสำนักพิมพ์ไม่ต้องใส่คำว่าสำนักพิมพ์ บริษัท จำกัด เช่น สำนักพิมพ์ดอกหญ้าให้ลงว่า “ดอกหญ้า” ถ้าสำนักพิมพ์มีสาขาตั้งอยู่หลายเมืองและชื่อเมืองเหล่านั้นปรากฏอยู่ในวัสดุอ้างอิง ให้ลงชื่อเมืองแรกที่ปรากฏเป็นสถานที่พิมพ์ แต่ถ้าวัสดุอ้างอิงไม่ปรากฏชื่อสำนักพิมพ์ ให้ลงชื่อโรงพิมพ์โดยใส่คำว่า โรงพิมพ์ ไว้ด้วย กรณีที่สำนักพิมพ์เป็นสมาคมมหาวิทยาลัย ให้ระบุชื่อเต็ม เช่น สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ถ้าผู้รับผิดชอบในการพิมพ์เป็นหน่วยงานภาครัฐและเอกชนให้ใช้ชื่อหน่วยงานนั้น ๆ เป็นสำนักพิมพ์แทนโดยให้ลงตามลำดับจากหน่วยงานย่อย หากไม่ปรากฏชื่อผู้รับผิดชอบในการพิมพ์ให้ใช้คำย่อ ม.ป.ท. (ไม่ปรากฏสถานที่พิมพ์) และปิดท้ายด้วยเครื่องหมายหัพภาค (.)

การวิจัยนี้พบข้อผิดพลาด ๓ ลักษณะ คือ

- ๑.๕.๑ ลงชื่อสำนักพิมพ์โดยใส่คำว่า สำนักพิมพ์/บริษัท...จำกัด
 - ๑.๕.๒ ชื่อสำนักพิมพ์/ผู้รับผิดชอบในการพิมพ์ไม่ถูกต้องครบถ้วน
 - ๑.๕.๓ ขาดสถานที่พิมพ์หรือสำนักพิมพ์
- รายละเอียดของข้อผิดพลาดดังกล่าว มีดังนี้

๑.๕.๑ ลงชื่อสำนักพิมพ์โดยใส่คำว่า สำนักพิมพ์/ บริษัท...จำกัด
พบ ๑๒ แห่ง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“กัญญา สุวรรณแสง. (๒๕๓๓). *การพัฒนาบุคลิกภาพและการปรับตัว*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์บำรุงสาสน์.” (ฉบับที่ ๖๓, หน้า ๑๕)

ตัวอย่างที่ ๒

ศรีเรือน แก้วกังวาล. (๒๕๕๑). *ทฤษฎีจิตวิทยาบุคลิกภาพ : รู้เขา รู้เรา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์หมอชาวบ้าน.” (ฉบับที่ ๖๘, หน้า ๑๗)

ตัวอย่างที่ ๓

“กุสุมา รัชชมนั, เสาวณิต จุลวงศ์ และสายวรุณ น้อนนิมิตตร. (๒๕๕๐). *ศักดิ์ศรีและความอับอายในวรรณกรรมไทย*. กรุงเทพฯ : บริษัท ออฟเซ็ทเพลส จำกัด.” (ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๒๑)

ตัวอย่างที่ ๔

“พัฒนจิรา จันทร์คำ. (๒๕๔๗). *การอ่านและวิจารณ์เรื่องสั้น*. กรุงเทพฯ : เยลโล่การพิมพ์ (๑๙๘๘) จำกัด.” (ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๒๑)

ตัวอย่างที่ ๕

“อิงอร สุพันธ์ุณีช. (๒๕๔๘). *นวนิยายนิทัศน์*. กรุงเทพฯ : บริษัท แอคทีฟพริ้นท์ จำกัด.” (ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๒๒)

ตัวอย่างที่ ๖

“ล้อม เพ็งแก้ว. (๒๕๔๐). *ว่ายเว้งวรรณศิลป์ (พิมพ์ครั้งที่ ๒)*. กรุงเทพฯ : บริษัทต้นอ้อ แกรมมี จำกัด.” (ฉบับที่ ๕๔, หน้า ๒๐)

ตัวอย่างที่ ๗

“โกศล วงศ์สวรรค์, สุธิลา ตูลยะเสถียร และ สกิต วงศ์สวรรค์. (๒๕๒๐). *ปัญหาสังคม*. กรุงเทพฯ : บริษัทธรรมสาสน์.” (ฉบับที่ ๖๙, หน้า ๑๒)

ข้อผิดพลาดในบรรณานุกรมตามตัวอย่างที่ ๑-๗ คือใส่คำว่า “สำนักพิมพ์” “บริษัท” “...จำกัด” และ “บริษัท...จำกัด”

๑.๕.๒ ชื่อสำนักพิมพ์/ ผู้รับผิดชอบในการพิมพ์ไม่ถูกต้องครบถ้วน
พบ ๑๓ แห่ง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“เอกพงศ์ ประสงค์เงิน. (๒๕๔๘). *ภาษากับวัฒนธรรม*. ชลบุรี : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์” (ฉบับที่ ๑๗, หน้า ๑๒)

ข้อผิดพลาดในบรรณานุกรมตามตัวอย่างที่ ๑ คือ ชื่อหน่วยงานผู้รับผิดชอบในการพิมพ์ไม่ครบถ้วน ชื่อที่ถูกต้องคือ “ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา”

ตัวอย่างที่ ๒

“คณาจารย์ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. (๒๕๕๑).
เอกสาร ประกอบการสอน วิชา ๒๒๘๑๐๑ ทักษะการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. ชลบุรี:
มหาวิทยาลัยบูรพา.” (ฉบับที่ ๓๑, หน้า ๑๙)

ข้อผิดพลาดในบรรณานุกรมตามตัวอย่างที่ ๒ คือ ชื่อผู้รับผิดชอบในการพิมพ์ไม่ครบถ้วนชื่อที่ถูกต้องคือ “ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ตัวอย่างที่ ๓

“ประคอง นิมมานเหมินทร์. (๒๕๔๓). *นิทานพื้นบ้านศึกษา*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.” (ฉบับที่ ๔๖, หน้า ๑๔)

ข้อผิดพลาดในบรรณานุกรมตามตัวอย่างที่ ๓ คือ ชื่อผู้รับผิดชอบในการพิมพ์ผิด ชื่อที่ถูกต้อง คือ “โครงการตำราคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย”

ตัวอย่างที่ ๔

“ศิริพร ณ กลาง. (๒๕๕๒). *ทฤษฎีคิดค้นวิทยา วิธีวิทยาในการวิเคราะห์ตำนาน-นิทานพื้นบ้าน* (พิมพ์ครั้งที่ ๒). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.” (ฉบับที่ ๔๖, หน้า ๑๔)

ข้อผิดพลาดในบรรณานุกรมตามตัวอย่างที่ ๔ คือ ชื่อผู้รับในการพิมพ์ผิด ชื่อที่ถูกต้อง คือ “โครงการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย”

ตัวอย่างที่ ๕

“ตุ้ย ชุมสาย, ม.ล. (๒๕๓๖). *จิตวิทยาพาเพลิน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” (ฉบับที่ ๒๗, หน้า ๑๗)

ข้อผิดพลาดในบรรณานุกรมตามตัวอย่างที่ ๕ คือ พิมพ์ชื่อสำนักพิมพ์ผิด ชื่อที่ถูกต้องคือ “สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย”

ตัวอย่างที่ ๖

“สำนักงานจังหวัดฉะเชิงเทรา. (๒๕๔๑). *บรรยายสรุปจังหวัดฉะเชิงเทรา*. ฉะเชิงเทรา : สำนักงาน.” (ฉบับที่ ๒๖, หน้า ๑๗)

ข้อผิดพลาดในบรรณานุกรมตามตัวอย่างที่ ๖ คือ ชื่อผู้รับผิดชอบในการพิมพ์ผิด ชื่อที่ถูกต้องคือ “สำนักงานจังหวัดฉะเชิงเทรา”

๑.๕.๓ ขาดสถานที่พิมพ์หรือสำนักพิมพ์
พบ ๖ แห่ง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“ชนิกานต์ กุ้เกียรติ. (๒๕๔๕). *เอกสารประกอบการสอน วรรณกรรมปัจจุบัน*. คณะมนุษยศาสตร์
และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.” (ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๒๑)

ตัวอย่างที่ ๒

“ศิริลักษณ์ บัตรประโคน. (๒๕๕๖). *เอกสารประกอบการสอน วิชา ๒๒๘๔๖๒ วรรณคดี
ชนบประเพณี (Literature Based on Thai Customs)*. ภาควิชาภาษาไทย
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา” (ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๒๒)

ตัวอย่างที่ ๓

“ดนยา วงศ์ชนชัย. (๒๕๔๒). *วรรณกรรมปัจจุบัน*. โปรแกรมวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.” (ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๒๑)

ข้อผิดพลาดในบรรณานุกรมตามตัวอย่างที่ ๑-๓ คือ ขาดชื่อจังหวัดซึ่งเป็นสถานที่
พิมพ์

ตัวอย่างที่ ๔

“ศศิธร ธาตุเหล็ก. *เอกสารประกอบการสอนวิชาลักษณะภาษาไทย*.” (ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๑๙)

ข้อผิดพลาดในบรรณานุกรมตามตัวอย่างที่ ๔ คือ ขาดองค์ประกอบอื่น ๆ ได้แก่
สถานที่พิมพ์ และสำนักพิมพ์/ผู้รับผิดชอบในการพิมพ์

๑.๖ การเคาะวรรคผิด

การเคาะวรรคระหว่างข้อความต่าง ๆ เป็นเรื่องสำคัญที่ต้องทำให้ถูกต้อง เพราะมี
ความหมายต่างกัน การศึกษานี้พบข้อผิดพลาดในการเคาะวรรคในบรรณานุกรม ๓ ลักษณะ คือ

๑.๖.๑ เคาะวรรคหน้าและหลังเครื่องหมายมหัพภาคคู่ (:) ผิด

๑.๖.๒ เคาะวรรคผิดในตำแหน่งอื่น ๆ

๑.๖.๓ เคาะวรรคผิดมากกว่า ๑ ตำแหน่ง

รายละเอียดของข้อผิดพลาดดังกล่าว มีดังนี้

๑.๖.๑ เคาะวรรคหน้าและหลังเครื่องหมายมหัพภาคคู่ (:) ผิด

ตัวอย่างการเคาะวรรคหน้าและหลังเครื่องหมายมหัพภาคคู่ (:) ที่ปรากฏในคู่มือ
การทำวิทยานิพนธ์และดุษฎีนิพนธ์ (มหาวิทยาลัยบูรพา, ๒๕๕๖, หน้า ๔๕) มีดังนี้

“กองบรรณาธิการ ผู้จัดการ. (๒๕๔๙). *ทรงพระเจริญ ประมวลภาพพระราชพิธีฉลองสิริราชสมบัติครบ ๖๐ ปี*. กรุงเทพฯ: บ้านพระอาทิตย์.

ราชบัณฑิตยสถาน. (๒๕๔๖). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ๒๕๔๖*. กรุงเทพฯ: นามมีบุ๊คส์.”

ข้อผิดพลาดที่พบ ๑๐๘ แห่ง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“ดวงมน จิตรจํา nang และอาภาพรรณ วรรณโชติ. (๒๕๓๕). *ลักษณะสำคัญของภาษาไทย* (พิมพ์ครั้งที่ ๒). ปัตตานี : ฝ่ายเทคโนโลยีทางการศึกษา สำนักวิทยบริการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.” (ฉบับที่ ๙, หน้า ๑๙)

ตัวอย่างที่ ๒

“เปรมจิต ชนวงศ. (๒๕๓๘). *หลักภาษาไทย* (พิมพ์ครั้งที่ ๘). นครศรีธรรมราช : โครงการตำราและเอกสารทางวิชาการ สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช.” (ฉบับที่ ๙, หน้า ๑๙)

ตัวอย่างที่ ๓

“กองทุนวิทยาทาน. (๒๕๔๔). *ชีวิตนักเขียน บทสัมภาษณ์ ทมยันตี*. ชลบุรี : พิมพ์อำเภอ.” (ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๒๑)

ตัวอย่างที่ ๔

“คณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ. (๒๕๓๘). *หนังสือและสื่อเทคโนโลยี*. กรุงเทพฯ : องค์การค้าของคุรุสภา.” (ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๒๑)

ตัวอย่างที่ ๕

“บุญเหลือ เทพยสุวรรณ. (๒๕๔๓). *วิเคราะห์วรรณคดีไทย* (พิมพ์ครั้งที่ ๓). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์สยาม.” (ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๒๑)

ตัวอย่างที่ ๖

“กรมวิชาการ. (๒๕๓๙). *การใช้ภาพพจน์ในภาษาไทย ใน ศิลปะการใช้ภาษา*, (หน้า ๘๓-๙๑). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.” (ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๑๕)

ตัวอย่างที่ ๗

“ปิติชัย พงษ์วานิชอนันต์. (๒๕๔๒). *นครสวรรค์*. กรุงเทพฯ : ต้นอ้อ” (ฉบับที่ ๑๗, หน้า ๑๒)

ตัวอย่างที่ ๘

“พาทิศ กิตติสาระ. (๒๕๕๐). *ชื่อดีมีชัยไปกว่าครึ่ง*. นนทบุรี : อนุรักษ์.” (ฉบับที่ ๒๖, หน้า ๑๖)

ตัวอย่างที่ ๙

“สุจริตลักษณ์ ตีมนุง. (๒๕๔๙). *วาทปฏิบัติศาสตร์เบื้องต้น = Introduction to pragmatics*. นครปฐม : สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.” (ฉบับที่ ๒๗, หน้า ๑๗)

ตัวอย่างที่ ๑๐

“ดิเรกชัย มัทธนะสน. (ม.ป.ป.). *ลักษณะและโครงสร้างภาษาไทย*. เชียงใหม่ : สุวีวงศ์ บุ๊คเซนเตอร์.” (ฉบับที่ ๓๑, หน้า ๑๙)

ตัวอย่างที่ ๑๑

“ขนิษฐา จิตชินะกุล. (๒๕๔๕). *คติชนวิทยา*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.” (ฉบับที่ ๔๖, หน้า ๑๔)

ตัวอย่างที่ ๑๒

“โรวัลิ่ง, เจ.เค. (๒๕๕๐). *แฮร์รี่ พอตเตอร์ กับ ศิลาอาถรรพ์*. (สุมาลี, แปล). กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่น.” (ฉบับที่ ๔๖, หน้า ๑๔)

ตัวอย่างที่ ๑๓

“กรมศิลปากร. (๒๕๔๕). *คำฉันท์ดุชนิสั่งเวย คำฉันท์กล่อมช้าง ครั้งกรุงเก่า และคำฉันท์คชกรรมประยูร*. กรุงเทพฯ : กองวรรณกรรม และประวัติศาสตร์ กรมศิลปากร.” (ฉบับที่ ๕๔, หน้า ๑๙)

ตัวอย่างที่ ๑๔

“อมรา กล้าเจริญ. (๒๕๕๓). *เพลงและการละเล่นพื้นบ้าน*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.” (ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๒๗)

ตัวอย่างที่ ๑๕

“เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (๒๕๔๗). *คุณลักษณะสำคัญที่พึงประสงค์ของคนไทยตามแต่ละช่วงวัย*. กรุงเทพฯ : องค์การค้ำของคุรุสภา” (ฉบับที่ ๖๙, หน้า ๑๒)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที่ ๑-๑๕ คือ การใช้เครื่องหมายหัพภาคคู่ (:) ผิด โดยเคาะ ๑ ครั้ง หน้าเครื่องหมาย

๑.๖.๒ เคาะวรรคผิดในตำแหน่งอื่น ๆ

พบข้อผิดพลาด ๔๙ แห่ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๑

“จักรกฤษณ์ ดวงพัตรา.(๒๕๔๔). *วรรณคดีการแสดง*. ขอนแก่น : สำนักศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยขอนแก่น.” (ฉบับที่ ๑๑, หน้า ๑๑)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที่ ๑ คือใส่เครื่องหมายหัพภาค (.) หลังชื่อผู้แต่ง ไม่เคาะวรรคหน้าเครื่องหมายวงเล็บเปิด และเคาะวรรคหน้าเครื่องหมายหัพภาคคู่ (:)

ตัวอย่างที่ ๒

“เอกพงศ์ ประสงค์เงิน. (๒๕๔๘). *ภาษากับวัฒนธรรม*.ชลบุรี : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์” (ฉบับที่ ๑๗, หน้า ๑๒)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที่ ๒ คือไม่เคาะวรรค ๑ ครั้งหน้าสถานที่พิมพ์ เคาะวรรคหน้าเครื่องหมายหัพภาคคู่ (:) และไม่มีเครื่องหมายหัพภาค (.) ปิดท้ายรายการ

ตัวอย่างที่ ๓

“วัลลี ชื่นยง.(๒๕๕๕).หอคอยคู่พิฆาต(ครั้งที่ ๑๕).กรุงเทพฯ:แพรวเยาวชน อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.”(ฉบับที่ ๑๘, หน้า ๙)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที่ ๒ คือ ไม่เคาะ ๑ วรรคหน้าวงเล็บเปิดทั้ง ๒ แห่ง ไม่เคาะ ๑ วรรคหลังเครื่องหมายหัพภาค (.) ทั้ง ๒ แห่ง และไม่เคาะ ๑ วรรคหลังเครื่องหมายหัพภาคคู่ (:)

ตัวอย่างที่ ๔

“-บันลือ พุกษะวัน . (๒๕๕๒) . ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับวรรณคดี (พิมพ์ครั้งที่ ๑) . กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ .” (ฉบับที่ ๒๐, หน้า ๑๑)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที่ ๓ คือ เคาะหลังชื่อผู้แต่งและหลังวงเล็บทั้ง ๒ แห่ง เคาะหน้าเครื่องหมายหัพภาคคู่ (:) และหน้าเครื่องหมายหัพภาคสุดท้าย

ตัวอย่างที่ ๔

“เลิศลักษณ์ บุญเจริญ. (๒๕๓๙). ฉะเชิงเทราเมืองแห่งอนาคต : Chachoengsao city of prospects. กรุงเทพฯ : ดาวฤกษ์.” (ฉบับที่ ๒๖, หน้า ๑๖)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที่ ๔ คือ เคาะระหว่างชื่อกับนามสกุล ๒ ครั้ง และเคาะหน้าเครื่องหมายหัพภาคคู่ (:) ทั้ง ๒ แห่ง

ตัวอย่างที่ ๕

“ธเนศ เวศร์ธาด. (๒๕๔๙). หอมโลกวรรณศิลป์ : การสร้างรสสุนทรีย์แห่งวรรณคดีไทย. กรุงเทพฯ : ปาเจรา.” (ฉบับที่ ๕๔, หน้า ๑๙)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที่ ๕ คือ เคาะระหว่างชื่อกับนามสกุลและหน้าวงเล็บเปิด ๒ ครั้ง และเคาะ ๑ ครั้งหน้าเครื่องหมายหัพภาคคู่ (:) ทั้ง ๒ แห่ง

๑.๗ การใช้เครื่องหมายผิด

คู่มือการทำวิทยานิพนธ์และดุษฎีนิพนธ์ (มหาวิทยาลัยบูรพา, ๒๕๒๖, หน้า ๔๐) กำหนดการใช้เครื่องหมายในการลงรายการบรรณานุกรมไว้ ๓ เครื่องหมาย ได้แก่ ๑) เครื่องหมายหัพภาค (.) ใช้ ๔ แห่ง คือหลังชื่อผู้แต่ง หลังวงเล็บปีที่แต่ง หลังชื่อนั่งชื่อ และปิดท้ายรายการ ๒) เครื่องหมายนชลิขิตหรือวงเล็บ () ใช้ ๑ แห่ง คือปีที่แต่ง และอีก ๑ แห่งคือครั้งที่พิมพ์ (ถ้ามี) และ ๓) เครื่องหมายหัพภาคคู่ (:) ใช้ ๑ แห่ง คือใช้คั่นระหว่างสถานที่พิมพ์ (จังหวัด) กับชื่อสำนักพิมพ์

ข้อผิดพลาดที่ในการศึกษานี้ มี ๗ ลักษณะ ดังนี้

- ๑.๗.๑ เพิ่มเครื่องหมายยัติภังค์ (-) หน้ารายการอ้างอิง
- ๑.๗.๒ เพิ่มเครื่องหมายมหัพภาค (.) คั่นระหว่างชื่อเรื่องกับครั้งที่พิมพ์
- ๑.๗.๓ เพิ่มเครื่องหมายมหัพภาค (.) คั่นระหว่างชื่อเรื่องกับชื่อผู้แปล
- ๑.๗.๔ ขาดเครื่องหมายมหัพภาคคู่ (:.) คั่นระหว่างสถานที่พิมพ์และสำนักพิมพ์
- ๑.๗.๕ ขาดเครื่องหมายมหัพภาค (.) เมื่อจบรายการอ้างอิง
- ๑.๗.๖ ใช้เครื่องหมายผิดหลายตำแหน่ง

รายละเอียดของข้อผิดพลาดดังกล่าว มีดังนี้

- ๑.๗.๑ เพิ่มเครื่องหมายยัติภังค์ (-) หน้ารายการอ้างอิง
พบข้อผิดพลาดนี้ ๔ แห่ง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“-ยุวพาส์ ชัยศิลป์วัฒนา . (๒๕๔๒) . ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับวรรณคดี (พิมพ์ครั้งที่ ๑) . กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ .” (ฉบับที่ ๒๐, หน้า ๑๑)

ตัวอย่างที่ ๒

“- สุนทรী คุณจักร . (๒๕๔๗) . เอกสารประกอบการสอนรายวิชา ๒๐๕๒๑๓ การอ่านเชิงวิเคราะห์ . ชลบุรี : มหาวิทยาลัยบูรพา” (ฉบับที่ ๒๐, หน้า ๑๑)

- ๑.๗.๒ เพิ่มเครื่องหมายมหัพภาค (.) คั่นระหว่างชื่อเรื่องกับครั้งที่พิมพ์
พบข้อผิดพลาดนี้ ๕ แห่ง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“อุดม หนูทอง. (๒๕๒๒). *พื้นฐานการศึกษาวรรณคดีไทย*. (พิมพ์ครั้งที่ ๒). สงขลา : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒสงขลา.” (ฉบับที่ ๔๗, หน้า ๑๒)

ตัวอย่างที่ ๒

“คณะกรรมการวิชามุขย์กับสังคม ศูนย์วิชาบูรณาการ ศึกษาศาสตร์ศึกษาทั่วไป. (๒๕๕๒). *มุขย์กับสังคม*. (พิมพ์ครั้งที่ ๘). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.” (ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๒๕)

ตัวอย่างที่ ๓

“พรทิพย์ ชังธาดา. (๒๕๓๙). *วรรณกรรมท้องถิ่น*. (พิมพ์ครั้งที่ ๓). กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.” (ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๒๖)

- ๑.๗.๓ เพิ่มเครื่องหมายมหัพภาค (.) คั่นระหว่างชื่อเรื่องกับชื่อผู้แปล
พบข้อผิดพลาดนี้ ๔ แห่ง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“เชิร์ชตัน, โคลลิน. (๒๕๔๙). *J.K.Rowling เจ.เค.โรว์ลิง ผู้สร้างตำนานแฮร์รี่ พอตเตอร์*. (นัยนา
รัตนวรรณ, แปล). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อติสรณ์.” (ฉบับที่ ๔๖, หน้า ๑๔)

ตัวอย่างที่ ๒

“_____ (๒๕๕๑). *แฮร์รี่ พอตเตอร์ กับ ห้องแห่งความลับ* (พิมพ์ครั้งที่ ๒๗). (สมฤดี, แปล).
กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่น.” (ฉบับที่ ๔๖, หน้า ๑๔)

๑.๗.๔ ขาดเครื่องหมายมหัพภาคคู่ (:) คั่นระหว่างสถานที่พิมพ์กับสำนักพิมพ์
พบข้อผิดพลาดนี้ ๒ แห่ง ดังนี้

๑.๗.๔.๑

“ชนิกานต์ กุ้เกียรติ. (๒๕๔๖). *เอกสารประกอบการสอนนิชาวรรณกรรมปัจจุบัน๒๒๘๒๗๑*.ชลบุรี
ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.”
(ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๑๕)

๑.๗.๔.๒

“ชนิกานต์ กุ้เกียรติ. (๒๕๔๕). *เอกสารประกอบการสอนนิชาวรรณกรรมปัจจุบัน ๒๒๘๒๗๑*. ชลบุรี
ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.” (ฉบับที่ ๕๕,
หน้า ๑๗)

บรรณานุกรมในข้อ ๑.๗.๔.๑-๑.๗.๔.๒ มีข้อผิดพลาดคือ ผู้เขียนไม่ได้พิมพ์
เครื่องหมายมหัพภาคคู่ (:) คั่นระหว่างสถานที่พิมพ์และสำนักพิมพ์

๑.๗.๕ ขาดเครื่องหมายมหัพภาค (.) เมื่อจบรายการอ้างอิง
พบข้อผิดพลาดนี้ ๑๗ แห่ง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“ไพโรธ เลิศพิริยกุล. (๒๕๔๒). *วรรณกรรมปัจจุบัน*. ครั้งที่พิมพ์ ๓. กรุงเทพฯ:โรงพิมพ์ไทยวัฒนา
พานิช” (ฉบับที่ ๑๖, หน้า ๑๑)

ตัวอย่างที่ ๒

“ปิติชัย พงษ์วานิชอนันต์. (๒๕๔๒). *นครสวรรค์*. กรุงเทพฯ : ต้นอ้อ” (ฉบับที่ ๑๗, หน้า ๑๒)

ตัวอย่างที่ ๓

“ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์. (๒๕๔๘). *พูดได้ พูดเป็น : ศาสตร์และศิลป์แห่งการพูด* (พิมพ์ครั้งที่ ๒๐).
กรุงเทพฯ: ฟาร์โกริบ” (ฉบับที่ ๒๗, หน้า ๒๗)

ตัวอย่างที่ ๔

“เรวัต แสงสุริยงค์. (๒๕๔๑). *เอกสารประกอบการสอน วิชา ๒๒๕๑๐๑ สังคมวิทยาเบื้องต้น*. ชลบุรี :

ภาควิชาสังคมวิทยา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา”

(ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๒๗)

ตัวอย่างที่ ๕

“เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (๒๕๔๗). *คุณลักษณะสำคัญที่พึงประสงค์ของคนไทยตามแต่ละช่วงวัย*. กรุงเทพฯ : องค์การค้ำของคุรุสภา” (ฉบับที่ ๖๙, หน้า ๑๒)

บรรณานุกรมในตัวอย่างที่ ๑-๕ มีข้อผิดพลาดคือ หลังชื่อสำนักพิมพ์ไม่พิมพ์ปิดท้ายด้วยเครื่องหมายมหัพภาค (.)

๑.๗.๖ ใช้เครื่องหมายผิดหลายตำแหน่ง

พบข้อผิดพลาดนี้ ๒ แห่ง ดังนี้

๑.๗.๖.๑

“ประกาศรี สีสื่อไอ. (๒๕๓๘). *วัฒนธรรมทางภาษา* กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” (ฉบับที่ ๑๗, หน้า ๑๒)

๑.๗.๖.๒

“ต๋อย ชุมสาย, ม.ล. (๒๕๓๖). *จิตวิทยาพาเพลิน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” (ฉบับที่ ๒๗, หน้า ๑๗)

บรรณานุกรมในข้อ ๑.๗.๖.๑-๑.๗.๖.๒ มีข้อผิดพลาดคือไม่มีเครื่องหมายมหัพภาค (.) หลังชื่อหนังสือและหลังชื่อสำนักพิมพ์

๑.๘ การลงรายการเกินกว่าที่รูปแบบกำหนด

พบข้อผิดพลาด ๑ ลักษณะ ดังนี้

๑.๘.๑

“กรมวิชาการ. (๒๕๓๙). *การใช้ภาพพจน์ในภาษาไทย ใน ศิลปะการใช้ภาษา*, (หน้า ๘๓-๙๑). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.” (ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๑๕)

๑.๘.๒

“ธิดา โมสิกรัตน. (๒๕๓๓). *การอ่านทำนองเสนาะในเอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย ๒ หน่วยที่ ๘-๑๕*. (หน้า ๔๒๑-๔๘๓). นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.” (ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๑๕)

บรรณานุกรมในข้อ ๑.๘.๑-๑.๘.๒ มีข้อผิดพลาดคือ ระบุเลขหน้าหนังสือในรายการบรรณานุกรม

๒. ประเภทวิทยานิพนธ์

คู่มือการทำวิทยานิพนธ์และดุษฎีนิพนธ์ (มหาวิทยาลัยบูรพา, ๒๕๕๖, หน้า ๔๗)
กำหนดให้เขียนบรรณานุกรมที่เป็นวิทยานิพนธ์และดุษฎีนิพนธ์ด้วยหลักเกณฑ์เดียวกับบรรณานุกรมที่เป็นหนังสือ โดยมีรูปแบบดังนี้

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์หรือดุษฎีนิพนธ์./ (ปีที่พิมพ์). /ชื่อวิทยานิพนธ์หรือดุษฎีนิพนธ์./ระดับ
วิทยานิพนธ์หรือดุษฎีนิพนธ์./ชื่อสาขาวิชา./คณะ./ชื่อมหาวิทยาลัย.

ข้อผิดพลาดในการลงรายการบรรณานุกรมประเภทวิทยานิพนธ์หรือดุษฎีนิพนธ์ที่พบในการศึกษานี้ มีดังนี้

๒.๑ การลงรายการปีที่พิมพ์ผิด

พบข้อผิดพลาดด้านการลงรายการปีที่พิมพ์ ๑ ลักษณะ คือวางตำแหน่งการอ้างอิงปีที่พิมพ์ไม่ถูกต้อง ปรากฏ ๓ แห่ง ดังนี้

๒.๑.๑

“ขาลี คงฤทธิ์. ศึกษาการใช้ภาษาพูดหัวข่าวในหนังสือพิมพ์รายวัน พ.ศ. ๒๕๔๒ - พ.ศ. ๒๕๔๓.
ปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยทักษิณ, ๒๕๔๕.” (ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๑๙)

๒.๑.๒

“นิเทศ ไชยคำภา. ภาษาพูดหัวข่าวหน้าหนึ่งในหนังสือพิมพ์. ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต.
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, ๒๕๔๓.” (ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๑๙)

๒.๑.๓

“ประภัสสร ภัทรนาวิก. ภาษาพูดหัวข่าวในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย พ.ศ. ๒๕๗๔ และ พ.ศ.
๒๕๗๕. ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยทักษิณ, ๒๕๔๙.” (ฉบับที่ ๓๓,
หน้า ๑๙)

บรรณานุกรมข้อ ๒.๑.๑-๒.๑.๓ ผิดพลาดเนื่องจากวางตำแหน่งการอ้างอิงปีที่พิมพ์ไม่ถูกต้อง บรรณานุกรมที่ถูกต้อง ต้องระบุปีที่พิมพ์หลังชื่อผู้เขียน และใส่ไว้ในวงเล็บ

๒.๒ การลงรายการชื่อวิทยานิพนธ์ผิด

พบข้อผิดพลาดด้านการลงรายการชื่อวิทยานิพนธ์ ๒ ลักษณะ คือ

๒.๒.๑ ตัวอักษรผิดแบบ

๒.๒.๒ พิมพ์ชื่อวิทยานิพนธ์ผิด/ตก

รายละเอียดของข้อผิดพลาดดังกล่าว มีดังนี้

๒.๒.๑ ตัวอักษรผิดแบบ

๒.๒.๑.๑ พิมพ์ชื่อเรื่องด้วยตัวอักษรธรรมดา
พบข้อผิดพลาดนี้ ๔ แห่ง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“- ลัดดาวัลย์ ลีละไกรวรรณ . (๒๕๕๓) . การวิเคราะห์วรรณกรรมแปลสำหรับเยาวชนที่พิมพ์ในปี พ.ศ. ๒๕๕๔ วิทยาลัยศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต , สาขาวิชา บรรณารักษศาสตร์และนิเทศศาสตร์ , บัณฑิตวิทยาลัย , มหาวิทยาลัยบูรพา .” (ฉบับที่ ๒๐, หน้า ๑๑)

ตัวอย่างที่ ๒

“ประภัสสร ภัทรนาวิก. ภาษาพูดหัวข่าวในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย พ.ศ. ๒๕๗๔ และ พ.ศ. ๒๕๗๕. ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยทักษิณ, ๒๕๕๙.” (ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๑๙)

ตัวอย่างที่ ๑-๒ ผิดพลาดเนื่องจากชื่อวิทยานิพนธ์ไม่ใช้อักษรตัวเอน

๒.๒.๑.๒ พิมพ์ชื่อเรื่องด้วยอักษรตัวหนา
พบข้อผิดพลาดนี้ ๔ แห่ง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“ทวี ธีระวงศ์เสรี. (๒๕๑๖). สถานภาพทางกฎหมายของชาวจีนในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญารัฐศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาการปกครอง บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.” (ฉบับที่ ๓๙, หน้า ๑๐)

ตัวอย่างที่ ๒

“อิงอร พันธุ์วานิช. (๒๕๓๗). เลื่อมลายสายรุ้ง : ภาพสะท้อนสังคมในนวนิยายปัจจุบัน. งานวิจัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” (ฉบับที่ ๓๙, หน้า ๑๐)

ตัวอย่างที่ ๑-๒ ผิดพลาดเนื่องจากชื่อวิทยานิพนธ์ใช้อักษรตัวหนา ไม่ใช้อักษรตัวเอน

๒.๒.๑.๓ พิมพ์ชื่อเรื่องด้วยอักษรตัวหนาและเอน
พบข้อผิดพลาดนี้ ๑ แห่ง คือ

“พงษ์ศักดิ์ กุลชาติ. (๒๕๔๔). *วิเคราะห์ภาพสะท้อนสังคมไทยในนวนิยายที่ได้รับรางวัลซีไรต์ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๒ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๓*. วิทยานิพนธ์, สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร.” (ฉบับที่ ๖๙, หน้า ๑๒)

บรรณานุกรมข้างต้นผิดพลาดเนื่องจากพิมพ์ชื่อเรื่องด้วยอักษรตัวหนาและเอน

๒.๒.๒ พิมพ์ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ผิด
พบข้อผิดพลาดนี้ ๑ แห่ง ได้แก่

“สิริวรรณ วงษ์ทัต. (๒๕๕๕). *การศึกษาการสร้างตัวละครประกอบในวรรณคดีไทย*. ปรินญาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัย, สาขาวิชาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยบูรพา.” (ฉบับที่ ๔๗, หน้า ๑๒)

ชื่อเรื่องที่ถูกตัดคือ “การศึกษาการสร้างตัวละครประกอบในวรรณคดีไทย”

๒.๓ การลงรายการระดับปริญญา

พบข้อผิดพลาด ๓ ลักษณะ ได้แก่

๒.๓.๑ ระบุระดับปริญญาผิดจากรูปแบบที่กำหนด

๒.๓.๒ ขาดการระบุระดับปริญญาหรือรายละเอียดบางส่วน

๒.๓.๓ ผิดหลายลักษณะ

รายละเอียดของข้อผิดพลาดดังกล่าว มีดังนี้

๒.๓.๑ ระบุระดับปริญญาผิดจากรูปแบบที่กำหนด

รูปแบบที่ถูกตัดสำหรับการระบุระดับปริญญาของวิทยานิพนธ์ปริญญาโทคือ
“วิทยานิพนธ์...มหาบัณฑิต”

พบข้อผิดพลาด ๑๙ แห่ง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“กนกวรรณ วิฑูรกุล. (๒๕๕๐). *การศึกษาการใช้ภาษาในงานเขียนของบินหลา สันกาลาคีรี*. ปรินญา
นิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.” (ฉบับที่ ๙, หน้า ๑๙)

ตัวอย่างที่ ๒

“ปิ่นวรรณ วาจาาม. (๒๕๕๘). *ลีลาภาษาในนวนิยายของ ว.วินิจฉัยกุล*. ปรินญานิพนธ์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.” (ฉบับที่ ๙, หน้า ๑๙)

ตัวอย่างที่ ๓

“นฤมล แก้วเอียน. (๒๕๓๖). *วัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับชื่อหมู่บ้านในจังหวัดสตูล*. ปรินญานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.” (ฉบับที่ ๒๖, หน้า ๑๖)

ตัวอย่างที่ ๔

“อุษณีย์ ทองลิ้ม. (๒๕๓๗). *การศึกษาประวัติเชื้อหมู่บ้านในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา*. ปรินญาณินพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.” (ฉบับที่ ๒๖, หน้า ๑๗)

ตัวอย่างที่ ๕

“ปิ่นฤทัย คงทอง. (๒๕๕๐). *ศึกษามุนินามในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช*. ปรินญาณินพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาไทยศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.” (ฉบับที่ ๒๖, หน้า ๑๖)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที่ ๑-๕ คือการลงรายการระดับปริญญาว่า “ปรินญาณินพนธ์...มหาบัณฑิต” แทน “วิทยานิพนธ์.....มหาบัณฑิต”

ตัวอย่างที่ ๖

“นพรัตน์ คงคา. (๒๕๓๒). *กาใช้ภาษาในสารคดีของวณิช จรุงกิจอนันต์ ระหว่าง พ.ศ. ๒๕๒๐ – ๒๕๒๙*. ปรินญาณอักษรศาสตรบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.” (ฉบับที่ ๙, หน้า ๑๙)

ตัวอย่างที่ ๗

“จิรณัทย์ วิมุตติสุข. (๒๕๕๐). *การใช้วรรณคดีไทยและวรรณกรรมพื้นบ้านในนวนิยายของแก้วแก้ว*. ปรินญาณอักษรศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย, คณะอักษรศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.” (ฉบับที่ ๖๘, หน้า ๑๗)

ตัวอย่างที่ ๘

“จันทศรี สุดโต. (๒๕๔๖). *วิเคราะห์ภาพสะท้อนสังคมที่ปรากฏในเพลงลูกทุ่ง ระหว่างปี ๒๕๔๓-๒๕๔๔*. ปรินญาณการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ” (ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๒๕)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที่ ๖-๘ คือ การลงรายการระดับปริญญาว่า “ปรินญา...มหาบัณฑิต” แทน “วิทยานิพนธ์.....มหาบัณฑิต”

ตัวอย่างที่ ๙

“ทวี ธีระวงศ์เสรี. (๒๕๑๖). *สถานภาพทางกฎหมายของชาวจีนในประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์ปรินญาณรัฐศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาการปกครอง บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.” (ฉบับที่ ๓๙, หน้า ๑๐)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที่ ๙ คือ ระบุระดับปริญญาว่า “วิทยานิพนธ์ปริญญา..มหาบัณฑิต” แทน “วิทยานิพนธ์.....มหาบัณฑิต”

ตัวอย่างที่ ๑๐

“พลอย ลวณะมาลย์. (๒๕๔๗). การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลีลาภาษาในงานเขียนวรรณกรรมประเภท สารคดีประวัติศาสตร์ของ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช. ศิลปะศาสตร์มหาบัณฑิต ภาษาไทย, มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์.” (ฉบับที่ ๙, หน้า ๑๙)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที่ ๑๐ คือระบุระดับปริญญาว่า “...มหาบัณฑิต” แทน “วิทยานิพนธ์.....มหาบัณฑิต”

ตัวอย่างที่ ๑๑

“พงษ์ศักดิ์ กุลชาติ. (๒๕๔๔). วิเคราะห์ภาพสะท้อนสังคมไทยในนวนิยายที่ได้รับรางวัลซีไรต์ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๒ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๓. วิทยานิพนธ์, สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร.” (ฉบับที่ ๖๙, หน้า ๑๒)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที่ ๑๑ คือ ไม่ระบุระดับปริญญา มีเพียงคำว่า “วิทยานิพนธ์”

๒.๓.๒ ขาดการระบุระดับปริญญาหรือขาดรายละเอียดบางส่วน
พบข้อผิดพลาด ๖ แห่ง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“ถนัด ศักดิ์แสงโสภณ (๒๕๔๒). ศึกษาวิเคราะห์ตัวละครและแนวคิดในงานประพันธ์ของประชาคม ลูนาชัย. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยทักษิณ.” (ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๑๕)

ตัวอย่างที่ ๒

“อรรชธร ประยูรวงศ์. (๒๕๔๓). ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อความกับการใช้โวหารจากบท ร้อยกรองราชสุตีสมาเด็จพระศรีนครินทร์บรมราชชนนี. วิทยานิพนธ์การศึกษา มหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยทักษิณ.” (ฉบับที่ ๕๔, หน้า ๒๑)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที่ ๑-๒ คือ ขาดการระบุคณะต้นสังกัดของวิทยานิพนธ์

๒.๓.๓ ผิดหลายลักษณะ

พบข้อผิดพลาดนี้ ๗๖ แห่ง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“นพมาทร พวงสุวรรณ. (๒๕๔๕). ภาพโสเภณีในนวนิยายไทยกับความเป็นจริงทางสังคม. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต, สาขารรณคดีเปรียบเทียบ, อักษรศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.” (ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๒๑)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที ๑ คือ ระบุระดับปริญญาผิดและไม่มีคำว่าคณะหน้าชื่อคณะ

ตัวอย่างที่ ๒

“จันทิมา หวังสมโชค. (๒๕๔๙). *กลวิธีสื่ออารมณ์ชั้นในละครตลกสถานการณ์ของไทย*. ศิลปะศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาศาสตร์เพื่อการสื่อสาร, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.” (ฉบับที่ ๒๗, หน้า ๑๗)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที ๒ คือ ระบุระดับปริญญาผิดและไม่มีชื่อคณะ

ตัวอย่างที่ ๓

“ชุตินา นาดเสวี (๒๕๒๔). *ศึกษาวิเคราะห์นวนิยายของ ว. ณ ประมวญมารค*ปริญญาโท มหาวิทยาลัย มหาวิทาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ.” (ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๑๕)

ตัวอย่างที่ ๔

“ชาติ คงฤทธิ์. *ศึกษาการใช้ภาษาพูดหัวข่าวในหนังสือพิมพ์รายวัน พ.ศ. ๒๕๔๒ - พ.ศ. ๒๕๔๓*. ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยทักษิณ, ๒๕๔๕.” (ฉบับที่ ๓๓, หน้า ๑๙)

ตัวอย่างที่ ๕

“นาธิกา มงคลคำนวนเขตต์. (๒๕๒๗). *เรื่องสั้นไทยประเภทมุ่งเสนอแนวคิดระหว่าง พ.ศ.๒๕๗๔-๒๕๘๔*. ปริญญาโทการศึกษามหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.” (ฉบับที่ ๕๕, หน้า ๑๗)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที ๓-๕ คือ ระบุระดับปริญญาผิด และไม่ระบุสาขาวิชาและคณะ

ตัวอย่างที่ ๖

“กอบกาญจน์ ภิญโญมารค. (๒๕๔๒). *การศึกษาพัฒนาการของคำฉันท์ดุซนตรีสังเวทกล่อมช้างสมัยรัตนโกสินทร์*. อักษรศาสตร์บัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.” (ฉบับที่ ๕๔, หน้า ๑๙)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที ๖ คือ ไม่ระบุระดับปริญญาและไม่ระบุคณะ

ตัวอย่างที่ ๗

“ปิ่นอนงค์ จำปาละคร. (๒๕๔๘). *ศึกษาภาพสะท้อนสังคมในนวนิยายของโศตน์แนววาทกรรมวิเคราะห์*. วิทยานิพนธ์มหาวิทาลัยเชียงใหม่.” (ฉบับที่ ๓๙, หน้า ๑๐)

ตัวอย่างที่ ๘

“พูนศรี คัมภีร์ปรกรณ์. (๒๕๒๐). ศึกษาประวัติชื่อตำบลและหมู่บ้านในอำเภอเมืองขอนแก่นจังหวัดขอนแก่น.” (ฉบับที่ ๑๗, หน้า ๑๒)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที่ ๗-๘ คือ ไม่ระบุชื่อปริญญา ระดับปริญญา สาขาวิชา คณะและมหาวิทยาลัย

ตัวอย่างที่ ๙

“ธนาวิน เสาวพันธ์พิสุทธิ. (๒๕๔๕). วิเคราะห์ตัวละครเหนือธรรมชาติในนิทานพื้นบ้านภาคเหนือ. ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาไทยศึกษา, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.” (ฉบับที่ ๔๗, หน้า ๑๒)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที่ ๙ คือ ระบุระดับปริญญาผิด เขียนชื่อปริญญาผิด และไม่ระบุคณะ

ตัวอย่างที่ ๑๐

“รุ่งสุริยา เมืองเหล่า. (๒๕๓๗). ภาพสะท้อนสังคมอีสานที่ปรากฏในบทเพลงที่พรรคดี ส่งแสง ขั้วร้อง. ปริญญาโท สาขาวิชาศิลปศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี, วิชาเอกไทยคดีศึกษา (เน้นมนุษยศาสตร์), คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.” (ฉบับที่ ๖๖, หน้า ๒๖)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที่ ๑๐ คือ ระบุระดับปริญญาผิด พิมพ์ชื่อปริญญาผิด และขาดเครื่องหมายหัพภาค (.) คั่นระหว่างสาขาวิชาและคณะ

๒.๓ การลงรายการผิดประเภทเอกสาร

พบ ๑ แห่ง ได้แก่

“สิริวรรณ วงษ์หัต. (๒๕๔๕). การศึกษาการสร้างตัวละครปักษ์ในวรรณคดีไทย. ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยบูรพา.” (ฉบับที่ ๔๗, หน้า ๑๒)

บรรณานุกรมนี้นี้ผิดพลาดคือ ลงรายการผิดประเภทเอกสาร เนื่องจากเอกสารนี้เป็นรายงานการวิจัยไม่ใช่วิทยานิพนธ์

๒.๔ การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการเคาะวรรคผิด

พบข้อผิดพลาด ๓ ลักษณะ คือ

๒.๔.๑ การใช้เครื่องหมายผิด

๒.๔.๒ การเคาะวรรคผิด

๒.๔.๓ การใช้เครื่องหมายและการเคาะวรรคผิด
รายละเอียดของข้อผิดพลาดดังกล่าว มีดังนี้

๒.๔.๑ การใช้เครื่องหมายผิด
พบข้อผิดพลาดนี้ ๑๔ แห่ง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“พลอย ลวณะมาลย์. (๒๕๕๗). *การศึกษาเชิงวิเคราะห์ทลีลาภาษาในงานเขียนวรรณกรรมประเภท
สารคดีประวัติศาสตร์ของ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช. ศิลปะศาสตร์มหาบัณฑิต ภาษาไทย,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.*” (ฉบับที่ ๙, หน้า ๑๙)

ตัวอย่างที่ ๒

“ทิพวัลย์ ศรีพรหมษา. (๒๕๔๔). *ลักษณะและบทบาทของสตรีในนวนิยายของ สุวรรณี สุคนธา.
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม.*” (ฉบับที่ ๖๘, หน้า ๑๗)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที่ ๑-๒ คือ ไม่มีเครื่องหมายจุลภาค (,) คั่นระหว่างระดับ
ปริญญากับสาขาวิชา

ตัวอย่างที่ ๓

“พลจิตร บิดร. (๒๕๒๑). *การศึกษาประวัติเชื้อตำบลและหมู่บ้านในเขตอำเภอพรรณานิคม จังหวัด
สกลนคร, ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*” (ฉบับที่ ๒๖, หน้า ๑๖)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที่ ๓ คือ ใช้เครื่องหมายจุลภาค (,) หลังชื่อวิทยานิพนธ์แทน
เครื่องหมายเครื่องหมายมหัพภาค (.)

ตัวอย่างที่ ๔

“สัมพันธ์ รุ่งระวี. (๒๕๒๘). *วิเคราะห์นวนิยายของทมยันตี. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต,
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร*” (ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๒๒)

ตัวอย่างที่ ๕

“บุญเพ็ง โวท. (๒๕๕๐). *แนวคิดทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมของหมอลำกลอนอีสาน: ศึกษา
กรณี หมอลำทองมาก จันทะลือ (หมอลำภูทา). ปริญญารัฐศาสตร์มหาบัณฑิต (การเมือง
การปกครอง), สาขาวิชารัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช*” (ฉบับที่ ๖๖,
หน้า ๒๖)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที่ ๔-๕ คือ ไม่มีเครื่องหมายมหัพภาค (.) ปิดท้ายรายการ

ตัวอย่างที่ ๖

“ทวี ธีระวงศ์เสรี. (๒๕๑๖). สถานภาพทางกฎหมายของชาวจีนในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์
ปริญญารัฐศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาการปกครอง บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.” (ฉบับที่ ๓๙, หน้า ๑๐)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที่ ๖ คือ ไม่มีเครื่องหมายจุลภาค (,) คั่นระหว่างระดับ
ปริญญา สาขาวิชาคณะ มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างที่ ๗

“ชุตินา นาดเสวี (๒๕๒๔). ศึกษาวิเคราะห์นวนิยายของ ว. ฒ ประมวลมิตรปริญญาโท
มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.” (ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๑๕)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที่ ๗ คือ ไม่มีเครื่องหมายมหัพภาค (.) ปิดท้ายชื่อเรื่อง

ตัวอย่างที่ ๘

“บารณี บุญทรง. (๒๕๕๔). *ค่านิยมของญี่ปุ่นจากสุภาชิตกับคนญี่ปุ่นในสังคมปัจจุบัน*.
วิทยานิพนธ์, สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร.” (ฉบับที่ ๖๙,
หน้า ๑๒)

ตัวอย่างที่ ๙

“พงษ์ศักดิ์ กุลชาติ. (๒๕๔๔). *วิเคราะห์ภาพสะท้อนสังคมไทยในนวนิยายที่ได้รับรางวัลซีไรต์
ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๒ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๓*. วิทยานิพนธ์, สาขาวิชาภาษาไทย คณะ
มนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร.” (ฉบับที่ ๖๙, หน้า ๑๒)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที่ ๘-๙ คือ ไม่มีเครื่องหมายจุลภาค (,) หลังสาขาวิชา
และคณะ

๒.๔.๒ การเคาะวรรคผิด พบข้อผิดพลาดนี้ ๕ แห่ง ดังนี้

๒.๔.๒.๑

“สัมพันธ์ รุ่งรวี.(๒๕๒๘).*ศึกษาวิเคราะห์นวนิยายของทมยันตี*. ปริญญาโท การศึกษามหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสาทมิตร.” (ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๑๕)

ข้อผิดพลาดในข้อ ๒.๔.๒.๑ คือ ไม่เคาะวรรค ๑ ครั้งหลังเครื่องหมายมหัพภาค (.) ที่ ๑
และ ๒

๒.๔.๒.๒

“กอบกาญจน์ ภิณฑุญมารค. (๒๕๔๒). การศึกษาพัฒนาการของคำฉันท์ดุขฎฐิสังเวยกล่อมข้างสมัยรัตนโกสินทร์. อักษรศาสตร์บัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.” (ฉบับที่ ๕๔, หน้า ๑๙)

ข้อผิดพลาดในข้อ ๒.๔.๒.๒ คือ เคาะวรรคหน้าเครื่องหมายจุลภาค (,) คั่นระหว่างชื่อสาขาวิชา คณะ และมหาวิทยาลัย

๒.๔.๒.๓

“อรรษธร ประยูรวงศ์. (๒๕๔๓). ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อความกับการใช้โวหารจากบทร้อยกรองราชสุตติสมเด็จพะศรีนครินทรราชบรมราชชนนี. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยทักษิณ.” (ฉบับที่ ๕๔, หน้า ๒๑)

ข้อผิดพลาดในข้อ ๒.๔.๒.๓ คือ เคาะวรรค ๒ ครั้งหน้าชื่อหนังสือ และเคาะเว้นวรรคในการระบุระดับปริญญา

๒.๔.๒.๔

“รัชนิกร รัชตกรตระกูล. (๒๕๔๙). ฉากในจินตนิยายของแก้วแก้ว. ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย, คณะอักษรศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.” (ฉบับที่ ๖๘, หน้า ๑๗)

ข้อผิดพลาดในข้อ ๒.๔.๒.๒ คือ ไม่เคาะวรรคหลังเครื่องหมายจุลภาค (,) หลังสาขาวิชาและคณะ

๒.๔.๓ การใช้เครื่องหมายและการเคาะวรรคผิด
พบข้อผิดพลาดนี้ ๒ แห่ง ดังนี้

๒.๔.๓.๑

“- ลัดดาวัลย์ ลีละไกรวรรณ . (๒๕๕๓) . การวิเคราะห์วรรณกรรมแปลสำหรับเยาวชนที่พิมพ์ในปี พ.ศ. ๒๕๔๙ วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต , สาขาวิชา บรรณารักษศาสตร์และนิเทศศาสตร์ , บัณฑิตวิทยาลัย , มหาวิทยาลัยบูรพา .” (ฉบับที่ ๒๐, หน้า ๑๑)

ข้อผิดพลาดในข้อ ๒.๔.๓.๑ คือ ใช้เครื่องหมาย “-” หน้ารายการอ้างอิง และเคาะวรรคผิดหลายแห่งคือ หลังชื่อผู้แต่ง หลังปีที่พิมพ์ในวงเล็บ หน้าเครื่องหมายจุลภาค (.) และหน้าเครื่องหมายมหัพภาค (.) ปิดท้ายรายการหลังพิมพ์ชื่อมหาวิทยาลัยก่อนพิมพ์ปิดท้ายด้วยเครื่องหมายมหัพภาค “ . ” ไม่ต้องเคาะวรรค

๒.๔.๓.๒

“ถนัด ศักดิ์แสงโสภณ (๒๕๔๒). *ศีกษาวิเคราะห์ตัวละครและแนวคิดในงานประพันธ์ของประชาคม ลุณาชัย*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยทักษิณ.”
(ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๑๕)

ข้อผิดพลาดในข้อ ๒.๔.๓.๒ คือ ไม่มีเครื่องหมายมหัพภาค (.) หลังชื่อผู้แต่งและหลังชื่อเรื่อง และไม่เคาะ ๑ บรรทัดหน้าชื่อเรื่อง

๓. ประเภทบทความในวารสาร

คู่มือการทำวิทยานิพนธ์และดุชฎินิพนธ์ (มหาวิทยาลัยบูรพา, ๒๕๕๖, หน้า ๔๙) กำหนดรูปแบบในการลงรายการเอกสารที่เป็นบทความในวารสารไว้ดังนี้

ชื่อผู้เขียนบทความ./ (ปีที่พิมพ์)./ ชื่อบทความ./ ชื่อวารสาร./ ปีที่หรือเล่มที่./ (ฉบับที่(ถ้ามี))./ เลขหน้า.

ข้อผิดพลาดในการลงรายการบรรณานุกรมประเภทบทความในวารสารที่พบในการศึกษานี้ มีดังนี้

- ๓.๑ การลงรายการชื่อวารสารผิด
 - ๓.๒ การลงรายการปีที่พิมพ์ เล่มที่ และฉบับที่ผิด
 - ๓.๓ การลงรายการเลขหน้าผิด
 - ๓.๔ การใช้เครื่องหมายและการเคาะวรรคผิด
 - ๓.๕ การลงรายการผิดรูปแบบการเขียนบรรณานุกรมวารสาร
- รายละเอียดของข้อผิดพลาดดังกล่าว มีดังนี้

๓.๑ การลงรายการชื่อวารสารผิด

พบ ๑๐ แห่ง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“เด่นสิริ สีนสืบผล. (๒๕๔๒). แง่มุมงามของภาษาไทย ตอน รักสี่รสในบทเพลงสุนทราภรณ์. รมไทรทอง, ๙(๕). หน้า ๔-๙.” (ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๑๕)

ตัวอย่างที่ ๒

“สมเกียรติ รักษ์มณี. (๒๕๓๘). โวหารภาพพจน์ในบทเพลงของธงไชย แมคอินไตย์. สารสถาบันภาษาไทย, ๒(๓), ๖๔-๗๓.” (ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๑๖)

ตัวอย่างที่ ๓

“- กัณฐิกา ศรีอุตม . (๒๕๕๕) . เรื่องเจ้าชายน้อยกับดอกกุหลาบ : The Tale of the Rose .
วารสาร มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต , ๗ (๑๒) , ๑๐๕-๑๑๘ .”
(ฉบับที่ ๒๐, หน้า ๑๑)

ตัวอย่างที่ ๔

“ดารารัตน์ ชูทรัพย์. (๒๕๕๖). สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯกั้งงานวรรณกรรมเยาวชน. ศิลปากร,
๔๖(๒), ๗ - ๒๕.” (ฉบับที่ ๔๕, หน้า ๑๘)

ตัวอย่างที่ ๕

“ค้ายวง วราสิทธิชัย. (๒๕๔๗). คำฉันท์ดุขกั้สังเวกปลอมช่าง จากพิธีกรรมสู่วรรณกรรมคำสอน.
เมืองโบราณ, ๓๐(๑). ๑๐๕-๑๑๓” (ฉบับที่ ๕๔, หน้า ๑๙)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที่ ๑-๕ คือ ไม่พิมพ์ตัวเอนตั้งแต่ชื่อวารสารจนถึงตัวเลขปีที่หรือเล่มที่

๓.๒ การลงรายการปีที่พิมพ์ เล่มที่ และฉบับที่ผิด

พบข้อผิดพลาด ๘ แห่ง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“สิริวรรณ นันทจันทูล. (๒๕๕๐). ศัพทพุทธศาสนาในนวนิยายไทย : กรณีนวนิยายแห่งธรรมเรื่องชาวมิ
และมานของทมยันตี. วารสารภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย ๗๗. ปีที่ ๑ (ฉบับที่ ๑
มิถุนายน - พฤศจิกายน), ๒๒ - ๒๓.” (ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๒๒)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที่ ๑ คือ เพิ่มคำว่า “ปีที่” “เล่มที่” และ “ชื่อเดือน” และไม่พิมพ์ตัวเลขปีที่หรือเล่มที่ เป็นตัวเอน

ตัวอย่างที่ ๒

“พิชณี โสทธิโยธิน. (๒๕๕๒). กลวิธีการใช้ถ้อยคำสื่ออารมณ์ชั้นในบทสนทนาภาพยนตร์ไทย
แนวตลก : กรณีศึกษาเรื่อง หลวงพี่เท่ง. วารสารมหาวิทยาลัยศิลปากร, ๒๙(๑), ๒๙๘ -
๓๑๕.” (ฉบับที่ ๒๗, หน้า ๑๗)

ตัวอย่างที่ ๓

“จินตนา พุทธเมตะ.(๒๕๔๗). คำสแลง. วารสารมนุษยศาสตร์ปริทรรศน์, ๒๖(๑), ๗๕ - ๘๗.” (ฉบับ
ที่ ๓๑, หน้า ๑๙)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที่ ๒-๓ คือ ไม่พิมพ์ตัวเลขปีที่หรือเล่มที่เป็นตัวเอน

ตัวอย่างที่ ๔

สุพรรณ ทองคล้าย. (๒๕๕๖). พระอัจฉริยภาพทางด้านกวีนิพนธ์ในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรม ราชกุมารี. มนุษยศาสตร์สาร, ๔(๒). ๑-๑๙.” (ฉบับที่ ๕๔, หน้า ๒๐)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที่ ๔ คือ พิมพ์ฉบับที่เป็นตัวเอน

๓.๓ การลงรายการเลขหน้าผิด

พบข้อผิดพลาด ๒ แห่ง คือ

๓.๓.๑

“เด่นสิริ สีนสีบผล. (๒๕๔๒). แง่มุมงามของภาษาไทย ตอน รักสี่รสในบทเพลงสุนทราภรณ์. รมัไพรทอง, ๙(๕). หน้า ๔-๙.” (ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๑๕)

๓.๓.๒

นภดล จันท์เพ็ญ. (๒๕๕๑). เส้นทางของวรรณกรรมเพลง ครั้นเครง อรรถรส และสุนทรีย์. วารสารบัวราชภัฏ, ๙(๘). หน้า ๘๕-๙๗.” (ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๑๖)

ข้อผิดพลาดในข้อ ๓.๓.๑-๓.๓.๒ คือ มีคำว่า “หน้า” หน้าหมายเลขหน้า

๓.๔ การใช้เครื่องหมายและการเคาะวรรคผิด

พบข้อผิดพลาด ๘ แห่ง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ ๑

“สิริวรรณ นันทจันทุล. (๒๕๕๐). ศัพท์พุทธศาสนาในนวนิยายไทย : กรณีนวนิยายแห่งธรรมเรื่องชาลี และมานของทมยันตี. วารสารภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย ๗๗. ปีที่ ๑ (ฉบับที่ ๑ มิถุนายน – พฤศจิกายน), ๒๒ – ๒๓.” (ฉบับที่ ๑๔, หน้า ๒๒)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที่ ๑ คือ หลังชื่อวารสารมีเครื่องหมายหัพภาค (.)

ตัวอย่างที่ ๒

“เด่นสิริ สีนสีบผล. (๒๕๔๒). แง่มุมงามของภาษาไทย ตอน รักสี่รสในบทเพลงสุนทราภรณ์. รมัไพรทอง, ๙(๕). หน้า ๔-๙.” (ฉบับที่ ๑๕, หน้า ๑๕)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที่ ๒ คือ ใช้เครื่องหมายหัพภาค (.) ก่อนหมายเลขหน้า

ตัวอย่างที่ ๓

“จินตนา พุทเมตตะ.(๒๕๔๗). คำสแลง. วารสารมนุษยศาสตร์ปริทรรศน์, ๒๖(๑), ๗๕ – ๘๗.”
(ฉบับที่ ๓๑, หน้า ๑๙)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที่ ๓ คือ ไม่เคาะ ๑ วรรคหลังเครื่องหมายมหัพภาค (.) ที่ ๑ และเคาะ ๑ วรรคหน้าและหลังเครื่องหมายยัติภังค์ (-)

ตัวอย่างที่ ๔

“- กัญฐิกา ศรีอุดม . (๒๕๕๕) . เรื่องเจ้าชายน้อยกับดอกกุหลาบ : The Tale of the Rose .
วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต , ๗ (๑๒) , ๑๐๕-๑๑๘ .”
(ฉบับที่ ๒๐, หน้า ๑๑)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที่ ๔ คือ มีเครื่องหมายยัติภังค์ (-) หน้ารายการอ้างอิง เคาะ ๑ วรรคหน้าเครื่องหมายมหัพภาค (.) และจุลภาค (,) และเคาะ ๑ วรรคหน้าเครื่องหมายมหัพภาคคู่ (:)

๔. สารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์

รายการบรรณานุกรมประเภทสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์ที่พบในเค้าโครงการศึกษาค้นคว้า เป็นหนังสือ ๑ รายการ และข้อความจากเว็บไซต์ของหน่วยงาน ๒ รายการ คู่มือการเขียนวิทยานิพนธ์ และดัชนีพนธ์ (มหาวิทยาลัยบูรพา, ๒๕๕๖, หน้า ๕๙) กำหนดรูปแบบการลงรายการบรรณานุกรม ดังกล่าวไว้ดังนี้

กรณีเป็นหนังสือ บทความในหนังสือ และเอกสารการประชุมวิชาการ มีรูปแบบ ดังนี้

ชื่อผู้แต่ง./ (ปีที่พิมพ์) ./ ชื่อหนังสือ ./ วันที่ค้นข้อมูล/วัน/เดือน/ปี./ เข้าถึงได้จาก/แหล่งสารสนเทศ

กรณีเป็นข้อความจากเว็บไซต์ของหน่วยงาน/ บริษัทต่าง ๆ มีรูปแบบ ดังตัวอย่าง

สถาบันรับรองมาตรฐานไอเอสโอ (สรอ.). (๒๕๕๕). มาตรฐานระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม ISO ๑๔๐๐๐. วันที่ค้นข้อมูล ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖, เข้าถึงได้จาก

ข้อผิดพลาดที่พบมี ๓ แห่ง ดังนี้

๔.๑

“ปลวกหวาน. (๒๕๕๖). นวลนางเดอะซีรีส์ร้ายเพราะรัก. เข้าถึงข้อมูลได้จาก <http://www.komchadluek.net> วันที่ค้นข้อมูล ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖.”
(ฉบับที่ ๒๙, หน้า ๑๕)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างนี้คือ สลับตำแหน่งระหว่างวันที่ค้นข้อมูล/ วัน/ เดือน/ ปี กับเข้าถึงได้จาก/ แหล่งสารสนเทศ เคาะ ๒ วรรคหลังเครื่องหมายมหัพภาค (.) ทั้ง - แห่ง และไม่ เคาะ ๑ วรรคหน้าคำว่าวันที่

๔.๒

“วิกิพีเดีย. แฮร์รี่ พอตเตอร์. วันที่ค้นข้อมูล ๖ มกราคม ๒๕๕๖, เข้าถึงได้จาก : http://th.wikipedia.org/wiki/แฮร์รี่_พอตเตอร์.” (ฉบับที่ ๔๖, หน้า ๑๔)

รายการนี้เป็นเว็บไซต์ของหน่วยงาน/ บริษัทต่าง ๆ มีข้อผิดพลาดคือ เพิ่มเครื่องหมายมหัพภาคคู่ (:) ค้น) ระหว่างคำว่าเข้าถึงได้จากกับแหล่งสารสนเทศ ขีดเส้นใต้แหล่งสารสนเทศ และใส่เครื่องหมายมหัพภาค (.) หลังแหล่งสารสนเทศ

๔.๓

“ภาพยนตร์ขี้ขี้. (๒๕๕๖). เข้าถึงได้จาก <http://www.oknation.net/blog/print.php?id=537735>.
วันที่ค้นข้อมูล ๘ มกราคม ๒๕๕๖.” (ฉบับที่ ๕๔, หน้า ๑๙)

รายการนี้เป็นเว็บไซต์ของหน่วยงาน/ บริษัทต่าง ๆ มีข้อผิดพลาดคือ สลับตำแหน่งระหว่างวันที่ค้นข้อมูล/วัน/เดือน/ปี ขีดเส้นใต้แหล่งสารสนเทศ

๕. เอกสารที่ไม่สามารถระบุประเภท

พบบรรณานุกรมที่ไม่สามารถระบุได้ว่านำมาจากเอกสารประเภทใด ดังนี้

๕.๑

“ชะอุม์ โชติทอง. (๒๕๔๑). การเขียนความเรียง. *ไทยทรรศน์ ฉบับมุทิตาบาร์ณี*” (ฉบับที่ ๔๒, หน้า ๖๐)

๕.๒

“กระทรวงมหาดไทย. *พระเศวตรวชิรพาห*. หน้า ๖๐ (อ้างอิงมาจากพระราชพงศาวดารฉบับพระราชหัตถเลขา) หน้า ๕๙-๖๓.” (ฉบับที่ ๕๔, หน้า ๑๙)

๖. การเรียงวัสดุอ้างอิง

คู่มือการเขียนวิทยานิพนธ์และดุขุฎีนิพนธ์ (มหาวิทยาลัยบูรพา, ๒๕๕๖, หน้า ๓๙) กำหนดให้เรียงวัสดุอ้างอิงดังนี้

“เรียงวัสดุอ้างอิงตามลำดับตัวอักษรตัวแรกตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ถ้ามีวัสดุอ้างอิงภาษาอังกฤษด้วยให้เรียงลำดับตัวอักษรเช่นเดียวกันและให้เรียงต่อจากภาษาไทย และหากนามสกุลของผู้แต่งชาวต่างประเทศซ้ำกันให้เรียงลำดับโดยดูจากอักษรของชื่อต้นและชื่อกลางตามลำดับ”

พบข้อผิดพลาดในการเรียงวัสดุอ้างอิง ดังนี้

๖.๑ ไม่เรียงตามลำดับตัวอักษรตัวแรกตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน

๖.๒ แยกวัสดุอ้างอิงออกเป็นกลุ่ม

รายละเอียดของข้อผิดพลาดดังกล่าว มีดังนี้

๖.๑ ไม่เรียงตามลำดับตัวอักษรตัวแรกตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน

ตัวอย่างที่ ๑

“ปรีชา จาตุรพันธ์. (๒๕๔๑). *ศิลปการพันธ์*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

เปลื้อง ณ นคร. (๒๕๓๕). *ศิลปะแห่งการประพันธ์*. กรุงเทพฯ : ข้าวฟ่าง.

สุพรรณิ วราทร. (๒๕๓๕). *ประวัติการประพันธ์นวนิยายไทยตั้งแต่สมัยเริ่มแรกจนถึงพ.ศ.๒๕๓๕*.

กรุงเทพฯ : มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์.

สัมพันธ์ รุ่งรวี. (๒๕๒๘). *ศึกษาวเคราะห์นวนิยายของทมยันตี*. ปริญญาานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสาทมิตร.

สายทิพย์ นุกุลกิจ. (๒๕๔๓). *วรรณกรรมไทยปัจจุบัน*. กรุงเทพฯ : เอส. อาร์. พรินติ้ง แมสโปรดักส์.

อิงอร สุพันธ์วัฒน์. (๒๕๔๘). *นวนิยายนิทัศน์*. กรุงเทพฯ : แอคทีฟ พรินท์ จำกัด.

ปลวกหวาน. (๒๕๕๖). *นวนิยายเดอะซีรีส์ร้ายเพราะรัก*. เข้าถึงข้อมูลได้จาก

<http://www.komchadluek.net> วันที่ค้นข้อมูล ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖.”

(ฉบับที่ ๒๙, หน้าบรรณานุกรม)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที่ ๑ คือ ไม่เรียงรายการตามลำดับตัวอักษรตัวแรกตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ชื่อ ปลวกหวาน ต้องเรียงต่อจาก ปรีชา จาตุรพันธ์ และชื่อ สุพรรณิ วราทร ต้องเรียงต่อจาก สายทิพย์ นุกุลกิจ

ตัวอย่างที่ ๒

“กุสุมา รักขมณี, เสาวณิต จุลวงศ์ และสายวรุณ นอนนิตมิตร. (๒๕๕๐). *ศักดิ์ศรีและความอับอายใน*

วรรณกรรมไทย. กรุงเทพฯ : บริษัท ออฟเซ็ทเพลส จำกัด.

กุหลาบ มัลลิกะมาส. (๒๕๑๗). *วรรณกรรมไทย*. พระนคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

กองทุนวิทยาทาน. (๒๕๔๔). *ชีวิตนักเขียน บทสัมภาษณ์ ทยันต์ดี*. ชลบุรี : พิมพ์อำไพ.” (ฉบับที่ ๑๔, หน้าบรรณานุกรม)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที่ ๒ คือ ไม่เรียงรายการตามลำดับตัวอักษรตัวแรกตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ชื่อ กองทุนวิทยาทานต้องเรียงไว้ลำดับแรกสุด ต่อด้วยชื่อ กุสุมาลักษมณี และชื่อ กุหลาบ มัลลิกะมาส.

ตัวอย่างที่ ๓

“ไพโรธ เลิศพิริยกุลม. (๒๕๔๒). วรรณกรรมปัจจุบัน. ครั้งที่พิมพ์ ๓. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช

ราชบัณฑิตยสถาน. (๒๕๔๖). พจนานุกรมไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๖. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คพับลิเคชันส์.

ราชบัณฑิตยสถาน. (๒๕๒๕). พจนานุกรมไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คพับลิเคชันส์.

สายทิพย์ นุกุลกิจ. (๒๕๔๓). วรรณกรรมไทยปัจจุบัน. กรุงเทพฯ: เอสอาร์พรีนติ้งแมสโปรดักส์ จำกัด.” (ฉบับที่ ๑๖, หน้าบรรณานุกรม)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที่ ๓ คือ ไม่เรียงรายการตามลำดับตัวอักษรตัวแรกตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ชื่อ ราชบัณฑิตยสถาน มี ๒ รายการ ต้องเรียงต่อกันตามลำดับปีที่พิมพ์ และรายการที่ต่อท้ายต้องใช้เครื่องหมาย “_____”

ตัวอย่างที่ ๔

“จันทิมา หวังสมโชค. (๒๕๔๔). *กลวิธีสื่ออารมณ์ชั้นในละครตลกสถานการณ์ของไทย*. ศิลปะศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาศาสตร์เพื่อการสื่อสาร, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ดุษฎี ชุมสาย, ม.ล. (๒๕๓๖). *จิตวิทยาพาเพลิน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ทรงธรรม อินทรจักร. (๒๕๕๐). *แนวคิดพื้นฐานด้านวจนปฏิบัติศาสตร์*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ทัศนีย์ กระจ่าอินทร์. (๒๕๒๑). *อารมณ์ชั้นในวรรณกรรมร้อยแก้วของไทย ระหว่าง พ.ศ. ๒๕๔๓ – ๒๕๑๖*. ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์. (๒๕๔๘). *พูดได้ พูดเป็น : ศาสตร์และศิลป์แห่งการพูด* (พิมพ์ครั้งที่ ๒๐). กรุงเทพฯ: ฟาร์โกรีบ

น้ำเพชร สายบุญเรือน. (๒๕๔๗, พฤศจิกายน). การศึกษาบทสนทนาการแสดงตลกทางวิทยทัศน์. *วรรณวิทัศน์*, ๔(-), ๖๐ – ๗๗.

จิตติสรณ์ ศรีธาดา. (๒๕๔๒). *การใช้ภาษาในการแสดงตลก : การศึกษาวิเคราะห์*. วิทยานิพนธ์ศิลปะศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

อัดสำเนา.

จันทิมา หลังสมโชค. (๒๕๕๙, กรกฎาคม – ธันวาคม). กลวิธีการสื่ออารมณ์ขันในละครตลก
สถานการณ์ของไทยจากมุมมองวิจัยปฏิบัติศาสตร์ A Pragmatic Analysis of Humor
Laden Strategies in Thai Situation Comedies. *วารสารศิลปะศาสตร์
คณะศิลปะศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์*, ๖(๒), ๑๐๐ – ๑๒๗. (ฉบับที่ ๒๗,
หน้าบรรณานุกรม)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที่ ๔ คือ ไม่เรียงรายการตามลำดับตัวอักษรตัวแรกตาม
พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ชื่อ จันทิมา หลังสมโชค มี ๒ รายการ ต้องเรียงต่อกันตามลำดับปี
ที่พิมพ์ รายการที่ต้องทำต้องใช้เครื่องหมาย “_____” และชื่อ อติสรณ์ ศรีธาดา ต้องเรียงต่อจาก
ชื่อ ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์

ตัวอย่างที่ ๕

“ชะอุ่ม โชติทอง. (๒๕๕๑). การเขียนความเรียง. *ไทยทรรศน์ ฉบับมหิดลสาร*
นวกมล. (๒๕๕๔). *ณ* (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: มติชน.

_____. (๒๕๕๔) *The Soundtracks of My Love เพลงรักประกอบชีวิต* (พิมพ์ครั้งที่ 10).

กรุงเทพฯ: ระหว่างบรรทัด.

_____. (๒๕๕๔). *อาจารย์ในร้านคูกี้* (พิมพ์ครั้งที่ ๑๒). กรุงเทพฯ: มติชน.

_____. (๒๕๕๕). *สิ่งมหัศจรรย์ธรรมดา* (พิมพ์ครั้งที่ ๑๙). กรุงเทพฯ: มติชน.

_____. (๒๕๕๔). *ความสุขโดยสังเกต*. กรุงเทพฯ: มติชน.

_____. (๒๕๕๕). *ความรักเท่าที่รู้* (พิมพ์ครั้งที่ ๔). กรุงเทพฯ: มติชน.

_____. (๒๕๕๕). *แอ่งน้ำกลางทะเลทราย*. กรุงเทพฯ: มติชน.

ฉันทพร นาคอิม. (๒๕๕๕). *การวิเคราะห์โครงสร้างประโยคในข่าวในหนังสือพิมพ์จดหมายเหตุ
บางกอกกรี๊ดเดอร์*. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาภาษาไทย,
บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.

เรืองเดช ปิ่นเชื่อนชิตย์. (๒๕๕๔). *ภาษาศาสตร์ภาษาไทย* (พิมพ์ครั้งที่ ๓). นครปฐม: คณะ
มนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.” (ฉบับที่ ๔๒,
หน้าบรรณานุกรม)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างที่ ๕ คือ ไม่เรียงวัสดุอ้างอิงที่มีผู้แต่งคนเดียวกันและตีพิมพ์ปี
เดียวกันซึ่งใช้เครื่องหมาย “_____” ตามอักษรตัวแรกของชื่อเรื่อง และเรียงชื่อภาษาอังกฤษไว้
สุดท้าย

ดังนั้น เอกสารของนวกมลที่ตีพิมพ์ในปี ๒๕๕๔ จึงเรียงได้ดังนี้ *ความสุขโดยสังเกต* *ณ*
อาจารย์ในร้านคูกี้ และ *The Soundtracks of My Love เพลงรักประกอบชีวิต* และเอกสารที่
ตีพิมพ์ในปี ๒๕๕๕ เรียงได้ดังนี้ *ความรักเท่าที่รู้* *สิ่งมหัศจรรย์ธรรมดา* และ *แอ่งน้ำกลางทะเลทราย*.

ตัวอย่างที่ ๖

“วัลลี ขึ้นยง.(๒๕๕๕).มหันตภัยแห่งแหวน(ครั้งที่ ๑๙).กรุงเทพฯ:แพรวเยาวชน อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์
 พันลิซซิง.

วัลลี ขึ้นยง.(๒๕๕๕).หอคอยคู่พิฆาต(ครั้งที่ ๑๕).กรุงเทพฯ:แพรวเยาวชน อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์
 พันลิซซิง.

วัลลี ขึ้นยง.(๒๕๕๕).กษัตริย์คีนัลลิ่งก์(ครั้งที่ ๑๓).กรุงเทพฯ:แพรวเยาวชน อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์
 พันลิซซิง.

วัลลี ขึ้นยง.(๒๕๕๕).ฮอบบิท(ครั้งที่ ๑๒).กรุงเทพฯ:แพรวเยาวชน อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พันลิซซิง.”
 (ฉบับที่ ๑๘, หน้าบรรณานุกรม)

ข้อผิดพลาดในตัวอย่งที่ ๖ คือ ไม่เรียงรายการวัสดุอ้างอิงที่มีผู้แต่งคนเดียวกัน และตีพิมพ์
 ปีเดียวกันกรณีผู้แต่งคนเดียวกัน รายการลำดับ ๒-๔ ต้องใช้เครื่องหมาย “_____” และ
 เนื่องจากตีพิมพ์ปีเดียวกันจึงต้องเรียงตามอักษรตัวแรกของชื่อเรื่อง คือ กษัตริย์คีนัลลิ่งก์ มหันตภัย
 แห่งแหวน หอคอยคู่พิฆาต และฮอบบิท

๖.๒ แยกวัสดุอ้างอิงออกเป็นกลุ่ม พบข้อผิดพลาดดังนี้

๖.๒.๑

“เอกสารที่เกี่ยวข้อง

จักรกฤษณ์ ดวงพัตรา.(๒๕๔๔). *วรรณคดีการแสดง*. ขอนแก่น : สำนักศิลปวัฒนธรรม
 มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ทิพย์สุเนตร อนันมบุตร.(๒๕๕๒). *วรรณกรรมพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว*. กรุงเทพฯ :
 มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ราม วชิราวุธ.(๒๕๕๐). *ประวัติต้นรัชกาลที่ ๖*. กรุงเทพฯ : มติชน.

วิทย์ ศิวะศรียานนท์.(๒๕๔๑). *วรรณคดีและวรรณคดีวิจารณ์*. กรุงเทพฯ : ธรรมชาติ.

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ธงชัย หวานแก้ว.(๒๕๒๒). *การปลูกฝังความรักชาติตามที่ปรากฏในบทพระราชนิพนธ์ของ
 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว*. ชลบุรี : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ธิดา วัฒนกุล.(๒๕๑๙). *แนวความคิดทางการเมืองในบทละครพระราชนิพนธ์ของพระบาทสมเด็จพระ
 พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว*. ชลบุรี : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

เรณู มหาเวณา.(๒๕๒๙). *ภาพสะท้อนสังคมและคุณค่าเชิงวรรณศิลป์ในเรื่องสั้นของ นิมิตร ภูมิถาวร*.
 ชลบุรี : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ศิริเพ็ญ แสงเดช.(๒๕๓๘). *วิเคราะห์คุณธรรมของตัวละครเอกในบทละครพูดร้อยแก้วพระราชนิพนธ์
 ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว*. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.”

(ฉบับที่ ๑๑, หน้าบรรณานุกรม)

๖.๒.๒

“เอกสารที่เกี่ยวข้อง

คณาจารย์ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. (๒๕๕๑).

เอกสารประกอบการสอน วิชา ๒๐๘๑๐๑ ทักษะการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. ชลบุรี:
มหาวิทยาลัยบูรพา.

จินตนา พุทธรเมตตะ.(๒๕๕๗). คำสแลง. วารสารมนุษยศาสตร์ปริทรรศน์, ๒๖(๑), ๗๕ – ๘๗.

ดิเรกชัย มหัทธนะสน. (ม.ป.ป.). ลักษณะและโครงสร้างภาษาไทย. เชียงใหม่ : สุริวงค์ บุ๊คเซนเตอร์.

บรรจบ พันธุมธธา. (๒๕๑๕). ลักษณะภาษาไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

เปลื้อง ณ นคร. (๒๕๔๙). หลักภาษาไทย. กรุงเทพฯ: บริษัทแอล.ที.เพรส จำกัด.

ราชบัณฑิตยสถาน. (๒๕๔๖). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๖. กรุงเทพฯ :
นานมีบุ๊คส์ พับลิเคชันส์.

นานมีบุ๊คส์ พับลิเคชันส์.

ศศิธร ธาตุเหล็ก.(๒๕๔๘). เอกสารประกอบการสอน ลักษณะภาษาไทย. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ก้อชาติ ขำนาญช่าง.(๒๕๔๖). การศึกษาลักษณะคำสแลงของสาวประเภทสองในกรุงเทพมหานคร.
กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

มนัญญา สุดสาวท.(๒๕๕๐). การศึกษาคำสแลงในนิตยสาร Oops. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อรอุษา ถิวันดี.(๒๕๕๑). การศึกษาลักษณะและการใช้คำสแลงในนิตยสารบันเทิงภาษาไทย
พุทธศักราช ๒๕๕๙. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.” (ฉบับที่ ๓๑, หน้า

บรรณานุกรม)

ข้อผิดพลาดในข้อ ๖.๒.๑ และ ๖.๒.๒ คือ แยกวัสดุอ้างอิงออกเป็นกลุ่มเอกสารที่เกี่ยวข้อง และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รูปแบบที่ถูกต้องคือต้องนำวัสดุอ้างอิงทั้งหมดมาเรียงตามลำดับตัวอักษรตัวแรกตามแบบพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน

๖.๒.๓

“อ้างอิง

กิตติ โล่เพชรรัตน์. (๒๕๕๔). ต้นตอานานลูกหลานจีนในสยาม. กรุงเทพฯ : ก้าวแรก.

จุฑาพรรณ (จามจุรี) ผดุงชีวิต. (๒๕๕๑). วัฒนธรรมการ สื่อสารและอัตลักษณ์(พิมพ์ครั้งที่ ๒).

กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พรพรรณ จันทโรนานนท์. (๒๕๕๐, ธันวาคม). ชาวจีนในประเทศไทย ศิลปวัฒนธรรม ปีที่ ๒๙

ฉบับที่ ๒.

พลวัฒน์ ประพัฒน์ทอง, สุวนัน ขวัญทอง และเชิดชาติ หิรัญโร.(๒๕๔๔, ก.ค. – ธ.ค.). พัฒนาการและ

- ความเปลี่ยนแปลงของชุมชนชาวจีนในกรุงเทพมหานคร วารสาร มฉก. วิชาการ ฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ปีที่ ๕ ฉบับที่ ๘.
- ยศ สันตสมบัติ.(๒๕๔๔). มนุษย์กับวัฒนธรรม(พิมพ์ครั้งที่ ๓). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- รื่นฤทัย สัจจพันธุ์. (๒๕๕๒, เม.ษ. – มิ.ย.). เรื่องราวของคนจีนในนวนิยายไทย = The Chinese in Thai literature วารสารราชบัณฑิตยสถาน ปีที่ ๓๔ ฉบับที่ ๒.
- ศักดิ์พันธ์ คำหริ่ม. (๒๕๕๓, กุมภาพันธ์). คนจีนกับหนังสือพิมพ์จีนในเยาวราช ศิลปวัฒนธรรม ปีที่ ๓ ฉบับที่ ๔.
- สุจิตรา กลิ่นเกษรและนิตยา กาญจนวรรณ (อ้างถึงในเอกพงศ์ ประสงค์เงิน). (๒๕๔๘). ภาษากับ วัฒนธรรม. ชลบุรี : มหาวิทยาลัยบูรพา.
- แสงอรุณ กนกพงศ์ชัย. (๒๕๔๔, ก.ค. – ธ.ค.). วัฒนธรรมจีนไหลล้าในสังคมไทย วารสาร มฉก. วิชาการฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ปีที่ ๕ ฉบับที่ ๘.
- อุจ้ะเยื้อะ.(๒๕๕๓). ๖๐ ปีโพ้นทะเล (ปนัดดา เลิศอำไพ แปล). กรุงเทพฯ : โปสบุ๊คส์.

งานวิจัย

- ทวี ธีระวงศ์เสรี. (๒๕๑๖). สถานภาพทางกฎหมายของชาวจีนในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญา รัฐศาสตร์มหาบัณฑิต แผนกวิชาการปกครอง บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปิ่นอนงค์ จำปาละคร. (๒๕๔๘). ศึกษาภาพสะท้อนสังคมในนวนิยายของโศตน์แนววาทกรรมวิเคราะห์. วิทยานิพนธ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อนันต์ เลียงเพ็ช. (๒๕๓๕). ศึกษาภาพสะท้อนสังคมไทยในเรื่องสั้นจากวารสารสยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ช่วงปี พ.ศ.๒๕๒๐-๒๕๒๔. วิทยานิพนธ์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- อิงอร พันธุ์วานิช. (๒๕๓๗). เลื่อมลายสายรุ้ง : ภาพสะท้อนสังคมในนวนิยายปัจจุบัน. งานวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” (ฉบับที่ ๓๘, หน้าบรรณานุกรม)

ข้อผิดพลาดในข้อ ๖.๒.๓ คือ แยกวัสดุอ้างอิงออกเป็นกลุ่มอ้างอิงและงานวิจัย รูปแบบที่ถูกต้องคือ ต้องนำวัสดุอ้างอิงทั้งหมดมาเรียงตามลำดับตัวอักษรตัวแรกตามแบบพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน

ตาราง

คู่มือการเขียนวิทยานิพนธ์/ คุชฌีนิพนธ์ (มหาวิทยาลัยบูรพา, หน้า ๘๔) กำหนดรูปแบบ การเขียนตารางในวิทยานิพนธ์/ คุชฌีนิพนธ์ ไว้ดังนี้

พิมพ์ในแนวเดียวกัน

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมการดูแลตนเองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลอง

} เว้น 1 บรรทัด

กลุ่มตัวอย่าง	n	X	SD	t
กลุ่มทดลอง	25	69.76	3.06	11.26*
กลุ่มควบคุม	25	55.12	5.74	

*p < .05 } เว้น 1 บรรทัด

ตั้ง Tab ที่ระยะ 0.63 นิ้ว

จากตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมการดูแลตนเองหลังการทดลองในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....

การวิจัยนี้ พบตาราง ๑ ตาราง ดังนี้

“๑. ขอบเขตด้านข้อมูล

นวนิยายที่นำมาศึกษาเป็นนวนิยายสองขวัญชุด ซิกส์ สกรีม (Six Scream) ของ ภาคินัย ที่ประกอบด้วยนวนิยายสองขวัญทั้งหมด ๖ เรื่อง โดยผู้วิจัยได้เลือกวิเคราะห์ตัวละครที่มีความสำคัญต่อการดำเนินเรื่องเท่านั้น รวมทั้งตัวละครสิ้น ๒๕ ตัวละคร โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางชื่อเรื่องและชื่อตัวละครเอกที่นำมาศึกษา

ชื่อเรื่อง	ชื่อตัวละคร
๑. Bunraku บันรากุ หน้ากากฆาตกรรม	อาร์ต เติ้ล วนิดา อาจารย์คณิน นายตำรวจวีรภาพ
๒. Porcelain พอร์ซเลน ตุ๊กตาอาฆาต	เจนสุดา โรม น้องเอ็ง น้องออย
๓. Apsara สาปอัปสร	ใบบัว ดนัย หมอภาคย์ อาจารย์แทนกาย ดิน
๔. Dreamland สวนสนุกแดนนรก	ธนา นกฮูก แม็กกี้
๕. Wedding น้ำสังข์อาบศพ	พชรอร ศิลา ธีรรัตน์ เจ็กรวี
๖. Museum พิพิธภัณฑ์ หุ่น-หุ่น-หัว	มินจง ชินวุฒิ แพน รวียา

(ฉบับที่ ๘, หน้า ๔)

ตารางนี้มีข้อผิดพลาดคือ ไม่มีหมายเลขตารางและมีเส้นแนวตั้ง

บทที่ ๕

สาเหตุและแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาด

ผลการวิจัยในบทที่ ๒ ถึงบทที่ ๔ พบว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา มี ๓ ด้าน คือ ข้อผิดพลาดด้านเนื้อหา ด้านการใช้ภาษา และด้านรูปแบบ ในบทนี้ผู้วิจัยได้นำผลดังกล่าวมาวิเคราะห์หาสาเหตุและแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดต่อไป

ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์อาจารย์ภาควิชาภาษาไทย จำนวน ๗ คน และศึกษางานวิจัยของ ไชสิริ ปราโมช ณ ออยุธยา (๒๕๑๙) งานวิจัยของพะยอม ทนมี (๒๕๔๑) หนังสือหลักภาษาไทยของ สุธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (๒๕๔๐) หนังสือศิลปะการแสดงออกทางภาษา ของ ธัญญา สังข์พันธานนท์ (๒๕๕๑) นำมาประกอบกับผลการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปสาเหตุและแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพาได้ดังนี้

สาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา

๑. สาเหตุของข้อผิดพลาดด้านเนื้อหา

๑.๑ การขาดความรู้วิธีเขียนเนื้อหาในหัวข้อต่าง ๆ ให้ถูกต้อง

การขาดความรู้วิธีเขียนที่ถูกต้องทำให้เกิดปัญหา ดังนี้

๑.๑.๑ นิสิตเขียนรายละเอียดของเนื้อหาในหัวข้อต่าง ๆ ผิดพลาด เห็นได้จากการเขียนหัวข้อผิด การให้ข้อมูลผิด และวิธีเขียนผิด

๑.๑.๒ ผู้อ่านขาดความเชื่อถือว่า ผู้เขียนรู้เรื่องราวที่น่าเสนออย่างถ่องแท้ การขาดความเชื่อถือผู้เขียนทำให้ผู้อ่านไม่สนใจผลงานและมองว่างานนั้นไม่มีคุณค่า

๑.๒ การขาดความเข้าใจปัญหาและประเด็นที่ศึกษาอย่างถ่องแท้

การขาดความเข้าใจว่าปัญหาที่ต้องการศึกษาหาคำตอบคืออะไร ปัญหานั้นมีความเป็นมาและสำคัญอย่างไร การศึกษานั้นมีจุดมุ่งหมายอย่างไร มีประโยชน์อย่างไร มีขอบเขตเพียงใด มีวิธีการศึกษาอย่างไร มีค่าใดเป็นค่าสำคัญที่ต้องให้นิยามเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจตรงกัน การขาดความเข้าใจอย่างถ่องแท้ส่งผล ดังนี้

๑.๒.๑ นิสิตไม่สามารถอธิบายค่าสำคัญของเรื่องได้อย่างถูกต้อง ดังที่ปรากฏในการเขียนนิยามศัพท์เฉพาะผิด

๑.๒.๒ นิสิตไม่สามารถกำหนดกรอบความคิด และอธิบายกรอบความคิดที่น่าศึกษาข้อมูลได้อย่างชัดเจน ดังที่ปรากฏในการกำหนดขอบเขตการศึกษาค้นคว้าผิด

๑.๒.๓ นิสิตมักเขียนเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าโดยอาศัยคัดลอกหรือดัดแปลงจากงานวิชาการที่เป็นวิทยานิพนธ์หรือการศึกษาค้นคว้าระดับปริญญาตรีของนิสิตรุ่นก่อน โดยที่งานเหล่านั้นอาจมีความแตกต่างกับข้อกำหนดของมหาวิทยาลัยบูรพาหรืออาจเขียนผิด ดังที่ปรากฏในเนื้อหาที่ผิดพลาดในหัวข้อต่าง ๆ

๑.๒.๔ ศึกษาเรื่องที่มีผู้เคยศึกษาไว้แล้ว เพียงแต่ปรับเปลี่ยนข้อมูล แหล่งข้อมูล หรือปรับกรอบความคิดบ้างเล็กน้อย ทำให้ผลงานขาดความน่าสนใจ อย่างไรก็ตาม แม้เป็นเพียง การปรับเปลี่ยนจากงานของผู้อื่นนิสิตก็ยังไม่สามารถเขียนได้ตามประเด็นที่ต้องการเนื่องจากขาด ความเข้าใจที่ถ่องแท้

๑.๓ การขาดการค้นคว้าเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เขียนให้กว้างขวางและลึกซึ้ง การค้นคว้าที่ไม่กว้างขวางและลึกซึ้ง ทำให้เกิดข้อผิดพลาด ดังนี้

๑.๓.๑ นิสิตไม่สามารถเขียนความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาได้อย่างชัดเจน เพื่อให้ผู้อ่านเห็นด้วยว่าการศึกษาค้นคว้านั้นเป็นการศึกษาปัญหาที่น่าสนใจและมีความสำคัญ

๑.๓.๒ นิสิตไม่สามารถสร้างกรอบความคิดที่นำมาใช้วิเคราะห์ข้อมูลหรือสร้าง ไม่ตรงกับที่ควรจะเป็น ดังที่ปรากฏในการเขียนขอบเขตการศึกษาค้นคว้าผิดพลาด

๑.๓.๓ นิสิตไม่สามารถอธิบายทฤษฎี แนวคิด หรือกรอบความคิด หรืออธิบายผิด เห็นได้จากการเขียนกรอบความคิดและขอบเขตการศึกษาค้นคว้าผิดพลาด

๑.๓.๔ นิสิตไม่สามารถระบุที่มาของกรอบความคิดที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล อาจเป็น เพราะคัดลอกต่อ ๆ กันมา โดยไม่ได้ค้นคว้าที่มาที่ถูกต้อง

๑.๓.๕ นิสิตอ้างอิงหรือยกตัวอย่างงานที่ไม่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าของตน หรืออ้างอิงงานที่เกี่ยวข้องเพียงเล็กน้อย เห็นได้จากการเขียนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องผิดพลาด และการยกข้อความที่ไม่เกี่ยวข้องมาอ้างอิงประกอบการอธิบาย

๑.๔ การขาดทักษะการอ่านงานวิชาการ

การขาดทักษะการอ่านงานวิชาการเป็นปัญหาสำคัญมาก นิสิตส่วนใหญ่ค่อนข้างอ่อน ต้อยความสามารถในการอ่านจับประเด็นและอ่านสรุปความ ทั้ง ๆ ที่งานเขียนเชิงวิชาการมีประเด็น ให้เห็นอย่างชัดเจน มีรูปแบบค่อนข้างแน่นอน การขาดทักษะนี้ส่งผล ดังนี้

๑.๔.๑ นิสิตไม่สามารถสรุปความจากเรื่องที่อ่าน จึงทำได้เพียงคัดลอกข้อความจาก แหล่งสารสนเทศมานำเสนอ เห็นได้จากการเขียนรายละเอียดของเนื้อหาในหัวข้อต่าง ๆ ที่มากเกินไป จำเป็น

๑.๔.๒ นิสิตไม่สามารถคัดกรองข้อความที่ค้นคว้ามามากเกินไปเพื่อใช้ประโยชน์ใน การศึกษา เป็นผลให้นิสิตนำเสนอข้อความทั้งหมดที่ค้นคว้ามามากเกินไปโดยไม่จำเป็น

๑.๔.๓ นิสิตไม่สามารถค้นคว้าเอกสารที่เป็นงานเขียนเชิงวิชาการได้ครบถ้วน การขาดทักษะการอ่านงานวิชาการอาจทำให้ใช้เวลาอ่านมากเกินไป จับประเด็นไม่ได้ และเบื่อหน่าย ในที่สุด

๑.๕ การขาดความสามารถในการคิด

ความคิดที่สำคัญที่ต้องใช้ในการเขียนเชิงวิชาการมีหลายประการ ประการที่ควร พิจารณา คือการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างเป็นระบบ และการคิดอย่างมีเหตุผล การขาดความสามารถในการคิดมีผลต่อการเขียนวิชาการ ดังนี้

๑.๕.๑ นิสิตไม่สามารถสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่ค้นคว้ามานำเสนอให้เห็น ภาพรวมของเรื่องจึงทำได้เพียงนำข้อความจากแหล่งสารสนเทศมาเรียงต่อกันไว้

๑.๕.๒ นิสิตไม่สามารถประมวลความคิดอย่างเป็นระบบเพื่อมองให้เห็นภาพรวมของกระบวนการในการศึกษาค้นคว้าของตนตั้งแต่ต้นจนจบ

๑.๕.๓ นิสิตไม่สามารถชี้แจงแสดงเหตุผลในประเด็นต่าง ๆ ได้อย่างชัดเจน เห็นได้จากการเขียนความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่ไม่ชัดเจน

๑.๖ การขาดทัศนคติที่ดีต่อการเขียนเชิงวิชาการ

ทัศนคติเป็นพื้นฐานสำคัญของการกระทำ การมีทัศนคติที่ดีส่งผลให้เห็นคุณค่าของงาน รักรงาน พยายามสร้างผลงานให้มีคุณภาพ ในทางตรงกันข้าม หากขาดทัศนคติที่ดีหรือมีทัศนคติที่ไม่ดี ย่อมส่งผลให้มองไม่เห็นคุณค่าของงาน ไม่สนใจ และไม่พยายาม

การขาดทัศนคติที่ดีต่อการเขียนเชิงวิชาการส่งผลดังนี้

๑.๖.๑ ไม่เห็นคุณค่าในการสร้างผลงานการศึกษาค้นคว้าของตนเอง จึงทำเท่าที่พอทำได้ อันที่จริงแล้ว งานการศึกษาค้นคว้าเป็นงานที่สำคัญยิ่งของหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย เพราะเป็นรายวิชาที่นิสิตจะได้ประมวลความรู้ ความเข้าใจที่ศึกษาตลอดหลักสูตร มาใช้ในการสร้างผลงานนี้ผ่านความสามารถทางการเขียนเชิงวิชาการ เป็นผลงานที่นิสิตสร้างขึ้นด้วยความสามารถของตนในการแก้ปัญหาทางวิชาการสาขาภาษาไทยที่ยังไม่มีผู้ใดศึกษามาก่อน ควรนับว่าเป็นงานที่น่าภาคภูมิใจ

๑.๖.๒ ไม่พยายามค้นคว้าหาข้อมูลให้มากที่สุดและคัดลอกข้อความจากแหล่งสารนิเทศโดยไม่กลั่นกรองอย่างมีวิจารณญาณ อาจกระทำเพียงคัดลอกข้อความมาแสดงไว้เพื่อให้เห็นว่าได้ค้นคว้ามาแล้ว

๑.๖.๓ ไม่เห็นความสำคัญของการอ้างอิงที่มาของเนื้อหา การอ้างอิงที่มาของข้อมูล แนวคิด และเนื้อหาต่าง ๆ ที่นำมาเขียนเป็นส่วนที่ทำให้น่าเชื่อถือและเป็นการให้เกียรติผู้เป็นเจ้าของข้อเขียน การไม่เห็นความสำคัญของการอ้างอิงที่มาของเนื้อหาที่นำมาเสนอไว้ในเค้าโครงการศึกษาค้นคว้า หรืออาจคัดลอกมาโดยไม่อ้างอิง เป็นเหตุให้งานเขียนขาดความน่าเชื่อถือ และผู้อ่านเกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อผู้เขียน อาจเห็นว่าผู้เขียนขาดจรรยาบรรณของความเป็นนักวิชาการที่ดี

๑.๖.๔ ท้อถอยเมื่อถูกประเมินการเขียนและไม่พยายามแก้ไข ความผิดพลาดในการเขียนเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้กับทุกคน สิ่งที่จะช่วยได้คือประสบการณ์การอ่านและการเขียนมาก ๆ ทำให้สั่งสมเป็นทักษะ ความท้อถอยและเบื่อหน่ายไม่ใช่หนทางแห่งความสำเร็จ การฝึกฝน หมั่นแก้ไข และมีความพยายามจึงจะช่วยให้นิสิตเขียนได้ถูกต้อง

๒. สาเหตุของข้อผิดพลาดด้านการใช้ภาษา

๒.๑ การขาดความรู้ด้านการใช้ภาษา

เนื่องจากภาษาเป็นเครื่องมือถ่ายทอดความรู้และความคิดของผู้เขียน จึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้เขียนเชิงวิชาการต้องมีความรู้อย่างถ่องแท้ด้านการใช้ภาษา ผู้วิจัยพบว่าการที่นิสิตขาดความรู้ด้านการใช้ภาษาทำให้เกิดข้อผิดพลาด ดังนี้

๒.๑.๑ ข้อผิดพลาดระดับการใช้คำ ดังที่ปรากฏต่อไปนี้

๒.๑.๑.๑ การสะกดคำผิดทั้งพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์

การสะกดคำผิดส่วนหนึ่งเกิดจากการขาดความรู้จึงใช้แนวเทียบแต่เป็นแนวเทียบผิด เช่น เขียนคำว่า “ผูกพัน” เป็น “ผูกพันธ์” และคำว่า “สายพันธ์ุ” เป็น “สายพันธ์” เพราะใช้

แนวเทียบคำว่า “สัมพันธ์” และเขียนคำว่า “กิริยามารยาท” เป็น “กิริยามารยาท” เพราะใช้แนวเทียบคำว่า “กริยา” เป็นต้น

การสะกดคำผิดอีกส่วนหนึ่งเกิดจากการขาดความรอบคอบ ไม่ตรวจทาน จึงสะกดผิดโดยไม่สมควร เช่น คำว่า “จำกัด” เขียนเป็น “จำกัด” คำว่า “ทราบ” เขียนเป็น “ทราบ” คำว่า “อายุสั้น” เขียนเป็น “อายุสั้น” เป็นต้น

๒.๑.๑.๒ การใช้คำผิดชนิด

คำในภาษาไทยมี ๗ ชนิด แต่ละชนิดทำหน้าที่แตกต่างกัน การขาดความรู้ด้านการใช้ภาษาอาจทำให้ใช้คำผิดชนิด ส่งผลให้ผู้อ่านไม่เข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อ

๒.๑.๑.๓ การใช้คำผิดความหมาย

คำแต่ละคำมีความหมายที่ต้องใช้ให้ถูกต้อง การขาดความรู้ด้านการใช้ภาษาอาจทำให้ใช้คำผิดความหมายได้

๒.๑.๑.๔ การใช้คำราชาศัพท์ผิด

ราชาศัพท์เป็นคำสุภาพที่ใช้กับบุคคลระดับต่าง ๆ ถือเป็นลักษณะเฉพาะของภาษาไทย การเขียนเชิงวิชาการต้องใช้ราชาศัพท์ให้ถูกต้อง การขาดความรู้ด้านการใช้ภาษาอาจทำให้ใช้ราชาศัพท์ผิด ผู้อ่านจะประเมินว่าผู้เขียนไม่รอบรู้ด้านการใช้ภาษาทำให้ไม่น่าเชื่อถือ

๒.๑.๒ ความผิดพลาดระดับการเขียนประโยค

ประโยคภาษาไทยมีโครงสร้างที่ชัดเจน หากเขียนโครงสร้างผิดความหมายก็ผิดเพี้ยนไป เช่น การเขียนประโยคที่ขาดประธาน การวางส่วนขยายผิดตำแหน่ง และการเขียนประโยคยาวเกินไปก็อาจทำให้หลงลืมโครงสร้างที่ถูกต้องได้

๒.๑.๓ ความผิดพลาดระดับการเขียนย่อหน้า

การขาดความรู้ด้านการใช้ภาษาส่งผลให้เขียนย่อหน้าที่ขาดเอกภาพ ขาดสัมพันธ์ภาพ และขาดสารัตถภาพ เป็นผลให้ผู้อ่านต้องใช้เวลาด่านานเกินควรและอาจเข้าใจคลาดเคลื่อน

๒.๒ การขาดความรู้ด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน

ถึงแม้ว่าภาษาไทยจะไม่นิยมใช้เครื่องหมายวรรคตอน แต่เมื่อใช้ก็ต้องใช้ตามหลักเกณฑ์โดยยึดหลักเกณฑ์ของราชบัณฑิตยสถานจึงจะถือว่าเขียนได้ถูกต้อง

๒.๓ การขาดทักษะการเขียนงานวิชาการ

การเขียนเชิงวิชาการเป็นการเขียนที่ต้องใช้ภาษาที่เป็นภาษาเขียน ถูกต้องตามหลักภาษา กระชับ ตรงไปตรงมา ไม่ต้องตีความ การขาดทักษะการเขียนงานวิชาการปรากฏให้เห็น ดังนี้

๒.๓.๑ ใช้ภาษาผิดระดับ ส่วนมากใช้ภาษาพูดแทนภาษาเขียน การใช้ภาษาผิดระดับทำให้งานเขียนขาดความจริงจัง ไม่น่าเชื่อถือ

๒.๓.๒ ไม่สามารถสร้างประโยคที่สมบูรณ์ตามโครงสร้างของประโยคภาษาไทย ทักษะการเขียนเกิดจากการฝึกฝนสม่ำเสมอ และหมั่นปรับปรุงแก้ไขงานเขียนให้ดีขึ้น

๒.๓.๓ ไม่สามารถเขียนย่อหน้าที่สมบูรณ์ ย่อหน้าที่เขียนอาจขาดเอกภาพ ขาดสัมพันธ์ภาพ ขาดสารัตถภาพ หรือขาดความถูกต้องหลายประการพร้อม ๆ กัน

๒.๔ การขาดเอกสารที่ใช้ค้นคว้าด้านการใช้ภาษาเพื่อยึดเป็นแนวทางที่ถูกต้อง ราชบัณฑิตยสถาน ได้ผลิตเอกสารต่าง ๆ ที่ผู้เขียนสามารถใช้ค้นคว้าหาความถูกต้องในการเขียน เช่น พจนานุกรม สำหรับค้นหาการสะกดคำและความหมายของคำ หลักเกณฑ์การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและเครื่องหมายอื่น ๆ หลักเกณฑ์การเว้นวรรค หลักเกณฑ์การเขียนคำย่อ สำหรับค้นหาวิธีเขียนเครื่องหมายวรรคตอน การเว้นวรรค การเขียนคำย่อ และพจนานุกรมศัพท์วรรณกรรมไทย สำหรับค้นหาคำศัพท์เฉพาะด้านวรรณกรรมอย่างไรก็ตาม ยังมีปัญหาการเขียนบางประการที่ราชบัณฑิตยสถานยังไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์ หรือกำหนดไว้ยังไม่ครบถ้วน เช่น การเว้นวรรคในกรณีที่ให้ ความหมายของคำ เป็นต้น เมื่อไม่มีเอกสารให้ค้นคว้าผู้เขียนจึงเขียนตาม ที่ตนคิดว่าถูกต้อง

๒.๕ การขาดทัศนคติที่ดีต่อการใช้ภาษาที่ถูกต้อง

ดังได้กล่าวแล้วว่า ทัศนคติเป็นความคิดตั้งต้นของการกระทำ ทัศนคติผิด ๆ ต่อการใช้ภาษาที่ถูกต้อง ได้แก่ การคิดและเชื่อว่าการใช้ภาษาในการเขียนเชิงวิชาการเป็นเรื่องที่ยุ่งยาก ไม่ใช่ทุกคนจะทำได้ โดยเฉพาะนิสิตที่ขาดการฝึกฝนมาตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษามักคิดว่าเกินความสามารถของตน นอกจากนี้ ยังอาจคิดว่าภาษาเขียนเป็นภาษาของนักวิชาการซึ่งไม่ใช่ภาษาในชีวิตประจำวัน เป็นภาษาที่ไม่คุ้นเคย และเข้าใจยาก

ทัศนคติดังกล่าว ปรากฏให้เห็น ดังนี้

๒.๕.๑ นิสิตคัดลอกข้อความจากแหล่งสารนิเทศโดยไม่พิจารณาความถูกต้องของการใช้ภาษา

๒.๕.๒ นิสิตไม่ชอบอ่านเอกสารที่เป็นงานเขียนเชิงวิชาการ ไม่เปิดใจรับภาษาที่ดีที่ไม่คุ้นเคย

๒.๕.๓ นิสิตท้อถอยเมื่อได้รับการประเมินด้านการใช้ภาษา ขาดกำลังใจในการแก้ไขให้ถูกต้อง

๒.๕.๓ นิสิตท้อถอยเมื่อไม่สามารถเขียนสื่อความคิดของตนได้ตามต้องการ

๓. สาเหตุของข้อผิดพลาดด้านรูปแบบ

๓.๑ การขาดความรู้ด้านรูปแบบการอ้างอิงที่ถูกต้อง

การอ้างอิงเป็นส่วนที่ช่วยให้ผู้อ่านทราบว่าข้อความที่ผู้เขียนกล่าวอ้างเป็นของผู้ใด ผู้เขียนนำมาจากแหล่งใด นับเป็นการให้เกียรติแก่เจ้าของข้อความ และยังทำให้ผู้อ่านเกิดความเชื่อถืออีกด้วย การขาดความรู้ด้านรูปแบบการอ้างอิงที่ถูกต้องปรากฏให้เห็นในการเขียนอ้างอิงผิดจากรูปแบบที่กำหนด เช่น วางตำแหน่งชื่อผู้เขียนผิด ไม่ระบุปี พ.ศ. ที่เอกสารนั้นพิมพ์เผยแพร่ และใช้เครื่องหมายผิด เป็นต้น

๓.๒ การขาดความรู้ด้านรูปแบบการเขียนบรรณานุกรมที่ถูกต้อง

บรรณานุกรมเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของการเขียนเชิงวิชาการ การขาดความรู้ด้านรูปแบบการเขียนบรรณานุกรมที่ถูกต้อง ทำให้นิสิตเขียนรายการบรรณานุกรมผิดจากรูปแบบที่กำหนด เช่น เขียนชื่อผู้เขียน ปี พ.ศ. ที่พิมพ์เผยแพร่ ชื่อหนังสือ และชื่อสำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์ผิด ในกรณีที่เป็นวิทยานิพนธ์มักเขียนระดับปริญญาผิด กรณีที่เป็นบทความจากวารสารมักเขียนฉบับที่ และหน้าที่บทความนั้นปรากฏอยู่ผิด

๓.๓ การขาดการค้นคว้ารูปแบบที่ถูกต้อง

การเขียนเชิงวิชาการเป็นการเขียนที่มีรูปแบบแน่นอนตายตัวตามข้อกำหนดของแต่ละสถาบัน เมื่อเกิดข้อสงสัยเกี่ยวกับรูปแบบ นิสิตมักไม่ค้นคว้าหาคำตอบที่ถูกต้อง แต่มักอาศัยคัดลอกจากผลงานของนิสิตรุ่นก่อน ซึ่งอาจมีข้อผิดพลาด นอกจากนี้ นิสิตมักคัดลอกรูปแบบมาจากเอกสารที่มีข้อกำหนดด้านรูปแบบรูปแบบต่างกับมหาวิทยาลัยบูรพา

๓.๔ การขาดทักษะในการเขียนรูปแบบงานวิชาการ

ดังได้กล่าวแล้วว่า การฝึกฝนทำให้เกิดทักษะ เมื่อขาดการฝึกฝนจึงขาดทักษะตามไปด้วยเสมอ นิสิตเขียนรูปแบบผิดเนื่องจากไม่ได้ฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ

๓.๕ การขาดทัศนคติที่ดีต่อการเขียนรูปแบบที่ถูกต้อง

นิสิตมักมีทัศนคติผิด ๆ เกี่ยวกับรูปแบบการเขียนงานวิชาการ เช่น มีทัศนคติว่ารูปแบบการเขียนเชิงวิชาการมีความสำคัญน้อย แต่กลับเป็นเรื่องยุ่งยาก มีรายละเอียดมาก จุกจิก เมื่อนิสิตรุ่นก่อนหรือนักศึกษาของสถาบันอื่นเขียนรูปแบบเช่นใดได้ นิสิตก็ควรทำได้เช่นเดียวกัน ทัศนคติเช่นนี้ส่งผลต่อข้อผิดพลาดในการเขียนรูปแบบ ดังนี้

๓.๕.๑ นิสิตไม่เห็นความสำคัญของการเขียนรูปแบบให้ถูกต้อง

๓.๕.๒ นิสิตไม่พยายามค้นคว้าวิธีเขียนรูปแบบที่ถูกต้อง มักคัดลอกต่อ ๆ กันมา

๓.๕.๓ นิสิตขาดความรอบคอบ ไม่ละเอียดถี่ถ้วน ไม่ตรวจทานต้นฉบับของตน

๓.๕.๔ นิสิตไม่ตรวจทานก่อนพิมพ์จากคอมพิวเตอร์ ทั้ง ๆ ที่ทราบดีว่าเมื่อนำแฟ้ม

งานไปพิมพ์เป็นเอกสารโดยใช้คอมพิวเตอร์ต่างเครื่องกัน รูปแบบมักจะผิดไปจากแฟ้มที่บันทึกไว้ สาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการทั้งสามด้าน คือ ด้านเนื้อหา ด้านการใช้ภาษา และด้านรูปแบบ ดังที่ผู้วิจัยเสนอมานั้น แสดงให้เห็นว่า นิสิตยังไม่สามารถพัฒนาการเรียนรู้ให้บรรลุจุดมุ่งหมายทางการศึกษาได้

จุดมุ่งหมายทางการศึกษา (Taxonomy of educations) หมายถึงทิศทางของการศึกษา ซึ่งเบนจามิน บลูม (Benjamin Bloom) แบ่งการพัฒนาของผู้เรียนเป็น ๓ ด้าน ได้แก่

๑. ด้านสติปัญญา หรือพุทธิพิสัย (Cognitive domain)

๒. ด้านจิตใจ อารมณ์ หรือจิตพิสัย (Affective domain)

๓. ด้านการปฏิบัติ หรือทักษะพิสัย (Psychomotor domain) (บุญชม ศรีสะอาด,

๒๕๓๗)

ผู้วิจัยอาศัยแนวคิดของบลูมในการเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตวิชาเอกภาษาไทย ดังนี้

แนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตวิชาเอกภาษาไทย

๑. ด้านการเสริมสร้างความรู้

๑.๑ การจัดทำเอกสารประกอบการสอน

ในการสอนรายวิชา ๒๒๘๓๘๑: การศึกษาค้นคว้าทางภาษาไทย ๑ ควรมีเอกสารประกอบการสอนที่มีเนื้อหาครอบคลุมประเด็นข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการด้านต่าง ๆ ดังนี้

แต่ละประเด็นควรมีตัวอย่างประกอบที่ถูกต้องอย่างชัดเจน เพื่อให้บัณฑิตมีแนวทางในการเรียนรู้และปฏิบัติให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน

๑.๒ การเน้นย้ำความสำคัญของวิชาการที่ศึกษา

๑.๒.๑ การเรียนการสอนทุกรายวิชาของภาควิชาภาษาไทยควรเน้นให้นิสิตทราบความสำคัญของเนื้อหาที่ศึกษา เนื่องจากสามารถใช้เป็นประโยชน์ในการสร้างประเด็นปัญหาเพื่อการศึกษาค้นคว้าในการเรียนรายวิชา ๒๒๘๓๙๑: การศึกษาค้นคว้าทางภาษาไทย ๑ ในชั้นปีที่ ๓

๑.๒.๒ การเรียนการสอนรายวิชา ๒๒๘๑๑๑: ทักษะการเขียน ควรเน้นย้ำเรื่องการใช้ภาษาเขียน และรายวิชา ๒๒๘๒๑๒: การเขียนเชิงวิชาการ ควรเน้นย้ำหลักการเขียนเชิงวิชาการทั้งด้านเนื้อหา การใช้ภาษา และรูปแบบ

๑.๓ การเพิ่มพูนความรู้ที่เกี่ยวข้อง

๑.๓.๑ การเรียนการสอนทุกรายวิชาของภาควิชาภาษาไทยควรสอดแทรกความรู้เรื่องระดับภาษา ภาษาเขียน วจนลีลา และภาษาเฉพาะกิจ เพื่อให้บัณฑิตมีความรู้ด้านการใช้ภาษาที่ถูกต้อง

๑.๓.๒ หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ควรบรรจุรายวิชาด้านสารสนเทศเพื่อการศึกษาค้นคว้า เป็นวิชาศึกษาทั่วไป เพื่อให้บัณฑิตมีพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับการค้นคว้าข้อมูลจากแหล่งสารสนเทศต่าง ๆ และรูปแบบการเขียนรายงานที่ถูกต้อง

๑.๔ การจัดหาเอกสารทางวิชาการ

๑.๔.๑ สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยบูรพา ควรมีเอกสารเพื่อการศึกษาค้นคว้าทางภาษาไทยให้มากขึ้น อาจารย์ในภาควิชาควรส่งหนังสือที่เกี่ยวข้องกับการค้นคว้าในรายวิชาต่าง ๆ ให้สำนักหอสมุดจัดหาไว้ในหอสมุดเพื่อบริการนิสิตอย่างเพียงพอทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ

๑.๔.๒ ภาควิชาภาษาไทยควรมีห้องศึกษาค้นคว้า ที่มีเอกสาร หนังสือ ตำราวารสารทางวิชาการผลงานการศึกษาค้นคว้าของนิสิตแต่ละรุ่นที่คัดสรรแล้ว และวิทยานิพนธ์สาขาภาษาไทย เพื่อให้บัณฑิตมีสถานที่ที่เอื้อต่อการค้นคว้าหาความรู้

๒. ด้านการพัฒนาทักษะ

๒.๑ การจัดทำแบบฝึกปฏิบัติ

อาจารย์ผู้สอนรายวิชา ๒๒๘๓๙๑: การศึกษาค้นคว้าทางภาษาไทย ๑ ควรจัดทำแบบฝึกปฏิบัติ เพื่อเสริมสร้างทักษะการเขียนเชิงวิชาการตามวัตถุประสงค์ย่อย ๆ ให้เพียงพอควรมอบหมายให้นิสิตฝึกเขียนหลาย ๆ ครั้ง อย่างสม่ำเสมอ อาจารย์ผู้สอนควรตรวจ แก้ไข ให้คำประเมิน และให้นิสิตแก้ไขให้ถูกต้อง ทั้งด้านเนื้อหา การใช้ภาษา และรูปแบบ ทั้งนี้เพื่อให้นิสิตได้พัฒนาทักษะด้านการเขียนเชิงวิชาการทั้งด้านเนื้อหา การใช้ภาษา และรูปแบบ

๒.๒ การมอบหมายงานเพื่อฝึกทักษะ

๒.๒.๑ ฝึกทักษะการอ่านงานวิชาการ

อาจารย์ผู้สอนรายวิชา ๒๒๘๓๙๑: การศึกษาค้นคว้าทางภาษาไทย ๑ ควรมอบหมายให้นิสิตอ่านหนังสือ ตำรา บทความทางวิชาการ ผลงานวิจัย และวิทยานิพนธ์ ให้มากขึ้น และอาจให้เขียนสรุปสิ่งที่ได้อ่านด้วยภาษาเขียน เพื่อให้บัณฑิตได้พัฒนาทักษะการอ่านและทักษะการเขียนงานเชิงวิชาการ

๒.๒.๒ ฝึกทักษะการเขียนเชิงวิชาการ

การเรียนการสอนรายวิชา ๒๒๘๑๑๑: ทักษะการเขียน ควรฝึกฝนทักษะการใช้ภาษาเขียนให้มากขึ้น และรายวิชา ๒๒๘๒๑๒: การเขียนเชิงวิชาการ ควรฝึกฝนการเขียนเชิงวิชาการทั้งด้านเนื้อหา การใช้ภาษา และรูปแบบ อย่างสม่ำเสมอ โดยอาจารย์ผู้สอนตรวจ แก้ไข และประเมินความถูกต้องอย่างละเอียด ถี่ถ้วน ทั้งสองรายวิชานี้ถือเป็นพื้นฐานสำคัญในการเขียนเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าในรายวิชา ๒๒๘๓๑๑: การศึกษาค้นคว้าทางภาษาไทย ๑

๒.๓ การเน้นความสำคัญของงานเขียนเชิงวิชาการ

การเรียนการสอนทุกรายวิชาของภาควิชาภาษาไทยควรให้ความสำคัญแก่การมอบหมายงานให้นิสิตศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง และเสนอรายงานด้วยเนื้อหา การใช้ภาษา และรูปแบบที่ถูกต้อง อาจารย์ผู้สอนควรแบ่งคะแนนให้ครบทั้งสามด้าน เพื่อให้นิสิตพยายามฝึกฝนให้ครบทุกด้าน

๓. ด้านการปลูกฝังทัศนคติ

๓.๑ การสร้างความคุ้นเคยกับงานเขียนวิชาการ

อาจารย์ผู้สอนรายวิชา ๒๒๘๓๑๑: การศึกษาค้นคว้าทางภาษาไทย ๑ ควรมอบหมายให้นิสิตอ่านหนังสือ ตำรา บทความทางวิชาการ ผลงานวิจัย และวิทยานิพนธ์ ให้มากขึ้น เพื่อให้นิสิตคุ้นเคยกับการนำเสนอเนื้อหา การใช้ภาษา และรูปแบบของงานทางวิชาการ และมีทัศนคติที่ดีต่อการเขียนเชิงวิชาการ

๓.๒ การย้ำเน้นความสำคัญ

๓.๒.๑ ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้าและศักยภาพของนิสิต

การเรียนการสอนทุกรายวิชาของภาควิชาภาษาไทยควรเน้นย้ำความสำคัญของการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองว่าเป็นวิธีศึกษาที่นิสิตจะได้เรียนรู้เรื่องที่ตนถนัด สนใจ และต้องการคำตอบที่ถูกต้องได้ด้วยตนเอง เป็นความภาคภูมิใจที่สามารถหาคำตอบได้ด้วยตนเอง เป็นสิ่งที่ไม่เกินความสามารถของนิสิต นิสิตทุกคนสามารถทำได้โดยใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ และเป็นวิธีเพิ่มพูนความรู้ และสติปัญญาที่นิสิตพึงกระทำ

๓.๒.๒ ความสำคัญของจริยธรรมทางวิชาการ

การเรียนการสอนทุกรายวิชาของภาควิชาภาษาไทยควรเน้นย้ำเรื่องจริยธรรมในการสร้างงานวิชาการ การให้เกียรติแก่ผู้เป็นเจ้าของผลงานที่นิสิตนำมาประกอบการเขียน และการไม่คัดลอกงานของผู้อื่นโดยไม่อ้างอิง

๓.๓ การสร้างบรรยากาศทางวิชาการ

ภาควิชาภาษาไทยควรสร้างบรรยากาศทางวิชาการด้วยการจัดห้องศึกษาค้นคว้า ดังที่เสนอไว้ในข้อ ๑.๗ และจัดประชุม สัมมนาทางวิชาการอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้นิสิตคุ้นเคยกับบรรยากาศทางวิชาการ

บทที่ ๖

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “ข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา” เป็นการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดด้านการใช้ภาษา เนื้อหา และรูปแบบ ในเขียนเชิงวิชาการของนิสิตวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา และวิเคราะห์สาเหตุของความผิดพลาดตลอดจนเสนอแนะวิธีแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนดังกล่าว

ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยนี้ได้แก่ ค่าโครงการศึกษาค้นคว้าในรายวิชา ๒๒๘๔๙๒: การศึกษาค้นคว้าทางภาษาไทย ๑ ของนิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ ๓ ภาคเรียนปลาย ปีการศึกษา ๒๕๕๕ จำนวน ๖๙ ฉบับ

กรอบแนวคิดในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดผู้วิจัยปรับปรุงจากแนวทางและแนวคิดของ ไชสิริ ปราโมช ณ อยุธยา (๒๕๑๙) พะยอม ทนมี (๒๕๔๑) ปรีชา ช่างขวัญยืน (๒๕๕๒) คณาจารย์ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก มหาวิทยาลัยมหาสารคาม (๒๕๕๑) นภลัย สุวรรณธาดา ธิตา โมสิกรัตน์ และสุมาลี สังข์ศรี (๒๕๕๓) เป็นการวิเคราะห์ ๓ ด้าน ดังนี้

๑. ข้อผิดพลาดด้านการใช้ภาษา
๒. ข้อผิดพลาดด้านเนื้อหา
๓. ข้อผิดพลาดด้านรูปแบบ

กรอบแนวคิดในการวิเคราะห์สาเหตุและแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดผู้วิจัยประมวลจากการให้สัมภาษณ์ของอาจารย์ภาควิชาภาษาไทย จำนวน ๗ คน และศึกษางานวิจัยของ ไชสิริ ปราโมช ณ อยุธยา (๒๕๑๙) หนังสือหลักภาษาไทยของ สุธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (๒๕๔๐) หนังสือศิลปะการแสดงออกทางภาษา ของ ธัญญา สังขพันธานนท์ (๒๕๕๑) เป็นการวิเคราะห์ตามประเด็นของข้อผิดพลาดแต่ละข้อ

เมื่อได้ผลการวิจัยแล้ว ผู้วิจัยรายงานผลด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis)

ผลการวิจัยนี้ นอกจากช่วยให้ทราบข้อผิดพลาด สาเหตุของข้อผิดพลาด และแนวทางในการแก้ไขข้อผิดพลาดแล้วยังสามารถใช้เป็นแนวทางในการจัด การเรียนการสอนรายวิชา ๒๒๘๓๙๑: การศึกษาค้นคว้าทางภาษาไทย ๑ และรายวิชา ๒๒๘๓๙๒: การศึกษาค้นคว้าทางภาษาไทย ๒ และรายวิชาอื่น ๆ ที่มีการเขียนรายงานทางวิชาการ

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

๑. ข้อผิดพลาดในการเขียนเนื้อหา

ผู้วิจัยพบว่า เนื้อหาในเค้าโครงการศึกษาค้นคว้ามีข้อผิดพลาดเรียงลำดับตามหัวข้อต่าง ๆ ๘ หัวข้อ ต่อไปนี้

๑.๑ ชื่อเรื่อง พบข้อผิดพลาดในการตั้งชื่อเรื่อง ๙ ลักษณะ ดังนี้ ๑) ชื่อเรื่องไม่ตรงกับขอบเขตที่ต้องการศึกษา ๒) ชื่อเรื่องกว้างเกินไป ๓) ชื่อเรื่องไม่ชัดเจน ๔) ชื่อเรื่องให้รายละเอียดมากเกินไป ๕) ชื่อเรื่องที่ใช้คำกริยานำหน้า ๖) ชื่อเรื่องที่ใช้คำไม่เหมาะสม ๗) ชื่อเรื่องที่ใช้คำฟุ่มเฟือย ๘) ชื่อเรื่องที่ยาวส่วนขยายผิด ๙) ชื่อเรื่องที่มีคำเกิน

๑.๒ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา พบข้อผิดพลาด ๗ ลักษณะ ดังนี้ ๑) ขาดความชัดเจนในการระบุความสำคัญของสิ่งที่เกี่ยวข้องกับปัญหา ๒) ขาดความน่าเชื่อถือ ๓) ให้รายละเอียดที่ไม่จำเป็น ๔) ขาดรายละเอียดที่จำเป็น ๕) ขาดการสรุปเข้าสู่เรื่องที่กำลังจะศึกษา ๖) ให้ข้อมูลผิด ๗) ลำดับความไม่เหมาะสม

๑.๓ วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า พบข้อผิดพลาด ๘ ลักษณะ ดังนี้ ๑) ไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่อง ๒) ไม่ชัดเจน ๓) รวมวัตถุประสงค์หลายประการไว้ในข้อเดียวกัน ๔) ขาดความสม่ำเสมอ ๕) มีความซ้ำซ้อน ๖) เรียงลำดับไม่เหมาะสม ๗) ใช้คำผิด ๘) ใช้คำฟุ่มเฟือย

๑.๔ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษาค้นคว้า พบข้อผิดพลาด ๔ ลักษณะ ดังนี้ ๑) ไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ๒) ขาดความชัดเจน ๓) ไม่ครบถ้วน ๔) ใช้คำผิด

๑.๕ ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า พบข้อผิดพลาด ๕ ลักษณะ ดังนี้ ๑) ไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ๒) ระบุขอบเขตไม่ชัดเจน ๓) กำหนดขอบเขตไม่ครบถ้วน ๔) ขาดที่มาของกรอบความคิด ๕) เขียนไม่กระชับ

๑.๖ วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า พบข้อผิดพลาด ๗ ลักษณะ ดังนี้ ๑) ไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ๒) ไม่สอดคล้องกับขอบเขตการศึกษาค้นคว้า ๓) ไม่ระบุวิธีดำเนินการศึกษา ๔) ระบุวิธีศึกษาผิด ๕) ไม่แบ่งขั้นตอนการศึกษา ๖) แบ่งขั้นตอนการศึกษาค้นคว้าไม่ครบถ้วน ๗) แบ่งขั้นตอนผิด

๑.๗ นิยามศัพท์เฉพาะ พบข้อผิดพลาด ๗ ลักษณะ ดังนี้ ๑) ให้นิยามไม่ถูกต้อง ๒) ไม่ชี้เฉพาะไปยังการศึกษาค้นคว้า ๓) ไม่นิยามคำสำคัญ ๔) ให้นิยามคำที่ไม่จำเป็น ๕) ให้ข้อมูลที่ไม่มีจำเป็น ๖) อ้างอิงผิด ๗) ให้นิยามซ้ำกับคำศัพท์

๑.๘ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า พบข้อผิดพลาด ๑๓ ลักษณะ ดังนี้ ๑) ไม่มีการค้นคว้ารายละเอียดตามที่ระบุไว้ในกรอบความคิด ๒) ระบุเฉพาะหัวข้อของเอกสาร ๓) ค้นคว้าน้อยเกินไป ๔) ขาดการสังเคราะห์ ๕) เสนอเอกสารที่ไม่เกี่ยวข้อง ๖) ขาดความน่าเชื่อถือ ๗) ไม่มีรายละเอียดของเนื้อหา ๘) ขาดคำอธิบายรายละเอียด ๙) ให้รายละเอียดของเอกสารไม่ตรงกับหัวข้อ ๑๐) ไม่แสดงโครงเรื่องในการนำเสนอ ๑๑) เขียนหัวข้อผิด ๑๒) จัดหมวดหมู่ผิด ๑๓) จัดลำดับไม่เหมาะสม

๒. ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา

ผู้วิจัยพบว่ามีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา ๔ ด้าน ได้แก่

๒.๑ ข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำ พบข้อผิดพลาด ๔ ลักษณะ ดังนี้ ๑) ส่วนประกอบของคำผิด ๒) ส่วนประกอบของคำไม่สมบูรณ์ ๓) ส่วนประกอบของคำเกิน ๔) ส่วนประกอบของคำผิดหลายลักษณะ

๒.๒ ข้อผิดพลาดในการใช้คำ พบข้อผิดพลาด ๘ ลักษณะ ดังนี้ ๑) การใช้คำผิดความหมาย ๒) การใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกัน ๓) การใช้คำปฏิเสธซ้อนคำปฏิเสธ ๔) การใช้คำผิดระดับ ๕) การใช้คำผิดชนิด ๖) การใช้คำราชาศัพท์ผิด ๗) การใช้คำย่อผิด ๘) การใช้คำฟุ่มเฟือย

๒.๓ ข้อผิดพลาดในการเขียนประโยค พบข้อผิดพลาด ๓ ลักษณะ ดังนี้ ๑) ประโยคที่มีโครงสร้างผิด ๒) การใช้ภาคประธานและภาคแสดงไม่สอดคล้องกัน ๓) การใช้สำนวนต่างประเทศ

๒.๔ ข้อผิดพลาดในการเขียนย่อหน้า พบข้อผิดพลาด ๓ ลักษณะ ดังนี้ ๑) ย่อหน้าขาดเอกภาพ ๒) ย่อหน้าขาดสัมพันธภาพ ๓) ย่อหน้าขาดสารัตถภาพ

๒.๕ ข้อผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนและตัวเลข พบข้อผิดพลาด ดังนี้ ๑) การใช้เครื่องหมายวรรคตอน พบการใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด ๙ ชนิด ได้แก่ ๑.๑) เครื่องหมายเว้นวรรค ๑.๒) เครื่องหมายอัญประกาศ (“...”) ๑.๓) เครื่องหมายอัญประกาศเดี่ยว (‘...’) ๑.๔) เครื่องหมายไม้ยมก (๓) ๑.๕) เครื่องหมายจุลภาค (,) ๑.๖) เครื่องหมายยัติภังค์ (-) ๑.๗) เครื่องหมายไปยาลน้อย (๓) ๑.๘) เครื่องหมายไปยาลใหญ่ (๓๓) ๑.๙) เครื่องหมายขลิขิต (วงเล็บ) ๒) การใช้ตัวเลข พบการใช้ตัวเลขผิด ๓ ลักษณะ ได้แก่ ๒.๑) ตัวเลขตก ๒.๒) ตัวเลขเกิน ๒.๓) ตัวเลขไม่สม่ำเสมอ

๓. ข้อผิดพลาดในด้านรูปแบบ

ผู้วิจัยพบว่ามีข้อผิดพลาดด้านรูปแบบ ๔ ด้าน ได้แก่

๓.๑ ระบบหัวข้อ พบข้อผิดพลาด ๑๑ ลักษณะ ดังนี้ ๑) ชื่อหัวข้อหลักไม่ถูกต้อง ๒) การใช้คำไม่สม่ำเสมอ ๓) การเรียงลำดับหัวข้อหลักผิด ๔) การวางหัวข้อผิดตำแหน่ง ๕) การใส่หมายเลขกำกับหัวข้อผิด ๖) การตั้งระยะผิด ๗) การเว้นช่องว่างระหว่างข้อความผิด ๘) การใช้ตัวอักษรผิดขนาด ๙) การขีดเส้นใต้หัวข้อหรือทำตัวเอน ๑๐) การใส่หมายเลขกำกับหัวข้อหลัก ๑๑) การไม่ใส่หมายเลขกำกับหัวข้อย่อย

๓.๒ การอ้างอิงในเนื้อหา พบข้อผิดพลาด ๙ ลักษณะ ดังนี้ ๑) การเคาะวรรคหรือการกด Space Bar ผิด ๒) การใช้เครื่องหมายผิด ๓) การวางชื่อผู้เขียนผิดตำแหน่ง ๔) การวางตำแหน่งการอ้างอิงในวงเล็บ (ปี, เลขหน้า) ผิดตำแหน่ง ๕) การอ้างอิงจากแหล่งอ้างอิงรองผิด ๖) การอ้างอิงที่มีผู้แต่งมากกว่าหนึ่งคนผิด ๗) การใช้ตัวอักษรผิด ๘) การใช้คำผิด/ เกิน/ ตก ๙) การอ้างอิงผู้เขียนที่เป็นคนต่างประเทศผิด

๓.๓ บรรณานุกรม พบข้อผิดพลาดในการเขียนบรรณานุกรมแหล่งสารนิเทศ ๔ แหล่ง ได้แก่ ๑) แหล่งสารนิเทศประเภทหนังสือ พบข้อผิดพลาด ๘ ลักษณะ ได้แก่ ๑.๑) การลงรายการชื่อผู้แต่งผิด ๑.๒) การลงรายการปีที่พิมพ์ผิด ๑.๓) การลงรายการชื่อนิตยสารผิด ๑.๔) การลงรายการครั้งที่พิมพ์ผิด ๑.๕) การลงรายการสถานที่พิมพ์และสำนักพิมพ์ผิด ๑.๖) การเคาะวรรคผิด ๑.๗) การใช้เครื่องหมายผิด ๑.๘) การลงรายการเกินกว่าที่รูปแบบกำหนด ๒) แหล่งสารนิเทศประเภทวิทยานิพนธ์ พบข้อผิดพลาด ๕ ลักษณะ ได้แก่ ๒.๑) การลงรายการปีที่พิมพ์ผิด ๒.๒) การลงรายการชื่อวิทยานิพนธ์ผิด ๒.๓) การลงรายการระดับปริญญาผิด ๒.๔) การลงรายการผิดประเภทเอกสาร ๒.๕) การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการเคาะวรรคผิด ๓) แหล่งสารนิเทศประเภทบทความในวารสาร พบข้อผิดพลาด ๕ ลักษณะ ได้แก่ ๓.๑) การลงรายการชื่อวารสารผิด

๓.๒) การลงรายการปีที่พิมพ์ เล่มที่ และฉบับที่พิมพ์ ๓.๓) การลงรายการเลขหน้าพิมพ์ ๓.๔) การใช้เครื่องหมายและการเคาะวรรคพิมพ์ ๓.๕) การลงรายการผิดรูปแบบการเขียนบรรณานุกรมวารสาร ๔) แหล่งสารนิเทศสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์ พบข้อผิดพลาด ๑ ลักษณะ ได้แก่ การลงรายการผิดพลาดหลายลักษณะ

นอกจากนี้ ยังพบข้อผิดพลาดในการลงรายการบรรณานุกรมที่เป็นเอกสารที่ไม่สามารถระบุประเภท และการเรียงวัสดุอ้างอิงพิมพ์ ๒ ลักษณะ ได้แก่ ไม่เรียงตามลำดับตัวอักษรตัวแรกตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน และการแยกวัสดุอ้างอิงออกเป็นกลุ่ม

๓.๔ ตาราง พบข้อผิดพลาด ๒ ลักษณะ ได้แก่ ไม่มีหมายเลขตารางและเพิ่มเส้นแนวตั้ง

๔. สาเหตุของข้อผิดพลาด

๔.๑ สาเหตุของข้อผิดพลาดด้านเนื้อหา ๖ สาเหตุ ได้แก่ ๑) การขาดความรู้วิธีเขียนเนื้อหาในหัวข้อต่าง ๆ ให้ถูกต้อง ๒) การขาดความเข้าใจปัญหาและประเด็นที่ศึกษาอย่างถ่องแท้ ๓) การขาดการค้นคว้าเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เขียนให้กว้างขวางและลึกซึ้ง ๔) การขาดทักษะการอ่านงานวิชาการ ๕) การขาดความสามารถในการคิด ๖) การขาดทัศนคติที่ดีต่อการเขียนเชิงวิชาการ

๔.๒ สาเหตุของข้อผิดพลาดด้านการใช้ภาษา ๕ สาเหตุ ได้แก่ ๑) การขาดความรู้ด้านการใช้ภาษา ๒) การขาดความรู้ด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ๓) การขาดทักษะการเขียนงานวิชาการ ๔) การขาดเอกสารที่ใช้ค้นคว้าด้านการใช้ภาษาเพื่อยึดเป็นแนวทางที่ถูกต้อง ๕) การขาดทัศนคติที่ดีต่อการใช้ภาษาที่ถูกต้อง

๔.๓. สาเหตุของข้อผิดพลาดด้านรูปแบบ ๕ สาเหตุ ได้แก่ ๑) การขาดความรู้ด้านรูปแบบการอ้างอิงที่ถูกต้อง ๒) การขาดความรู้ด้านรูปแบบการเขียนบรรณานุกรมที่ถูกต้อง ๓) การขาดการค้นคว้ารูปแบบที่ถูกต้อง ๔) การขาดทักษะในการเขียนรูปแบบงานวิชาการ ๕) การขาดทัศนคติที่ดีต่อการเขียนรูปแบบที่ถูกต้อง

๕. แนวทางแก้ไขข้อผิดพลาด ผู้วิจัยเสนอแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาด ๓ แนวทาง ได้แก่

๕.๑ ด้านการเสริมสร้างความรู้ ได้แก่ ๑) การจัดทำเอกสารประกอบการสอน ๒) การเน้นย้ำความสำคัญของวิชาการที่ศึกษา ๓) การเพิ่มพูนความรู้ที่เกี่ยวข้อง ๔) การจัดหาเอกสารทางวิชาการ

๕.๒ ด้านการพัฒนาทักษะ ได้แก่ ๑) การจัดทำแบบฝึกปฏิบัติ ๒) การมอบหมายงานเพื่อฝึกทักษะ ๓) การเน้นความสำคัญของงานเขียนเชิงวิชาการ

๕.๓ ด้านการปลูกฝังทัศนคติ ได้แก่ ๑) การสร้างความคุ้นเคยกับงานเขียนวิชาการ ๒) การย้ำเน้นความสำคัญ ๓) การสร้างบรรยากาศทางวิชาการ

การอภิปรายผล

จากผลการวิจัยเรื่อง “ข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา” ผู้วิจัยขอเสนอความเห็นเพิ่มเติม ดังนี้

๑. รายวิชา ๒๒๘๔๙๑: การศึกษาค้นคว้าทางภาษาไทย ๑ เป็นรายวิชาที่เป็นประโยชน์แก่นิสิตวิชาเอกภาษาไทย เนื่องจากช่วยสร้างพื้นฐานความรู้ ความเข้าใจ ด้านการศึกษาค้นคว้าให้นิสิต

นำไปใช้ปฏิบัติได้ในรายวิชา ๒๒๘๔๙๒: การศึกษาค้นคว้าทางภาษาไทย ๒ รายวิชาทั้งสองนี้เป็นรายวิชาที่นิสิตต้องแสวงหาความสนใจของตนเองเป็นไปในทิศทางใด อาจเป็นทางด้านการใช้ภาษาไทย ภาษาศาสตร์ วรรณคดีมรดก วรรณกรรมปัจจุบัน หรือคติชนวิทยา จากนั้นจึงตั้งปัญหาที่ต้องการหาคำตอบอันเป็นประโยชน์ทางวิชาการและดำเนินการอย่างมีระบบระเบียบเพื่อหาคำตอบให้แก่ปัญหานั้น กระบวนการทั้งหมดนี้นิสิตต้องประมวลความรู้และทักษะที่ได้ศึกษามาในหลักสูตรเพื่อดำเนินการให้สำเร็จลุล่วง นับได้ว่าเป็นการศึกษาที่ตอบสนองกระบวนการเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ (Constructivism) ซึ่งมีหลัก ๓ ประการ คือ

๑.๑ การเรียนรู้เป็นกระบวนการของการสร้างความรู้ มิใช่เป็นการซึมซับหรือบรรทุกข้อมูลที่รับเข้ามาเป็นส่วนๆ

๑.๒ การเรียนรู้ขึ้นอยู่กับความรู้เดิมซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดของการสร้างความรู้ใหม่

๑.๓ สถานการณ์หรือบริบทของการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญของการสร้างความรู้

(วัฒนาพร รัชชบัณฑิต, ๒๕๕๑, หน้า ๑๕-๑๖) ทิศนา แคมมณี (๒๕๔๕, หน้า ๙๓-๙๔) สรุปว่า

การเรียนรู้ตามทฤษฎีนี้เป็นกระบวนการ “action on” มิใช่ “taking on” กล่าวคือ

เป็นกระบวนการที่ผู้เรียนจะต้องจัดกระทำกับข้อมูล มิใช่เพียงรับข้อมูลเข้ามา ด้วยความสำคัญเช่นนี้ จึงควรพัฒนาการเรียนการสอนให้ลุล่วงตามวัตถุประสงค์ของรายวิชาดังกล่าว

๒. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองให้ประสบผลสำเร็จต้องอาศัยปัจจัยหลายประการ ทั้งความรู้ ความคิด ทักษะในการค้นคว้าข้อมูล ทักษะทางภาษา ความเข้าใจกระบวนการศึกษา และรูปแบบการนำเสนอรายงาน ทุกปัจจัยเกี่ยวเนื่อง เชื่อมโยง และสนับสนุนซึ่งกันและกัน ผู้ที่มีความรู้แต่ขาดปัจจัยอื่น ๆ จะไม่สามารถสร้างผลงานที่สมบูรณ์และเกิดประโยชน์ ผู้ที่มีความรู้และความคิดแต่ขาดทักษะในการค้นคว้าข้อมูลจะไม่สามารถแสวงหาองค์ความรู้ใหม่มาขยายความรู้และความคิดของตน ผู้ที่มีความรู้ ความคิด และทักษะในการค้นคว้าข้อมูลแต่ขาดทักษะทางภาษาจะไม่สามารถสื่อสารนำผลการศึกษาสู่ผู้อื่นได้อย่างถูกต้อง ผู้ที่มีความรู้ ความคิด ทักษะในการค้นคว้าข้อมูล และทักษะทางภาษาแต่ขาดความเข้าใจกระบวนการศึกษาและรูปแบบการนำเสนอรายงาน ก็ไม่สามารถกำหนดวิธีการและขอบเขตการศึกษาที่เหมาะสม ถูกต้องตามหลักการของสาขาวิชาของตน และนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าผิดรูปแบบ

เมื่อพิจารณาจากผลการวิจัยครั้งนี้ เห็นได้ว่านิสิตยังขาดปัจจัยที่นำไปสู่ความสำเร็จในการศึกษาค้นคว้า ไม่ปัจจัยใดก็ปัจจัยหนึ่ง หรืออาจขาดหลายปัจจัย

ในด้านความรู้ นิสิตยังขาดความรู้อย่างถ่องแท้ในสาขาวิชา หรือแม้ในประเด็นปัญหาที่คิดว่าตนเองสนใจ อาจเป็นเพราะระบบการศึกษาเป็นรายวิชาที่นิสิตสอบปลายภาคเรียนแล้วมักคิดว่าหมดภาระการเรียนรู้ นิสิตควรตระหนักว่าการเรียนรู้จากรายวิชาต่าง ๆ สามารถนำมาเสริมซึ่งกันและกันได้ และการเรียนรู้ต้องเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ไม่มีวันสิ้นสุด นอกจากนี้ อาจเกิดจากเป้าหมายในการเรียนที่มีได้มุ่งหวังการเรียนรู้ที่แท้จริง เพราะการเรียนรู้ที่แท้จริงนั้นต้องมีเป้าหมายเพื่อเปลี่ยนแปลง หรือพัฒนาตนเองทั้งด้านความรู้ ทักษะ และทักษะ

ในด้านความคิด นิสิตยังขาดความสามารถในการคิดสังเคราะห์ การคิดสร้างสรรค์ การคิดอย่างเป็นระบบ และการคิดอย่างมีเหตุผล อาจเป็นเพราะนิสิตคุ้นเคยกับการเรียนแบบท่องจำแล้วนำมาตอบข้อสอบ ถึงแม้อาจารย์ทุกรายวิชาจะกำหนดให้ศึกษาเรื่องใดเรื่องหนึ่งอยู่เสมอ

นิสิตก็มักทำได้เพียงการรวบรวมและเรียบเรียงข้อมูลเท่านั้น อันที่จริงแล้ว ความคิดกับภาษากับเป็นสิ่งที่คู่กัน เพราะภาษาเป็นเครื่องมือสื่อความคิด เป็นเครื่องสะท้อนความคิดให้ปรากฏ ภาษามีอิทธิพลต่อความคิดและความคิดก็มีอิทธิพลต่อภาษา และภาษาช่วยพัฒนาความคิดและความคิดก็ช่วยพัฒนาภาษา (ภาควิชาภาษาไทย, ๒๕๔๒) ความสามารถในการคิดสังเคราะห์จะช่วยให้นิสิตประมวลประเด็นจากการค้นคว้าข้อมูลและประมวลประเด็นที่ต้องการศึกษาได้ชัดเจน ความสามารถในการคิดสร้างสรรค์จะช่วยให้นิสิตคิดนอกเหนือไปจากประเด็นปัญหาที่มีผู้ศึกษาไว้แล้ว ความสามารถในการคิดอย่างเป็นระบบจะช่วยให้นิสิตจัดวางกระบวนการศึกษาค้นคว้าได้เป็นระบบระเบียบ ไม่สับสน มองภาพรวม หนทางและเป้าหมายของการศึกษาค้นคว้าได้ชัดเจนตั้งแต่ขั้นตอนของการเขียนเค้าโครงการศึกษาค้นคว้า แล้วนำผลจากความคิดเหล่านั้นมาแสดงออกด้วยภาษา

ในด้านทักษะในการค้นคว้าข้อมูล ผู้วิจัยเห็นว่า นิสิตค่อนข้างมีทักษะการค้นคว้าข้อมูลที่ดี สามารถเข้าถึงแหล่งสารสนเทศได้หลากหลาย โดยเฉพาะแหล่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่เป็นเว็บไซต์ต่าง ๆ เช่น www.google.co.th ซึ่งเป็นที่นิยมเนื่องจากค้นคว้าเนื้อหาสาระได้หลากหลาย www.wikipedia.com ซึ่งเป็นแหล่งรวมความรู้ด้านต่าง ๆ จำนวนมาก และเปิดโอกาสให้ผู้อ่านสามารถเข้าไปแก้ไขข้อมูลได้ด้วย www.thailis.ac.th ซึ่งเป็นเว็บไซต์รวมผลงานวิจัย วิทยานิพนธ์ คุชฌินีพนธ์ บทความวิจัย บทความวิชาการ หนังสือหายากทุกสาขาวิชา www.royin.go.th ซึ่งเป็นเว็บไซต์ของราชบัณฑิตยสถาน สามารถค้นพจนานุกรม และหลักการไวยากรณ์ที่ถูกต้อง www.vcharkarn.com ซึ่งเป็นเว็บไซต์รวมความรู้ที่หลากหลายสาขา www.sac.or.th ซึ่งเป็นเว็บไซต์ของศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร รวบรวมงานวิชาการด้านมานุษยวิทยา และเว็บไซต์ของสำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยต่าง ๆ อย่างไรก็ตาม การค้นคว้าจากแหล่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นี้ นิสิตต้องใช้วิจารณญาณอย่างถี่ถ้วนทั้งด้านเนื้อหาและการใช้ภาษา ด้วยประสบการณ์การสอนทั้งของผู้วิจัยและอาจารย์จำนวนมากพบว่านิสิตในปัจจุบันมักทำงานให้ง่ายและรวดเร็ว จึงใช้วิธี C&P (Copy & Paste) คือ คัดลอกจากเว็บไซต์มาวางไว้ในงานของตนโดยไม่พิจารณาให้ถี่ถ้วน

สำหรับการค้นคว้าจากเอกสาร หนังสือ ตำรา รายงานการวิจัย วิทยานิพนธ์ บทความวิจัย บทความวิชาการ นิสิตมักใช้วิธีถ่ายเอกสารแทนการจดบันทึกจากความเข้าใจ ทั้ง ๆ ที่วิธีจดบันทึกเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการบันทึกข้อมูลที่เกี่ยวข้อง เพราะผ่านการอ่าน การคิด ความเข้าใจ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่าของผู้อ่าน

ในด้านทักษะทางภาษา พบว่านิสิตขาดทักษะในการอ่านและการเขียนเชิงวิชาการ ปัญหาด้านทักษะการอ่านอาจเกิดจากขาดพื้นฐานความรู้ในเรื่องที่อ่านทำให้เข้าใจยากหรือไม่เข้าใจ ขาดการฝึกฝนทำให้ขาดทักษะในการอ่านจับประเด็นและจับใจความสำคัญ และทักษะในการเลือกสรรและคัดกรองข้อมูลที่เหมาะสม และการขาดทัศนคติที่ดีต่อการอ่านงานวิชาการ ทำให้ไม่เห็นความสำคัญ ท้อถอย และเบื่อหน่าย ปัญหาด้านทักษะการเขียนอาจเกิดจากการขาดความรู้ ความเข้าใจหลักภาษาไทย และขาดทักษะการเขียนเชิงวิชาการ

ผู้วิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดด้านการใช้ภาษาที่พบในการเขียนเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าไม่แตกต่างกับข้อผิดพลาดที่มีผู้ทรงคุณวุฒิศึกษามาแล้วในอดีตในสถาบันอื่น ๆ ทั้งการวิจัยของ ไชยศิริ ปราโมช ณ อยุธยา (๒๕๑๙) พรทิพย์ พุกผาสุข และคณะ (๒๕๒๓) บุญศิริ ภิญญาธินันท์

และดลฤทัย ขาวดีเดช (๒๕๕๒) และพะยอม ทนมี (๒๕๔๑) แสดงให้เห็นว่าทักษะด้านการเขียนเป็นสิ่งที่จะต้องฝึกฝนอย่างยาวนาน และต้องสร้างประสบการณ์ที่ถูกต้องให้แก่นิสัยอย่างสม่ำเสมอ นิสิตเองก็ต้องพัฒนาตนเองโดยหาความรู้และฝึกฝนสร้างประสบการณ์ทางภาษาที่ถูกต้อง ต้องเข้าใจว่าภาษาที่เหมาะสมในการเขียนเชิงวิชาการคือภาษาเขียนเท่านั้น ไม่ให้ภาษาจากสื่อต่าง ๆ มีอิทธิพลเหนือการใช้ภาษาที่ถูกต้อง ดังที่เอกพงศ์ ประสงค์เงิน (สัมภาษณ์) กล่าวว่า “อิทธิพลจากภาษาในสื่อสารนิเทศทำให้มีการแทรกซ้อนทางภาษา เป็นสาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการ” สอดคล้องกับที่ชนิกานต์ กู้เกียรติ (สัมภาษณ์) กล่าวว่า “นิสิตนิยมใช้ภาษาตามสื่อโดยไม่ขัดเกลาให้เป็นภาษาเชิงวิชาการ” ทั้งนี้ นิสิตต้องตระหนักว่าความถูกต้องทางภาษาเป็นสิ่งสำคัญ และสามารถค้นคว้าหาหลักการใช้ที่ถูกต้องได้ไม่ยาก

อีกประการหนึ่งที่ผลวิจัยบ่งชี้อย่างชัดเจนคือ นิสิตเขียนโดยขาดความรอบคอบ ขาดความถี่ถ้วน ขาดความใส่ใจเท่าที่ควร พบมากที่สุดในข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำ มีคำที่ไม่น่าเขียนผิดจำนวนมาก คำเหล่านี้จะไม่ผิดหากนิสิตรอบคอบถี่ถ้วน ตรวจสอบก่อนพิมพ์เป็นเอกสาร การใช้การพิมพ์แทนการเขียนหากไม่รอบคอบมักพิมพ์ผิดได้ง่ายเนื่องจากพิมพ์อย่างรวดเร็วหรือขาดความชำนาญ ประกอบกับไม่ตรวจสอบ มักพิมพ์แป้นพิมพ์ตัวอักษรที่อยู่ใกล้กันแทนกันอยู่เสมอ

ในด้านความเข้าใจกระบวนการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยเห็นว่านิสิตค่อนข้างเข้าใจกระบวนการศึกษาค้นคว้า แต่ยังขาดองค์ความรู้ที่จะนำมาเป็นข้อมูลและเป็นกรอบความคิดวิเคราะห์ข้อมูล การแก้ไขปัญหานี้คือ นิสิตต้องศึกษารายวิชาต่าง ๆ ให้รอบรู้ และประมวลความรู้จากรายวิชาที่ศึกษา มาประกอบกับการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม นอกจากนี้จะเป็นประโยชน์ต่อกระบวนการศึกษาค้นคว้าแล้วยังเป็นการเรียนรู้ตามกระบวนการของการเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้อย่างแท้จริง

ในด้านรูปแบบการนำเสนอรายงาน ผู้วิจัยเห็นว่านิสิตยังไม่ใส่ใจให้ความสำคัญแก่เรื่องนี้ และขาดความพิถีพิถัน จึงพบข้อผิดพลาดจำนวนมากในการเขียนอ้างอิง และบรรณานุกรมจากแหล่งสารสนเทศทุกประเภท นอกจากนี้ อาจารย์ทุกคนควรเน้นความสำคัญของการเขียนอ้างอิงและบรรณานุกรม เนื่องจากการแสดงจริยธรรมทางวิชาการและให้เกียรติแก่เจ้าของข้อความ ทั้งนี้ นิสิตและอาจารย์สามารถค้นคว้าหลักการเขียนที่ถูกต้องได้จาก “คู่มือการทำวิทยานิพนธ์และดุษฎีนิพนธ์ ระดับบัณฑิตศึกษา” (มหาวิทยาลัยบูรพา, ๒๕๕๖) ทั้งที่เป็นหนังสือและเป็นแฟ้มข้อมูลแขวนไว้ในเว็บไซต์ <http://www.huso.buu.ac.th> ซึ่งเป็นเว็บไซต์ของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

๓. ทศนคติที่ดีเป็นสิ่งสำคัญมากต่อการเขียนเชิงวิชาการในงานศึกษาค้นคว้า ทศนคติเกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ ผู้วิจัยเห็นว่า แม้การศึกษาของไทยตั้งแต่ระดับประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษาจะปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนจากการยึดผู้สอนเป็นสำคัญ (Teacher-centered) มาสู่การใช้โครงการเป็นฐาน (Project-based learning) ซึ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Child-centered) แต่นักเรียนก็ยังไม่เข้าถึงวิธีการสอนดังกล่าวอย่างแท้จริง เมื่อเข้าศึกษาระดับอุดมศึกษาซึ่งมีรายวิชาที่จัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญอย่างแท้จริง ดังเช่นรายวิชา ๒๒๘๓๑๑: การศึกษาค้นคว้าทางภาษาไทย ๑ และรายวิชา ๒๒๘๓๑๒: การศึกษาค้นคว้าทางภาษาไทย ๒ นิสิตจึงรู้สึกมีความกดดันและคับข้องใจ อาจถึงกับไม่มีความสุขในการศึกษาค้นคว้า อาจเป็นเพราะโครงการที่นิสิตเคยปฏิบัติในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาเป็นโครงการที่นักเรียนทำงานเป็นกลุ่ม มีเพื่อนนักเรียน

หลายคนร่วมกันแก้ปัญหาที่กำหนดไว้ ตลอดจนระดับของโครงการอาจเป็นโครงการประเภท Guided-project ซึ่งครูตั้งประเด็นปัญหาและช่วยสร้างเครื่องมือรวบรวมข้อมูลให้นักเรียนปฏิบัติ หรือเป็นโครงการประเภท Less-guided project ซึ่งครูและนักเรียนร่วมกันตั้งประเด็นปัญหาและสร้างเครื่องมือ แต่การเขียนเชิงวิชาการในรายวิชา ๒๒๘๓๔๑: การศึกษาค้นคว้าทางภาษาไทย ๑ และรายวิชา ๒๒๘๓๔๒: การศึกษาค้นคว้าทางภาษาไทย ๒ เป็นโครงการประเภท Unguided-project ซึ่งนิสิตต้องตั้งประเด็นปัญหา รวบรวมข้อมูล สร้างกรอบความคิด ดำเนินการศึกษา เขียนรายงานผลการศึกษาด้วยตนเองทั้งหมด ถึงแม้จะมีอาจารย์ที่ปรึกษาประจำโครงการทุกโครงการแต่อาจารย์จะทำหน้าที่เพียงผู้ชี้แนะ ไม่ใช่ผู้ร่วมวางแผน ดำเนินการ และเขียนรายงาน

ความรู้สึกถูกกดดันและคับข้องใจของนิสิตไม่เป็นผลดีต่อการเขียนเชิงวิชาการในงานศึกษาค้นคว้า ดังนั้นจึงต้องปรับแก้ทัศนคติโดยอาจารย์ผู้สอนทุกคนที่สอนทุกรายวิชาควรพยายามปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อการศึกษาค้นคว้าให้เกิดขึ้นกับนิสิต ควรชี้ให้เห็นคุณค่าของการศึกษาค้นคว้าซึ่งถือว่าเป็นผลงานสำคัญของการเรียนรู้

ขณะเดียวกัน นิสิตก็ต้องสร้างทัศนคติที่ดีเช่นนั้นให้แก่ตนเองด้วย นิสิตต้องเชื่อมั่นในความรู้ของตนหากคิดว่าความรู้ยังไม่เพียงพอควรหมั่นศึกษาค้นคว้าและจดบันทึก ต้องเข้าใจว่าวิชาการสาขาที่ตนถนัดและความสนใจคืออะไร ต้องหมั่นคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลที่ผ่านมา หากทำได้เช่นนี้นิสิตจะมั่นใจมากขึ้น เมื่อนิสิตเชื่อมั่นในศักยภาพทางวิชาการของตนย่อมส่งผลให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการเขียนเชิงวิชาการในการศึกษาค้นคว้าในที่สุด

ข้อเสนอแนะ

๑. ข้อเสนอแนะต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

๑.๑ ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ควรนำแนวทางการแก้ไขข้อผิดพลาดที่เสนอไว้ในบทที่ ๕ ไปดำเนินการให้เป็นรูปธรรม

๑.๒ สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยบูรพา ควรจัดหาเอกสาร หนังสือ ตำรา รายงาน การวิจัย วิทยานิพนธ์ คุชกุณิพนธ์ วารสารทางวิชาการ ด้านภาษาไทย ภาษาศาสตร์ วรรณกรรม ปัจจุบัน วรรณคดี และคติชนวิทยา ที่ทันสมัย มาไว้บริการในหอสมุดให้มากขึ้น

๒. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

ควรมีการวิจัยเพื่อนำผลไปพัฒนาการเรียนการสอนต่อไป ดังนี้

๒.๑ ข้อบกพร่องในการเขียนรายงานการศึกษาค้นคว้าในรายวิชาต่าง ๆ ของนิสิต วิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา

๒.๒ ข้อผิดพลาดในการอ่านของนิสิตวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา

๒.๓ ข้อผิดพลาดในด้านการใช้ภาษาของนิสิตวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา ซึ่งอาจวิจัยได้ทั้งด้านการสะกดคำ การใช้คำ การเขียนประโยค และการเขียนย่อหน้า

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กาญจนา นาคสกุล. (ม.ป.ป.). *เครื่องหมายจุลภาค*. วันที่ค้นข้อมูล ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗, เข้าถึงได้จาก <http://www.royin.go.th/th/knowledge/detail.php?ID=315>.
- กำชัย ทองหล่อ. (๒๕๕๒). *หลักภาษาไทย* (พิมพ์ครั้งที่ ๕๓). กรุงเทพฯ: รวมสาส์น.
- ไขสิริ ปราโมช ณ อยุธยา. (๒๕๑๙). *การศึกษาวเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา ๒๕๑๕ และ ๒๕๑๖*. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- คณาจารย์ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออกมหาวิทยาลัยมหาสารคาม.(๒๕๕๑)วันที่ค้นข้อมูล ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗, เข้าถึงได้จาก www.genedu.msu.ac.th/course/2-2555/0022002.doc
- ชนิกานต์ กุ้เกียรติ. (๒๕๕๗, ๑๗ มิถุนายน).อาจารย์ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. สัมภาษณ์.
- ชำนาญ รอดเหตุภัย.(๒๕๕๓). *การวิจัยทางภาษาไทย*(พิมพ์ครั้งที่ ๒). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัชชา พันธุ์เจริญ. (๒๕๕๓). *ชวนอาจารย์เขียนตำรา ตอน เส้นทางสู่ศาสตราจารย์* (พิมพ์ครั้งที่ ๒). กรุงเทพฯ: เกศกะรัต.
- ดวงใจ ไทยอุบล. (๒๕๕๒). *ทักษะการเขียนภาษาไทย* (พิมพ์ครั้งที่ ๖). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทศนา แชมมณี. (๒๕๕๕). *ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ* (พิมพ์ครั้งที่ ๒). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิพภา ปลื้มจินดา.(๒๕๕๗, ๑๕ กรกฎาคม). อาจารย์ภาควิชาสารสนเทศศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. สัมภาษณ์.
- ธเนศ เวศร์ภาดา และคณะ. (๒๕๔๘). *ภาษาไทย: วรรณสารภาษา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ัญญา สังข์พันธานนท์,(บรรณาธิการ). (๒๕๕๑). *ศิลปะการแสดงออกทางภาษา*(พิมพ์ครั้งที่ ๕). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นภลัย สุวรรณธาดา, ธิดาโมสิกรัตน์, สุมาลี สังข์ศรี. (๒๕๕๓). *การเขียนผลงานวิชาการและขอขบทความ*(พิมพ์ครั้งที่ ๒ ปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติม). กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- นิตยา กาญจนะวรรณ. *เครื่องหมายวรรคตอนไทย กับ เครื่องหมายวรรคตอนฝรั่ง (๕)*. วันที่ค้นข้อมูล ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๗, เข้าถึงได้จาก<http://www.royin.go.th/th/knowledge/detail.php?ID=2023>.
- นิภา ศรีไพโรจน์. (๒๕๓๑).*หลักการวิจัยเบื้องต้น*(พิมพ์ครั้งที่ ๒).กรุงเทพฯ: ศึกษาพร.
- บทวิทยุรายการ "รู้ รัก ภาษาไทย".(๒๕๕๑). วันที่ค้นข้อมูล ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๗, เข้าถึงได้จาก <http://www.royin.go.th/th/knowledge/detail.php?ID=2430>.
- บุญชม ศรีสะอาด. (๒๕๓๗). *การพัฒนาการสอน*. กรุงเทพฯ: ชมรมเด็ก.

- บุญมี พันธุ์ไทย. (๒๕๕๓). *ระเบียบวิธีวิจัยการศึกษาเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- บุญศิริ ภิญโญธินันท์ และดลฤทัย ขาวดีเดช.(๒๕๕๒). *การวิเคราะห์ข้อบกพร่องและความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย*. กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.
- ประสิทธิ์ กาพย์กลอน. (๒๕๓๒). *ภาษากับความคิด* (พิมพ์ครั้งที่ ๕). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- ปรีชา ช่างขวัญยืน (บรรณาธิการ). (๒๕๕๒). *เทคนิคการเขียนและผลิตตำรา* (พิมพ์ครั้งที่ ๖). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____ . (๒๕๔๐). *วิทยาการการใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เปลื้อง ณ นคร. (๒๕๒๙). *การใช้ภาษาวิชาการ ใน เอกสารการสอนชุดวิชา ภาษาไทย ๖ (การเขียนสำหรับครู) หน่วยที่ ๑-๘*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ฝ่ายตำราวิชาการกู๊ดอินเตอร์บุ๊คส์. (๒๕๕๗). *เรียนรู้คำราชาศัพท์และคำลักษณนามไทย*. นครราชสีมา: กู๊ดอินเตอร์บุ๊คส์.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (๒๕๔๐). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์* (พิมพ์ครั้งที่ ๗). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรทิพย์ พุกผาสุข และคณะ. (๒๕๒๓). *สมรรถภาพในการใช้ภาษาไทยชั้นต่าง ๆ ของคนไทย. โครงการปีที่ ๑: ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนิสิตอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- พะยอม ทนมี.(๒๕๔๑).*การศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ ๑ ในวิทยาลัยเทคนิคนครราชสีมา ปีการศึกษา ๒๕๓๙*. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ภัทรา นิคมานนท์. (๒๕๔๒). *ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการวิจัย* (พิมพ์ครั้งที่ ๒). กรุงเทพฯ: อักษราพิพัฒน์.
- ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. (ม.ป.ป.). *หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ฉบับปรับปรุง พ.ศ. ๒๕๕๔*. (เอกสารอัดสำเนา).
- ภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (๒๕๔๒). *การใช้ภาษาไทย ๑*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- ภาษาไทยไซซาน*. (๒๕๒๘). วันที่ค้นข้อมูล ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗, เข้าถึงได้จาก <http://www.royin.go.th/th/knowledge/detail.php?ID=1158>.
- มหาวิทยาลัยบูรพา. (๒๕๕๖). *คู่มือการทำวิทยานิพนธ์และดุษฎีนิพนธ์ ระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา*. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (๒๕๔๘). *หลักเกณฑ์การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและเครื่องหมายอื่น ๆ หลักเกณฑ์การเว้นวรรค หลักเกณฑ์การเขียนคำย่อ* (พิมพ์ครั้งที่ ๖). กรุงเทพฯ: เพื่อนพิมพ์.

- ราชบัณฑิตยสถาน.(๒๕๕๖). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตย พ.ศ. ๒๕๕๕* (พิมพ์ครั้งที่ ๒). กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- วรรณิ แกมเกตุ. (๒๕๕๑). *วิธีวิทยาการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์* (พิมพ์ครั้งที่ ๒). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรวรรณ ศรียาภย์. (๒๕๕๗). *การเขียนเพื่อการสื่อสาร* (พิมพ์ครั้งที่ ๒). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัฒนาพร ระจับทุกข์. (๒๕๕๑). *การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง*. กรุงเทพฯ: ดันอ้อ.
- วัลยา ช่างขวัญยืน.(๒๕๕๔).ลักษณะภาษาเขียน ใน *เอกสารการสอนชุดวิชาการอ่านภาษาไทย หน่วยที่ ๑-๗*. พิมพ์ครั้งที่ ๙. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช,
- วิจิตรนั ภาณุพงศ์ และคณะ. (๒๕๕๒). *บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม ๓: ชนิดของคำ วลี ประโยค และสัมพันธสาร*. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษาไทย สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.
- วิธัญญา ชวเจริญพันธ์. (๒๕๕๔). ๑๐ ขั้นตอนง่าย ๆ วิจัยเชิงคุณภาพ. *วารสารเพื่อการวิจัยและพัฒนา องค์การเภสัชกรรม, ๑๘* (๑), ๒๓.
- วีไลวรรณ ขนิษฐนันท์. (๒๕๒๗). *ภาษาและภาษาศาสตร์* กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สมคิด อิศระวัฒน์. (๒๕๓๒). *การเรียนรู้ด้วยตนเอง. วารสารการศึกษานอกโรงเรียน, ๕*, ๗๓-๗๙.
- สมบัติ จำปาเงิน. (๒๕๕๑). *อักษรานุกรมอักษรย่อ*. กรุงเทพฯ: สถาพรบุ๊คส์.
- สิน พันธุ์พินิจ. (๒๕๕๓). *เทคนิคการวิจัยทางสังคมศาสตร์*. กรุงเทพมหานคร: วิทย์พัฒน์.
- สุธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. (๒๕๔๐). *หลักภาษาไทย* (พิมพ์ครั้งที่ ๑๓). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุภาวงศ์ จันทวานิช. (๒๕๔๐). *วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ*(พิมพ์ครั้งที่ ๗). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เอกพงศ์ ประสงค์เงิน (๒๕๕๗, ๑๗ มิถุนายน). ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. สัมภาษณ์.
- เอกรัตน์ อุดมพร. (๒๕๕๔). *พจนานุกรมคำย่อ-อักษรย่อในภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.
- อุปกิตศิลปสาร, พระยา. (๒๕๔๑). *หลักภาษาไทย: อักษรวิธี วจิวิภาค วากยสัมพันธ์ ฉันทลักษณ์* (พิมพ์ครั้งที่ ๑๒). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าที่ใช้เป็นข้อมูล (ชื่อที่นิสิตเสนอไว้ในเค้าโครง)

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าที่ใช้เป็นข้อมูล (ชื่อที่นิสิตเสนอไว้ในเค้าโครง)

ลำดับที่	ชื่อการศึกษาค้นคว้า
๑	ภูมินามชื่อหมู่บ้าน อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช
๒	ภูมินามหมู่บ้านในอำเภอขลุง และอำเภอมะขาม จังหวัดจันทบุรี
๓	ศึกษาตัวละครเหนือธรรมชาติในวรรณกรรมแปลชุดวารดส์โตน
๔	วิเคราะห์กลวิธีการดำเนินเรื่อง บทสนทนา สถานภาพและบทบาทตัวละคร ในนวนิยายของภัสสร
๕	ศึกษาวรรณกรรมแปลเรื่องปริศนาสมบัติอัจฉริยะ
๖	ศึกษาพัฒนาการกวีนิพนธ์ไทยที่ได้รับอิทธิพลจากกวีนิพนธ์ฮกุกุ
๗	วิเคราะห์การกลายความหมายของคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยปัจจุบัน
๘	วิเคราะห์ตัวละครเอกในนวนิยายชุดซิกส์ สกรีม (Six Scream): วิเคราะห์เชิง จิตวิทยา
๙	การใช้ภาษาในวรรณกรรมของพัชรี เบญจมาศ
๑๐	ศึกษาโลกทัศน์ในหนังสือชุดนิทานพื้นบ้านประเทศประชาคมอาเซียนของ ส.พลายน้อย
๑๑	ภาพสะท้อนสังคมในบทละครพุดร้อยแก้ว พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว
๑๒	วิเคราะห์ตัวละครเอกและกลวิธีการประพันธ์ในวรรณกรรมชุด รางวัลวรรณกรรม เยาวชนที่ได้รับรางวัลระดับโลก
๑๓	การศึกษาวิเคราะห์วรรณกรรมเยาวชนแปลแฟนตาซีเรื่อง "Trinity Blood นักล่าแวมไพร์สายพันธุ์อสูร" ภาค R.A.M
๑๔	วิเคราะห์องค์ประกอบ สภาพสังคมและวัฒนธรรมในนวนิยายของทมยันตี
๑๕	วิเคราะห์การใช้ภาษาและค่านิยมด้านความรักจากบทเพลงของบอย โกสิยพงษ์
๑๖	การศึกษาเชิงวิเคราะห์วรรณกรรมแปลชุดสี่สหายผจญ
๑๗	การศึกษาชื่อที่มาของชื่อหมู่บ้าน ในอำเภอท่าตะโก จังหวัดนครสวรรค์
๑๘	เดอะลอร์ดออฟเดอะริงส์ : การศึกษาเชิงวิเคราะห์
๑๙	คำคมโดนใจ...สุดสุด ของ อภิราชกูร์ ชุ่มมงคล
๒๐	วิเคราะห์วรรณกรรมแปลสำหรับเยาวชนขององตวน เดอ แซง – เดกซูเปรี
๒๑	ที่มาของชื่อหมู่บ้านในอำเภอเมือง อำเภอแหลมงอบ จังหวัดตราด
๒๒	การศึกษาการใช้ภาษาไทยและทฤษฎีด้านจิตวิทยาในโฆษณาในนิตยสาร
๒๓	การศึกษาภาพสะท้อนสังคมและวัฒนธรรมสมัยรัชกาลที่ ๔ ถึงรัชกาลที่ ๙ ใน นวนิยายสามเรื่องของ ว.วินิจฉัยกุล คือ บุรพา มาลัยสามชาย และราตรีประดับดาว
๒๔	ศึกษาชื่อวัดในอำเภอเมืองจันทบุรี จังหวัดจันทบุรี

ลำดับที่	ชื่อการศึกษาค้นคว้า
๒๕	นวนิยายชุด “The Cupids บริษัทรักอู่ตุต” : การศึกษาเชิงวิเคราะห์
๒๖	ภูมินามอำเภอเมืองฉะเชิงเทรา จังหวัดฉะเชิงเทรา
๒๗	วิเคราะห์การใช้ภาษาสื่ออารมณ์ขึ้นในการแสดงเดี่ยวไมโครโฟนครั้งที่ ๗ ของอุดม แต่พานิชจากแนวคิดของวจนปฏิบัติศาสตร์
๒๘	วิเคราะห์บทกวีที่พิมพ์เผยแพร่ในวารสารศิลปวัฒนธรรม ตั้งแต่เดือนมกราคม-ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ จำนวน ๑๐๐ บท
๒๙	วิเคราะห์กลวิธีการประพันธ์ในนวนิยายชุดนวนลนาง เดอะซีรีส์ร้ายเพราะรัก
๓๐	กลวิธีการประพันธ์ นวนิยาย ชุด ๗ วันจองเวร ของ ภาคินัย กสิรักษ์
๓๑	ศึกษาคำสแลงที่ปรากฏใน Twitter จาก www.trend.in.th ซึ่งเป็นเว็บไซต์ที่รวบรวมข้อความภาษาไทยที่ผู้ใช้ Twitter ได้ Retweet มากกว่า ๒๐๐ ครั้ง
๓๒	วิเคราะห์สรรพนามคติในสงครามการค้ากลอน ของ พระยาอุปกิตศิลปสาร (นิ่ม กาญจนชีวะ)
๓๓	ศึกษาการใช้ภาษาพาดหัวข่าวในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ
๓๔	การศึกษาข้อบกพร่องด้านการเขียนคำทับศัพท์
๓๕	การศึกษาที่มาของชื่อหมู่บ้านในอำเภอเมืองบึงกาฬ จังหวัดบึงกาฬ
๓๖	การศึกษาเชิงวิเคราะห์นิทานยอดเยี่ยมรางวัลมูลนิธิเด็ก ปีที่ ๑-๑๗ สำนักพิมพ์มูลนิธิเด็ก จำนวน ๘ เล่ม ๖๑ เรื่อง ในด้านเนื้อหา และตัวละคร
๓๗	วิเคราะห์ความเป็นอัตลักษณ์ในวรรณกรรมเพลงของศิลปินวงไม้เมือง
๓๘	ภาษาและกลวิธีการนำเสนอในสารคดีชุดเรื่องเล่าจากเนติบริการ ของวิชญ์ เครื่องงาม
๓๙	การศึกษาภาพสะท้อนสังคมและวัฒนธรรมของชาวจีนในนวนิยายไทย
๔๐	การวิเคราะห์ตัวละครและกลวิธีการนำเสนอในงานประพันธ์ของกนกวลี พจน์ปกรณ์
๔๑	วิเคราะห์ตัวละครในนวนิยายของฉมาวิอาห์
๔๒	การวิเคราะห์โครงสร้างประโยคภาษาไทยตามแนวไวยากรณ์ปริวรรตในความเรียงของนิวกลม
๔๓	การใช้ภาษาในวรรณกรรมเยาวชนประเภทนวนิยายชุดเซวินามหานครแห่งมนตรา
๔๔	การศึกษาวจนภาษาและอวจนภาษาในบทโฆษณาสินค้าในนิตยสารมาร์เก็ตเธียร์ (Marketeer)
๔๕	ศึกษากลวิธีการสร้างตัวละครและฉากในวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับรางวัลแว่นแก้ว ประเภทนวนิยาย พ.ศ. ๒๕๕๓-๒๕๕๕
๔๖	อนุภาคความพิเศษในนิยายแฟนตาซีเรื่อง แฮร์รี่ พอตเตอร์
๔๗	ศึกษาตัวละครเทพนิยายในวรรณกรรมเยาวชนเรื่อง นักสืบเทพนิยาย
๔๘	วิเคราะห์บทร้อยกรองที่ได้รับรางวัล การประชันกลอนสด ประเภทนักเรียนของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ พ.ศ. ๒๕๕๕ ถึง ๒๕๕๔
๔๙	วจนกรรมอ้อมของตัวละครในวรรณกรรมเรื่อง ศรีธัญชัย

ลำดับที่	ชื่อการศึกษาค้นคว้า
๕๐	การสร้างพหุธิปัญญาในเรื่องสั้นรางวัลซีไรต์ พ.ศ. ๒๕๒๒-๒๕๕๕
๕๑	นวนิยายชุด มาเฟียเลือดมังกร : การศึกษาเชิงวิเคราะห์
๕๒	การศึกษาวิเคราะห์ภาษาและแนวคิดที่ปรากฏในวรรณกรรมเพลงของ 'อภิวัชร เอื้อถาวรสุข'
๕๓	การสะท้อนค่านิยมการครองเรือนในบทสุ่ขวัญพิธีแต่งงานในชุมชนตำบลทุ่งไชย อำเภอกุฉินารายณ์ จังหวัดศรีสะเกษ
๕๔	การใช้โวหารในคำฉันท์คุณฐิติสังเวทกล่อมช้าง และกาพย์ขับไม้ สมัยรัชกาลที่ ๙
๕๕	การศึกษาแนวคิดและภาพสะท้อนสังคมในวรรณกรรมของ ไตรรงค์ ประสิทธิ์ผล
๕๖	การศึกษาลักษณะภาษาผู้ไทย บ้านเหล่าใหญ่ ตำบลเหล่าใหญ่ อำเภอกุฉินารายณ์ จังหวัดกาฬสินธุ์
๕๗	วิเคราะห์บทบาทของอาวุธวิเศษในรามเกียรติ์พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย
๕๘	ความเชื่อและพิธีกรรมของชาวเขาเผ่าม้งหมู่บ้านชุมชนมไทร ตำบลโป่งน้ำร้อน อำเภอดงหลวง จังหวัดกำแพงเพชร
๕๙	การวิเคราะห์การใช้วจนภาษาและอวจนภาษา ในโฆษณาเครื่องสำอาง จากนิตยสารแอล ปี ๒๕๕๕
๖๐	ศึกษาความเชื่อและพิธีกรรมของชาวไทยชาติพันธุ์เขมร ในอำเภอสี่ขรภูมิ จังหวัดสุรินทร์
๖๑	การศึกษาเชิงวิเคราะห์นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ เรื่อง นิราศสองภพและบุพเพสันนิวาส
๖๒	วิเคราะห์บุคลิกภาพตัวละครมนุษย์และสัตว์ประหลาดในวรรณกรรมแปลเรื่อง เพอร์ซิย แจ็คสัน
๖๓	ศึกษาบุคลิกภาพของตัวละครเอกในวรรณกรรมเยาวชนของ Jacqueline Wilson จำนวน ๘ ตัวละคร จากวรรณกรรม ๘ เรื่อง โดยใช้ทฤษฎีบุคลิกภาพของ Alfred Adler
๖๔	วิเคราะห์บุคลิกภาพ บทบาทและสถานภาพของตัวละครเทพเจ้ากรีกในวรรณกรรมเยาวชน ชุด เพอร์ซิย แจ็คสัน ของ ริค โรออร์แดน แปลโดย ดาวิซ ชาญชัยวัฒน์
๖๕	วิเคราะห์ตัวละครเอกฝ่ายหญิงในนวนิยายแปลแนวชีวิตและสังคมที่แปลจากภาษาจีน
๖๖	ภาพสะท้อนทางสังคมและวัฒนธรรมที่ปรากฏในเพลงหมอลำของดวงจันทร์ ฟ้าฮ่วน
๖๗	วิเคราะห์พฤติกรรมตัวละครเอกในนวนิยายของ อัญชรี น้อยนิยม ตามแนวจิตวิทยา
๖๘	บุคลิกภาพและบทบาทของตัวละครฝ่ายปรีกษีในนวนิยายเหนือธรรมชาติ
๖๙	การศึกษาและเปรียบเทียบภาพสะท้อนสังคมญี่ปุ่นกับสังคมไทยในนวนิยายไลท์โนเวลของสำนักพิมพ์รักพิมพ์

ภาคผนวก ข
แบบสัมภาษณ์

.....

.....

.....

.....

.....

๓. ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ผู้วิจัยขอขอบคุณที่ท่านกรุณาสละเวลาให้ความคิดเห็นในครั้งนี้ ผู้วิจัยเชื่อว่าความคิดเห็นของท่านจะเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยพัฒนาการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตต่อไป